PŘEDNÁŠKY O HOLOCAUSTU

SPORNÉ OTÁZKY POD KŘÍŽOVÝM VÝSLECHEM

DRUHÉ REVIDOVANÉ VYDÁNÍ

Tato kniha je novou standardní prací revizionizmu holocaustu. Na základě výzkumu předních revizionistů ji napsal německý vědec, spisovatel a vydavatel Germar Rudolf, jenž měl to potěšení vydat celou řadu knih většiny těchto autorů v němčině a angličtině.

Přednášky o holocaustu byly napsány jak pro čtenáře bez hlubokých znalostí témat holocaustu či revizionizmu, tak pro ty s revizionizmem dobře obeznámené. Tato skvělá kniha je nezbytná pro každého, kdo se chce seznámit se současnou revizionistickou vědou – ale nechce číst všechny specializované studie vydané během posledních 10 let.

Forma knihy je stejně jedinečná jako její téma: jde o dialog mezi přednášejícím, jenž posluchače seznamuje s nejdůležitějšími argumenty i protiargumenty revizionizmu holocaustu, a reakce publika: podpůrné, skeptické i odmítavé komentáře, otázky a tvrzení. Přednášky jsou stejně živé a strhující jako výměna názorů mezi lidmi zastávajícími různé postoje ve skutečném životě. Jsou zde předneseny a vyvráceny všechny obvyklé morální, politické i pseudovědecké argumenty proti revizionizmu, včetně shrnutí častých otázek o holocaustu a jejich kritického přezkoumání. Tato snadno pochopitelná kniha s více než 1 300 odkazy na zdroje a obsáhlou bibliografií je nejlepším úvodem do tohoto tabuizovaného tématu.

ISSN 1529-7748
ISBN 978-0981808574
90000
9 780981 808574

Vyrobeno v USA
THE BARNES REVIEW
P.O. Box 15877
Washington, D.C. 20003
www.BarnesReview.org
1-877-773-9077

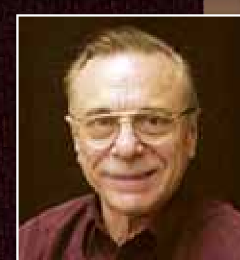
15
PŘEDNÁŠKY O HOLOCAUSTU
GERMAR RUDOLF
TBR

BARNES REVIEW HOLOCAUST HANDBOOK SERIES • VOLUME 15

PŘEDNÁŠKY o HOLOCAUSTU

SPORNÉ OTÁZKY POD KŘÍŽOVÝM VÝSLECHEM

DRUHÉ REVIDOVANÉ VYDÁNÍ

GERMAR RUDOLF

VYDAL BARNES REVIEW

Přednášky
o
holocaustu

Pro Tamaru, Kay a Natalie
s nadějí, že jednou pochopí

Germar Rudolf

Přednášky o holocaustu

SPORNÉ OTÁZKY POD KŘÍŽOVÝM VÝSLECHEM

DRUHÉ REVIDOVANÉ VYDÁNÍ

VYDAL THE BARNES REVIEW
P.O. BOX 15877
WASHINGTON, D.C. 200 03
ZÁŘÍ 2010

HOLOCAUST HANDBOOKS Series, Vol. 15:
Germar Rudolf
Lectures on the Holocaust. Controversial Issues Cross-Examined
Druhé revidované a opravené vydání. Redaktor Thomas Dalton.

Překlad: Regina Belser, James Damon, Henry Gardner, Carlos Porter a Fredrick Toben.

THE BARNES REVIEW
P.O. Box 15877
Washington, D.C., 200 03, USA

Vydavatelé série Holocaust Handbooks: Germar Rudolf (do 2005), Aaron Cohen (2006-2009), Barnes Review (od 2010).

Vydal THE BARNES REVIEW
Vyrobeno v USA

Distribuce USA/Amerika:	TBR Books, The Barnes Review P.O. Box 15877 Washington, D.C. 200 03 USA 1-877-773-9077
Distribuce Evropa/Afrika:	Castle Hill Publishers P.O. Box 243 Uckfield, TN22 9AW UK
Distribuce Austrálie/Asie:	Peace Books P.O. Box 3300 Norwood, 5067 Austrálie

Sazba v Times New Roman.

www.BarnesReview.com
www.HolocaustHandbooks.com
www.vho.org/GB/Books/loth
www.vzdelavaci-institut.info
Pokud jsou tyto stránky nedostupné, zkuste to přes www.anonymizer.com

Na obálce odshora: dr. Robert Faurisson, Germar Rudolf, Jürgen Graf a dr. Arthur Butz.

Obsah

Čtvrtá přednáška: Svědecké výpovědi a přiznání

Pátá přednáška: O vědě a svobodě

Motto: „Nepřekonatelná kniha, která argumentačně a důkazně definitivně vyvrátila mýtus holocaustu."

Předmluva překladatele

Vážení čtenáři,

máte před sebou knihu, která se spolu s *Dissecting the Holocaust** všeobecně považuje za jedno z nejlepších a nejdůležitějších děl revizionizmu holocaustu. Z pohledu čtenáře, který o tématu neví nic nebo jen málo, ji pokládám za vůbec nejlepší, protože zatímco *Dissecting the Holocaust* je vysoce odborná práce, kladoucí na čtenáře větší nároky a předpokládající alespoň základní znalost tématu, *Přednášky o holocaustu* v tomto směru představují pravý opak. Jde o snadno pochopitelnou a srozumitelnou knihu vhodnou jak pro „pokročilé" tak pro „začátečníky", navíc v poměrně netradiční formě otázek a odpovědí, argumentů a protiargumentů. Tím získává čtivost románu či detektivky. Kdybych měl někomu doporučit jedinou knihu, kterou v životě na téma holocaust přečte, byly by to právě *Přednášky o holocaustu*.

Nyní několik technických poznámek. V této knize (i ve všech ostatních) ponechávám anglickou (eventuálně německou) transkripci jmen, názvů koncentračních táborů a podobně tam, kde není naprosto jasně daný nebo zažitý český ekvivalent. Například není důvod psát Auschwitz-Birkenau místo Osvětim-Březinka, ale píšu Belzec místo transkripce Belžec (polsky Bełżec), Sobibor místo Sobibór atd. Ačkoliv je formálně správnější přepisovat názvy foneticky, v praxi je přístup k této otázce poměrně nejednotný. V literatuře se nejen běžně používá, ale i převažuje univerzální anglická transkripce (viz např. Jicchak Arad, *Belzec, Sobibor, Treblinka*, BB art, Praha, 2006). Za dané situace pokládám fonetický přepis za zbytečně matoucí a komplikující případné vyhledávání zdrojových materiálů.

Kniha byla napsána německy a následně přeložena do angličtiny. Obě jazykové verze jsou velmi konzistentní, s výjimkou nejrůznějších citátů: v těch se mnohdy poměrně zásadně liší, jelikož jsou přebírány z odlišných prací, mnohdy jde o překlad z překladu, zpětný překlad apod. Pokud se jedná o citáty pronesené v němčině, držím se spíše německé verze knihy. Výjimečně používám syntézu obou jazykových verzí. Pokud existuje oficiální český překlad, vycházím z něj, ne však bezpodmínečně vždy a v plném rozsahu – pasáže, které neodpovídají originálu (ať už z důvodu volného překladu nebo záměrné manipulace), překládám tak, aby byl výsledek korektní. Pokud je k dispozici pouze anglický citát, nezbývá mi, než vycházet z něj i s vědomím, že se od německého originálu může více či méně lišit.

Pokud píšu o SS, myslí se jimi buď příslušníci nebo Schutzstaffel (ochranné sbory) jako organizace. Různé tvary s „i" (příslušníci) a „y" (organizace) tedy nepokládejte za chybu.

V knize vynechávám rejstřík, který je v anglickém originále poměrně obsáhlý. V elektronické verzi knihy postrádá smysl a s tištěnou (komerční) verzí se nedá počítat: vzhledem ke stále totalitnějším zákonům a tvrdší cenzuře, jejichž cílem je – mimo jiné – naprostá likvidace svobody projevu a hájení vratkých historických mýtů, naopak můžeme očekávat, že postupem doby bude problém dostat se k podobným samizdatovým pracím v jakékoliv podobě.

-es-

* Germar Rudolf (Ed.), *Dissecting the Holocaust. The Growing Critique of „Truth" and „Memory"*, druhé vydání, Theses & Dissertations Press, srpen 2003, Chicago. Česky vyjde pod názvem *Holocaust pod lupou*.

Předmluva vydavatele

Se vstupem do druhého desetiletí nového tisíciletí má holocaust stále zásadní význam. Sotva uplyne den, abychom neslyšeli další zprávu o přeživším, starém nacistickém dozorci, novém filmu, čerstvých žádostech o odškodné, nutnosti dalších „zákonů proti nenávisti“ nebo o bezprostřední hrozbě „dalšího holocaustu“. Také má přímý dopad na mezinárodní dění: díky silné mezinárodní židovské lobby v kombinaci se západním kultem viny za události, k nimž údajně došlo před 65 lety, Izraeli prochází zločiny proti lidskosti v Gaze i ve zbytku Palestiny. To zase vyvolává hněv muslimského světa, živící globální „válku proti terorismu“. A stín holocaustu nás tlačí stále blíž k vojenské konfrontaci s Íránem, jehož jediným „zločinem“ je odpor vůči americkému imperiálnímu avanturismu* na Středním východě, neochota sklonit se před diktátem Izraele – a ochota zpochybňovat standardní verzi holocaustu.

Potom tedy nepřekvapí, že bychom měli být svědky sílícího přezkoumávání, zpochybňování a snad i přepisování tradiční verze této události. To je proces *revizionizmu*, akceptovaná a naprosto normální součást jakéhokoliv historického bádání. Na rozdíl od jiných oblastí výzkumu je však revizionizmus holocaustu pro mocné krajně nežádoucí. Pravda je taková, že se moc židovské lobby i legitimita státu Izrael do značné míry odvíjí od tradiční verze holocaustu. Proto ji Izrael i jeho stoupenci po celém světě zuřivě brání. Revizionisté představují hrozbu, protože odhalováním mnoha slabých stránek ortodoxní verze odhalují i cenzuru, pokrytectví a naprostou prohnilost systému. Přitom dělají velkou službu lidem po celém světě, kteří chtějí žít bez útlaku židovsko-americko-izraelské mocenské struktury.

O důležitosti revizionizmu holocaustu tedy nemůže být pochyb. Ortodoxní historici, postrádající silné protiargumenty, se často uchylují k pohrdavým osobním útokům a nadávkám; označují revizionisty za „popírače holocaustu“, což má naznačovat, že přece nikdo se zdravým rozumem nemůže pochybovat, že „holocaust byl“. Takové tvrzení samozřejmě závisí na tom, jak se holocaust definuje.

Revizionisté v podstatě „popírají“ pouze dva aspekty holocaustu: používání plynových komor k vraždění Židů a celkový počet 6 milionů mrtvých Židů. Uznávají, že nacisté zabili nebo že zemřely statisíce Židů, většinou na nemoci (především tyfus) a v důsledku vyčerpání nebo jiného strádání. Mnozí Židé kladli odpor německé armádě nebo proti ní aktivně bojovali, načež byli zastřeleni jako nepřátelé státu – to je tragický konec běžný ve všech válkách. A tisíce nevinných Židů byly deportovány z Říše, jež chtěla společnost bez jejich vlivu. Nicméně masová vražda statisíců v plynových komorách – někde kyanidem, někde oxidem uhelnatým – a následná likvidace mrtvol bez zanechání jakýchkoliv stop je podle revizionistů fyzicky nemožná. Takže „popírají“, že by se něco takového stalo udávaným způsobem.

Revizionizmus je natolik silný, že proti němu musí neustále bojovat židovské skupiny po celém světě. Podle CNN (15. června 2010) se na výroční konferenci v Yad Vashem, předním izraelském centru pro výzkum holocaustu, „velká část času věnovala vypořádání s problémem popírání a bagatelizování holocaustu“. Přední katolíci jako biskup Richard Williamson, kteří zpochybňují historku o plynových komorách, na sebe přivolávají hněv samotného papeže: *Nechť je šoa pro všechny varováním před zapomnětlivostí, popíráním či redukcionismem...*** (papež Benedikt XVI., 2009). Papežův mluvčí dodal, že popírat holocaust znamená popírat

* Avanturismus – nezodpovědné jednání; pozn. překl.

** Redukcionismus – metodologický postup redukující složité jevy na jednoduché; pozn. překl.

„nejevidentnější projev zla“, což je podle něj „očividná chyba“ (Wooden, 2009). Potřebu vyjádřit se k revizionizmu cítil i prezident Obama. Ve slavném káhirském projevu z června 2009 prohlásil, že „*bylo zabito šest milionů Židů... Popírání této skutečnosti je neopodstatněné, ignorantské a nenávistné.*“ Jistě – Obama, stejně jako všichni důležití politici ve Washingtonu, dostal většinu prostředků na volební kampaň od židovské lobby.

Revizionizmus však postupuje kupředu i navzdory podobným plivancům. Tato kniha zachycuje jeho nejnovější vývojové trendy a představuje vynikající úvod do tématu. Jejím autorem je přední revizionista Germar Rudolf, jenž do tohoto tématu – až přespříliš často plného polemik, banálních tvrzení a spekulací – vnáší jasné, vědecké uvažování. Výzkum a analýzy Germara Rudolfa, Carla Mattogna, Jürgena Grafa, Roberta Faurissona, Arthura Butze, Fritze Berga i nováčků jako Thomas Kues jsou hybnou silou tohoto malého, ale mocného hnutí.

Těm, kteří revizionizmus neznají nebo jsou prostě jen zvědaví, čemu že se to věnuje tak velká pozornost, tato kniha nabízí nejlepší možný úvod do tématu. Nepřijímejte mediální verzi událostí; čtěte a udělejte si názor sami.

Thomas Dalton

Úvod

Koho dnes ještě zajímá šoa neboli holocaust? A pokud takoví lidé jsou, jak mohou odůvodnit svůj neutuchající zájem o tak ohavné téma? Nebo si snad, vážení čtenáři, myslíte, že holocaust není ohavné téma? Od různých lidí neustále slýchám, že je zvrácené přehrabovat se hromadami mrtvol z minulého století – obrazně řečeno, samozřejmě. Je to jako ozvěna: už tohle téma nechte na pokoji, protože dnes máme daleko důležitější a naléhavější problémy. Takové názory chápu; jelikož se rodiče za mých školních let několikrát stěhovali, v dějepisu jsem téma holocaust absolvoval třikrát. Mít neustále na talíři hromady mrtvol, za které prý může generace mých prarodičů, člověka rozhodně nebaví. Jenže i když některá témata ignorujeme, jen tak nezmizí. Zvlášť v případě holocaustu je pštrosí politika nejen bezvýsledná, ale také velmi nepraktická.

Je důležité si uvědomit, jak zásadní postavení zaujal holocaust v západní společnosti (viz Novick, 1999). Holocaust je tématem bezpočtu

- muzeí
- památníků
- vzpomínkových dnů
- proslovů
- knih
- časopisů
- novinových článků
- přednášek a konferencí
- univerzitních přednášek
- dokumentů a filmů
- zákonů a soudních stíhání
- cenzurních zásahů

A tento seznam určitě není úplný. Takže pokud tvrdím, že je holocaust vůbec nejdůležitější historická událost, neříkám to proto, že se mi to hodí nebo protože mu přikládám tak velkou váhu, ale protože věcnou analýzou západního hodnotového systému docházím k závěru, že je to něco jako absolutní bod nula v našem morálním hodnotovém systému, nejzazší zlo.

Není pochyb, že právě to měl na mysli ředitel amerického Holocaust Memorial Museum ve Washingtonu, Michael Berenbaum, když v roce 2000 řekl (Rudolf 2003a, str. 55, pozn. 193):

> Pozoruji mladé lidi v relativistických společnostech, hledající absolutno pro morálku a hodnoty. Nyní mohou pohlížet na holocaust jako na transcendentální vzdálení od relativismu a přiblížení k absolutnu, kde holocaust představuje absolutní zlo [= nacismus], a tak najít základní hodnoty.

Přednášky v tomto díle se tedy zabývají tím, co dnes mnozí považují za ztělesnění „absolutního zla“. Samozřejmě že tato charakteristika holocaustu dává celému tématu teologický rozměr. Ačkoliv lze na pojem zla nahlížet i z neteologické perspektivy, například z hlediska morální filozofie nebo evoluční etiky, určení absolutního zla je konečné, fundamentalistické a dogmatické, a jako takové stojící mimo vědeckou analýzu.

I další aspekty holocaustu ukazují, že způsob, jakým k němu západní svět přistupuje, dosáhl náboženského rozměru. Stačí si znovu přečíst výše uvedený seznam. Z míst činu a muzeí holocaustu se stala poutní místa, kde jsou vystavovány nejrůznější relikvie (vlasy, brýle, kufry, plynotěsné dveře atd.). Nepřipomínají vám vášnivé slavnostní projevy ve výročních dnech

jakousi kajícnou bohoslužbu? Nejsou všude významní kněží, kteří nás se zdviženým ukazováčkem poučují, jak se chovat ve věcech holocaustu a vším, co je s ním spojené? Radí nám, jak zacházet s pachateli, oběťmi, jejich potomky, zeměmi, zvyky, nároky atd. Krom toho nám radí, jak máme myslet, cítit, jednat, vzpomínat a žít, pokud chceme být pokládáni za dobré lidi.

Nebudu zde rozebírat, zda je morální kategorizace holocaustu a z ní vyplývající požadavky a normy chování správné nebo ne. To je morální otázka, kterou si musí zodpovědět každý sám. Nicméně když kladu otázky a hledám odpovědi, nenechávám se touto kvazináboženskou a morální kategorizací zastrašit. Doufám, že se i přes zastávání různých názorů můžeme shodnout na tomto: jedním z nejpříznačnějších rysů zla je zakazování otázek a tabuizování nebo kriminalizace upřímného hledání odpovědí. Zakazovat lidem klást otázky a hledat odpovědi znamená popírat to, co z nás dělá lidi. Schopnost pochybovat a hledat odpovědi na palčivé otázky je jedna z nejdůležitějších vlastností odlišujících nás od zvířat.

Než se však budeme věnovat tomuto zlu, dovolte mi ještě jeden postřeh. Občas se pobavím, když se „průměrného člověka“ zeptám, co je podle jeho názoru největší tabu západní společnosti. Průměrný občan ze sebe rychle vysype nejrůznější odpovědi: homosexualita, ilegální přistěhovalectví, mezirasové vztahy, sex. Tak se v tom šťourám dál: ne, mám na mysli tabu, které je tak silné, že si o něm nikdo ani netroufne veřejně mluvit, protože by tím veřejnost obvinil z potlačování odlišných myšlenek; tím by dotčené tabu porušil, což by mohlo vést k perzekuci. Mám opakovanou zkušenost, že mi na to lidé popravdě odpoví jen tehdy, když mají jistotu, že je nikdo nepozoruje a neposlouchá. To platí hlavně v některých západoevropských zemích, zejména německy mluvících (Německo, Rakousko a Švýcarsko). Co to vypovídá o stavu dnešních západoevropských společností? A co je podle *vašeho* názoru tabu, které člověk nemůže veřejně označit za tabu?

Místo abych na to odpověděl sám, budu citovat odborníka, který toto téma studuje. Profesor sociologie dr. Robert Hepp v jednom sborníku již nežijícího německého historika prof. dr. Hellmuta Diwalda napsal (Eibicht 1994, str. 140):

> Příležitostné experimenty, které jsem prováděl ve svých seminářích, mě přesvědčily, že „Osvětim“ [*nejznámější místo holocaustu*] je v etnologickém významu jedno z mála tabuizovaných témat, která si naše „odtabuizovaná společnost“ stále chrání (viz Steiner [1956], str. 20 ad.). Ačkoliv na jiné stimulanty vůbec nereagovali, „osvícení“ středoevropští studenti, odmítající přijmout jakékoliv tabu, při konfrontaci s revizionistickými [*popíračskými*] texty o plynových komorách v Osvětimi reagovali stejně elementárně (včetně stejných fyziologických symptomů) jako členové primitivních polynéských kmenů na porušení jejich tabu. Tito studenti byli doslova bez sebe, nepřipravení a neschopní o předložených tvrzeních střízlivě diskutovat. Pro sociologa je to nesmírně důležitý experimentální poznatek, protože společenská tabu odhalují, co se pokládá za posvátné. Tabu rovněž odhalují, čeho se společnost obává (Webster [1973], str. 14: „Strach je systematizovaný v tabu“). Někdy se strach z domnělých nebezpečí projevuje formou tiku a fobií, připomínajících obsesivní neurózu. Na druhou stranu nelze popřít, že mnohá tabu před nebezpečím chrání a pokud u člověka nacházíme tabu, je těžké říct, zda jeho strach závisí na síle tabu nebo naopak.
>
> Je tedy pochopitelné, že kněží a panovníci nikdy neváhali využívat tabu k zajištění své moci. Také by se nemělo zapomínat, že dodnes neexistuje žádná společnost,

jež by se úplně vzdala svých tabu k využívání „společenské kontroly“. V „moderní společnosti“, jakou je Spolková republika Německo, sice hrají formální pravidla chování a sankce větší roli než u polynéských kmenů, kde evropští badatelé objevili tabu jako takové, ale i v naší [*německé*] společnosti jsou kromě běžných „zákonných“ příkazů a zákazů také pravidla fungující na bázi samoregulace. Pokud nejsou z nich vyplývající očekávání naplněna, stejně jako v polynéské společnosti se nastartuje proces automatických sankcí, nepotřebujících žádné další ospravedlnění.

„Moderní společnost“ reaguje na porušení tabu v podstatě stejně jako ta „primitivní“. Porušení tabu je obecně vnímáno jako „pobuřující“ a „odporné“, vyvolávající spontánní „odpor“ a „hnus“. Viník je nakonec izolován, vyloučen ze společnosti a sám „tabuizován“.

Tato kniha by se tedy dala nazvat *Přednášky o tabu*, protože přesně tím se holocaust stal. Sice se o něm smí mluvit, ale jen povoleným způsobem. „Špatné“ otázky a nežádoucí odpovědi jsou tabuizovány.

Nicméně skutečnost, že je holocaust tabuizován, mi nezabrání pokládat nejrůznější dotazy. Vědecké zkoumání bude pokládání takových otázek vyžadovat, aby mohly být předkládány alternativní odpovědi, čímž se o tématu dozvíme víc informací, jež by jinak zůstaly skryté. Nezáleží na tom, zda strážci tabu považují odpovědi za „dobré“ či „špatné“, protože ve výsledku záleží jen na tom, zda je odpověď s vysokou pravděpodobností správná nebo špatná. Když dojde na řešení otevřených otázek, „dobro“ a „zlo“ jsou vědecky irelevantní kategorie.

Abych tedy tento úvod shrnul, je jasné, že se tématu holocaustu nemůžeme vyhnout, protože je nám doslova servírováno s každodenním chlebem, ať se nám to líbí nebo ne!

A ať se nám to líbí nebo ne, holocaust jistým vlivným skupinám slouží jako prostředek k určování morálních standardů. Proto má smysl toto téma kriticky přezkoumat a právě to je cíl této knihy.

Následující přednášky vychází zejména ze skutečných diskusí, které jsem vedl v Německu i jinde. Většinou šlo o dialogy s publikem, jež bylo povzbuzováno ke kladení otázek, vznášení námitek a předkládání protiargumentů. Tato forma je zachována i v knize. Má slova jsou uváděna písmenem R (Rudolf) a posluchačů písmenem P (eventuelně P‘,P‘‘,P‘‘‘* v případě po sobě jdoucích komentářů různých posluchačů).

Důvodem uvedeného nezvyklého stylu je vysoká emocionalita, s níž je toto téma obvykle spojeno. Za těchto podmínek by žádný přednášející neměl očekávat, že posluchači nekriticky přijmou to, co slyší, zvlášť když u publika některé předložené argumenty vyvolávají argumentační a emocionální odpor. Pokud se chce člověk efektivně vypořádat s tak choulostivým tématem jako holocaust, musí být také otevřený vůči publiku.

Ačkoliv jsem se v této knize snažil zachovat atmosféru a styl svých přednášek jako v reálu, musel jsem rozšířit přednášky prezentované multimediální formou. Diapozitivy a filmy promítané během diskusí jsou do textu vloženy formou vybraných fotografií, které snad vystihnou, co bylo prezentováno publiku.

Na druhou stranu se mi díky převedení přednášek do knižní podoby podařilo ponořit do probíraných témat hlouběji a systematičtěji, a také jsem mohl vypracovat množství poznámek pod čarou. Proto se tato kniha jednotlivými okruhy přednášek zabývá mnohem komplexněji.

---

* Toto značení jsem kvůli zachování jednotné sazby textu vypustil. Všichni posluchači jsou označováni pouze „P“; pozn. překl.

Během přednášek o tomto citlivém tématu se někdy vzedmuly emoce, což občas vedlo k emocionálním a polemickým útokům vůči mé osobě. Pokud bude čtenář argumentovat podle této knihy, může se sám ocitnout v situaci, kdy ho budou ostatní politicky nebo emocionálně napadat. Rozhodl jsem se do své práce zahrnout i takové útoky, ačkoliv jsem většinu z nich soustředil do zvláštní kapitoly (1.8.), aby zbytek textu nadměrně nenarušovaly polemiky a dohady. Pro čtenáře nejspíš bude poučná i tato kapitola.

Každý by měl mít stále na paměti, že se jedná pouze o úvod do výzkumu holocaustu. Jde o kladení otázek a zpochybňování současného pojetí i o snahu shrnout aktuální stav výzkumu. Tato kniha si však neklade za cíl odborně obsáhnout celé téma do nejmenších detailů, protože na to by musela mít několik svazků. Nicméně doufám, že laskavý čtenář bude věnovat pozornost i poznámkám pod čarou a bibliografii, jež mu umožní prohloubení znalostí.

V roce 1993 jsem pod pseudonymem Ernst Gauss sepsal první německé vydání přednášek pod názvem *Vorlesungen über Zeitgeschichte* (Přednášky o soudobé historii). Nejprve jsem měl v plánu vydat aktualizovanou verzi původního vydání. Vzhledem k novým výzkumům i rozšíření vlastních znalostí jsem však tento plán brzy opustil. Proto se na původním vydání zakládá jen asi 5 % této knihy. Vše ostatní bylo vypracováno úplně nově. Abychom se vypořádali s literaturou snažící se vyvrátit revizionistické argumenty, já a mí revizionističtí přátelé jsme napsali tři knihy: Germar Rudolf a Carlo Mattogno: *Auschwitz-Lies* (Theses & Dissertations Press, Chicago 2005); Germar Rudolf (ed.): *Auschwitz: Plain Facts* (Theses & Dissertations Press, Chicago 2005); Carlo Mattogno: *Auschwitz: The Case for Sanity* (The Barnes Review, Washington, D.C., 2010).

Ve snaze zredukovat množství poznámek pod čarou jsem tam, kde to šlo, vkládal krátké odkazy na zdroje v bibliografii přímo do textu v závorce ve tvaru: autorovo příjmení (nebo začátek názvu publikace, pokud autor/vydavatel není znám; dva autoři jsou odděleni lomítkem, víc než dva označeni „a spol.“), rok a písmeno přiřazené k roku, pokud v daném roce existovalo více autorových prací, a odkazované číslo stránky. Revizionisté vzhledem k evropské cenzuře umisťují své práce k volnému stažení na internet. Proto si lze většinu citovaných prací stáhnout z hlavního revizionistického archivu www.vho.org. Pokud by vám internetový poskytovatel na základě tlaku úřadů blokoval přístup na konkrétní stránky nebo weby, doporučuji použít anonymizér, například www.anonymizer.com. Přes takové weby máte přístup na celý internet bez jakékoliv cenzury.

Germar Rudolf, 28. března 2005
aktualizoval Thomas Dalton, 2010

První přednáška:
Podnět k zamyšlení

1.1. Neúmyslný omyl?

R: Dámy a pánové, vážení hosté. Než přejdu k tématu své přednášky, dovolte mi ukázat vám článek z prestižního německého deníku *Frankfurter Allgemeine Zeitung* (22. září 1992, str. 13), jenž velmi dobře ilustruje naše téma a s ním spojené problémy. Jeho název v překladu zní „Stopy zločinu: boty, boty, také dětské boty“. Je to článek jednoho novináře o jeho návštěvě koncentračního tábora Stutthof nedaleko Gdaňsku, z něhož udělali muzeum. Autor ve čtvrté větě píše, že si neumí představit, jak mohl vypadat vyhlazovací tábor a hovoří o „zařízeních, kde bylo zabito 6 milionů Židů a celkem 26 milionů vězňů“. Na konci článku píše, že stál před „pozůstatky té nejbrutálnější genocidy, tehdy nejmodernější vražedné mašinérie, nejhroznějšího zločinu lidstva“. Takto jedny z nejuznávanějších novin na světě definovaly holocaust. Vyhlazení 26 milionů lidí nacisty v hypermoderní smrtící mašinérii je nejhroznější zločin v dějinách lidstva.

Kdokoliv i jen málo zběhlý v moderní historii si okamžitě uvědomí, že tu něco nesedí – celkový počet 26 milionů lidí, které prý měli nacisté zabít. Tak nehorázně vysoké číslo se ještě nikdy neobjevilo v žádné učebnici dějepisu ani ho neuvedl žádný oficiální zdroj. Je to zkrátka neuvěřitelně zveličené. Když se podíváme lépe, zjistíme, že je tato pasáž v uvozovkách. Mělo by tedy jít o citát, jehož zdroj však autor neuvádí. Můžeme se jen domnívat, že to řekl polský průvodce nebo šlo o citát z pamětní plakety ve stutthofském muzeu a autor se nekritickým převzetím tohoto čísla dopustil neúmyslného omylu. Pro *Frankfurter Allgemeine Zeitung* je však víc než ostudné, že vypouští takové nesmysly bez jakéhokoliv kritického zhodnocení, čímž se staví do řady propagandistů vznášejících neskutečná morální obvinění vůči německému národu. Bohužel, takový nekritický postoj je pro naše novináře normální.

Kritický čtenář si všimne i dalších neuvěřitelných chyb: název článku naznačuje, že existence bot dokazuje zločin. Jenže hromada bot nedokazuje nic jiného, než že je tam někdo poskládal. Konec konců hromady oblečení a bot, které vidíme během sbírek na charitu, také nedokazují, že byli jejich někdejší majitelé zavražděni.

P: Pane Rudolfe, to mi připomíná jednu událost při návštěvě Osvětimi, kterou si dobře pamatuji. Procházel jsem muzeem, kde je ve vitríně k vidění jedna z těch slavných hromad bot. Překvapila mě však skutečnost, že vitrína byla otevřená a personál návštěvníkům naprosto otevřeně ukazoval uspořádání bot: byla to obyčejná šikmo postavená dřevěná deska a na ní jediná vrstva bot. Tak bylo naprosto zřejmé, že to je falešná hromada.

Obr. 1: Vitrína v osvětimském muzeu s údajnou hromadou bot vězňů. Ale čí boty to jsou ve skutečnosti? A co se stalo s jejich majiteli? Neexistuje žádný důkaz, který by na to dával odpověď.

R: To je zajímavé. Ve kterém ročním období jste muzeum navštívil?

P: V zimě 1991/1992.

R: Tím se to vysvětluje. V zimě je v osvětimském muzeu jen málo návštěvníků a tou dobou se tam věnují renovacím a čištění. Zaměstnanci se tehdy asi cítili v bezpečí. Mohu se zeptat, proč jste si pro návštěvu bývalého koncentračního tábora vybral tak nevlídné období?

P: Máme příbuzné v Horním Slezsku nedaleko Osvětimi, strávili jsme tam pár dní o Vánocích a rozhodli jsme se tu příležitost využít k návštěvě. Příbuzní tam s námi nechtěli. Když jsme o tom po návratu mluvili, jeden starý německý přítel rodiny nám řekl, že Němci v této oblasti po válce museli sbírat boty a odevzdávat je v koncentračním táboře.

R: No vida! Jak vidíte, taková přednáška může být kolikrát poučná i pro přednášejícího. Musím ovšem dodat, že hromady bot v německých koncentračních táborech mohou mít i mnohem nevinnější vysvětlení. Například při osvobozování tábora Majdanek Sověti našli doslova hory bot, které byly okamžitě vydávány za důkaz masového vraždění vězňů, jak dokazuje např. obrázek 2 (Simonov 1944). Tato fotografie se používala stále dokola s klesající kvalitou a někdy i retušemi. Nedbalost některých autorů vedla k trapným chybám, jako v případě Raimunda Schnabela, jenž ji zveřejnil s následujícím popiskem (Schnabel 1957, str. 244):

> „Tisíce bot vězňů zavražděných v Osvětimi."

Už mnohem méně pozornosti bylo věnováno opravě polských historiků desítky let po válce. Tehdy se totiž ukázalo, že jeden z podniků zaměstnávajících vězně z Majdanku v táboře otevřel dílnu na opravu starých bot. Hromady bot nalezené Sověty pocházely ze skladu této dílny (Marszałek 1969, str. 48). Polský historik Czesław Rajca, pracující v majdanském muzeu, k tomu uvedl (Rajca 1992, str. 127):

„Předpokládalo se, že to [množství bot] pocházelo od zavražděných vězňů. Z dokumentů, které později vyšly na světlo, víme, že v Majdanku bylo skladiště, do kterého se posílaly boty z ostatních táborů.“

P: Chcete říct, že nic z věcí ukazovaných návštěvníkům v různých táborech nepochází od vězňů?

R: Ne. Jen chci zdůraznit, že ve vzrušené atmosféře posledních měsíců druhé světové války lidé někdy docházeli k závěrům, které se později ukázaly jako mylné. A také bych vás rád upozornil, že to, co vám říkají média, co si přečtete v knihách nebo co vám muzea prodávají jako pravdu, nemusí vždy být nutně celá pravda a nic než pravda. To samozřejmě není nic nového, pouze podotýkám, že to platí i pro holocaust.

Hromada věcí by se měla brát jen jako důkaz toho, co skutečně dokazuje: že je někdo shromáždil. O osudu svých někdejších majitelů tyto věci vypovídají zoufale málo.

Ale vraťme se k citovanému novinovému článku. Pokud přehlédneme nekritické detaily podkopávající reputaci *Frankfurter Allgemeine Zeitung*, zůstane nám z pohledu oficiální historiografie nepopiratelný a nezvratný fakt: holocaust s jeho dokonalou vražednou mašinérií byl jedinečný zločin proti lidskosti. Problém, před kterým stojíme, spočívá ve složitém oddělování pravdy od nánosu romantických přikrášlení a propagandistického přehánění.

Obr. 2: Boty zavražděných vězňů nebo sklad opravny obuvi?

1.2. Co znamená holocaust?

R: Položme si velmi prostou a naivní otázku, jako kdybychom přiletěli z nějaké vzdálené planety. Zeptejme se: co je holocaust? Jak se definuje, jaké jsou jeho charakteristiky, čím je unikátní? Může někdo stručně odpovědět?

P: Zavraždění 6 milionů Židů nacisty.

R: Skvělá definice, ačkoliv samotný počet obětí nečiní holocaust ničím jedinečným. Konec konců po celou historii probíhaly rozsáhlé masakry s více oběťmi, jako například hladomor na Ukrajině ve 30. letech nebo kulturní revoluce v Číně.

P: Průmyslový způsob vyhlazování byl jedinečný.

P: ... a chladnokrevné byrokratické plánování.

R: Výborné doplnění. Dovolte mi nastínit, co na dalších stránkách hodlám označovat jako holocaust a co za něj nepovažuji. Budu tak nazývat plánovanou vraždu šesti milionů Židů, kteří měli spadat pod německou nadvládu, provedenou systematicky, průmyslově a téměř totálně nacistickou vládou Německa, a to především v plynových komorách, tj. chemických jatkách s následným vymazáním stop zpopelněním obětí. Takže máme tři hlavní charakteristiky:

1. Plán rozsáhlé a systematické genocidy;
2. Průmyslové provedení tohoto plánu v plynových komorách a krematoriích;
3. Celkem zhruba 6 milionů obětí.

Jistě, holocaust je orámován i jinými aspekty pronásledování jako zbavení práv a deportace Židů zároveň s popíráním práv jiných částí obyvatel – politického disentu, cikánů, homosexuálů nebo Svědků Jehovových. Tyto aspekty pronásledování menšin za Třetí říše však nejsou v dějinách lidstva ničím novým a nejsou součástí toho, co zde nazývám (jedinečným) holocaustem v užším slova smyslu. Proto, jakož i z důvodu omezeného prostoru a času, se těchto aspektů budu dotýkat jen okrajově. Musím však dodat, že to neznamená, že bych chtěl toto bezpráví ignorovat či přehlížet. Naopak: takové pronásledování bylo nespravedlivé a všechny jeho oběti mají můj nejhlubší soucit.

1.3. Od kdy víme o holocaustu?

R: Samozřejmě, že mnou uvedená definice holocaustu je jen jedna z mnoha a ve skutečnosti to může každý z nás vidět jinak, což někdy ztěžuje nalezení společné řeči. To platí zejména pro naše následující téma: kdy svět poprvé slyšel o holocaustu? Odpověď závisí na definici tohoto výrazu, takže si pro tuto chvíli dovolím rozšířit právě stanovenou definici, abychom získali o něco širší perspektivu.
Vznáším tedy novou otázku: kdy se světová veřejnost poprvé dozvěděla, že šesti milionům Židů ve střední a východní Evropě buď hrozí smrt nebo již byli zabiti? Může na to někdo odpovědět?

P: Jsem si jistý, že svět do určité míry věděl už před koncem války, co se děje na územích pod německou okupací, ale neznal detaily ani rozsah oněch zločinů.

R: Ale jak dlouho mluvíme o počtu šesti milionů obětí?

P: Řekl bych, že se tato věc skutečně objasnila až během Norimberských procesů v roce 1946.

R: To je obvyklý názor. A když vezmete v úvahu, že bylo vyšetření událostí na Němci okupovaných územích možné až po válce, jeví se to jako rozumný předpoklad. Ale podívejme se na celou věc hlouběji.
Analýza protokolů Mezinárodního vojenského tribunálu (IMT) v Norimberku nám říká, že číslo šest milionů židovských obětí[1] nebylo založeno ani na statistických důkazech ze sčítání obyvatel ani na zkoumání materiálních důkazů týkajících se zločinů, ale pouze na svědectvích z doslechu dvou německých příslušníků SS. Přitom jedna výpověď, ta od Wilhelma Höttla,[2] byla pouze písemná a druhá, od Dietera Wislicenyho,[3] byla svědectvím před soudem. Wisliceny však nikdy nepodstoupil křížový výslech. Oba svědci tvrdili, že číslo šest milionů slyšeli od Adolfa Eichmanna, ale ten to u svého soudu v Jeruzalému roku 1961 popřel.[4]

---

[1] IMT, Vol. XII, str. 377, Vol. XIII, str. 393, Vol. XIX, str. 405, 418, 434, 467, 611, Vol. XXI, str. 530, Vol. XXII, str. 254, 538.
[2] IMT, Vol. III, str. 569, Vol. XI, str. 228-230, 255-260, 611, Vol. XXII, str. 346, Vol. XXXI, str. 85 ad.
[3] IMT, vol. IV, pp. 371.
[4] Aschenauer 1980, str. 460 ad., 473 ad., 494; ohledně historické hodnoty této Eichmannovy biografie viz Kluge 1981; porovnej také Servatius 1961, str. 62 ad.; *HT* no. 18; Arendt 1990, str. 331 ad.

Jak Höttl, tak Wisliceny byli v norimberském vězení původně drženi v křídle obžalovaných kvůli účasti na masových deportacích Židů do Osvětimi. Jejich výpovědi jim však zajistily přesun do křídla svědků – což byla v mnoha případech život zachraňující změna. Zatímco Wislicenyho a Eichmanna později odsoudili a pověsili, Höttl nikdy nebyl ani obžalován, přestože byl v procesu deportací stejně aktivní. Zdá se být zřejmé, že mu za jeho služby – tedy za usvědčující svědectví – slíbili beztrestnost a na rozdíl od Wislicenyho to dodrželi. Jenže to, co Höttl uvádí ve své autobiografii (Höttl 1997, str. 77, 412 ad.), kde se snaží původní výpověď ospravedlnit, je s jeho dřívějšími prohlášeními v rozporu, což z něj činí nevěrohodného svědka (Rudolf 1997b).

P: Jinak řečeno Höttl a Wisliceny si chtěli zachránit kůži spoluprací se žalobci?

R: To se nedá s jistotou říct. Jisté je jen to, že se oprátka houpala nad řadou vězňů jak v křídle obžalovaných, tak v křídle svědků. Proto není překvapivé, pokud dali jedni či druzí přednost dohodě, aby si zachránili život.

P: Byli svědci stanuvší před Norimberským tribunálem také drženi ve vězení?

R: Ano, pokud mohli mít sami máslo na hlavě, tedy pokud byli v organizacích označených za zločinecké, jako například německá vláda, vojenské jednotky, SA nebo SS atd. Takoví svědci byli „svědci z donucení", chcete-li. Nemohli se sami rozhodnout, jestli zůstanou v Norimberku a budou svědčit nebo ne.

P: To ale není zrovna chvályhodné, ne?

R: Bezpochyby. O obecných metodách a postupech u tohoto i jiných soudů budeme mluvit později. Ale vraťme se k šesti milionům. V monografii o Norimberském procesu z roku 1996 se David Irving – nyní v nemilosti kvůli svým kontroverzním názorům (viz kapitola 2.18., str. 108) – diví, jak mohli někteří sionističtí vůdci v červnu 1945, hned po skončení války v Evropě, přijít do Washingtonu s přesným počtem židovských obětí – pochopitelně 6 milionů –, ačkoliv bylo v tehdejších chaotických podmínkách naprosto vyloučené provést jakékoliv sčítání (Irving 1996, str. 61 ad.).

P: No, židovské organizace mohly být ve styku s místními židovskými skupinami a věděly, že už neexistují.

R: Možná. Ale dovolte mi pokračovat. Německý historik Joachim Hoffmann, který celá desetiletí pracoval ve spolkovém Vojenském historickém ústavu, již rok před Irvingem řekl, že hlavní sovětský propagandista Ilja Ehrenburg publikoval číslo šest milionů v sovětském zahraničním tisku už v prosinci 1944,* více než čtyři měsíce před koncem války (J. Hoffmann 2001, str. 189, 402 ad.). Sionistický aktivista a rabín Dov Weissmandel v květnu 1944 prohlásil, že bylo do té doby vyhlazeno šest milionů Židů z Evropy a Ruska (Dawidowicz 1976, str. 327).

Wilhelm Höttl našel článek ve vydání *Reader's Digest* z února 1943, podle něhož byla už tehdy zavražděna nejméně polovina ze 6 milionů Židů ohrožovaných Hitlerem (Höttl 1997, str. 412, 515-519). Prolistování stránek *New York Times* odhaluje, že nešlo ani zdaleka o ojedinělý případ, což si doložíme dvěma citacemi (poprvé citoval Butz v 1976; 2003, str. 100-104).

* Germar Rudolf, odkazující se na tentýž zdroj, v knize *Dissecting the Holocaust* uvádí 4. leden 1945; pozn. překl.

The New York Times

13. prosince 1942, str. 21:

„[...] Potvrzené zprávy ukazují na 2 000 000 Židů, kteří již byli zabiti všemožnými způsoby satanského barbarismu, a plány na celkové vyhlazení všech Židů, kteří se nacistům dostanou pod ruku. Zabití třetiny židovské populace v Hitlerově sféře [3 × 2 000 000 = 6 000 000] a hrozba zabití všech je holocaust nemající obdobu.“

2. března 1943, str. 1, 4:

„[…rabín Hertz řekl] zajistit právo na život 6 000 000 židovských souvěrců ochotou zachránit ty, kteří ještě mohou uniknout před nacistickým týráním a krveprolitím.“

R: Podobná prohlášení lze najít ve vydáních z 20. prosince 1942, str. 23; 10. března 1943, str. 12 a 20. dubna 1943, str. 11.

P: Ale to se vědělo dlouho, že šesti milionům hrozí vyhlazení. Na tom není nic divného, protože se muselo vědět, kolik Židů žilo na územích později obsazených Německem.

R: Dobrý postřeh. To by znamenalo, že číslo šest milionů nemá nic společného s faktickým zjištěním počtu obětí, ale stojí na předpokladu, že všem Židům, kteří se měli nacházet v područí Říše, hrozilo vyhlazení.
Proti tomu však mluví citát z roku 1936, kdy Hitler vládl jen nad Židy v Německu a nikdo ještě nemohl předvídat válku a počáteční německá vítězství. Tehdy zasedala Peelova komise navrhující rozdělení Palestiny a vystoupil před ní Chaim Weizmann, prezident Světové sionistické organizace, který tvrdil, že v Evropě žije 6 milionů Židů jako vězni a jsou tam nechtění (Mann 1966, str. 18). Opět zde máme součet všech Židů včetně těch v SSSR. V roce 1936 vedly radikálně antisemitskou politiku jen Německo a Polsko, přičemž v obou zemích žilo přes 3 miliony Židů. Zbylé víc než 2 miliony Židů zmiňované Weizmannem určitě neměly pocit, že by žily ve vězení zřízeném konkrétně pro Židy. Židé v Sovětském svazu sice možná nebyli svobodní, ale jejich útlak vyplýval z politiky totalitního režimu, ne z cílené protižidovské politiky.

P: Ale pořád to bylo vězení, v němž byla zamčena spousta různých národů.

R: V tom s vámi souhlasím, ale to není žádný argument pro to dát Židům část Palestiny, o což konec konců ve Weizmannově prohlášení před Peelovou komisí šlo. Kdyby byl útisk Židů v SSSR dostatečným důvodem, proč jim postoupit část Palestiny – to znamená vzít ji zde žijícím Arabům –, co by mohly žádat ostatní skupiny obyvatel v Sovětském svazu: křesťané, muslimové, Ukrajinci, Němci, Gruzínci, Arméni, Uzbekové, Tádžikové, Mongolové a nespočet dalších? Jinou část Palestiny? Nebo jiné části arabského světa?
Fakt je ten, že Weizmann použil úchvatné číslo 6 milionů trpících a utlačovaných Židů k dosažení politického, sionistického cíle. Jak víme, tehdy neuspěl.

P: Teď se trochu vzdalujeme původní otázce, protože Weizmann nemluvil o holocaustu nebo hrozícím či probíhajícím vyhlazování. To se objevilo až v tiskových zprávách za války.

R: Za které války?

P: Co prosím? Samozřejmě za druhé světové!

R: A právě v tom nemáte pravdu. Podobné zprávy se objevovaly už za první světové války a hlavně bezprostředně po ní.

Spousta z vás má udivený a nevěřícný pohled. Dovolte mi tedy pohovořit o tehdejším dění poněkud šířeji. Odkazuji se na výsledky výzkumu amerického autora Dona Heddesheimera, jenž na toto téma napsal knihu. Různé americké noviny, hlavně *New York Times*, od roku 1915 přinášely zprávy, že Židé ve střední a obzvláště východní Evropě trpí důsledky války.
V letech 1919 až 1927 v USA probíhaly masivní kampaně organizované židovskými kruhy na shromáždění finančních darů pro pět nebo šest milionů Židů ve střední a východní Evropě blízkých smrti. Budu citovat několik relevantních pasáží z tiskových zpráv a žádostí o příspěvky, přičemž začnu posledním známým textem (pro více příkladů viz Heddesheimer 2005):

> *New York Times*, 13. listopadu 1926, str. 36: „5 000 000 potřebných [Židů] v Evropě [...] 5 000 000 Židů čelících vyhladovění ve střední a východní Evropě. [...] Pět milionů Židů je dnes v zoufalé bídě. [...] Muži, ženy a malé děti trpí a strádají – celou dobu hladoví.“
>
> *New York Times*, 9. ledna 1922, str. 19: „Nevýslovné hrůzy a nekonečné zločiny spáchané vůči židovskému národu. Dr. Hertz prohlásil, že byl zmasakrován milion lidí a 3 000 000 lidí na Ukrajině musely tři roky ‚prožívat pekelné hrůzy‘[...].“

P: To je tentýž Hertz, o kterém jste před chvílí řekl, že v týchž novinách 2. března 1943 prohlásil, že je potřeba zachránit šest milionů Židů před nacistickým krveprolitím (viz str. 25)?
R: Ano, to je on.
P: Podobnost prohlášení z roku 1922 a 1943 je pozoruhodná.
R: Za chvíli vám ukážu ještě další podobnosti. Ale ještě některé citáty ze 20. let i z první světové války a poválečných měsíců:

> *New York Times*, 7. května 1920, str. 11: „[...] židovské válečné útrapy ve střední a východní Evropě, kde je šest milionů vystaveno hrůzám hladomoru, nemocí a smrti [...].“

Heddesheimer uvádí šest dalších takových zpráv z dubna/května 1920 (2005, str. 113-125) plus několik z roku 1919 (tamtéž, str. 101-112), například:

> *New York Times*, 21. dubna 1920, str. 8: „V Evropě je dnes víc než 5 000 000 Židů, kteří hladoví nebo jsou na pokraji vyhladovění a mnohé postihla prudce nakažlivá epidemie tyfu.“
>
> *New York Times*, 12. listopadu 1919, str. 7: „Neuvěřitelná, tragická chudoba, hladovění a nemoci asi 6 000 000 duší neboli poloviny židovského obyvatelstva Země [...] milion dětí a [...] pět milionů rodičů a starších.“
>
> *The American Hebrew*, 31. října 1919, str. 582 ad.: „Zpoza moře k nám volá šest milionů mužů a žen o pomoc [...] šesti milionech lidských bytostí. [...] Šest milionů mužů a žen umírá [...] v hrozícím holocaustu lidského života [...] šest milionů vyhladovělých mužů a žen. Šest milionů mužů a žen umírá [...]“ (viz reprodukce v dodatcích, str. 389)

P: Ale! Tady to už máme všechno dohromady. Šest milionů a výraz holocaust!

R: Ano, toto je zdroj, kde je paralela s pozdějšími tvrzeními asi nejpozoruhodnější, ale vraťme se ještě trochu dál v čase.

> *New York Times*, 10. srpna 1917, str. 3: „Němci nechávají Židy umírat. Ženy a děti ve Varšavě umírají hlady [...] Židovské matky, milosrdné matky, jsou rády, když vidí své kojence umírat, aspoň tak končí jejich utrpení."

P: Tak a teď tu máme Němce jako mizery!

R: Ano, ale to je spíše výjimka. Ve skutečnosti různé německé úřady za války i po ní pomáhaly dostávat do východní Evropy peníze shromážděné židovskými organizacemi. Označování Němců za darebáky bylo součástí válečné propagandy a přišlo ke konci války a po ní. Od té doby se pozornost soustředila na skutečné či smyšlené odpornosti spáchané ve východní Evropě. V této souvislosti mám článek datovaný 23. května 1919, který vyšel na straně 12 *New York Times* pod názvem „Pogromy v Polsku". Redaktoři *NYT* pochybovali o věrohodnosti zprávy, protože napsali:

> „Bylo poukazováno na to, že některé z těchto zpráv mohly pocházet od německých propagandistů nebo od nich mohly být zveličené s evidentním cílem zdiskreditovat Polsko u spojenců, z čehož by mělo Německo prospěch. Německo se mohlo podílet na šíření těchto historek a možná je vymyslelo, i když by to byl krutý podvod zarmoutit srdce spousty lidí kvůli takovému cíli [...]"

Podle *NYT* jsou falešné zprávy o židovském utrpení kruté. To bychom si měli pamatovat.

P: Otázka je, jestli byly zprávy *NYT* o utrpení a umírání židovského obyvatelstva ve východní Evropě pravdivé.

R: Don Heddesheimer to ve své knize analyzoval a dospěl k závěru, že Židé byli jediná populační skupina ve východní Evropě, jež vyšla z první světové války relativně nedotčená. Myslím, že to je dostatečná odpověď.
Ale pokračujme na cestě zpátky do historie.

> *New York Times*, 22. května 1916, str. 11: „[...] z celkového počtu asi 2 450 000 Židů v Polsku, Litvě a Kuronsku* zbývá 1 770 000 a z nich se asi 700 000 nachází v naléhavé a ustavičné nouzi."

Kniha nazvaná *Židé ve východní válečné zóně* již v roce 1916 popisovala údajné utrpení evropských Židů a byla zaslána 25 000 důležitým osobám amerického veřejného života (Schachner 1948, str. 63). V knize se psalo, že Rusko z jedné oblasti udělalo jakousi trestaneckou kolonii, kde musí žít šest milionů Židů v bídě a neustálém strachu ze zmasakrování, bez jakýchkoliv práv nebo společenského statusu (American Jewish Committee 1916, str. 19 ad.):

> „[...] jakési vězení se šesti miliony vězňů, střežené armádou zkažených a brutálních žalářníků."

---

* Historické území v Pobaltí, ležící jihozápadně od Rižského zálivu u Baltského moře; pozn. překl.

Kniha *Židé ve východní válečné zóně* tehdy byla hojně citována v médiích, např. v *NYT*. Doposud nejstarší nalezená zpráva spadá do období prvního roku války:

> *New York Times*, 14. ledna 1915, str. 3: „V dnešním světě je asi 13 000 000 Židů, z nichž je přes 6 000 000 v srdci válečného území; Židů, jejichž životy jsou v sázce a kteří jsou dnes vystaveni všem druhům utrpení a zármutku [...]"

Profesor Thomas Dalton, fascinovaný spoustou článků o šesti milionech Židů trpících a umírajících během i po první světové válce, našel ještě starší články z *New York Times* před první světovou válkou, zejména popisujících utrpení šesti milionů Židů v Rusku (Dalton 2009, str. 49 ad.). Asi nejvýmluvnější je ten z ledna 1905, str. 2, podle něhož jistý reverend Harris „prohlásil, že by svobodné a šťastné Rusko se svými 6 000 000 Židů možná znamenalo konec sionismu".

P: Což zase implikuje, že sionismus měl zájem na 6 000 000 nešťastných Židů.

R: Člověk z toho má ten pocit, jistě, a potvrdilo se to už v roce 1900, kdy rabín Stephen Wise před židovskými pomocnými organizacemi v USA prohlásil (*New York Times*, 11. června 1900, str. 7.):

> „Pro sionismus existuje 6 000 000 žijících, krvácejících, trpících argumentů."

Dalton v *New York Times* našel zmínky o šesti milionech trpících Židů v letech 1896 a 1891 a toto číslo se objevilo dokonce již v roce 1869, kdy noviny publikovaly odhad tehdejší světové židovské populace.

> *New York Times*, 12. září 1869, str. 8: „*Hebrew National* uvádí [...] že dnes žije asi 6 000 000 izraelitů, z toho téměř polovina v Evropě."

P: To skoro vypadá, že je v židovském utrpení neměnná konstanta 6 000 000.

R: Může to mít konkrétní důvod. Benjamin Blech hovoří o prastarém židovském proroctví, slibujícím jim návrat do zaslíbené země po ztrátě šesti milionů (Blech 1991, str. 214).

P: Pasáže, které jste citoval, by naznačovaly, že se židovské utrpení různým židovským vůdcům hodilo jako argument sloužící právě k tomuto cíli – návratu do zaslíbené země.

R: Přesně tak. Nesmíme zapomínat, že Anglie sionistům slíbila Palestinu v Balfourově deklaraci v průběhu první světové války. To byl nepochybně zásadní důvod pro propagandu holocaustu během a po první světové válce.

P: Proč by tolik těchto zpráv přinášely právě *New York Times* a jiné noviny ne?

R: *NYT* jsem citoval hlavně proto, že to byly – tehdy stejně jako dnes – jedny z nejčtenějších, nejuznávanějších a nejvlivnějších novin. To neznamená, že jiné noviny takové zprávy nepřinášely. Dalton prohledal online archiv *London Times* a také našel zprávy o šesti milionech trpících nebo zabitých Židů, například:

> „6 000 000 nechtěných nešťastníků" – „6 000 000 lidí bez budoucnosti." (26. listopadu 1936)

> „Masová emigrace Židů do Palestiny [...] se týká asi 6 000 000 Židů." (22. listopadu 1938)

„... doba nejvyššího utrpení středoevropského Židovstva. [...] osud 6 000 000 lidí byl na vážkách.“ (14. února 1939)

„Hitlerův často opakovaný úmysl vyhladit [...] ve skutečnosti vyhlazení zhruba 6 000 000 lidí.“ (25. ledna 1943)

„... asi 6 000 000 mužů, žen a dětí bylo zabito nacisty a jejich satelity.“ (14. srpna 1945)

Zároveň nesmíme zapomínat, že *NYT* byly již tehdy v židovských rukách. V této souvislosti bych rád citoval bývalého šéfredaktora Maxe Frankela (Frankel 1999, str. 400 ad., 403):

„Tato atmosféra [antifašismu] a pocit viny Nežidů kvůli holocaustu povzbuzovaly americké Židy mé generace k tomu kulturně se zviditelňovat, stavět na odiv svou etnicitu, nacházet literární inspiraci ve svých kořenech a užívat si znovuvzkříšení Izraele. [...]

Místo model a vášní jsem uctíval slova a argumenty a byl součástí otevřeně židovské verbální invaze do americké kultury. Nejvíce mě uspokojovalo uvědomění, že se naplnily nejdivočejší představy antisemitů: inspirováni naším dědictvím strážců knihy, tvůrci zákona a nejskvělejšími vypravěči, Židé v Americe nakonec dosáhli neúměrného vlivu na univerzitách i ve všech sdělovacích médiích.

[...] Během pár let Punchovy nadvlády [„Punch“ Sulzberger, majitel *NYT*] nastala doba, kdy byl Žid nejen šéfredaktor – A. M. Rosenthal –, ale i všichni hlavní redaktoři uvádění v tiráži. Občas to padlo nad sklenkou vodky v zadním pokoji jako nezdvořilá poznámka, ale měnilo se to jen pozvolna, bez jakékoliv pozitivní diskriminace ve prospěch křesťanů. [...]

A já jsem psal s jistotou, že *Times* již netrpí žádným tajným přáním popírat nebo překonávat své etnické kořeny.“

P: Myslím, že to k vysvětlení této jednostrannosti stačí.

R: Také si myslím. Původ čísla šest milionů – které už za „symbolické“ označují i uznávaní historici holocaustu[5] – tedy vůbec není založen na nějaké skutečné znalosti počtu židovských populačních ztrát. Proto nepřekvapí, že i světově uznávaní statistici říkali, že otázka počtu obětí nebyla dlouhou dobu vůbec jasná – viz např. prof. Frank H. Hankins, bývalý prezident Americké demografické společnosti a jeho prohlášení z roku 1958 (Hankins 1958). To se však mezitím změnilo díky dvěma studiím na toto téma, kterými se budu zabývat později.

[5] Prohlášení mainstreamového německého historika Martina Broszata, experta předvolaného Amtsgericht (obvodním soudem) ve Frankfurtu 3. května 1979, sp. zn. Js 12 828/78 919 Ls.

1.4. Válečná propaganda tehdy a dnes

R: Nyní se podívejme na důvody židovského utrpení v letech 1915-1927, respektive 1941-1945, jak je prezentovala či prezentují média. Zatímco hlavními důvody uváděnými v souvislosti s prvním (vymyšleným) holocaustem byly chudoba, celkový útisk a epidemie, druhý (skutečný?) se připisuje masovému vraždění v plynových komorách a masovému střílení.

Plynové komory součástí propagandy během a po první světové válce nebyly, až na jednu výjimku. Londýnské *Daily Telegraph* 22. března 1916 na straně 7 oznamovaly:

ZVĚRSTVA V SRBSKU
700 000 OBĚTÍ
OD NAŠEHO VLASTNÍHO KORESPONDENTA
ŘÍM, pondělí (18:45)

Spojenecké vlády zajistily důkazy a dokumenty, které budou brzy zveřejněny, dokazující, že se Rakousko a Bulharsko provinily hroznými zločiny v Srbsku, kde byly spáchané masakry horší než ty spáchané Tureckem v Arménii.

[...] *Rakušané zavírali ženy, děti a staré do kostelů, kde je buď bodali bajonety nebo dusili plynem. V jednom kostele v Bělehradě tak bylo udušeno 3 000 žen, dětí a starců.* [...]

Dnes žádný historik samozřejmě netvrdí, že by Rakušané či jejich spojenci za první světové války v Srbsku někoho masově popravili jedovatým plynem. Byla to jen obyčejná propaganda britské vlády horlivě šířená britskými médii.

Ale porovnejte to s článkem v *Daily Telegraph* z 25. června 1942, str. 5, vydaným pět dní předtím, než Židy vlastněné a kontrolované *New York Times* poprvé psaly o údajné masové vraždě Židů v Němci kontrolované Evropě:

NĚMECKÁ VRAŽDA
700 000 ŽIDŮ V POLSKU
POJÍZDNÉ PLYNOVÉ KOMORY
REPORTÉR DAILY TELEGRAPH

Němci v největším masakru ve světových dějinách zabili přes 700 000 polských Židů. [...]

Tentokrát ale všichni víme, že to byla pravda, nebo ne? A také je pravda, že by na konci 20. století nikdo vážně neobvinil žádnou zemi na světě, že staví plynové komory a skladuje cyklon B k zabití všech Židů, aby znovu čelili holocaustu a vyhlazení milionů. To přece bylo něco unikátně německého a nacistického, co se už nikdy nebude opakovat, ne?

Pokud si myslíte, že je přece jasné, že by nikdo nic tak obludného netvrdil, musím vám udělit další překvapivou lekci: ukážu vám dva příklady z války, která se odehrála 50 let po spuštění propagandy holocaustu, v roce 1991. Jednalo se o první americkou válku v Iráku s cílem vyhnat irácké jednotky z Kuvajtu. V New Yorku sídlící *Jewish Press*, nazývající se tehdy „největším nezávislým anglo-židovským týdeníkem“, na titulní stránce 21. února 1991 napsal:

„IRÁČANÉ MAJÍ PLYNOVÉ KOMORY PRO VŠECHNY ŽIDY“

Nebo si vezměme titulní stranu časopisu *Response*, ročník 12, č. 1 (jaro 1991), vydaného v nákladu 381 065 výtisků židovským Centrem Simona Wiesenthala v Los Angeles:

> **„NĚMCI V IRÁKU VYRÁBÍ CYKLON B**
> (Němci vyrobené irácké plynové komory)“

A na str. 2 ad. pak stojí:

> **„Šokující odhalení: německé firmy v Iráku vyrábí cyklon B**
> Přesně podle odkazu svých předchůdců z nacistické éry se německá obchodní komunita snaží zbavit obvinění z podílu na současné katastrofě na Středním východě. ‚Iráku jsme vědomě nedodávali zbraně hromadného ničení – neporušili jsme žádný zákon –, jen jsme plnili objednávky...‘* [...]
> Ještě hrozivější je zpráva, že Irák vyvinul nový silný plyn obsahující cyklon B. [...] tento plyn a nervový plyn tabun byly testovány na íránských válečných zajatcích v plynových komorách speciálně zkonstruovaných pro Iráčany německou firmou [...] (viz foto prototypu plynové komory na titulní straně). Německá plynová komora: noční můra v novém provedení.“

Pokud tomu nevěříte, podívejte se do dodatků na str. 388 ad., kde jsou fotokopie zmíněných tiskovin.

P: Kruci! Šest milionů a plynové komory všude!

R: Doufám, že chápete tu v pozadí skrytou šablonu anglosaské a sionistické válečné propagandy – 1869, 1896, 1900, 1916, 1920, 1926, 1936, 1942, 1991... V roce 1991, jak všichni víme, to zase byly jen holé výmysly, stejně jako tvrzení, že Irák má nebo brzy bude mít zbraně hromadného ničení v případě druhé americké války v Iráku v roce 2003 – i když tentokrát se už o plynových komorách nebo cyklonu B jako o „zbraních hromadného ničení“ nemluvilo. Nicméně, jak hrdě prohlásily známé izraelské noviny *Ha'aretz* (Shavit 2003; porovnej Sniegoski 2003):

> „Válku v Iráku naplánovalo 25 neokonzervativních intelektuálů, většinou Židů, kteří tlačí prezidenta Bushe, aby změnil běh dějin.“

Ostatně všichni víme, že si Židé v Izraeli preventivní ochranu před vyhlazením zbraněmi hromadného ničení zaslouží, ať už je taková hrozba reálná nebo smyšlená...

P: To zní až moc cynicky. Nemyslíte, že si Židé zaslouží ochranu před vyhlazením?

R: Cynismus se týká jen těch případů, kdy je taková hrozba naprosto smyšlená. Každá etnická nebo náboženská skupina má právo na ochranu před vyhlazením. Židé nejsou výjimka. Touto řadou zpráv z tisku jsem chtěl dosáhnout toho, abyste automaticky nebrali za bernou minci všechno, co vám říkají média – i když to jsou uznávané *New York Times*. A už vůbec ne v době války. Myslím, že je férové přijmout přinejmenším jako pracovní hypotézu,

---

* V originále záměrný dvojsmysl, přeložitelný také jako „jen jsme plnili rozkazy“; pozn. překl.

že ani všechna tvrzení z let 1941-1945 nejsou absolutně pravdivá. Není možné, aby byly některé věci do určité míry překroucené, zdeformované nebo smyšlené?

P: Možná...

R: Abych vám ukázal, jak se dělá válečná propaganda, zařadil jsem do dodatků přepis dokumentu vysílaného německou televizí ARD v rámci řady „Monitor". Ten vysvětluje, jak jedna americká propagační společnost, zaplacená kuvajtskou vládou, vymyslela takzvanou lež o inkubátorech. Aby USA a hlavně OSN souhlasily s válkou proti Iráku, testovalo se, jaká hrůzná zpráva na publikum zabere nejlépe. Výsledek: vraždění nevinných nemluvňat. Na základě toho vymysleli lež, že iráčtí vojáci v Kuvajtu systematicky vyhazovali děti z inkubátorů a vraždili je. Na roli svědkyně připravili jednu herečku. Ta nakonec v slzách stanula před výborem pro lidská práva v Radě bezpečnosti OSN a tuto lež potvrdila. Její výpověď byla jedním z klíčových důvodů, proč OSN nakonec souhlasilo s americkou invazí.

Mějte to někde v podvědomí, až se později dostaneme k podobným historkám o krutém vraždění dětí.

Vzhledem k těmto skutečnostem bychom si měli pamatovat, že v každé válce je vždy první obětí pravda. Je skutečně zarážející, kolik lidí na tento neměnný zákon zapomíná, když dojde na nejhorší válku ze všech – druhou světovou. Právě proto, že to byla doposud nejbrutálnější válka ze všech, je jasné, že v ní byla pravda znásilněna a zneužita nespočetněkrát více než v jakémkoliv jiném konfliktu. A teď nemám na mysli jen holocaust, který byl pouze jednou z mnoha událostí. Myslím válku celkově. V těchto přednáškách se však omezím právě na holocaust.

1.5. I jeden zabitý je víc než dost

P: Takže jste vysvětlil, že číslo šest milionů je spíš mystické nebo symbolické, než že by bylo založeno na údajích ze sčítání. Ale všichni odborníci na toto téma uznávají, že během holocaustu bylo skutečně zabito šest milionů. Podle vás se tedy všichni mýlí?

R: Ke skutečnému počtu obětí bych se rád dostal právě teď.

P: Ale záleží na něm vůbec? Kdyby se ukázalo, že bylo zabito milion nebo dokonce jen 10 000 Židů, nebyl by to pořád odporný zločin?

R: Šel bych klidně ještě o krok dál: dokonce i ta perzekuční opatření Třetí říše, která nikomu nepřivodila smrt, byla z právního i morálního pohledu nepřijatelná. Nicméně takový pohled je bezpředmětný, když dojde na analýzu statistických údajů či otázku zda a – pokud ano – jak proběhlo vyhlazování Židů. Uvedu tři důvody:

Za prvé je to nepatřičný argument už jen proto, že se počet obětí celá desetiletí považuje za posvátný. Kdyby na počtu obětí nezáleželo, nebyl by důvod ho tabuizovat nebo dokonce chránit zákony, což se v mnoha evropských zemích děje. U čísla šest milionů jde evidentně o víc než jen o počet jednotlivých lidských osudů. Stal se z něj symbol, od něhož se nelze odchýlit, protože jakékoliv oprávněné pochybnosti o tomto čísle by rychle vedly k nežádoucím otázkám o dalších aspektech holocaustu. Je naprosto šokující, že se na jednu stranu každý, kdo zpochybní šest milionů obětí, stává intelektuálním vyvrhelem nebo je i soudně stíhán, ale když se na druhou stranu vůči tomuto číslu vznesou pádné argumenty, společnost i soudci najednou ustupují a tvrdí, že přesná čísla nejsou podstatná a trvají na

zločinném charakteru byť i jediné vraždy. Má číslo šest milionů právní rozměr, nebo je nepodstatné? Obojí zároveň je vyloučené.

Za další, jakkoliv je z morálního hlediska naprosto správné tvrzení, že i jedna oběť je až příliš, tento argument nelze použít proti vědeckému zkoumání zločinu. Upírat jakékoliv oběti tragiku jejího individuálního osudu by bylo neospravedlnitelné, ale to platí i pro snahu bránit vědě analyzovat kvantitativní aspekty této problematiky, protože hledat přesné otázky na odpovědi je samotná podstata vědy. Dávalo by smysl zakazovat fyzikovi pomocí represivních zákonů spočítat výkon chladícího systému v jaderném reaktoru na základě toho, že ani velká výkonnostní rezerva nezaručuje absolutní bezpečnost a počítat něco takového je tedy špatné? Kdyby musel fyzik pracovat za takových podmínek, dříve nebo později by mohl dospět ke špatným výsledkům s potenciálně katastrofálními následky.

Když jsou historici ostrakizováni, případně žalováni kvůli svým zjištěním nebo dokonce jen otázkám, které se považují za nemorální, musíme očekávat, že výsledky takového pokřiveného psaní historie budou nespolehlivé. A protože pohled na historii přímo ovlivňuje politiku těch, kteří nám vládnou, chybná historická perspektiva povede k chybné politice. Klíčovou úlohou a hlavní zodpovědností jakékoliv vědy je poskytování spolehlivých hodnot a výsledků. Principy platné pro přírodní vědy a techniku nelze ignorovat ani v případě historie.

A konečně morálně správný argument, že i jedna oběť je víc než dost, neobstojí jako důvod k bránění vyšetřování zločinu, zvlášť když se o něm tvrdí, že je svou morální zavrženíhodností v lidských dějinách jedinečný. Údajně jedinečný zločin musí snést detailní analýzu toho, co se skutečně stalo, stejně, jako to platí pro jakýkoliv jiný zločin. A šel bych ještě dál: pokud někdo hovoří o jedinečnosti zločinu, musí také akceptovat jeho jedinečně hluboké zkoumání, než bude za takový uznán. Kdyby však někdo nad tímto údajně jedinečným zločinem rozprostřel ochranný štít morálního rozhořčení, sám by se tím dopustil jedinečného zločinu, totiž znemožnění jakékoliv obhajoby.

P: To zní, jako kdyby během mnoha poválečných soudů ve věci holocaustu v Německu i jinde obžalovaní neměli možnost řádné obhajoby. Není snad pravda, že obžalovaní měli k dispozici veškerou právní ochranu běžnou u normálního soudu?

R: K tomu se dostaneme později. Hlavně jsem teď vůbec neměl na mysli nějaké právní aspekty soudů. Mluvil jsem o právu přednášet nové důkazy na poli historie, ať je ta či ona strana považuje za prospěšné nebo škodlivé. Nikdo nesmí být kvůli takovému důkazu či netradiční interpretaci jakkoliv ostrakizován, případně trestně stíhán. To by znamenalo zrušit svobodu vědy a tím i právo člověka pochybovat a hledat odpovědi.

1.6. Pohřešuje se šest milionů?

P: Pojďme k faktům, prosím. Kolik Židů podle vás zemřelo během holocaustu?

R: Primární zdroje jsem osobně nezkoumal, takže musím vycházet z prací ostatních badatelů. Když se podíváte na dostupnou literaturu k tématu populačních ztrát Židů za druhé světové války, zjistíte, že se tím zabývají jen dvě podrobné monografie.

P: Ale každá zásadní kniha o holocaustu uvádí počet obětí.

R: Ano, tyto knihy počet obětí uvádí, ale nijak ho nedokazují. Vezměte si například čísla v knize *Zkáza evropských Židů* od mainstreamového odborníka na holocaust Raula Hilber-

ga (2003, str. 1320) a porovnejte je s čísly Lucy Dawidowiczové, další mainstreamové odbornice, publikovanými v knize *Válka proti Židům*. Oba autoři tvrdí, že holocaust zapříčinil smrt pěti až šesti milionů Židů. Když však porovnáte, jak rozdělují oběti na různá místa údajných masových vražd, ukáže se, že se v ničem neshodnou, viz tabulka 1. Takovou tabulku by šlo sestavit i podle údajů spousty jiných mainstreamových historiků holocaustu, ale na širokém rozptylu čísel by to nic nezměnilo. Jak mohou všichni tito autoři docházet v podstatě ke stejnému celkovému číslu, když se v ničem jiném neshodnou a ani jeden svá tvrzení nedokazuje nezpochybnitelnými zdroji?

Ale vraťme se ke dvěma knihám, jež se zaměřují výhradně na židovské populační statistiky za druhé světové války.

Jsou to *Zánik východoevropského Židovstva* od Wilhelma Niederreitera alias Waltera N. Sanninga a sborník *Rozměr genocidy* (Dimension des Völkermords), vydaný roku 1991 politologem Wolfgangem Benzem. Zatímco Sanning stanovuje nevysvětlené ztráty evropského Židovstva řádově na 300 000, Benz v souladu s tradičním pojetím dochází ke zhruba šesti milionům.

P: Tak tady to máte! Křiklavější rozdíl už být nemůže. Kterou z obou prací byste doporučil?

R: Benzova kniha se dnes považuje za standardní a vychází z výrazně rozsáhlejšího zdrojového materiálu než Sanningova.

P: Takže přece jen šest milionů mrtvých Židů!

R: Pomalu a popořadě. Ačkoliv je Benzova práce evidentně reakcí na zmíněnou revizionistickou knihu, vůbec se nesnaží o bezprostřední a věcný rozbor Sanningových argumentů. Sám Sanning je zmíněn pouze jednou v poznámce pod čarou a i tehdy jen v rámci pomlouvání.[7]

P: To skutečně není zrovna vědecký přístup!

R: Přesně tak, a to tím spíše, že Benz svou knihu vydal s výslovným úmyslem vyvrátit revizionistické teze. Jenže pokud je ani nepředložíte a využíváte je jen při snaze o jejich zpochybnění a k napadání autora, je to jasný případ nevědeckého přístupu. Kvůli ignorování revizionistických argumentů v Benzově knize nezbývá nic jiného, než obě práce postavit vedle sebe a jejich statistiky porovnat. Což jsem také udělal (Rudolf 2003a, str. 181-213).*

Dovolte mi nejdůležitější závěry stručně shrnout. V první řadě se ukazuje, že oba definují oběti holocaustu úplně jinak. Zatímco Sanning se snaží počítat jen ty oběti, které zahynuly přímo v důsledku nacistické perzekuční politiky, Benz za oběti holocaustu považuje veškeré židovské populační ztráty v Evropě, tedy například i Židy zabité v Rudé

Tabulka 1: Rozdělení údajných obětí holocaustu podle místa vraždy

MÍSTO	HILBERG	DAWIDOWICZOVÁ[6]
Osvětim	1 000 000	2 000 000
Treblinka	800 000	800 000
Belzec	435 000	600 000
Sobibor	150 000	250 000
Chelmno	150 000	340 000
Majdanek	50 000	1 380 000
TÁBORY CELKEM	2 585 000	5 370 000
Ostatní místa	2 515 000	563 000
Holocaust celkem	5 100 000	5 933 000

[6] Dawidowiczová 1975, str. 149, do táborů zahrnuje i Nežidy. „Holocaust celkem" (str. 403) zahrnuje pouze Židy, takže vypočtený údaj „ostatní místa" by ve skutečnosti měl být vyšší.

[7] Benz 1991, str. 558, pozn. 396: „Autor se vyznačuje metodologicky chybným zacházením se statistickým materiálem i smělými a prokazatelně mylnými úvahami a závěry." Tyto výtky však nebyly nijak odůvodněny.

* Toto Rudolfovo porovnání je vloženo jako dodatek do českého překladu Sanningovy knihy; pozn. překl.

armádě, oběti deportací na Sibiř a do táborů nucených prací, a ztráty způsobené převahou úmrtí nad narozeními nebo náboženskými konverzemi.

Co je však ještě důležitější, Benz úplně opomíjí migraci během války i po ní. Právě zde se však skrývá ústřední statistický problém. Benz naprosto ignoruje emigraci Židů z Evropy do Izraele a USA, známou jako druhý exodus. Ten začal již před druhou světovou válkou, v roce 1941 se do značné míry přerušil a vrcholu dosáhl v letech 1945-1947. Krom toho se jen velmi letmo vypořádává s migracemi Židů v rámci východní Evropy, jako je například počet polských Židů uprchlých před postupující německou armádou – Sanning uvádí přesvědčivé důvody pro číslo kolem jednoho milionu – nebo procentuální zastoupení Židů mezi skupinami obyvatel deportovanými Sověty v letech 1941 a 1942 na Sibiř.

P: Chcete říct, že Stalin deportoval Židy na Sibiř?

R: Samozřejmě. Sanning cituje tehdy uváděná čísla židovských pomocných organizací pohybující se mezi půl až jedním milionem Židů odsunutých po vypuknutí války s Německem na východ. I Stalin na Židy během velké čistky v letech 1937 a 1938 masivně útočil. Jen pro příklad uvádím etnické složení vedoucích kádrů teror šířícího aparátu NKVD[8] podle interních údajů NKVD, přičemž z důvodu nedostatku místa uvádím jen Rusy a Židy (Petrov 2001).

Tabulka 2: Zastoupení Židů mezi vedoucími kádry NKVD

Národnost	10.7.1934	1.10.1936	1.3.1937	1.9.1938	1.7.1939	1.1.1940	26.2.1941
Rusové	31,25 %	30,00 %	31,53 %	56,67 %	56,67 %	64,53 %	64,84 %
Židé	38,54 %	39,09 %	37,84 %	21,33 %	3,92 %	3,49 %	5,49 %

P: Ale Židé jsou náboženská skupina, ne etnická!

R: O tom se i samotní Židé dohadují už tisíce let a teď to tady nevyřešíme. Fakt je, že NKVD Židy vedl jako etnickou skupinu, pravděpodobně proto, že to tak sami chtěli.

P: Takže zpočátku nějakých 40 % vedoucích pozic v sovětském aparátu teroru zastávali Židé. Jaké měli procentuální zastoupení v celkovém obyvatelstvu Sovětského svazu?

R: Před válkou tvořili asi 4 000 000 z celkem 200 000 000 obyvatel, čili nějaká 2 %.

P: Vysvětluje toto disproporční zastoupení Židů mýtus o „židobolševismu“?

R: Rozhodně,[9] i když tato anomálie při vypuknutí války již neexistovala. Ale vraťme se k Benzovi a Sanningovi. Pokud jde o židovskou migraci v Polsku a Sovětském svazu z důvodu útěku nebo deportací na východ po vypuknutí německo-polské a následně německo-sovětské války, Sanning předkládá bohatý materiál. Benz toto téma ignoruje, takže se člověk nemůže ubránit dojmu, že proti Sanningovi neměl žádné argumenty a raději tuto problematiku úplně vypustil.

Jeho metodu, díky které došel k celkovému počtu obětí, lze v zásadě shrnout takto: vzal počet Židů z posledního předválečného sčítání obyvatel ve všech zemích zapojených do války a odečetl od něj údaje z prvních poválečných sčítání. Ta však byla provedena až několik let po válce. Benz nebere do úvahy skutečnost, že se mezitím miliony Židů vystěhovaly do USA, Izraele nebo jinam, ani se nijak nevypořádává s tím, že poválečná data ze sčítání v Sovětském svazu jsou notoricky nespolehlivá, zvláště když v sobě přihlášení se

[8] Narodnyj komissariat vnutrennich děl = Lidový komisariát vnitřních záležitostí. Předchůdce KGB.

[9] Porovnej židovská autorka Margolinová 1992; vědečtěji potom: Weber 1994a; Strauss 2004; Rogalla 2002; Solženicyn 2003; historicky: Kommos 1938; a konečně Wilton 1920, během sovětské revoluce korespondent londýnských *Times* v Petrohradu.

k náboženství – ať už křesťanskému nebo židovskému – skrývalo latentní nebezpečí perzekuce. Že se v Sovětském svazu v letech 1959 až 1970 k židovství hlásily jen asi dva miliony osob tedy neznamená, že válku přežily pouhé dva miliony Židů. Znamená to prostě jen to, že se v silně protináboženském a protisionistickém státu k židovské víře odvážily hlásit dva miliony lidí.

P: A Benz pokládá sovětské statistiky za spolehlivé?

R: Ano, beze slůvka kritiky. Když se podíváte na jeho volbu slov, zjistíte, že podle něj Stalin vedl zahraniční usmiřovací politiku, ale Hitler přistoupil k ničím nevyprovokovanému útoku. Toto klišé o nečekaném, nevyprovokovaném útoku na mírumilovný Sovětský svaz přímo vychází z komunistické propagandy. Benz však jaksi přehlédl nepříjemnou skutečnost, že SSSR v té době pohltil polovinu Polska, vedl útočnou válku proti Finsku, anektoval Besarábii a ovládal Estonsko a Lotyšsko.

P: Jinak řečeno Benz je překvapivě nekritický ke všemu, co Sovětský svaz vydával za pravdu.

R: Vypadá to tak. Mohlo by to vysvětlovat zvláštní chování Benze i jeho spoluautorů. Ukažme si to na dvou příkladech: Francii a Polsku.

Obecně se uznává, že v první polovině roku 1942 bylo z Francie deportováno asi 75 000 Židů, většina přímo do Osvětimi. Standardní práce zabývající se osudem těchto lidí tvrdí, že po válce bylo ve Francii oficiálně zaregistrováno pouze 2 500 navrátilců, což by znamenalo, že asi 97 % deportovaných zahynulo (Klarsfeld 1978a). Benz toto číslo v zásadě převzal.[10]

P: Takže to znamená, že se za přeživší počítali pouze ti deportovaní francouzští Židé, kteří byli po válce jako takoví zaevidováni ve Francii?

R: Přesně tak.

P: Ale co ti, kteří se usadili jinde?

R: No, v tom je ten háček. Švédský statistik Carl O. Nordling ve své studii na toto téma ukázal, že většina Židů deportovaných z Francie ve skutečnosti nebyla francouzská, ale 52 000 tvořili státní příslušníci jiných zemí uprchnuvší do Francie z Německa, Rakouska, Československa, Polska či zemí Beneluxu a většina zbylých byli čerstvě naturalizovaní, takže většinou také uprchlíci (Nordling 1997).

Proněmecká vláda ve Vichy souhlasila s odsunem všech těchto lidí, kteří buď neměli francouzské občanství nebo ho obdrželi krátce předtím. Většina francouzských Židů přitom deportována vůbec nebyla. A teď otázka za milion: kolik těchto nefrancouzských Židů, poslaných před pár lety s ochotnou pomocí francouzské vlády do Osvětimi, by se tam asi po válce vrátilo a oficiálně zaevidovalo jako přeživší?

P: Palestina a USA by asi byly atraktivnější destinace.

R: Pro většinu určitě. Každopádně Francie domovem většiny deportovaných nebyla, tak proč by se tam měli vracet? Proto je Benzova metoda určování počtu francouzských obětí krajně pochybná.

P: Chcete říct, že většina těchto Židů ve skutečnosti přežila?

R: Ne. Osud Židů deportovaných z Francie lze poměrně dobře vystopovat podle úmrtních knih (Sterbebücher), v nichž táborová správa evidovala všechny registrované vězně, kteří tam zemřeli, přičemž část těchto údajů byla zveřejněna (Staatliches Museum… 1995). Ačkoliv nebyly nalezeny nebo zveřejněny všechny svazky – k dispozici jsou záznamy jen do roku 1943 – objasňují osud mnoha těchto Židů. Prozrazují nám, že ohromné množství ze-

[10] Benz (1991, str. 127) se odkazuje na Klarsfelda 1978a, ačkoliv je jeho číslo o něco vyšší.

mřelo během epidemie tyfu pustošící tábor v létě 1942. Většina Židů deportovaných později tam už nebyla registrována pravděpodobně proto, že tábor s katastrofálními hygienickými podmínkami nebyl schopen přijímat velké transporty, takže Židé deportovaní do Osvětimi rovnou pokračovali dál na východ (Aynat 1994 & 1998b).

P: A jaký je celkový počet úmrtí zapsaných v knihách?

R: Zhruba 69 000. Ovšem nezapomínejme, že tam nejsou zaznamenány první měsíce fungování tábora, rok 1944 ani měsíce následující po jeho osvobození (v lednu 1945).

P: Což by kalkulací dávalo asi 120 000 obětí – ani zdaleka milion nebo víc Židů, o nichž se celá desetiletí mluví.

R: Pozor! Do úmrtních knih se zaznamenávali jen registrovaní vězni. Deportovaní, kteří údajně měli jít přímo do plynových komor, se neregistrovali a tím pádem by se v knihách neobjevili. K tomuto tématu se vrátím o něco později.

Nyní další příklad Benzovy nekompetentnosti – Polsko. Když nepočítáme SSSR, byla to země s největší židovskou populací v Evropě. Sčítání v roce 1931 jich odhalilo 3,1 milion. Benz k počtu obětí dochází třemi způsoby: za prvé zvyšuje počáteční číslo na základě předpokladu, že židovské obyvatelstvo mělo až do roku 1939 stejný přirozený přírůstek jako polské, takže na začátku války s Německem vychází z počtu 3,45 milionů Židů. Dále předpokládá, že všichni Židé žijící na územích později obsazených Německem na nich zůstali, čímž dostává celkem 2 miliony Židů pod německou okupací (Benz 1991, str. 443). A za třetí dochází k počtu mrtvých tak, že od tohoto čísla odečítá počet Židů, kteří údajně žili v Polsku v roce 1945, tj. asi 200 000 (tamtéž, str. 492 ad.). Ptám se: v čem je tato metoda chybná?

P: Jak Benz ví, kolik Židů se v radikálně antisemitském Polsku po válce hlásilo ke svému židovství?

R: Přesně. Ve skutečnosti jich tam mohlo být mnohem víc. Například spojenecké jednotky jen v samotných západních zónách okupovaného Německa oficiálně zaznamenávaly příchod až 5 000 polsko-židovských emigrantů týdně (!) (Jacobmeyer 1977, str. 125) a podle jednoho článku United Press (UP) z února 1946 bylo v poválečném Polsku 800 000 Židů, kteří chtěli emigrovat (Keesings… 1948). Nicméně zpráva anglo-amerického vyšetřovacího výboru, citovaná ve zmíněném článku, ve skutečnosti hovořila pouze o „odhadovaném" počtu 80 000 Židů s dovětkem, že „přesné statistiky nelze určit" (Anglo-American 1946). Takže UP zřejmě dostal špatná čísla, což opět dokazuje, že mediální a tiskové zprávy nemusí být vždy spolehlivé. Ještě něco je na Benzově přístupu špatně?

P: Nemluví o možnosti, že polští Židé před postupující německou armádou uprchli na východ.

R: Správně. Ještě něco?

P: Polsko se po roce 1945 rozšířilo o několik set kilometrů na západ. Situace v celé Evropě byla chaotická. Jak někdo může tvrdit, že ví, kolik tam tehdy žilo Židů? Jak vůbec definovat Polsko v roce 1945?

R: Dobrá připomínka. Ještě nějaká další? Ne?

Začnu tedy u sčítání v roce 1931. Počítat přírůstek židovského obyvatelstva na základě přírůstku jiné národnostní skupiny je holý nesmysl. Meziválečné Polsko bylo státem, který na své menšiny prostřednictvím pronásledování, občas vrcholícího pogromy, vyvíjel enormní asimilační a emigrační tlak. To platilo pro Židy stejně jako pro etnické Němce, Bělorusy nebo Ukrajince. Nesmíme zapomínat, že Polsko bylo až do takzvané křišťálové noci v roce 1938 považováno za antisemitštější než Hitlerovo Německo. Německý historik

z řad poválečného establishmentu Hermann Graml ukázal, že se z Polska po roce 1933 každoročně vystěhovalo asi 100 000 Židů (Graml 1958, str. 80).
A byli to hlavně mladí, plodní lidé. Proto byl počet polských Židů v roce 1939 nejspíš mnohem nižší než 3 miliony, řekl bych, že spíš kolem 2 milionů.
Pak tu po vypuknutí války máme útěk obyvatelstva, hlavně židovského, před německou armádou. Zatímco Benz předpokládá útěk asi 300 000 Židů, Sanning ukazuje, že tehdy židovské pomocné organizace hovořily o 600 000 až 1 000 000 Židů uprchlých do SSSR a deportovaných na Sibiř. Celkově dochází k číslu 750 000 polských Židů, kteří v roce 1939 skončili na německé straně (Sanning 1983, str. 39-46). Benzovo číslo je o 1 250 000 vyšší. Vidíte, jak snadné je vyšponovat čísla na maximum.
Hlouběji toto téma rozebírat nebudu. Chtěl jsem jen zdůraznit některé metodologické slabiny Benzovy práce.

P: Ale pořád nevíme, kolik Židů podle vašeho názoru zahynulo během holocaustu. Mám dojem, že věříte spíš Sanningovi než Benzovi.

R: Zastávám názor, že Sanningova kniha vzhledem k omezenému využití primárních zdrojů a stáří přes 25 let potřebuje aktualizovat. Myslím, že jeho přístup je celkově správný, ale otázku přesného počtu bych nechal otevřenou. V této věci prostě potřebujeme další výzkumy kritických vědců, kteří se nebudou bát zveřejňovat nepopulární výsledky.

P: Copak neexistuje jmenný seznam šesti milionů obětí holocaustu?

R: Výzkumné centrum Yad Vashem takový seznam sestavilo. Do dnešního dne obsahuje zhruba 3 miliony jmen, přičemž asi milion pochází z veřejných zdrojů, ale naprostá většina zbytku jsou písemné zprávy od příbuzných, přátel nebo místních obyvatel.[11] V jejich propagační brožuře se píše:[12]

> „Jelikož stále chybí tolik jmen, vyzýváme židovské rodiny po celém světě, aby zkontrolovaly online databázi, jestli tam jsou oběti šoa, které znají, a doplnily na webu nezaevidovaná jména.
>
> - Je to závod s časem – musíme vykoupit tolik jmen, kolik jen lze, než s námi už nebude generace, která si je pamatuje. Hledejte jména obětí.
> - Doplňujte nezapsaná jména a informace na „stránkách svědectví“ (speciální formuláře obsahující životopisné detaily obětí – viz níže).
> - Posílejte fotografie obětí.

P: Jinak řečeno registrovat oběti u Yad Vashem může kdokoliv.

R: Přesně tak. Yad Vashem například uvádí případ, kdy místní obyvatelé jednoduše nahlásili všechny Židy žijící zde před válkou jako oběti, a to z jediného důvodu:[13]

> „Po válce si uvědomil, že se do svého domovského regionu nevrátil žádný Žid […]“

P: Kontroluje někdo, jestli jsou údaje správné? Je přece možné, že pohřešovaní dodnes žijí někde v USA, Izraeli nebo jinde.

[11] www.yadvashem.org/wps/portal/IY_HON_Welcome
[12] www.yadvashem.org/remembrance/names/site/brochure.pdf
[13] www.yadvashem.org/about_yad/magazine/data3/whats_in_a_name.html (jaro 2005, nyní smazáno).

R: Pokud vím, nic se nekontroluje. Tyhle formuláře si můžete objednat u Yad Vashem, vyplnit je a poslat zpátky. Adresa je Hall of Names, Yad Vashem, P.O. Box 3477, 910 34 Jerusalem, Israel; telefon: 00972-02-6443582; e-mail: names.research@yadvashem.org.il.

P: Takže bych jim mohl poslat třeba údaje mého psa?

R: Nevěřím, že se děje něco až takového, ale připadá mi, že neexistuje způsob, jak se vyhnout chybám, duplicitním zápisům nebo zapisování přeživších. Boisdefeu zkontroloval spoustu záznamů a našel nespočet problémů, jako například: řada jedinců je uvedena několikrát; byly zapsány celé skupiny lidí bez jediného důkazu, že skutečně zemřeli; v několika případech se dokonce dalo prokázat, že uvedení jedinci válku přežili (Boisdefeu 2009, str. 46-50, 133-136). Z vědeckého hlediska jde každopádně o naprosto bezvýznamný zdroj.

P: Jaká kritéria by takový seznam musel splňovat, abyste ho uznal?

R: Yad Vashem by musel požadovat dokumenty dokazující přítomnost konkrétních lidí na konkrétním místě a to, že tito lidé skutečně zahynuli v důsledku holocaustu.

P: To ale žádáte trochu příliš, když si vezmete, že většina obětí zemřela anonymně, aniž byly jakkoliv registrovány, bez úmrtního listu, a pak je spálili nebo prachobyčejně zahrabali.

Tabulka 3: Oficiálně potvrzená úmrtí v německých koncentračních táborech*

Osvětim	60 056
Bergen-Belsen	6 853
Buchenwald	20 687
Dachau	18 456
Flossenbürg	18 334
Groß-Rosen	10 951
Majdanek	8 831
Mauthausen	78 859
Mittelbau	7 468
Natzweiler	4 431
Neuengamme	5 785
Ravensbrück	3 639
Sachsenhausen	5 014
Stutthof	12 634
Terezín	29 375
Ostatní	4 704
CELKEM	**296 077**

* Dopis Vyhledávací služby Mezinárodního výboru Červeného kříže, údaje z 1.1.1993.

R: To je obvyklý pohled a uznávám, že s tímto dilema máte pravdu. Ale na druhou stranu prostě přijmout za nezvratný fakt tvrzení někoho, kdo může, ale také nemusí jednat v dobré víře a kdo o osudu dotyčných lidí ve skutečnosti nemusí nic vědět, je na hony vzdálené vědeckému přístupu.
Mezinárodní vyhledávací služba Červeného kříže v německém Bad Arolsenu postupuje úplně jinak. Úmrtí v německých táborech se tam zaznamenávají pouze tehdy, pokud jsou nezvratně dokumentárně prokázaná.

P: A ke kolika obětem Červený kříž dospěl?

R: Do roku 1993 z Arolsenu seznamy úmrtí zaznamenaných v německých táborech na žádost posílali. Po mohutné kritice s tím však přestali.

P: A proč byli kritizováni?

R: Podívejte se na čísla v tabulce 3. Dohromady dávají asi 300 000 mrtvých vězňů všech náboženských vyznání.

P: Jen 60 000 obětí Osvětimi? A jen 300 000 celkem? I kdyby se to třeba vzdáleně blížilo skutečnosti, byla by to senzace!

R: V Německu by se takové tvrzení pokládalo spíš za skandální nebo trestuhodné než za sen-

Tabulka 4: Zdokumentované oběti v různých táborech Třetí říše

	Data z dochovaných táborových dokumentů*	Arolsen 1993
Osvětim	135 500	60 056
Buchenwald	33 462	20 687
Dachau	27 839	18 456
Majdanek	42 200	8 831
Mauthausen	86 195	78 859
Sachsenhausen	20 575	5 014
Stutthof	26 100	12 634
CELKEM	**371 871**	**204 537**

* Graf in: Rudolf 2003a, str. 283-309

zační a přesně proto také kritizovali Červený kříž. Ale než toto téma ukončíme, podívejme se na tabulku 4 s čísly, která přímo či nepřímo vyplývají z táborových dokumentů. Uvidíte, že čísla z Arolsenu odpovídají pouze 55 % údajů patrných z dokumentů samotných správ táborů. To by znamenalo, že se celkový počet pro všechny tábory hodnocené v Arolsenu může pohybovat řádově kolem půl milionu.

Ovšem také je třeba vzít v úvahu, že seznam z Arolsenu nezahrnuje všechny tábory. Ty, které jsou popisované jako čistě vyhlazovací, například Chelmno, Belzec, Sobibor a Treblinka, kde mělo probíhat vraždění bez jakékoliv registrace a logicky se z nich tedy nemohly dochovat žádné dokumenty, do seznamu zahrnuty nejsou, což platí i pro různá ghetta. Masové vraždění neregistrovaných Židů, kteří by se tak nemohli objevit ve statistikách, mělo probíhat i v Osvětimi. Další neznámou je procentuální zastoupení Židů v celkovém počtu obětí, i když se dá určitě předpokládat, že tvořili největší skupinu.

1.7. Přeživší holocaust

P: Proč myslíte, že jména shromážděná památníkem Yad Vashemem ani vzdáleně neodpovídají celkovému počtu obětí?

R: Odpovím na to ze dvou hledisek – mikroskopického a makroskopického.

Nejprve se na věc podívejme z mikroskopického hlediska – z hlediska zúčastněných. Předpokládejme, že jste vy a vaše rodina byli deportováni. Práceschopní muži byli po příjezdu na místo odděleni od rodin a posláni na nucené práce do jiných táborů. Děti a ženy šly do zvláštních táborů a staří lidé zase jinam, kde je rozdělili podle pohlaví. Podle požadavků a potřeb táborové správy pak tito lidé mohli být opakovaně přesunováni sem a tam. Koncem války byli soustředěni do stále menšího počtu táborů, které ještě neosvobodili spojenci.

Ti, kdo to přežili, skončili na různých místech a odtud se rozptýlili do všech koutů světa. Někteří si ponechali své příjmení, ale hodně jich už nebavilo být okamžitě identifikováni jako Židé a v nové domovině přijali nové jméno – španělské v Jižní Americe, anglické v USA nebo často hebrejské v Izraeli.

A teď mi řekněte: jak tito lidé mohli zjistit, co se stalo s jejich příbuznými?

P: To by bylo skoro vyloučené, i když dnes by se s pomocí internetu přece jen dalo něco dělat.

R: Dnes je to určitě snazší než během 50 let po válce, ale zase čelíme jiným problémům spočívajícím v tom, že druhá poválečná generace napřed musí zjistit, jaké příbuzné by vůbec měla hledat.

Ale obraťme pozornost k lidsky zajímavým příběhům o zázračném znovu shledání rodin rozdělených během holocaustu, které se sem tam objeví v novinách: příbuzní, kteří si mysleli, že ti druzí zahynuli, se buď díky usilovnému pátrání nebo šťastnou náhodou opět sejdou. Tady je jeden příklad z amerických novin:[14]

[14] „Miracle meeting as ‚dead' sister is discovered", *State-Times* (Baton Rouge), Nov. 24, 1978, str. 8; viz také *Jewish Chronicle*, May 6, 1994; „Miracles still coming out of Holocaust", *St. Petersburg Times*, Oct. 30, 1992; „Piecing a family back together", *Chicago Tribune*, June 29, 1987; *San Francisco Chronicle*, Nov. 25, 1978, str. 6; *Northern California Jewish Bulletin*, Oct. 16, 1992; porovnej *IHR* 1993.

„Steinbergovi kdysi žili v malé židovské vesničce v Polsku. To bylo ještě před Hitlerovými tábory smrti. Dnes se tu sešlo přes 200 přeživších a jejich potomků, aby se společně zúčastnili speciální čtyřdenní oslavy, začínající symbolicky na Den díkůvzdání. Ve čtvrtek přijeli příbuzní z Kanady, Francie, Anglie, Argentiny, Kolumbie, Izraele a přinejmenším 13 měst po celých Spojených státech. ‚Je to báječné,' řekla Iris Krasnowová z Chicaga, ‚je tu pět generací – od tříměsíčních po pětaosmdesátileté. Lidé pláčou štěstím a prožívají skvělé chvíle. Je to skoro jako sraz uprchlíků ze druhé světové války."

P: Ale to jsou jen ojedinělé případy!

R: Ano i ne. Přinejmenším to ukazuje, že mnou výše popsaný scénář skutečně existuje. Máte pravdu, že se zatím proslavilo jen pár takových případů. Ale nezapomínejte: zprávy o zázračném shledání rodin se objevují hlavně v lokálních médiích. Kdo by kvůli podobným zprávám prohledával všechny takové zdroje? Na tento konkrétní případ jsem narazil úplně náhodou. Žádná systematická analýza neexistuje. A pak: kolik takových zázračných rodinných shledání nebo nalezení příbuzných by se vůbec dostalo do médií? A jaká je pravděpodobnost někoho najít vzhledem k problémům, o nichž byla řeč? Nebo ještě jinak: kolik přeživších příbuzných bychom museli mít, aby se někteří zároveň a) náhodou našli; b) objevilo se to v médiích; c) jsme se o tom dozvěděli?

P: Ale neměli bychom vycházet z toho, že přeživší holocaust po válce obrátili každý kámen, aby se dostali k informacím o příbuzných? Protože pokud máte pravdu, mělo by existovat mnohem víc zpráv o židovských přeživších, kteří našli pohřešované příbuzné.

R: Tím si nejsem tak jistý a dokládám to výpovědí prominentního svědka Arnolda Friedmana. Když v roce 1985 stanul před soudem jako svědek údajných hrůz v Osvětimi, na otázky obhájce odpovídal takto (District Court… 1985, str. 446 ad.):

„O: Slyšel jste někdy o vyhledávací službě v západoněmeckém Arolsenu, která, pokud vím, spadá pod Červený kříž?

S: Ne.

O: Nikdy jste se po válce nesnažil přes úřady informovat o své rodině nebo najít její příslušníky?

S: Ne. […]

O: Aha. Takže osobně nevíte, co se s vaší rodinou stalo? Nevíte, co se s ní doopravdy stalo?

S: Nemám žádné dokumentární důkazy, ne. […]

O: Souhlasil byste s tvrzením, že když byla spousta lidí po druhé světové válce rozptýlená po celé Evropě, někteří v ruské, jiní v americké nebo britské okupační zóně, byli proto mnozí z nich pokládáni za mrtvé?

S: Ano.

O: A neznáte vyhledávací službu v Arolsenu?

S: Ne."

R: Takže Friedman se po válce nikdy ani nepokusil o svých příbuzných cokoliv zjišťovat.

P: Ale to nemůžete zevšeobecňovat.

P: Máte pravdu, ale musíme přijmout možnost, že mnoho přeživších po válce natolik věřilo propagandě holocaustu, že je ani nenapadlo hledat příbuzné.

Otázku, kolik židovských rodin bylo rozděleno a mylně věřilo, že ti druzí zahynuli, může zodpovědět jedině celosvětový statistický průzkum mezi přeživšími holocaust, a i to jen do jisté míry.

V Izraeli existuje oficiální organizace Amcha, věnující se péči o přeživší holocaust. Podle ní bylo v roce 1997 na celém světě ještě 834 000 až 960 000 přeživších. Přeživšího holocaust přitom definuje následovně (Mishkoff 1997, Spanic 1997):

> „Každý Žid žijící v jakékoliv zemi v době, kdy byla: - pod nacistickým režimem; - pod nacistickou okupací; - pod režimem kolaborujícím s nacisty; i každý Žid, který kvůli výše uvedenému režimu či okupaci utekl."

P: Řekl bych, že to je docela velkorysá definice. Podle ní by byli přeživší i všichni Židé, kteří emigrovali z Německa od roku 1933 až do masových deportací v roce 1941, stejně jako ti, kdo před postupující německou armádou uprchli na východ.

R: Správně. Takhle počet přeživších maximalizujete; to může být výhodné, pokud pro ně žádáte odškodné.

P: Znamená to, že jsou podle vás tato čísla přehnaná?

R: Řekl bych to takto. V roce 1998, tedy rok po zveřejnění čísel Amchy, se k této otázce vyjádřil Rolf Bloch, židovský šéf Swiss Holocaust Fund, což byla organizace jednající o odškodném pro židovské přeživší ze strany švýcarských bank. Bloch tvrdil, že těchto přeživších stále žije víc než 1 000 000 (*Handelszeitung* (Švýcarsko), Feb. 4, 1998) a v roce 2000 totéž prohlásil i úřad izraelského premiéra (Finkelstein 2000b). A tři roky poté se toto číslo opět zvýšilo na 1 092 000 – alespoň pokud budeme věřit izraelskému profesorovi Sergio DellaPergolovi (DellaPergola 2003).

P: Takže toto číslo mohlo být motivováno politicky nebo finančně.

R: Počet přeživších má psychologický význam pro německo-židovské vztahy.[15] A teď jedna zajímavá otázka: pokud v roce 2000 žilo nejméně milion přeživších holocaust, kolik jich bylo v roce 1945?

P: Řekl bych, že mnohem víc, protože většina mezitím musela zemřít přirozenou smrtí.

R: Pokud znáte věkové složení lidí žijících ještě v roce 2000, dá se to dost přesně statisticky určit. Pojistní matematici ve společnostech specializujících se na životní pojištění mají poměrně přesné údaje o průměrné délce života, což člověku umožňuje zpětně spočítat původní velikost populační skupiny. Bohužel přesné údaje o věkovém složení přeživších holocaust neexistují, i když něčeho se přece jen dá chytit. V jedné práci jsem na základě různých předpokladů provedl rozsáhlé výpočty a výsledek zněl, že v roce 1945 žilo 3,5 až 5 milionů přeživších holocaust (Rudolf 2003a, str. 209 ad.).

P: Z kolika Židů celkem?

R: Když se započítají všichni Židé, kteří kdy žili na územích pod pozdější nacistickou nadvládou, dělá to celkem asi 8 milionů (Sanning 1983, str. 182).

P: To by znamenalo 3 až 4,5 milionů chybějících Židů.

R: Maximálně.

P: I tak, děsivé číslo.

R: Ano, ale podstatnou část vůbec nelze připisovat nacistickému režimu, například Židy, kteří zmizeli ve Stalinových gulazích nebo zemřelé jako vojáci či partyzáni. Ale nechci stano-

[15] Například American Jewish Committee 1997; Kirschbaum 1997; Jewish group… 1997a & b.

vovat nějaký definitivní počet přeživších, protože výchozí statistický materiál je příliš chabý a výsledná tolerance chyb by byla příliš velká, než aby šlo činit jakékoliv smysluplné závěry.

Chtěl jsem ukázat, že po válce žily miliony těchto lidí rozptýlených po celém světě. Mnozí věřili, že jejich příbuzní zahynuli, ačkoliv jsme viděli, že nejméně polovina Židů žijících na územích, která se kdy dostala pod Hitlerův přímý či nepřímý vliv, ve skutečnosti přežila. Takže případy zázračných shledání, o nichž jsme hovořili výše, vůbec nejsou zázračné, ale statisticky vzato docela pravděpodobné. A opět připomínám, že jména shromážděná památníkem Yad Vashem jsou založená na neověřených tvrzeních a jako taková bezcenná.

P: Ale pořád nevíme, kolik Židů během holocaustu zahynulo.

R: Na to vám žádnou konečnou odpověď nedám, protože ji neznám. Pokud si chcete udělat vlastní názor, poradím vám, abyste prostudovali citované práce. Šlo mi o to vám ukázat, že skutečné číslo sice nikdo nezná, ale šest milionů obětí je krajně pochybných. Jakmile to uznáte, budete souhlasit, že kladení hlubších otázek „jestli" a „jak" je opravdu na místě.

P: Dobře, pokud nevíte, tak čemu věříte?

R: „Věřit" je slovo, které sem podle mě vůbec nepatří. Raději říkejme „pokládat za pravděpodobné". A za takové pokládám číslo kolem půl milionu.

P: Lze počet přeživších odhadnout z počtu žádostí o odškodné, vznesených vůči německému státu?

R: Jen velmi omezeně. Od založení Západního Německa v roce 1949 jeho vlády vyplácely odškodné nejrůznějším skupinám i jedincům, kteří byli za Třetí říše podle svých tvrzení pronásledováni. Německo do roku 2000 vyplatilo asi 100 miliard dolarů v dnešní hodnotě.[16] Podle zveřejněných údajů víme, že do konce 80. let bylo podáno asi 5 000 000 žádostí, ale nelze určit, jestli je žadatel Žid. Navíc skupiny osob, například rodiny, mohou podávat kolektivní žádosti a každý může podat i více žádostí podle typu utrpěné škody – fyzické či duševní zdraví, materiální škoda nebo i zmařená šance na kariéru (Rudolf 2003a, str. 208). Kdyby německé úřady chtěly, mohly by zveřejnit přesnější čísla, ale to se asi kvůli strachu ze „zneužití" nestane.

P: A co třeba údaje v encyklopediích? Když srovnáte údaje o Židech před válkou a po ní...

R: Před tím můžu jedině varovat. Encyklopedie a podobné práce nelze v přísně vědeckém smyslu slova nazývat spolehlivými zdroji. Když to uděláte, hned se dostanete pod palbu protiargumentů ze strany oficiální historiografie a zesměšní vás. To platí i pro články v novinách a časopisech. Konec konců novináři nikdy nebyli známi hlubokou znalostí tématiky, o které píšou.

1.8. Žádná definitivní pravda

R: Před ukončením první přednášky se ještě trochu podívejme na politiku. Budete tak mít možnost vyjádřit své názory, které jsou z větší části politické.

Právě jsem použil výraz „oficiální historiografie", který by v podstatě měl být úplně nesmyslný, protože v demokracii se vědě oficiálně nepředepisuje, co je pravda a co ne. To je typické pro totalitu. Bohužel, v mnoha evropských zemích stanovuje povolený názor na události za Třetí říše trestní zákon. V několika anglosaských zemích, zejména Kanadě

[16] K porovnání: Němci *každoročně* utratí asi 70 miliard dolarů za dovolenou.

a Austrálii, se k potlačování svobody v této věci mimo jiné používají tzv. „komise pro lidská práva“.

P: Však to je taky dobře!

R: Proč myslíte?

P: Po hrozných nacistických zločinech máme povinnost zajistit, aby se nic takového už nikdy neopakovalo. Takže musíme podnikat právní kroky vůči lidem, kteří takové věci podněcují nebo zpochybňují.

R: Jenže my tu mluvíme o racionální, neemotivní diskusi o historických skutečnostech nebo tvrzeních. To nemá nic společného s nějakým podněcováním nebo zpochybňováním zločinu.

P: Ne, ale nacismus díky revizionizmu vypadá přijatelně. Je to první krok k jeho znovunastolení. Aby se to nestalo, musíme využít všechny prostředky k zabránění tomu, aby se nacismus lakoval na růžovo.

R: Promiňte, ale to je nesmysl. I kdyby revizionisté ohledně holocaustu měli pravdu, mnoha, ne-li většiny ostatních aspektů perzekuce a tyranie nacismu by se to nijak nedotklo. To, co zde obhajujete, je diktátorská, totalitní kontrola myšlení, vynucování toho, co vy a většina pokládáte za pravdivé. Jak ironické je tvrzení, že to děláte proto, abyste zabránil návratu totality. Copak nevidíte, že tak připravujete vlastní verzi totality? Výstižně to popsal filosof Karl R. Popper (Popper 1962, vol. 2, str. 227):

> „[Pseudoracionalismus] je naduté přesvědčení o něčích vyšších intelektuálních schopnostech, tvrzení, že je zasvěcený, že to ví s jistotou a autoritou. […] Tento autoritativní intelektualismus […] se často nazývá ‚racionalismem‘, ale je diametrálně odlišný od toho, co pod tímto názvem rozumíme.“

Takže, prosím, nemrhejte naším časem s vaším nebo jiným „lepším věděním“.

P: Ale revizionismus nemůže chtít, aby byl brán vážně, protože to je jen snůška otřepaných pseudovědeckých názorů.

R: Pseudověda je falešná nebo dokonce podvodná věda. Svým způsobem to je protiklad vědy. Což přináší otázku: co je věda? Jelikož tvrdíte, že poznáte pseudovědu, když ji vidíte, určitě dokážete říct stručnou definici vědy, ne?

P: Věda je systematické shromažďování znalostí, jejich využívání při sestavování ověřitelných a přezkoumatelných teorií a následné podrobování těchto teorií zkouškám.

R: Dobře. A jak zjistíme, jestli to revizionisté dělají? Řekl bych, že zkoumáním jejich prací, ne? A právě to teď uděláme. Nakonec pak můžeme vyhodnotit, jestli jsme měli co do činění se skutečnou nebo falešnou vědou. Takže tuto otázku si necháme na potom.

P: Ale jak může být vědecké něco, co je motivováno zavrženíhodnými politickými pohnutkami?

R: Kdo rozhoduje, které pohnutky jsou přijatelné a které ne? A jak vůbec odhalíte něčí pohnutky? Čtením myšlenek? Jsme zpátky u totalitní kontroly myšlení?
Zeptám se: z jakých pohnutek jste proti revizionizmu?

P: No, kvůli boji proti nacistům, samozřejmě.

R: Fajn. A uvědomujete si, že to je čistě politický motiv?

P: Ale můj politický motiv je ušlechtilý, jejich ne!

R: A vy jste ten, kdo o tom rozhoduje?

Fakt je, že věda může odmítnout výsledky jen tehdy, když pro to má vědecké důvody. Nevědecké motivy jsou nepřijatelné. To je další charakteristika vědecké práce, kterou se zřejmě nechcete řídit. Vědce při výzkumu nemůže ovlivňovat, jak jeho výsledky zapadají do morálních postojů nějakého člověka nebo politického systému. Výsledek musí být přesný, konzistentní, podporovaný důkazy a bez rozporů. Politické názory jsou z tohoto hlediska naprosto bezvýznamné.

Teď bych se zeptal, jestli revizionizmus holocaustu představuje nějaké nebezpečí pro demokracii či lidská práva, jak tvrdil jeden z našich posluchačů.

P: Do té míry, že podporuje ideologie, které neuznávají lidská práva.

R: Počkejte! Pokládal byste za možné, že tvrzení o německých krutostech pomáhala Stalinovi v boji proti nacistickému Německu?

P: No, odhalení fašistické brutality protifašistický boj skutečně morálně posílilo.

R: Pomohlo to Stalinovi?

P: V obecném smyslu asi ano.

R: Takže tvrzení, že nacionální socialismus systematicky průmyslově vyhlazoval lidi, podporovalo ideologii a režim, který bezpochyby byl nebezpečný pro demokracii a lidská práva.

P: Ale...

R: Nebo chcete popřít, že Stalin a totalitní komunismus sovětského typu takové nebezpečí představovali?

P: Ne...

R: Takže v Rusku máme totalitní režim, který v roce 1920, kdy v Německu vzniká nacistická strana, má na svědomí již statisíce zavražděných. Když se Hitler dostal k moci, byly to už miliony mrtvých a desítky milionů v době, kdy v září 1939 Německo i Sovětský svaz zahájily válku proti Polsku, které nemilosrdně pronásledovalo a etnicky vyčišťovalo své území od německé, ukrajinské a ruské menšiny. Hitler po napadení Polska už nic nedělal, kdežto Stalin zaútočil na Finsko a hrubou silou bez jakékoliv provokace anektoval Estonsko, Lotyšsko a rumunskou Besarábii. Ale svět, místo aby na Stalina pohlížel jako na větší hrozbu pro světový mír a celé lidstvo, kterou fakticky představoval, vyhlásil válku Německu a nakonec Stalina bezpodmínečně podporoval. V té době a dokonce ještě v létě 1941 tvořil Hitlerův počet mrtvých jen zlomeček Stalinových obětí. A dnes počet všech obětí komunismu, včetně těch z Číny a vražedných polí Kambodži, dosahuje mnoha desítek milionů.

Proč tedy komunismus obecně a Stalinův zvlášť nikdy není označován za nejzazší zlo? A proč jsou dnes komunisté a další levicoví radikálové, ovládající tradiční výzkum holocaustu, na celém světě tolerováni, zatímco nacisté jsou přirovnáváni k ďáblovi? Jakou to má logiku? Řeknu vám to: žádnou. Všechno to jsou jen iracionální emoce vyplývající z jednostranných, pokřivených a zfalšovaných historických informací, protože objektivně vzato nelze označování nacismu za horší zlo než komunismus ospravedlnit žádnými racionálními argumenty. Opak je pravdou.

A o to tady jde: vy nejste motivován racionální analýzou faktů, ale předsudky a emocemi, které jsou tak silné, že vám nejen brání v objektivním pohledu na skutečnosti, ale dokonce vás nutí popírat, že se na ně někdo jiný dívá racionálně a dochází k vlastním závěrům. A toho se bojíte: že lidé přichází s vlastními závěry, odlišnými od těch vašich.

P: Já neobhajuji žádný totalitní režim, ať nacistický nebo komunistický. Nacistické krutosti nakonec nevedly k ospravedlnění komunismu, ale ospravedlnění demokracie, jak ji známe.

R: V porovnání s oficiální naukou holocaustu se může morálně nadřazený cítit kdokoliv, ať už je to Stalin nebo údajní demokraté, kteří předhodili národy východní Evropy jeho znásilňu-

jícím a loupeživým hordám a kteří vymazali ze zemského povrchu lidi žijící v Hamburku, Drážďanech, Hirošimě nebo Nagasaki. Holocaust je výhodný štít, za který se mohou pohodlně schovávat další masoví vrazi, dnes hlavně ti v Palestině.

Pokud je revizionizmus trestuhodný, protože vyhovuje pravičáckým totalitním ideologiím, proč není stejně trestuhodný „holocaustismus“ – abychom si pojmenovali tradiční verzi holocaustu –, když naprosto stejně slouží mnohem nebezpečnějším levičáckým totalitním ideologiím?

Abychom si rozuměli. Nehodlám sestavovat morální žebříček masových vrahů druhé světové války, kteří byli i největšími masovými vrahy všech dob. Jde mi o to, že pokud můžete odmítnout – nebo dokonce prohlásit za nezákonnou – nějakou historickou nebo jinou vědeckou tezi prostě proto, že by ji mohl využít nebo zneužít nějaký morálně či politicky zavrženíhodný systém, kolik by zbylo tezí, jež se dají pokládat za neškodné nebo nezneužitelné?

Je Otto Hahn, objevitel jaderného štěpení, zodpovědný za oběti v Hirošimě? Nebo snad z tištění nějakých pobuřujících článků obviňujeme Gutenberga? Samozřejmě že ne.

A protože tvrdíte, že revizionisté mají zavrženíhodné politické motivy, podívejme se na druhou stranu spektra. Vemte si takového Hermanna Langbeina, jednoho z nejdůležitějších autorů a aktivistů holocaustismu v německojazyčných zemích. To byl komunista.

P: No a co? Co tím chcete dokázat?

R: Chci tím dokázat, že extrémy lze najít na obou stranách politického spektra. Takže bychom měli být ostražití v obou směrech. Nebo se podívejte na etnické složení revizionistů. Člověk by čekal, že budou převládat Němci, ale to vůbec neplatí. Ve skutečnosti početně vedou Francouzi a kvantitou i kvalitou svých prací Italové. Autor těchto řádků, etnický Němec, je výjimka potvrzující pravidlo. V protikladu k této skutečnosti se podívejte na – ani zdaleka ne úplný – seznam nejznámějších badatelů a propagátorů holocaustu, kteří jsou všichni Židé:

Yitzhak Arad
Hannah Arendtová
Yehuda Bauer
Michael Berenbaum
Richard Breitman
Lucy Dawidowiczová
Alexander Donat
Gerald Fleming
Martin Gilbert
Daniel J. Goldhagen
Alex Grobman
Israel Gutman
Raul Hilberg
Serge Klarsfeld
Shmuel Krakowski
Claude Lanzmann
Walter Laqueur
Deborah Lipstadtová
Arno J. Mayer
Peter Novick
Robert van Pelt
Léon Poliakov
Gerald Reitlinger
Julius H. Schoeps
Pierre Vidal-Naquet
Georges Wellers
Simon Wiesenthal
Efraim Zuroff

Netřeba dodávat, že všichni tito lidé jsou vůči Třetí říši silně zaujatí a mají zájem na zdůrazňování utrpení svých židovských soukmenovců. Takže za jejich psaním o holocaustu stojí jasně daná agenda. Znamená to, že jsou jejich díla z principu lživá?

P: Jistě že ne.

R: Tak proč by u revizionistů mělo platit něco jiného? A navíc nikdy nenarazíte na revizionistu odmítajícího teze židovských vědců jen kvůli jejich původu či názorům, a tedy kvůli jejich potenciální zaujatosti.

Ale nechme být politiku a vraťme se k lidským právům.

P: Dobře. V zásadě si myslím, že když uvážíme, co všechno nacisté udělali, máme povinnost postarat se o to, aby se to už nikdy neopakovalo. A pokud je kvůli tomu potřeba něco zakázat, měli bychom to udělat.

R: Dochází vám, co jste právě řekl? Abychom zabránili pálení knih a pronásledování menšin, musíme pálit knihy a pronásledovat menšiny!

P: Naznačujete, že se v západních zemích pálí knihy a posílají do vězení disidenti?

R: Přesně tak, pane. Například v dnešním Německu se knihy historických či politických disidentů zabavují a ničí jako zbraně použité ke zločinu, což ve většině případů znamená, že jsou spáleny.[17*] Jaký je rozdíl mezi tím, když za pokojný historický či politický nesouhlas pošlete do koncentračního tábora komunistu, socialistu nebo Svědky Jehovovy a tím, když někoho pošlete do vězení za to, že je nacista, pravicový extremista nebo revizionista?

P: To je vážně absurdní. Nacistické a dnešní Německo nemůžete srovnávat.

R: Já je nesrovnávám, jen upozorňuji na paralely, které detailněji vysvětlím v poslední přednášce.

Ale abych toto téma uzavřel. Ze druhé světové války a německého nacismu jsme si vzali naprosto špatné ponaučení. Ve světle minulosti by jediným správným a přiměřeným postojem mělo být přísně nestranné garantování lidských práv všem. Dnes však mnoho západních společností odmítá přiznávat práva těm, kteří jsou z jejich pohledu „na druhém břehu“. Rád bych tuto přednášku zakončil poněkud banálním sdělením. Člověk se nerodí ani nevyrůstá jako revizionista. Tím se stáváte kvůli nějakým událostem ve vašem životě. Jinak řečeno: prakticky všichni revizionisté kdysi byli neochvějnými věřícími v holocaust, až pak o tomto dogmatu začali pochybovat. Každého k této změně názorů vedlo něco jiného, ale jednu věc mají všichni společnou: jsou to lidé, kteří se prostě nemohou zbavit svých pochybností nebo je potlačit. Schopnost pochybovat je pro lidskou duši stejně přirozená jako hledání odpovědí, které mohou tento bolestný stav mysli vyléčit. Lidská schopnost pochybovat a hledat pravdu je jeden z hlavních, ne-li hlavní rozdíl mezi námi a zvířaty.

Co si pod lidskostí představuje společnost, která pochybování trestá a hledání odpovědí se snaží zamezit trestním zákonem?

P: To je evidentně společnost, která preferuje poslušné otroky.

R: Správně. Ale neměli bychom si ze sociálního nacionalismu vzít ponaučení, že trestuhodná je právě slepá poslušnost?

P: Teď jdete po nebezpečné cestě směřující k pochybnostem.

R: Pochybovat je lidské a být člověk je nebezpečné. Kdybyste se tomu chtěl vyhnout, musel byste se vrátit do jeskyně nebo vyšplhat zpátky na strom.

A toto je závěr první přednášky: žádná pravda není definitivní! A kdokoliv nám říká, kde pravdu hledat a kde ne, nám bere lidskou stránku našeho bytí, naši důstojnost. Represe vůči revizionistům holocaustu je tedy přesně tím, čím je represe vůči komukoliv, kdo hledá pravdu – klasickým příkladem útisku spolu s otevřeným pohrdáním lidskými právy.

---

[17] Grasberger 1998: „Zbylé knihy nakonec budou zlikvidovány ve spalovně odpadu;“ ohledně Eibicht 1994; H. Müller 1998: „Před 65 lety se to dělalo veřejně, dnes za zavřenými dveřmi spaloven odpadů.“ Ohledně cenzury v Německu viz Rudolf 2005c, Nordbruch 1998, Schwab 1997.

[*] Přesně takto dopadla i řada Rudolfových knih, viz např.: „15. června 1996 rozhodl soudce Burkhardt Stein z tübingenského soudu o zabavení a spálení všech knih *Grundlagen zur Zeitgeschichte* a všech prostředků pro její výrobu (Ref. 4 Gs 173/95).“; Germar Rudolf, *Rudolfova zpráva*, český překlad str. 260; pozn. překl.

P: To zní moc hezky, ale faktem zůstává, že pochybování, námitky, revidování a popírání holocaustu je v mnoha západních zemích zakázáno.

R: No, s tím nemůžu nic dělat. Ale aspoň malá útěcha od odborníka. V roce 2000 jeden německý student práv vypracoval doktorskou disertační práci na téma tzv. „osvětimské lži“. Pokud vím, jde o rozhodného odpůrce revizionizmu. Přesto dospěl k závěru, že dělat zločin z vědeckého revizionizmu, jak ho známe, je popření lidských práv (Wandres 2000). V německých právních kruzích je kriminalizace této kapitoly nedávné německé historie silně kritizována (Rudolf 2005d, str. 53, pozn. 77).

P: A co je to platné? Historičtí disidenti na celém západním světě chodí dál do vězení bez ohledu na to, co říkají „odborníci“.

R: Ano, ale revizionisté tam aspoň chodí jako mučedníci, jako političtí vězni, ne jako zločinci. A dotyčným zemím se to dříve nebo později vrátí jako bumerang.
Další přednáška odhalí některé mýty kolem revizionizmu, jako třeba ty, že jde o nacistické hnutí nebo pomatenou ideologii.

Druhá přednáška:
Podnět k zamyšlení

2.1. Promlouvá komunista!

R: Na úvod druhé přednášky bych rád pohovořil o francouzském historikovi a učiteli zeměpisu Paulu Rassinierovi, jehož lze považovat za otce kritiky oficiální verze holocaustu. Před druhou světovou válkou to byl zapřisáhlý komunista a jako takový se po obsazení Francie stal aktivním partyzánem v hnutí odporu. Nakonec byl zatčen a deportován do koncentračního tábora Buchenwald.

P: Myslel jsem, že Wehrmacht partyzány střílel na místě?

R: Podle tehdejšího i současného mezinárodního práva bylo zastřelení partyzánů v rámci stanného práva naprosto legální, ale Wehrmacht roku 1943 změnil politiku, protože se německé jednotky musely vypořádávat s příliš velkým počtem partyzánů a jejich masové popravy proti německým okupačním silám popouzely místní obyvatele, takže partyzáni získávali morální převahu a stále širší podporu obyvatelstva (Seidler 1999, str. 127).

P: Tak to je docela pochopitelné.

R: Ano, boj civilního obyvatelstva proti okupační síle sice může být nezákonný, ale je morálně pochopitelný, a pokud okupační moc prohraje válku, tak i vysoce ceněný. Každopádně je fakt, že Němci tehdy Rassiniera ani jeho spoluvězně nepopravili a využili je na nucené práce v podnicích podporujících válečné úsilí. Rassinier po několika týdnech karantény v Buchenwaldu nakonec skončil v táboře Dora-Mittelbau, kde se vyráběly rakety mající za cíl britské území. Zmatení esesáci vězně koncem války poslali z jednoho místa na jiné. Rassinier popisuje násilné excesy nervózních SS-manů během tohoto transportu. Nakonec jim utekl a byl osvobozen postupujícími americkými jednotkami (Rassinier 1948, 1990).

Po válce seděl ve francouzském parlamentu za socialisty. Jak je asi všeobecně známo, několik bývalých vězňů koncentračních táborů bezprostředně po válce začalo vydávat články a knihy o svých zážitcích. Jedním z nich byl abbé Jean-Paul Renard, jenž napsal:

> „V Buchenwaldu jsem viděl tisíce a tisíce lidí vcházejících do sprch, z nichž pak místo vody tekly dusivé plyny.“

Když se proti tomu Rassinier ozval s tím, že z osobní zkušenosti ví, že tam žádná plynová komora nebyla, abbé Renard odpověděl (Rassinier 1950, str. 133):

> „No, to je poetický výraz, dalo by se říct.“

Dalším z těchto autorů byl Eugen Kogon, politický vězeň a Rassinierův kolega z Buchenwaldu. Když si Rassinier přečetl jeho knihu z roku 1946, to, co z jeho pohledu bylo hrubé překrucování, přehánění i vyložené lži – zvlášť zakrývání hrůz páchaných v koncentračních táborech mnoha Kogonovými komunistickými přáteli – ho natolik rozčílilo, že napsal vlastní knihu (Rassinier 1950, angl. 1990), v níž Kogonovo podání zkritizoval.

P: Takže Kogon si nasadil brýle s vlastnoručně pokřivenými politickými čočkami.

R: On v předmluvě sám píše, že rukopis předložil bývalým vedoucím táborovým vězňům, „aby se rozptýlily určité obavy, že by se z jeho popisu mohla stát jakási obžaloba vůdčích táborových vězňů".

Když se Kogonovi vytýkalo, že je jeho kniha *Der SS-Staat* neobjektivní pamflet, odpovědí byla žaloba za pomluvu, kterou ale prohrál. Soud v rozsudku konstatoval (Rassinier 1959, str. 205):

> „Toto obvinění [že je Kogonova kniha nevědecký pamflet] se jeví jako podložené vzhledem k tomu, že žalobce popsal způsob chování lidí v koncentračním táboru tak, aby se z toho nedala udělat obžaloba vůči vedoucím vězňům.
>
> […] Pokud člověk uváží, že mezi 15 muži, kterým dal svou zprávu přečíst, aby rozptýlil obavy, že by mohla představovat obžalovací spis, byli dva příslušníci SSSR a osm komunistů, vzniká dojem, že bez ohledu na zmínku o ohavnostech páchaných komunisty byl ušetřen především tento okruh osob […]. Takové ohledy musí být vědecké práci cizí. Ryzí věda se neptá, jestli bude výsledek tomu či onomu nepříjemný. Pokud obsah spoluurčují otázky prospěšnosti, objektivita je ztracena. Když tedy obžalovaný jako spoluvězeň vyjadřuje názor, že je ‚SS-Staat' pamflet, uplatňuje své ústavní právo na svobodné vyjádření názoru, aniž by tím zasahoval do žalobcova práva na osobní čest […]."

P: Z čehož vyplývá, že Kogon v knize očišťuje sebe i své komunistické přátele a všechno zlo hází na SS a ostatní vězně.

R: A právě tento Eugen Kogon hrál za svého života klíčovou roli při „objasňování" holocaustu v Německu.

Rassinier se v dalších knihách zaměřil na stále se rozšiřující základnu tvrzení o německých zvěrstvech a zejména na otázku, zda Německo za války vedlo politiku systematického vyhlazování evropských Židů. V *Le Mensonge d'Ulysse* (Odysseova lež) ještě předpokládal, že plynové komory někde byly, protože se domníval, že kde je kouř, musí být i oheň. Jak ale ve svém výzkumu pokračoval, byl stále přesvědčenější, že žádný program systematického vyhlazování Židů neexistoval a s každou jeho další knihou rostla i jistota, že neexistovaly ani žádné plynové komory, kde by byli masově zabíjeni Židé. Tak roku 1964 v knize *Le Drame des Juifs Européens* napsal (str. 79):

> „Pokaždé, když mi během posledních 15 let řekli, že je v nějaké části Evropy neobsazené Sověty svědek, který tvrdí, že byl osobně u plynování, okamžitě jsem za ním jel, abych si jeho svědectví vyslechl. Ale pokaždé to dopadlo stejně: s deskami v rukách jsem svědkovi položil řadu přesných otázek, na něž dokázal odpovídat jen zcela očividnými lžemi, takže nakonec musel přiznat, že u toho sice sám nebyl, ale jen vyprávěl příběh dobrého přítele, který během věznění zemřel a o jehož poctivosti nemůže pochybovat. Takhle jsem najezdil tisíce a tisíce kilometrů po celé Evropě."

Každému, koho zajímají historické práce kriticky pojednávající o holocaustu, Rassinierovy knihy vřele doporučuji. Zároveň však upozorňuji, že zdaleka nejsou bez chyb. Ale která kniha je, zvlášť když se jedná o průkopníka! Rassinier měl jen omezený přístup k původnímu zdrojovému materiálu, takže jeho práce nutně musely zůstat neúplné. Z dnešního pohledu je tedy přesvědčivost a přesnost jeho argumentů méně zajímavá než sám autor: první, kdo veřejně oponoval mainstreamovým lžím a přehánění ohledně holocaustu, byl francouzský komunista, partyzán a bývalý vězeň koncentračního tábora.[18]

P: To mě překvapuje. Vždycky jsem si myslel, že první byl nějaký nacista nebo neonacista.

R: To je rozšířené, ale lživé klišé. Byla to oběť nacistů, ideologický úhlavní nepřítel nacismu, kdo se snažil poctivě popsat pravdu.

P: Tak rozhodně ho nikdo nemůže obviňovat, že mu šlo o to vyprat něčí špinavé prádlo.

R: Ono hlavně nezáleží, kdo předkládá argument a proč, ale jaký je jeho obsah. Nicméně s vámi souhlasím, že v této věci bude člověk spíš poslouchat toho, kdo seděl za ostnatým drátem, než toho, kdo před ním stál s puškou. I když je potřeba upřímně říct, že obě skupiny – každá z opačných důvodů – mohou mít zájem některé věci zamlčovat a jiné zveličovat nebo si je dokonce vymýšlet. Každopádně otcem kritického, revizionistického výzkumu byl radikální levičák, antifašista a vězeň koncentračního tábora.

P: Měl Rassinier kvůli svému kritickému postoji nějaké problémy?

R: A kolik! Bylo proti němu vedeno trestní stíhání, které však nakonec zastavili. Ve francouzských médiích ho neustále pomlouvali a jen výjimečně dostal slovo jinde než ve vlastních publikacích. Nicméně v porovnání s perzekucí pozdějších kritických badatelů z toho vyšel ještě dobře.

2.2. Protože co nemůže existovat, nesmí existovat

R: V polovině 70. let se v Rassinierových stopách vydal další Francouz, profesor dr. Robert Faurisson. Ten v roce 1978 začal šířit tezi, že bylo technicky naprosto vyloučené, aby v německých koncentračních táborech byla nějaká plynová komora k masovému vraždění vězňů (Faurisson 1978a). Koncem roku 1978 se největší francouzský deník *Le Monde* rozhodl rozproudit o jeho provokativních názorech diskusi a otiskl jeho článek (Faurisson 1978b, 1980c, 2000). Faurisson v následujících článcích předložil i další argumenty na podporu tvrzení o technické nemožnosti vražedných plynových komor (1979, 1980b, 1981b & c). Reakce tradičních historiků na tuto provokaci byla typická[19] a nejlépe ji ilustruje pasáž z prohlášení, které podepsal francouzský holocaustový aktivista Pierre Vidal-Naquet a 33 dalších francouzských vědců (*Le Monde*, 21. únor 1979):

> „Nesmíme se ptát, jak bylo takové masové vraždění možné. Bylo technicky proveditelné, protože se stalo. To je závazný výchozí bod každého historického zkoumání. Chceme prostě připomenout následující pravdu: není debaty o existenci plynových komor a žádná také nesmí být."

[18] Ačkoliv lze namítnout, že ještě před Rassinierem vyšly polorevizionistické knihy o Norimberském vojenském tribunálu od francouzského autora Maurice Bardèche, který se označoval za fašistu, Bardèche psal spíše novinářské eseje než vědecké práce a o vyhlazování Židů jako takovém nepochyboval (Bardèche 1948 & 1950).

[19] Zdokumentoval a shrnul Faurisson 1980a, zejm. str. 71-101, Faurisson 1999, Thion 1980.

P: Dobrý Bože! Dogmatičtěji to už říct nejde! Podobné výroky založené na vlastní autoritě pronášela svatá inkvizice ohledně existence čarodějnic a démonů!

R: Dobré přirovnání. Tak systematické odmítání přemýšlet se rovná totální intelektuální kapitulaci. Po nějaké době si to asi uvědomili i oni sami. Faurissonovo požadování technického a forenzního důkazu, že údajná plynová komora vůbec mohla existovat a skutečně existovala, dalo tradičním odborníkům podnět k tomu znovu toto téma vytáhnout: začaly se pořádat konference,[20] na které však Faurisson a jeho podobně smýšlející kolegové neměli přístup.[21]

P: Copak jim nešlo o to vyvrátit revizionistické teze? V tom případě jim člověk napřed musí dát šanci je prezentovat a pak obhájit, pokud to vůbec jde.

R: To by byl vědecky správný přístup. Jenže tady o vědu vůbec nešlo, což bylo jasné z publikací vydaných po konferenci, protože v nich se argumenty Faurissona a dalších revizionistů ani neobjevily. Nejznámější z těchto prací, poprvé vydaná roku 1983 Kogonem, Langbeinem, Rückerlem a celou řadou evropských holocaustových prominentů, se revizionistům věnovala jen v úvodu, v němž byli *en masse* – bez uvedení jmen nebo názvů knih – odsouzeni jako odporní extremisté, jejichž odporná tvrzení je potřeba vyvrátit.

P: Takže revizionisté jsou osobně napadáni, aniž by měl čtenář možnost udělat si vlastní obrázek.

R: Přesně tak. Zároveň však šlo o přiznání, že tuto knihu vydávají proto, aby jednou provždy vyvrátili ty zlé popírače.

P: Ale pokud se přizná, že se něco má vyvrátit, nemusí být vyvracené tvrzení aspoň uvedeno?

R: To je elementární maxima vědy.

P: Kogon a jeho spoluautoři to neudělali?

R: Ne, ani náhodou. Faurissonovu tezi o technické nemožnosti údajného plynování lidí i požadavek forenzního důkazu o tvrzeném masovém vraždění jednoduše ignorovali. Místo toho se opakovala stará písnička „dokazování“ toho, co chtěli dokázat stůj co stůj – citování pochybných svědků a výňatky z dokumentů vytržené z historického kontextu, čímž se zkreslil jejich smysl.

P: Jak víte, že autoři chtěli dokázat předem stanovený, zaujatý názor?

R: Z jejich přiznání v originálním německém vydání na str. 2 pod nadpisem „o této knize“, kde stojí tato úžasná věta:

> „Abychom proti takovým tendencím [popírání masového vraždění] mohli účinně bojovat a zamezovat jim, musí být celá historická pravda jednou provždy nezvratně písemně stanovena.“

P: Co je na tom zaujatého?

R: Tak především, žádný názor nemůže být „jednou provždy“ stanoven jako nezvratná pravda. Všechno podléhá revizím, když dojde k novým objevům nebo se objeví nové možnosti interpretace. Navíc je naprosto šílené napsat, že se proti určité vědecké tezi musí bojovat a zamezovat jí. Nepravdivá tvrzení se musí opravovat, to je v pořádku. Ale zaměňovat ne-

[20] Na pařížské Sorbonně od 29. června do 2. července 1982 pod názvem „Le national-socialisme et les Juifs"; porovnej Ecole… 1985; od 11. do 13. prosince 1987 na Sorbonně proběhla druhá konference, porovnej Faurisson 1999, vol. 2, str. 733-750. Další konference proběhla roku 1985 ve Stuttgartu, viz Jäckel/Rohwer 1985.

[21] Tehdy to byli především revizionističtí vědci Arthur R. Butz, Wilhelm Stäglich a Wilhelm Niederreiter (alias Walter N. Sanning).

pravdivá tvrzení za nesouhlasnou interpretaci, jak je tomu v tomto případě, a chtít proti tomu „bojovat" – jako by snad historická věda byla bojištěm – nade vší pochybnost ukazuje skálopevné přesvědčení autorů této věty, že výklad odporující jejich interpretaci *musí* být falešný, zvlášť když se pečlivě vyhýbají jakékoliv zmínce o tom, co je obsahem těchto údajně falešných tvrzení. Pokud není zaujaté tohle, tak už nic.

2.3. Skandál ve Francii

R: Než přejdu k dění v jiných zemích, ještě bych shrnul pár událostí ve Francii, která je v jistém smyslu kolébkou a ohniskem revizionizmu. Profesor Faurisson od konce 70. let veřejně vyjadřoval své názory i přes sílící společenský a právní tlak snažící se ho umlčet. Veřejnost i akademická obec ho napadaly a pronásledovaly kvůli jeho revizionistickým spisům, z nichž mnohé byly zamýšleny jen jako intelektuální provokace. Proto vyvolával jedno pobouření za druhým, ale také mohl počítat se stále se rozšiřujícím davem následovníků a konvertitů ve Francii i jinde. Teď ať zvedne ruku ten, kdo někdy slyšel jméno Jean-Claude Pressac. Hmm, takže asi 10 %. A co se vám pod tímto jménem vybaví?

P: Pressac byl francouzský lékárník, jenž zkoumal techniku masového vraždění v Osvětimi a napsal o tom knihu velebenou v médiích, protože v ní definitivně vyvrátil technické argumenty revizionistů.

R: Tak se to říká. Pressac, který byl původně Faurissonův stoupenec, později změnil názor a takříkajíc přešel do opačného tábora. O Osvětimi ve skutečnosti napsal dvě knihy. První, vydané v roce 1989, nebyla věnována téměř žádná pozornost, ačkoliv byla prezentována jako definitivní vyvrácení tvrzení revizionistů o Osvětimi. Tato kniha o více než 500 stranách, vytištěná s abnormálně velkou šířkou stran, měla jen malý náklad a většina skončila v knihovnách celého západního světa. Určitou slávu si získal až v letech 1993/94 díky druhé knize, která by se dala označit za mírně aktualizované shrnutí jeho předchozí mamutí práce.

P: A Pressac byl za tuto knihu oslavován, protože v ní definitivně vyvrátil revizionizmus jeho vlastními technickými metodami.

R: To je mediální pohled na věc.[22] Vtipné je, že média o této knize referovala v podstatě následujícím způsobem: vůči holocaustu neexistují žádné rozumné argumenty, ale konečně je někdo vyvrátil! Je to však pravda? Kdo z vás Pressacovu knihu četl? Ano – vy tam dole, můžete se, prosím, postavit? Děkuji. Takže vy jste ji četl?

P: Ano a udělala na mě dojem.

R: Dobře. Mám ji tady. Můžete mi v odkazech najít jedinou citaci z technické literatury o krematoriích, plynových komorách nebo popravčích zařízeních, případně jediný technický výpočet, který provedl sám Pressac? Dám vám na to deset minut. Konec konců tu knihu znáte. Můžete to pro nás udělat?

P: O.K. Udělám to.

R: Dobře. My mezitím zaměříme pozornost na francouzského novináře a proslulého odpůrce revizionizmu Erika Conana. Něco přes půl roku poté, co utichl kravál kolem Pressaca, Co-

[22] Viz Rudolf 2005b, zejm. str. 21-35 a 37-58.

nan napsal do největšího francouzského deníku *Le Monde* článek o Osvětimi (Conan 1994):[23]

> „Další delikátní otázka: co dělat s falsifikáty, které zde zanechala komunistická správa? V 50. a 60. letech bylo několik budov, které zmizely nebo se používaly k jinému účelu, s velkými chybami zrekonstruováno a vydáváno za autentické. [...] Příklad krematoria I je charakteristický. [...] Se vznikem muzea v roce 1948 bylo přestavěno do předpokládaného [sic!] původního stavu. Všechno tam je špatně: [...] rozměry plynové komory, umístění dveří, otvory pro vhazování cyklonu B, pece, které byly podle svědectví několika přeživších nově postaveny, výška komínů. [...] Momentálně všechno zůstává tak, jak to je, a návštěvníkům se nic neříká. Je to příliš komplikované. Později se uvidí.“

(Podtržení doplněno)

P: Znamená to, že návštěvníci Osvětimi nevidí originální plynovou komoru, ale takzvanou rekonstrukci?

R: Přesně tak a tato rekonstrukce navíc vznikla podle „předpokládaného“ originálu, takže bez průkazných podkladů a s velkou básnickou volností.

P: Ale návštěvníkům říkají, že to je originální plynová komora.

R: Přinejmenším donedávna se jim tvrdilo, že je pravá.

P: Podle hesla: lhalo se, lže se a lhát se bude.

P: Nevím, co by na rekonstrukci mohlo být za problém.

R: Je odsouzeníhodné, když nejde o důkazy, ale – jak se zde přiznává – o účely propagandy. Zda a do jaké míry je „rekonstrukce“ autentická, na to se podíváme později. V tuto chvíli jde jen o úvod k diskusi o tom, co se stalo na jaře 1996 ve Francii. Jak jsem již řekl, profesor Robert Faurisson byl ve Francii se svým kritickým výzkumem docela úspěšný. Jean-Claude Pressac jeho argumenty pokládal za výzvu podněcující ho k vlastnímu studiu. *Leuchterova zpráva* a všechna následující forenzní zkoumání, k nimž se dostaneme později, byla přímým důsledkem Faurissonových aktivit. Přiznání Erika Conana v podstatě představují ústupek před objevy, jež Faurisson učinil celá desetiletí předtím.

V lednu 1996 se ve Francii stalo něco nemyslitelného: promluvily dvě osobnosti z francouzské levice, přičemž první se veřejně prohlásila za zastánce revizionizmu holocaustu a druhá pro revizionisty požadovala minimálně svobodu projevu.

Prvním z obou jmenovaných byl Roger Garaudy, v 60. a 70. letech jeden z nejaktivnějších francouzských komunistů. Jedno levicové nakladatelství, které předtím vydávalo i Faurissonovy práce, v roce 1995 publikovalo jeho knihu o mýtech kolem založení Izraele. V jedné kapitole se Garaudy zabývá holocaustem, a to z plně revizionistického hlediska.[24] Když na něj kvůli tomu tvrdě zaútočili, v dubnu téhož roku ho otevřeně podpořil Henri Grouès, mnohem známější jako abbé Pierre, za druhé světové války bojovník odporu a katolický kněz patřící celá desetiletí mezi nejpopulárnější osobnosti Francie.[*] Garaudyho revizionizmus a trvání abbé Pierra na tom, že jeho přítel má mít svobodu projevu, na několik měsíců úplně ovládly francouzská média (viz Faurisson 1997a).

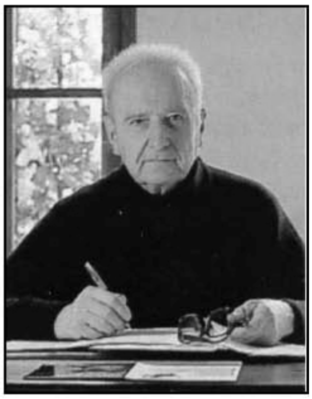
---

[23] Podobně: van Pelt/Dwork 1996, str. 363 ad.; porovnej Faurisson 2000, vol. 4, Jan. 19 & Feb 4, 1995.

[24] V podstatě plagoval práci Roberta Faurissona, aniž ho jedinkrát citoval.

[*] Roku 2005 skončil třetí v anketě diváků France 2 „Největší Francouz všech dob“; pozn. překl.

Týdeník *L'Evénement du Jeudi* měl 27. června 1996 na titulní straně dokonce nápis „holocaust – vítězství revizionistů". Toto vítězství pak samozřejmě bylo vylíčeno jako katastrofa. Ve skutečnosti o žádném vítězství nemohla být řeč, protože se pouze znova omílala tvrzení o revizionistech včetně obvyklého zveličování, překrucování a lží. Sami revizionisté se nikdy nedostali ke slovu, ale znovu vůči nim zesílila kampaň s cílem je démonizovat a potlačit. Ve zbytku světa kolem této aféry většinou panovalo mlčení. Vše nakonec skončilo tak, že abbé Pierre svoje názory odvolal (*La Croix*, July 23, 1996).

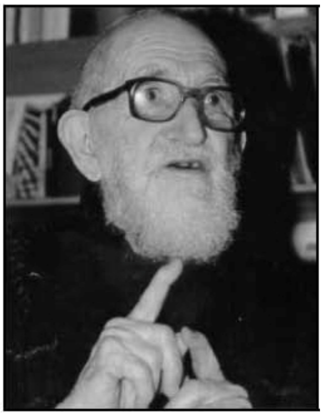
Obr. 3: Roger Garaudy, narozený roku 1913, v minulosti patřil mezi přední francouzské komunisty. Před několika lety přestoupil na islám.

P: Byli někdy stíháni?

R: Abbé Pierre ne, ale Roger Garaudy byl odsouzen k pokutě 160 000 franků (asi 30 000 dolarů) a podmínečnému trestu devět měsíců.[25] To mu však nezabránilo vydat knihu v dalších jazycích, přičemž hlavně arabské vydání sklidilo ohromný úspěch, jak si asi dovedete představit. Knihy se tam prodaly miliony kusů, Garaudy dával rozhovory největším arabským médiím a byl prezentován jako hrdina a mučedník.

P: Takže Garaudy neodvolal.

R: Ne, právě naopak. Některé povahy rozkvetou teprve tehdy, když se považují za neprávem pronásledované. Garaudy takovou povahu evidentně měl. Aféra Garaudy/abbé Pierre nakonec vedla k důsledkům, jež zpočátku nebyly na první pohled patrné. Například 2. září 1996, víc než dva měsíce po skončení aféry, promluvil francouzský historik a odpůrce revizionizmu Jacques Baynac. V učené studii o revizionizmu napsal, že poslední skandál „změnil atmosféru ve prospěch revizionistů", zatímco mezi jejich odpůrci panuje bezradnost, úžas a zděšení. Dále tvrdil, že historici až doposud před revizionistickými argumenty ustupovali a nechali to na amatérském historikovi Jean-Claude Pressacovi. Baynac prohlásil (1996a & b, porovnej Faurisson 1998):

Obr. 4: Opat Henri Grouès, zvaný abbé Pierre, narozený roku 1912, pocházel z bohaté rodiny. Jako člen poválečného Národního shromáždění podporoval politiku očisty od lidí spojených s vichistickou vládou. V roce 1949 založil Emauzské hnutí na podporu chudých. Díky tomu byl ve Francii známý jako určitá obdoba „matky Terezy". Opakovaně se nechával zlákat ke spojenectví s extrémní levicí a několik let bojoval proti pravicové straně Front National, kterou vedl Jean Marie Le Pen. Grouès zemřel v roce 2007.

> „Pro vědeckého historika tvrzení svědka skutečně nepředstavuje historii. To je předmět historie. A tvrzení jednoho svědka nemá velkou váhu; ani svědectví mnoha svědků nemají o moc větší váhu, pokud nejsou podepřena spolehlivými dokumenty. Bez velkého přehánění by se dalo říci, že postulát vědecké historiografie zní: žádné listiny, žádná dokázaná fakta [...].
>
> Člověk buď odmítne prioritu archivů, v tom případě diskvalifikuje historii jako vědu a okamžitě ji zařadí do umění; nebo prioritu archivů zachová a v tom případě musí uznat,

[25] Reuter, Dec. 16, 1998; Evropský soud pro lidská práva 8. července 2003 rozsudek potvrdil. Podle tohoto soudu revizionizmus podněcuje nenávist vůči Židům a proto se na něj nevztahuje svoboda projevu.

že nedostatek stop má za následek neschopnost přímo dokázat existenci vražedných plynových komor.“

Ale nyní zpět k našemu dobrovolníkovi, který v Pressacově knize hledal technické citace nebo výpočty. Co jste našel?

P: No, upřímně řečeno nic.

R: Ani jediný citát z technické literatury?

P: Ne.

R: A žádné výpočty?

P: Pochopitelně jsem tu knihu nestihl přečíst znova, ale jak jsem jí listoval, nevšiml jsem si žádných výpočtů, které by v jinak souvislém textu byly vidět.

R: Dobře. Nijak mě to nepřekvapuje, protože přesně tohle pro Pressacovy práce platí: tvrdí se, že se v nich vypořádává s technickými argumenty revizionistů a vyvrací je, ale když je prozkoumáte blíž, je jasné, že to není pravda. Ve skutečnosti jsou jeho knihy plné nepodložených, nesouvislých a bezpředmětných spekulací.
Jinak řečeno: Jean-Claude Pressac, oslavovaný médii a etablovanými historiky jako technický expert na Osvětim, se při bližším pohledu ukazuje jako šarlatán.[26]
Nakonec musel i mainstream přijít na to, že používání pseudorevizionistických metod ve snaze vyvrátit revizionizmus má přesně opačný účinek, protože to vede k uznání revizionistických metod za legitimní. A přesně v tomto smyslu se k významu Pressaca vyjádřil zapřisáhlý nepřítel revizionizmu Robert Redeker:

Obr. 5: Vítězství revizionistů.

Obr. 6: Jacques Baynac, historik a romanopisec, což jsou dvě profese, které se na poli soudobé historie často evidentně doplňují.

„Revizionizmus není teorie jako ostatní, je to katastrofa. [...] Katastrofa je změna epochy. [...] Revizionizmus značí konec mýtu [...] znamená konec našeho mýtu. (Redeker 1993a)

Kniha pana Pressaca *Krematoria Osvětimi: Technika masové vraždy* ani zdaleka neznamenala porážku revizionistů, ale paradoxně jejich triumf: zdánliví vítězové (ti, kteří potvrzují zločin v celém jeho strašlivém rozsahu) jsou poražení a zdánlivě prohrávající (revizionisté a s nimi popírači) jsou na vrcholu. Jejich vítězství je neviditelné, ale nesporné. [...] Revizionisté stojí v centru debaty, určují metody a upevňují svou hegemonii.“ (Redeker 1993b)

[26] Ohledně kritiky Pressaca 1989 porovnej Faurisson 1991a & b; Aynat 1991; ohledně Pressaca 1993 viz Rudolf 2005b; ohledně nejzásadnější kritiky Pressacových metod viz Rudolf/Mattogno 2005, str. 23-34.

Vydavatel časopisu, v němž byla tato Redekerova slova otištěna, propagátor holocaustu Claude Lanzmann, tentýž rok vyjádřil podobné myšlenky (Lanzmann 1993):

> „Už jen samotné vyvracení jejich argumentů revizionistům dává legitimitu, stává se z nich referenční bod všeho. Revizionisté okupují celé území.“

V důsledku toho na Pressaca mainstream začal pohlížet jako na neřízenou střelu a čím dál víc se mu vyhýbal. Když v roce 2003 zemřel, média to přešla mlčením.

2.4. Plynové komory v samotné Německé říši

R: Sir Hartley Shawcross, hlavní žalobce za Spojené království, během IMT prohlásil (*IMT*, vol. 19, str. 434):

> „Vraždění bylo organizováno jako nějaký velkovýrobní průmysl v plynových komorách a pecích Osvětimi, Dachau, Treblinky, Buchenwaldu, Mauthausenu, Majdanku a Oranienburgu [= Sachsenhausenu].“

Tvrzení o masovém vraždění v plynových komorách v těchto táborech jsou založena na svědectvích lidí jako Charles Hauter, jenž byl vězněn v Buchenwaldu (Faculté… 1954, str. 525 ad.):

> „Když došlo na vyhlazování, posedlost stroji doslova vládla. Protože to muselo probíhat poměrně rychle, byla potřeba zvláštní forma industrializace. Plynové komory na tuto potřebu odpověděly velmi nezvyklým způsobem. Některé s poměrně vytříbenou koncepcí byly vyztužené sloupy z porézního materiálu, kde se tvořil plyn a pak prosakoval skrz zdi. Některé měly jednodušší konstrukci. Všechny ale vypadaly okázale. Hned bylo vidět, že je architekti plánovali s potěšením, věnovali jim velkou pozornost a poctili je veškerým svým estetickým cítěním. Byly to jediné části tábora postavené skutečně s láskou.“

Opravdu bujnou fantazii při popisu údajné plynové komory v Buchenwaldu projevila francouzská vláda v jedné úřední listině:[27]

> „Všechno bylo připraveno do nejmenších detailů. V roce 1944 v Buchenwaldu dokonce prodloužili železnici tak, aby deportovaní mohli být voženi přímo do plynové komory. Některé [plynové komory] měly vyklápěcí podlahu a těla z nich hned putovala do místnosti s kremační pecí.“

P: Neřekl jste snad v předchozí přednášce, že v Buchenwaldu žádná plynová komora nebyla?

R: Přesně tak a na této skutečnosti se dnes shodují prakticky všichni historici. Jenže v prvních poválečných letech to všechno bylo trochu jinak. Jako další příklad si vezměme přiznání posledního velitele tábora Mauthausen Franze Ziereise, kterého se třemi střelami v břiše

---

[27] Norimberský dokument 274-F (RF-301); IMT, vol. 37, str. 148. Ohledně tábora Buchenwald viz Weber 1986.

neposlali do nemocnice, ale na výslech k bývalému vězni Hansi Marsalkovi, kde vykrvácel. Zereis prý během „přiznání na smrtelné posteli“ řekl, že byl svědkem následující události:[28]

„SS Gruppenführer Glücks dal rozkaz vybrat slabé vězně, jako nemocní, a zabít je plynem v jednom velkém zařízení. Tam bylo zabito kolem 1-1,5 milionů lidí. Zmíněná lokalita se jmenuje Hartheim a leží asi 10 kilometrů od Pasova.“

P: Kdo by bral vážně přiznání smrtelně zraněného člověka, který vykrvácel a nejen, že se mu nedostalo žádné pomoci, ale ještě ho „vyslýchal“ jeho vlastní vězeň?

R: Dnes ho skutečně nebere vážně nikdo. Ale těsně po válce a během Norimberského procesu se taková přiznání vážně brala (IMT, vol. 11, str. 331 ad.). Místnost na hradě Hartheim, o níž se dnes tvrdí, že měla být zmiňovanou plynovou komorou, měří asi 280 čtverečních stop, tj. 26 m^2 (Marsalek 1988, str. 26).

P: Cože? Milion nebo víc lidí zabitých v malé komůrce na hradě?

R: Ano, pokud budeme Ziereisovi nebo spíš Marsalekovi věřit, tak bylo v této místnůstce zabito třikrát až pětkrát víc lidí, než kolik v Evropě za druhé světové války padlo Američanů. Než však byla tato nehorázná tvrzení odmítnuta, uplynulo 15 let. Na začátku 60. let se německými médii prohnala bouře: jeden pravicový aktivista veřejně zpochybnil existenci vražedných plynových komor v Dachau, přestože si ji tam mohl prohlédnout každý návštěvník. Novináři byli pobouřeni a začaly se ozývat hlasy požadující trestní stíhání (Kern 1968, str. 91-100). Nic z toho ale nebylo, mimo jiné proto, že si tím tehdy nebyli úplně jistí ani němečtí historici. Například Martin Broszat ze spolkového Institutu pro soudobou historii (Institute für Zeitgeschichte) – který se později stal jeho ředitelem – napsal dopis do týdeníku *Die Zeit*, v němž uvedl (Aug. 19, 1960; reprodukce v Rudolf 2005d, str. 185):

„V Dachau, Bergen-Belsenu ani Buchenwaldu židovští ani jiní vězni plynováni nebyli. Plynová komora v Dachau nikdy nebyla plně ‚dokončena‘ a spuštěna do provozu. Statisíce vězňů, kteří zahynuli v Dachau nebo jiných koncentračních táborech na území Říše, byly oběti především katastrofálních hygienických a zásobovacích podmínek [...]. Masové vyhlazování Židů plynováním začalo v letech 1941/1942 a probíhalo výhradně na několika [...] místech, především na okupovaném polském území (ale nikdy ne v samotné Říši): v Osvětimi-Březince, v Sobiboru na řece Bug, v Treblince, Chelmnu a Belzecu.

Tam, ale ne v Bergen-Belsenu, Dachau nebo Buchenwaldu, byla postavena zařízení k masovému vyhlazování, maskovaná jako sprchy nebo dezinfekční místnosti [...].

Dr. Martin Broszat, Institut für Zeitgeschichte, Mnichov“

P: Co to je samotná Německá říše?

R: To je Německo v hranicích z 31. prosince 1937, tedy ještě před připojením Rakouska, Sudet a Memelu.

[28] Dokumenty PS-1515, May 24, 1945; PS-3870, April 8, 1946, IMT, vol. 33, str. 279-286; porovnej Marsalek 1980; viz také Wiesenthal 1946, str. 7 ad.

P: Broszat si tu přece protiřečí: pokud v Dachau nikdy nebyla postavena zařízení k masovému vyhlazování, jak může zároveň tvrdit, že nikdy nebyla dokončena?

R: Podobné vnitřní rozpory jsou u historiků zabývajících se touto problematikou naprosto typické. Ale Broszat tento názor nezastával sám. 24. ledna 1993 ho podpořil i slavný „lovec nacistů" Simon Wiesenthal, když do amerického časopisu *Stars and Stripes* (reprodukce v Rudolf 2005d, str. 185) napsal:

> „Je pravda, že na německém území nebyly žádné vyhlazovací tábory a tudíž ani žádná masová plynování, jako tomu bylo v Osvětimi, Treblince a dalších táborech. V Dachau se plynová komora stavěla, ale nikdy ji nedokončili."

Oba tím však vyvrací jiné badatele, jako například již zmíněnou práci Kogona a spol. z roku 1983, na níž se podíleli autoři považovaní mainstreamem za ty nejspolehlivější autority.

P: Copak ho Rassinier neodhalil jako propagandistu?

R: Takto bychom si mohli vzít všechny spoluautory zmíněné knihy a u každého by se něco našlo, ale ve finále nerozhodují politické nebo náboženské postoje, takže se držme faktů. Fakt je, že se v této knize psalo, že vražedné plynové komory v samotné Říši byly v táborech Neuengamme, Sachsenhausen a Ravensbrück, kde měly být zplynovány stovky nebo dokonce tisíce obětí.[29] Tudíž tato oficiální kniha tvrdí, že v táborech na území samotné Německé říše zařízení k masovému popravování postavena byla a vědec z oficiálního německého Institutu pro soudobou historii tvrdí, že nebyla. Všichni mít pravdu nemohou.
V případě Dachau Kogon a spol. existenci plynových komor předpokládali, ale psali o nich s pochybnostmi:

> „Že by v koncentračním táboru Dachau probíhalo zabíjení jedovatým plynem, nebylo dodnes jednoznačně dokázáno."

Dále je skutečností, že v muzeích v bývalých táborech Sachsenhausen, Dachau a Ravensbrück, jež se všechny nacházely v rámci hranic Německé říše, může každý vidět místa, kde se údajně měly nacházet plynové komory. V Dachau je plynová komora dokonce ukazována v údajně původním stavu.

P: Jak údajně?

R: Neexistuje žádná dokumentace, která by dokazovala, že současný stav odpovídá originálu. A navíc, jak jsem už citoval, tato komora údajně nikdy nebyla dokončena, kdežto dnes rozhodně vypadá kompletní. Takže kdo ji dokončil?
V Ravensbrücku je jen pamětní deska, viz obrázek 7.

Obr. 7: Pamětní deska na místě údajné „plynové komory" v koncentračním táboru Ravensbrück: „Místo plynové komory – prosinec 1944 – jaro 1945."

P: Jenže panuje shoda, že některé plynové komory potvrzované po válce svědky nebo dokonce vládními orgány, jako ta v Buchenwaldu, nikdy neexistovaly. A sporná je i jejich existence v dalších táborech na území Staré říše.

R: Je to tak, i když v tradiční historiografii od 80. let převládá názor, že tyto plynové komory skutečně neexistovaly. Jen si

[29] Kogon a spol. 1983, str. 177-204; podobně Benz 1992, str. 200-203; porovnej Schwertfeger 2001.

představte, co by se stalo, kdyby se plošně přiznalo, že v těchto táborech žádné plynové komory nikdy nebyly. To by logicky znamenalo přiznání, že mnozí svědci lhali a že závěry vládních úřadů, trestních soudů i vyšetřovacích komisí byly nepravdivé. Jak by pak mohli zastavit příval pochybností, který by po přiznání tak obřího podvodu nutně následoval? Jak by pak mohli uhájit tvrzení, že ve východních táborech v Polsku plynové komory existovaly, když je jejich důkazní základna stejně vratká jako u táborů v samotné Říši, jak si ukážeme později?

Aby se zabránilo drtivému revizionistickému vítězství, dogma se musí podporovat všemi prostředky a se všemi aspekty, jakkoliv mohou být pochybné.

2.5. Žádná plynová komora v Sachsenhausenu

R: V Sachsenhausenu na severním předměstí Berlína byly vykopány základy zničené budovy, jejíž jedna místnost měla sloužit jako plynová komora.

P: A kdo ji tedy zboural, když v ní měla být plynová komora?

R: Východoněmecká komunistická policie Volkspolizei v roce 1952.[30]

P: Takže oni zničili jediný usvědčující důkaz schopný prokázat správnost jejich tvrzení a nekonečné zlo nacistů?

R: Přesně.

P: Kdo jim věří, ať tam běží. To asi spíš zničili důkaz vlastního zla.

R: Byly tam zničeny důkazy všeho. Je to pryč a tím pádem se to už nedá použít jako důkaz čehokoliv. Německý historik profesor dr. Werner Maser poukázal na to, že důkazy o existenci plynové komory v Sachsenhausenu jsou dost pochybné i z jiných důvodů.

Obr. 8: Pamětní deska v ruinách bývalé hygienické budovy v koncentračním táboru Sachsenhausen, podle desky „plynová komora a zařízení na střelbu do týla".

---

[30] www.stiftung-bg.de/gums/en/index.htm.
Na dané stránce se mimo jiné uvádí: *„... V roce 1950 toto místo převzala KVP* [Kasernierte Volkspolizei – kasernovaná lidová policie] *a tak začalo jeho ničení a zanedbávání. V letech 1952/3, bez ohledu na historický význam místa, KVP vyhodila do vzduchu ‚stanici Z' – krematorium a vražedné prostory, udělala zde místnost se cvičnou střelnicí a zbylý materiál z baráků použilo místní obyvatelstvo ke stavění a topení. Do likvidace se zapojila také Nationale Volksarmee (NVA)* [národní lidová armáda] *... Ačkoliv bývalí vězni chtěli, aby návštěvníci viděli Sachsenhausen v co možná nejautentičtější podobě a neustále volali po zachování původních budov, vězeňský tábor byl téměř úplně ‚očištěn od své historie'."* Jakékoliv konkrétní zmínce o „plynové komoře" nebo její likvidaci se tedy stránka pečlivě vyhýbá a hovoří pouze obecně o „krematoriu a vražedných prostorech" (crematorium and killing areas); stav k 18.9.2012; pozn. překl.

Cituje protokol sovětského vojenského soudu z roku 1947, z něhož vyplývá, že obžalované před přelíčeními vycepovali natolik, že se k masovému vraždění vězňů před soudem přiznávali s nadšením a hrdostí (Maser 2004, str. 355 ad.). Takové chování je představitelné jen v případě, že předtím absolvovali důkladné vymývání mozků.

P: Znamená to, že byli mučeni?

R: Možná ne fyzicky, ale s největší pravděpodobností přinejmenším psychicky. Sovětský hlavní žalobce Smirnov před Norimberským tribunálem prohlásil, že v tomto táboru bylo zabito 840 000 sovětských válečných zajatců (IMT, vol. 7, str. 586, Feb. 19, 1946). Samozřejmě věděl, že to je lež, protože Sovětům padly do rukou úmrtní knihy, kde bylo v letech 1940-1945 zaznamenáno 20 000 zemřelých vězňů.[31]
Sovětská komise v roce 1945 sestavila zprávu o údajné vražedné plynové komoře, která měla měřit jen 83 čtverečních stop, tedy 7,7 m^2.

P: 840 000 vězňů zabitých na ploše 7,7 m^2?

R: On Smirnov netvrdil, že byli všichni zplynováni.
Popis této údajné vražedné plynové komory v sovětské znalecké zprávě však v zásadě odpovídal popisu odvšivovací komory k zabíjení vší, které byly skoro ve všech táborech Třetí říše. To samozřejmě vysvětluje malé rozměry této komory, protože se do ní dávalo jen oblečení.

P: Takže Sověti šířili lež, že odvšivovací komora v Sachsenhausenu je vražedná plynová komora.

R: Přesně tak. Maser tvrdí, že svědectví bývalých vězňů jsou v tomto směru stejně nevěrohodná jako důkazy prezentované Sověty (Maser 2004, str. 356). V knize Harryho Naujokse z roku 1987, jejíž název v překladu zní „*Můj život v koncentračním táboru Sachsenhausen 1936-1942*“, se na straně 322 píše:

> „V březnu 1943 byla ve ‚stanici Z‘ postavena plynová komora.“

P: Pokud tam byl jen do roku 1942, jak naznačuje název knihy, jak může vědět, co tam postavili v roce 1943?

R: Správná otázka. Kniha vyšla v roce 1987 – po Naujoksově smrti – ve vydavatelství Pahl-Rugenstein a podle tiráže ji „zpracovali Ursel Hochmuthová, Martha Naujoksová a Sachsenhausenský výbor pro SRN“.

P: Takže to tam vložil výbor nebo Naujoksova vdova?

R: Dá se to předpokládat. Sachsenhausenský výbor byl a je ovládán komunisty i dalšími levicovými radikály, stejně jako skoro všechny organizace bývalých vězňů, a vydavatelství Pahl-Rugenstein z Kolína je známé publikováním radikálně levicové literatury.

P: Nešíříte tu náhodou protilevicovou propagandu?

R: V žádném případě, vždyť se ani neuchyluji k jakémukoliv hodnocení. Nicméně se může upozornit a mělo by se upozorňovat na to, z jakého politického spektra tato literatura pochází. Ostatně ze stejného politického spektra vzešla i první revizionistická literatura Paula Rassiniera.
Problém s plynovou komorou v Sachsenhausenu je ještě pikantnější, když si vezmete, že existují svědecké výpovědi německých vojáků, které tam Sověti po válce drželi a z propagandistických důvodů přinutili postavit plynovou komoru a zařízení ke střelbě do

[31] K tomuto i dalším detailům ohledně sovětského vyšetřování v Sachsenhausenu porovnej Mattogno 2003c.

týla. Nejzásadnější je svědectví plukovníka Gerharta Schirmera (Schirmer 1992, str. 49 ad.):

> „A proč nechali spojenečtí vítězové v bývalých koncentračních táborech hned po válce postavit plynové komory? Tak to mimo jiné udělali Američani v Dachau. Má pro to někdo věrohodné vysvětlení? Každopádně jsem měl spolu s dalšími vězni to ‚potěšení' postavit v listopadu 1945 v ruském táboru Oranienburg (Sachsenhausen) plynovou komoru a zařízení ke střílení, které už neexistují."

P: Čím si vysvětlit, že Sověti tuto plynovou komoru v roce 1952 zbourali?

R: To je trochu složitější. Maser poukázal na to, že na plánech tábora z období těsně po válce žádné plynové komory nebyly, takže výpovědi Schirmera a jeho kamarádů mohly vyvolávat pochybnosti (Maser 2004, str. 356, 358-361).

P: Ale nepoužívali ho Sověti po válce sami jako koncentrační tábor pro své odpůrce?

R: Přesně tak a podmínky tam měly být ještě horší než za nacistů (viz Maser 2004, str. 358; porovnej Agde 1994; Preissinger 1991).

P: Takže táborové plány Sovětů nutně nemusely sloužit k propagandě, ale ke správě tábora. A pokud Sověti věděli, že tam žádná plynová komora nebyla, tak by nebylo překvapivé, že svůj vlastní padělek do těchto plánů nezakreslili.

R: Každopádně musíme vycházet z toho, že kdyby v táboře Sachsenhausen před koncem války skutečně existovala plynová komora, byla by na všech plánech a Sověti ani jejich východoněmečtí lokajové by ji v roce 1952 nezbourali. Zbourání budovy krematoria, kde se měla nacházet plynová komora, má nejspíš souvislost se zahlazováním stop komunistických zločinů, které tam spáchali stalinisti.
Schirmerova tvrzení přináší i další problém, kterým bych se rád zabýval ve čtvrté přednášce: jeho výpověď není sama o sobě o nic věrohodnější než výpovědi jiných, jemu odporujících svědků. Vyvrátit tvrzení svědka tvrzeními jiných svědků lze jen stěží.

P: Ale výpovědi přece nemají kvalitativně stejnou hodnotu. Schirmer aspoň nevypovídal pod nátlakem nebo po vymývání mozku a zdá se, že ani nebyl vystaven nějakému ideologickému pokušení.

R: Levicovému ne, ale možná pravicovému, konec konců to byl voják Třetí říše.

P: Byl Schirmer nacista?

R: To nevím. Na konci války padl do sovětského zajetí jako podplukovník, ale později věrně sloužil v bundeswehru, kde to dotáhl až na plukovníka. To znamená, že podle názoru jeho nadřízených, tedy v konečném důsledku německé vlády, to byl loajální služebník demokratického poválečného uspořádání. Tento názor spolkových úřadů se však radikálně změnil po jeho veřejném prohlášení o Sachsenhausenu: na základě rozhodnutí okresního soudu v Tübingenu proti němu bylo zahájeno trestní řízení pro „podněcování"* a jeho spisy zabaveny, což znamená, že putovaly do spalovny odpadu.[32]

P: Na základě čeho?

R: Na základě tvrzení, že plynové komory, které se měly nacházet v německých koncentračních táborech, postavili osvoboditelé až po válce.

---

* V němčině „Volksverhetzung", tj. štvaní nebo poštvávání lidu; pozn. překl.

[32] Okresní soud (Amtsgericht) Tübingen, sp. zn. 4 Gs 937/02 z 21. srpna 2002. Stíhání bylo zastaveno z důvodu promlčení.

P: Takže podstata věci je ta, že dnes německé úřady pomocí trestního zákona brání historické „pravdy“ stvořené mučením, vymýváním mozků, loutkovými procesy a padělky, které pak pustili do světa ruští a němečtí stalinisté.

R: K chování německých úřadů se dostaneme později. Fakt je, že Schirmer svoje svědectví publikoval i přes hrozbu stíhání. Takže okolnosti ho k tomu rozhodně nevedly. Profesor Maser jeho výpověď každopádně pokládá za věrohodnou (Maser 2004, str. 358):

> „To, že Sověti na podzim 1945 postavili plynovou komoru, zjevně souviselo s hrubě zveličenými tvrzeními sovětských žalobních orgánů ohledně počtu vězňů zavražděných v táborech, zveřejněnými a rozebíranými po celém světě během právě skončených norimberských soudů. Hned po obsazení Sachsenhausenu přinutili jednoho důstojníka SS, aby v ‚dokumentárním filmu‘ prohlásil, že v táboře byla plynová komora. To, co musel pod mohutným nátlakem označit za plynovou komoru, s ní však nemělo nic společného.“

P: Ale Norimberský proces skončil až v roce 1946.

R: Správně. Maser zde převrací chronologii. Sověty ve skutečnosti přimělo k činu americké PR šílenství kolem údajné plynové komory v Dachau, které tomuto táboru po obsazení Američany na jaře 1945 zajistilo senzační publicitu.

2.6. Jasno ohledně Dachau

R: Proto nyní přejděme k Dachau, kde je údajná plynová komora ukazována dodnes. Správa muzea v „plynové komoře“ až donedávna prezentovala nápis, který v několika jazycích (viz obrázek 9 na str. 65) oznamoval:

> „PLYNOVÁ KOMORA maskovaná jako ‚sprcha‘ – jako plynová komora nikdy nepoužitá.“

Od 60. do 90. let tento názor zastávaly i takové kapacity jako ředitelka dachauského muzea Barbara Distelová:

> „V Dachau žádný program masového vyhlazování jedovatým plynem nebyl […]. V roce 1942 byla v Dachau postavena plynová komora, ale nebyla uvedena do provozu.“ (Gutman 1990, vol. 1, str. 341 ad.)

Totéž tvrdilo i Sdružení bývalých vězňů z Dachau (Internationales… 1978, str. 165).

P: Ale kdo je uznal za autoritu a proč?

R: Veřejné mínění.

P: To nic nevypovídá o správnosti jejich tvrzení. Ta nevyplývá z veřejností přiřčené autority, ale z přesnosti a ověřitelnosti prohlášení.

R: Toho jsem si vědom, ale tyto zdroje uvádím, protože jsou všeobecně uznávané jako kompetentní, ne jako důkaz, že jsou jejich tvrzení pravdivá. Skutečnost je taková, že muzeum

v Dachau mezitím výše zmiňovaný nápis odstranilo a nahradilo ho jiným, který nyní tvrdí, že zde plynování probíhalo.

P: Jak může někdo slepě věřit všemu, čím nás tyto autority krmí, zvlášť když popírají jedna druhou a dokonce i samy sebe? Jaké ověřitelné argumenty mají pro to, že to byla plynová komora?

R: Tvrzení o vražedné plynové komoře v Dachau se poprvé objevilo hned po osvobození tábora Američany. 7. května 1945 ji popsal vyšetřovací tým vedený Davidem Chavezem. Během vyšetřování, jež předcházelo americkému procesu se 40 obžalovanými v Dachau koncem roku 1945, se obvinění ohledně plynové komory objevovalo často, ale během samotného soudu ho vypustili (Leuchter et al. 2005, str. 169-173). Znovu se vynořilo během Norimberského procesu v roce 1946 spolu s – na rozkaz generála Eisenhowera – přepsanou zprávou výše zmíněného Chavezova vyšetřovacího týmu (porovnej tamtéž, str. 147). Podporovala ho výpověď dr. Františka Bláhy, českého lékaře internovaného v Dachau a jediného svědka, který kdy před soudem vypověděl, že tam došlo k plynování (tamtéž, str. 149). Během jeho svědectví před IMT soud obhájci zabránil provést v této věci podrobnější výslech (IMT, vol. 5, str. 194).

P: Takže neproběhl žádný křížový výslech?

R: Přinejmenším ne ve věci Bláhových tvrzení o plynování. Ta prostě zazněla bez diskuse.

P: A IMT mohl jednoduše zarazit vyslýchání svědka, pokud hrozilo, že se ztrapní?

R: Přesně tak to bylo. K prapodivným pravidlům dokazování u poválečných soudů se dostaneme později. Jen mimochodem bych ale připomněl, že část etablované literatury někdy uvádí, že vězni zaměstnaní na stavbě tohoto zařízení zabránili dokončení plynové komory před koncem války víc než tři roky trvajícím zdržováním.[33]

P: Jak vězni věděli, na čem pracují?

R: No, kdyby to měla být plynová komora, SS by jim to asi nevykládaly. Nanejvýš by mohly kolovat nějaké fámy, které samozřejmě mohou být lživé.

P: Pokud vězni protahovali dostavbu tři roky, nedokazuje to, že Dachau byl prázdninový tábor, kde se vězni mohli beztrestně flákat, jak se jim zachtělo?

R: Opatrně! Takovými spekulacemi si přivozujete trestní odpovědnost! Skutečností je, že v Dachau máme jedinou dodnes zachovanou plynovou komoru na území samotné Říše. Proto existuje možnost komplexnějších, dokonce i soudních zkoumání.

P: Co tím myslíte?

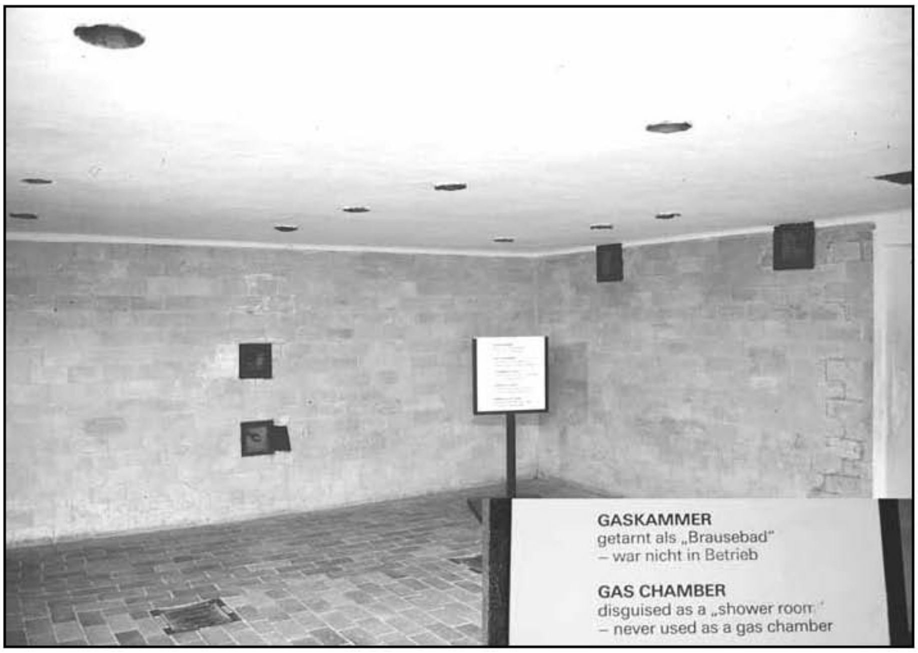
R: Myslím tím konkrétně technické zkoumání toho, co mělo sloužit jako vražedná zbraň. Vyvstávají následující dvě otázky: může tento prostor, tak jak je dnes, sloužit účelu tvrzenému svědky? A pokud odpověď zní ano: jsou tam stopy, které dokazují, že tato zbraň byla použita tak, jak tvrdí svědci? Navíc je tu otázka, jestli tato údajná zbraň existuje v původním stavu nebo byly po dubnu 1945 provedeny nějaké změny.

V této souvislosti bych chtěl zdůraznit následující:

Přepsaná Chavezova zpráva komoru popisuje takto: 6 × 6 m; strop vysoký 3 m; přívod plynu mosaznými sprchovými hlavicemi přes potrubí napojené na dva ventily ve vnější stěně, do nichž se vpouštěl plyn.

---

[33] Berben 1976, str. 13: Podle něj byla plynová komora navržena v roce 1942, ale při osvobození tábora v dubnu 1945 byla stále nedokončená, „protože to vypadá, že tým vězňů zaměstnaných na její stavbě práci do jisté míry sabotoval“. (V anglickém vydání z roku 1975 tato pasáž není); porovnej Leuchter a spol. 2005, str. 152; podobně Reitlinger 1987, str. 134: „ale její výstavba byla narušována“.

Obr. 9: Místnost v muzeu Dachau, údajná nikdy nezprovozněná plynová komora.

P: Počkat! To se stavem v Dachau vůbec nesouhlasí. Dnes jsou tam jen dvě propusti ve vnější zdi, kterými se měl vhazovat cyklon B. A žádné ventily vedoucí plyn do jakýchkoliv potrubí!

R: Ano. Skrývá se ve vás dobrý vyšetřovatel! Než si však analyzujeme fakta, dokončím svůj výklad. Ve zprávě „Enemy Equipment Intelligence Service Team Number 1" velitelství americké 3. armády stojí (Leuchter et al. 2005, str. 148):

> „Na základě rozhovorů uvedených výše a dále na základě inspekce plynové komory v Dachau (zjevně byla nepoužitá) je názorem podepsaných, že tato plynová komora byla nezpůsobilá k popravování a že v ní neproběhla žádná zkouška. Vzhledem ke skutečnosti, že spojenci od bývalých vězňů získali mnoho spolehlivých informací ohledně experimentů s malárií, tlakem vzduchu a studenou vodou, je rozumné předpokládat, že kdyby proběhly takové experimenty s plynem, byly by k dispozici podobné informace."

Je zde zachycen jeden aspekt, který se dnes často přehlíží: v Dachau, jak je dobře známo, se na vězních z vyššího rozkazu prováděly lékařské experimenty důležité pro válečný program, jako hledání vakcín proti různým nemocem nebo způsobů, jak zajistit přežití sestřelených pilotů či ztroskotaných námořníků, pokud by se ocitli ve vysoké nadmořské výšce s extrémně nízkým tlakem vzduchu nebo museli hodiny plavat ve studené vodě.

P: Takže tyto zločiny nezpochybňujete?

R: Ne. Události někdy mohou být překroucené a zveličené, ale nezpochybňuji existenci takových experimentů, které lze stěží morálně ospravedlnit.

P: Co má znamenat to „stěží"?

R: Mám na mysli případy, které jsou morálně na hraně, například když mají vězni odsouzení podle zákona k smrti možnost vybrat si mezi popravou nebo podstoupením podobných experimentů. Pokud přežijí, jsou propuštěni. To byl normální postup, alespoň zpočátku. Problém samozřejmě je, jak mohl lékař ve Třetí říši vědět, jestli byl vězeň odsouzen k smrti po

právu a jak mohl vědět, jestli se skutečně přihlásil dobrovolně. Nebo by člověk měl zvážit už jen ten problém, jestli se může jevit eticky ospravedlnitelné obětovat pár lidských životů kvůli záchraně mnoha jiných, třeba při hledání vakcíny proti tyfu, na který tehdy umíraly tisíce lidí.

Obr. 10: Silně izolované teplovodní (nebo parní?) potrubí v místnosti za údajnou plynovou komorou v Dachau, vedoucí do prostoru nad místností.[34]

Činy německých lékařů po válce každopádně potrestal americký vojenský soud, jehož závěry jsou postavené na tehdejší atmosféře otrávené emocemi a propagandou a které v žádném případě nejsou posvátné. Podmínkami těchto soudů se budu podrobněji zabývat později. Pak bude jasné, proč ne všechno, co se dnes považuje za dokázané, protože to bylo „dokázáno“ u těchto soudů, musí být také pravdivé. Ale to nic nemění na tom, že takové experimenty probíhaly. Zde citovaná zpráva naznačuje to, že existovaly rozsáhlé, vzájemně si neodporující a až k jádru věci jdoucí svědecké výpovědi o pokusech na lidech, ale navíc také mnoho dokumentů potvrzujících faktičnost těchto pokusů. Ohledně údajné plynové komory a jejího používání se však věci mají úplně jinak: neexistují vůbec žádné podpůrné dokumenty ani konzistentní svědectví.

Ale zpátky k důkazům. V propagandistickém filmu promítaném během IMT zaznívá (Leuchter et al. 2005, str. 148 ad.):[35]

> „Dachau – továrna hrůzy. […] Oblečení vězňů, udušených ve vražedné plynové komoře, bylo pověšené v uspořádaných řadách. Ke svlečení je přesvědčovali pod záminkou osprchování, ke kterému se vydávaly ručníky a mýdla. Toto je Brausebad – sprchová lázeň. Ve sprchové lázni – plynové vyústění. Na stropě – makety sprchových hlavic. Ve strojovně – přívodní a odpadní potrubí. Tlačítko ovládající přívod a odsávání plynu. Ruční ventil k regulaci tlaku. Kyanidový prášek používaný ke generování smrtícího dýmu. Z plynové komory se těla přesouvala do krematoria.“

P: To je opět popis odlišný od toho, co uvedla vyšetřovací komise. Vypadá to, že každý předkládá vlastní verzi.

R: A tady je něco, co to všechno může vysvětlit. Časopis *Common Sense* (New Jersey, USA) 1. června 1962 na str. 2 otiskl článek pod titulkem „Falešná plynová komora“:

> „Tábor musel mít plynovou komoru, takže když žádná neexistovala, bylo rozhodnuto předstírat, že jí byla sprcha. Kapitán Strauss (americká armáda) a jeho vězni se pustili do práce. Dřív měla místnost kamenné dlaždice asi do výše 1,20 m. Podobné dlaždice se vzaly z vedlejší sušárny a zasadily se nad ty ve sprše; a na konci této druhé řady dlaždic se udělal nový nižší strop se železnými trychtýři (přívod plynu).“

P: Ale! Takže Američané v Dachau napodobili Rusy v Sachsenhausenu!

---

[34] Převzato z www.scrapbookpages.com/DachauScrapbook/GasChamber/interior02.html.

[35] Document PS-2430: *Nazi Concentration and Prisoner-of-War Camps: A Documentary Motion Picture*, Nov. 29, 1945, IMT, vol. 30, str. 470.

R: Chronologicky vzato spíš naopak. Ale tato citace je samozřejmě pouhé tvrzení.
Nicméně k pravé detektivní práci. Vyjmenoval bych zde několik bodů:

1. Budova, kde se údajně nachází vražedná plynová komora, také obsahuje několik moderních odvšivovacích komor na cyklon B s cirkulací[36] a dvě kremační pece. Takže toto byla nová hygienická budova, kde se vězni sprchovali a jejich oblečení odvšivovalo. Obvyklá procedura vypadala následovně (Berg 1986 & 1988; Rudolf 2003b): vězni se v jedné místnosti svlékli. Oblečení šlo na odvšivení a vězni do sprchy. Odtud pokračovali do další místnosti, obvykle naproti svlékárně, kde dostali nové oblečení. Oddělení svlékacích a oblékacích místností mělo hygienické důvody – nedat vším šanci znovu zamořit právě vykoupané vězně. Z hlediska rozložení hygienické budovy údajná plynová komora, jež byla označena jako sprcha, také musela fungovat jako sprcha, protože se nachází mezi svlékací a oblékací místností a v budově jiná sprcha není.
   Ptám se: pokud to byla plynová komora s falešnými sprchovými hlavicemi, kde tedy byla sprcha? Pokud tam žádná sprcha nebyla, tak k čemu odvšivovací komory, svlékací a oblékací místnosti? Pokud tato místnost sloužila jako sprcha i jako plynová komora, jak to bylo technicky možné?
2. Strop ve sprše dnes měří asi 2,30 m a jsou v něm zasazeny plechové sprchové hlavice. To je podstatný rozdíl oproti 3 metry vysokým stropům s mosaznými sprchovými hlavicemi, které našla poválečná americká komise. Také zde nejsou žádné přívodní ani odpadní ventily pro plyn nebo jakékoliv ventily či tlačítka pro regulaci plynu. Ve vnější zdi místnosti jsou dvě vhazovací šachty, které ovšem nezmiňují ani zpráva ani zde citované popisy.
3. Test s indukčním detektorem kovových předmětů ukazuje, že se nad stropem nachází vodovodní potrubí, takže tato místnost kdysi skutečně sloužila nebo měla sloužit jako sprcha.
4. Skrz okno na zadní straně budovy je vidět velký horkovodní kotel* nebo parní zařízení, jehož silné, izolované potrubí vede skrz zeď do neznámého prostoru nad údajnou plynovou komorou (viz obrázek 10).
5. Podle korespondenčního partnera Barbary Distelové, někdejší ředitelky muzea v Dachau, v 60. letech jedna sanitační firma vypracovala posudek, který měl dojít k závěru, že by se horkovodní zařízení dalo kdykoliv opět uvést do provozu.[37] Jelikož muzeum existenci takové odborné zprávy veřejně nepřizná, natož aby ji zpřístupnilo, nebylo by možné a dokonce víc než žádoucí nechat vypracovat další takový posudek?
6. Cyklon B nelze vést potrubím a sprchovými hlavicemi, protože z něj unikající kyanovodík není plyn pod tlakem. Příslušné výpovědi vyšetřujících komisí i svědků jsou tedy lživé.[38]

P: Takže to ze všech stran smrdí paděláním!
R: No, jen jsem zde načrtl, jaké vyšetřování by se muselo provést, abychom v této věci došli k bezpečným závěrům. Navzdory době, která už uplynula od druhé světové války, v těchto

[36] „DEGESCH Kreislauf-Entwesungsanlagen", cirkulační odhmyzovací zařízení vyráběná německou firmou DEutsche GEsellschaft für SCHädlingsbekämpfung (DEGESCH, německá společnost pro hubení škůdců).
* Přeložitelné také jako „bojler"; pozn. překl.
[37] Soukromá komunikace s Antonem Schimmelpfennigem, kterému to paní Distelová sdělila ústně.
[38] Ohledně vlastností cyklonu B viz např. Rudolf 2003b, Lambrecht 1997, Kalthoff/Werner 1998.

směrech nebyl proveden žádný seriózní výzkum, nebo nebyl publikován. Nicméně rozpory mezi popisem oficiální americké vyšetřovací komise na konci války a současným stavem; již na pohled seznatelné technické skutečnosti; i uspořádání hygienické budovy v Dachau jsou velmi silné – a pro mě dostatečně přesvědčivé – důkazy vedoucí k předběžnému závěru: údajná plynová komora je falzifikát americké okupační mocnosti.

P: Neexistuje spojenecký dokument, tzv. „Lachout-Dokument", v němž se uvádí, že na území samotné Říše žádné plynové komory nebyly?

R: Existuje dokument, jehož autor Emil Lachout tvrdí, že ho napsal na příkaz spojeneckých okupačních úřadů. Někteří revizionisté ho zpočátku brali vážně (Faurisson 1988b), detailní zkoumání jednoho revizionistického badatele naznačuje, že se může jednat o padělek (Schwensen 2004) a mainstreamoví historici to tvrdí celou dobu (Bailer-Galanda et al. 1989; Dokumentationszentrum… 1991/92).

Pokud vím, jediné, co kdy vzešlo ze „spojenecké strany", byly různé spisy Stephena F. Pintera, Rakušana, který se roku 1906 ve věku 17 let přestěhoval do Ameriky. V roce 1924 získal americké občanství a po druhé světové válce se na americkém ministerstvu války ucházel o post vyšetřujícího soudce a žalobce u spojeneckých soudů s válečnými zločinci v Německu. Tuto práci dostal a svou službu zahájil začátkem roku 1946 v *americké komisi pro válečné zločiny* v Dachau. Jeho úkolem bylo vyšetřit události v táboře Flossenbürg a posléze u příslušného soudu působil jako žalobce. Po soudu se přesunul do Salzburgu, kde se stal hlavním obhájcem pro všechny soudy s válečnými zločinci vedené v Rakousku. Během následujících let po skončení těchto soudů učinil několik veřejných prohlášení jasně vykazujících revizionistické tendence (Schwensen 2006). Nejznámější byl článek zveřejněný 14. června 1959 (str. 15) v amerických novinách *Our Sunday Visitor* pod názvem „Německé ohavnosti", kde uvedl:

> „Jako právní zástupce amerického ministerstva války jsem po válce strávil 17 měsíců v Dachau a můžu říct, že tam žádná plynová komora nebyla."

P: Ale takový dopis do redakce může napsat kdokoliv!

R: Když uvážíme, že měl ve své době docela zodpovědnou, dobře zdokumentovanou pozici, jeví se jako nepravděpodobné, že by dopis jeho jménem napsal někdo jiný. Ale i když to pochází od bývalého amerického žalobce, je to také jen svědectví, na která by se vždy mělo pohlížet skepticky. To demonstruje prohlášení Moshe Peera, přeživšího holocaust, jenž v rozhovoru publikovaném 5. srpna 1993 v montrealských novinách *The Gazette* prohlásil, že jako chlapec přežil nejméně šest plynování v plynové komoře tábora Bergen-Belsen:

> „Moshe Peer byl jako 11letý chlapec vězněný za druhé světové války v koncentračním táboru Bergen-Belsen poslán do plynové komory nejméně šestkrát. Pokaždé přežil, s hrůzou sledujíc, jak se množství žen a dětí plynovaných s ním hroutí a umírá. Peer dodnes neví, jak dokázal přežít."

Další přeživší, Elisa Springerová ve svých pamětech (E. Springer 1997, str. 88) vydaných 42 let po válce tvrdí, že „plynové komory a pece v Bergen-Belsenu"[39] byly spuštěny do provozu po nástupu Josefa Kramera na post velitele tábora.

[39] V Bergen-Belsenu byla jen *jedna* pec, která začala fungovat dávno před převelením Kramera do tábora.

P: A byla tam vůbec nějaká plynová komora?

R: Popravdě, aspoň v této věci je dnes historiografie zajedno: ne, je jisté, že v Bergen-Belsenu žádná plynová komora nebyla (viz Weber 1995). Žádný historik nebo institut nikdy nic takového netvrdil. Tudíž právě citovaná tvrzení dokazují jednu triviální skutečnost, že tři až pět milionů přeživších holocaust tvořili normální lidé. Kolik patologických lhářů by se podle vás našlo mezi pěti miliony náhodně vybraných lidí? To je samozřejmě jen řečnická otázka, kterou toto téma uzavírám.[40]

2.7. Židovské mýdlo, stínítka a scvrklé hlavy

R: Existuje i řada dalších témat, u nichž se etablovaní historici shodují minimálně na tom, že ne všechno oznamované za války a krátce po ní byla pravda. Především jde nepochybně o několik detailů donekonečna omílaných v souvislosti s děním v německých koncentračních táborech. Jako první si vezměme Reichsamt für Industrielle Fettversorgung (Říšský úřad pro průmyslové zásobování tukem),[*] zkráceně RIF. Ten za Třetí říše kromě mnoha jiných věcí vyráběl i mýdlo, které se tehdy dělalo z větší části z tuku. Sověti během IMT v roce 1946 předložili mýdlo jako předmět doličný s tím, že tuk jako jeho základní složka pocházel z těl masově zabíjených Židů.[41] Soud toto obvinění nicméně nepodpořil. Až příliš připomínalo hrůznou propagandu z první světové války, kdy se tvrdilo, že Němci vyráběli mýdlo z těl padlých vojáků (Ponsonby 1971). Ovšem mýtus, že písmena RIF na německém mýdle znamenala „Reines Juden Fett“ (čistý židovský tuk), se úporně drží a tu a tam se objevuje dodnes. Na jaře 1990 tento nesmysl uvedlo na pravou míru izraelské centrum pro výzkum holocaustu Yad Vashem. Podle něj s pohádkou o mýdle ze židovského tuku přišli samotní nacisté, aby Židy psychicky trýznili. Nicméně je jisté, že se mýdlo z lidského tuku nikdy nevyrábělo (viz výňatek z článku v *Daily Telegraph*). Zajímavá je snaha svalit vinu za odhalenou lež na lidi, vůči kterým byla vymyšlena a po celém světě šířena, přesně podle hesla: sama oběť je viníkem. Zajímavá by byla i otázka, jak centrum ví, že se z lidského tuku nikdy nevyrábělo mýdlo.

The Daily Telegraph

25. dubna 1990

Historka o židovském mýdle „byla nacistická lež“

Izraelské muzeum holocaustu, vyvracejíce tak obecné přesvědčení, včera prohlásilo, že nacisté za druhé světové války nikdy nevyráběli mýdlo z tuku zavražděných Židů. Ale kůže se používala na stínítka a vlasy do matrací.

Historik Yehuda Bauer řekl, že mnozí Židé věřili, že jejich rodiny a přátelé byli proměněni v mýdlo, protože tuto historku šířili sami nacisté. „Nacisté říkali Židům, že z nich udělají mýdlo. Byl to sadistický způsob duševního mučení.“ – Reuter

---

[40] Pokud by to někoho zajímalo hlouběji, může nahlédnout do „Second Leuchter Report“ in Leuchter et al. 2005, str. 118-179; porovnej Leuchter/Faurisson 1990.

[*] Některé zdroje chybně uvádějí „*Reichsstelle* für Industrielle Fettversorgung“ a méně přesný překlad „Říšské centrum pro produkci tuku“; pozn. překl.

[41] IMT documents 3420-PS; 3422-PS; předmět doličný USSR-393; porovnej IMT, vol. 7, str. 175, 597-600; vol. 8, str. 469; vol. 19, str. 47, 506; vol. 22, str. 496.

Obr. 11: Mýdlo údajně z lidského tuku, sovětský „důkaz" před Norimberským vojenským tribunálem. Nikdy nebylo podrobeno forenznímu zkoumání a později se ztratilo (Butz 2003, str. 472).

P: Ne třeba proto, že samo do detailu zná historii původu a šíření těchto lží?

R: Ne, odpověď může spočívat v tom, že výzkumníci v Yad Vashem nejsou zas tak hloupí. Moc dobře znají svědectví uváděná jako důkaz tohoto mýtu i jejich věrohodnost. Dodnes takových svědectví podstatně přibylo, ale pochybuji, že by s rostoucím časovým odstupem rostla i jejich kvalita.

Sovětský hlavní žalobce Smirnov u IMT předložil písemné svědectví jistého Sigmunda Mazura, znějící následovně (IMT, vol. 7, str. 597 ad.):

> „Na nádvoří Anatomického institutu [v Gdańsku] byla v létě 1943 postavena jednopatrová kamenná budova se třemi místnostmi. Byla postavena ke zužitkování lidských těl a vaření kostí. To oficiálně oznámil profesor Spanner. Tato laboratoř byla nazvána laboratoří na výrobu koster, spalování masa a zbytečných kostí. Ale během zimy 1943-44 nám profesor Spanner nařídil shromažďovat lidský tuk a nevyhazovat ho […] V únoru 1944 mi profesor Spanner dal návod na přípravu mýdla z lidského tuku. Podle něj se 5 kilo tuku smíchá s 10 litry vody a 500 nebo 1 000 gramy hydroxidu sodného. Celé se to 2 nebo 3 hodiny vaří a pak zchladí. Mýdlo vyplave na povrch, zatímco voda a další usazeniny zůstanou dole. Do této směsi se přidá trocha soli a sody. Pak se přidá čistá voda a směs se znovu 2 nebo 3 hodiny vaří. Po ochlazení se mýdlo lije do forem."

Mazur se před IMT nikdy neobjevil, takže nebyl podroben křížovému výslechu.

Typickým svědkem popisujícím údajné získávání tuku z těl zavražděných Židů je Filip Müller. Ten popisuje, jak byly v Osvětimi tisíce těl spalovány v jámách pod otevřenou oblohou. Zde je pár výňatků (F. Müller, 1979a, str. 130):

> „Po pár dnech jsme byli hotoví: dvě jámy měřily 40 až 50 metrů na délku, asi 8 metrů na šířku a 2 metry do hloubky. Díky vykopání kanálu, který se na obě strany mírně svažoval, se dal tuk vytékající z mrtvol hořících v jámě zachytávat do sběrných pánví na obou koncích kanálu."

A dále pokračuje (tamtéž, str. 136):

> „Ve dvou jámách, v nichž na sobě leželo asi 2 500 těl, se za svítání zapálil oheň. […] my topiči jsme na hořící těla neustále museli lít olej nebo metylalkohol a také lidský tuk, který se ve velkém množství hromadil a vařil ve dvou sběrných pánvích na obou stranách jámy. Rozpálený tuk se nabíral vědry na dlouhé zahnuté tyči a rozléval se všude po jámě, což způsobovalo praskání, syčení a šlehání plamenů.“

Podle Müllera se měl tuk používat jako palivo. Podle jiných svědků se používal do mýdla (Harwood/Felderer 1980, Faurisson 1987, Weber 1991).

P: A jak chcete dokázat, že jsou tato svědectví falešná?

R: Především bychom neměli zapomínat, že žalobce musí dokazovat obvinění, tedy vinu obžalovaného, a obžalovaný nemusí dokazovat svou nevinu. Pouhé tvrzení není důkaz, dokonce ani když pochází od přeživšího holocaust. Ale v tomto případě dané tvrzení skutečně můžeme vyvrátit, a to naprosto skálopevnými vědeckými argumenty, které zní:
Teplota vzplanutí zvířecího tuku – který je v podstatě identický s lidským – je 184 °C (363 °F; Perry 1949, str. 1584). To znamená, že tyto tuky v přítomnosti ohně nebo žhavého uhlí začínají hořet při 184 °C. Hořící dřevo by tedy tuk unikající z těl naprosto nutně zapálilo. Tento jev zná každý, kdo někdy viděl, jak ze steaku na grilu ukápne tuk do uhlí. Když ho tam nateče příliš, celý gril se ocitne v plamenech. To, co popsal Filip Müller i mnozí jiní, je tedy zkrátka směšný nesmysl a jakékoliv sbírání tuku je vyloučené (viz Rudolf 2003a, str. 410).

P: Takže žádné mýdlo z tuku, ale pořád tu máme stínítka z lidské kůže a matrace plněné vlasy.

R: Jestli se dělaly výplně matrací z vlasů, zůstává otevřené. Nikdo nezpochybňuje, že v táborech z hygienických důvodů všechny stříhali. To se u vězňů praktikovalo ve všech zemích ve všech dobách a dělá se to i dnes. Ze stejných důvodů musí mít krátký sestřih i vojáci. Využití takových vlasů o osudu jejich dřívějších majitelů nic nevypovídá a ani na něm nevidím nic morálně problematického.

P: Ale s lidskou kůží to je poněkud o něčem jiném.

R: Samozřejmě. Toto tvrzení se poprvé objevilo během poválečného Norimberského procesu paralelně s tvrzeními o mýdle (IMT, vol. 3, str. 515). Do stejné kategorie obvykle spadají ještě nějaké scvrklé hlavy, které měly být zhotoveny ze zabitých vězňů. K obojímu máme z dob Norimberského procesu dostatečný fotografický materiál. Tyto fotografie později sloužily jako důkaz v procesech proti Ilse Kochové, manželce bývalého velitele koncentračního tábora Buchenwald. Ta údajně měla vybírat táborové vězně podle tetování a rozhodovat o jejich smrti, aby si z jejich kůže nechala vyrobit různé předměty do domácnosti. Americký mainstreamový autor Arthur L. Smith ve své podrobné studii zjistil, že předměty identifikované americkým zkoumáním jako lidská kůže po jejich zaslání k soudu do Norimberku beze stopy zmizely.[42] Podle prohlášení generála Claye z americké armády jsou údajná stínítka z lidské kůže patrně z kůže kozí (A. L. Smith 1983, str. 227). Všechny věci nalezené později byly buď ze syntetické kůže, zvířecí kůže, textilu nebo lepenky.[43] Obvinění vznesená později vůči Kochové před německým soudem byla založena výhradně na svědecké výpovědi, kterou soud nekriticky akceptoval jako pravdu. Kochová, již předtím Američany v Dachau odsouzená na doživotí a posléze omilostněná, byla německým sou-

[42] A.L. Smith 1983, str. 103, 138, 153, 164; porovnej *HT* no. 43, str. 15 ad.; Frey 1991, str. 200 ad., 211.
[43] Analýzy relikvií z amerického Státního archivu došly k následujícímu závěru: kůže velkého savce. Porovnej Irving 1999, str. 214-216; Plantin 2001b.

dem v Augsburgu znovu odsouzena na doživotí v atmosféře hysterie, „propagandy a masové sugesce“ (A. L. Smith 1983, str. 138), která tehdy panovala. Později v cele spáchala sebevraždu.

Smith uvádí, že jeden student medicíny z Jeny za války dělal disertační práci o souvislosti mezi tetováním a kriminalitou, k čemuž využil vzorky vězňů z tábora Buchenwald. Je možné, že v této souvislosti byla tetovaná kůže použita, ale to byla kůže již zemřelých vězňů.[44]

P: Ale ke studiu tetování by nebylo potřeba stahovat kůži z mrtvých vězňů. Stačilo by pořídit fotografie, nemyslíte?

R: Jistě. Pokud nějakému vězni skutečně vzali kůži, což by se ovšem teprve muselo dokázat, tak by to bylo ospravedlnitelné, jen kdyby k tomu dali souhlas jeho příbuzní, případně předem on sám.

P: Takže tato legenda má přinejmenším pravdivý základ.

R: Můžeme to předpokládat. Ale jestli je v tom základu něco nemorálního, to bych prozatím nechal jako nedokázanou, otevřenou otázku.

Záležitost se scvrklými hlavami vypadá podobně. Německý politolog a revizionista Udo Walendy bez důkazů tvrdí, že dvě tehdy prezentované scvrklé hlavy (viz. obr.12) jsou jihoamerické provenience a měly inventární číslo německého antropologického muzea (*HT* no. 43, str. 18).

P: Jejich fyziognomie působí naprosto neevropsky. Ta vpravo má na tvářích dokonce válečné barvy!

R: Nejsem antropolog, takže nevím, jestli barva kůže a fyziognomie zůstává po procesu scvrknutí neporušená. Tudíž se do této diskuse nebudu pouštět. Ale když uvážíme, že vězně v koncentračních táborech stříhali skoro dohola a vlasy na těchto scvrklých hlavách jsou dlouhé, dá se o oficiální historii pochybovat. Hlavy každopádně beze stopy zmizely a pokud vím, pátrání po podobných hlavách v německých nebo zahraničních antropologických muzeích zatím neproběhlo.

Je ovšem jisté, že historky o objevených důkazech – mýdle, lidské kůži, scvrklých hlavách – jsou zčásti překroucené a zčásti úplně vymyšlené.

P: Ale naše děti jsou těmito historkami neustále krmeny ve školách a musí se je učit. Co nám doporučujete?

R: Odpovězte si na tuto otázku sám, pokud na ní uplatníte stejná měřítka jako na filmy: od jakého věku byste své dítě nechal koukat na horor, v němž jsou brutálně zabíjeni lidé a z jejich ostatků se vyrábí věci?

P: Od žádného. Na to by muselo být starší než 18 let a mít svou televizi ve svém bytě. Cokoliv jiného by samozřejmě bylo i nezákonné.

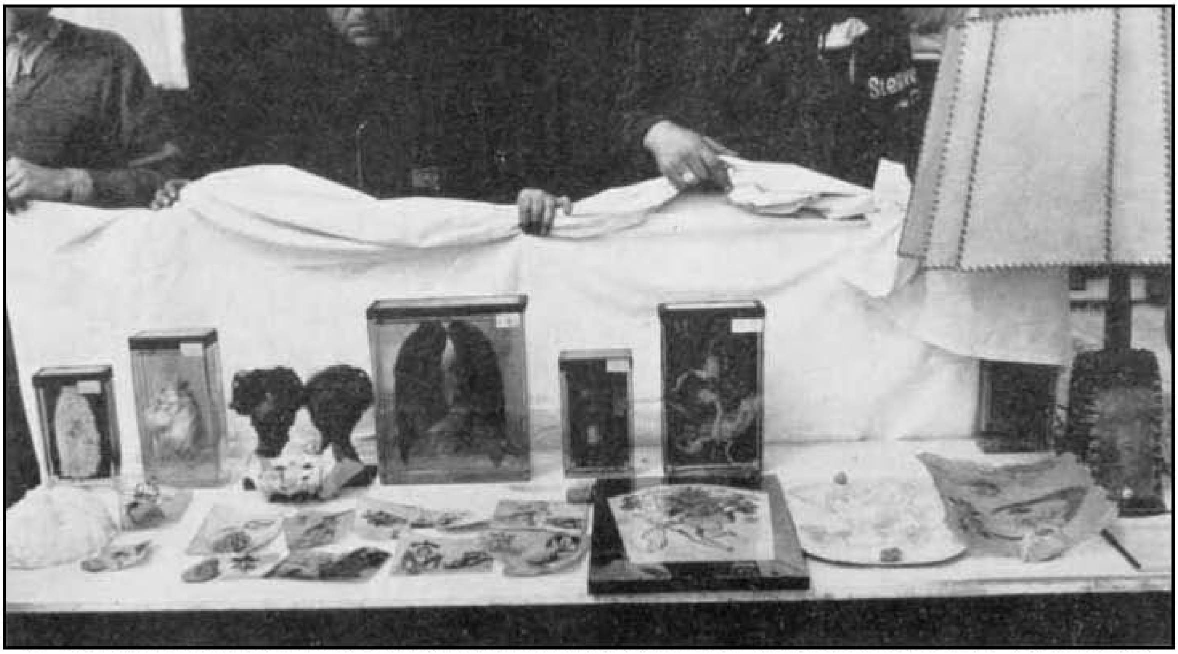
R: A proč tedy dovolíte učitelům, aby takové věci prezentovali dětem ve věku 10, 12 nebo 14 let?

P: Ale to je něco jiného. V případě holocaustu přece

Obr. 12: Scvrklé hlavy vězňů z německého koncentračního tábora nebo amazonských indiánů z antropologického muzea? (Neumann 1961, str. 183)

[44] A.L. Smith 1983, str. 127 ad.; potvrzeno Wolfgangem Röllem, vedoucím sbírky muzea tábora Buchenwald, e-mail z 29.7.2004 (wroell@buchenwald.de). Dotyčným studentem medicíny byl Erich Wagner z univerzity v Jeně.

Obr. 13: Sbírka medicínských předmětů údajně nalezených v táboře Buchenwald (Butz 2003, str. 480).

jde o skutečné historické události – aspoň podle názoru učitele.

R: A tím je působení šoku na děti méně intenzivní, než když jim někdo říká, že to je jen vymyšlené?

P: Vliv šoku je nejspíš ještě větší.

R: Také si myslím. Některé děti budou mít noční můry. Některé budou přesvědčené, že se setkaly tváří v tvář s ďáblem. V některých případech má předkládání takových materiálů dětem traumatizující účinek.

P: Tak co doporučujete, jak dětem poslouchání takových historek zakázat?

R: To byste měli řešit spíš s učiteli než s dětmi. Měli byste si promluvit s učitelem dějepisu a zjistit, kdy a jak bude toto téma vyučovat. Pokud výuka zahrnuje filmové nebo literární zobrazování hrůz, chtějte, aby bylo vaše dítě z těchto konkrétních hodin omluveno. Jako člověk zodpovědný za jeho výchovu na to každopádně máte právo.

P: A jak to mám učiteli zdůvodnit?

R: Pokud chcete dítě ochránit před útoky a osočováním, navrhuji nepředkládat historické argumenty s tím, že z těch a těch důvodů nic z toho není pravda. Tím byste si jen znepřátelil dotyčného učitele nebo dokonce celý sbor a dostal dítě do prekérní situace. Argumentujte čistě pedagogicky, jak jsem to nastínil výše: vaše dítě by nemělo být konfrontováno s horory, ať už jde o filmy, romány, „naučné“ dokumenty nebo literaturu holocaustu. Vyhrazujete si právo dítěti toto téma šetrnou formou přiblížit sám.

Pokud budete ochotný pustit se do větší akce a konfrontace, můžete samozřejmě zkusit trvat na tom, že se vyučování zúčastníte, pokud na to máte čas. Ale osobně bych použil spíš pedagogické než historické argumenty.

P: Ale i když ho dostanu z takových vyučovacích hodin, nemůžu před ním toto téma skrýt.

R: To ani nemáte a nesmíte. Čas, který dítě nestráví ve třídě, mu musíte věnovat doma a dát mu svůj vlastní výklad. Musíte mu vysvětlit, proč jste ho vzal z vyučování, včetně pedagogických i historických argumentů. A především mu musíte vysvětlit, proč se historické argumenty mohou vyslovovat jen s největší obezřetností. Tak mu zároveň dáváte důležitý

úvod do sociologie, téma „společenská tabu“, o němž se v každé škole mlčí. Tak se vaše dítě naučí nejen to co ostatní, ale také se dozví, proč to je pochybné a jakým způsobem toto téma zasahuje a ovládá naši společnost až do morku kostí. Nakonec se nebude cítit nějak vyloučené, ale naopak dokonce privilegované. Ví něco, co ostatní žáci neví. Cítí svou převahu, protože se dělí o jisté zakázané, tajné znalosti.

2.8. Neviditelný slon ve sklepě

R: Za války působil v zemědělském oddělení koncentračního tábora Osvětim, zřízeném ve vesničce Harmense, voják Thies Christophersen. Ten v roce 1973 vydal brožurku, kde popsal své zážitky a popřel, že by byl v Osvětimi někdo vyhlazován. Jeho dílo tehdy vyvolalo velký rozruch a dalo vzniknout novému pojmu, protože mělo název *Osvětimská lež*. Christophersen tehdy samozřejmě měl na mysli pravý opak toho, co se pod tímto pojmem rozumí dnes. Ačkoliv lze o této brožurce jen stěží tvrdit, že jde o vědecký rozbor tématu, zapůsobila jako signál, protože zesílila pochyby a povzbudila celou řadu badatelů ke kritickému pohledu na věc.

Jedním z těchto badatelů byl Arthur Butz, profesor elektrotechniky na Northwestern University v Evanstonu u Chicaga (Butz 2003, str. 8, 27). Po letech výzkumu v roce 1976 vydal knihu o holocaustu nazvanou *Podvod dvacátého století*.

P: To zní dost polemicky.

R: Nemám z toho radost, ale názvy se často volí tak, aby vyvolaly pozornost.

P: Jak si elektrotechnik vůbec může myslet, že je kompetentní k tomu psát o historii?

R: Kompetentnost určitě nevychází z jeho elektrotechnického vzdělání. Jestli je kompetentní nebo ne vyplývá výhradně z toho, co píše, ne z jeho akademického vzdělání. Ostatně i historik může být v tomto oboru nekompetentní. Krom toho bych rád upozornil, že mnozí z nejopěvovanějších mainstreamových odborníků na holocaust také nejsou vystudovaní historici, počínaje profesorem dr. Raulem Hilbergem, který je politolog. Butz se k tomu sám vyjadřuje a ve své knize uvádí víc příkladů (2003, str. 8). Na rozdíl od mnoha jiných oborů lze historii – přinejmenším tu novodobou – zvládnout poměrně snadno samostudiem. Proto se do tohoto tématu pouští spousta výzkumníků, kteří nemají vysokoškolské vzdělání v oboru historie.

P: Butz je Němec?

R: Ne, narodil se v Americe. Jeho předci se sice přistěhovali z Evropy, ale už před několika generacemi.

Prof. Butz byl nejspíš první, kdo téma holocaustu popsal z nestranné, systematické perspektivy. Nejprve zkoumal zprávy v západních médiích, v nichž se mluvilo o vraždění Židů. Popisuje, jakými informacemi disponovaly spojenecké vlády a vlivné organizace jako Vatikán, Červený kříž a židovské organizace, z jakých zdrojů tyto informace pocházely, jak byly vyhodnocovány a jaké následovaly reakce. Popisuje průběh poválečných soudů, u nichž byla stanovena daná „pravda“ v rámci, jehož parametry zasluhují kritiku. Také zaměřuje pozornost na tábor Osvětim, který popisuje jako obří komplex vyzbrojování a nucených prací na východě Horního Slezska. K tomu se vrátím později.

P: Kde je Horní Slezsko?

R: Slezsko bylo od 12. století obývané hlavně Němci, kteří se tam usadili na žádost polsko-německých šlechticů, jimž šlo o rozvoj této oblasti. Vzhledem k tomuto osidlování se Slezsko na začátku 14. století „na věčné časy“ pokojně oddělilo od Polska a přičlenilo k Německu. V podstatě jde o území vlevo a vpravo od horní části řeky Odry. Jeho jihovýchodní část se nazývá Horní Slezsko. Německo-polská hranice podél Slezska patřila mezi nejstabilnější hranice v Evropě až do doby, kdy po druhé světové válce téměř celé Slezsko připadlo Polsku. Devět milionů tamních Němců bylo etnicky vyčištěno, jinak řečeno v letech 1945-1947 násilně vyhnáno. Osvětim se nacházela východně od jihovýchodní hranice mezi německým Horním Slezskem a Polskem.

P: Měl prof. Butz po vydání knihy nějaké problémy?

R: No, pozici profesora si udržel. Univerzita se ho neodvážila vyhodit, protože by asi prohrála soud, zvlášť když prof. Butz podle amerických zákonů neudělal nic nelegálního. Ale strčili ho do nejmenšího, nejtemnějšího a nejvzdálenější sklepního kamrlíku, který na univerzitě našli, a zacházejí s ním jako s malomocným.
Do titulků se dostal až rok po vydání knihy a reakcí bylo rozhořčení všech odstínů. Například Abbot A. Rosen z Anti-Defamation League v Chicagu prohlásil:

> „Nějakou dobu jsme o tom [Butzově knize] už věděli. Ale nechtěli jsme tomu dávat žádnou publicitu a podporovat prodejnost. Teď už je pozdě, už je to venku a musíme se s tím jasně vypořádat.“ (*Pittsburgh Press*, Jan. 26, 1977)

S nepřímou narážkou na jeho knihu byli citováni dva izraelští vědci (*Chicago Sun-Times*, Oct. 25, 1977):

> „Bauer a prof. Moshe Davis se shodují, že existuje ‚úpadek pocitu viny‘ za holocaust, který podporují i čerstvé argumenty, že se vyhlazení šesti milionů Židů za druhé světové války nikdy nestalo. […] ‚Víte, ono není těžké falšovat historii,‘ dodal Davis.“

P: Tak to je dvojsmysl – určitě nechtěný –, protože pokud není těžké falšovat historii, tak to platí pro obě strany a mnohem víc pro tu, která má moc a vliv.

R: Jestli to je skutečně tak jednoduché, to zatím necháme otevřené. Každopádně objektivní analýza Butzovy knihy, jejíž revidované a aktualizované vydání bylo zveřejněno v roce 2003, se dodnes neobjevila.

P: Bojí se toho jak čert kříže.

R: Prof. Butz výsledky svého výzkumu skvěle shrnul o pár let později v jednom článku. Vlastně šlo o odpověď na některé knihy, jež lze považovat za nepřímou reakci na jeho práci. V těchto knihách někteří etablovaní historici vyjádřili názor, že je skandální, že pro Židy za druhé světové války nikdo ani nehnul prstem, přestože všichni moc dobře věděli, co se v Němci okupované Evropě děje (Gilbert 1981, Laqueur 1980, Breitman 1998).
Butz ve svém článku vysvětlil, že se spojenecké vlády, Červený kříž, Vatikán i mezinárodně operující židovské organizace skutečně chovaly, jako kdyby informace o údajném masovém vraždění Židů od podzemních organizací nebraly vážně.

P: Červený kříž v Němci okupované Evropě mohl být zaujatý.

R: To rozhodně byl, protože zatímco podával zprávy o špatných podmínkách v německých táborech – ovšem aniž by se dozvěděl o masovém vyhlazování cokoliv kromě zvěstí – ml-

čel ohledně mohutného bombardování evropských měst, jež bylo v rozporu s mezinárodním právem, a po válce mlčel ohledně katastrofálních podmínek ve spojeneckých táborech pro válečné zajatce, masového vraždění a vyhánění Němců z východního Německa a východní Evropy, i o všem bezpráví, které se po skončení války dělo po celém Německu.

P: Možná informace, které dostávali o vyhlazování Židů, prostě nebyly dost dobré?

R: Vatikán měl jistě nejlepší tajnou službu ze všech vzhledem k tomu, že celá polská katolická církev byla součástí odporu, a mezinárodně operující židovské organizace si nepřetržitě vyměňovaly informace s místními židovskými skupinami na okupovaných územích. Spojenci nakonec prolomili všechny německé kódy a měli statisíce podzemních bojovníků, na něž se mohli spolehnout. Proto musíme pokládat za dané, že všechny tyto organizace do detailu věděly o všem, co se děje. Pokud nebraly vážně děsivé zprávy, které se k nim dostávaly, tak asi proto, že věděly, s jakým typem informací mají co do činění. Laqueur cituje jeden spojenecký zdroj, podle něhož „Židé měli tendenci brutalitu Němců zveličovat, aby nás vyburcovali“ (1980, str. 83; porovnej Faurisson 2006, str. 16-18). Britský předseda spojeneckého „společného výboru pro zpravodajství“ Victor Cavendish-Bentinck v této souvislosti roku 1943 prohlásil:[45]

> „Jsem přesvědčený, že děláme chybu, když této historce o plynových komorách veřejně věříme. […] Pokud jde o zabíjení Poláků v plynových komorách, nevěřím, že existuje jakýkoliv důkaz, že se to stalo.“

V témže dokumentu však Cavendish-Bentinck hovoří také o tom, že ví, „že Němci chtějí zlikvidovat Židy všeho věku, kteří nebudou schopní tělesné práce“, přestože mu historky o plynových komorách jako vražedné zbrani nepřipadaly věrohodné.

P: Samozřejmě to mohlo být tak, že spojenci kvůli svým lžím vymýšleným a šířeným za první světové války byli skeptičtí, když za té druhé slyšeli podobné věci od jiných. To ale přece nedokazuje, že tyto zprávy byly od základu lživé.

R: Správně. Dokonce by se dalo tvrdit, že díky odhalení lží z první světové války lidé v té druhé vůbec nevěřili jakýmkoliv zprávám o hrůzách, zejména pak ne takovým, které se lžím z první světové podobaly. Přesně tím argumentuje holandský kulturní historik Robert J. van Pelt a dochází k závěru (Pelt 2002, str. 131, 134):

> „Dlouhodobý účinek historek [vykládaných za první světové války] o lidských tělech využívaných jako surovina na výrobu mýdla byl ten, že se jen málokdo zase hodlal nechat oklamat takovými výmysly. [...] Neexistuje žádné historické ospravedlnění pro hodnocení a odmítání zpráv o německých ohavnostech za druhé světové války v souvislosti s propagandou ohavností za první světové války: postoj veřejnosti v letech 1939-1945 byl diametrálně odlišný než 25 let předtím a je jasné, že jakýkoliv pokus vytvářet propagandu onoho pověstného rázu [o průmyslovém zpracování mrtvol] by vyvolal jen posměch.“

[45] Gilbert 1981, str. 150; Laqueur 1980, str. 83, 86; viz www.fpp.co.uk/Auschwitz/docs/Cavendish/Bentinck.html.

Jinými slovy van Pelt říká, že by si spojenci za druhé světové války nevymýšleli podobné historky jako za první, protože by jim už nikdo nevěřil. Pokud však takové historky přesto kolovaly, muselo tomu tak být proto, že byly pravdivé.

Problém je v tom, že za druhé světové války kolovaly desítky zpráv podobných těm z první o tom, že nacisté využívají táborové vězně jako zdroj všemožného materiálu: vlasů jako vycpávek do bot a matrací, tuku na mýdlo, kůže na výrobky, popela na hnojivo (Grubach 2003a). A nikdo se tomu neposmíval ani za to spojence nezesměšňoval. Tato tvrzení byla dokonce součástí spojeneckých obvinění před poválečnými soudy s válečnými zločinci. Lidé s odvahou se těmto tvrzením veřejně vysmát tehdy měli velké problémy a já bych jim to neradil dělat ani dnes.

P: Takže van Peltův argument je neudržitelný.

R: Absolutně neudržitelný, přinejmenším pokud jde o to, čemu měl svět podle přání spojeneckých tajných služeb a vlád věřit. Výše uvedený citát Cavendish-Bentincka dokazuje jen to, že skeptičtí byli ti, kteří vymýšleli lži za první světové války. Oproti tomu veřejnost po druhé světové válce hltala ještě nekritičtěji i to, co by jí po první připadalo podezřelé. Lež o mýdle ze druhé světové války, která oficiálně praskla až 40 let po válce, se v mediálním podání drží při životě dodnes (viz kapitola 2.9.). Důvod se opět nachází v archivech britských vládních lhářů. Britské ministerstvo informací 29. února 1944 poslalo britským duchovním a BBC oběžník s následujícím sdělením (Rozek 1958, str. 209 ad.):

> „Víme, jak se Rudá armáda v roce 1920 chovala v Polsku a jak nedávno ve Finsku, Estonsku, Lotyšsku, Haliči a Besarábii.
>
> Musíme proto vzít v úvahu, jak se bude chovat, až zabere střední Evropu. […]
>
> Zkušenosti ukázaly, že k odvrácení pozornosti je nejlepší propaganda hrůz namířená vůči nepříteli. Bohužel, veřejnost již není tak ovlivnitelná jako ve dnech „továrny na mrtvoly“, „zmrzačených belgických děťátek“ a „ukřižovaných Kanaďanů“.[46]
>
> Proto je skutečně nezbytně nutná vaše spolupráce při odvádění veřejné pozornosti od toho, co dělá Rudá armáda, tím, že budete plně podporovat různá obvinění vůči Němcům a Japoncům, která ministerstvo pouštělo a bude pouštět do oběhu.“

P: Takže van Pelt má přece jen pravdu.

R: Řekl bych, že argumentuje podobně jako tito britští propagandisté. To však neznamená, že má pravdu. Britské ministerstvo informací samozřejmě sledovalo jeden cíl, totiž přimět média a duchovní k nekritickému šíření těch nejobludnějších zpráv. Vzhledem k jejich vlasteneckým a zarytě protihitlerovským postojům bylo pravděpodobné, že mu s maximální ochotou vyhoví. Přirozeně, že záměry van Pelta jsou podobné: chce, abychom i ty nejobludnější zprávy přijímali stejně nekriticky.

P: Ale třeba ministerstvo informací nakonec skutečně šířilo jen pravdivé zprávy?[47]

R: Že by samo ministerstvo tyto zprávy pokládalo za pravdivé, je nepravděpodobné, protože kdyby to tak bylo, proč by to výslovně nenapsali? Přečtěme si to ještě jednou: „Bohužel, [!] veřejnost již není tak ovlivnitelná“ přece znamená, že se preferuje obyvatelstvo, které lze snadno obelhat a „obvinění [...] která ministerstvo pouštělo a bude pouštět do oběhu“

---

[46] Narážka na spojeneckou propagandu za první světové války; porovnej Ponsonby 1971.

[47] Také Christopher Browning během druhého soudu se Zündelem, Kulaszka 1992, str. 155.

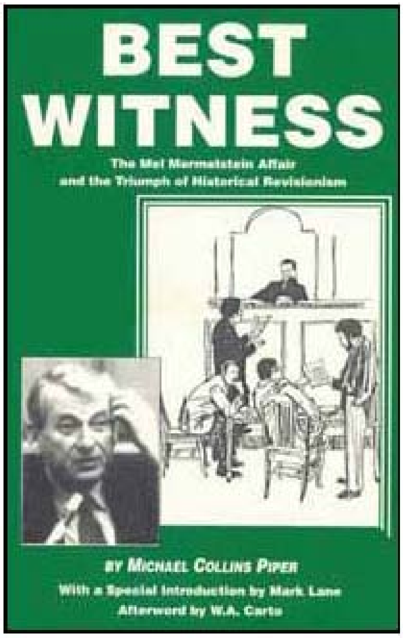
rozhodně nemůže znamenat nic jiného, než že je samo ministerstvo už nějakou dobu vytváří a ne že je, řekněme, pouze předává dál.
Navíc bych rád podotkl, že propagandistické úřady v době války o nepříteli ještě nikdy nešířily pravdu a nic než čistou pravdu. Ostatně Britové byli v obou konfliktech mistři psychologického vedení války. Člověk by musel být úplně naivní, aby věřil, že se Britové v té nejhorší a pro ně nejnebezpečnější válce nikdy neuchylovali ke lžím. Na druhou stranu to jistě nebylo ministerstvo informací, kdo vymýšlel a rozšiřoval většinu hrůzných historek. To dělal tajný propagandistický orgán jménem Political Warfare Executive (exekutiva politického válčení). Kvůli svému utajení nemohl oslovovat britskou veřejnost přímo, proto to musel dělat prostřednictvím neškodného ministerstva informací.
Ale zpět k Butzovi. Přestože se navzdory znamenitým zpravodajským informacím nikdo nechoval, jako kdyby v Evropě probíhalo masové zabíjení Židů, prof. Butz dospěl k nevyhnutelnému závěru, vyjádřenému metaforou (Butz 1982):

> „Ve svém sklepě nevidím žádného slona. Kdyby v mém sklepě nějaký slon byl, určitě bych ho viděl. V mém sklepě proto žádný slon není."

Čili jasnou řečí říká:

> „Nikdo se nechoval, jako kdyby byl holocaust. Kdyby holocaust byl, lidé by se podle toho chovali. Proto žádný holocaust nebyl."

2.9. Mermelsteinova lež

R: Butzova vědecká kniha představovala počátek vytříbení a vykrystalizování celosvětového revizionizmu. Poprvé ukázala, že revizionizmus může splňovat akademické standardy. A jako taková také nepřímo přispěla k vytvoření první revizionistické instituce, Institutu pro historickou revizi (Institute for Historical Review – IHR), který byl založen roku 1978 v Kalifornii a až do poloviny 90. let vydával spoustu vědecké revizionistické literatury, zejména pak v současnosti zaniklý časopis *The Journal for Historical Revue*.

P: Nepřestal už IHR fungovat?

R: Ne, pořád existuje, ale kvůli trvale špatnému vedení od poloviny 90. let pro revizionisty přestal být vzorem. To už je ale jiná věc.
IHR si získal určitou známost hned po založení, když provokativně vypsal odměnu 50 000 dolarů tomu, kdo předloží „prokazatelný fyzický důkaz vyhlazování Židů v plynových komorách". Bývalý osvětimský vězeň Mel Mermelstein požadoval, aby odměna byla vyplacena jemu, což ale IHR odmítl, protože nabízel jen vlastní svědectví, žádný fyzický důkaz. Poté Mermelstein IHR o vyplacení této částky zažaloval. Žalobce v občanskoprávních sporech v USA musí

svůj nárok prokázat. Ale když dojde na holocaust, někdy i voda teče do kopce: soudce rozhodující o případu 8. října 1981 jednoduše rozhodl, že holocaust a zabíjení v plynových komorách cyklonem B jsou nepopiratelné skutečnosti, takže obhajobě zabránil dokazovat opak. IHR tedy s nechutí musel zaplatit odměnu plus soudní výlohy (Weber 1982). A média to dodnes oslavují jako vítězství nad revizionizmem, ačkoliv před soudem nebyl předložen jediný argument, nemluvě o jeho vyvrácení či potvrzení.

P: Takže z hlediska pohledu veřejnosti to pro revizionizmus byla katastrofa.

R: K té mohlo dojít v důsledku pozdějších událostí, jež mohly skončit i bankrotem IHR. Bradley R. Smith vydal čtyři roky po soudu v bulletinu IHR článek, v němž Mela Mermelsteina nazval lhářem. Ten IHR zažaloval znovu, ale tentokrát požadoval odškodné 11 milionů dolarů. Vše se rozvíjelo poněkud pomalu, ale když v roce 1991 došlo na lámání chleba, IHR dokázal, že Mermelstein v nespočtu věcí skutečně lhal; ten tak utrpěl drtivou porážku a jeho odvolání bylo zamítnuto (M. Piper 1994, O'Keefe 1994 & 1997).

P: A zažaloval ho IHR o vrácení těch původních 50 000? Jako usvědčený lhář přece evidentně nemůže být věrohodným svědkem čehokoliv.

R: Kdyby IHR z tohoto případu dokázal vytěžit, vydělal by na tom v mnoha směrech. Jenže právě v té době získal dědictví několika milionů dolarů, pak v rámci zastřešující organizace IHR vypukl vnitřní boj a většina jmění přišla vniveč.

2.10. Popravený odborník na popravy

R: Jak známo, v USA doposud existuje trest smrti. V různých státech se používají různé metody a samozřejmě k tomu jsou potřeba technická zařízení. Tím pádem jsou potřeba i techničtí odborníci k jejich výrobě a údržbě. V 80. letech měl v USA kvalifikaci pro jejich výrobu a údržbu jen jeden technik: Fred A. Leuchter, někdy americkými médii morbidně označovaný jako „pan Smrt" (Morris 1999, Halvorsen 2000). Americká média ho opakovaně označovala ze předního odborníka na popravy (Weber 1998a, Trombley 1992, Leuchter et al. 2005, str. 181-209).
Co si myslíte, že by se stalo, kdyby v soukromém znaleckém posudku došel k závěru, že obrovské množství poprav gilotinou, připisované Francouzské revoluci, bylo v tvrzeném množství vyloučené?

P: Mediální a knižní trh by měl polemické téma, na němž by vydělal spoustu peněz. A historici by měli možnost udělat si na veřejnosti jméno tím, že ho buď rozcupují nebo s ním budou souhlasit.

R: Takže si nemyslíte, že by kvůli takovému tvrzení přišel o všechny zakázky a média by vůči němu spustila štvavou kampaň?

P: Ne, proč?

R: Leuchter by se samozřejmě mohl mýlit.

P: To by se muselo dokázat. Nicméně chyby v soukromém znaleckém posudku ohledně nějakého historického tématu by nebyly důvodem někoho pranýřovat.

R: Leda... Trochu bych tu otázku přeformuloval. Co by se stalo, kdyby v soukromém znaleckém posudku došel k závěru, že obrovské množství poprav v plynových komorách, připisované Třetí říši, bylo v tvrzeném množství technicky vyloučené?

P: To je samozřejmě něco úplně jiného.

R: Zase jde o soukromý znalecký posudek ohledně historického tématu, o tvrzeném masovém popravování nevinných lidí.

P: Ano, ale veřejnost to vidí jinak. Je to citlivé téma.

R: Z vědeckého hlediska mezi těmito dvěma tezemi není žádný podstatný rozdíl a reakce historiků by měla být taková, že se Leuchterovy argumenty posoudí a buď budou vyvráceny nebo uznány za platné.

P: Takže v Leuchterově znaleckém posudku takové závěry byly?

R: Přesně tak. Je to dokument, který později vešel ve známost jako Leuchterova zpráva. V roce 1983 byl v Kanadě žijící Němec Ernst Zündel obžalován za úmyslné šíření lživých zpráv o holocaustu. Byl obviněn z prodávání brožurky Richarda Verralla alias Harwooda z roku 1974, popírající holocaust (Harwood 1974, porovnej Suzman/Diamond 1977, Committee… 1979). Během odvolacího řízení na jaře 1988 na doporučení svého poradce prof. dr. Roberta Faurissona začal hledat odborníka, který by vypracoval forenzní znalecký posudek o zařízeních v bývalých koncentračních táborech Osvětim a Majdanek, kde byli podle svědků plynováni lidé. Na doporučení amerických státních orgánů oslovil Freda A. Leuchtera (Faurisson 1988d & e). Ten v nesmírné časové tísni vypracoval znalecký posudek, jehož závěr bych zde rád citoval (Leuchter 1988, str. 33; Leuchter et al. 2005, str. 57):

> „Po prohlédnutí všech materiálů a inspekci všech míst v Osvětimi, Březince a Majdanku autor pokládá důkazy za nepřekonatelné. Plynová komora na žádném z těchto míst nebyla. Je nejlepším inženýrským názorem autora, že údajné plynové komory na zkoumaných místech by tehdy ani dnes nemohly být používány ani vážně zvažovány jako popravčí plynové komory.“

P: To muselo zapůsobit, jako když do kurníku vtrhne liška.

R: Prvotní účinek tohoto posudku takový byl.

P: Jaké jsou Leuchterovy politické názory?

R: Nemám tušení. Sice jsem se s ním viděl, ale neptal jsem se ho a on se ani nikdy veřejně nijak politicky neprojevil. Takže jeho nejlepší popis nejspíš zní „naprosto apolitický“. Když přijímal žádost o vypracování znaleckého posudku, tak s největší pravděpodobností vůbec netušil, do jaké kaše se může dostat.

P: Kanadský soud ten posudek uznal?

R: Ne. Vzal ho na vědomí, ale nepřipustil ho jako důkaz (Kulaszka 1992, str. 354). Pro soudce to byl asi moc horký brambor.

P: Jaké jsou Leuchterovy argumenty?

R: Mimo jiné konstatuje, že v plynovacích místnostech nebyly plynotěsné dveře ani žádná ventilace k odsání jedu, kapacita krematorií byla příliš malá, a podobné jiné technické argumenty. Pozdvižení ale vyvolaly hlavně jeho chemické analýzy. Leuchter odebral vzorky ze stěn místností, kde byli podle svědků masově plynováni lidé, a také z místnosti sloužící jako odvšivovací komora pro vězeňské oblečení, kde tedy nebili zabíjeni lidé, ale vši. V obou případech se měl používat stejný jed – cyklon B. A zatímco vzorek z odvšivovací komory obsahoval obrovské množství chemických reziduí tohoto pesticidu, ve vzorcích z údajných plynových komor nebyla žádná rezidua, která by stála ze řeč. Leuchter však tvrdí, že kdyby byla svědectví o masovém plynování pravdivá, muselo by se tam najít minimálně stejné množství reziduí jako v odvšivovacích komorách.

P: A jak svá tvrzení dokazuje?

R: Tím strkáte prst přímo do otevřené rány Leuchterovy zprávy. Ale technickými otázkami popravování v plynových komorách se budeme zabývat později. Teď nám jde především o účinek tohoto posudku na veřejnost.

P: Byly na jeho znalecký posudek nějaké oficiální reakce?

R: Ano, ale vzájemně si protiřečily. První reakcí byl dopis ze 16. března 1990 od jistého Böinga z německého spolkového ministerstva spravedlnosti, adresovaný revizionistovi Clausi Jordanovi:

> „Stejně jako vy jsem názoru, že se v případě Leuchterovy zprávy jedná o vědecký výzkum.“ (Sp. zn. II Bla-AR-ZB 1528/89)

Vláda později změnila názor, protože ve zprávách Spolkového úřadu na ochranu ústavy je Leuchterova zpráva dlouhá léta označována za „pseudovědeckou“ nebo případně pouze „údajně vědeckou“, což jsou výrazy, kterými německé úřady nálepkují historické názory odlišné od těch jejich (viz Bundesministerium… 2000).

P: Třeba je pravda, že Leuchterova zpráva vůbec není vědecká.

R: K námitce o údajné pseudovědeckosti revizionistických prací se vrátíme později. Rád bych toto téma zakončil krátkým přehledem toho, co se s autorem posudku stalo, když celosvětová polemika vyvrcholila.

Vzhledem k tomu, že se po celém světě rozšířily desetitisíce výtisků Leuchterovy zprávy ve všech hlavních světových jazycích a Leuchter měl i spoustu projevů, byl její dopad ohromný.

Vyděšená frakce „nikdy neodpustíme, nikdy nezapomeneme“ nemarnila čas a pustila se do protiútoku. Samozvaná „lovkyně nacistů“ Beate Klarsfeldová prohlásila, že Fred Leuchter „*musí pochopit, že za své popírání holocaustu nemůže zůstat nepotrestán*“ (Weber 1998a, str. 34 ad.).

Židovské organizace spustily odpornou pomlouvačnou kampaň nejen aby zničily jeho pověst, ale i živobytí. Přední aktivistkou byla Shelly Shapirová a její skupina „Přeživší holocaust a přátelé v honbě za spravedlností“. Tato skupina Leuchtera nazývala podvodníkem a hochštaplerem a tvrdila, že nemá žádnou způsobilost odborníka na popravčí zařízení a připisuje si profesionální kvalifikaci, kterou nikdy neměl (Leuchter 1990, 1992).

Přestože všechna tato obvinění byla naprosto nepodložená a neobstála před žádným právním prověřením, kampaň „dostaňte Leuchtera“ díky spolupráci novinářů slavila úspěch. Jeho kontrakty se státními úřady na výrobu, instalaci a servis popravčích zařízení byly vypovězeny. Z finančních důvodů musel opustit domov v Massachusetts a najít si nové živobytí jinde. Žádný Američan si kvůli štvanici holocaustové lobby nevytrpěl tolik co on.

P: A trvá i po tom všem na svých kontroverzních závěrech?

R: Naposledy jsem s ním byl v kontaktu v roce 2003 a tehdy z nich neustoupil ani o píď. V roce 2009 se stal redakčním poradcem internetového revizionistického periodika *Inconvenient History* (Nepohodlná historie).[48]

[48] Viz www.inconvenienthistory.com/who_we_are.

2.11. Svoboda projevu v USA

R: Jak ukazují případy Mermelsteina a Leuchtera, svoboda projevu může být značně riskantní i v Americe, kde by měl mít nejsilnější postavení první dodatek ústavy.* Teoreticky má sice každý svobodu hledat, nacházet a předkládat veškeré důkazy potřebné k vyvrácení jakýchkoliv zažitých tvrzení, ale když dojde na tabu Západu číslo jedna, realita vypadá úplně jinak. Historický výzkum nefinancuje svobodný trh, ale většinou vlády a do jisté míry vydavatelé, kteří prodávají knihy o historii. Téměř všichni historici jsou tedy závislí na veřejných prostředcích, eventuálně na veřejném úspěchu. Každý historik, vyjadřující se skepticky o holocaustu, by přišel o práci. To platí ve všech západních společnostech. Na potírání revizionistů ani nejsou potřeba zákony. Stejně dobře funguje ostrakizování a finanční zruinování, a pokud to nepomůže, tak fyzické útoky, bomby a žhářství, což za posledních 30 let také okusila spousta revizionistů včetně IHR (viz kapitola 5.2.)

Kvůli Mermelsteinově případu popsaném v kapitole 2.8. se do velkých problémů dostal revizionista Bradley Smith, takže nakonec přestal pracovat pro IHR a spustil vlastní malý podnik na podporu revizionizmu. Od poloviny 80. let se prostřednictvím Výboru pro otevřenou diskusi o holocaustu (Committee for Open Debate on the Holocaust – CODOH). snažil dostat diskusi o revizionistických tvrzeních na vysoké školy a univerzity. Od roku 1991 bylo jedním z jeho prostředků umisťování reklam do studentských novin. Vzbudil pozornost pregnantními prohlášeními o svobodě slova a stručnými, výstižně psanými informacemi o holocaustu (B. R. Smith 1991).

Na jeho reklamní kampaň nebyl establishment připraven a tomu odpovídala i mimořádná pozornost, kterou si zpočátku získal. Citoval bych zde dva komentáře předních amerických deníků. První je z *Washington Post*:

> „Ale představa, že cestou, jak proti těmto reklamám [Bradleyho Smitha] bojovat, je potlačování – automaticky a v každém případě –, je špatná strategie. […] Studenti by měli být povzbuzováni ke studování historie holocaustu stejně jako v případě všech historických událostí.“ (College Ads… 1991)

Možná nejrespektovanější noviny na světě, *New York Times*, napsaly:

> „Popírání holocaustu může být kolosálně nespravedlivé. Ale požadovat, aby se o něm diskutovalo jen v rámci povolených mantinelů, může být vůči vzpomínce na oběti ještě větší nespravedlnost.“ (Ugly Ideas… 1992)

Publicita vyvolaná jeho reklamami dosáhla prvního vrcholu v roce 1994, kdy se Bradleymu Smithovi podařilo dostat revizionizmus do titulků hlavních amerických médií a nakonec 20. března 1994 do zpravodajského pořadu *60 Minutes*. Později se spolu se židovským revizionistou Davidem Colem objevil v „Phil Donahue Show“ (Weber 1994b, Weber/Raven 1994).

P: On je nějaký židovský revizionista?

---

* Kongres nesmí vydávat zákony zavádějící nějaké náboženství nebo zákony, které by zakazovaly svobodné vyznávání nějakého náboženství; právě tak nesmí vydávat zákony omezující svobodu slova nebo tisku, právo lidu pokojně se shromažďovat a právo podávat státním orgánům žádosti o nápravu křivd; pozn. překl.

R: Ano, dokonce několik, například Joseph Ginsburg, který vydal řadu revizionistických knih pod jménem Josef G. Burg.

P: To mě překvapuje.

R: Proč by se Židé nemohli zajímat a kriticky hodnotit minulost vlastního národa? Konec konců pokud se ukazuje, že mocné a vlivné židovské osobnosti a lobbyistické skupiny pomáhaly falšovat historii, existuje reálné nebezpečí, že za to dříve nebo později bude připsána odpovědnost obyčejným Židům, kteří ji nemají. To je pro hezkých pár Židů motivace zpochybňovat dogma.

Ale zpátky k americkým médiím. Otevřenost a velkorysost jim bohužel nevydržely dlouho. Na konci 90. let, kdy se zbraní masového vzdělávání stával internet a ze Smithovy stránky www.codoh.com se stalo nejvýznamnější revizionistické centrum, tlak na vydavatele tiskovin zveřejňujících placenou revizionistickou reklamu obrovsky zesílil. Hlavně židovské lobbyistické skupiny, ale i jiné „politicky korektní" spolky a nakonec i samotné vedení univerzit na tvůrce či vydavatele těchto novin – což byli často studenti – vyvíjely nátlak, aby takové reklamy odmítali (Brewer 2000, porovnej B.R. Smith 2003a). Vše vyvrcholilo na začátku roku 2000, kdy se Smithovi podařilo vydat kompletní číslo jeho časopisu *The Revisionist* (no. 2, Jan. 2000) jako přílohu univerzitního časopisu *University Chronicle* na St. Cloud State University v Minnesotě. Reakce byla okamžitá: během antirevizionistické demonstrace proti této příloze, kterou zorganizovalo Centrum pro výzkum holocaustu a genocidy, někteří studenti Smithův časopis veřejně spálili. Pikantní je, že se hlavní článek v tomto vydání *The Revisionist* věnoval tématu pálení knih a svobody projevu (Widmann 2000; také v Koster 2000). Studenti tak pálili časopis stavící se proti pálení knih!

P: To asi nebylo zrovna citlivé chování, ale nic zakázaného! Studenti samozřejmě mají právo dělat si, co chtějí s tím, co je určeno pro ně. A svoboda projevu neznamená, že má každý právo, aby byl jeho názor zveřejňován tak, jak chce.

R: Jistě, v rámci zákona si se svým majetkem každý může dělat, co chce. Ale měli bychom si uvědomit, co se tam dělo: představitelé budoucí intelektuální elity vůdčí světové mocnosti veřejně pálí psané dílo, s jehož obsahem nesouhlasí. Mimochodem ani nevěřím, že to četli. Nedovedu si totiž představit, že by intelektuálně otevřený člověk spálil časopis, který právě na tohle poukazuje jako na nejhorší intelektuální smrtelný hřích a vysvětluje katastrofální důsledky takového jednání pro jakoukoliv společnost. Pokud však intelektuálové odmítají brát na vědomí odlišné názory a místo toho je posílají do plamenů, aniž by o nich vůbec něco věděli, co si o nich máme myslet? A co o univerzitě, která takové chování ještě propaguje, podporuje a oslavuje? To je jako soud, kde by žalobce i soudce obžalovanému odmítli udělit slovo a odsoudili ho jen na základě předsudků a drbů.

P: Německý básník Heinrich Heine* v jedné hře říká:

> „To byla pouze předehra. Tam, kde se pálí knihy, budou nakonec upalovat i lidi."

R: To je cesta, po níž takové chování postupuje! Není pochyb, že se zuřivý, destruktivní fanatismus skrývá ve všech lidech, kteří veřejně pálí knihy nebo časopisy pouze proto, že – možná jen údajně (!) – obsahují názory považované za špatné.

---

* Přesněji řečeno židovský básník; pozn. překl.

75 YEARS OF NEWS
75th
UNIVERSITY CHRONICLE
NEWSPAPER OF ST. CLOUD STATE UNIVERSITY, ST. CLOUD, MINNESOTA
March 30,2000

News
Career & Money
Editorial
Staff Opinion
Opinions
Sports
Diversions
News Briefs
What's Happening

Insert Ignites Campus Fury

Rally draws large crowd in support ofHolocaust education and against anti-Semitism at St. Cloud State

By

HEADLINE NEWS

The Revisionist

Obr. 14: Univerzitní časopis Chronicle ze St. Cloud State University v Minnesotě: Pálí literaturu kritizující pálení knih!

A šel bych ještě o krok dál: jakou cenu má svoboda projevu, pokud člověk sice má právo vyjádřit názor, ale ne ho šířit? Abychom si to uvedli na nějakém příkladu: co bychom si mysleli o státu, kde mají všichni právo vyjadřovat názory, ale jen když u toho nikdo není?

P: To zní jako Německo, kde nikdo v přítomnosti třetí osoby bez rizika nesmí vyjádřit zakázané názory na Židy, cizince nebo holocaust. I pět lidí sedících spolu v restauraci může znamenat můj konec, když mě někdo udá.

R: Přesně tak. A co když všechna masmédia v zemi odmítají zveřejňovat články nebo placenou reklamu reprezentující názory pronásledované menšiny? Příklad: jak dlouho myslíte, že by se v raných letech USA udrželo otroctví, kdyby si tehdy černoši mohli vynutit otiskování placené reklamy v novinách?

P: Ale přece k tomu nemůžete nutit soukromé firmy. To by bylo zneužití svobody projevu, protože druhou stranou mince je právo zůstat mlčet.

R: Mně nejde o to někomu nařizovat, co má nebo nemá říkat. Tady jde o placenou inzerci jiných, jestli se může regulovat a jaký typ reklamy médium může odmítnout. A v první řadě jde také o veřejná média, která nemají právo ustupovat před svévolnými soukromými nařízeními. Osobně nevím, jestli by v této oblasti měly být nějaké regulace, protože každý zákon a každé omezení regulující média může být nakonec použito proti svobodě projevu. A konečně tyto problémy mají kořeny v postupující monopolizaci masmédií i reklamních agentur a zároveň v celosvětovém ochuzování pestrosti publikovaných názorů. Ale to jsme se už dostali příliš daleko od tématu.

Rád bych zdůraznil, že v USA stále sílí diskuse o revizionistických tvrzeních a přesto je potlačována masivním politickým nátlakem na vydavatele a redaktory. Aby se kdysi tak úspěšná Smithova reklamní kampaň zadusila hned v zárodku, špičky amerických médií a židovských organizací dokonce zařídily, aby se tomu věnovala zvláštní pozornost: Arthur Sulzberger, židovský vydavatel *New York Times* a Abraham Foxman, prezident židovské Anti-Defamation League, dva nejvlivnější muži americké kultury a politiky, se v roce 2003 spojili, aby se Smithovou prací na univerzitách osobně skoncovali. Anti-Defamation League prohlásila (ADL 2003, porovnej B. R. Smith 2003b):

„Když je vydavatel školních novin požádán, aby otiskl reklamu, která popírá, že byl holocaust – nebo požaduje ‚otevřenou debatu' na toto téma –, může říct ‚ne', aniž by se zpronevěřil svobodě tisku?

Podle názoru ADL a *New York Times* zní odpověď ano. Obě organizace jsou znepokojené trvalými – a často úspěšnými – snahami popíračů holocaustu […] umisťovat reklamy a další materiály do univerzitních novin. Z tohoto společného znepokojení vzešlo výroční kolokvium* ‚Extremismus zaměřený na univerzitní tisk: vyváženost mezi svobodou a zodpovědností'.

Jeffrey Ross, ředitel ADL pro univerzitní záležitosti a vyšší vzdělávání, řekl: ‚Snažíme se vysokoškolské novináře učit vážit mezi svobodou tisku a zodpovědností za tisk, když dostanou nenávistný materiál.'"

P: Na druhou stranu by pochopitelně neexistoval důvod k námitkám, kdyby skutečně šlo o nenávistné materiály.

R: Ano, kdyby. Problém začíná u toho, jak se definuje nenávist. Pouhé vyjadřování názorů na historické téma nebo obhajování svobody projevu pro revizionisty lze těžko popsat jako nenávist, ale přesně to ADL a masmédia dělají.
Člověk tedy vidí, kam až jsou americká média schopná zajít, aby zablokovala intelektuální úspěch revizionizmu: do hlav mladých novinářů se jako magnet napevno implementuje cenzura.

P: Já bych to nazval výchovou v rozporu s profesionální novinářskou etikou, vymýváním mozků.

R: No, klasické vymývání mozku sahá k jiným, drastičtějším opatřením.

P: Čím jemnější a civilizovanější, tím je vymývání mozků účinnější!

R: Pak by každá výchova představovala vymývání mozků.

P: Ale tady jsou lidé manipulováni v rozporu s profesní etikou vůdci ze svého profesního oboru!

R: Řekněme si to takto. Tito vůdci svou etiku předefinovali: svoboda projevu – samozřejmě; svoboda nenávisti – ne. Problémem je neexistence jakékoliv univerzálně platné definice nenávisti. Pokud nenávist představují samotné historické teze na základě toho, že určitým lidem připadají nenávistné nebo že u nějakých lidí vyvolávají nepřátelské pocity vůči třetí straně, tak jsou potenciálně nenávistné všechny historické teze. Nechápu, proč by se měla dělat výjimka, pokud jde o nějaké aspekty židovské historie, které se pochopitelně týkají i historie jiných národů.

P: Historická pravda je nenávistná v očích těch, kdo pravdu nenávidí, a to je pravda!

R: Dobrý aforismus, ale i kdyby revizionizmus nebyl pravda, ale jen neúmyslný omyl, tak proto pořád ještě není nenávistný.

2.12. Ivan Falešný

R: Osekávání svobody slova se odráží i v případu Ivana Demjanjuka. V multikulturních USA jsou lidská práva základem institucionální identity v mnohem větší míře než v Evropě.

* Kolokvium – vědecká (jednooborová) rozprava, někdy i s mezinárodní účastí; pozn. překl.

Proto tam veřejnost mnohem víc dohlíží na respektování příslušných právních norem, nebo by to člověk aspoň předpokládal.

V roce 1986 byl do Izraele vydán americký občan John Demjanjuk, protože prý za druhé světové války ve vyhlazovacím táboru Treblinka zavraždil tisíce Židů. Když se však koncem 80. let jasně ukázalo, že byl v Jeruzalému usvědčen jen na základě krajně pochybných, ba dokonce zfalšovaných důkazů, v USA se ozvaly některé přední osobnosti a požadovaly zrušení extradice, které Izrael dosáhl na základě lživých tvrzení. Také prohlašovaly, že USA mají povinnost zaručit všem svým občanům práva a právní ochranu, což v případě soudu v Izraeli samozřejmě nebylo možné.

Prohlášení těchto osobností se však neomezovala jen na to. Jako hodně exponovaného bych zde rád zmínil Pata Buchanana, jenž byl v 80. letech poradcem prezidenta Ronalda Reagana a jedním z republikánských kandidátů na prezidenta v roce 1992.

Ten již v roce 1986 označil proces s Demjanjukem za novou Dreyfusovu aféru[49] a čtyři roky poté, během odvolacího řízení, vyjádřil svůj názor následovně:

> „Od války bylo o ‚psychologickém a medicínském vlivu koncentračních táborů na přeživší holocaust‘ napsáno 1 600 lékařských prací. Takzvaný ‚syndrom přeživších holocaust‘ zahrnuje ‚skupinové fantazie o mučednictví a hrdinství‘. Polovina z 20 000 svědectví přeživších v Jeruzalému je údajně pokládána za ‚nevěrohodnou‘, nepoužitelnou před soudy.
>
> A konečně vražedný motor. Podzemní vedení varšavského ghetta za války oznámilo do Londýna, že Židé v Treblince byli popravováni elektřinou a párou.“ (Buchanan 1990, viz Heilbrunn 1999)

P: To je pro mě novinka.

R: No, než se historici dohodli, metody údajných poprav se podstatně měnily u většiny táborů. Tento i další problémy však podrobně probereme v kapitole 3.5. o Treblince. Teď zpátky k Buchananovu článku.

> „... Izraelský soud však dospěl k závěru, že vražednou zbraní pro 850 000 lidí byl dieselový motor ze sovětského tanku, vypouštějící výfukové plyny do smrtící komory. Podle Finkelsteinovy přísahy v roce 1945 byli všichni mrtví do 20 minut.
>
> Problém je: dieselové motory neprodukují dost oxidu uhelnatého na to, aby někoho zabily. V roce 1988 ve Washingtonu uvízlo v tunelu 130 metrů pod zemí 97 dětí. Do vagonu chrlily dieselové zplodiny dvě lokomotivy, ale přesto po 45 minutách všichni vyvázli bez újmy.
>
> Demjanjukova zbraň masové vraždy nemůže zabíjet.“

P: Co má potenciál dieselových motorů společného s eventuální Demjanjukovou vinou?

R: Podrobněji se k tomu dostaneme později. Ale jen pro začátek: masové plynování, které mělo v táboře Treblinka za následek – v závislosti na zdroji – 700 000 až 3 miliony židovských obětí, a kde prý řádil John Demjanjuk, mělo probíhat výfukovými plyny

---

[49] *The Plain Dealer* (Cleveland, OH), Oct. 1, 1986; viz Rullmann 1987; Alfred Dreyfus byl francouzsko-židovský důstojník, obětovaný koncem 19. století francouzskými médii, úřady i justičním systémem jako obětní beránek za porážku Francie ve válce s Pruskem 1870/1871. Byl obžalován z vlastizrady, ale v atmosféře masové hysterie šlo o loutkový proces (Zola 1898, Zola/Pages 1998). Nakonec byl osvobozen.

stern 5. března 1992, str. 198 ad.

Označený za vraha

Ačkoliv Spolkový úřad vyšetřování (BKA) Izraelce varoval, že je údajný služební průkaz SS Ivana Demjanjuka padělaný, bývalý Ukrajinec má být popraven.
[…] Jediný listinný důkaz u tohoto soudu, Demjanjukův služební průkaz SS dodaný Sovětským svazem, je podle znalců Spolkového úřadu vyšetřování ve Wiesbadenu padělek. A navíc: izraelské úřady to věděly už před zahájením procesu v únoru 1987.
[…] Dvacet jedna bývalých dozorců z Treblinky u soudů nezávisle na sobě vypovědělo, že Ivan Hrozný byl Ukrajinec jménem Ivan Marčenko – a ne Ivan Demjanjuk.
Hlavního žalobce v Jeruzalému, státního zástupce Michaela Shadeka, pochybnosti o jeho důkazu nevzrušovaly. „Demjanjuk zabíjel, to je podle mě jisté – ať už v Treblince, Sobiboru nebo někde jinde." Pokud jde o podezření BKA o padělku, pro STERN vysvětluje: „My se opíráme o vlastní znalecké posudky a pokládáme je za stejně přesvědčivé jako předtím."

z dieselového motoru ukořistěného sovětského tanku. Pro tuto chvíli se nebudeme zabývat otázkou, jak je toto tvrzení podložené ani zda má Buchanan ohledně pochybností o technické proveditelnosti uváděného scénáře pravdu.
Rád bych se zde soustředil na jiné věci. Za prvé, dokážete si, vážení posluchači, představit, že by něco takového řekl významný politik například v Německu a po dvou letech měl nejen možnost kandidovat za velkou stranu na úřad prezidenta, ale i slušnou šanci na zvolení? A pozor: Pat Buchanan své tehdejší výroky neodvolal! (Weber 1999a)

P: V mnoha evropských zemích by se takový politik dostal do střetu se zákonem a rychle by z politické scény zmizel. Ve skutečnosti by tím popřel masové vyhlazování v mnoha táborech!

R: Abychom pochopili, co Buchanana k jeho výrokům vedlo, krátce si dění kolem Demjanjuka shrňme.
Ukrajinští přistěhovalci v Americe se za studené války dělili na dvě skupiny: komunisty řízené Moskvou a nezávislé. Komunisté vydávali týdeník *News from Ukraine*, jehož hlavním úkolem bylo pomlouvat protikomunistické, vlastenecky zaměřené skupiny ukrajinských emigrantů, hlavně neustálým tvrzením, že za války kolaborovali s „německými fašisty" (Rullmann 1987, str. 76). Jedním z prostředků bylo odhalování údajných ukrajinských válečných zločinců, které mezi emigranty nejen zasévalo sváry, ale poškozovalo i jejich veřejnou pověst (tamtéž, str. 87, 96 ad.; *HT* no. 25, str. 35; *HT* no. 34, str. 14). Boj SSSR s jeho odpůrci pomocí dezinformací a překroucených nebo přímo zfalšovaných důkazů je všeobecně známý. V polovině 80. let před tím varovalo i německé spolkové ministerstvo vnitra (Innere Sicherheit 1985). O to víc překvapuje, že v polovině 70. let americké úřady sedly na lep komunistickým Ukrajincům v případě Demjanjuka.
Michael Hanusiak z promoskevských *News from Ukraine* v roce 1975 americkým úřadům předal 70 jmen údajných nacistických kolaborantů ukrajinského původu. Byl mezi nimi i John Demjanjuk, žijící jako americký občan v Clevelandu v Ohiu. Hanusiak přišel s usvědčující výpovědí jistého Danilčenka, podle které prý Demjanjuk sloužil v němec-

kých táborech Sobibor a Flossenbürg (Rullmann 1987, str. 76 ad.). Díky tomuto tvrzení, jakož i faksimile služebního průkazu, údajně dokazujícího Demjanjukův výcvik na dozorce v táboře Trawniki i službu ve dvou výše jmenovaných táborech, se na něj zaměřil americký imigrační úřad. Ministerstvo spravedlnosti v roce 1976 navrhlo zbavit ho občanství kvůli údajnému uvedení lživých informací v imigračních dokumentech.

V Izraeli se mezitím vynořili svědci, kteří v Johnovi Demjanjukovi na základě fotografií poznali „Ivana Hrozného" z Treblinky, načež následovalo vyšetřování ohledně Treblinky i Sobiboru. V roce 1979 Demjanjukův případ oficiálně převzal Úřad zvláštního vyšetřování (Office of Special Investigations – OSI), založený roku 1976 za prezidenta Jimmyho Cartera k „lovení nacistů". Demjanjuk byl v roce 1984 zbaven amerického občanství, a to především na základě Hanusiakem předloženého služebního průkazu. V roce 1986 ho vydali do Izraele, přestože ten formálně neměl žádné právo o něco takového žádat.

P: Proč ne?

R: Obžalovaný může být vydán do země, jejímž občanem je, respektive byl, v době zločinu nebo do země, kde měl své zločiny spáchat, v tomto případě tedy buď do Sovětského svazu nebo Polska. Vždyť Izrael v době údajného zločinu ještě ani neexistoval.

Znalec obhajoby Dieter Lehner během procesu v Jeruzalém된[50] dokázal, že je služební průkaz z tábora naprostý padělek (Lehner; Rullmann 1987, str. 103 ad.), což se shodovalo s nálezem západoněmeckého Spolkového úřadu vyšetřování (*Bundeskriminalamt*, BKA). Ačkoliv o tom izraelské úřady byly informovány již roku 1987, izraelský soud tato zjištění potlačil. A hlavní žalobce Michael Shadek prohlásil:

> „Demjanjuk zabíjel, to je podle mě jisté – ať už v Treblince, Sobiboru nebo někde jinde." (Viz výňatek z článku na str. 87)

A na námitku, že podle zjištění BKA je služební průkaz padělaný, reagoval:

> „My se opíráme o vlastní znalecké posudky a pokládáme je za stejně přesvědčivé jako předtím."

Ale i německé úřady hrály v souvislosti s paděláním průkazu z Trawniki zvláštní hru. Bavorský týdeník *Münchner Merkur* napsal, že se úřad spolkového kancléře zasadil o to, aby byla před obhajobou existence odborných posudků Dietera Lehnera i západoněmeckého BKA zatajena, a že BKA musel na příkaz shora mlčet před veřejností. A aby toho nebylo málo: znalce z BKA, který nakonec stanul před soudem v Jeruzalémě, německé úřady přinutily předložit jen část posudku, týkající se pouze retuší na fotografii v průkazu. To u soudu vyvolávalo dojem, že samotný průkaz je pravý. Částečný znalecký posudek předložil soudní znalec dr. Altmann.* Vedoucí oddělení BKA, dr. Werner, chování západoněmeckých úřadů ve své tehdejší zprávě popsal slovy:

> „Profesionální zábrany evidentně musely ustoupit politickým aspektům." (Viz výňatky z článků na str. 89 a 90; Melzer 1992, zejm. str. 3, 13)

[50] Jerusalem District Court, Criminal Case no. 373/86, Verdict against Ivan (John) Demjanjuk.

* V anglickém překladu je chybně uvedeno „dr. Werner", který však jako vedoucí oddělení BKA pouze napsal citovaný komentář; pozn. překl.

Münchner Merkur

Čtvrtek, 26. března 1992

Demjanjuk: Ivan Falešný místo Ivan Hrozný

Německé spolkové úřady zamlčují vědomost o padělaném důkazu.

[…] Naše noviny již […] psaly o znaleckém posudku historika Dietera Lehnera […], v němž je tento „dokument“ odhalen jako naprostý podvrh. Příklad: průkazová fotografie pochází ze spisů amerického imigračního úřadu a byla pořízena až v roce 1947! […]

Mezitím se ukázalo, že jsou federální úřady také […] zapleteny do celé věci. Je tedy jasné, že se nejvyšší spolkové úřady posledních pět let staraly o to, aby se pravda […] nedostala na veřejnost. […] Když vešel ve známost znalecký posudek úřadu vyšetřování, do věci se vložil úřad spolkového kancléře v Bonnu. Zástupci Demjanjukovy obhajoby byli odbýváni. Existence posudku BKA se před nimi zatajovala. Přestože úřad kancléře posudky Lehnera i BKA znal, vytvářel falešnou stopu: BKA prý nezkoumal průkaz, ale jen fotografii. […]

Nicméně i toto tvrzení je lživé. […] Spolkovému úřadu vyšetřování bylo nařízeno před veřejností mlčet. Vedoucí oddělení BKA uvedl do spisu: „Profesionální zábrany evidentně musely ustoupit politickým aspektům.“

Ukázalo se, že na průkazu je stará Demjanjukova fotografie z roku 1947, sebraná z imigračních dokumentů v USA (!) a odpovídajícím způsobem upravená do průkazu.

Důležitost Demjanjukova táborového průkazu dokazuje fakt, že se OSI a izraelské úřady snažily přimět řadu svědků, aby autentičnost tohoto podvrhu potvrdili (Rullmann 1987, str. 118 ad., 174 ad.).

P: Takže tu máme spiknutí amerických, sovětských, německých a izraelských úřadů proti pravdě!

R: Ano, mezinárodní spiknutí kvůli udržení mýtu! Demjanjukův obhájce Yoram Sheftel o celém loutkovém procesu napsal knihu, kterou vám vřele doporučuji.

Jediný důkazní materiál, na němž se nakonec dala obžaloba vůči Demjanjukovi postavit, představovala svědectví přeživších. Jenže během soudu se ukázalo, že svědectví všech svědků obžaloby jsou nevěrohodná, protože si protiřečili sami sobě i navzájem, případně už trpěli tak očividnou senilitou, že jejich svědectví byla naprosto bezcenná. Přesto byl Demjanjuk odsouzen k smrti.

Všem objektivním pozorovatelům bylo naprosto jasné, že šlo o loutkový proces, takže v USA vůči této parodii na spravedlnost sílil odpor. Bylo požadováno zrušení jeruzalémského rozsudku, Demjanjukův návrat do USA a vrácení amerického občanství, protože Izrael evidentně nebyl ochotný nebo schopný vést soud s bývalým americkým občanem zákonným způsobem. Mezi nejaktivnější lobbyisty patřil kromě již zmíněného Patricka Buchanana také kongresman James V. Traficant.[51]

Pat Buchanan byl mediálně známá osobnost a kandidát na prezidenta, takže jeho angažovanost v Demjanjukův prospěch přitahovala nezanedbatelnou pozornost. V roce 1991 upřesnil své názory na Demjanjuka i Treblinku obecně v celostátní americké televizi, kde řekl, že Treblinka určitě byla hrozné místo, kam byly přivezeny statisíce a zemřely tisíce Židů.[52]

---

[51] Traficant se pod vlivem Demjanjukovy aféry změnil v odpůrce amerického politického establishmentu, který ho pak začal tvrdě pronásledovat.

[52] „This Week with David Brinkley“, *ABC television*, Sunday, Dec. 8, 1991.

SEMITTIMES

Zvláštní vydání, jaro 1992

Úvodník britského historika N. hraběte Tolstoye

Znalce u jeruzalémského soudu proti Demjanjukovi

„Modlím se, aby toto zvláštní vydání *SEMITTIMES* s článkem pana Lehnera zabránilo dvojímu zlu: jednomu, jež postihuje člověka, kterým by mohl být kdokoliv z nás, a druhému, které je namířeno proti samotné lidskosti. Porušení zákona se již od časů Šalamouna považuje za zvrácení přirozeného řádu. Bez pravdy a spravedlnosti je zničena čest a důvěra a s triumfem lži se legitimnost morálních standardů rozpadá do chaosu svévole."

P: Tisíce? Tím myslí pět nebo sedm tisíc?

R: To je věc interpretace. Fakt je, že Buchananovi poskytl důkazy jeden revizionistický vlk samotář (Skowron 1992), který také Demjanjukovi zpřístupnil obhajobu obsahující závěr, že v Treblince nemohlo probíhat žádné masové vraždění, takže už jen proto musí být John Demjanjuk i všichni další obžalovaní nevinní. Buchananova argumentace naznačuje, že minimálně část těchto argumentů přijal za vlastní. Pro holocaustovou lobby tehdy každopádně vál mrazivý vítr: osvětimskou legendu podkopávala *Leuchterova zpráva*, kolující po celém světě; během Demjanjukova procesu se přeživší – jeden za druhým – ukazovali jako naprosto nevěrohodní; a přední Američané veřejně obhajovali revizionistické postoje.

Pod pláštíkem celosvětově vzrůstající kritiky Demjanjukova procesu se do tohoto tématu nakonec odvážila pustit i německá média, jak ukazují již citované články z periodik *Stern* a *Münchner Merkur*, přestože pečlivě vážila slova. Proto nepřekvapí, že tehdy věrohodnost svědectví o holocaustu kritizovali i jeho nejdogmatičtější zastánci. Například *The Jerusalem Post* v roce 1986 otiskl rozhovor se Shumelem Krakowskim, ředitelem archivů Yad Vashem, jenž označil mnoho – ne-li většinu – svědectví v jejich archivu za nereálná:[53]

> „Krakowski říká, že se mnoho přeživších, kteří chtěli ‚být součástí historie', možná nechalo unést fantazií. Mnozí nikdy nebyli na místě, kde podle svých tvrzení byli svědky krutostí, zatímco jiní se spoléhali na informace z druhé ruky od přátel nebo cizích lidí, říká Krakowski. Spousta zadokumentovaných svědectví se později ukázala jako nepřesná, když místa a data neustála odborné historické zhodnocení."

Také v souvislosti s Demjanjukovým procesem jeden z nejprominentnějších odborníků na holocaust, židovsko-americký politolog Raul Hilberg v roce 1986 jednoznačně potvrdil prohlášení židovského vědce Samuela Gringauze, podle něhož „je většina vzpomínek a zpráv [přeživších holocaust] plná [...] přehánění, [...] neověřených fám, zkreslování, partyzánských útoků a ospravedlňování."[54]

P: Chápu, že se tento loutkový proces Izraeli pořádně vymstil. Ale proč takovou katastrofu vůbec riskovali?

---

[53] Amouyal 1986; Krakowski v dopise do *Jerusalem Post* (Aug. 21, 1986) prohlásil, že uznal, že je jen „velmi málo" svědeckých výpovědí nepřesných. Ovšem nepopřel mnoho důvodů, proč je – podle jeho rozhovoru s Amouyalem – těchto „velmi málo" svědeckých výpovědí nepřesných.

[54] *Jerusalem Post. International Edition*, June 28, 1986, str. 8, s odkazem na Gringauz 1950, str. 65.

R: Na to odpověděl německo-židovský magazín *SemitTimes*: podle něj Izrael zase jednou potřeboval tyátr kolem utrpení židovského národa, aby odvedl pozornost od vlastních zločinů vůči Palestincům na okupovaných územích a v pásmu Gazy (Melzer 1992).

P: Ale co to má společného s tématem této přednášky?

R: Otázka, jestli Izrael jen nepotřeboval tyátr, by pro nás měla být důvodem k prověření, zda také jiné soudy v jiných zemích nenastavily procedurální parametry odporující ústavním principům, k nimž se oficiálně hlásí i Izrael. I v tomto případě nám poskytují vodítko *SemitTimes*: za příklad pro Demjanjukův proces se pokládal Eichmannův proces, konaný rovněž v Jeruzalému. Později se ještě dostanu k soudům konaným v Německu. Ale vaše otázka je víc než opodstatněná. Co nakonec znamená skutečnost dalšího padělání dokumentů i nevěrohodných svědectví pro celý komplex? Prozatím jen to, že je na místě skepse v případě každého dokumentu a každého svědka. Pokud se mi vás podaří přesvědčit, drazí posluchači, abyste k našim médiím a historikům přistupovali se stejnou skepsí, s jakou snad přistupujete ke mně, tak již to bude velký úspěch.

Vzhledem k rostoucímu mezinárodnímu tlaku na začátku 90. let nebylo příliš překvapivé, že jeruzalémský odvolací soud v létě 1993 obrátil o sto osmdesát stupňů a Demjanjuka pro nedostatek důkazů osvobodil.[55]

P: Takže v Izraeli nakonec zvítězil právní stát nad pomstychtivostí.

R: Propast mezi rozsudkem smrti a zproštěním je přece jen trochu velká na to, aby se jen tak přešla pokrčením ramen a návratem ke každodenní rutině. Demjanjukův případ se totiž nijak neliší od jiných podobných procesů, které skončily rozsudky smrti nebo vězení, přičemž se daný typ a obsah svědeckých výpovědí, včetně vnitřních i vnějších rozporů a technických nemožností, samozřejmě poprvé neobjevil u soudu s Demjanjukem, jak si ukážeme později. U tohoto soudu byly pouze poprvé úspěšně napadeny. Když však bylo rozhodnuto, že všichni svědci křivě svědčili, což vedlo k nesprávnému posouzení věci, nemusí být sami obžalováni pro křivé svědectví? A nemusí být znovu otevřeny a obnoveny všechny procesy, v nichž stanuli titíž svědci nebo zazněla svědectví podobně pochybného obsahu – ať už v Izraeli, Německu nebo Polsku? Nic takového se ale nestalo. Celou tuto trapnou záležitost jednoduše zahalil plášť mlčení.

P: Takže byl John Demjanjuk v USA repatriován?

R: Ano, v roce 1998, ale OSI v roce 2002 znovu zahájil proces odebrání občanství, což v roce 2004 potvrdil americký Nejvyšší soud. Poté byla zahájena jednání o deportaci na jeho rodnou Ukrajinu. Ohledně důkazů, které měly prokazovat údajnou Demjanjukovu vinu, *Cleveland Jewish News* 31. května 2004 napsaly:

> „Nejdůležitější z nich [dokumentů dokazujících Demjanjukovu vinu] je služební průkaz z Trawniki s Demjanjukovou fotografií a fyzickým popisem.“

Takže byl po téměř 30 letech boje opět na začátku. Tentokrát neměl žádnou veřejnou podporu. V roce 2009 byl nakonec vydán do Německa, kde je v době psaní této knihy souzen za údajnou masovou vraždu v táboře Sobibor (Graf et al. 2010, str. 387-390).[*]

---

[55] Viz mediální zprávy ze 30.7.1993.

[*] Demjanjuk byl v Německu v roce 2011 nakonec odsouzen na pět let vězení, ale z důvodu vysokého věku (91 let) a špatného zdravotního stavu výkon trestu nenastoupil. 17.3.2012 zemřel. Hlavním dokumentem obžaloby byl opět padělaný průkaz z Trawniky a „důkazním pilířem“ tradiční svědecké výpovědi. Pokud jde o původní proces v Jeruzalému, v médiích panovalo naprosté mlčení, snad až s výjimkou krátkých větiček o tom, že

2.13. Antifašistické lži

R: Lidská žárlivost se nezastaví dokonce ani před oběťmi Osvětimi. Když tam v roce 1989 dostali pamětní desku i Dánové a Bulhaři, přestože v Osvětimi žádní nezahynuli,* židovské organizace si stěžovaly, že se dostatečně nevyzdvihuje, že hlavními oběťmi tábora byli Židé. Naopak tvrdily, že se na pamětních deskách nesprávně uvádí, že ze čtyř milionů vyhlazených tvořili 2 miliony Poláci (Commission… 1990). Kvůli tomuto sporu byla zřízena komise, která koncem roku 1990 nakonec stanovila, že v rozporu s do té doby platnými oficiálními údaji v táboře nezemřely 4 miliony, ale „jen“ asi 1,5 milionů lidí, z nichž zhruba 90 % tvořili Židé. Starou pamětní desku se čtyřmi miliony pak z Osvětimi-Březinky odstranili.

P: Nemělo odstranění staré pamětní desky nějakou souvislost s odborným posudkem, který tehdy vypracoval jeden polský institut?

R: Zcela určitě nikoliv. Tato odborná zpráva z Krakova, o níž mluvíte a ke které se dostanu později (kapitola 3.4.6.), se ve svém závěru k celkovému počtu obětí vůbec nevyjadřovala. Zajímavá je reakce veřejnosti na snížení oficiálního počtu obětí Osvětimi, a rád bych zde uvedl několik příkladů. První je reakce dr. Shmuela Krakowskiho, ředitele památníku Yad Vashem v Izraeli. Ten ze zveličeného počtu čtyř milionů obětí obvinil komunistickou polskou vládu, která zachovávala tato maximalizovaná čísla „ve snaze minimalizovat holocaust“ (viz výňatek na str. 93). Může mi někdo vysvětlit, jak se dá minimalizovat holocaust zveličováním počtu obětí?

P: Krakowski měl na mysli, že staré číslo nezdůrazňovalo, že hlavními oběťmi byli Židé.

R: Ano, ovšem kvůli dosažení tohoto dojmu komunisté počet židovských obětí nesnižovali, ale zveličovali – a hrubě zveličovali počet polských obětí. Krom toho: polské oběti mohli být také Židé. Komunisté holocaust každopádně neminimalizovali, ale zveličovali.
Dále tu máme vyjádření polského novináře Ernesta Skalskiho v největší německé tiskovině zabývajících se politikou, *Der Spiegel* (německy „zrcadlo“), o morálních důsledcích pro viníky lži o počtu mrtvých v Osvětimi (Skalski 1990):

> „To, co bylo historikům už nějakou dobu známo, se nyní zdá být jisté: že bylo milion až milion a půl obětí. Mění se tím pro nás něco?
>
> V celkové bilanci tohoto odporného zločinu se nemění nic. V knihách se také nadále uvádí šest milionů Židů zavražděných nacisty […].

„Demjanjuk byl již v minulosti osvobozen Nejvyšším soudem v Izraeli pro nedostatek důkazů“. O lživých svědectvích, zfalšovaných důkazech nebo dokonce úplné změně obvinění (v 80. letech byl souzen jako „dozorce z Treblinky“, o 30 let později jako „dozorce ze Sobiboru“, přičemž důkazní podstata zůstala z valné většiny stejná) se z médií samozřejmě nikdo nic nedozvěděl. Jelikož holocaustová lobby nemohla Demjanjukovo jméno úplně vymazat, ale zároveň ji dováděl k zuřivosti jako živoucí důkaz prolhanosti „očitých svědků“, padělání důkazů a loutkových procesů, musel být stůj co stůj odsouzen, lhostejno jestli jako dozorce ze Sobiboru, Osvětimi, Majdanku nebo jakéhokoliv jiného tábora. Místo, čas, údajná provinění ani samotný nástup do vězení nebyly podstatné. Šlo pouze a jenom o formální rozsudek, než již víc mrtvý než živý Demjanjuk (k soudu dopravovaný v kolečkovém křesle nebo na nosítkách) skutečně zemře. I tak by byl nepochybně vydáván za „vinného, který se spravedlivému rozsudku vyhnul jen svou smrtí“, ale to by nemělo požadovaný efekt. Vynesením rozsudku bylo zajištěno, že o něm z oficiálních pramenů již nikdy neuslyšíme v souvislosti s falešným obviněním za Treblinku, ale vždy výhradně jako o „odsouzeném nacistickém dozorci ze Sobiboru“. Absurdnost Demjanjukova virtuálního přesunu z Treblinky do Sobiboru sice mýtu holocaustu ve skutečnosti zasazuje další z nespočtu ran, ale o tom se již široká veřejnost nikdy nic nedozví; pozn. překl.

* Podle některých zdrojů tam nezahynul žádný Dán a jen jeden Bulhar; pozn. překl.

The Daily Telegraph

18. července 1990

Počet mrtvých v Osvětimi snížen na milion

Krzysztof Leski ve Varšavě a Ohad Gozani v Tel Avivu

POLSKO SNIŽUJE odhad počtu lidí zabitých nacisty v táboře smrti Osvětim ze čtyř milionů na něco přes milion.
Nyní se uznává, že většina mrtvých byli Židé, přestože bývalá komunistická vláda tvrdila, že v největším německém koncentračním táboře zahynulo stejně Poláků jako Židů. […]
Dr. Shmuel Krakowski, šéf výzkumu v izraelském památníku židovským obětem holocaustu Yad Vashem řekl, že nová polská čísla jsou správná. […] Dr. Krakowski obvinil někdejší polskou komunistickou vládu z udržování lživých čísel ve snaze minimalizovat holocaust a podporovat tvrzení, že Osvětim nebyla výhradně židovský tábor smrti.

Pokud jde o mě, jako Polák cítím rozpaky, protože celá situace je mimořádně trapná. Omyl, ačkoliv spáchaný jinými a před dávnou dobou, zůstává tendenčním. A byl to ‚náš' omyl, pokud ‚náš' znamená nepřátele fašismu a rasismu. […]

Ale byla to [zmíněný omyl] také práce dalších vrahů, kteří měli zájem popisovat vinu svých soupeřů v aréně genocidy ještě hrozněji, než jaká ve skutečnosti byla. […]

Přiznávám, že člověk někdy musí zatajovat pravdu – čili lhát – občas i z ušlechtilých pohnutek jako soucit nebo takt. Ale vždy je dobré vědět, proč to člověk dělá a co taková odchylka od pravdy znamená. […]

Přestože pravda není vždy dobrá, mnohem častěji je lež zlá."

Skalskiho tvrzení, že číslo 4 miliony byl „omyl", je ovšem jednoznačně lživé, neboť lze dokumentárně prokázat, že pochází ze sovětské propagandy (Mattogno 2003e). Pro antifašistu a Poláka Skalskiho proto tato lež byla „trapná". Z mého pohledu je ale na celém článku nejtrapnější – ještě trapnější než odhalení propagandistického přehánění, o kterém odborníci věděli celá desetiletí – tato věta:

„Přiznávám, že člověk někdy musí zatajovat pravdu – čili lhát – občas i z ušlechtilých pohnutek […]"

P: „Člověk někdy musí lhát" – to je také součást novinářské etiky?

R: Spíš její nedostatek, zvlášť když člověk poznává, jak dalece se novinařina vzdálila vlastním zásadám. Ale není úžasné, že renomovaní antifašisté a levicová média otevřeně přiznávají lhaní, zveličování a tendenční informování o věcech týkajících se holocaustu a obhajují je jako vhodné? Konečně člověk ví, co má od médií čekat!
Kurátor výzkumu osvětimského muzea Wáclaw Dlugoborski v roce 1998 objasnil, jakými metodami se ve východním bloku udržoval čtyřmilionový mýtus:

„Do roku 1989 ve východní Evropě platil zákaz zpochybňovat 4 miliony zabitých; zaměstnancům památníku Osvětim, pochybujícím o správnosti odhadu, hrozilo disciplinární řízení." (*Frankfurter Allgemeine Zeitung*, Sept. 14, 1998)

Obr. 15: Stará pamětní deska v Osvětimi-Březince s „antifašistickým“ propagandistickým číslem „čtyři miliony“, přeložená do 19 jazyků.

Obr. 16: Nová pamětní deska v Osvětimi-Březince.

P: Ale to se moc neliší od mnoha západních zemí, kde státní zaměstnanci dodnes nesmí pochybovat o základních aspektech holocaustu a nehrozí jim jen disciplinární řízení, ale často i trestní stíhání.

R: To je pravda. Totéž samozřejmě platí i pro dnešní Polsko, kde dogma čtyř milionů pouze nahradilo dogma zhruba jednoho milionu. V Polsku je revizionizmus holocaustu stejně trestný jako například v německojazyčných zemích. Ale o tom později.

P: V novinách jsem četl, že v Osvětimi mělo být ještě méně obětí než milion.

P: A já jsem slyšel, že jich bylo mnohem víc než čtyři miliony.

R: Na Osvětim je často nahlíženo jako na centrum holocaustu a jako taková je i centrem kontroverzí a názorových neshod. To se odráží zejména v počtech obětí, strašících v literatuře a médiích. V tabulce 5 je přehled několika nejdůležitějších počtů obětí uváděných pro koncentrační tábor Osvětim veřejně uznávanými médii nebo badateli (Faurisson 2003).

P: Ale to jsou naprosto odlišná čísla, jako kdyby se určovala náhodným losováním, ne na základě důkazů.

R: Vzhledem k obrovskému rozptylu počtu obětí bych na prvním místě chtěl zdůraznit, že v této věci samozřejmě nikdy nepanovala shoda. Navíc se dnes veřejně přiznává, že se z tendenčních důvodů lhalo (Skalski 1990). „Oficiální“ počet mrtvých – tedy číslo, kterému dává požehnání osvětimské muzeum – je nyní snížen na 20-30 % původního „oficiálního“ – tedy sovětského – počtu, ale to nevedlo k sebemenší opravě celkového počtu obětí holocaustu. Pokud člověk ví o žonglování s čísly na jiných místech holocaustu, kterým se budeme zabývat později, může jen nevěřícně kroutit hlavou.

Panuje zde naprostý číselný chaos a situace, v níž jsou pravda a lež vzájemně smíchané a propletené. Kdo tedy může tvrdit, že zná jisté, definitivní číslo, ospravedlňující trestní stíhání lidí s odlišnými názory?

Tabulka 5: Počet údajných obětí Osvětimi	
Počet obětí	**Zdroj** (ohledně přesných odkazů viz Faurisson 2003)
9 000 000	Francouzský dokumentární film *Nuit et Brouillard* (1955)
8 000 000	Francouzský vyšetřovací úřad (Aroneanu 1945, str. 7, 196)
6 000 000	Tibère Kremer (1951)
5–5 500 000	Krakovský osvětimský proces (1947), *Le Monde* (1978)
4 000 000	Sovětský dokument před IMT
3 000 000	David Susskind (1986); *Heritage* (1993)
2 500 000	Rudolf Vrba alias Walter Rosenberg, Eichmannův proces (1961)
1,5–3 500 000	Historik Yehuda Bauer (1982, str. 215)
2 000 000	Historici Poliakov (1951), Wellers (1973), Dawidowiczová (1975)
1 600 000	Historik Yehuda Bauer (1989)
1 500 000	Nová pamětní deska v Osvětimi
1 471 595	Historik Georges Wellers (1983)
1 250 000	Historik Raul Hilberg (1961 + 1985)
1,1–1 500 000	Historici I. Gutman, Franciszek Piper (1994)
1 000 000	J.-C. Pressac (1989), *Dictionnaire des noms propres* (1992)
800–900 000	Historik Gerald Reitlinger (1953 a později)
775–800 000	Jean-Claude Pressac (1993)
630–710 000	Jean-Claude Pressac (1994)
510 000	Fritjof Meyer (2002)
Viz také: http://en.wikipedia.org/wiki/Auschwitz_concentration_camp#Death_toll	

2.14. Revizionizmus v německojazyčných zemích

Německo a Rakousko jsou občas označovány za země pachatelů. Němci (i Rakušané) tedy nesou Kainovo znamení. Dnešní Němci mají v důsledku nekonečného omílání hrozné viny tendenci k jistému morálnímu sebekárání, jehož nejbližší historickou paralelou je sebemrskačství oddaných křesťanů ve středověku, jimž byl vštípen pocit viny za hříšné tělesné touhy. Jenže zatímco se křesťanský kult viny zaměřoval na individuální nedostatky, dnešní německý kult se zaměřuje na údajné hříchy předků a německojazyčné země projevují fanatickou nesnášenlivost vůči každému, kdo se jim snaží jejich předmět odpustků vzít. Němec si může získat a udržet určitou sebeúctu, jen když sám sebe vnímá jako hříšníka, lituje a kaje se, tedy: když je schopen dokázat sobě i světu, že se úspěšně znovu zapojil do společnosti a již není světovým arcizločincem. Proto je za největší hrozbu pro průměrného převychovaného Němce považován revizionizmus.

Omlouvám se za pitvání tohoto tématu, ale většina lidí z jiných zemí předpokládá, že by Němci měli mít přirozený zájem kriticky zkoumat holocaust a vyvracet ho, jak nejlépe dovedou. Jenže, bohužel, opak je pravdou. Na světě není žádná země, která by „historické disidenty“ perzekuovala tak brutálně jako Německo a Rakousko (možná kromě Izraele, ale to je jiný případ).

Nicméně je pravda, že jakmile Němci překonají naučený Pavlovův reflex a seberou odvahu čelit drtivému odporu, skutečně jsou ohledně obvinění vůči svému národu skeptičtí. Proto

je historie poválečného Německa plná revizionistických událostí různého významu, které však nakonec byly všechny potlačeny a udušeny stále silnější cenzurou a perzekucí.[56]

V kapitole 2.4. jsme hovořili o pozdvižení, které v Německu na začátku 60. let vyvolaly pochyby revizionistů ohledně plynových komor v samotném Německu. Jen pár let poté, v roce 1967, vydal německý politolog Udo Walendy dvousvazkové dílo o druhé světové válce, přičemž v dodatku druhé knihy zveřejnil několik padělaných fotografií souvisejících s holocaustem. Tím se zapsal do revizionizmu holocaustu. V roce 1973 tento dodatek publikoval jako samostatnou brožuru. Dva roky poté začal vydávat časopis *Historische Tatsachen* (Historická fakta), přičemž první číslo obsahovalo německý překlad brožury Richarda Harwooda „Zemřelo skutečně šest milionů?“.[*] Z *HT* se nakonec stal nejdéle vydávaný revizionistický časopis na světě. Vychází dodnes a v současnosti má zhruba 110 čísel. Walendy rovněž vydal překlad Butzovy knihy *Hoax*. Ačkoliv Walendyho práce v Německu nikdy nevyvolaly veřejné pozdvižení, dopad mnoha jeho publikací byl značný. Proto se jeho knihy i brožury staly terčem cenzury a sám Walendy za ně byl nakonec obžalován a odsouzen k mnohaletému vězení (viz kapitola 5.3.).

Jak revizionizmus koncem 70. let získával na síle, pronést revizionistické názory se odvážil i první německý mainstreamový historik: prof. dr. Hellmut Diwald v objemné knize o německé historii z roku 1978 o holocaustu napsal jen jednu větu (str. 165):

> „Navzdory veškeré literatuře jsou ústřední otázky o tom, co se v následujících letech skutečně odehrálo, stále neobjasněné.“

Mediální výbuch vzteku, který následoval, podrobně zdokumentovali dr. Armin Mohler a prof. dr. Robert Hepp (Eibicht 1994, str. 110-120; 121-147). Vydavatelství knihu kvůli veřejnému tlaku muselo stáhnout z prodeje a ve druhém vydání bez konzultace s autorem nahradilo příslušné pasáže obvyklými frázemi. Ačkoliv si prof. Diwald udržel pozici učitele, mainstream se mu od té doby vyhýbal. Jediná vyjádření na dané téma, jež od něj poté byla na veřejnosti k slyšení, jsou tohoto rázu (Diwald 1990, str. 72):

> „Zevnitř i zvenčí se na základě jiných zájmů všechno, co souvisí s ‚Osvětimí‘, nachází pod maximální právní ochranou.“

O téma se však zajímal i nadále, což vyjádřil krátce před svou smrtí v roce 1993 pochválením revizionistické Rudolfovy zprávy, kterou se budeme zabývat později (viz citace na zadním přebalu Rudolf 2003b).

Butzův *Hoax* a Walendyho práce inspirovaly hamburského soudce, dr. Wilhelma Stäglicha, jenž v roce 1979 vydal objemnou knihu nazvanou *Osvětimský mýtus* (Auschwitz-Mythos). Držel se Butzovy argumentační linie, ale se zaměřením na nejznámější německé tábory (Stäglich 1979a). Protože tím zpochybnil tabu, kniha byla nakonec zkonfiskována, což znamená, že její publikování, skladování, prodej, dovoz, vývoz a propagace jsou nezákonné. Univerzita v Göttingenu mu navíc odebrala doktorský titul, který na ní získal v 50. letech.

[56] Tato kapitola, nemající formu dialogu, shrnuje kapitoly 2.7., 2.14.-15., 2.17., 2.19.-22. z prvního německého vydání. Podrobněji viz citované německé vydání. Kapitola 2.13. o protokolu z Wannsee byla jako méně důležitá vypuštěna.

[*] V češtině je k dispozici elektronická verze pátého revidovaného, aktualizovaného a rozšířeného vydání z roku 2011; pozn. překl.

Stalo se tak na základě zákona vydaného roku 1939 Adolfem Hitlerem a platného dodnes. Aby toho nebylo málo, německá vláda mu ještě za trest zkrátila důchod. Nemohla ho totiž stíhat, protože promlčecí lhůta pro „zločiny myšlení“ tehdy činila jen šest měsíců (viz Grabert 1984).

Běsnění vůči Stäglichovi ještě znásobovaly další revizionistické publikace, z nichž nejvýznamnější byla již zmíněná kniha na téma židovských populačních statistik z roku 1983, kterou napsal Wilhelm Niederreiter pod literárním pseudonymem Walter N. Sanning.

Němečtí zákonodárci, znervózňovaní podobnou obrazoboreckou literaturou, poprvé utáhli šrouby trestního zákona v roce 1985. Tomuto kroku předcházela dlouhá veřejná rozprava, v níž se však pečlivě dbalo na to, aby se nemluvilo o konkrétních důvodech. Doposud na popírače musely podávat žaloby oběti nacistické perzekuce, ale od té doby musí pochybovače o pravdivosti tradiční verze holocaustu automaticky obžalovat státní zástupce.

Na prvním německém antirevizionistickém zákonu ještě ani pořádně neoschl inkoust a už vypukl tzv. „spor historiků“, vyvolaný berlínským profesorem soudobé historie dr. Ernstem Noltem. Tento spor historiků v podstatě připomínal stínový box, protože na samotný holocaust měly obě strany podobný, tradiční názor. Neshodovaly se jen ve filozofických otázkách (viz Nolte 1987a, Augstein 1987, Kosiek 1988). Nicméně Nolte v roce 1987 napsal jednu poznámku pod čarou s dalekosáhlými důsledky:

> „Snaha o vědeckou objektivitu ohledně ‚konečného řešení‘ získá jistější základy, teprve až budou univerzálně aplikována pravidla výslechu svědků a znalecké posudky již nebudou hodnoceny podle politických kritérií.“

Nolte se sice nikdy nepokládal za revizionistu – ve skutečnosti je opak pravdou, byť ze zvláštních důvodů[57] –, ale některá jeho prohlášení o revizionizmu jsou všeříkající. Například se nechal slyšet, že je neslučitelné s vědeckou svobodou, aby byly vědecké pochybnosti o holocaustu trestány, protože ve vědě musí být pochybnostem otevřené všechno (Nolte 1993, str. 308). Uznával, že se s revizionisty „v tradiční literatuře zachází nevědeckým způsobem, tj. jsou naprosto odmítáni, autoři jsou pomlouváni a většinou prostě přecházeni hlubokým mlčením“ (tamtéž, str. 9). Nolte dále trval na tom, že revizionistické metody zkoumání „věrohodnosti svědeckých výpovědí, průkaznosti dokumentů, technické uskutečnitelnosti určitých dějů, hodnověrnosti číselných údajů a posuzování faktů“ jsou „vědecky nezbytné a jakákoliv snaha zbavovat se určitých argumentů nebo důkazů jejich ignorováním či zakazováním musí být pokládána za nelegitimní“ (tamtéž, str. 309). A připustil dokonce i to, že pokud jde o „jejich dokonalé znalosti zdrojového materiálu a zejména kritiku zdrojů“, revizionistické studie „zřejmě převyšují práce etablovaných historiků v Německu“ (tamtéž, str. 304) – a to v době, kdy revizionizmus teprve začínal publikovat seriózní zlomový výzkum. Nolte v roce 1998 a pak znovu obšírněji v roce 2002 uznal, že několik revizionistických argumentů je skutečně správných (Nolte 2002, str. 96 ad.). Je to doposud jediný profesor historie na světě, který bere revizionizmus celá desetiletí veřejně a konzistentně vážně. Netřeba dodávat, že mu to přineslo spoustu společenských problémů, i když nikdy nebyl stíhán.

Existují však i další němečtí historici, kteří vyjadřují alespoň částečně revizionistické názory. Vezměme si dr. Joachima Hoffmanna, dlouholetého ředitele Militärgeschichtliche For-

[57] V roce 1998 prohlásil: „Žádný autor ochotně nepřiznává, že z jeho práce zbyly jen ruiny, a tak mám zásadní zájem na tom, aby revizionizmus – alespoň ve své radikální podobě – neměl pravdu.“ (Nolte 1998, str. 79)

schungsamt (vojenského historického ústavu) ve Freiburgu. V knize *Stalinova vyhlazovací válka*, poprvé vydané německy roku 1995, kritizuje nedostatek akademické svobody ve své zemi, který nazývá „ostudnou situací“ (J. Hoffmann 2001, str. 24) a v textu prezentuje několik pochybností či dokonce otevřeně revizionistických tvrzení, která příležitostně dokládá revizionistickými zdroji (viz Rudolf 2005d, str. 138-140). V roce 1996 si dovolil vypracovat prorevizionistický znalecký posudek pro soud rozhodující o zákazu a zničení jedné revizionistické knihy.[58] Když byl napadán kvůli skrývaným revizionistickým sklonům, podpořil ho rakouský historik z univerzity v Salzburgu, dr. Heinz Magenheimer (Magenheimer 1996).

Dalším příkladem německého historika, alespoň částečně podporujícího revizionizmus, je bývalý profesor dr. Werner Maser, jenž byl celý život považován za jednoho z nejzasvěcenějších, ne-li za vůbec nejkompetentnějšího historika Třetí říše a zejména osoby Adolfa Hitlera na světě. V roce 2004 mu vyšla kniha, jejíž překlad zní „Falzifikace, legendy a pravda o Hitlerovi a Stalinovi“, v níž se o našich vědomostech o holocaustu vyjádřil silně revizionisticky:

> „Jistě, […] vyhlazení Židů se považuje za jeden z nejlépe prozkoumaných aspektů soudobé historie […], ale v tomto případě tomu tak není. […] Ve skutečnosti jsou celá území stále ještě terra incognita* […] (str. 332).

Citoval jsem ho již v kapitole 2.5. ohledně údajné plynové komory v táboře Sachsenhausen, na kterou má čistě revizionistický názor. V celé knize argumentuje podobně jako dr. Joachim Hoffmann; přijímá revizionistické názory o zveličené spojenecké propagandě (str. 339-343) i věrohodnosti svědeckých výpovědí (str. 344-350; porovnej Rudolf 2004e). K Maserovi se ještě vrátím, až budeme probírat svědectví. Také si stěžoval na pronásledování historiků v Německu za vyjadřování nesouhlasných názorů na toto téma (Maser 2004, str. 220):

> „Damoklův meč se vznáší (nejen v Německu) nad historiky, kteří popisují sporné etapy historie tak, jak ‚skutečně byly‘ – a odhalují často i oficiálně kodifikovaná ideologická tvrzení jako falšování historie.“

Dalším autorem stojícím za zmínku je židovsko-německý novinář Fritjof Meyer, který měl v německém levicovém zpravodajském časopise *Der Spiegel* na starost články o východoevropské historii. Ačkoliv nebyl historik v pravém slova smyslu, po roce 2000 měl určité slovo jako odborník na moderní historii východní Evropy. V roce 2002 napsal článek, kde použil spoustu revizionistických argumentů, aby dokázal, že většina údajných plynových komor v Osvětimi byla k vraždění používána jen velmi zřídka, pokud vůbec (F. Meyer 2002). Na základě jím citovaných revizionistických prací (Gauss 1994, str. 281-320) také tvrdil, že kapacita osvětimských krematorií byla mnohem nižší, než uvádí mainstreamoví historici a svědci. V důsledku této argumentace dramaticky snížil celkový počet obětí Osvětimi (viz tabulka 5, str. 95), což vyvolalo hněv establishmentu (viz Rudolf 2003c & 2004d, Mattogno 2003b & 2004f, Zimmerman 2004, Graf 2004).

---

[58] Anglicky v Rudolf 2003a, str. 563-566. V roce 2006 byl veden soudní proces proti Germaru Rudolfovi za napsání, vydání a distribuci německé verze knihy, kterou právě držíte v rukách. Prof. Nolte a další německý historik dr. Olaf Rose (viz Kosiek/Rose 2006) i v tomto případě vypracovali znalecké posudky na podporu obhajoby, i když to bylo naprosto zbytečné, protože německé soudy veškeré takové důkazy odmítají (Rudolf 2011, dodatek 3).

* Neznámá, neprozkoumaná; pozn. překl.

Pravděpodobně největší antirevizionistický poprask v německy hovořících zemích však nevyvolal historik ani novinář, ale inženýr. Prezident Rakouské spolkové komory inženýrů Walter Lüftl v souvislosti s procesem proti jednomu revizionistovi v roce 1991 napsal tenkou brožurku, v níž na základě různých technických argumentů zpochybnil technickou proveditelnost masového plynování tak, jak ho popisují svědci (Lüftl 1991a). Média byla pobouřena a úspěšně požadovala jeho rezignaci (Reichmann 1992, AFP 1992, Rücktritt… 1992). Nicméně snaha různých lobbyistických skupin dosáhnout obžaloby za porušení rakouského Verbotsgesetz,* zakazujícího „nacistické aktivity", byla neúspěšná (viz Rudolf 2003a, str. 61-84). Veřejné pozornosti však unikl fakt, že Lüftl publikoval spisy s revizionistickým zaměřením již před tímto skandálem i po něm (viz bibliografie).

O některých jeho argumentech budeme hovořit později. Jeho veřejné vystoupení na podporu vědeckého revizionizmu mělo hluboký společenský dopad. Sám v této souvislosti hovoří o vzniku „revizionistických katakomb", což znamená, že v zákulisí neustále přímo i nepřímo přivádí lidi k revizionizmu, protože ho vzhledem k jeho renomé nikdo nepodezírá, že by byl nacista. Ale jelikož jsou revizionisté pronásledováni, musí své aktivity vyvíjet v podzemí, stejně jako křesťané v antickém Římu (Lüftl 2004b).

Takzvaný Lüftlův skandál vyvolal domino efekt spočívající například v tom, že celostátní liberální deník *Neue Kronen Zeitung*, noviny vydávané v největším nákladu, chvíli vyjadřovaly revizionistické názory (Nimmerrichter 1992a-c, 1993). Dalším efektem byla kniha hraběte Rudolfa Czernina s celou jednou kapitolou věnovanou seznámení s předními revizionistickými autory a jejich díly (Czernin 1998, str. 159-182).

Nejdůležitějším a nejdéle trvajícím důsledkem *Leuchterovy zprávy* (viz kapitola 2.10.) bylo bezesporu to, že prozkoumání a pečlivé ověření revizionistických tvrzení přilákalo jednoho mladého německého studenta PhD. na prestižním Institutu Maxe Plancka: Germara Rudolfa, autora této knihy. Ten opakovaně popisuje dobrodružnou historii dopadu svých prací i z nich vyplývající soudy a strasti (Rudolf 2003b, str. 297-419; Rudolf 2005e & 2011). Velká část této knihy je buď přímý nebo nepřímý výsledek Rudolfovy práce jako autora, redaktora či vydavatele, takže se mu nebudeme věnovat samostatně. Abychom zhodnotili dopad této práce, zaměříme nyní pozornost na muslimský svět.

2.15. Revizionizmus v muslimském světě

R: Muslimský svět do začátku 90. let pohlížel na holocaust jako na problém týkající se západních společností, jemuž věnoval jen okrajovou pozornost, například když jím Izrael ospravedlňoval okupaci (Bishara 1994). Prvním muslimem, který silně kritizoval mystifikace a překrucování ohledně holocaustu, byl Maročan žijící ve švédském exilu Ahmed Rami (Rami 1988 & 1989). Ten ve Švédsku do roku 1993 provozoval malou rozhlasovou stanici *Rádio islám* (nyní je to jen web www.radioislam.org), šířící propagandistickou směsici revizionizmu, antisionismu, antijudaismu a panarabismu.

P: Lze mít z něčeho takového radost?

R: Nevím jak vy, ale já nemám radost, když se revizionizmus směšuje s jakoukoliv politickou nebo náboženskou propagandou. Nicméně když se tradiční verze holocaustu směšuje se západní, levicovou, komunistickou, protiněmeckou nebo prožidovskou politickou či nábo-

* Tzv. „zákazový zákon" z 8. května 1945; pozn. překl.

ženskou propagandou, většina z nás to přehlíží, nebo snad ne? Takže lidé žijící ve skleněných domech by neměli házet kameny.

Aktivity Ahmeda Ramiho přitáhly pozornost fundamentalistických muslimů, takže se v jejich kruzích brzy stal populárním publicistou a mluvčím. Díky Ramimu v roce 1993 egyptský fundamentalistický čtrnáctideník *Al-Shaab* otiskl rozhovory s prof. Robertem Faurissonem, bývalým generálem Wehrmachtu Otto Ernstem Remerem (Remer 1993, Faurisson 1993) a od té doby psal o revizionizmu.

Díky tomu začaly muslimské komunity po celém světě šířit politicky výbušnou směs antisionismu, antijudaismu a revizionizmu.

P: Vzhledem k židovsko-arabskému konfliktu v Palestině se nedivím, že muslimové mají o revizionizmus přirozený zájem. Ale to nutně neznamená, že ho berou vážně z jeho vědeckého hlediska. Mohou ho brát jen jako nástroj k šikanování a poškozování Židů.

R: U některých muslimů to tak skutečně mohlo být, hlavně v raných fázích šíření revizionistických teorií v muslimském světě. Ale jak šel čas a lidé se toho o revizionizmu dozvídali víc, rozhodně se to změnilo. V roce 1995 se v Anglii směsice polemického revizionizmu a protižidovské propagandy, šířená radikálními muslimy, natolik vymkla kontrole, že britská vláda odebrala licenci muslimské rozhlasové stanici *Community Radio* (British… 1995). Pár měsíců nato na londýnském shromáždění 3 000 lidí vůdce muslimské organizace *Hizb ut-Tahrir* veřejně prohlásil, že holocaust nebyl (*Jewish Chronicle* (London), Aug. 18, 1995).

P: Nemyslíte si, že taková provázanost s fundamentalistickým islámem revizionizmus silně poškozuje?

R: Může to tak být, samozřejmě. Americká vláda se po 11.9. snažila spojit revizionizmus s muslimským terorismem, ale zatím neúspěšně. Doufám, že to tak zůstane.

P: Nejde mi ani tak o terorismus jako spíš o to, že muslimský fundamentalismus má na Západě tak špatnou pověst, že je škodlivé být s ním jakkoliv spojován.

R: ...stejně tak by pověst revizionizmu utrpěla v muslimském světě, kdyby byl spojován se západní mocenskou politikou nebo židovskými zájmy. Proč pořád musíme mít ten západocentrický pohled? Myslím si, že vědci by měli být nezávislí a bojovat proti snahám o uzurpaci, ať už přichází odkudkoliv. To však neznamená, že mají povinnost bojovat proti využívání výsledků svého výzkumu nějakými společenskými skupinami. Výsledky vědeckého výzkumu jsou veřejnou věcí, takže je může používat kdokoliv. Jestli je použije vhodně a zodpovědně, to už je úplně jiná věc. Tím se však zabývat nehodlám.

Dalšího stadia muslimského souznění s revizionizmem bylo dosaženo v roce 1996, kdy ve Francii vyvolala pobouření kniha o *Zakládajících mýtech moderního Izraele* Rogera Garaudyho. V muslimském světě, který jeho pronásledování sledoval se zděšením, byl pokládán za mučedníka a hrdinu. Proto se tam jeho kniha pár let poté stala bestsellerem (viz str. 55). V roce 2001 se měla v Libanonu uskutečnit revizionistická konference, ale nakonec to nedopadlo kvůli diplomatickým výhrůžkám USA, že pokud k tomu dojde, zastaví svou finanční pomoc (Rudolf 2001b, Faurisson 2001a, Alloush 2001).* Do roku 2004 se revizionizmus v muslimských zemích rozšířil natolik, že se občas objevoval i ve vládních masmédiích. V jednom takovém případu opět intervenovala americká diplomacie, což ved-

* Konference se nakonec uskutečnila v roce 2006 v Teheránu za účasti nejrůznějších revizionistů, historiků, akademiků i ortodoxních Židů, viz např. *Hospodářské noviny*, 12. 12. 2006, „Přední ‚popírači' se sjeli do Íránu", http://hn.ihned.cz/c1-19954870; pozn. překl.

lo k propuštění redaktora jedněch velkých egyptských novin za to, že si dovolil vydat revizionistický článek (porovnej (Ägyptens… 2004).

P: Divím se, že vzhledem k potenciálnímu strategickému významu revizionizmu pro boj muslimského světa proti západní nadvládě jsou vlády mnoha arabských zemí tak servilní vůči západním žádostem o cenzuru.

R: Peníze vládnou světu – alespoň světu těch, kteří jsou u moci. Vlády mnoha muslimských zemí jsou silně ovlivnitelné finančním a tedy diplomatickým tlakem západních zemí, takže mají tendenci revizionizmus potlačovat, když se to po nich žádá.

P: Je ironické, že západní svět muslimům neustále káže o svobodě projevu, ale jakmile se mu obsah takového projevu nelíbí, okamžitě otočí a zuřivě se domáhá cenzury. Jak pokrytecké! Kdo v muslimském světě má potom Západ brát vážně?

R: Jistě. Navíc tytéž západní země pronásledují vlastní disidenty, kteří jsou mnohem známější v muslimském světě než v západních společnostech, kde se tato odporná pravda tutlá a zametá pod koberec.

Jednu výjimku z muslimské servility však představuje Írán, který je jednou z mála zemí, jež se před nátlakem Západu nehodlají sklonit. Ten již v roce 2001 deklaroval ochotu dát revizionistům prostor, když Jürgen Graf anonymně napsal několik revizionistických článků pro anglickou verzi vládních *Tehran Times* (Geranmayeh 2001). V roce 2004 čelní představitelé teheránské vlády vyslechli australského revizionistu dr. Fredricka Tobena, který je přesvědčil, že revizionizmus je vědecké odvětví, s nímž se musí počítat. Nejpřesvědčivějším argumentem byla knižní řada *Holocaust Handbooks* (jejíž patnáctý svazek právě čtete), kterou v letech 2000 až 2005 vydával Germar Rudolf v USA, kde roku 2000 požádal o politický azyl. V roce 2005 ho však americké orgány zatkly a deportovaly do Německa, kde byl za své revizionistické publikace zatčen. Íránský prezident Mahmúd Ahmadínedžád několik týdnů poté tvrdě zkritizoval Západ za pronásledování historických disidentů, přiznal, že sám pochybuje o věrohodnosti historky o holocaustu vládnoucí na Západě a oznámil, že Írán na toto téma koncem roku 2006 uspořádá konferenci (Michael 2007).

P: Nebyl to ten projev, kde tvrdil, že Izrael má být vymazán z mapy?

R: Ne, to byl projev z 26. října 2005, který ale neobsahoval nic ani vzdáleně podobné tomu, co tvrdila západní média. Šlo o chybný překlad. Ve skutečnosti řekl, že „tento režim, okupující Jeruzalém, se musí vytratit ze stránky času“.[59]

Íránské konference o holocaustu v roce 2006 se většina nejznámějších revizionistů nezúčastnila, protože buď byli ve vězení, žili v undergroundu nebo se obávali další perzekuce. Nicméně proběhla, i když jejím výsledkem nebyly ani tak nějaké hmatatelné vědecké závěry jako vztek a zuřivost Západu.

P: Mělo to tedy nějakou cenu?

R: To ukáže až budoucnost. Pokud dá Írán revizionizmu prostor na akademické půdě, ne na politické, může mít úspěch. Jinak jsem pesimista.

[59] Viz http://en.wikipedia.org/wiki/Mahmoud_Ahmadinejad_and_Israel. Propagandistická lež o „vymazání Izraele z mapy“ byla již tisíckrát vyvrácena, ale přesto je stále znova a znova omílána. Viz např. články „Ztraceno v překladu“ (http://www.zvedavec.org/komentare/2007/02/1917-ztraceno-v-prekladu.htm) nebo „Žádná hrozba ‚vymazání Izraele z mapy světa‘ ve skutečnosti nikdy nepadla“ (http://nassmer.blogspot.cz/2011/11/zadna-hrozba-vymazani-izraele-z-mapy.html); pozn. překl.

2.16. Celosvětová pozornost

R: Americká profesorka moderního židovství a zkoumání holocaustu, Deborah E. Lipstadtová, v roce 1993 vydala knihu nazvanou *Popírání holocaustu: sílící útok na pravdu a paměť*, v níž hodnotí především politické pozadí a motivy revizionistů, ale také se snaží vypořádat s některými jejich argumenty.[60]

P: To byla velmi doporučovaná kniha, takže bych si myslel...

R: ...pokud někomu vyhovují politické polemiky o tématu.

P: Co je na té knize polemického?

R: Lipstadtová například vytýká revizionistům, kteří většinou nejsou Němci, náklonnost k Němcům, přičemž tento postoj hodnotí negativně a jedním dechem jim přisuzuje i další, rovněž negativní postoje jako antisemitismus, rasismus a pravicový extremismus.[61] Americkým čtenářům tyto pasáže nepřipadaly nijak zvláštní, ale v německém překladu působí krajně odpudivě a zdá se, jako by autorka obhajovala názor, že dobrý člověk je jen ten, kdo je nepřátelský vůči Němcům.[62] Lipstadtová navíc vysvětluje své přesvědčení, že udržovat v Německu vzpomínku na jedinečnost holocaustu má mimořádný význam.

P: To je samozřejmě jedině správné.

R: To je diskutabilní. Dovolte mi paní Lipstadtovou citovat (1993, str. 213):

> „Bylo-li obětí „pádu" také Německo a neliší-li se holocaust od řady jiných tragédií, morální povinnost Německa přijímat všechny, kdo hledají na jeho území útočiště, se zmenšuje."

Co – kromě politických motivů – může vést americkou profesorku teologie k tvrzení, že Německo má morální povinnost přijmout každého uprchlíka, navíc v knize o revizionizmu, která s tématikou uprchlictví samozřejmě nemá nic společného?

A konečně je tu její reakce na oprávněnou námitku profesora Ernsta Nolteho, že i nacismus je historický a musí být zkoumán vědecky bez morálních výhrad, stejně jako jakékoliv jiné období (Nolte 1987a&b, 1993). Nejenže Lipstadtová toto tvrzení odmítá, ale také chce být dozorkyní nad německou historiografií, která bude potlačovat názory, jako je ten profesora Nolteho (Lipstadt 1993, str. 218):

> „Nevzděláváme se ve svých oborech, abychom stáli jako strážci a strážkyně na Rýně. Jenomže právě to dělat musíme."

P: To je skutečně zvláštní pojetí svobody vědy! Soudě podle toho je zastánkyní zvláštního zacházení s Němci jako se zavrženíhodnými bytostmi s menšími právy.

R: Význam jejích slov je přesně takový. Samotná kontroverze její knihy se však točí kolem britského historika Davida Irvinga, kterého prezentuje jako rasistického, antisemitského popírače holocaustu. Irving, který byl kdysi považován za nejúspěšnějšího historika soudobé historie na světě, protože se jeho knihy vydávaly v největším nákladu, se vůči tomuto

---

[60] Lipstadtová v zásadě vychází z práce J.-C. Pressaca, viz její poznámky 1-29 k dodatku na str. 231 ad.

[61] *Tamtéž*, str. 74, 83, 91 ad., 127, 138.

[62] Lipstadt 1994, str. 92, 107, 111 ad., 157, 170.

atentátu na své dobré jméno bránil, Lipstadtovou i jejího britského vydavatele zažaloval (Bench Division 1996)…

P: ...a s velkým humbukem soud prohrál. Od té doby jsou revizionistické argumenty pokládány za definitivně vyvrácené (Pelt 2002; Guttenplan 2001; Evans 2001).

R: To se sice tvrdí, ale pravda to není ani náhodou, protože se u soudu nerozebíraly revizionistické argumenty, nýbrž Irvingovy argumenty, což není totéž. Irving si udělal jméno studiemi o druhé světové válce a biografiemi osobností z této éry. O holocaustu nikdy nenapsal jediný článek, natož knihu. Na toto téma, které ho vůbec nezajímá, se několikrát vyjádřil pohrdavě a když jsem ho v roce 1996 navštívil v Londýně, osobně mi řekl, že v životě nečetl ani jednu revizionistickou knihu (porovnej Graf 2009).*

Navíc před soudem odmítl být' i jen uvažovat o tom, že by nechal jako znalce promluvit nějakého revizionistu. Není se tedy co divit, že když se u soudu dostal pod argumentační palbu celosvětové holocaustové lobby, byla to pro něj katastrofa. Porážka byla nevyhnutelná. To ale nic nevypovídá o kvalitě revizionistických argumentů. Revizionistické vyvrácení hlavních argumentů, předložených obhajobou Lipstadtové, bylo publikováno až v roce 2010 (Mattogno 2010a) jako silně opožděné a kompletně přepracované kvůli zatčení, deportaci a věznění Germara Rudolfa, který ho původně chtěl vydat už v roce 2006.

P: Vědecky vzato byl soud Irving-Lipstadtová do značné míry bezvýznamný nejen proto, že u něj nezazněly argumenty, ale i proto, že o něm rozhodoval soudce, který toho o tématu věděl ještě méně než Irving. Není těžké si představit, jak by asi dopadla jeho kariéra, kdyby rozhodl, že je holocaust od nynějška přinejmenším částečně vyvrácený! Kde bychom byli, kdyby historické pravdy určovali soudci!

R: Byli bychom například v Německu. Ale žerty stranou, rád bych citoval bývalého prezidenta organizace amerických historiků Carla Deglera, jenž podle Lipstadtové prohlásil:[63]

> „[…] jakmile historici začnou brát v úvahu ‚motivy‘ historického výzkumu a prací, ohrozíme celou činnost, jíž se historici věnují.“

Myslím, že to je trefná poznámka, pokud jde o tirády Lipstadtové i nekonečné snahy připsat či dokázat Irvingovi nebo revizionistům holocaustu nějakou politickou motivaci. Nejde o nic jiného než o šťourání do soukromých názorů a potlačování svobody myšlení.

Rád bych podotkl, že mezinárodní masmédia revizionizmu holocaustu nikdy nevěnovala tak intenzivní pozornost jako právě během občanskoprávního řízení Irving versus Lipstadtová. Uveďme si několik příkladů. Prvním je článek Kim Murphyové ze 7. ledna 2000 v *Los Angeles Times*, nazvaný „Danger in denying Holocaust?“, kde píše:

> „Mladý německý chemik jménem Germar Rudolf v roce 1993 odebral drolící se kousky omítky ze zdí v Osvětimi a poslal je na analýzu do laboratoře. Velké množství stop kyanidu se nacházelo v odvšivovacích komorách, kde nacističtí velitelé tábora nechávali vykuřovat přikrývky a oblečení. V místnostech popisovaných jako plynové komory pro lidi ho bylo až tisíckrát méně.

---

* V češtině vyšlo v elektronické podobě pod názvem „David Irving a tábory operace Reinhardt“; pozn. překl.

[63] Lipstadt 1993, str. 198. Dokonce i prof. Lipstadtová s tím souhlasí, *tamtéž*, str. 199: „Ale do jisté míry měl Carl Degler pravdu: jejich motivy jsou irelevantní.“

Rudolf, doktorand na univerzitě ve Stuttgartu, došel k závěru, že velké množství Židů v nejslavnějším evropském táboru smrti za druhé světové války mohlo zemřít na tyfus, hladem a v důsledku vražd, ale žádný nezemřel v plynové komoře.

Když se rozkřikla zpráva o jeho zjištěních – objednaných bývalým generálem Třetí říše –, Rudolf přišel o práci v respektovaném Institutu Maxe Plancka a zastavili mu udělení doktorátu. Byl odsouzen na 14 měsíců vězení […], majitel bytu ho vyhodil, uprchl do exilu a manželka požádala o rozvod.

[…] Rudolf je klíčovou postavou kvůli tomu, co představuje: vysoce vzdělaný chemik, který prohlašuje – navzdory široké paletě vědeckých důkazů o opaku –, že má fyzický důkaz, že plynové komory v Osvětimi neexistovaly.

Stoupenci takových teorií v posledním desetiletí prozkoumali statisíce stránek dokumentů Třetí říše i deníků zpřístupněných po zhroucení Sovětského svazu. Analyzovali konstrukci plynové komory. Odhalovali rozpory a těžko uvěřitelné detaily v tvrzeních táborových přeživších a uprostřed téměř univerzálního opovržení ze strany akademického establishmentu některé jejich práce získaly uznání od akademiků z respektovaných institucí, jako jsou Northwestern University[64] a univerzita v Lyonu.[65]

Dále se zabývala Irvingem a jeho soudem, přičemž dala slovo oběma stranám, což je hodně nezvyklé. Pět měsíců poté, co se jako vůbec první reportér z masmédií zúčastnila celé revizionistické konference, napsala nezkreslenou zprávu s poctivými citáty a popisem řečníků (Murphy 2000b; porovnej IHR 2000c).
Britská média se Irvingovu soudu věnovala velmi podrobně. *London Times* v úvodní fázi 12. ledna napsaly (str. 3):[66]

„Co je zde v sázce, není jen ješitnost jedinců se silně nafouklým egem. Ve skutečnosti jde o to, jestli se jedna z nejčernějších kapitol historie 20. století skutečně stala, nebo je to výmysl politicky motivovaného Židovstva."

Korea Herald to považovaly za otázku západní domýšlivosti:[67]

„Tento soud jde až k srdci západní identity, psychologie a sebehodnocení. Pro vítězné spojence: Británii, Ameriku a někdejší Sovětský svaz se boj proti Hitlerovi stal příběhem vlastní legitimity: titánskou bitvou světla proti temnotě, dobra proti zlu, pokroku proti fašismu. Realita samozřejmě byla mnohem komplikovanější. Ale spojenci dospěli k uvěření vlastní propagandě."

V únorovém vydání *Atlantic Monthly* vyšel dlouhý článek věnující se Irvingovu procesu, napsaný otevřeným nepřítelem revizionizmu. Stálo v něm (Guttenplan 2000):

„Dnes, téměř 40 let po dopadení Eichmanna, je holocaust opět před soudem […] Irving nepopírá, že zahynula spousta Židů. Popírá, že byl kdokoliv z nich zabit v plynových komorách, že Hitler přímo nařídil vyhlazení evropského Židovstva a že se

[64] Narážka na prof. dr. Arthura R. Butze.
[65] Narážka na prof. dr. Roberta Faurissona.
[66] Pro velké množství výstřižků z novin viz www.fpp.co.uk/docs/press/index.html a IHR 2000a&b.
[67] *Korea Herald*, Feb. 25, 2000 (www.fpp.co.uk/docs/trial/KoreaHerald250200.html).

způsob těchto vražd nějak zásadně lišil od ostatních zvěrstev druhé světové války. Jistě, podobně argumentuje spousta pravičáckých bláznů. Irving se liší tím, že se jeho názory na holocaust objevují v kontextu práce, která je uznávaná, ba i obdivovaná některými předními historiky v Británii a Spojených státech."

P: Jak se může historik, obhajující taková tvrzení, stát nejčtenějším autorem historických prací na světě?

R: Do roku 1988 měl na holocaust v podstatě tradiční názor, ale ten změnil díky Leuchterově zprávě.[68] V roce 1989 dokonce vydal *Leuchterovu zprávu* na křídovém papíru s vlastní předmluvou:

„Na rozdíl od psaní historie je chemie exaktní věda. [...] Do konce tohoto tragického století pořád budou nepoučitelní historici, státníci a publicisté, kteří jsou ochotní věřit nebo nemají jinou ekonomickou variantu než věřit, že nacisté v Osvětimi používali k zabíjení lidí ‚plynové komory'. Ale teď je na nich, aby mi jako inteligentnímu a kritickému badateli moderní historie vysvětlili, proč v budově, kterou vždy označovali za plynovou komoru, není žádná významná stopa kyanidu. Forenzní chemie je, to znovu opakuji, exaktní věda. Míč je na jejich straně.

David Irving, květen 1989"

P: To je recept, jak se stát společensky i profesně prašivým psem.

R: Což nejspíš nečekal. Irving kvůli svým historickým názorům v podstatě spáchal finanční i společenskou sebevraždu. Každopádně přitáhl pozornost veřejnosti k revizionizmu tak, jak to před ním nedokázal nikdo jiný. Ale ani v tomto případě se revizionisté nikde nedostali ke slovu a většinou jim bylo – jako obvykle – jen spíláno.
Jedním z výsledků tohoto dočasného voyeuristického zájmu o „ďábelský" revizionizmus byl jedenáctistránkový článek v americkém časopise *Esquire* z února 2001. To bylo uznávané periodikum vycházející v nákladu asi 600 000 kusů (Sack 2001).
Článek nazvaný „Inside the Bunker" napsal John Sack, jenž si udělal jméno jako autor knihy *Oko za oko*,* kde popisuje masové vraždění Němců v táborech nucených prací v Poláky obsazeném východním Německu po skončení druhé světové války (Sack 1993).

P: Nebyl v Německu překlad této knihy (Sack 1995) zlikvidován?

R: Nejprve ji mělo vydat vydavatelství Piper, ale protože se autor stal terčem nepřátelství židovských skupin, ještě před vydáním celý náklad skartovalo. Nakonec ji ale vydal jiný německý vydavatel (Curtiss 1997, porovnej Rudolf 1999).

P: Takže John Sack je antisemita?

R: Ne. Sack, který v roce 2003 zemřel, byl židovského původu. Jeho „chybou" bylo to, že psal o bezhlavém, pomstychtivém vraždění nevinných Němců ze strany židovského táborového personálu v poválečném východním Německu.
Americký revizionista dr. Robert Countess na knihu napsal příznivou recenzi a Sackovi ji poslal. Z toho se mezi nimi vyvinulo přátelství, které Sackovi umožnilo osobně poznat některé americké revizionisty a zúčastnit se několika jejich konferencí (Countess 2004). Eta-

[68] Porovnej Irvingovo svědectví během soudu proti Ernstu Zündelovi v roce 1988: Kulaszka 1992, str. 363-423.
* V češtině vydala Votobia, 1997; pozn. překl.

blovaný židovský autor, věřící v plynové komory a holocaust, o těch „zlých“ revizionistech nakonec prohlásil:

> „I přes jejich názory na holocaust byli milí, otevření, inteligentní, intelektuální. V jejich očích neplanulo zaryté přesvědčení a jejich rty nebyly zkroucené palčivou nenávistí. Nevypadali jako nacisté a neonacisté. Ani jako antisemité. […]
>
> Ale také já jsem chtěl [během revizionistické konference] říct něco terapeutického, říct něco o nenávisti. V tom hotelu [kde probíhala konference] jsem nic takového neviděl, rozhodně méně, než jsem vídal, když Židé mluvili o Němcích. Nikdo nikdy neřekl nic byť i jen vzdáleně podobného Elie Wieselovi: ‚Každý Žid by si někde uvnitř svého bytí měl vyčlenit zónu nenávisti – zdravé, silné nenávisti – k tomu, co v Němcích přetrvává‘[69] a nikdo neřekl nic jako Edgar Bronfman, prezident Světového židovského kongresu. Jeden šokovaný profesor Bronfmanovi kdysi řekl: ‚Vy učíte celou generaci nenávidět tisíce Němců‘ a Bronfman odpověděl: ‚Ne, já učím celou generaci nenávidět miliony Němců.‘ Nenávist k Židům, jako je tato nenávist k Němcům, nebo jako nenávist k Němcům, kterou jsem viděl na každé stránce *Hitlerových ochotných katanů* [Daniel Goldhagen, 1996], jsem absolutně neviděl […]“

Sack také přiznal, že některé argumenty, které revizionisté („popírači“) předkládají už řadu let, jsou skutečně pravdivé:

> „[…] Popírači holocaustu říkají – a mají pravdu –, že se jeden velitel Osvětimi [Rudolf Höß] přiznal poté, co byl mučen [Faurisson 1986], a že jsou jiné zprávy [o holocaustu] plné překrucování, báchorek, zveličování a dalších nesmyslných věcí, abych citoval vydavatele jednoho židovského časopisu pět let po válce [Gringauz 1950, str. 65]. Popírači říkají, a opět mají pravdu, že velitelé, doktoři, SS i Židé v Bergen-Belsenu, Buchenwaldu a celé řadě táborů po válce dosvědčovali, že v těchto táborech byly kyanidové [plynové] komory, což dnes všichni historici odmítají.“

A Sack nemlčel ani k pronásledování revizionistů:

> „Šestnáct [revizionistických] přednášejících promluvilo [na revizionistické konferenci v roce 2000] a já jich napočítal šest, kteří se kvůli svým pochybám o holocaustu a smrtícím aparátu v Osvětimi dostali do konfliktu se zákonem. Tohle tvrdit je nezákonné nejen v Německu, ale i Holandsku, Belgii, Francii, Španělsku, Švýcarsku, Rakousku, Polsku a Izraeli, kde můžete za popírání holocaustu dostat pět let, kdežto za popírání Boha jen rok. Jeden řečník, David Irving, dostal pokutu 18 000 dolarů za to, že v Německu veřejně prohlásil, že kyanidová [plynová] komora v Osvětimi je replika postavená po válce Poláky. Replika to skutečně je, ale pravda v těchto věcech v Německu nepředstavuje žádnou ochranu.“

P: A co Sack zažíval po tom?

R: Musel například zažít, jak o něm Deborah Lipstadtová prohlašuje, že je neonacista, antisemita a dokonce horší než „popírači holocaustu“ (Countess 2004). Konec konců revizio-

[69] Elie Wiesel 1982, kapitola 12: „Appointment with Hate“, začátek na str. 142.

nisté i jejich přátelé musí být v souladu se všeobecným názorem vykreslováni jako nelidští zločinci, ne jako sympatické oběti. To byl mimochodem důvod, který byl řečen Kim Murphyové, když jí šéfredaktor *Los Angeles Times* oznámil, že jí v novinách nezveřejní žádný článek o pronásledování revizionistů. Za slušnost, kterou prokázala ve dvou výše zmíněných článcích, byla naopak „potrestána přeložením" na Aljašku.[70]

2.17. Průmysl holocaustu

R: Profesor dr. Norman G. Finkelstein, židovsko-americký politolog, se stal veřejně známým, když zkritizoval tvrzení Daniela Goldhagena, že si téměř všichni Němci byli během [údajného] holocaustu přinejmenším vědomi, že probíhá.[71] V roce 2000 na sebe přivolal hněv mnoha mocných židovských lobbyistických skupin, když vydal knihu *Průmysl holocaustu* (Finkelstein 2000a). Zatímco americká média přešla její vydání naprosto mlčky, s německým vydáním z roku 2001 tomu bylo přesně naopak (Frey 2006). Úspěch knihy a obří ohlas v německých médiích měl jeden důvod, který si zde dovolím vyslovit: Němci už mají po krk toho, jak je jim neustále otloukán o hlavu holocaust a profesor Finkelstein zafungoval jako přetlakový ventil, protože jako americký Žid mohl říct to, co by si v Německu nikdo nedovolil. Ovšem ani on z toho nevyvázl bez újmy, protože přišel o své zaměstnání učitele v New Yorku.

P: Ale Finkelstein rozhodně není revizionista.

R: Ne, ve skutečnosti v kontaktu s čímkoliv připomínajícím revizionizmus reaguje iracionálně hystericky, přestože sám učinil několik prohlášení, která jsou svým pojetím buď revizionistická nebo otevřeně podporují kritický postoj (všechna čísla stránek z Finkelstein 2000a):[*]

> „Historky ‚přeživších holocaust' – všichni byli vězni koncentračních táborů, všichni byli hrdinové odporu – byly u nás doma mimořádným zdrojem sarkastického pobavení. Před dávnou dobou zjistil John Stuart Mill, že fakta, která nejsou ustavičně prověřována a analyzována, ‚přestávají v důsledku zveličování působit jako pravda a stávají se z nich nepravdy'." (str. 7)
>
> „Dovolávání se holocaustu bylo tedy taktickým manévrem, jak prohlásit veškerou kritiku Židů za neoprávněnou: taková kritika mohla pramenit pouze z chorobné nenávisti." (str. 37)
>
> „Boas Evron tuto ‚lekci holocaustu' o věčné nenávisti Nežidů s politováním odsuzuje a podotýká, že se ‚rovná záměrné výchově k paranoie... tento způsob myšlení... předem přimhouří oko nad jakýmkoliv nelidským zacházením s Nežidy, protože panující mýty hlásají, že ‚na zkáze Židovstva spolupracovaly s nacisty všechny národy, a tak je Židům dovoleno zacházet s každým, jak chtějí'." (str. 51)

[70] Osobní komunikace s paní Murphyovou. Nicméně v roce 2005 získala Pulitzerovu cenu za reportáže z Ruska.

[71] Goldhagen 1996a; porovnej kritiku od Birn 1997; Finkelstein 1997; Finkelstein/Birn 1998; porovnej Widmann 1999; Kött 1999.

[*] Citováno podle českého vydání Dokořán, Praha 2006, ale číslování stran odpovídá originálu; pozn. překl.

„Jak je možné, že nemáme zpětnou vazbu, pokud se jedná o posouzení materiálu k tématu holocaustu, který je určen k publikování?“ (citát prof. Raula Hilberga, str. 60)

„Vzhledem k nesmyslům, které průmysl holocaustu denně chrlí, je zázrak, že popíračů* je tak málo.“ (str. 68)

„Protože jsou však přeživší v současné době považováni za světské svaté, neodváží se jich na to nikdo zeptat. Nesmyslné výpovědi projdou bez kritiky.“ (str. 82)

„Výzvou dneška je vrátit nacistický holocaust do oblasti racionálního zkoumání, protože jen tak se z něj můžeme poučit.“ (str. 150)

A jako by mu snad jím vyvolaná polemika nestačila, Finkelstein v roce 2005 vydal další knihu, *Beyond Chutzpah* – se všeříkajícím podtitulem *On the Misuse of Anti-Semitism and the Abuse of History*,** která z něj mezi západními akademiky udělala vyvrhela. Když mu jeho alma mater, DePaul University v Chicagu, odmítla poskytnout doživotní funkci, tak z ní odešel. Od té doby se z něj stala neřízená střela se stále radikálnějšími prohlášeními.[72]

2.18. Rostoucí zmatek

R: Na závěr této přednášky bych chtěl předložit několik citátů z výzkumu a médií, které sice nevyvolaly žádnou velkou pozornost, ale s přednáškou přímo souvisí a proto podle mého názoru stojí za zmínku.
První je Samuel Gringauz, o němž jsem již hovořil. Nyní bych rád ocitoval něco z jeho studie, zabývající se metodickými problémy při zkoumání židovských ghett za války. O spolehlivosti svědeckých výpovědí ze druhé světové války píše (Gringauz 1950, str. 65):

„Hyperhistorický komplex [přeživších] lze označit za judeocentrický, místocentrický a egocentrický. Soustřeďuje historický význam na židovskou problematiku místních událostí z hlediska osobního prožitku. To je důvod, proč je většina vzpomínek a zpráv plná absurdní užvaněnosti, grafomanského přehánění, dramatických efektů, nadutého přeceňování sebe sama, diletantského filozofování, rádoby lyričnosti, neověřených fám, zkreslování, partyzánských útoků a ospravedlňování.“

Profesor dr. Martin Broszat, bývalý ředitel Institutu pro soudobou historii v Mnichově, mluvil o

* V anglickém originále není slovo „popíračů“, ale „skeptiků“. A např. o odstavec výše není „zpětná vazba“, ale „kontrola kvality“, o odstavec níže není „bez kritiky“, ale „bez komentáře“, a tak dále. Celá kniha je přeložena poměrně volně a podobných zásadních významových posunů je v ní spousta; pozn. překl.

** *Víc než chucpe – o zneužívání antisemitismu a historie*. Slovo chucpe, pocházející z jidiš, bylo postupně převzato i do dalších jazyků. Jde o specifický druh drzosti (často se ilustruje na příkladu: „Mladík je souzen za vraždu svých rodičů a žádá soud o shovívavost, protože je sirotek.“). Slova „misuse“ i „abuse“ znamenají zneužívání, ale je mezi nimi jistý významový rozdíl; pozn. překl.

[72] Viz výňatky z rozhovoru v dokumentu Yoava Shamira z roku 2009 *Defamation*, http://wideeyecinema.com/?p=7208, od 1:13:55 do 1:20:00.
Na internetu je k dispozici se slovenskými titulky pod názvem *Ohováranie*; pozn. překl.

„[...] nepřesnosti nebo přehánění [...] tvrzení bývalých vězňů či svědků." (Broszat 1976, str. 5)

Americká mainstreamová odbornice na holocaust Lucy Dawidowiczová to potvrzuje (Dawidowicz 1981, str. 176 ad.):

„V knihovnách a archivech po celém světě existuje mnoho tisíc ústních vyprávění přeživších, popisujících své zážitky. Jejich kvalita a použitelnost se výrazně mění v závislosti na informátorově paměti, pochopení událostí, náhledu a samozřejmě přesnosti. [...] Přepsaná svědectví, která jsem zkoumala, byla plná chyb v datech, jménech aktérů i míst a zjevného nepochopení samotných událostí." (zvýraznění doplněno)

Když psal Gerald Reitlinger svou knihu, upozorňoval na totéž (Reitlinger 1961, str. 581):

„U veškerého materiálu je nutná jistá zdrženlivost, což platí hlavně pro poslední část [vyprávění přeživších]. Například důkazy týkající se polských táborů smrti byly shromážděny hlavně po válce polskými státními komisemi nebo Ústřední židovskou historickou komisí Polska. Houževnatí přeživší, kteří byli vyslýcháni, byli jen výjimečně vzdělaní. Krom toho je východoevropský Žid přirozený krasořečník, mluvící v květnatých podobenstvích. Když svědek řekl, že oběti z dalekého Západu přijely do tábora smrti v lůžkových vagonech, měl nejspíš na mysli, že se místo nákladních vagonů použily osobní. Metaforičnost někdy překračuje meze věrohodnosti."

I přes problematičnost historek přeživších se obvykle považuje za rouhačství je kritizovat (viz prohlášení Finkelsteina, citované na str. 108). Židovsko-americký historik Peter Novick, vyučující historii na University of Chicago, v knize *Holocaust v americkém životě* píše (Novick 1999, str. 68):

„V posledních letech se z výrazu ‚přeživší holocaust' stal zdvořilostní pojem, vyvolávající nejen sympatie, ale také obdiv a dokonce úctu. Přeživší jsou považováni a obvykle popisováni jako příklady odvahy, odhodlání a moudrosti, vyplývajících z jejich utrpení."

Samozřejmě existují výjimky: vědci, kteří se odvažují zpochybňovat, protože mají tu výhodu, že jsou sami přeživší. Jedním z nich je renomovaný francouzský historik prof. dr. Michel de Boüard. Ten byl za války internován v Mauthausenu, stal se profesorem středověkých dějin a také členem Komise pro historii druhé světové války v Paříži. V roce 1986 ohodnotil kvalitu historek přeživších takto:[73]

„Pronásleduje mě pomyšlení na to, že se za 100 nebo dokonce za 50 let budou historici sami sebe ptát na tento konkrétní aspekt druhé světové války, kterým je systém koncentračních táborů, a na to, co objeví. Záznamy jsou skrz naskrz prohnilé. Na

[73] V reakci na revizionistické analýzy svědectví „přeživších holocaust", *Ouest-France*, Aug. 1-2, 1986, také publikováno v *Revue d'Histoire Moderne et Contemporaire*, vol. XXXIV (Jan.-March 1987); Angl.: Lebailly 1988.

jednu stranu ohromné množství fantazií, zarputile opakovaných nepřesností (hlavně pokud jde o čísla), různorodých směsic a zevšeobecňování, a na druhou stranu naprosto suché, kritické [revizionistické] studie, jež demonstrují stupiditu tohoto přehánění.“

Jako dalšího jsem si vybral amerického historika dr. Arno J. Mayera, profesora moderní židovské historie na Princeton University, který v knize o holocaustu napsal:[74]

„Zdroje pro studium plynových komor jsou jednak vzácné a jednak nespolehlivé. I když se Hitler a nacisté svou válkou proti Židům nijak netajili, odborníci z SS pečlivě zahladili všechny stopy po svých vražedných aktivitách a nástrojích. Žádné písemné příkazy k plynování se dodnes neobjevily. Nejenže SS zničily většinu táborových záznamů, které byly stejně neúplné, ale také před příchodem sovětských vojsk zlikvidovaly téměř všechna vražedná a kremační zařízení. Stejnou péči věnovaly i likvidaci kostí a popela obětí.“

P: Ale tohle přece historici omílají pořád dokola.
R: Tak o Mayerově tvrzení zauvažujte ještě jednou. V zásadě prohlašuje:

„Fakt, že neexistují žádné materiální důkazy, dokazuje, že tyto důkazy byly beze stopy zlikvidovány.“

Stejnou logiku použila Simone Veilová, první prezidentka Evropského parlamentu a židovská přeživší Osvětim, když reagovala na tvrzení profesora Faurissona o neexistenci důkazů pro nacistické vražedné plynové komory (*France-Soir*, May 7, 1983, str. 47):

„Každý ví, že nacisté plynové komory zničili a systematicky vyhladili všechny svědky.“

Čili jinak řečeno: neexistence důkazů pro mé tvrzení toto tvrzení nevyvrací, ale jen dokazuje, že důkazy někdo zničil. Co byste si mysleli, kdybych tvrdil, že starověcí Egypťané měli bezdrátový telegraf? Chtěli byste důkazy? Archeologové žádné telegrafní sloupy nenašli!

P: Vysmál bych se vám.
R: A proč se tedy nevysmějete Arno Mayerovi?
P: Protože nechci do vězení...
P: Ne, protože nechci urážet oběti...
P: Protože si nelze představit, že by něco, čemu člověk tak dlouho a tak silně věří, mohla být lež.
R: Vidíte, existuje řada důvodů, proč člověk při uvažování o těchto věcech vypouští logiku. To však nic nemění na tom, že je taková argumentace nevědecká. Navíc bych řekl, že si Mayer z hlediska logiky svoji situaci jen zhoršil. Ke svému prvnímu tvrzení totiž přidal ještě druhé, k němuž také nemůže předložit žádný důkaz, totiž že tyto důkazy byly zničeny. Jak se dokazuje, že něco neznámé zmizelo?

[74] Mayer 1990, str. 362; ta nejodvážnější tvrzení byla z německé verze z roku 1989 vypuštěna.

P: Ale je přece možné, že to je pravda.

R: Jestli je skutečně možné zničit důkazy tak obřího zločinu, posoudíme později. Fakt je, že Mayer nyní předkládá dvě neprokázaná tvrzení a ta jsou imunní vůči jakékoliv snaze o vyvrácení, protože o tvrzení, které se pokládá za pravdivé navzdory nebo dokonce kvůli neexistenci důkazů, nelze logicky diskutovat.

Dále upozorňuji na nepravdivost Mayerova tvrzení, že SS zničily všechny materiální i dokumentární stopy svých údajných zločinů. Tábor Majdanek padl do rukou Sovětů v neporušeném stavu a i ruiny Osvětimi-Březinky stále mluví jasnou řečí, jen když člověk chce naslouchat. Navíc přežil téměř kompletní archiv hlavní stavební správy tábora Osvětim a SSSR ho nedlouho po napsání citovaných Mayerových tvrzení zveřejnil.

Pokračujme dalším citováním Mayera:

> „Zároveň nikdo nepopírá mnohé rozpory, nejednoznačnosti a chyby ve stávajících zdrojích. […] Totéž platí pro rozporné odhady a extrapolace počtu obětí, protože nejsou žádné spolehlivé statistiky, s nimiž by se dalo pracovat. […] Jak radikální skepticismus tak rigidní dogmatismus ohledně přesných procesů vyhlazování a přesného počtu obětí jsou zhoubou pro spolehlivou historickou interpretaci. […] Dodnes s jistotou nevíme, kdo a kdy dal rozkaz postavit v Osvětimi plynové komory k vraždění Židů. Protože se nenašel žádný písemný rozkaz, existuje silný předpoklad, že byl vydán a přijat ústně.“ (str. 163)
>
> „[…] celá Osvětim byla s přestávkami sužována pustošivými epidemiemi tyfu. Výsledkem byla úděsná úmrtnost. […] Je rozdíl mezi umíráním z ‚přirozených‘ nebo ‚normálních‘ příčin a zabíjením střelbou, věšením, injekcemi fenolu nebo plynováním. […] V letech 1942 až 1945 s jistotou v Osvětimi, ale pravděpodobně i všude jinde, zabily víc Židů takzvané ‚přirozené‘ příčiny než ‚nepřirozené‘.“ (str. 365)

To zní docela radikálně, ne? Několik tisíc svědeckých výpovědí už nemá důkazní hodnotu ani pro jednoho z nejvyšších kněží historiografie holocaustu. Ale protože není písemný rozkaz k plynování a prakticky neexistují ani jiné zdroje, člověk se nutně ptá sám sebe, na čem celá konstrukce masového plynování vlastně stojí. Zvlášť když Mayer prohlašuje, že plynové komory byly prakticky „druhořadá záležitost“.

P: A jaké mají být ty „přirozené“ příčiny smrti?

R: „Přirozené“ znamená důsledek nenásilných faktorů a uvozovky znamenají, že je již nucená deportace do tábora sama o sobě aktem násilí.

P: To vypadá, jako kdyby Mayer takticky ustupoval – pryč od plynových komor...

R: Pierre Vidal-Naquet, jeden z nejzuřivějších odpůrců revizionizmu, před něčím takovým varoval již v roce 1984. Vzdát se plynových komor by podle něj byla „totální kapitulace“ (Vidal-Naquet 1984, str. 80). To ale nic nemění na tom, že to čas od času někdo zkouší. Vezměme si například dopis dvou učitelů židovského původu, kteří obhajovali tvrzení, že se nacisté po válce schválně falešně přiznávali a mluvili o plynových komorách jen proto, aby „proti Židům stvořili časovanou bombu jako manévr k odvedení pozornosti nebo dokonce jako nástroj k vydírání“ (Zajdel/Ascione 1987).

P: Ať se střelka kompasu otočí kamkoliv, vždycky ukazuje na Němce.

R: Ano, strašák se nemění.

Dále bych rád zmínil rakouského historika profesora dr. Gerharda Jagschitze, který byl pověřen vypracováním znaleckého posudku o vyhlazování Židů v trestním procesu proti

revizionistovi Gerdu Honsikovi. Jagschitz soudu na začátku roku 1991 zaslal prozatímní zprávu a žádal o další prostředky k dalšímu výzkumu (Jagschitz 1991):

> „Zejména proto, že […] zesílily zásadní pochybnosti ohledně elementárních otázek [ve věci plynových komor v Osvětimi], takže […] psaní rozsudků v této věci […] již nestačí k tomu, aby se na nich daly stavět posudky v demokratickém smyslu pro zákonnost.“

P: Takže žádná obecně známá skutečnost?

R: Pro profesora Jagschitze tehdy ne.

P: Ví se, co myslel „zásadními pochybnostmi ohledně elementárních otázek“?

R: Ne. Ze soukromé korespondence, kterou s ním vedl tehdejší prezident Rakouské spolkové komory inženýrů Walter Lüftl, vím, že se mu snažil vysvětlit, že se k vyhotovení znaleckého posudku o masovém vyhlazování nelze obejít bez specializovaného technického a přírodovědeckého posudku. Jagschitz na to však odmítl přistoupit. Před soudem, který probíhal o 14 měsíců později, pak svůj názor prezentoval ústně (Jagschitz 1992) – pokud vím, písemný posudek, jak to vyžadují rakouské zákony, nikdy nepředložil. Protože se musel vypořádat se spoustou technických otázek, k čemuž byl naprosto nekompetentní, výsledek byl patřičně trapný. Walter Lüftl v kritice sám odhalil některé příklady Jagschitzových naprostých nesmyslů (Rudolf 2003a, str. 61-84).

P: Myslíte, že během procesu začal pochybovat o pravdivosti plynových komor i samotný profesor Jagschitz?

R: To z jeho posudku nevyplývá, právě naopak. Ve své ústní zprávě však učinil několik zajímavých přiznání, jako například to, že dobré dvě třetiny svědeckých výpovědí o táborech v Polsku pokládá za nevěrohodné a dnes oficiálně uznávaný počet obětí Osvětimi za zveličený.

P: Ale pokud neměl žádné zásadní pochybnosti, tak proč ten počáteční dopis?

R: Peníze na výzkum může dostat jen ten, kdo tvrdí, že existuje nějaká potřeba výzkumu. A konec konců je dobrou strategií zpochybnit všechny dosavadní výzkumy, abyste mohli říct, že jste první, kdo existenci plynových komor dokázal. Například J.-C. Pressac se k této věci ve své první knize vyjádřil víc než jasně (1989, str. 264):

> „Tato studie také demonstruje naprostý krach tradiční historie (a tudíž i metod a kritiky revizionistů), historie založené z valné části na svědectvích shromažďovaných podle momentální nálady, překrucovaných tak, aby vyhovovaly předem dané pravdě a přikrášlených několika německými dokumenty nestejné hodnoty a bez jakékoliv vzájemné souvislosti.“

A pokud Jagschitz někdy snad jen pomyslel na to, že vystoupí z řady holocaustové ortodoxie, vzrušené diskuse revizionistů o jeho zprávě nepochybně přispěly k tomu, že se zase hezky vrátil zpátky.

Dále bych rád citoval překvapivé prohlášení německého historika Hans-Heinricha Wilhelma, považovaného za odborníka na vraždy Einsatzgruppen (Backes et al. 1990, str. 408 ad.):

„A teprve nedávno se nahromadila podezření, že systematické vyhlazování Židů možná začalo až nějaký čas po útoku na Sovětský svaz, a to bez jasných příkazů z Berlína. Existují celkem jasné indicie, že ‚pravidla řeči‘, v jejichž rámci se měly dávat rozkazy [k holocaustu] již v roce 1941 před vstupem na východ, byla domluvena až roku 1945 v Norimberku. Svědecké výpovědi se naprosto zásadně liší. Jsou svědci, kteří byli v celé řadě soudů opakovaně dotazováni na tytéž věci a kteří je byli v přímé konfrontaci s dřívějšími prohlášeními nuceni nejen změnit, ale i úplně popřít. Jak povážlivé problémy z toho vyplývají, je nabíledni.“

Historikům už evidentně došlo, že svědecké výpovědi jsou silně vachrlaté. Když jsem si v roce 2001 s panem Wilhelmem telefonoval, dokonce prohlásil, že je ochoten uznat, že běžná tvrzení o masovém vyhlazování jsou někdy absurdně zveličená. Nicméně principiální pochybnosti o existenci plynových komor pokládal za nemožné.
Jedním z těch, kdo se věci pokusili otočit o 360 stupňů, je i holandský novinář Michael Korzec. Ten v jednom článku napsal, že se na význam plynování a počtu zplynovaných klade zbytečně velký důraz. A navíc za to podle něj mohou Němci, ne Židé, protože chtěli tvrzením o tajném plynování odvést pozornost od skutečnosti, že se na vraždění Židů po celé Evropě střílením a týráním podílelo víc Němců, než se doposud mělo zato (Korzec 1995).

P: To zní jako tvrzení Daniela Goldhagena.

R: Přesně tak. Ten ve své knize, kde prohlásil, že Němci byli geneticky podmínění antisemitští masoví vrazi, rozvíjel podobné teze včetně druhořadého významu plynových komor (Goldhagen 1996a, str. 521, pozn. 81):

„[...] plynování bylo v německém vraždění Židů skutečně druhořadé.“

V rozhovoru pro jeden vídeňský časopis vysvětloval:

„Průmyslové vyhlazování Židů pro mě není jádrem definice holocaustu […]. Plynové komory jsou symbol. Ale je nesmysl věřit, že by se holocaust bez plynových komor nestal.“ (Goldhagen 1996b)

To se pochopitelně nehodí vysokým kněžím plynových komor, jako Robert Redeker a Claude Lanzmann, kteří demystifikaci plynových komor označují za katastrofu (viz str. 56 této knihy). Claude Lanzmann, jeden z nejaktivnějších holocaustových lobbyistů, se však vyjádřil podobně poraženeckým způsobem. Na otázku, proč ve svém filmu *Šoa*[75] pouze zpovídal svědky, ale nepředložil žádné pevné důkazy (dokumenty, věcné důkazy), odpovídá:

„V *Šoa* se nevěnuje ani vteřina archivním materiálům, protože to není způsob, jak myslím a pracuji, a krom toho žádný takový materiál není. […] Kdybych našel nějaký film – tajný film, protože filmování bylo zakázáno – natočený SS, v němž by bylo ukázáno, jak 3 000 Židů – mužů, žen i dětí – společně umírají, dušení v plynové ko-

[75] Lanzmann 1985; porovnej kritiky Faurisson 1988a a Thion 1997.

moře krematoria 2 v Osvětimi, tak nejen že bych ho neukázal, ale ještě bych ho zničil. Nedokážu říct proč. Přichází to samo od sebe.“ (Lanzmann 1994)

P: Ale to je šílené!
R: Lanzmann tři roky poté dodal:

„Nepochopení byl můj železný zákon.“

P: Ale nic z toho přece nedává žádný smysl.
R: Mně ano, protože nám to odhaluje psychiku těchto lidí. Nebo si vezměte Elieho Wiesela, který ve svých vzpomínkách napsal (1994, str. 97):

„Plynové komory by raději měly zůstat nepřístupné indiskrétním pohledům. A [ponechány] síle představivosti.“

Vzhledem k absenci dokumentárních i materiálních důkazů pro událost, která zahrnuje šest milionů lidí, trvala tři roky, zasáhla celý kontinent a měl se na ní podílet nespočet úřadů, tvůrců rozhodnutí, vykonavatelů a pomocníků, historici stále občas naráží na nutnost vysvětlit, jak mohl být tak kolosální podnik spuštěn naprosto bez jakékoliv organizace. Například profesor Raul Hilberg, jeden z nejuznávanějších, ne-li nejuznávanější mainstreamový odborník na holocaust na světě,[76] jednou shrnul své názory takto (De Wan 1983):

„Ale to, co začalo v roce 1941, byl proces záhuby [Židů] nikoliv plánovaný předem, nikoliv organizovaný centrálně nějakým úřadem. Neexistoval žádný modrotisk ani rozpočet na opatření k likvidaci. Ta [opatření] byla přijímána postupně. Tudíž ani tak nešlo o uskutečňování plánu, jako o neuvěřitelnou názorovou shodu, o souhlasné čtení myšlenek ze strany rozsáhlé [německé] byrokracie.“

P: Čtení myšlenek? Tím jako myslí telepatii?
R: Ano, vydávání rozkazů a tvorba i korekce plánů pomocí telepatie. V posledním vydání své standardní práce to potvrdil jinými slovy, ale se stejnou podstatou (Hilberg 2003, str. 50 ad.):

„Proces záhuby [...] však nevycházel z elementárního plánu. [...] Proces záhuby byla činnost jdoucí krok za krokem a vykonavatel mohl jen málokdy vidět víc než krok dopředu. [...] Když se všechno uváží, záhuba Židů nebyla ani tak výsledkem zákonů a rozkazů jako věcí ducha, sdíleného porozumění, souznění a synchronizace.“

P: Nedokážu si představit, že chce, aby to bylo takto chápáno.
R: Každopádně zde máme přiznání jednoho ze světově nejuznávanějších odborníků na holocaust, že po této události tisíciletí neexistuje žádná dokumentární ani byrokratická stopa.

[76] Porovnej Hilberg 1961/1985/2003, jakož i Hilberg 2001; porovnej kritiku Graf 2001 & 2003.

НОВОЕ РУССКОЕ СЛОВО-Russian Daily-NOVOYE RUSSKOYE SLOVO

Евгений Манин

Проверка Катастрофой

Obr. 17: *Nové ruské slovo* otevřeně přiznává: revizionisté mají vzdušnou nadvládu; dieselové výfukové plyny se nehodí k masovému vraždění! Zde vydání z 28. února 1995: „Ideologie holocaustu."

Nyní bych rád citoval ruskojazyčné noviny *Novoje ruskoje slovo* (Nové ruské slovo), vycházející v USA. Čtou je především rusky mluvící Židé z New Yorku, kteří emigrovali ze Sovětského svazu nebo Ruska. Od 26. do 29. února otiskovaly třídílné pojednání, každé zabírající téměř celou velkou stranu. Tato střízlivá esej, založená na faktech, přesně a detailně popisuje různé revizionistické i antirevizionistické argumenty. Také konstatuje, že i někteří ze světově nejuznávanějších odborníků na holocaust, jako například profesor Raul Hilberg, uznávají, že se za války šířily lživé fámy, které jsou dnes již neudržitelné. Podle Raula Hilberga mají historici povinnost důsledně oddělovat fámy a výmysly od faktů a pravdy. Malé lži by totiž revizionistům dodávaly munici proti etablovaným historikům:

> „Toto přiznání pochází od nejuznávanějšího a nejrespektovanějšího badatele holocaustu, ne od nenávist šířícího antisemity. Když Židé revizionisty šmahem kritizují za popírání, kritizují a pomlouvají tak i jiné [vážené] Židy [jako Hilberg]. Tito antirevizionisté odmítají poslouchat fakta, která předkládají jejich vlastní vážení historici, protože se bojí diskuse. Tím vzniká začarovaný kruh: židovští vůdci a učenci by se revizionistické diskuse nejspíš chtěli účastnit, ale odmítají to udělat, protože by to znamenalo legitimizovat revizionistický myšlenkový proud, a to by byl velký triumf pro antisemity – něco, po čem antisemité touží. Na druhou stranu nucené mlčení, paušální odsuzování a znevažování všech revizionistických argumentů spolu s publikováním [antirevizionistických] knih se zastaralými [nesprávnými a chabými] argumenty vede nejen k tomu, že revizionisté přebírají iniciativu, ale také jim to získává, obrazně řečeno, ‚vzdušnou nadvládu'."

Autor dále naráží na své zkušenosti ze Sovětského svazu s tím, že potlačování diskuse o holocaustu bude mít přesně opačný účinek, stejně jako ho mělo potlačování disident-

ských myšlenek ze strany KGB. Upozorňuje na to, že potlačování disidentů nejen že nevedlo k jejich umlčení, ale naopak ve společnosti vyvolalo větší zájem o jejich myšlenky – protože zakázané ovoce přitahuje. Autor svůj dlouhý článek uzavírá tvrzením, že současná opatření proti revizionizmu holocaustu jsou naprosto neúčinná a navrhuje vypsat celosvětovou soutěž se snahou najít lepší řešení. Článek s podvědomou obavou zakončuje:

> „Tato řešení se proti revizionizmu holocaustu postaví. Musí!“

Jak rozklepaná beznaděj vyzařuje z těchto řádek!
Vypadá to, že jediným člověkem z establishmentu, který sleduje pokrok revizionistického výzkumu, je francouzský historik Jean-Claude Pressac. Ten připustil, že se tradiční historiografie holocaustu omezuje na absurdity, mimochodem odhalené právě revizionistickým výzkumem. Proto na veřejnosti neustále koriguje své názory. Poslední a také nejsilnější Pressacův útok na vládnoucí historiografii přišel v rozhovoru publikovaném jako dodatek k diplomové práci, analyzující historii revizionizmu holocaustu ve Francii. Tam etablovanou historiografii holocaustu označil s odvoláním na prohlášení prof. Michela de Boüarda (viz str. 110) za „prohnilou“. Na otázku, jestli se dá směřování historiografie změnit, odpověděl (Igounet 2000, str. 651 ad.):

> „Je příliš pozdě. Celková náprava je fakticky i lidsky vyloučená. […]. Nové dokumenty budou nevyhnutelně převracet a ničit oficiální jistoty víc a víc. Dnešní pohled na svět [nacistických] táborů, přestože triumfuje, je odsouzen k záhubě. Co se z toho dá zachránit? Jen málo.“

A tímto prohlášením ukončuji druhou přednášku.

Třetí přednáška:
Materiální a dokumentární důkazy

3.1. Definice důkazu

R: Nyní na chvíli zapomeňme na holocaust i veškeré polemiky a pojďme se obecně bavit o důkazech.

P: Jak vlastně definujete „důkaz“? Mám na mysli – kdy se z tvrzení stává důkaz?

R: Důkaz v podstatě musí splňovat dvě hlavní kritéria, logické a formální. Vezměme si nejprve logické. Důkazní tvrzení nemůže být založeno na dokazování kruhem, tedy „A platí, protože platí B a B platí, protože platí A“. Dokazování kruhem je záludné, protože k uzavření kruhu často vede celá řada dílčích kroků, mnohdy navíc ještě rozvětvených, takže může být obtížné ho odhalit. Dále musí být možné tvrzení vyvracet. Prohlášení ve stylu „A je pravda, *protože* nebo *přestože* to nelze prokázat“, jsou nepřípustná.

P: Nic takového by přece nikdo netvrdil.

R: Ale ano! Často se prohlašuje, že absence důkazů tvrzení nevyvrací, ale dokazuje, že důkazy byly zničeny. Příklad jsem uvedl ve druhé přednášce (str. 110). Takové tvrzení je logicky nevyvratitelné a proto nepřípustné. Nebo si vezměme argument, že se důkazy nějaké události nejen nedochovaly, ale ani nikdy nemohly vzniknout. Pokud však někdo přesto tvrdí, že důkazy existují, dokazuje to, že se buď chybně interpretují nebo jsou dokonce padělané. To je opět nepřípustné, protože tvrzení, že po nějaké události nezůstaly stopy, je logicky nevyvratitelné.

P: Můžete uvést nějaký příklad?

R: Jistě. Takové pseudoargumenty posloucháme pořád dokola. Tvrdí se, že by po sobě nacisté nikdy nezanechali dokumenty prokazující masové vraždění, protože se nechtěli sami usvědčit. Když se pak takový dokument objeví, okamžitě je v podezření, že je padělaný.

P: Ale to může být pravda, protože nemůžeme čekat, že by za sebou masoví vrazi vědomě nechávali důkazy svých zločinů.

R: To je v zásadě správný předpoklad. Tutéž myšlenku podporují i Mayer a další odborníci na holocaust: nacisté buď nevytvořili žádné důkazy nebo se postarali o jejich zničení. Ale i když je taková argumentace věrohodná, pořád nemůže nahradit absenci důkazů zločinu nebo jiné události. Když totiž důkazy nahradíme jejich *neexistencí*, lze obvinit kohokoliv z čehokoliv. S takovou logikou můžeme u soudu nebo ve vědě „dokázat“ cokoliv.
A konečně je z logického hlediska nepřípustné i tvrzení, že důkaz prokazuje přesný opak toho, než co ve skutečnosti vyjadřuje.

P: Co tím myslíte?

R: Třeba když mám dokument, kde se píše „odvezeme člověka A na místo B a tam bude pracovat“, nemůžeme tvrdit, že to dokazuje, že člověk A byl zavražděn.

P: To je přece jasné.

R: Mělo by být, ale opak je bohužel pravdou. Pokud podle etablované historiografie nacistické dokumenty uvádějí, že „Židé budou transportováni na východ na práci“, je to důkaz, že byli zavražděni, ne že byli transportováni na práci. Tvrdí se, že dokumenty vyjadřují něco jiného, než co v nich stojí; že se v nich používají kódová slova, která se musí „interpretovat“.

P: Ale víme, že bylo tolik a tolik Židů deportováno a od jistého místa se stopa většiny z nich ztrácí.

R: Může to tak být, ale nedostatek důkazů o něčím místě pobytu nedokazuje, že byli určitým způsobem v určité době na určitém místě zavražděni. O problematice „kde jsou přeživší“ jsem hovořil v první přednášce, na kterou vás odkazuji.

P: Ale důkazy používání kódových slov existují.

R: V případech, kdy existují, lze takovou interpretaci připustit. Ale metodu interpretace nelze zevšeobecňovat, protože pak by se dalo všechno vykládat tak, jak se to hodí. Tímto komplexním tématem se budu podrobněji zabývat později.

Nyní přejděme k formálním kritériím důkazu. Důkaz musí být věcně přezkoumatelný. To například znamená, že musíte být schopni konkretizovat zdroj citovaný jako důkaz tvrzení. V případě vědeckých experimentů to znamená, že musí být zopakovatelné nebo reprodukovatelné třetí stranou. Proto je tak důležité uvádět přesné podmínky experimentu. Pokud jde o výpočty nebo jiné formy logické argumentace, musejí odpovídat příslušným zákonům, pravidlům a být zopakovatelné ostatními, přičemž každý obor má vlastní pravidla. Navíc by důkaz měly podporovat a potvrzovat i jiné, podobné důkazy. To je známé jako „důkazní souvislosti“.

3.2. Typologie a hierarchie důkazů

R: Nyní bych chtěl položit otázku celému sálu: co považujete za nejpřesvědčivější důkaz holocaustu?

P: Mě nejvíc přesvědčilo srdceryvné svědectví jednoho přeživšího, který měl kdysi přednášku o svých zážitcích v našem městě.

P: Pro mě byla nejpřesvědčivější přiznání zločinců z SS – těm nemůžeme vyčítat, že jim jde o zveličování toho, co se stalo.

P: Na mě udělal největší dojem pohled na hromady mrtvol nalezených a nafilmovaných v koncentračních táborech na konci války.

P: Pro mě byla nejpřesvědčivější věcí návštěva plynové komory v Osvětimi.

R: Dobře. Teď si to vezmeme systematicky. První dva druhy důkazů, které jste zmínili, patří do kategorie zúčastněných svědků.

P: Co to je?

R: Zúčastněný svědek je člověk, který se události osobně zúčastnil, a proto není nestranným pozorovatelem. V civilním procesu by to byl svědek buď žalující nebo žalované strany, případně pokud mluvíme o trestním procesu, tak buď údajná oběť nebo údajný pachatel. Třetím typem je dokumentární důkaz a čtvrtým vlastní pozorování materiálního důkazu.

Pokud si to shrneme, tak důkazy jsou následující:

1. Svědectví zúčastněných
2. Svědectví
3. Dokumentární nebo listinné důkazy
4. Pozorování
5. Materiální důkazy, v případě potřeby vyhodnocené znalcem

P: A materiální důkazy jsou jaké?

R: To je hmatatelná, hmotná stopa, která většinou musí být odborně vyhodnocena. Ukažme si to na příkladu: někdo je obviněn, že jel na červenou a srazil chodce, ale dotyčný tvrdí, že v dané chvíli seděl v letadle. Soud má k dispozici následující důkazy:

1. Tvrzení obžalovaného, že seděl v letadle (svědectví zúčastněného).
2. Výpověď chodce, který tvrdí, že ho srazil obžalovaný (svědectví zúčastněného).
3. Výpověď cestujícího z letadla, který se s obžalovaným neznal a tvrdí, že ho v letadle viděl (svědectví).
4. Výpověď kolem jedoucího řidiče, který tvrdí, že z boční ulice viděl, jak auto projelo na červenou a řídil ho obžalovaný (svědectví).
5. Seznam cestujících z letadla, na němž je jméno obžalovaného (dokumentární důkaz).
6. Fotografii z kamery na křižovatce, zachycující automobil obžalovaného (dokumentární důkaz).
7. Analýzu polštářku ze sedadla, na němž obžalovaný podle svých slov seděl. Na polštářku se našly částečky vlasů a kůže, které analýza označila za „otisk“ DNA obžalovaného (materiální důkaz, analyzovaný a vyhodnocený znalcem).

Jak by zněl váš rozsudek, kdybyste byli soudci?

P: Všechny důkazy si vzájemně odporují.

R: Ale to je pro soudce každodenní chléb, někdy i pro historiky a jiné výzkumníky. Jak budeme postupovat?

P: Musíme seřadit důkazy podle jejich přesvědčivosti.

R: Přesněji řečeno soud se musí řídit stejnými principy jako věda. Pokud existuje rozpor, silnější důkaz vyvrací nebo anuluje slabší. A naopak: důkaz s vyšší průkazností nemůže vyvrátit důkaz s nižší průkazností. Výše jsem vzestupně seřadil typy důkazů podle obecně uznávaného žebříčku průkaznosti (Schneider 1987, str. 188, 304).

P: Podle něj má nejnižší průkaznost svědectví zúčastněných.

R: Přesně tak, protože lidé, kteří jsou do události osobně zapleteni, budou mít s největší pravděpodobností – ať už vědomě či nevědomě – zaujatý pohled, nebo budou dokonce lhát. Výpověď zúčastněných svědků má vždy nižší hodnotu než výpověď nezávislých svědků, kteří na věci nemají žádný zájem, takže je méně emocionálně ovlivňuje. To je ten příslovečný nezaujatý pozorovatel. Opět o stupínek výše v hierarchii stojí dokumenty vzniklé během dané události a tedy zaznamenávající určité aspekty případu v podobě dat. Přitom jsou dokumenty, v nichž je nižší lidský faktor, nadřazené dokumentům přímo vytvořeným lidmi. Proto jsou záznamy automatických zařízení přesvědčivější než záznamy úředníků. Nad všemi těmito důkazy však mohou převážit materiální důkazy správně vyhodnocené odborníky. Ve výše uvedeném příkladu by znalecký závěr, že vlasy a kožní buňky na sedadle letadla patří obžalovanému, vedl ke zproštění.

P: Ale co svědectví a fotografie z kamery?

R: Pro falešná svědectví vždy existuje vysvětlení, ať už jsou vědomá či nevědomá. Dokumenty mohou být chybně interpretovány, protože v autě seděl někdo jiný než majitel; nebo mohou být zkrátka nepřesné, například když v kameře selhaly hodiny a na fotografii je vytištěn špatný čas nebo datum; případně může bohatý příbuzný žalující strany zaplatit za její zfalšování. Možností, proč falešně vypovídali svědci, je prakticky nekonečno. Fakt je, že obžalovaný v době nehody seděl v letadle.

P: Ale třeba tem seděl jindy, než tvrdil.

R: To by mohla být pravda, ale potvrdit či vyvrátit něco takového je práce znalce.

P: A co když ten chlap pronajatým autem srazí jiného znalce s opačným posudkem?

R: V tom případě by se svedla bitva o interpretaci materiálních důkazů. Každopádně materiální důkaz nemohou vyvrátit svědectví ani dokumenty, a už vůbec ne výpovědi zúčastněných svědků.

P: Ale nakonec jsou i znalci hodnotící materiální důkazy jen svědci, i když odborníci ve svém oboru.

R: Samozřejmě. Ono se dá tvrdit, že vlastně všechny důkazy podléhají lidské interpretaci. Jenže mezi věrohodností normálního svědka a nestranného znalce – pokud je skutečně nestranný – existují objektivní rozdíly. A ty jsou tak velké, že se někdy svědectví kvůli své nespolehlivosti bere jen jako nepřímý, nikoliv jako přímý důkaz (Bender et al., vol. 1, str. 173). Někdejší ředitel německého Spolkového úřadu vyšetřování Horst Bender se kdysi dokonce pokusil svědectví úplně eliminovat a počítat jen materiální důkazy (Rollin 2006).

P: Takže vy ve finále tvrdíte, že někdo, kdo nebyl, řekněme, v Osvětimi, kdo tehdy ještě ani nebyl na světě, může přijít, prohlásit se za znalce a vykládat, že ví všechno lépe než ti, kteří tam byli a viděli to?

R: Chápu, že pro svědka (nebo někoho, kdo ho zná a pokládá ho za spolehlivého) může být těžké přijmout, že se může mýlit. To platí zejména pro holocaust, kde mnozí svědci vypovídali s vysokou mírou přesvědčivosti. Dovolte mi k této věci citovat filosofa, sira Karla Poppera (1968, str. 46):

> „Bez ohledu na to, jak velká může být intensita pocitu přesvědčenosti, nikdy nemůže tvrzení odůvodnit. Tak mohu být pevně přesvědčen o pravdivosti nějakého tvrzení; jistý si evidencí svých vjemů; uchvácen intensitou své zkušenosti: každá pochybnost se mi může zdát být absurdní. Ale poskytuje to vědě byť i slabounký důvod k tomu, aby mé tvrzení přijala? Může být nějaké tvrzení odůvodněno faktem, že K.R.P. je bezvýhradně přesvědčen o jeho pravdivosti? Odpověď je ‚ne' a každá jiná odpověď by byla neslučitelná s ideou vědecké objektivity. […] Avšak z epistemologického* hlediska je zcela lhostejné, zda je můj pocit přesvědčenosti silný nebo slabý; zda pochází ze silného či dokonce neodolatelného dojmu nezpochybnitelné jistoty (nebo ‚samozřejmosti'), nebo pouze z pochybné domněnky. Nic z toho nemá vliv na otázku, jak mohou být vědecká tvrzení odůvodněna."

Jinak řečeno: jakkoliv mohou být svědci „holocaustu" přesvědčeni o autentičnosti svých prožitků a jakkoliv dokážou přesvědčit ostatní, vědec takový entuziazmus musí přehlížet – pochopitelně ne z lidského hlediska, ale jen z hlediska hodnocení průkaznosti.

---

* Epistemologický – týkající se vědeckého poznání a poznávání. Také noetický nebo gnozeologický; pozn. překl.

V příští přednášce se budeme podrobně zabývat zúčastněnými i nezaujatými svědky. V této přednášce se zabýváme primárně podstatnými důkazy vyšší hodnoty: materiálními a dokumentárními důkazy.

P: Fajn, ale jakou roli v tom všem hraje revizionizmus?

R: Revizionizmus holocaustu respektuje hierarchii důkazů a zaměřuje se na odhalování a správné hodnocení materiálních i dokumentárních důkazů. To o sobě mainstreamová historiografie říct nemůže, protože v ní až do konce 80. let materiální důkazy hodnocené odborníky nehrály žádnou roli a dokumentární důkazy se používaly jen vytržené z kontextu tak, aby podporovaly tvrzení svědků. Mainstreamové badatele zabývající se holocaustem přinutil věnovat pozornost hierarchii důkazů – přestože ji nadále nerespektují – teprve permanentní tlak výsledků revizionistického výzkumu.

3.3. „Konečné řešení“ židovské otázky

R: Nejprve mi dovolte odbočit od tématu krátkým vysvětlením, čím se zde nebudu zabývat, totiž celou historií nacistického systému táborů jako takového. Podle různých kategorií vězňů jasně vidíme původní účel táborů: izolovat a převychovat politické odpůrce.

P: Převýchova vyhlazením?

R: Mluvím o raném období táborů po zákazu komunistické strany počátkem roku 1933. Že tehdy probíhalo systematické vraždění vězňů, nikdo netvrdí. Tehdy byla snaha obrátit politické vězně k nacismu. Lidé oponující vládě z politického hlediska byli obvykle vzdělanci a intelektuálové, kdežto SS-mani sloužící v táborech a snažící se vězně poučit obvykle nebyli z nejchytřejších. Proto nepřekvapí, že tyto pokusy o politickou indoktrinaci mohly jen stěží vést k úspěchu. Obyvatelstvo mnohem lépe převychovávala úspěšná hospodářská a zahraniční politika než veškerá represivní opatření v táborech, jež nezřídka vedla k pravému opaku toho, co bylo jejich smyslem. Později tábory sloužily také k izolování kriminálních a asociálních elementů, pokládaných za nenapravitelné. Do těchto kategorií spadali i homosexuálové a cikáni. Po tzv. „křišťálové noci“ 9. listopadu 1938 do táborů začali přijíždět první Židé jen proto, že to byli Židé. Nicméně téměř všichni byli zakrátko propuštěni. Přechod k takzvanému „konečnému řešení židovské otázky“ a masovým deportacím do táborů nastal až po zahájení ruského tažení v létě 1941.

P: Takže přiznáváte nepopiratelné: že bylo „konečné řešení“!

R: Jistěže bylo, a nyní se dostáváme k tématu samotné přednášky. Nacisté výslovně mluvili o „konečném řešení“. Je známo, že od začátku podporovali vystěhovalectví Židů z Německa.[77] Všichni historici se shodují, že ještě krátce před invazí do Ruska politika Třetí říše vůči Židům vůbec nesměřovala k vyhlazení. Ve skutečnosti se podporovala co možná nejsilnější emigrace Židů z německé sféry vlivu.[78] Proto Hermann Göring pověřil Reinharda Heydricha zřízením *Reichszentrale für jüdische Auswanderung* (Říšské centrály pro židovské vystěhovalectví) s cílem „povzbuzovat židovskou emigraci všemi dostupnými prostředky“.[79] Ovšem obrovské územní zisky na začátku léta 1940 situaci zásadně změnily. Pod německou pravomoc se dostala spousta Židů z Polska, Francie i dalších zemí

[77] Ohledně Hitlerových raných prohlášení viz Deuerlein 1959, str. 204 a Phelps 1968, str. 417.
[78] Shrnula Weckert 2004a; porovnej také Nicosia 1985.
[79] NG-2586-A (ohledně identifikátorů dokumentů viz seznam zkratek na str. 399).

a emigrace byla kvůli válce mnohem složitější. Proto Heydrich 24. června 1940 informoval ministra zahraničí Joachima von Ribbentropa, že je nyní nutné celý problém podrobit „teritoriálnímu konečnému řešení“ (T-173). Ministerstvo zahraničí na základě tohoto pokynu navrhlo tzv. Madagaskarský plán, který počítal s deportací všech Židů v německé sféře vlivu na Madagaskar.[80]

P: Ale proč na Madagaskar? To zní exoticky, dokonce neuvěřitelně.

R: Madagaskar byl francouzskou kolonií a po porážce Francie tedy „téma k jednání“. Oproti tomu Palestina byla pod britskou kontrolou a nacisté navíc neměli zájem znepřátelit si potenciální arabské spojence vytvořením Izraele. Fakt je, že se tyto plány vážně zvažovaly a byly opuštěny – byť ne úplně – teprve na začátku roku 1942, kdy je nahradila rozhodnutí z proslulé konference ve Wannsee (Xanten 1997).

Takzvané „konečné řešení“ představil Hermann Göring ve svém dopise ze 31. července 1941, kdy Německo po kolosálních úspěších Wehrmachtu na východě každou chvíli očekávalo zhroucení Sovětského svazu:[81]

> „Jako doplněk k úkolu, který vám již byl přidělen nařízením ze 14. ledna 1939, dovést židovský problém podle okolností k co nejpříznivějšímu řešení formou emigrace nebo evakuace, vás tímto pověřuji provedením všech nezbytných organizačních, věcných i materiálních příprav na celkové řešení židovské otázky v německé sféře vlivu v Evropě. Pokud tím budou dotčeny kompetence dalších ústředních úřadů, budou se na tom podílet. Dále vám ukládám, abyste mi v nejbližší době předložil celkový plán organizačních, věcných i materiálních předpokladů k provedení požadovaného konečného řešení židovské otázky.“

P: O vraždění se tu nic neříká.

R: Právě naopak: vládní politika od 14. ledna 1939 do léta 1941 směřovala k emigraci a nucenému vystěhovalectví. Nové nařízení původní Heydrichův úkol neměnilo, ale „doplňovalo“, konkrétně řečeno územně rozšiřovalo. V roce 1939 se jeho činnost omezovala na Říši, ale v létě 1941 se rozšířila prakticky na celou Evropu. A přesně to Göringova směrnice nařizuje: navrhnout rozšířený plán k emigraci a evakuaci všech Židů z německé sféry vlivu v Evropě.

P: A Göring stále plánoval jako cílovou destinaci Madagaskar, nebo už uvažoval o Rusku?

R: O tom tento dokument nic neříká. Z Goebbelsova deníku víme, že Hitler mluvil o deportaci Židů na východ již 19. srpna 1941 (Dalton 2010; viz také Broszat 1977, str. 750). Poté se zmínky o Rusku jako cílové destinaci objevovaly stále častěji.[82] Návrhy deportovat „nežádoucí elementy“ do Ruska vlastně padaly už dřív. Například Reichsminister Alfred Rosenberg 2. dubna 1941 navrhl „využít ve větším měřítku moskevské Rusko jako oblast pro nežádoucí elementy obyvatelstva“ (PS-1017). Generální guvernér okupovaného Polska Hans Frank si necelý měsíc po invazi do sovětského Ruska, 17. července 1941 napsal do diáře, že „Židé budou v dohledné době z Generálního gouvernementu odstraněni a ten se

---

[80] Brechtken 1998; Jansen 1997; revidováno Weckert 1999.

[81] NG-2586-E. PS-710; Martin Luther z německého ministerstva zahraničí se domnívá, že Göringovo nařízení bylo reakcí na Heydrichův dopis z 24. června 1940, zmíněný výše, NG-2586-J.

[82] Steffen Werner (1991) cituje dlouhý seznam takových dokumentů; porovnej Mattogno/Graf 2004, str. 179-201.

stane pouze tranzitním táborem“, což naznačuje, že budou deportováni dál na východ (Broszat 1977, str. 748 ad.)

Jedním z důvodů, proč nakonec bylo rozhodnuto deportovat Židy do Ruska, mohlo být usnesení Sovětů z 28. srpna 1941 o deportaci tří milionů Němců, usídlených v 17. a 18. století podél Volhy, jako příslušníků nepřátelského národa na Sibiř. Tyto masové deportace se pak v následujících měsících s nejtvrdší představitelnou brutalitou skutečně prováděly. Předpokládá se, že při tom spousta Němců zahynula (Fleischhauer 1983). Reakci německé vlády na tuto etnickou čistku odhalují směrnice pro rozhlasovou propagandu, v níž nacistická vláda vyhrožovala nositelům „židobolševismu“ odplatou (Fleischhauer 1982, str. 315):

> „V případě, že bude provedena bolševiky oznámená akce proti povolžským Němcům, Židé ze střední Evropy budou také transportováni na východní, Německem spravovaná území... Pokud se zločin vůči povolžským Němcům stane realitou, Židovstvo za něj mnohonásobně zaplatí.“

P: Takže německá vláda pokládala konečné řešení za určitou odvetu?

R: Alespoň to tvrdila rozhlasová propaganda. Faktem však je, že německá vláda plánovala nucené vysídlení Židů už předtím, stejně jako Stalin plánoval a zahájil deportace povolžských Němců již před 28. srpnem 1941. Začátkem roku 1940, téměř 1,5 roku před vypuknutím války na východě, německé úřady svému tehdejšímu sovětskému spojenci dokonce navrhovaly, aby deportoval německé a polské Židy na západní Ukrajinu a/nebo do „autonomní židovské oblasti Birobidžan“, židovské domoviny na východní Sibiři poblíž Vladivostoku, vyhlášené v roce 1933[*] (Altman/Ingerflom 2002; porovnej Boisdefeu 2009, str. 75-78). Sověty však tento plán nenadchl.

P: Což dokazuje, že německá vláda v té době ještě evidentně neplánovala fyzickou likvidaci Židů.

R: To skutečně musíme předpokládat. V roce 1941 už každopádně Stalinův teror šířící aparát nešlo označovat za „židovský“, protože dominantní roli Židů v sovětské vládě Stalin zlomil těmi nejtvrdšími opatřeními již v roce 1938.[83] Proto, pokud šlo o oznámenou odplatu, byli středoevropští Židé špatným cílem, nejen protože je kolektivní vina za všech okolností nepřípustná, ale jelikož Židé už v SSSR neměli nadvládu.

Madagaskarský plán byl po konferenci ve Wannsee v únoru 1942 podle všeho opuštěn,[84] přestože ho Goebbels pokládal za realizovatelný ještě v březnu – viz záznam v jeho deníku 7. března. A Hitler ještě v polovině roku 1942 mluvil o deportacích do střední Afriky (Goebbelsův deník, 30. května) nebo na Madagaskar (Picker 1963, str. 456). Nicméně předběžné rozhodnutí deportovat Židy na východ muselo padnout už dřív, protože Himmler 23. října 1941 nařídil, že „se emigraci Židů musí s okamžitou platností zabraňovat“[85] a velitel pořádkové policie Kurt Daluege vydal hned druhý den nařízení, podle něhož „budou

---

[*] Chybný údaj – Židovská autonomní oblast byla vyhlášena 7. května 1934; pozn. překl.

[83] Porovnej str. 35.

[84] Dopis Franze Rademachera, Auswärtiges Amt, Referat D III (židovské záležitosti), Haroldu Bielfeldovi, šéfovi AA Pol. X (Afrika a koloniální záležitosti), Feb. 10, 1942, NG-5770 a Auswärtiges Amt 1950, str. 403: „Vůdce tedy rozhodl, že Židé nebudou deportováni na Madagaskar, ale na východ.“ (www.vho.org/GB/c/RW/inconmad.html)

[85] T-394: „Reichsführer SS a velitel německé policie nařídil, že emigraci Židů musí být okamžitě bráněno.“

Židé deportováni na východ do oblasti kolem Rigy a Minsku" (PS-3921). V diskusi na Führerově velitelství 25. října 1941 Hitler mluvil o svém projevu v Říšském sněmu 30. ledna 1939, v němž prorokoval vyhlazení evropského Židovstva v případě války.[86] Dále zmínil i nyní zahajovanou politiku deportací evropských Židů do bažinatých oblastí Ruska.[87]

P: To vypadá, jako kdyby Hitlerův rozkaz ke změně konečného řešení padl v říjnu 1941.

R: Mohlo to tak být. Série dokumentů odhaluje pokračující teritoriální konečné řešení. Heydrich ve své směrnici ze 6. listopadu 1941 mluvil o přípravách na „konečné řešení", které dostal na starost v lednu 1939 a které charakterizoval jako „emigraci nebo evakuaci" (PS-1624). Nový cíl „teritoriálního konečného řešení" se probíral na konferenci ve Wannsee. Nejdůležitější pasáž protokolu zní (NG-2586-G):

> „Místo vystěhování nastoupila jako další možnost řešení po příslušném předběžném schválení Vůdcem evakuace Židů na východ.
>
> Na tyto akce je třeba pohlížet toliko jako na nouzové možnosti, ale už nyní se získávají ty praktické zkušenosti, které mají velký význam vzhledem ke konečnému řešení židovské otázky v budoucnosti."

P: Takže podle toho to, co se dělo za války, nebylo konečné řešení, ale jen provizorní opatření.

R: Tak to každopádně hodnotí protokol a shoduje se to s tím, co se nachází v mnoha dalších dokumentech z tehdejší doby. Jen několik příkladů:[88]

- 15. srpna 1940 Hitler prohlašuje, že evropští Židé budou po válce evakuováni.[89]
- 17. října 1941 Martin Luther, vedoucí německého oddělení na ministerstvu zahraničí, sepsal dokument pojednávající o „zásadních opatřeních týkajících se konečného řešení židovské otázky po skončení války".[90]
- 25. ledna 1942, pět dní po konferenci ve Wannsee, napsal Reichsführer SS Heinrich Himmler inspektorovi koncentračních táborů, Richardu Glücksovi (NO-500):

> „Připravte se na to, že koncentrační tábory v nejbližších týdnech přijmou 100 000 Židů a až 50 000 Židovek. V nejbližších týdnech budou koncentračním táborům uloženy velké hospodářské úkoly."

- Na jaře 1942 šéf říšské kancléře Hans Heinrich Lammers v jednom dokumentu zmiňuje, že Hitler „chce odložit řešení židovského problému až po válce" (PS-4025).

[86] Často citováno jako důkaz Hitlerova vyhlazovacího úmyslu; podle Yehudy Bauera (1994, str. 35 ad.) to však bylo jen silácké prohlášení v momentálním zápalu, protože úmysl vyhlazovat popírá zbytek Hitlerova projevu. Porovnej mé hodnocení: Rudolf 1997a.

[87] Picker 1963, Oct. 25, 1941. Během důvěrných rozhovorů Hitlera v okruhu nejbližších přátel padlo mnoho podobných prohlášení, která se všechna týkala přesídlení nebo deportací Židů do východní Evropy i jinam. 1941: 8.-11. srpen, 17. říjen, 19. listopad; 1942: 12.-13. leden, 25. leden, 27. leden, 4. duben, 15. květen, 24. červen.

[88] Aktualizovanou a obsáhlejší dokumentaci shromáždil Graf et al. (2010, str. 201-217).

[89] Memorandum Luthera pro Rademachera z Aug. 15, 1940, in: Documents… 1957, str. 484.

[90] Politisches Archiv des Auswärtigen Amtes (Berlin), Politische Abteilung III 245, ref. Po 36, vol. I.

- 30. dubna 1942 Oswald Pohl, vedoucí Hlavního úřadu hospodářského a správního SS, oznámil (R-129; IMT vol. 38, str. 363 ad.):

„1. Válka s sebou přinesla viditelnou změnu struktury koncentračních táborů a jejich úkolů ve věci zaměstnávání vězňů. V popředí již není nárůst počtu vězňů zadržovaných z čistě bezpečnostních, převýchovných nebo preventivních důvodů. Primární důraz se přesunul na hospodářskou stránku. Do popředí se stále víc posouvá mobilizace všech vězeňských pracovních sil nejprve pro válečné úkoly (nárůst zbrojení) a pak pro mírové.

2. Z tohoto poznání vyplývají nutná opatření, jež vyžadují postupnou přeměnu koncentračních táborů z jejich dřívější, čistě politické formy na takovou, která odpovídá jejich hospodářským úkolům.“

- 24. června 1942 Hitler ve svém hlavním stanu prohlásil, že po válce „zaujme nekompromisní postoj, že bude rozbíjet město po městě, pokud Židé neodjedou a neodstěhují se na Madagaskar nebo do jiného židovského národního státu.“ (Picker 1963, str. 456).
- 21. srpna 1942 Martin Luther vypracoval souhrn nacistické politiky vůči Židům (NG-2586-J). V něm označil konferenci ve Wannsee za přípravu na „evakuaci Židů“ na „obsazená východní území“ a poznamenal, že počet transportovaných Židů nepostačuje k pokrytí potřeby pracovních sil. Německá vláda proto požádala slovenskou vládu o dodání 20 000 mladých, silných Židů na práci na východě (NG-2586).
- Září 1942: v takzvané „Zelené složce“ pro „správu hospodářství na obsazených východních územích“ stojí, že „po válce bude židovská otázka celkově vyřešena v celé Evropě“, takže všechno do té doby budou pouze „částečná opatření“. Rovněž připomíná, že „šikanózní opatření“ vůči Židům jsou „nehodná Němců a je třeba se jich za všech okolností zdržet“.[91]
- 5. září 1942 napsal Horst Ahnert z pařížské bezpečnostní policie, že by v souvislosti s „konečným řešením židovské otázky“ měly být zahájeny „deportace Židů kvůli pracovnímu nasazení“ (CDJC, vol. XXVI-61).
- 16. září 1942, den po schůzce s ministrem zbrojního průmyslu Albertem Speerem, Oswald Pohl písemně oznámil Reichsführerovi SS Heinrichu Himmlerovi, že všichni vězni z Říše budou nasazeni na zbrojní výrobu:[92]

„Židé určení k migraci na východ proto musí přerušit cestu a pracovat ve zbrojní výrobě.“

- V prosinci 1942 ministerský rada Walter Maedel popsal nacistickou politiku vůči Židům jako „postupné očišťování území Říše od Židů jejich odsunem na východ“ (NG-4583).
- 28. prosince 1942 nařídil inspektor koncentračních táborů Richard Glücks velitelům 19 táborů následující (NO-1523):

[91] „Richtlinien für die Führung der Wirtschaft in den besetzten Ostgebieten“ (Grüne Mappe), Berlin, September 1942. EC-347. IMT, vol. 36, str. 348.

[92] Pohlova zpráva Himmlerovi ze 16. září 1942 na téma zbrojní práce a škody po bombardování. BAK, NS 19/14, str. 131-133.

„Hlavní táboroví lékaři musí použít všechny dostupné prostředky k dosažení zásadního snížení úmrtnosti v jednotlivých táborech. […] Táboroví lékaři musí víc než doposud hlídat vyživování vězňů a spolu s táborovou administrativou podávat návrhy na zlepšení velitelům táborů. Tato doporučení nesmí zůstat jen na papíře, ale táboroví lékaři je musí provádět […] Reichsführer SS nařídil, že úmrtnost musí bezpodmínečně klesat."

- 26. října 1943 Oswald Pohl napsal všem velitelům koncentračních táborů:[93]

„V rámci zbrojní výroby jsou […] koncentrační tábory faktorem válku rozhodujícího významu. […]

V dřívějších letech, kdy se kladl důraz na převýchovu, mohlo být jedno, jestli vězeň vykonával nějakou užitečnou práci nebo ne. Ale teď je pracovní síla vězňů významná a veškerá opatření velitelů, vůdců V-Dienstes a doktorů musí směřovat k udržení jejich zdraví a produktivity. Ne ze sentimentálních důvodů, ale protože potřebujeme jejich ruce a nohy, protože musí přispívat k tomu, aby německý lid dosáhl velkého vítězství: proto se musíme postarat o zdraví vězňů.

Stanovuji za cíl: nanejvýš 10 % všech vězňů smí být práce neschopných kvůli nemoci. Tohoto cíle musí být dosaženo společnou prací všech zodpovědných osob. K tomu jsou zapotřebí:

1. Správná a přiměřená strava.
2. Správné a přiměřené oblečení.
3. Využívání všech přirozených zdravotních i hygienických opatření.
4. Vyvarování se veškeré zbytečné námahy, které není potřeba přímo k práci.
5. Výkonnostní prémie.

Na dodržování opatření znovu zopakovaných v této zprávě budu osobně dohlížet."

Adolf Hitler 11. května 1944 nařídil nasadit 200 000 Židů na výrobu bitevníků, aby se zlepšila vzdušná obrana Německa před pustošivým spojeneckým bombardováním (NO-5689).

Abychom si tento dlouhý výčet dokumentů shrnuli, některé jsem umístil do pravého sloupce v tabulce 6. V levém sloupci jsou tvrzení ortodoxní historie, co se v té době údajně dělo, jež se však zakládají pouze na nepodložených hypotézách (viz např. Gutman 1990). Jak z ní můžete vidět: rozpor mezi ortodoxními tvrzeními a zdokumentovanými skutečnostmi už nemůže být větší.

P: Pokud by vaše tvrzení byla správná, jak vysvětlíte výroky různých nacistických pohlavárů před nebo v průběhu války o vyhlazení Židů?

R: Kromě výroků Hitlera, pronesených v důvěrném okruhu osob, které neobsahují nic o vyhlazování, cituji výhradně byrokratické dokumenty. V těchto, stejně jako v žádných jiných byrokratických dokumentech není o fyzickém vyhlazování ani slovo. Trochu jinak to vypadá, když přejdeme k deníkům, projevům nebo poválečným pamětem. V zásadě zde máme co dělat s písemnými svědectvími nebo výpověďmi zúčastněných svědků, které podrobně proberu v příští přednášce, zabývající se mimo jiné přiznáními obžalovaných.

[93] Archiwum Muzeum Stutthof, 1-1b-8, str. 53 ad.

Tabulka 6: Konečné řešení – fakta a fikce	
FIKCE	**FAKT**
20. leden 1942: na konferenci ve Wannsee se plánuje totální vyhlazení všech Židů v německé sféře vlivu.[94]	25. leden 1942: Himmler píše Glücksovi, že se tábory musí připravit na příchod až 150 000 Židů. Budou jim uloženy velké hospodářské úkoly.
Únor 1942: začíná masové plynování v Osvětimi-Březince. Březen 1942: začíná masové plynování v Belzecu. Květen 1942: začíná masové plynování v Sobiboru.	30. duben 1942: Pohl píše Himmlerovi, že hlavním úkolem všech táborů bude využívat vězně k práci.
23. červenec 1942: začíná masové plynování v Treblince. Srpen 1942: začíná plynování v Majdanku.	21. srpen 1942: Luther píše, že počet transportovaných Židů nepostačuje k pokrytí potřeby pracovních sil, takže německá vláda požádala slovenskou vládu o dodání 20 000 mladých, silných Židů na práci.
Konec roku 1942: funguje šest vyhlazovacích táborů.	28. prosinec 1942: Glücks píše všem táborovým velitelům, že Himmler nařídil, že úmrtnost musí bezpodmínečně klesat. Vězni musí dostávat lepší stravu.
3. listopad 1943: v Majdanku a několika jeho vedlejších táborech je zastřeleno asi 42 000 židovských továrních dělníků.	26. říjen 1943: oběžník Pohla všem táborovým velitelům. Všechna opatření velitelů se musí soustředit na zdraví a výkonnost vězňů.
16. květen 1944: v Osvětimi-Březince začíná masové vraždění několika set tisíc maďarských Židů.	11. květen 1944: Hitler nařizuje nasadit 200 000 Židů na výrobu bitevníků.

P: Ale co když oficiální dokumenty lžou, co když „evakuace“ a „deportace“ byla kódová slova pro vraždu?[95]

R: V tom případě máme logický problém. Všichni souhlasí, že až do poloviny roku 1941 výrazy „emigrace“, „evakuace“, „přesídlení“ a „deportace“ znamenaly to, co označují. Jak by tedy od poloviny roku 1941 mohlo být příjemcům oficiálních rozkazů jasné, že se z těchto výrazů najednou stala kódová slova znamenající něco úplně jiného, totiž masovou vraždu? Nesmíme zapomínat, že se představitelé aparátu Třetí říše pokládají za poslušné a oddané vykonavatele rozkazů. Očekávalo se, že rozkazy budou provedeny doslova a bezpodmínečně. Zda to tak skutečně fungovalo, je druhá věc. Fakt je, že se neposlušnost přísně trestala. To by platilo tím spíš, kdyby šlo o rozkazy někoho deportovat a využít k nuceným pracím v klíčové válečné výrobě a dotyčný by je místo toho zavraždil. Jde o to, jak by lidé vydávající rozkazy objasnili jejich příjemcům, že najednou od určitého okamžiku musí přehodnocovat jejich význam a dělat něco úplně jiného, než co rozkazy říkají? A jak by lidé vydávající rozkazy zabránili jejich příjemcům v přehodnocování významu rozkazů tehdy, když by skutečně znamenaly to, co říkají?

P: Museli by jiné rozkazy dostávat pořád!

[94] Mimochodem, toto tvrzení neodráží protokol z konference, neblaze proslulý „protokol z Wannsee“, kde se mluví jen o deportaci a nucené práci, ne o fyzickém vyhlazení. Ohledně tohoto kontroverzního dokumentu viz Rudolf 2005d, str. 121-127.

[95] Teze o kódovaném jazyce klasickým způsobem shrnul Kogon et al. 1983. V německém vydání je dokonce úvodní kapitola nazvaná „Enttarnung der verschlüsselten Begriffe“ a v anglickém 1993, str. 5-12, „Kódovaná řeč“.

R: Přesně tak. Problém je, že v souvislosti s konečným řešením žádné dokumenty stanovující definici a „přehodnocování významu“ údajných kódových slov zkrátka neexistují. Takové příkazy by podkopávaly utajení, které přece mělo být hlavním důvodem používání kódovaného jazyka.

P: Vrazi by museli být úplně hloupí, kdyby to všechno dali na papír. Přišli by tím o kamufláž kódovaného jazyka. Takové příkazy by se musely dávat ústně a projít řetězcem velení.

R: Copak by to neznamenalo, že by se do konečného řešení zapojily tisíce lidí, kteří by se tak bez ptaní podíleli na masové vraždě jen proto, že jim nějaký nadřízený ústně rozkázal něco, co je diametrálně odlišné od písemných rozkazů?

P: Ano.

R: Dobře. Co když jste od ředitele firmy dostal písemný vzkaz, že máte přesunout počítačové vybavení do jiné budovy, ale váš šéf vám tvrdí, že mu ředitel potají řekl, že ho máte rozmlátit. Vzal byste sekeru, šel do serverovny a rozbil ji?

P: Noooo....

R: A uvědomte si: za zabití v rozporu s rozkazy a zejména za sabotáž válečného úsilí tehdy vždy následovala smrt. Vzhledem ke krajně tvrdým trestům za Třetí říše si lze jen stěží představit, že by taková provinění nebyla přísně potrestána.

Skutečnost, že se dodnes nenašel žádný dokument nařizující masové vraždění Židů[96] nebo obsahující instrukce kdy a jak přehodnocovat význam konkrétních „kódových slov“, pro etablovanou historiografii znamená skutečný hlavolam. A ve skutečnosti neexistuje ani byrokratická stopa, že by takový rozkaz nebo instrukce existovaly. Nezapomínejme, že údajný zločin byl největší genocidou všech dob. Zahrnoval šest milionů lidí, trval tři roky, zasáhl celý kontinent a měl se na něm podílet nespočet úřadů a nižších úředníků. Ve druhé přednášce jsem citoval absurdní tvrzení profesora Raula Hilberga o telepatických příkazech v rámci Třetí říše (viz str. 114).

Na realizaci tak obřího plánu genocidy, který nikdy nebyl dán písemně, odporoval všem dokumentům a byl šířen, aniž po něm zůstala jediná byrokratická stopa, by opravdu byla potřeba telepatie. Z těchto důvodů pokládám celou tezi o kódovaném jazyku za absurdní.

Ale prozatím tento problém odložme stranou a soustřeďme se na to, co se v koncentračních táborech od poloviny roku 1941 odehrávalo doopravdy. Začneme nejznámějším táborem ze všech, Osvětimí.

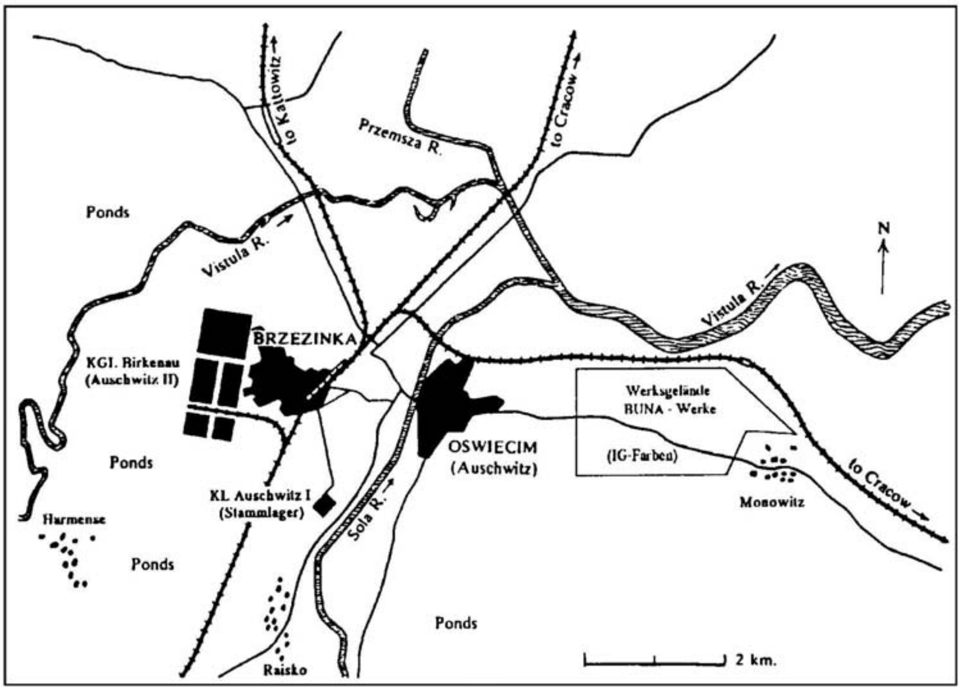
3.4. Osvětim

3.4.1. Průmyslová oblast Osvětim

R: Nejprve chci popsat oblast, o níž je řeč.

Osvětim není jen nějaká polská vesnička. Je to město v těsném sousedství průmyslové oblasti Horního Slezska, viz obrázek 18. Město Osvětim (polsky Oświęcim) leží na soutoku řek Sola a Visla. Sousední vesnice Březinka (polsky Brzezinka) leží na železničním uzlu, kde se trať vedoucí z Čech přes Ostravu a Bielisko-Bialu napojuje na trať do Krakova a Katovic. Visla, protékající pouhý kilometr západně od Březinky, tvořila od 17. století až do roku 1919 hranici mezi německým Slezskem a Polskem, respektive po rozdělení Polska

[96] Viz Widmann 1996.

Obr. 18: Mapa Osvětimi a okolí za druhé světové války.

v 18. století mezi Slezskem a rakouskou Haličí. Za rakouské monarchie tam byla postavena kasárna. Ta v roce 1919 převzala nově vzniklá polská armáda.[97] Po německo-polské válce v září 1939 se z těchto baráků stal koncentrační tábor pro polské vězně. Dnes je tento tábor označován za *Stammlager* (hlavní tábor)* nebo prostě „Osvětim I". Nachází se jihozápadně od Osvětimi přímo u řeky Soly.

Za německé okupace se tato oblast zásadně změnila. Před válkou byla Osvětim – podle západních měřítek – zaostalá zemědělská vesnice. Po odchodu Němců z ní bylo moderní město s kvalitní průmyslovou infrastrukturou a velkými, moderními chemičkami.

P: Chcete říct, že německé podniky v Osvětimi byly pro Polsko užitečné?

R: Pokud se budeme bavit o rozvoji průmyslové infrastruktury, tak ta byla pro Polsko výrazně užitečná. To samozřejmě neplatí o všech německých aktivitách v oblasti. Také zde nehodnotíme, zda byl souhrn celkového dění za druhé světové války spíše pozitivní nebo negativní.

Důvody urychlené industrializace v tomto regionu jsou jasné. Osvětim byla ideálním místem k vybudování německého chemického průmyslu vzhledem k blízkosti Horního Slezska, dobrého železničního spojení a bohatému množství vody ze Soly a Visly. Vzhledem k velké vzdálenosti Británie byly navíc továrny až do poloviny roku 1944 v bezpečí před bombardováním.

Jak známo, Německo vždy mělo minimální nebo prakticky žádné zásoby ropy. Jenže ropné produkty jsou pro válečnou výrobu klíčové. Aby se Německo, odříznuté od arabské a ruské ropy, zbavilo své závislosti, již za první světové války rozvinulo proces rafinace uhlí. Uhlí, kterého mělo Německo v Porúří, Sársku a Slezsku spoustu, se během tohoto procesu mění na plynné nebo tekuté uhlovodíky. Ty pak používá petrochemický průmysl jako surovinu k nejrůznějším chemickým syntézám, mimo jiné k výrobě gumy, paliv a maziv.

[97] Ohledně historie Osvětimi viz van Pelt/Dwork 1996 a Pressac 1989.

* Ještě přesněji „kmenový tábor"; pozn. překl.

Za druhé světové války byla technologie rafinace uhlí nasazena v širokém měřítku hlavně v Porúří, Badenu (BASF) a Osvětimi (Gumz/Foster 1953). Jedním z prvních kroků u nejčastější metody zplyňování uhlí je výroba oxidu uhelnatého spalováním mokrého uhlí v prostředí chudém na kyslík. Analýza amerického ministerstva války o dopadech spojeneckého bombardování na Německo shrnula význam této technologie následovně (U.S. Strategic… 1947, str. 1):

> „Válečné Německo byla říše postavená na uhlí, vzduchu a vodě. 84,5 % leteckého benzínu, 85 % motorových paliv, přes 99 % gumy, 100 % koncentrované kyseliny dusičné – základní substance všech vojenských výbušnin – a 99 % neméně důležitého metylalkoholu se syntetizovalo z těchto tří surovin. […] Jádrem tohoto průmyslového organismu byla zařízení na zplyňování uhlí.“

O velikosti těchto chemických továren vypovídají letecké fotografie Osvětimi, pořízené spojeneckým průzkumným letounem na jaře 1944 (Ball 1992). Na obrázku 18 je přibližně zakreslená plocha, na níž I.G. Farbenindustrie AG během pár let z ničeho vybudovala průmyslový komplex, a to do značné míry díky nasazení nucených dělníků z koncentračního tábora Osvětim.

Po válce tuto technologii zničily spojenecké krádeže patentů, únosy německých vědců a demontáž německého průmyslu. V poválečném Německu už revitalizace rafinace uhlí nenastala, protože se vítězné mocnosti obávaly soběstačného Německa a navíc byla ve velkém množství dostupná levná ropa. Výzkum se ve skromném měřítku obnovil až po ropné krizi v 70. letech.

Ale vraťme se k Osvětimi. Chemický komplex I.G. Farbenindustrie je největší, ale ne jediný příklad úmyslu rozvinout v tomto regionu průmysl. Němci si po zahájení ruského tažení mysleli, že by nedostatek pracovních sil v novém průmyslu mohli vyřešit – mimo jiné – ruští zajatci. Waffen-SS proto západně od Březinky naplánovaly velký zajatecký tábor, dnes známý jako „Osvětim II“ nebo „Osvětim-Březinka“.

Obr. 19: Chemička I.G. Farbenindustrie AG v Osvětimi-Monowitzi, zima 1944/1945.[98]

[98] www.auschwitz-muzeum.oswiecim.pl/html/eng/historia_KL/foto/ig_farben_foto_buna.html

P: Ale Březinka je známa jako čistě vyhlazovací tábor.

R: S jistotou se ví, že v říjnu 1941 jako taková plánována nebyla. Všechny rané dokumenty výslovně hovoří o táboru pro válečné zajatce.[99]

P: Tábor zůstal pod správou SS?

R: Ano. Za výstavbu v Osvětimi až do konce války zodpovídal *Zentralbauleitung der Waffen-SS und Polizei* (hlavní stavební správa Waffen-SS a policie; viz Mattogno 2005c).

P: Takže Waffen-SS nebyly tak sněhobíle čisté, jak tvrdí někteří pravičáci v Německu (Schönhuber 1981).

R: To záleží na tom, které verzi historie člověk věří. Jestliže se masové vraždění, údajně probíhající v Osvětimi i jinde, skutečně stalo, tak v tom Waffen-SS rozhodně měly prsty.

Tábor Březinka leží v bahnitém říčním údolí v blízkosti soutoku Soly a Visly. S rostoucím využíváním vězňů v průmyslu v Horním Slezsku postupně začala vznikat řada menších pracovních táborů. Dohromady zde bylo 30 tzv. vedlejších táborů, organizačně spadajících pod tábor Osvětim a zajišťujících střechu nad hlavou vězňům poblíž jejich pracovních míst. Například na výše uvedené mapě vidíme vedlejší tábory u osad Harmense, Rajsko a Monowitz. Těmito menšími tábory se zabývat nebudu, protože nikdo nikdy netvrdil, že by tam docházelo k masovému vraždění. Právě naopak! Dovolte mi trochu odbočit a zmínit svědectví Jakoba Lewinskiho, někdejšího vězně v Monowitzi, které poskytl u výslechu roku 1958 v rámci přípravného řízení, vedoucího k osvětimskému procesu ve Frankfurtu.[100] Lewinski byl deportován spolu s manželkou, ale v Osvětimi je rozdělili. Už ji nikdy nespatřil. Ubytování v táboře Osvětim-Monowitz popisuje jako „důstojné člověka“:[101]

> „V táboře byl nevěstinec s 10 ženami, ale ty byly k dispozici jen říšskoněmeckým vězňům. Vězni za práci týdně dostávali poukázky až za 150 DM [mělo by být RM – říšských marek], za které si mohli kupovat hořčici, zelí, červenou řepu, a tak dále […]
>
> Tábor měl všeobecně dobrá hygienická zařízení, lázně a sprchy, a skvělý lazaret […] K jídlu jsme třikrát týdně dostávali 1/3 [bochníku], čtyřikrát 1/2, k tomu ráno misku kávy, pětkrát 20 gramů margarínu, jednou trochu marmelády a jednou kus sýra. V poledne byla v práci tzv. buna polévka bez výživné hodnoty. Večer byla silnější polévka, jednak řepa, jednak zelí atd.“

Podle Lewinskiho byla v táboře kvůli náročným 12hodinovým pracovním směnám a nedostatečné stravě zpočátku vysoká úmrtnost. Později však pracovní vytížení pokleslo a tím výrazně poklesla i úmrtnost. Ohledně vedení z řad SS prohlašuje:[102]

> „Naším velitelem tábora byl SS-Obersturmführer Schöttl, který byl odsouzen k smrti v Dachau asi za zločiny, které spáchal ještě před příchodem do našeho tábora, protože jako velitel našeho tábora by si trest smrti rozhodně nezasloužil.“

---

[99] „Erläuterungsbericht zum Vorentwurf Neubau K.G.L. Auschwitz“, Oct. 30, 1941, RGVA 502-1-233, str. 13-30. K.G.L. = Kriegsgefangenenlager = zajatecký tábor.

[100] Výslech Nov. 24, 1958, Staatsanwaltschaft… 1959, vol. 2, str. 305-310.

[101] *Tamtéž*, str. 305, 305R; detailněji porovnej Rudolf 2003h, str. 356 ad.

[102] Staatsanwaltschaft… 1959, vol. 2, str. 306; tuto výpověď podporuje svědectví Gerharda Grandeho, který se o Schöttlovi vyjádřil podobně pozitivně, *tamtéž*, vol. 7, str. 1058.

P: Tomu říkám opravdu úžasná výpověď, naprosto bez pomstychtivosti! Vždyť ten nebohý muž kvůli SS přišel o manželku. Klobouk dolů před takovým charakterem!

R: Máte pravdu. Díky takovým výpovědím mám k některým vězňům skutečnou úctu. Po roce 1942 Osvětim sloužila jako deportační centrum pro Židy ze západní a střední Evropy. Spousta transportů táborem Březinka projela, aniž tam byly zaregistrovány. Vězni odtud byli rozdělováni do jiných táborů v širším okolí nebo transportováni do dalších komplexů pracovních táborů. Část zůstala v Březince a byla tam zaregistrována. Dnešní oficiální historiografie předpokládá, že Židé, kteří v Březince nebyli zaregistrováni, šli rovnou do „plynových komor".

Po vylodění spojenců v Itálii se průmyslová oblast Horního Slezska ocitla v doletu amerických bombardérů. Proto na jaře 1944 průmyslovou výrobu a výstavbu v oblasti Osvětimi výrazně narušovaly nálety.

Na snímcích pořízených v této době spojeneckými průzkumnými letouny můžeme v táborovém komplexu rozeznat spoustu podrobností. Kromě jiného je vidět, že polští zemědělci obdělávali pole až k plotům. To znamená, že bylo vyloučené utajit, co se tam děje (porovnej Ball 1992, str. 51-53). Totéž platilo i pro silně vytíženou osobní a nákladní železniční dopravu, vedoucí kolem Osvětimi. Ta by znemožňovala utajení stejně jako skutečnost, že spousta vězňů byla nasazena jako dělníci v civilních i vojenských podnicích a továrnách. Tito vězni byli běžně v kontaktu jak s válečnými zajatci z jiných zemí, tak s německými i zahraničními civilisty. Navíc se na výstavbě v koncentračních a zajateckých táborech podílela spousta civilních stavebních firem se svými zaměstnanci.[103] Krom toho se vězni z koncentračních táborů neustále propouštěli.

P: Propouštění z vyhlazovacího tábora?

R: Ať už to byl vyhlazovací tábor nebo ne, propuštění z Osvětimi a Březinky jsou snadno dokazatelná. Například podle jedné publikace osvětimského muzea bylo propuštěno víc než 1 000 z 26 200 registrovaných vězňů a asi 3 000 byly přeloženy do jiných táborů.[104]

P: To by byly 4 000 svědků masového vraždění. SS bylo evidentně jedno, co tito svědci o Osvětimi řeknou světu.

R: A to byl jen zlomek z celkového množství. Oficiální počet propuštěných je minimálně 1 400 a oficiální počet vězňů přeložených do jiných táborů asi 200 000,[105] ačkoliv Mattogno (2006) ukazuje, že jich jen v letech 1944 až 1945 bylo nejméně 250 800.

Badatelé, kteří tvrdí, že spousta lidí v Osvětimi byla potají zavražděna, zkrátka neví, o čem mluví. Evidentně neznají uspořádání a denní režim ani objektivní, reálnou situaci.[106] Na Němci okupovaných územích byly k provádění masových vražd tisíce vhodnějších míst než rušné průmyslové město Osvětim.

---

[103] Viz seznam 46 firem a někdy více než 1 000 civilních zaměstnanců aktivních v Osvětimi: Mattogno 2005c, str. 51-56.

[104] Staatliches Museum… 1995, str. 231; porovnej Gärtner/Nowak 2002, str. 430.

[105] Počet propuštěných v letech 1940 až 1941 je částečně neznámý; viz F. Piper 1993; porovnej Mattogno 2003e, str. 393-399.

[106] Například neinformovanost spojenců o masovém vraždění Židů vysvětluje americký historik A. M. de Zayas utajováním ze strany německé vlády: Zayas 1992.

3.4.2. Dějiště masového vraždění

R: V zásadě existují dva způsoby, jak si udělat obrázek o tom, co se v Osvětimi dělo. Buď se můžete ponořit do původních pramenů a číst a analyzovat tisíce dokumentů a svědeckých výpovědí, nebo sáhnout po knize vydané institucí, která se prohlašuje za nejvyšší autoritu – státním polským muzeem v Osvětimi.

Je jasné, že si prakticky každý vybere to druhé. Kdo má čas a prostředky na to první? Proto bych rád krátce shrnul literaturu vydanou osvětimským státním muzeem. Nejprve stručně popíšu oficiální, muzeem prezentovanou historii Osvětimi a údajného procesu vyhlazování. Ta vypadá takto (Danuta Czech et al. 1997):

Velitel tábora Höß v létě 1941 dostává ústní rozkaz připravit tábor na vyhlazování Židů. Začátkem září 1941 ve sklepě jedné budovy v hlavním táboru probíhá experimentální zplynování několika set sovětských válečných zajatců pesticidem cyklon B, obsahujícím kyanid.[107] V následujících týdnech udělali vražednou plynovou komoru z márnice krematoria v hlavním táboru. Tato změna spočívala v proražení děr do betonové střechy tak, aby se dal do místnosti vhazovat cyklon B. Plynová komora je uvedena do provozu zhruba koncem roku 1941 a funguje do začátku roku 1943 (viz plánek krematoria na obr. 64, str. 171). „Selekce" obětí probíhá u kolejí před hlavním táborem. Práceschopní jsou přijímáni do tábora, práce neschopní jsou rovnou posíláni do „plynové komory". Těla obětí se pak spalují v místnosti vedle plynové komory, kde byly původně dvě a později tři dvoumuflové[108] kremační pece. V první polovině roku 1942 se na plynové komory změnila dvě selská stavení, ležící mimo samotný tábor Březinka. Ta se nazývají „bunkr 1" a „bunkr 2" nebo někdy „červený dům" a „bílý dům". Ty fungují do začátku roku 1943. S deportacemi maďarských Židů v květnu 1944 je jedno z těchto selských stavení (bunkr 2) opět zprovozněno jako plynová komora.[109]

Mrtvoly obětí těchto bunkrů se spalují na dřevěných hranicích v několik metrů hlubokých jámách. Velkými naběračkami se sbírá rozžhavený lidský tuk a používá se jako palivo do ohně.

P: Nedokázal jste už náhodou, že to je nesmysl?

R: Ano, ale to na tvrzeních svědků nic nemění a navíc jsem neříkal, že mainstreamoví historici tyto důvody uznávají.

V létě 1942 se začínají plánovat čtyři nová krematoria v Březince, přičemž se staví po dvou ve vzájemné zrcadlové symetrii. Dvě tyto budovy (krematoria II a III) mají po dvou podzemních márnicích. První se používá jako svlékací místnost a druhá jako plynová komora. Každá má navíc pecní prostor s pěti trojkomorovými pecemi, což dělá celkem 15 komor (viz krematoria II a III, obr. 55 ad., str. 163). Další dvě krematoria (IV a V)[110] měla nadzemní márnice, pece s osmi komorami a tři menší místnosti používané jako „plynové komory".

[107] Zprávy o tomto údajně prvním, nezdokumentovaném zplynování jsou extrémně rozporuplné, porovnej Mattogno 2005d.

[108] Mufle je komora v kremační peci, kde je tělo spáleno na popel. Každá pec může mít jednu nebo několik komor. V Osvětimi byly dvoukomorové pece a v Březince troj a osmikomorové.

[109] Z důvodu nedostatku místa se zde těmito bunkry nemůžeme zabývat podrobněji. Výpovědi svědků jsou velmi rozporuplné, ale jejich existenci jako budov používaných SS lze vyvrátit na základě dokumentů: Mattogno 2004c.

[110] Ohledně bokorysu a půdorysu viz obr. 149, str. 396, převzatý z mého znaleckého posudku (Rudolf 2003b, str. 135); také reprodukce Pressac 1989, str. 401.

Tato krematoria se postupně spouští do provozu od března do června 1943. Krematoria IV a V však brzy ukončují činnost kvůli vadné konstrukci. Krematorium IV se neopravuje vůbec, V až velmi pozdě. Pece krematorií II a III s přestávkami fungují až do konce roku 1944. Do podzemních plynových komor krematorií II a III se – stejně jako v krematoriu v hlavním táboru – vhazuje cyklon B otvory, které jsou vyraženy do železobetonové střechy po dokončení stavby. Plynové komory krematorií IV a V, které jsou nad zemí, mají ke vhazování pesticidu malé otvory ve zdech. Jediné plynové komory vybavené ventilací jsou v krematoriích I, II a III. Z plynových komor krematorií IV a V ani ze selských stavení jedovatý plyn nelze vypudit. Musí se tedy využívat pouze přirozená ventilace otevřenými dveřmi a otvory.

P: Prosím?

R: Ještě momentík. Nechte mě to nejprve dokončit. Selekce obětí do května 1944 probíhá u kolejí v hlavním táboru, ale pak na nové rampě postavené v Březince.

Lidem určeným ke zplynování je řečeno, že se z hygienických důvodů musí osprchovat a bude jim vydezinfikováno oblečení. Oběti se svléknou – částečně ve zvláštních budovách nebo místnostech, částečně pod širým nebem – a někdy dostanou i mýdlo a ručníky. Pak jsou odvedeny (respektive nahnány) do plynových komor, z nichž některé mají kvůli oklamání obětí falešné sprchové hlavice. Když se zavřou dveře, do komory se vhodí pesticid v množství používaném k hubení hmyzu. Po pár minutách jsou všichni mrtví. Asi po čtvrt hodině se otevřou dveře a tzv. *Sonderkommandos* (zvláštní jednotky vězňů) začínají vytahovat mrtvoly. Někdy mají plynové masky, někdy ne. Mrtvolám ostříhají vlasy a vytrhají zlaté zuby. Pak je odtáhnou do kremačních pecí nebo spalovacích jam. Pece se těly napěchují, až osm těl do každé spalovací komory. Z krematorijních komínů i obřích spalovacích jam vyšlehnou plameny a hustý černý kouř. Celá oblast je zahalená dýmem a pekelným zápachem hořícího masa. Od května do září 1944 je denně vražděno nejméně 10 000 Židů. Většina těl se spaluje v otevřených jámách.

P: Kolik obětí mělo být v plynových komorách namačkáno najednou?

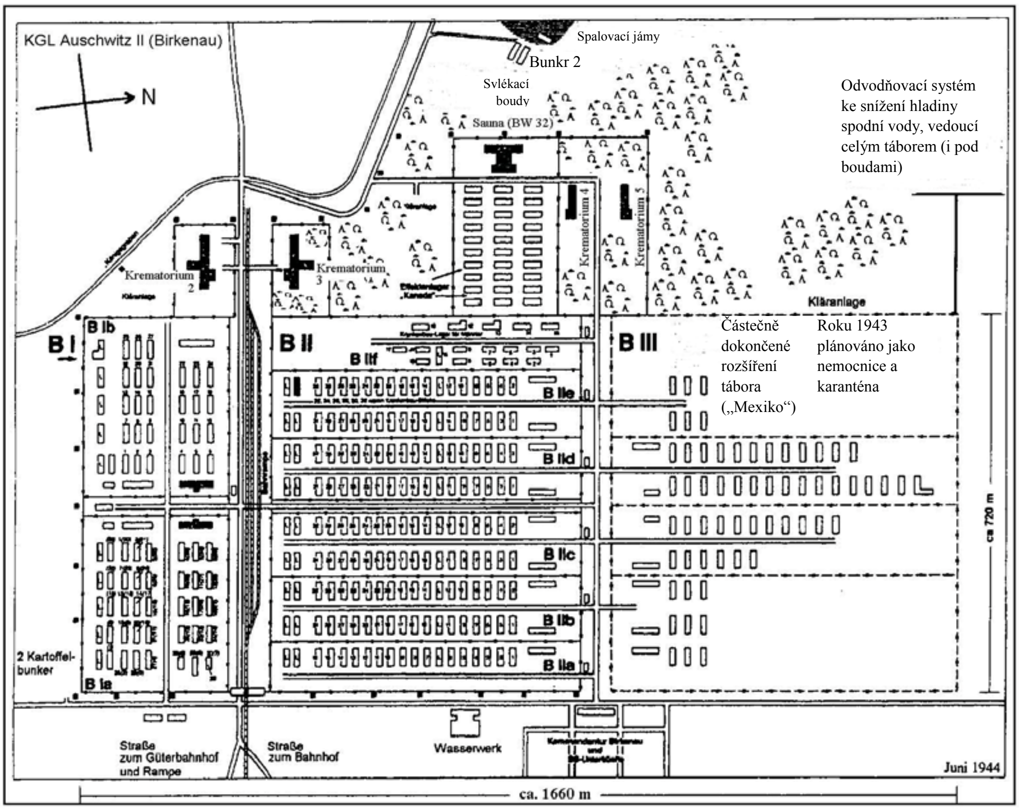
R: V tom se svědci neshodnou. V podzemních márnicích 1 krematorií II a III o ploše 210 m^2 se mělo naráz popravovat nejméně 1 000 lidí. Jiní svědci mluví o 2 000 nebo dokonce 3 000 obětí.

P: To je 5 až 14 lidí na metr čtvereční. Jak se dá dostat 14 lidí na metr čtvereční? To by se na sebe museli extrémně silně namačkat.

R: To je skutečně zajímavý logistický problém. Jen si to představte: 1 000 lidí obou pohlaví plus dětí vchází do svlékací místnosti (márnice 2) o ploše 390 m^2. Každý by tedy měl plochu jen 60 × 60 cm, na níž by se musel svléknout. Zkušenosti ukazují, že se lidé na úplný okraj uzavřených prostor netlačí – samozřejmě pokud k tomu nemají dobrý důvod, jako když nastoupí do autobusu a musí se zmáčknout, aby mohli přistoupit ještě další.

P: A ani tehdy to většinou nefunguje. Lidé se prostě neposunou, aby udělali místo ostatním, dokud jim to někdo neřekne. Až pak jsou ochotní vyhovět. A zvlášť to platí, když se jim řekne, aby se svlékli donaha před stovkami cizích lidí obou pohlaví. To by nefungovalo.

R: Správně. Ve skutečnosti i když chcete jen to, aby lidé prošli jedinými dveřmi do dlouhé, rozlehlé místnosti a do posledního místečka ji zaplnili, musí se to nacvičit. Když se svlékli, naháči přešli do údajné plynové komory (márnice 1) a tentýž problém nastal znovu. Tady se na sebe oběti musely namačkat ještě víc, protože tato místnost byla ještě menší. První příchozí museli disciplinovaně dojít až na konec této 30 metrů dlouhé místnosti a tam se seřadit před zdí. Další se postavili do řady před ně a tak dál, dokud komora nebyla plná.

Obr. 20: Tábor Březinka pro válečné zajatce v červnu 1944, včetně údajného bunkru 2 a části spalovacích jam (uprostřed nahoře).

I kdyby byla choreografie dokonalá, zabralo by to nejméně půl hodiny.

P: Tak jak těchto 1 000 nahých lidí přiměli těsně se na sebe namačkat a dotýkat se dalších nahých a úplně cizích lidí?

R: Nevím, ale vyžadovalo by to dril a disciplínu, kterou můžete vštípit jedině vojákům po několikatýdenním výcviku za předpokladu, že jsou oblečení. Nevím, jestli by to fungovalo, kdybyste tyto vojáky seřadili nahé, zvlášť když by mezi nimi byly i vojačky.

P: No, je to směšné. Za takových okolností by tvrzení SS, že se v té místnosti oběti budou sprchovat, nikoho nepřesvědčilo. Jak se chcete sprchovat, když vám ostatní šlapou na nohy a nemůžete se ani otočit, natož ohnout?

R: Tu absurdnost jste vystihl docela dobře. Ještě jsme se ani nedostali k technickým a dokumentárním detailům a vidíte, že je tvrzení o údajném plynování pochybné už jen z čistě logických důvodů.

Na závěr tohoto krátkého shrnutí údajného scénáře vraždění by také mělo zaznít, že první zpráva o zkoumání údajných metod vraždění v Osvětimi přímo na místě, jak ji sepsal Boris Polevoj, sovětský propagandista píšící do novin *Pravda*, je úplně odlišná od toho, co se uvádí dnes (Polevoy 1945; porovnej Faurisson 1997b, Heddesheimer 2002):

> „Loni, kdy Rudá armáda odhalila světu hrůzná a odporná tajemství Majdanku, začali Němci v Osvětimi zametat stopy svých zločinů. Zarovnali vyvýšeniny tzv. ‚starých‘ hrobů ve východní části tábora, odstranili a zničili stopy elektrického pásového dopravníku, kde byly stovky lidí najednou zabíjeny elektrickým proudem, jejich těla padala na pomalu jedoucí dopravní pás, který je odvážel do vysoké pece, kde úplně shořela, kosti byly rozválcovány a pak rozsypány po okolních polích.“

Historka o popravování elektřinou na pásovém dopravníku a následném spalování ve vysokých pecích byla samozřejmě jen sovětská propaganda bez jakékoliv opory v realitě. Také rychle skončila na smetišti dějin spolu s dalšími nehoráznými historkami z války i krátce po ní, jako byla obří „pneumatická kladiva" zabíjející lidi tlakem vzduchu nebo jámy zakryté celtou, sloužící jako plynové komory, abychom jich jmenovali jen pár. Mimochodem, první tvrzení o plynování v Osvětimi pochází z října 1941 a jako pokusní králíci na testování chemických zbraní prý byli použiti sovětští váleční zajatci. Pokud by někoho zajímala celá škála absurdit, tvrzených v průběhu doby, a jejich metamorfóza v dnešní verzi plynových komor používajících cyklon B, může se obrátit na příslušnou literaturu (Mattogno 2005e). Jak věrohodná jsou tvrzení o plynové komoře na cyklon B, to budeme zkoumat v dalších kapitolách.

3.4.3. Důkazy z leteckých fotografií

R: Nyní podrobíme tvrzení shrnutá výše kritickému přezkoumání. Nejprve se podíváme na dokumenty vyprodukované spojenci v době údajného vraždění, konkrétně na letecké snímky pořízené jejich průzkumnými letouny. Ty na jaře 1944 pravidelně přelétaly nad Osvětimí, protože byla součástí průmyslového regionu Horní Slezsko.
Než si ty snímky rozebereme, chci se zeptat, co čekáte, že na nich uvidíme, pokud věříte oficiální verzi, kterou jsem právě shrnul.

P: Čekal bych tábor zahalený kouřem.

P: Zvlášť z komínů: měla by tam být spousta kouře, možná i plameny.

R: Ale jen pokud pece fungovaly a ohně hořely...

P: Pece by se daly rychle uhasit, ale ne obří ohně v jámách, kde se každý den spalovalo 10 000 těl. Takové ohně by doutnaly několik dní.

R: Dobře, soustřeďme se na spalování v jámách. Co byste čekal, že na těch fotografiích bude?

P: Tak především obří jámy a větší nebo menší kouř. Pak velké zásoby palivového dřeva. Všude by musel být rozptýlený popel a ten by změnil barvu okolí spalovacích jam.

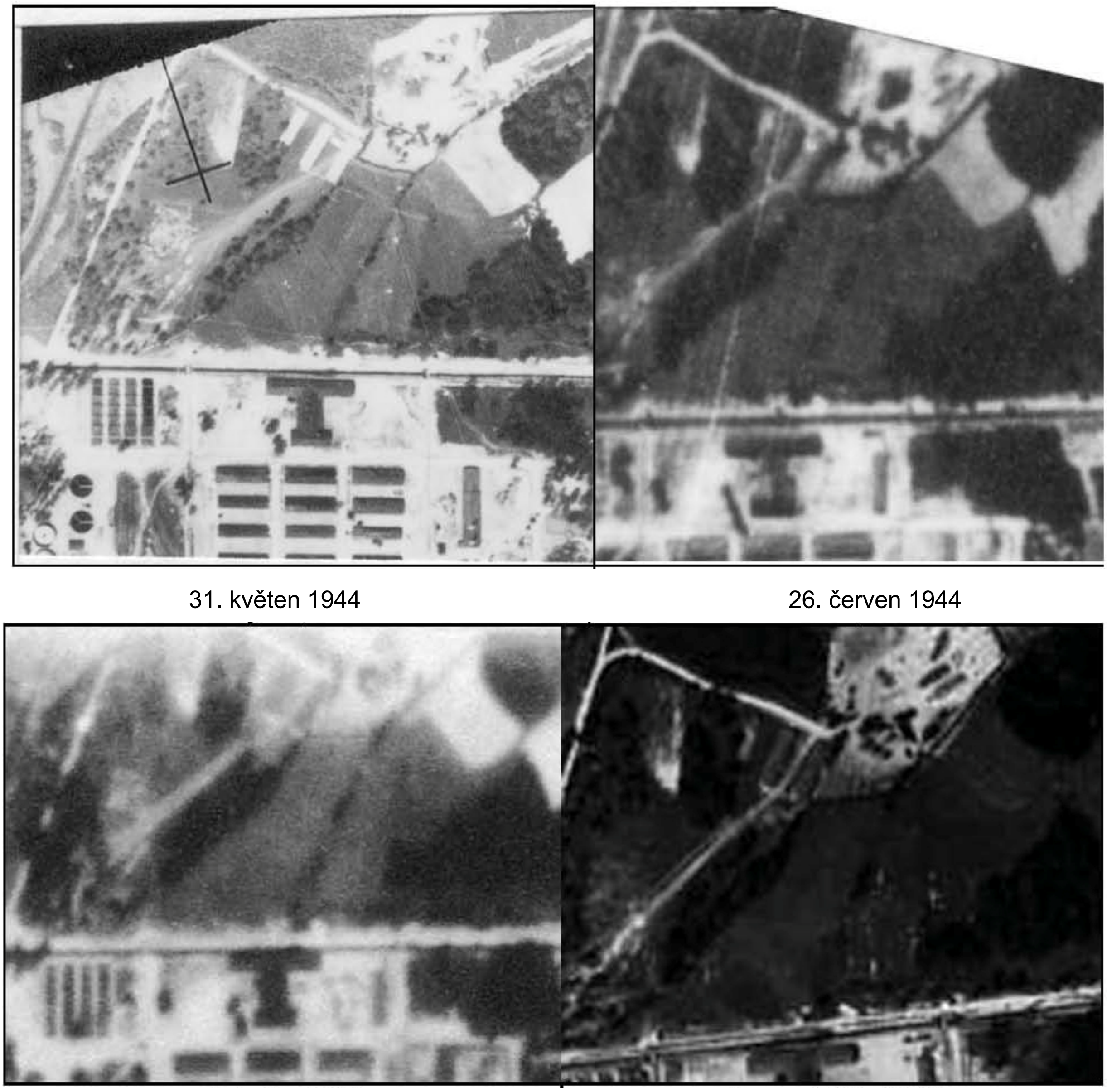
R: A jak velké by ty jámy byly, aby mohly zpopelnit 10 000 těl denně?

P: 10 000 čtverečních metrů? Možná by mohly zvládnout dvojí spalování za den, takže by stačilo 5 000 čtverečních metrů plus okolí jam. To by byla zhruba velikost fotbalového hřiště.

P: Kolem jam by byla spousta vykopané zeminy, hory hlíny.

P: A také bychom viděli dopravní cesty z plynových komor k jámám, a i cesty od přivážení palivového dřeva a odvážení popela.

R: Německý autor Heinrich Köchel analyzoval prostor, čas a potřebu paliva k masovému spalování dobytka, který v roce 2001 uhynul ve Velké Británii na následky epidemie slintavky a kulhavky. Na hranicích se musely spálit nespočetné tisíce zvířecích zdechlin (Köchel 2004). Podle toho by se po hranici tak velké, jaká by byla potřeba v Osvětimi, dal popel odklidit nejdřív za týden; tak velké hranice hoří jeden až dva dny a několik dalších dní po nich zůstávají žhnoucí uhlíky. Také plocha nutná k postavení tolika hranic, kolik by jich bylo potřeba na množství udávané pro Osvětim, a na zásoby potřebného paliva, by měla být kolem 130 hektarů. To je mnohem víc, než kdy tvrdili nějací svědci.

31. květen 1944 | 26. červen 1944

8. červenec 1944 | 23. srpen 1944

Obr. 21-24: Výřezy různých leteckých snímků z oblasti kolem bunkru 2, kde údajně měly být obří spalovací jámy. Rok 1944.

P: Mimochodem, pokud mohu mít poznámku, jestliže se to všechno nacházelo v bahnité říční proláklině, tak intenzivní činnost by celou oblast proměnila v jednu velkou bažinu. Zničila by se všechna vegetace.

R: Nyní se podívejme na osm leteckých fotografií pořízených nad Osvětimí a v jejím okolí. Mám tu zvětšené výřezy s bunkrem 2, u něhož se měly nacházet údajné spalovací jámy západně od krematorií IV a V na obr. 21-28. Tyto snímky byly pořízeny 31. května,[111] 26. června,[112] 8. července,[113] 23. srpna,[114] 13. září,[115] 29. listopadu[116] a 21. prosince 1944,[117] plus 19. února 1945.[118]

---

[111] U.S. National Archives, RG 373 Can D 1508, exp. 3056.
[112] *Tamtéž*, RG 373, Can C 1172, exp. 5022.
[113] *Tamtéž*, DT/TM-3/Germany-East, Auschwitz/Neg no. 3. N50 E19 (německé foto z války).
[114] The Aerial Reconnaissance Archives. Ref. no. 006-000-000-000-C; http://aerial.rcahms.gov.uk

Vlevo nahoře: 13. září 1944
Vpravo nahoře: 29. listopad 1944

21. prosinec 1944 19. únor 1945

Obr. 25-28: Výřezy dalších leteckých snímků z oblasti kolem bunkru 2, kde údajně měly být obří spalovací jámy. Roky 1944-1945.

Co vidíme na fotografiích s lepší kvalitou?

P: Světle zbarvenou oblast ve tvaru nepravidelného pětiúhelníku.

R: Vidíte nějaký kouř?

P: Ne.

R: Nějaké udusané nebo vyježděné cestičky od přivážení dřeva a odvážení popela?

P: Ne, ale do té oblasti vede silnice, takže by tam žádné cestičky být nemusely. Dají se tam rozeznat tři pravoúhlé útvary, což by mohly být spalovací jámy.

R: V tom případě by ale byla vegetace udusaná a pokrytá hlínou a popelem. Sousední plochy jsou však neporušené. I na jiných místech lze rozeznat podobné pravoúhlé útvary a i kolem nich je vegetace neporušená (viz obr. 41, str. 149).

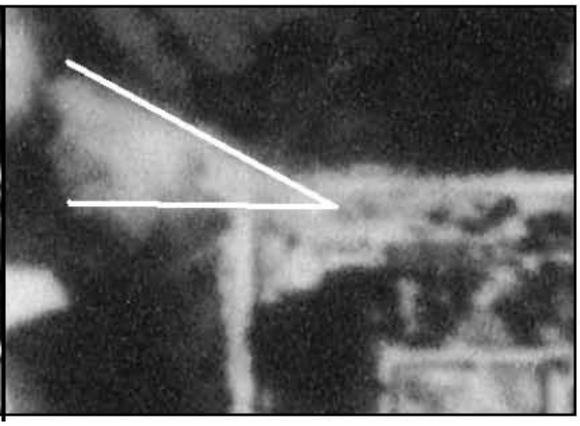
P: To je pravda. Třeba to jsou zahrnuté masové hroby.

---

[115] U.S. National Archives, RG 373 Can B 8413, exp. 3VI.
[116] *Tamtéž*, mission 15 SG/887, exp. 4058.
[117] *Tamtéž*, RG 373 Can D 1534, exp. 4023.
[118] *Tamtéž*, GX 12337/145 (německé foto).

Obr. 29: Spojenecký letecký snímek Osvětimi, pořízený 24. srpna 1944. Výřez ukazující kouř u krematoria V.[114]

Obr. 30: Výřez německého leteckého snímku Osvětimi, pořízený 8. července 1944, ukazující kouř u krematoria V.[113]

P: Nebo jámy na odpad.

R: Každopádně si můžeme být jistí, že to nejsou spalovací jámy, protože se zde za celou dobu od května do září 1944 nic nezměnilo. Nebyla tam žádná výraznější aktivita.

P: Ale to platí pro celou oblast. Všechny fotografie si jsou tak podobné, že člověk musí předpokládat, že se tam nic zásadního nedělo.

R: Nyní se podívejme na jiný výřez fotografie z 23. srpna 1944, severně od krematoria V na obr. 29.

P: Tam je vidět kouř!

R: Ano, takto na leteckém snímku vypadá kouř. Ve zhruba stejné oblasti vidíme podobný kouř na snímku pořízeném německým průzkumným letounem o nějakých šest týdnů dřív, viz obr. 30. Jak velká je plocha, z níž stoupá dým?

P: Podle toho, jak se kouř směrem dolů zužuje, bych řekl, že zdrojem bude jeden bod měřící pár čtverečních metrů.

R: Takže žádné obří jámy spalující tisíce těl?

P: Ne, je to jen malý oheň. A už vůbec se nedá říct, co se tam spaluje.

R: Správně. A tím bych diskusi o spalování pod širým nebem uzavřel.

Tvrzení svědků v tomto ohledu přináší i další, hlavně logistické problémy, ale to bych si nechal až do diskuse o Treblince (3.5.4. spalování těl beze stop, str. 201). Pokud by se někdo o tvrzení o osvětimském spalování pod otevřeným nebem zajímal podrobněji, může si přečíst studii zabývající se výhradně tímto tématem (Mattogno 2005b).

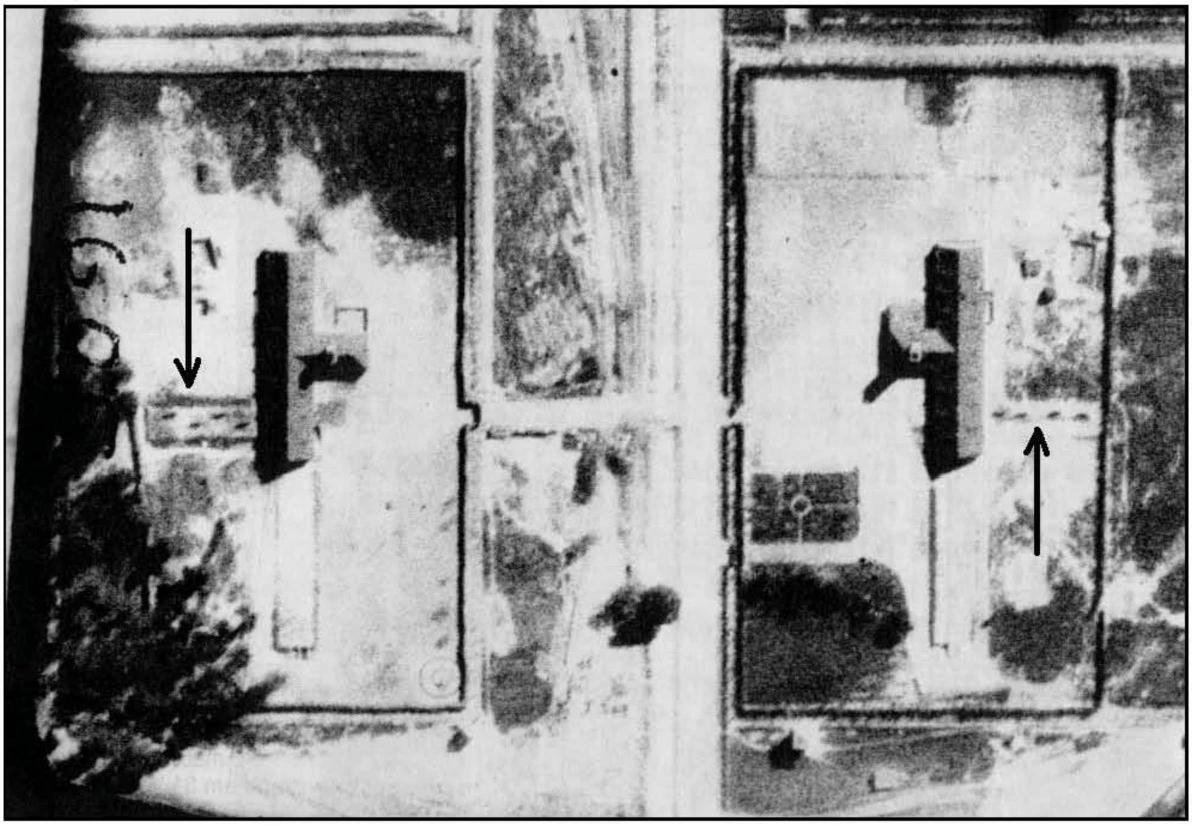
Podívejme se na další, neméně zajímavý aspekt těchto leteckých snímků. První letecký snímek Osvětimi-Březinky veřejnosti zpřístupnila CIA v roce 1979 (Brugioni/Poirier 1979; porovnej Stäglich 1979b).

P: To je podezřelé. Proč by do toho strkala nos největší zločinecká organizace na světě? Proč ty fotografie nezveřejnila nějaká instituce s akademickým věhlasem?

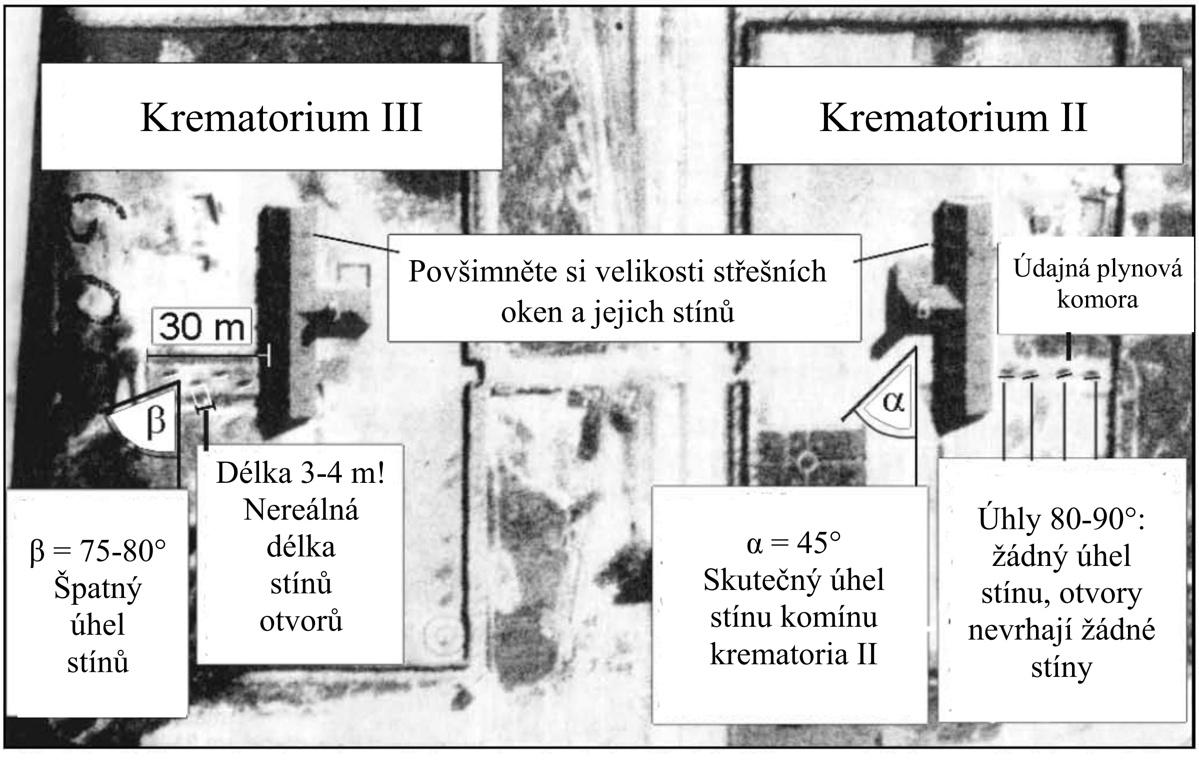
R: No, pro USA je hodně v sázce.

Především bych vás chtěl upozornit na dva snímky tábora Březinka z 25. srpna 1944.[119] Ty byly pořízeny v rozmezí 3,5 sekund, což na diaprojektoru umožňuje trojrozměrné zobrazení. Začněme první z obou fotografií. Foto 31 je zvětšený výřez kolem krematorií II a III, obrázek 32 schematický nákres.

[119] Ref. no. RG 373 Can F 5367, exp. 3185 a 3186.

Obr. 31: Zvětšený výřez spojeneckého leteckého snímku RG 373 Can F 5367, exp. 3185 tábora Březinka, pořízený 25. srpna 1944. Mimořádně zajímavé jsou tmavé skvrny na márnicích, údajných „plynových komorách“ obou krematorií (šipky). Dnes víme, že to *nebyly* šachty na vhazování cyklonu B.

Obr. 32: Schematické zobrazení leteckého snímku z obr. 31. Snadno lze rozeznat, že skvrny ze střechy márnice nemohu být plnícími otvory pro Cyklon B: jsou příliš velké, nepravidelné a vykazují nesprávný směr stínů.

Skvrny na střechách márnice 1 obou krematorií, údajných plynových komor, CIA identifikovala jako šachty na vhazování cyklonu B (Brugioni/Poirier 1979). Ale i bez 3D zobrazení lze rozeznat, že to vhazovací šachty být nemohly:

- Směr skvrn neodpovídá směru stínu komínu.
- Na fotografii ze 13. září 1944 mají skvrny stejný směr i tvar, ačkoliv slunce stojí jinde.[120]
- Na téže fotografii chybí skvrny na márnici 1 krematoria II.
- Skvrny jsou zhruba 4-5 metrů dlouhé a 1,5 m široké, což by odpovídalo objektu o výšce 3-4 metry. Jenže šachty popisované svědky do výšky a šířky ani zdaleka nedosahovaly jednoho metru.
- Skvrny mají naprosto nepravidelný, negeometrický tvar.

Jinak řečeno tyto skvrny v žádném případě nemohou být stíny ani jakékoliv stavební prvky.

P: A co tedy?

R: Objevila se teorie, že by to mohly být cestičky vyšlapané SS-many chodícími k šachtám, které jsou tak malé, že nejsou vidět.[121]

P: Ale proč by byly vyšlapané cestičky tmavé?

R: Žádný důvod, proč by to tak mělo být, neznám. Ale uvědomte si, že podle oficiální verze po nádvoří krematoria pochodovaly tisíce obětí a pak v zástupu pokračovaly po schodech do márnice 2. Kdyby tedy byly vyšlapané cestičky tmavé, dovedete si představit, jak by musely vypadat vyšlapané cesty do sklepení?

P: Černé jak dehet. Ale nic takového tam vidět není.

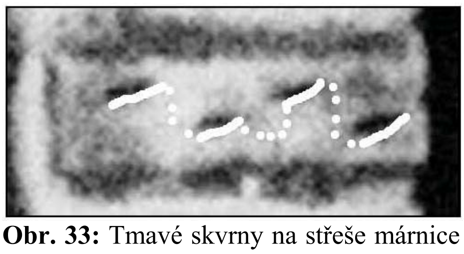
R: Přesně! Tvar údajné vyšlapané cestičky – skoro přesně ve směru stínu – by znamenal, že SS-mani nechodili přímo od díry k díře, ale nesmyslně šikmo. A pak by k další díře museli pět metrů přeskočit, viz obr. 33.

P: Takže co to znamená?

R: Okamžik. Obrázek 35 je další zvětšený výřez fotografie, z níž pochází i výřez na obr. 33. Šipky ukazují na místo, které vypadá jako skupina pochodujících vězňů. Bohužel, tito vězni jdou částečně i po střeše baráku, což je pochopitelně vyloučené. To je jasné z fotografie pod obr. 34, pořízené 13. září 1944, kde jsou opět snadno rozeznatelné baráky, ale tentokrát už bez „vězňů“ pochodujících přes ně.

P: Třeba je to špína nebo škrábanec na fotografii?

R: Tvar skvrn je na špínu příliš pravidelný a škrábanec v negativu nemůže vytvořit stříbrný pigment přes celou oblast. Pokud bylo z negativu něco seškrábáno,* tak rovnoměrně a plošně, což znamená, že úmyslně a systematicky. K vyřešení hádanky se přiblížíme, když se podíváme na jinou část fotografie. Obrázky 37 a 38 jsou zvětšené výřezy obou snímků pořízených těsně po sobě 25. srpna 1944.

Obr. 33: Tmavé skvrny na střeše márnice 1 krematoria III v Březince. Jedná se o cestičku vyšlapanou SS-many, skákajícími sem a tam?

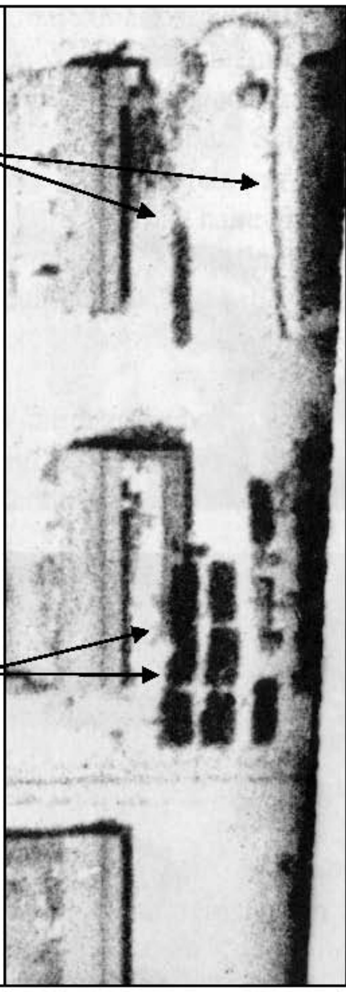
[120] Ref. no. RG 373 Can B 8413, exp. 6V2, Ball 1992, str. 65.

[121] Dino Brugioni, dopis Charlesi D. Provanovi, Sept. 24, 1996, porovnej Provan 2000; podobně Keren et al. 2004, str. 72.

* V originále dvojsmysl – scratch znamená také falšování, padělání; pozn. překl.

Pravděpodobně skuteční vězni v řadě před barákem.

Skvrny částečně přes střechu baráku. Všimněte si tmavého zbarvení.

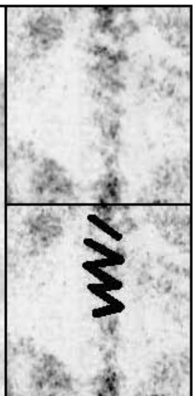

Obr. 34: Pro porovnání s obr. 35: snímek pořízený v září 1944 bez skvrn na střeše.

Obr. 35: Skvrny vypadající jako útvar vězňů, částečně přes střechu baráku.

Obr. 36: Lze jasně rozpoznat klikatou čáru padělatele.

Obr. 37 (snímek 3185): Zástup vězňů pochodujících do plynové komory?

Obr. 38 (snímek 3186): O 3,5 sekund později. Zde je klikatá čára mnohem zřetelnější.

Podle interpretace CIA to je skupina vězňů pochodujících do plynové komory.

P: Jak to vědí?

R: Netuším. Řekl bych, že poslouchají rozkazy svých nadřízených. Všimněte si tvaru zvýrazněného na obr. 36: klikatá čára odpovídající pohybům tužky nešikovného retušéra.

P: Naznačujete, že ty fotografie byly upravovány?

R: Přesně k tomuto závěru ve své analýze dochází profesionální analytik leteckých snímků John C. Ball a také předkládá mnohem víc důkazů pozměňování.[122]

V této souvislosti je zajímavé, že Dino Brugioni ze CIA, jenž v roce 1979 publikoval zde analyzovanou fotografii poprvé, ji znovu zveřejnil o 20 let později – tentokrát v knize o padělání fotografií. Tato fotografie je však *jediná* v celé knize, kterou *neodhaluje* jako padělek. Jaká náhoda! Místo toho „dokazuje" její pravost opakováním starých blábolů, které jsme zde vyvrátili jako falešné! (Brugioni 1999)

P: Co taky od CIA čekat jiného? A vůbec, proč by zrovna tyhle fotografie zveřejňovala tajná služba?

R: Ať už jde o nesrovnalosti, pozměňování, škrábance nebo skvrny, tyto fotografie tvrzení o Osvětimi rozhodně nedokazují. A co se týče tvrzení o mračnech kouře a spalování v hlubokých jámách, tak ta naopak vyvracejí.

3.4.4. Krematoria

P: Neexistence mračen kouře z krematorijních komínů nicméně nedokazuje, že se nepoužívala. Konec konců přece byla postavena proto, aby se používala. Možná byla zkonstruována tak kvalitně, že nekouřila.

R: Tím jste se dotkl další otázky, kterou jsem chtěl probrat, zda měla krematoria v Osvětimi kapacitu ke zpopelnění statisíců zavražděných, jak se často tvrdí.

Všechna krematoria v Osvětimi spalovala koks, takže musíme předpokládat, že komíny kouřily stejně jako jakákoliv jiná koksem vytápěná zařízení. A skutečně existují indicie, že kouřily, konkrétně fotografie komína krematoria II v Březince, jehož vršek je černý od sazí (viz obr. 39). To by ovšem nestačilo k zahalení celého tábora nebo oblasti hustým dýmem. Také je na místě poznamenat, že je znám jediný letecký snímek, na němž je vidět kouř vycházející z jednoho krematorijního komína – jde o krematorium III na fotografii z 20. srpna 1944.[123] To dokazuje, že když byla krematoria v provozu, komíny skutečně kouřily, ale i to, že koncem jara a v létě 1944 podle všeho v provozu prakticky nebyla.

P: Neprodukovaly by okolní továrny I.G. Farbenindustrie AG na rafinaci uhlí daleko víc kouře, než by kdy mohla zvládnout krematoria? A pokud tam nevanul stálý větřík, tak by se v říčním údolí hromadilo tolik kouře, že by to představovalo vážný problém.

R: Ani nemluvě o zápachu z chemiček. Navíc tehdy pro tato průmyslová odvětví neplatila tak přísná pravidla na ochranu životního prostředí jako dnes. Tvrzení o zápachu v Osvětimi tedy mohla mít pravdivý základ, i když určitě měl víc důvodů.

P: A co plameny šlehající z komínů?

R: V této souvislosti bych rád citoval bývalého prezidenta Rakouské spolkové komory inženýrů Waltera Lüftla, jenž k tomu napsal (1991b):

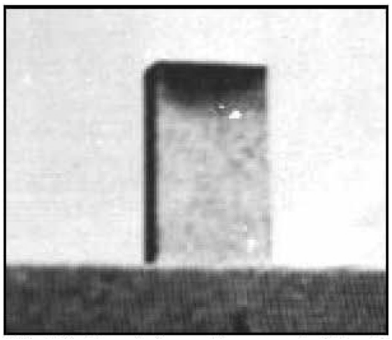
---

[122] Porovnej kromě Ball 1992 také Ball in: Rudolf 2003a, str. 269-282, zde str. 277-279.

[123] *Tamtéž*, Mission USEC/R 86. Can B 10658, Exposure 5018.

„Z minulosti víme: i když 46 svědků více či méně jistě prohlašuje, že nic neslyšeli, stejně má pravdu 47. svědek, který něco slyšel a jeho výpověď mohou potvrdit odborníci.

Na druhou stranu je s podivem, že u určitých procesů týkajících se kremačních zařízení například zazní svědectví, že ‚z vysokých komínů šlehaly metrové plameny', přestože to je technicky vyloučené, protože z komínů obvykle vychází pouze horké zplodiny (s výjimkou naprosto vzácných výbuchů – třeba u plynového vytápění) a ani v takovém případě nikdy není vidět záblesk, protože plameny (jako v případě spalování koksu)[124] nemohou opustit spalovací prostor a záblesk se ztratí v kouřovodu."

Obr. 39: Nánosy sazí na vnější straně komína krematoria II v Březince (Pressac 1989, str. 341).

Italský revizionistický badatel Carlo Mattogno v této věci podnikl rozsáhlý a dobře zdokumentovaný výzkum. Jeho experimenty dokazují, že z krematorijních komínů plameny zkrátka šlehat nemohly, a to ani za těch nejhorších představitelných podmínek. Důvodem je prostá skutečnost, že sopouch měřil od pecí až po vršek komína asi 30 metrů. Oheň z koksu má krátké plameny, takže by nikdy nemohly dosáhnout takové délky, zvlášť když v peci není nic kromě lidských těl, žádné hořlavé kapaliny nebo plyny (Mattogno 2004e).

P: Fajn, žádné plameny a jen trocha kouře. Ale o to by bylo spalování efektivnější, protože by bylo nenápadnější.

R: Problém kouřících komínů chrlících oheň je důležitý pro zjištění věrohodnosti svědků. Je důležité vědět, jestli se uchylují k dramatickým, ale lživým výpovědím. Jak správně podotýkáte, přítomnost kouře a ohně by nám toho o efektivitě krematorií nebo údajném množství spalovaných těl mnoho neřekla.

Aby se dal určit počet, musíte znát kapacitu krematorií, to znamená množství těl, které lze spálit za jednotku času. Etablovaní historici většinou nekriticky papouškují tvrzení svědků, která si přizpůsobují, jak se jim hodí, protože uváděná čísla se natolik rozcházejí, že si z nich nelze nic vzít. Kromě rozcházejících se svědeckých výpovědí se jako důkaz často uvádí jeden dokument správy SS. Ten hovoří o denní kapacitě všech krematorií v Osvětimi 4 756 těl.[125] To by za rok a půl fungování znamenalo maximální kapacitu zhruba 2,6 milionů těl.

P: Aha, a když připočteme mrtvoly spálené v jámách, jsme zpátky u čtyř milionů! Je ten dokument pravý?

R: V tom se odborníci neshodují (Gerner 1998; Mattogno 2000a). Ale není to nijak zvlášť důležité.

P: Slyšíte to?!

[124] Koks se vyrábí z uhlí jeho spalováním v prostředí s omezeným přísunem kyslíku, čímž se z uhlí odstraní většina neuhlíkových příměsí. Vzniklý silně jedovatý plyn, bohatý na oxid uhelnatý a vodík (svítiplyn), se do 70./80. let ve větších městech s koksárenským nebo ocelárenským průmyslem používal k vytápění a vaření. Koks má díky vyššímu obsahu čistého uhlíku větší energetickou kapacitu než uhlí.

[125] RGVA, 502-1-314, str. 14a; porovnej Komitee… 1957, str. 269; Kogon et al. 1993, str. 157; Pressac 1989, strp. 247; *Der Spiegel* no. 40/1993, str. 151; Bailer-Galanda et al. 1995, str. 69.

R: Ne tak rychle. Kdybyste našel dokument, v němž se píše, že VW brouk má maximální rychlost 500 km/h a proto může ujet 4,3 miliony kilometrů za rok, co byste si o tom myslel?

P: Že to psal nějaký vtipálek.

R: A jak byste to odůvodnil?

P: Samozřejmě podle technických údajů VW brouk.

R: Samozřejmě. Zkusme stejně postupovat i u osvětimských krematorií. A nemusíme objevovat Ameriku. Nezávislý italský inženýr dr. Franco Deana a revizionistický historik Carlo Mattogno od začátku 90. let analyzovali jak tisíce dokumentů z Osvětimi – dokumenty firmy, která kremační pece stavěla i dokumenty SS, které je objednaly a udržovaly –, tak všemožnou technickou literaturu a profesní publikace o technologii a výkonnosti krematorií obecně, ale i o modelech používaných tehdy. Na základě těchto dokumentů provedli rozsáhlé výpočty (v Rudolf 2003a, str. 373-412; Mattogno 2011a). Z těchto vědeckých výsledků ve své kontroverzní studii z roku 2002 vyšel i levicový radikál a vedoucí redaktor *Der Spiegel*, Fritjof Meyer (viz kapitola 2.14.). Výsledky jejich výzkumu shrnuji v tabulce 7.

Tabulka 7: Některé charakteristiky krematorií v Osvětimi-Březince

	Krematoria II a III	**Krematoria IV a V**
Koks na 1 komoru pece ideálně:	15,5 kg/h	11,7 kg/h
Koks na 1 komoru pece reálně:	22 kg/h	16 kg/h
Čas potřebný na tělo:	1 h	1 h
Počet komor pecí:	30	16
Provozní doba denně maximálně:	20 h	20 h
Těl za den maximálně:	600	320
Celkový počet dní v provozu:	888	276
CELKOVÁ MAXIMÁLNÍ KAPACITA:	532 800	88 320

P: Celkem přes 600 000 těl! Tato čísla naznačují, že se skutečně plánovala masová vražda.

R: Neukvapujte se! V současnosti panuje názor, že se Osvětim změnila v místo masového vraždění Židů až začátkem roku 1942, kdy byly postaveny „bunkry“. To však k naplánování čtyř nových krematorií nevedlo. V té době se plánovalo jen jedno – krematorium II, jež mělo nahradit staré krematorium v hlavním táboru, které se mělo zavřít. Tři další krematoria se plánovala až od léta 1942,[126] když v táboře vypukla epidemie tyfu, hubící až 500 vězňů denně (Staatliches Museum… 1995). To byl pravý důvod zásadního zvýšení kapacity krematorií. Himmler navíc během své návštěvy Osvětimi 17. až 18. července 1942 nařídil zvýšení její kapacity na 200 000 vězňů. To byl desetinásobek původní kapacity.[127] Dokážete si představit, co by se stalo, kdyby v táboře vypukla epidemie tyfu po navýšení jeho kapacity o 1 000 %?

P: Jak vůbec mohli posílat lidi do tábora, kde panovaly tak hrozné podmínky, že tam vězni umírali jako mouchy?

[126] Prvním známým dokumentem, dokazujícím plán výstavby, je stavební návrh krematorií IV & V ze 14. srpna 1942, drawing no. 1678, APMO, negative no. 20946/6; Pressac 1989, str. 393.

[127] Dopisy Bischoffa pro Amt CV SS-WVHA, Aug. 3 & Aug. 27, 1942. GARF, 7021-108-32, str. 37, 41; porovnej Rudolf/Mattogno 2005, str. 159; Pressac 1989, str. 203.

R: To je oprávněná morální námitka. Je fakt, že deportace do Osvětimi pokračovaly i po propuknutí této hrozné epidemie. Většina deportovaných tam už nebyla registrována a pravděpodobně bezprostředně pokračovali na jiná místa právě kvůli epidemii.

P: Bezohlednému vystavení nevinných lidí takovému riziku, kterému mnozí podlehli, se říká usmrcení z nedbalosti.

R: To je pravda, usmrcení tisíců lidí z nedbalosti. Ale vraťme se ke krematoriím. Čísla v tabulce 7 jsou klamná, protože se jedná pouze o teoretické maximální hodnoty. Je to podobné, jako tvrdit, že starý VW brouk může jet 130 km/h, takže když bude jezdit 20 hodin denně maximální rychlostí, ujede za rok a půl zhruba 1 500 000 km.

P: To by asi motor nevydržel, kdyby jel pořád na maximum.

R: Ani motory krematorií – tedy jejich pece – by nevydržely tak dlouho, kdyby pořád jely na maximum. Existují dva parametry, z nichž se dá odhadnout *skutečný* počet zpopelněných těl.

Jedním z nich je životnost žáruvzdorné vyzdívky v pecích. Firma Topf, která postavila pece v Březince, uváděla životnost vyzdívky 3 000 kremací, což tehdy bylo o 50 % nad standardem (Jakobskötter 1941, str. 583). Když uvážíme, že krematoria v Březince provozoval a udržoval nekvalifikovaný a nepřátelský personál, totiž vězni, můžeme se domnívat, že předpoklad Topf bylo naprosto optimistické maximum. Po 3 000 kremací se vyzdívka musela vyměnit, což znamenalo provést nákladnou a zdlouhavou údržbu. Je to jako dávat do Volkswagenu nový motor, abychom zůstali u tohoto přirovnání. Ve skutečnosti však v mimořádně podrobné dokumentaci osvětimské hlavní stavebního správy, kde je zapsán téměř každý hřebík a šroubek, nenacházíme nic, co by naznačovalo, že by se v Březince někdy měnila vyzdívka byť i jen jediné pece! Z toho můžeme dovodit, že maximálního počtu (46 komor × 3 000 =) 138 000 kremací nebylo dosaženo.[128] Toto číslo se velmi blíží „přirozeným“ úmrtím v táboře podle úmrtních knih (Staatliches Museum… 1995), když existující data z let 1941-1943 rozšíříme na celou existenci tábora. Jde tedy o celkový počet úmrtí včetně údajných plynování i jiných aktů masového vraždění.

Druhým parametrem určujícím využití nových krematorií v Březince je množství koksu dodaného do tábora, jež je pro období od února 1942 do října 1943 kompletně zdokumentováno (viz tabulka 8).[129]

Nejprve bych vás chtěl upozornit na jednu skutečně překvapivou věc. Za dobu fungování šestikomorového krematoria v hlavním táboru od února 1942 do února 1943 (tehdy jediné fungující krematorium) byla průměrná měsíční spotřeba koksu zhruba 30 tun, 5 tun na komoru. Extrémně velká dodávka koksu v březnu 1943 sloužila k vysušení a rozehřátí tehdy spouštěných krematorií II a IV. Navíc se tam pravděpodobně nahromadily mrtvoly kvůli zuřící tyfové epidemii, takže krematoria na začátku tohoto období zřejmě pracovala nepřetržitě.

Je s podivem, že se po spuštění nových krematorií spotřeba koksu zvýšila jen 2,5 ×, přestože obsahovala téměř 8 × víc komor než staré krematorium. I když vezmeme do úvahy, že efektivita nových pecí byla o něco vyšší než té staré, je jasné, že nebyly využívány tak intenzivně jako původní pec v době, kdy nesla celou zátěž sama. Jinak řečeno SS dosáhly obrovské kapacitní předimenzovanosti, kterou nikdy nevyužily.

---

[128] K tomu připočtěme ještě šest komor starého krematoria v hlavním táboru = max. 24 000 těl.

[129] APMO, D-AuI-4, segregator 22, 22a.; porovnej Pressac 1989, str. 224.

Tabulka 8: Měsíční dodávky koksu do osvětimských krematorií			
Měsíce 1942	Tun	Měsíce 1943	Tun
Únor	22	Leden	23
Březen	39	Únor	40
Duben	39	Březen	144,5
Květen	32	Duben	60
Červen	25	Květen	95
Červenec	16,5	Červen	61
Srpen	31,5	Červenec	67
Září	52	Srpen	71
Říjen	15	Září	61
Listopad	17	Říjen	82
Prosinec	39	**Celkem**	**1032,5**
Ø 2/1942-2/1943	30	Ø 3/1943-10/1943	80

Pokud předpokládáme průměrnou spotřebu 20 kg koksu na mrtvolu,[130] vidíme, že by se za 21 měsíců, pro něž máme důkazy o dodávkách koksu, spálilo celkem 51 625 těl a 1032,5 tun koksu. To opět řádově odpovídá počtu obětí zapsaných v úmrtních knihách (Staatliches Museum… 1995).

P: Mám námitku. Pokud se podíváme na jiné německé koncentrační tábory jako Dachau nebo Buchenwald, které také měly krematoria, člověka praští do očí jejich mnohem nižší kapacita, i když vezme v úvahu menší počet vězňů. Neukazuje to na úmysl masového vraždění v Osvětimi?

R: Musíme se dívat na skutečnou úmrtnost v těchto táborech v měsících, kdy německé orgány krematoria plánovaly. V tabulce 9 jsem na prvním řádku uvedl „přirozenou“ úmrtnost v Osvětimi a dvou táborech, které jste zmínil, v měsících, kdy se rozhodovalo o jejich kremačních pecích. Slovo „přirozenou“ opět znamená, že tato čísla nezahrnují žádné hypotetické oběti masového vraždění. Na druhém řádku je uveden počet plánovaných pecních komor a na třetím poměr úmrtnosti vůči počtu plánovaných komor (Rudolf/ Mattogno 2005, str. 168).

Ačkoliv byl počet pecních komor plánovaných do Osvětimi zhruba pětkrát vyšší než do Buchenwaldu a téměř osmkrát vyšší než do Dachau, úmrtnost v Osvětimi byla 25,5krát vyšší než v Dachau a 130krát vyšší než v Buchenwaldu. Kdyby se hlavní stavební správa v Osvětimi řídila týmiž kritérii jako hlavní stavební správa v Buchenwaldu, museli by v Osvětimi počítat s postavením (8 600 ÷ 337 × 6 =) 153 pecních komor! To také dokazuje, že na počtu krematorií plánovaných a postavených v Osvětimi nebylo nic divného.

Tabulka 9: Vztah mezi úmrtností vězňů a plánovanou kapacitou krematorií			
	Dachau	Buchenwald	Osvětim
Úmrtnost v měsíci plánování pecí	66	337	8 600
Počet plánovaných nových pecních komor	4	6	31[131]
Úmrtnost ÷ počet pecních komor	16,5	56,17	277,42

[130] Staré dvoukomorové pece v hlavním táboru však měly o něco vyšší spotřebu koksu než nové pece v Březince.

3.4.5. Spalování v otevřených jámách

Obr. 40: Podzemní voda v Březince nedaleko místa, kde údajně měly být vykopány hluboké jámy ke spalování těl. Fotografie pořízená v roce 1997, kdy stále fungoval odvodňovací systém.

P: Třeba oběti masových vražd nezpopelňovali v krematoriích, ale pod otevřeným nebem.

R: To je teorie Fritjofa Meyera (F. Meyer 2002). V tom případě je však těžké vysvětlit, proč SS nevyužily volnou kapacitu krematorií, než se uchýlily k alternativní metodě. Spalování pod širým nebem je mnohem méně efektivní než v pecích už jen z toho prostého důvodu, že se spousta energie ztratí sáláním a konvekcí* (Mattogno 2004d).

P: Už jste přece doložil, že na leteckých snímcích není po velkých spalovacích jámách ani stopa, ne?

R: Ano, ale to platí jen pro období od začátku května 1944. Z předchozích let žádné fotografie nemáme. Kdyby tehdy takové hypotetické jámy existovaly, byly by do roku 1944 zasypané...

P: ... jako ty pravoúhlé útvary, které jsme viděli na několika fotografiích?

R: Například. Spalování v jámách nelze vyvrátit na základě leteckých snímků pořízených rok nebo dva poté.

P: Mám další otázku. Pokud je oblast kolem tábora Březinka bažinatá, jak jste řekl, je možné vykopat několik metrů hlubokou jámu, aniž by do ní natekla podzemní voda?

R: To je hlavní argument proti spalovacím jámám. Dvě na sobě nezávislé odborné studie skutečně prokázaly, že se hladina podzemní vody v Březince a okolí v letech 1941 až 1944 nacházela jen několik decimetrů pod povrchem. Hluboké jámy by se rychle zaplnily vodou (Gärtner/Rademacher 2003, Mattogno 2003a).

P: A jak se dají mrtvoly spalovat pod vodou?

R: Třeba esesáckou černou magií.

P: To není vtipné! Nejen že popíráte masové vraždění, ale ještě si z toho děláte legraci!

R: Dobře, omlouvám se, ale máte snad lepší vysvětlení?

P: Co třeba tohle: hladinu vody snížil odvodňovací systém.

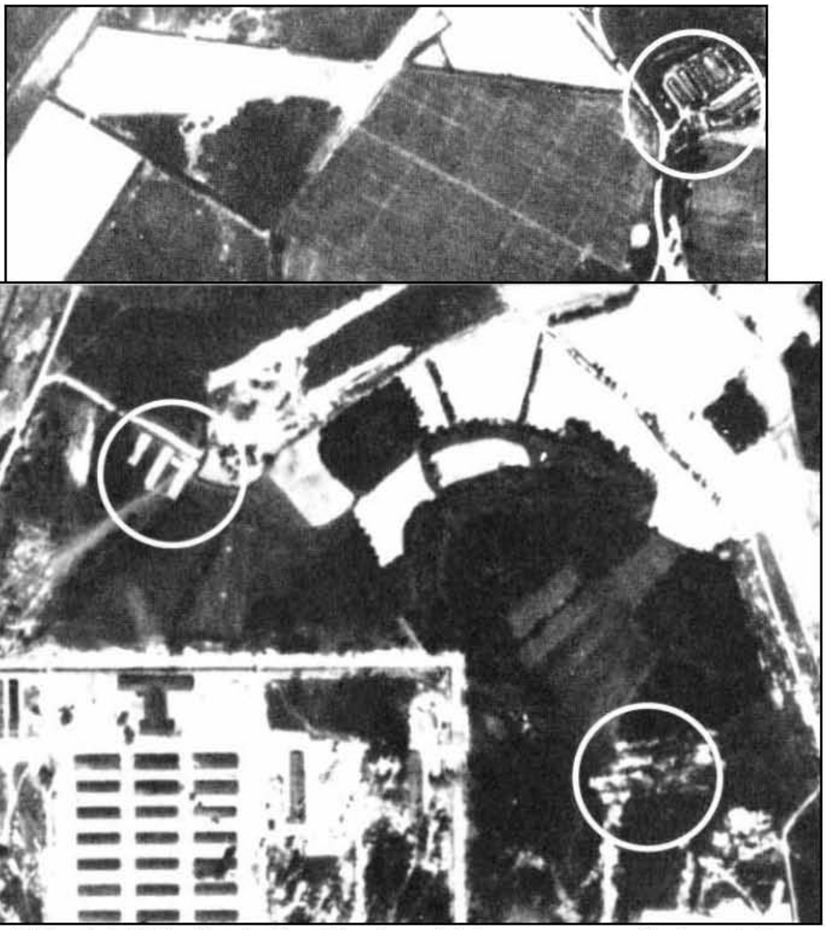
R: V samotném táboru sice roku 1944 dokončili odvodňovací systém, ale spalovací jámy v letech 1942/1943 by jednak ležely daleko mimo jeho dosah a jednak se budoval až po roce 1942. A ani systém existující v roce 1944 nedokázal snížit hladinu podzemní vody hlouběji než metr pod povrch. Takže s tímhle argumentem daleko nedojdete.

Realisticky vzato je docela možné, že na podzim 1942 v Březince venkovní spalování probíhalo. V létě 1942, kdy zuřila epidemie tyfu, totiž kvůli masivnímu poškození komínu několik měsíců nefungovalo staré krematorium. Desetitisíce obětí této epidemie pravděpodobně pohřbili do hrobů, které byly – kvůli vysoké hladině podzemní vody – velmi mělké. Mohly by to být právě ty pravoúhlé útvary, které jsme viděli na leteckých snímcích. U tábora Březinka jsou tři místa, kde by takové masové hroby mohly být, viz obr. 41 ad. Je však silně pravděpodobné, že tyto oběti tyfu po několika týdnech nebo měsících exhumovali, aby se předešlo znečištění podzemních vod.

---

[131] Zde brána v úvahu pouze zvýšená kapacita z konce léta 1942, tedy 15 komor v budoucím krematoriu III a 16 komor v krematoriích IV a V.

* Konvekce – proudění teplého vzduchu směrem vzhůru; pozn. překl.

Obr. 41 (nahoře) a 42 (dole): Možná místa starých masových hrobů obětí epidemie tyfu u tábora Osvětim-Březinka na leteckém snímku z 31. května 1944.[111]

Jelikož v Březince žádné krematorium nebylo a staré krematorium v hlavním táboru bylo mimo provoz, možná je museli spálit pod širým nebem.

Existuje jeden dokument ze 17. září 1942, v němž architekt Walter Dejaco, podílející se na plánování nových krematorií v Březince (Lüftl 2004a), hovoří o „prohlídce zvláštního zařízení a rozhovoru s SS-Standartenführerem Blobelem o zkonstruování takového zařízení“. Toto „zvláštní zařízení“ se nejspíš týkalo spalování mrtvol pod otevřenou oblohou. Dejaco také zmiňuje „kulový mlýn pro substance“, čímž mohlo být myšleno zařízení na rozemílání nedokonale spálených pozůstatků.[132]

Podle *Kalendaria*, často citovaného mainstreamovými historiky jako standardní chronologie událostí v Osvětimi, které se ve věci masových vražd spoléhá výlučně na svědecké výpovědi, toto spalování probíhalo od 21. září do konce listopadu 1942 (Czech 1989, str. 305).

P: To mi připomíná přeživší, kteří popisovali hrůzný úkol: vykopávání hnijících mrtvol v příšerném zápachu, jejich spalování na hranicích a rozemílání zbytků. Paul Blobel je neustále označován za odborníka na spalování pod otevřeným nebem.[133] Věříte, že jsou tyto příběhy pravdivé?

---

[132] NO-4467; RGVA, 502-1-336, str. 69; porovnej obr. 124 in: Rudolf 2005d, str. 330.

[133] Reitlinger 1961, str. 144, 146 ad.; Hilberg 1985, str. 389, 977; Kogon et al. 1993, str. 60-62, 134, 169; Gutman 1990, článek „Aktion 1005“, vol. 1, str. 11; Paskuly 1996, str. 33 ad.; porovnej NO-4498b, jakož i „přiznání“ Paula Blobela, NO-3842, 3947.

R: Věřím, že mají pravdivý základ. Nicméně svědectví, o nichž mluvíte, většinou souvisí se spalováním těl vězňů, kteří měli být zavražděni v plynových komorách, což je něco úplně jiného. Každopádně se tvrdí, že plynové komory a spalovací místa v takzvaných bunkrech fungovaly již od konce zimy 1941/1942 nebo jara 1942, takže jet někam na prohlídku takových zařízení v polovině září 1942 by bylo trochu pozdě. Jinak řečeno: Dejacosův dopis o zkoumání zařízení na spalování pod širým nebem ze 17. září 1942 vyvrací tvrzení, že taková spalování probíhala ve velkém již předtím.

P: Ale ne tvrzení, že tehdy začala.

R: Správně. Ovšem důvodem byla epidemie tyfu, která tehdy v Březince řádila.

3.4.6. Chemické analýzy

R: Nyní svou pozornost obraťme od techniky k přírodním vědám. Rozeberu chemické vlastnosti jedovatého plynu, který prý zavraždil miliony lidí, včetně jeho působení na organické i anorganické látky.

Nejprve bych představil výrobek, který má dnes po celém světě tak neblahou pověst. Römppův *Chemický lexikon* z roku 1992 ho popisuje následovně (Falbe/Regitz 1992):

> „Cyklon B. Původně obchodní název vysoce účinného kyanovodíkového fumigantu,* používaného k hubení škůdců. Za druhé světové války krycí název kyanidového činidla, používaného k masovému vraždění v nacistických vyhlazovacích táborech."

Nicméně tvrzení, že se název cyklon B používal jako „krycí název" pro kyanovodík, je historicky neudržitelné, neboť to od 20. let byla obchodní značka *Deutsche Gesellschaft für Schädlingsbekämpfung* (DEGESCH, Německá společnost pro hubení škůdců).[134] Jedinými takzvanými „vyhlazovacími tábory", kde se měl používat k masovému vraždění lidí, byly Osvětim-Březinka a Majdanek. V případě Majdanku se však dnes oproti dřívějším tvrzením uvádí jen zlomek obětí.[135]

Komerční produkt cyklon B, používaný za války na Němci ovládaných územích, je v podstatě tekutá kyselina kyanovodíková absorbovaná v sádrovém granulátu.[136] Až do poválečného nástupu DDT to byl nejúčinnější pesticid. Od začátku 20. let se po celém světě stále častěji používal k boji proti všemožným škůdcům: ve skladech potravin, silech, vlacích a nákladních lodích, ale i ve veřejných budovách, kasárnách, věznicích a koncentračních táborech.

P: Takže cyklon B nebyl nic jiného než nejpoužívanější pesticid?

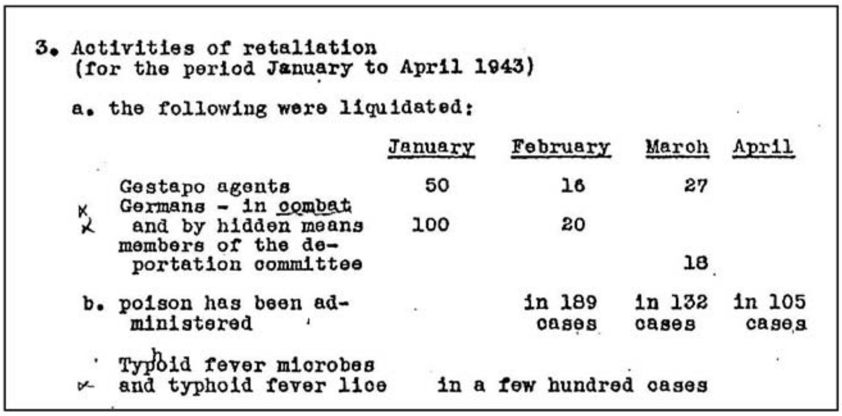
---

* Fumigant – těkavý pesticidní přípravek užívaný v plynném stavu k ničení chorob a škůdců; pozn. překl.

134 Ohledně historie cyklonu B viz Kalthoff/Werner 1998.

135 V Treblince, Belzecu, Sobiboru a Chelmnu se měly používat výfukové plyny. Cyklon B se k vraždění údajně používal v Majdanku, ale ten nepatří mezi „čistě" vyhlazovací tábory, jakož i v jiných táborech, které se obvykle neoznačují za vyhlazovací, např. ve Stutthofu.

136 Omezuji se na popis produktu pod obchodním názvem Ercco, který se za druhé světové války používal v táborech. Nosný materiál dále obsahoval určité množství škrobu, jako výstražný činitel se do HCN přidával slzotvorný plyn a přísady na zlepšení chemické stability.

3. Activities of retaliation
(for the period January to April 1943)

a. the following were liquidated:

	January	February	March	April
Gestapo agents	50	16	27	
Germans - in combat and by hidden means	100	20		
members of the deportation committee			18	
b. poison has been administered		in 189 cases	in 132 cases	in 105 cases

Typhoid fever microbes and typhoid fever lice in a few hundred cases

Obr. 43: Zpráva polských partyzánů o boji proti německým okupantům: „3. Odvetná opatření […] Břišní tyfus mikroby a skvrnitý tyfus vši: v několika stech případů."

R: Přesně tak. Dnes máme širokou škálu účinných pesticidů, jež tehdy neexistovaly. Jedním z nejnebezpečnějších škůdců, proti kterým se bojovalo cyklonem B, byla obyčejná veš, hlavní přenašeč tyfu. Tato choroba byla rozšířená hlavně ve východní Evropě a za první i druhé světové války si jak mezi vojáky tak mezi civilisty vyžádala nespočet obětí. Zásadní problém představovala zejména na místech s velkým počtem lidí, jako byly zajatecké a koncentrační tábory.[137] Správa tábora Osvětim zoufale bojovala proti epidemii vypuknuvší v létě 1942, kterou dostala pod kontrolu až koncem roku 1943. Tento boj byl mnohokrát popsán v příslušné literatuře.[138] Stejně katastrofální byly epidemie propukající v beznadějně přeplněných táborech Třetí říše koncem války. O tom ještě budeme hovořit později. Nejefektivnější metodou v potírání těchto epidemií bylo až do začátku roku 1944 zaplynování cyklonem B. Jinými, méně účinnými metodami bylo odvšivování párou nebo horkým vzduchem.

P: Takže když se cyklon B nezneužíval, zachraňoval životy.

R: Ano. Mezi uznávanými historiky panuje všeobecná shoda, že se cyklon B v koncentračních táborech ve velkém používal ke zlepšení hygieny, takže skutečně zachraňoval životy. Mnohem méně se už ví, že polští partyzáni za války používali tyfus přenášející vši jako biologickou zbraň proti německým okupantům (Rudolf 2004a).

P: Chcete říct, že zatímco se Němci zoufale snažili bojovat proti epidemiím tyfu a chránit životy vězňů a dělníků, jejich nepřátelé naopak pracovali na šíření epidemií?

R: Tak to bylo. Tomu se říká válka.

P: A když se válka blížila ke konci, nepřátelé Německa využívali oběti tyfu k obviňování Němců z masového vraždění. Tvrdili, že cyklon B, používaný k boji proti nemocím, byla zbraň používaná k vraždění.

R: Ano. Tomu se říká psychologická válka. Nezapomínejte, že v každé válce je vždy první obětí pravda.

Rozsah německých opatření ke zlepšení hygienických podmínek v Osvětimi je patrný z pozoruhodného rozhodnutí z let 1943/1944. Němci během války vyvinuli mikrovlnné pece nejen ke sterilizaci jídla, ale i k odvšivování a dezinfekci oblečení. První funkční za-

[137] Porovnej shrnutí a další informace: Rudolf 2003b, kapitoly 5.2.1. „Danger of Epidemics" a 5.2.2. „Epidemic Control with Zyklon B", str. 59-65 (v českém překladu *Rudolfovy zprávy* kapitoly 4.5.1. „Nebezpečí epidemií" a 4.2.2. „Potírání epidemií cyklonem B", str. 40-45; pozn. překl); také Berg 1986 & 1988.

[138] Kromě již citovaných prací viz především Mattogno 2004g.

řízení byla určena na východní frontu pro oblečení a uniformy vojáků. Druhou nejčastější příčinou úmrtí německých vojáků po přímých válečných ztrátách totiž byla infekční onemocnění. Německá vláda však rozhodla, že tato nová zařízení budou místo na východní frontě použita v Osvětimi k záchraně životů vězňů, z nichž většinu tvořili Židé.[139] Když šlo o záchranu životů ohrožovaných infekční chorobou, pro Němce byli v tomto případě evidentně důležitější osvětimští vězni pracující ve zbrojním průmyslu než vojáci na bojišti.

Ale zpátky k cyklonu B. Budu vás muset otravovat trochou chemie, ale omezím se na to nejnutnější. Jak víte, tvrdí se, že ve vražedných plynových komorách Osvětimi byly zavražděny statisíce lidí pomocí plynného kyanidu ve formě pesticidu cyklon B. To přináší následující otázku: mohl tento jedovatý plyn v oněch údajných chemických jatkách zanechat stopy zjistitelné i dnes?

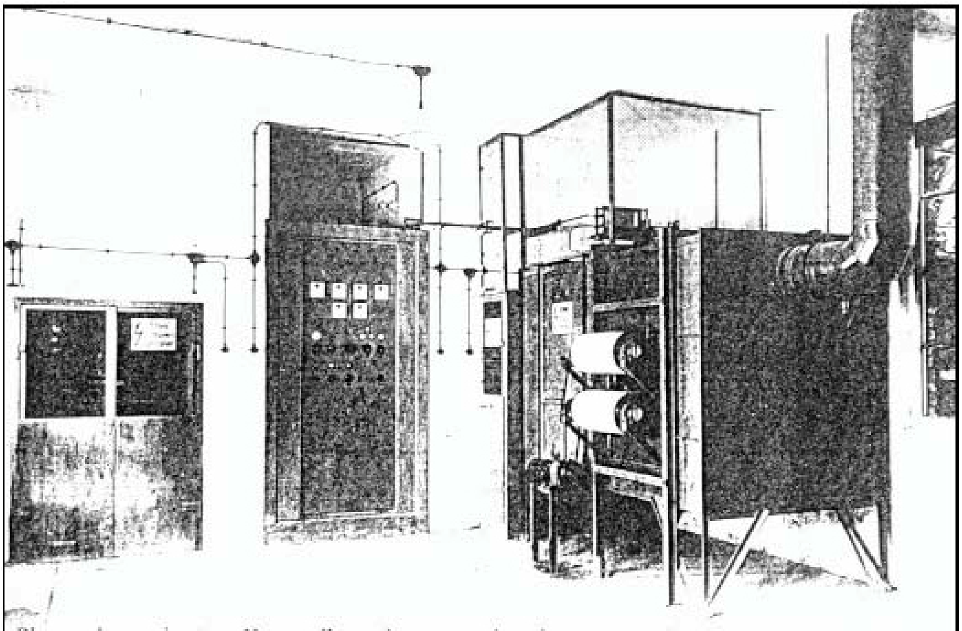
P: Není kyanovodík silně těkavá kapalina?

R: To je.

P: Tak v tom případě bychom nemohli čekat, že po ní najdeme nějaké stopy už po pár dnech, a tím spíš ne dnes.

R: Kdybychom hledali samotný kyanovodík, tak bychom už dnes skutečně nic nenašli. Ale co kdyby během fumigace reagoval s určitými materiály ve zdivu? Co kdyby došlo k chemické reakci a vznikly nové, mnohem stabilnější sloučeniny? Ví někdo, jaké sloučeniny by to mohly být?

Produkty této reakce, které nás zajímají, jsou soli kyanovodíku, zvané železité kyanidy. V přírodě se železo vyskytuje skoro všude. Je to železo, které cihlám dodává červenou barvu, písku okrovou, a hlínu barví žlutavě až červenohnědě. Bez železa by to všechno bylo šedé. Přesněji řečeno se zde jedná o oxid železitý, nebo pregnantněji a populárněji řečeno o „rez“.

Photos der stationären Kurzwellenentlausungsanlage im BW 160 des KL Auschwitz, 1944

Obr. 44: Fotografie mikrovlnného odvšivovacího zařízení v přijímací budově hlavního tábora Osvětim, léto 1944.

[139] Nowak/Rademacher in: Rudolf 2003a, str. 311-336, zde 312-324; viz také Lamker 1998; shrnutí publikoval Weber 1999b.

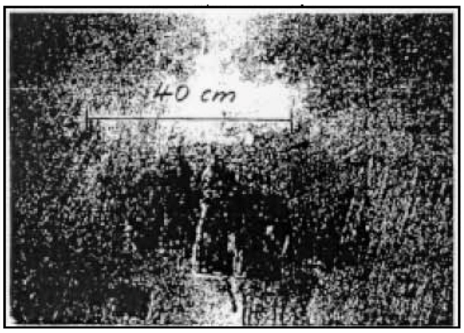
Prakticky neexistuje zeď, která by se neskládala nejméně z 1 % rzi,* dodané do ní pískem, štěrkem, hlínou a cementem, z nichž je postavena.
Železité kyanidy jsou již dávno známé svou mimořádnou stabilitou, a jeden z nich obzvláště proslul; je jím již po staletí jedno z nejvíce užívaných modrých barviv, pruská modř nebo také berlínská modř. Jakmile se pruská modř ve zdi jednou vytvoří, je stejně stabilní jako samotné zdivo.[140] Stručně řečeno: zůstane-li zdivo, zůstane tam obsažena i pruská modř.

P: A pruská modř vzniká z kyanovodíku?

R: Ano, za určitých podmínek. Německý výraz pro kyselinu kyanovodíkovou – *Blausäure* (modrá kyselina) – pochází z barvy, která vzniká její reakcí se sloučeninami železa. Uvedl bych jeden příklad takové reakce. V roce 1976 byl zrenovován evangelický kostel v bavorském Wiesenfeldu a v roce 1977 stáli před pohromou: na vnitřní omítce kostela se všude tvořily modré skvrny. Chemické analýzy odhalily, že je celá omítka nasáklá pruskou modří. Ukázalo se, že několik týdnů po omítnutí zdí byl kostel zaplynován cyklonem B kvůli odstranění červotoče z kůru a dřevěných stavebních prvků. Kyanovodík reagoval se rzí v písku obsaženém v omítce a vytvořil pruskou modř.[141]
K podobné události došlo rovněž roku 1972 v katolickém kostele sv. Michaela v bavorském Untergriesbachu, kde čerstvá omítka zmodrala po zaplynování kostela cyklonem B kvůli boji s červotočem přesně jako ve Wiesenfeldu pět let poté.[142]

Obr. 45: V srpnu 1976 byl evangelický kostel v D-96484 Meederu-Wiesenfeldu zaplynován cyklonem B. Následně se omítka všude zabarvila modrými skvrnami (porovnej obr. 46).

Obr. 46: Inkoustově modrá skvrna na omítce kostela, zaplynovaného kyselinou kyanovodíkovou.

P: Ale kdyby takové reakce byly normální, musely by modrat všechny zdi všech budov zaplynovaných cyklonem B a lidé by ho tak brzy přestali tímto způsobem používat.

R: To je pravda. S plynováním cyklonem B obvykle žádné takové problémy nejsou. K vytvoření pruské modři po jediném zaplynování je v zásadě nutná vlhká a relativně čerstvá omítka nebo zdivo. Zaplynování se však normálně provádí jen v budovách, které se už používají dlouhé roky, jelikož novostavby obvykle hmyzem zamořené nejsou. Navíc je většina budov vytápěných a suchých. Modré skvrny v kostelech tedy byly výjimkou.

---

* V českém překladu *Rudolfovy zprávy* je chybně uvedeno 10 %. Podobných číselných chyb, špatných popisků apod. je tam více; pozn. překl.

140 Pro detailní doložení této kapitoly viz kapitolu „6.6. Stability of Iron Blue" in Rudolf 2003b. V českém překladu *Rudolfovy zprávy* jde o kapitolu 5.6. „Stabilita vivianitu", str. 122 ad.; pozn. překl.

141 H. Weber in: G. Zimmermann 1981, str. 120 ad., angl. překlad in Rudolf 2003a, str. 557-561.

142 www.pfarrei-untergriesbach.de/pfarrbrief11.htm.

Obr. 47: Severozápadně ležící vnitřní zeď odvšivovacího traktu (cyklonem B) budovy BW 5a v Osvětimi-Březince – s autorem.

Obr. 48: Jihozápadně ležící vnější zeď odvšivovacího traktu (cyklonem B) budovy BW 5b v Osvětimi-Březince – s autorem.

Obr. 49: Odvšivovací zařízení (cyklonem B), komora III (východní zeď) baráku 41 v Majdanku. (© Carlo Mattogno)[143]

Obr. 50: Odvšivovací zařízení (cyklonem B), komora II (západní zeď) baráku 41 v Majdanku. (© Carlo Mattogno)[143]

Ale i tato výjimka má výjimku, protože v některých případech je modré zabarvení pravidlem.

P: Kde – ve vražedných plynových komorách?

R: Špatná otázka. Hovořím o odvšivovacích komorách na cyklon B za Třetí říše. Jak jsme viděli, cyklon B se používal k zabíjení hmyzích přenašečů různých nemocí. Někdy to probíhalo v profesionálních, speciálně k tomuto účelu postavených komorách, zatímco jindy v běžných místnostech, používaných k odhmyzování jen dočasně. Po válce bylo mnoho koncentračních táborů jednoduše srovnáno se zemí, zatímco v jiných byly stojící budovy rozebrány a materiál použit k rekonstrukci zničených měst. Pár jich však zůstalo dodnes. Na ilustracích 47-54 vidíme, jak vypadají.

P: Vzpomínám si, že odvšivovací komora v koncentračním táboru Dachau toto modré zbarvení neměla. Znamená to, že tato komora nebyla nikdy použita?

R: Všiml jste si správně, ale zdi této komory byly natřené nepropustnou barvou, takže do nich kyanovodík nemohl proniknout. U zdí zobrazených výše tomu tak nebylo.

[143] Převzato z Graf/Mattogno 2003a, foto XIII, XIV, XIX; viz také ilustrace v Berenbaum 1993, str.138.

Obr. 51: Velká odvšivovací komora (cyklonem B), strop, barák 41 v Majdanku. (© Carlo Mattogno)[143]

Obr. 52: Odvšivovací zařízení (cyklonem B), komory II a III (vnější zeď) baráku 41 v Majdanku. (© Carlo Mattogno)[143]

Obr. 53: Odvšivovací komora (cyklonem B) v táboře Stutthof, vnitřek z pohledu od jižních dveří (© Carlo Mattogno)[144]

Obr. 54: Odvšivovací komora (cyklonem B) v táboře Stutthof, exteriér východní stěny (© Carlo Mattogno)[144]

Toto modré zabarvení zdiva je tedy podle všeho u odvšivovacích komor pravidlem, nikoliv výjimkou. To platí zejména pro nechráněné zdivo budov, jež byly postaveny výhradně k účelu být vystavovány kyanovodíku – a které mu byly vystavovány od počátku, opakovaně a dlouhodobě. Masové a trvalé plynování kyanovodíkem ve speciálních odhmyzovacích komorách začalo prakticky až s druhou světovou válkou. Toto masivní používání kyanovodíku skončilo prakticky okamžitě s koncem války v důsledku objevení DDT, uzavření všech nacistických táborů a likvidaci firmy, která cyklon B vyráběla a distribuovala (DEGESCH byla dceřiná firma I.G. Farbenindustrie AG).

Očividnému „poškození" zdí bývalých odvšivovacích komor nikdo nevěnoval pozornost. Toto téma se v literatuře objevilo až po poškození bavorského kostela, uvedeného výše.

Nyní vyvstává otázka, zda by se modré zbarvení a tím pádem i analyticky prokazatelná pruská modř dala čekat i v plynových komorách pro lidi, pokud existovaly. Konec konců měly být postaveny výhradně k tomuto účelu, šly do provozu hned po dokončení a pokud budeme věřit tvrzením svědků, fungovaly nepřetržitě a dlouhodobě.

P: Přece nemůžete srovnávat plynování lidí s hubením škůdců!

R: Srovnávat ne, ale porovnávat ano.

[144] Převzato z Graf/Mattogno 2003b, foto 13 a 14.

Tabulka 10: Vlastnosti pesticidu Zyklon B® fumigantu pro boj se škůdci (hmyzem, hlodavci)	
Účinné složky:	Kyanovodík (HCN) blokuje buněčný dýchací enzym ferricytochromoxidázu navázáním na její Fe^{3+}.* Jako výstražná látka se přidává několik procent dráždivého plynu, protože někteří lidé HCN necítí.
Smrtelná dávka:	Pro člověka: 1 mg CN^- na 1 kg tělesné hmotnosti; pro hmyz: 10 mg/kg a víc.
Smrtelná koncentrace ve vzduchu:	Pro člověka 0,01-0,02 obj. % za 0,5 až 1 hodinu; pro veš 1 obj. % za 1 až 2 hodiny (to by bylo pro člověka smrtelné během několika minut).
Druhy balení:	Absorbovaný v lepenkových discích, sádrovém granulátu (obchodní název Ercco, za války nejpoužívanější) a diatomové zemině** (Diagrieß, opuštěno koncem 30. let), v kovových plechovkách otevíraných speciálním otvírákem. Asi 2/3 obsahu připadají na nosný materiál.
Doba odpařování:	Při teplotě 15-20 °C 10 % během prvních 5-10 minut. Odpařování je intenzivní během prvních 1,5 až 2 hodin.
Aplikace:	Preparát se rozprostře v prostoru určeném k fumigaci. Při aplikaci je nutná plynová maska. Pomalé odpařování pracovníkům umožňuje bezpečný odchod. Větrání se zahajuje nejdříve po 2 hodinách, protože do té doby se v nosném materiálu stále nachází HCN.
Rozšíření:	Mezi první a druhou světovou válkou a před objevením DDT (začátek 40. let, v Německu až po druhé světové válce) to byl nejpoužívanější pesticid na světě.
Oblasti použití:	Zaplynování lodí, nákladních vlaků, mlýnů, sil, skladů potravin; obytných prostor, kasáren, vězeňských/koncentračních táborů, velkých veřejných budov atd.
Současné využití:	Pod názvem Cyanosil® jen za zvláštních situací, kdy nelze aplikovat moderní chemické fumiganty.***

V tabulce 10 jsem shrnul několik vlastností cyklonu B, respektive kyanovodíku.[145] Všimněte si, že lidé jsou na kyanovodík mnohem citlivější než škůdci jako veš. Toto porovnání je však přesto poněkud matoucí, protože se zde do jisté míry míchají jablka s hruškami. Údaje u hmyzu se totiž vztahují k nutnosti ho vyhubit včetně vajíček a larev, zatímco u lidí jde o prahovou hodnotu, kdy je kyanovodík smrtelný, takže je to svým způsobem spodní hranice bezpečnosti. Nicméně zůstává skutečností, že k zabití člověka je na kilogram tělesné hmotnosti potřeba podstatně méně HCN než na zabití vši.

P: Takže to znamená, že by k plynování lidí bylo potřeba mnohem méně kyanovodíku za mnohem kratší čas?

R: To záleží na tom, jaké stanovíte parametry.

P: Dobrá, pojďme vzít to jediné, co máme: svědectví.

R: O.K. To by znamenalo, že smrt nastala během minut.[146] Pokud uvážíme, že v americké popravčí komoře, používající koncentraci plynu podobnou té v odvšivovací komoře, trvá zabití člověka kyanovodíkem 10 až 15 minut (Grieb 1997a), co to znamená?

P: Že k rychlejšímu přivození smrti potřebujeme ještě víc plynu.

* HCN blokuje buněčné dýchání, čímž brání využití kyslíku ve tkáních. Na rozdíl od CO není ovlivněn transport kyslíku v krvi (CO se váže na Fe^{2+}); pozn. překl.

** Také křemelina – nezpevněná (sypká) hornina, která je tvořena většinou opálovými schránkami rozsivek; pozn. překl.

*** V kolínské Draslovce se dodnes vyrábí pod obchodním názvem URAGAN D2; pozn. překl.

[145] Kromě toho viz Lambrecht 1997 a Kalthoff/Werner 1998, jakož i různé zdroje uvedené v Rudolf 2003b.

[146] Viz přehled svědectví v Rudolf 2003b, pozn. 465, str. 208 ad.

R: A v plynových komorách bychom museli minimálně desetinásobně překročit smrtelnou dávku, protože se během prvních pár minut odpaří jen asi 10 % absorbované kyseliny kyanovodíkové (HCN).

P: Navíc by se kyselina odpařovala nejméně dvě hodiny.

R: Přesně tak.

P: Samozřejmě pokud by plynová komora nebyla vybavena silnými ventilátory k rychlému odsání plynu.

R: Jenže tak to nebylo. Podle běžných tvrzení plynové komory v bunkrech ani v krematoriích IV a V v Březince neměly vůbec žádnou ventilaci.

P: Nakolik je pravděpodobné, že by Němci v těchto místnostech neustále pracovali s jedovatým plynem a nikdy nenainstalovali ventilátory?

R: Já předkládám fakta, vy si dělejte závěry.

P: Ale odvšivovací komory v Osvětimi ventilační systém měly, ne?

R: To zcela jistě.[147]

P: Nenainstalovat ve vražedných plynových komorách minimálně stejně účinný ventilační systém jako v odvšivovacích komorách by bylo šílené.

R: Ano, ale stejně šílené by bylo zplynovat miliony lidí, tak co čekáte?

P: Technické nemožnosti se rázem nestanou možnými jen proto, že lidé jednají šíleně. Bláznovi, který si myslí, že umí létat, proto ještě nenarostou křídla.

P: Ale tohle přece nemá s pomateností nic společného. K aplikaci cyklonu B žádnou ventilaci nepotřebujete. Zaplynované bavorské kostely také žádnou neměly.

R: To máte pravdu, ale ty se zaplynovaly jen jednou. A pak je několik dní větrali otevřenými okny a dveřmi. Jenže v našem případě se tvrdí, že takzvané plynové komory byly vystavovány účinkům plynu několik měsíců nebo dokonce let, mnohdy se plynovalo i několikrát denně a mrtvoly se vytahovaly hned, přičemž na větrání bylo jen málo času nebo žádný.

P: Ale plynová komora v hlavním táboře a v krematoriích II a III v Březince ventilaci měly!

R: To ano, ale pro márnice. Tyto místnosti byly navrženy, postaveny a vybaveny jako márnice. Odborná literatura u odvšivovacích komor oproti nim doporučuje ventilační systém se *sedminásobným* výkonem. Nezapomeňte, že ventilační systém měly i ostatní místnosti v krematoriích II a III. Co je však zvláštní, tyto systémy měly větší výkon než v márnicích, o nichž se nám dnes tvrdí, že to byly vražedné plynové komory (Mattogno in: Rudolf 2005b, str. 153-155).

P: Říkáte, že SS vybavily údajné vražedné plynové komory v krematoriích II a III ventilačními systémy o nižším výkonu?

R: Přesně tak.

P: To je čím dál nesmyslnější.

R: Nikoliv, když si vzpomenete, že tyto místnosti byly plánovány, postaveny a vybaveny jako márnice.

P: Podstatné je, že v plynových komorách krematorií I, II a III byla ventilace. Takže by se jedovatý plyn dal odsát.

R: To je možné, ale odstraňování plynu by trvalo několik hodin, protože se pořád uvolňoval z nosného materiálu (porovnej Rudolf 2003b, str. 220-230).

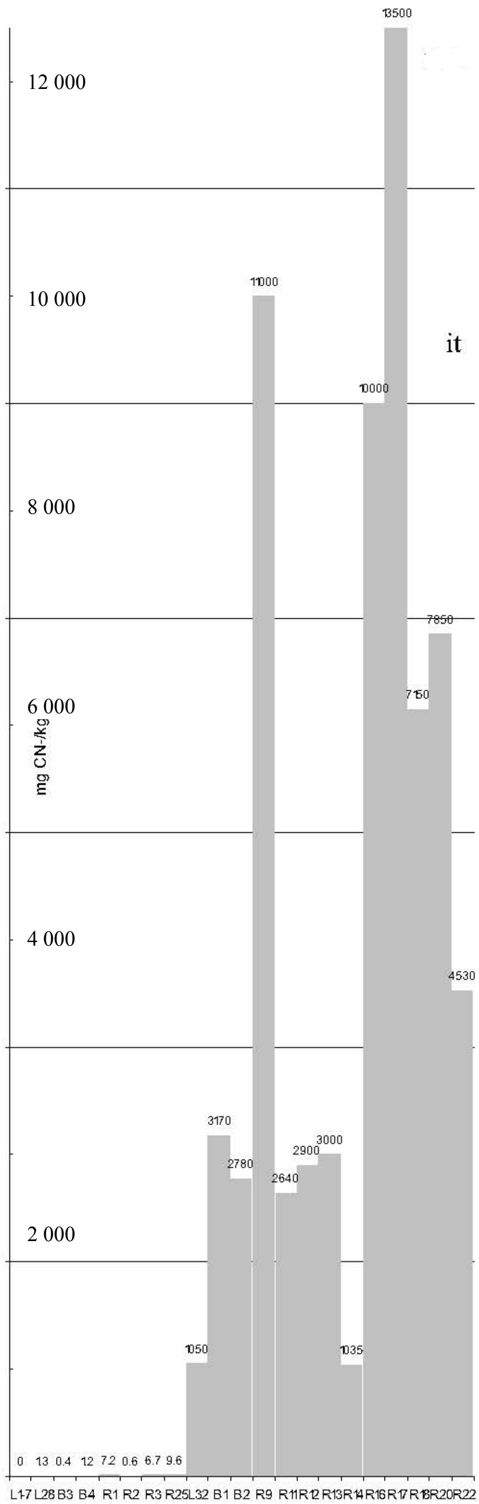
[147] Porovnej např. ventilační otvory v odvšivovacím (na HCN) traktu baráků BW 5a a 5b, jak je popisuje Pressac 1989, str. 59 ad.

Tabulka 11: Koncentrace kyanidu ve zdivu údajných vražedných a odvšivovacích plynových komor v Osvětimi/Březince			
Číslo	Místo	Odebral	c[CN⁻] mg/kg
1-7	Krematorium II, márnice 1 (plynová komora)	Leuchter	0,0
8	Krematorium III, márnice 1 (plynová komora)	Leuchter	1,9
9	Krematorium III, márnice 1 (plynová komora)	Leuchter	6,7
10,11	Krematorium III, márnice 1 (plynová komora)	Leuchter	0,0
13,14	Krematorium IV, zbytky podezdívky	Leuchter	0,0
15	Krematorium IV, zbytky podezdívky	Leuchter	2,3
16	Krematorium IV, zbytky podezdívky	Leuchter	1,4
17-19	Krematorium IV, zbytky podezdívky	Leuchter	0,0
20	Krematorium IV, zbytky podezdívky	Leuchter	1,4
21	Krematorium V, zbytky podezdívky	Leuchter	4,4
22	Krematorium V, zbytky podezdívky	Leuchter	1,7
23,24	Krematorium V, zbytky podezdívky	Leuchter	0,0
25	Krematorium I, márnice (plynová komora)	Leuchter	3,8
26	Krematorium I, márnice (plynová komora)	Leuchter	1,3
27	Krematorium I, márnice (plynová komora)	Leuchter	1,4
29	Krematorium I, márnice (plynová komora)	Leuchter	7,9
30	Krematorium I, márnice (plynová komora)	Leuchter	1,1
31	Krematorium I, márnice (plynová komora)	Leuchter	0,0
1	Krematorium II, márnice 1 (plynová komora)	Rudolf	7,2
2	Krematorium II, márnice 1 (plynová komora)	Rudolf	0,6
3	Krematorium II, márnice 1 (plynová komora)	Rudolf	6,7/0,0
3	Krematorium II, márnice 1 (plynová komora)	Ball	0,4
4	Krematorium III, márnice 1 (plynová komora)	Ball	1,2
5	Bílé selské stavení, zbytky základů	Ball	0,07
6	Krematorium V, zbytky podezdívky	Ball	0,1
32	Odvšivovací místnost B1a BW 5a, uvnitř	Leuchter	1 050,0
9	Odvšivovací místnost B1a BW 5a, uvnitř	Rudolf	11 000,0
11	Odvšivovací místnost B1a BW 5a, uvnitř	Rudolf	2 640,0/1 430,0
12	Odvšivovací místnost B1a BW 5a, uvnitř	Rudolf	2 900,0
13	Odvšivovací místnost B1a BW 5a, uvnitř	Rudolf	3 000,0
14	Odvšivovací místnost B1a BW 5a, venku	Rudolf	1 035,0
15a	Odvšivovací místnost B1a BW 5a, venku	Rudolf	1 560,0
15c	Odvšivovací místnost B1a BW 5a, venku	Rudolf	2 400,0
16	Odvšivovací místnost B1a BW 5b, venku	Rudolf	10 000,0
17	Odvšivovací místnost B1a BW 5b, uvnitř	Rudolf	13 500,0
18	Odvšivovací místnost B1a BW 5a, dřevo ze zárubně dveří	Rudolf	7 150,0
19a	Odvšivovací místnost B1a BW 5b, uvnitř	Rudolf	1 860,0
19b	Odvšivovací místnost B1a BW 5b, uvnitř	Rudolf	3 880,0
20	Odvšivovací místnost B1a BW 5a, uvnitř	Rudolf	7 850,0
22	Odvšivovací místnost B1a BW 5a, uvnitř	Rudolf	4 530,0
1	Odvšivovací místnost B1a BW 5b, uvnitř i venku	Ball	3 170,0
2	Odvšivovací místnost B1a BW 5b, uvnitř i venku	Ball	2 780,0
28	Krematorium I, umývárna	Leuchter	1,3
5	Vězeňské baráky	Rudolf	0,6
6	Vězeňské baráky	Rudolf	< 0,1
7	Vězeňské baráky	Rudolf	0,3
8	Vězeňské baráky	Rudolf	2,7/0,0
23	Vězeňské baráky	Rudolf	0,3
24	Vězeňské baráky	Rudolf	0,1
25	Neupravená cihla z ruin jednoho bavorského statku	Rudolf	9,6/9,6

Koncentrace jsou v mg kyanidu (CN^-) na kg stavebního materiálu (cihly, malta, beton, omítka). Hodnoty kyanidu pod 10 mg/kg jsou nejisté; vzorky s hodnotou pod 1-2 mg jsou brány jako bez kyanidu. V případě uvedení dvou hodnot ta druhá představuje výsledek kontrolní analýzy provedené jinou firmou a mírně odlišnou metodou.

P: Jak vidím, vaše argumentace směřuje k tomu, že okolnosti plynování lidí, jak je popisují svědci, jsou velmi podobné odvšivování.

R: Přesně tak. Doba, kterou by byl plyn v kontaktu se zdmi, by možná byla během údajného plynování lidí o něco kratší než v případě odvšivování, ale to by vykompenzovaly jiné faktory. Například nevytápěné sklepní márnice krematorií II a III – údajné vražedné plynové komory – byly velmi vlhké. Naopak zdi odvšivovacích komor byly suché, protože byly nad zemí a vytápěné. Kyanovodík se přitom mnohem snáz akumuluje ve vlhkém zdivu než v suchém. Stručně řečeno: podmínky panující ve sklepních márnicích krematorií II a III (údajně používaných k masovému vraždění) byly takové, že bychom museli očekávat podobnou tendenci k tvorbě pruské modři jako v odvšivovacích komorách.[148]

P: Mám poslední námitku, která představuje potenciálně rozhodující rozdíl mezi odvšivovacími a vražednými plynovými komorami. Není pravda, že se ve vzduchu v utěsněné místnosti napěchované lidmi velmi rychle objeví množství oxidu uhličitého?

R: Dalo by se to předpokládat. Pokud jsou tvrzení svědků o hustotě lidí v plynových komorách správná, tak by se oběti ve skutečnosti již po nějakých 30 až 45 minutách udusily i bez použití jakéhokoliv jedovatého plynu (viz Rudolf 2003b, str. 211-216).

P: Tak proč vůbec používat jedovatý plyn, když jsou s ním takové těžkosti?

R: Proč, no, proč...

P: Chci se zeptat: pokud bylo ve vzduchu v těchto místnostech vysoké procento oxidu uhličitého, neovlivnil by schopnost zdí absorbovat a vázat kyanovodík?

R: Teoreticky ano. Oxid uhličitý je ve vodě asi 250krát méně rozpustný než kyanovodík, ale je to asi 870krát silnější kyselina, takže ve výsledku je oxid uhličitý zhruba 3,5krát silnější než kyanovodík. Tím by se kyanovodík dostával ze hry. Jenže tady ve skutečnosti máme co do činění s betonem a cementovou maltou, kde jsou karty rozdány silně v neprospěch oxidu uhličitého. Vlhkost obsažená v betonu a cementové maltě je nasycená oxidem uhličitým a všemi jeho chemickými deri-

[148] Ohledně detailů viz Rudolf 2003b, str. 159-170, 180-189; Rudolf/Mattogno 2005, str. 35-43, 69-85.

váty (uhličitany). To znamená, že v této vlhkosti už v podstatě pro žádný další oxid uhličitý není místo. Čili odpověď na vaši otázku zní: v praxi pravděpodobně ne.

P: Ale jistý si nejste.

R: Ne. A nevím o žádném výzkumu, který by se touto věcí zabýval. Takže je potřeba udělat ještě hodně práce. Ale vraťme se k výsledkům různých chemických analýz.[149]

P: Začíná to být docela zajímavé.

R: První, bílá část v tabulce 11 (str. 158) popisuje vzorky z místností nebo ruin místností, které měly sloužit jako vražedné plynové komory. Druhá část, vyznačená šedě, popisuje vzorky ze zdí odvšivovacích komor. Třetí, opět bílá část, popisuje vzorky z jiných zdí nebo budov, které neměly s lidskými ani odvšivovacími plynovými komorami nic společného.

P: Páni! Koncentrace v odvšivovacích komorách jsou tisícinásobky těch v údajných vražedných komorách!

P: Ale hodnoty v údajných vražedných komorách nejsou nulové. To znamená, že stopy kyanidu jsou i tam. A dokazuje to, že tam byli plynováni lidé!

R: Ne tak rychle! Kyanid se tam vyskytuje ve stejném množství jako v místnostech, které se zaplynovávaly jen příležitostně (vězeňské baráky) nebo vůbec (bavorský statek či umývárna v krematoriu I). Pokud jsou takové nepatrné stopy důkazem plynování lidí, znamená to, že v bavorském statku byla další „Osvětim“, o které nevíme?

P: To asi ne.

R: A krom toho, podívejte se na výsledek kontrolních pokusů ve snaze najít toto nepatrné množství v Rudolfových vzorcích 3 a 8 (druhá uvedená hodnota).

P: Ty hodnoty jsou neměřitelné.

R: Přesně tak.

P: Jsou ty vězeňské baráky, které v Březince vidíme dnes, vůbec původní?

R: Jsou to novostavby, na něž se použil materiál neznámého původu, stejně jako podezdívka krematorií IV a V.

P: Takže tyto hodnoty také dokazují jen to, že jsou tak nízké, že je vůbec nelze interpretovat.

R: To je přesný výsledek daného forenzního zkoumání: stopy kyanidu v údajných vražedných plynových komorách jsou tak nízké, že je nelze interpretovat. Kdyby byla tvrzení svědků pravdivá, musely by zde být koncentrace kyanidu srovnatelné s odvšivovacími komorami.

P: Ale nebyla ještě jiná odborná zpráva od institutu v Krakově?

R: To samozřejmě byla (Markiewicz et al. 1994). Její výsledky jsem zde záměrně opomněl, protože polští výzkumníci se dopustili podvodu.

P: To je vážné obvinění.

R: Ano, ale oprávněné a hned vám vysvětlím proč. Výzkumníci podílející se na této zprávě totiž k analyzování vzorků zdiva záměrně použili metodu, která sloučeniny stabilních železitých kyanidů typu pruská modř nemůže odhalit. Podle vlastního přiznání to udělali schválně. Jelikož si nedokázali představit, jak by takové stabilní sloučeniny mohly vznikat, tak tuto možnost úplně vyloučili (viz Rudolf/Mattogno 2005, str. 45-67).

P: Něco nepochopit ale není žádná ostuda.

R: Ne, to jistě ne. V jistém smyslu je to počátek každého výzkumu. Vědec se pak totiž snaží pochopit, čemu předtím nerozuměl. Jenže to nebyl případ vědců z Krakova. Ti svou nevědomost využili jako ospravedlnění pro neprovedení výzkumu. Už jste někdy slyšeli, že by

[149] Leuchter et al. 2005; Rudolf 2003b, str. 156 ad.; Ball 1993. Hodnoty uváděné Ballem představují průměr z několika vzorků odebraných na příslušných místech.

nepochopení něčeho bylo důvodem to *nezkoumat*? V jejich případě tomu tak evidentně bylo. Neanalyzovat pruskou modř by bylo vědecky přípustné jen tehdy, kdyby se možnost, že může vzniknout reakcí kyanovodíku s omítkou, dala kategoricky vyloučit. Tím se ale dotyční vůbec nezabývali.

A co je ještě horší: ani jednou se nepokusili vyvrátit můj důkaz, že vystavením omítky kyanovodíku pruská modř vzniknout může. Tyto poznatky jsem publikoval na jaře 1993 (Gauss 1993, str. 163-170; 290-294) a vědci z Krakova je prokazatelně znali, protože je ve své práci citovali – ovšem ne aby o mých tvrzeních diskutovali nebo je vyvrátili. Podle jejich přiznání je uvedli jen jako „ďábelské“ činy „popíračů“ a „očišťovatelů Hitlera“, které se snaží vyvrátit.

P: To vypadá, že se nesnažili zjistit, co se stalo, ale jen se jakýmkoliv způsobem vymezit proti revizionizmu.

R: Takový je jejich deklarovaný politický záměr a mělo by to stačit k objasnění, že krakovští vědci kolem prof. dr. Jana Markiewiczce jsou nanejvýš politicky motivovaní. Kdyby to byli objektivní vědci, tak by použili správnou a vypovídající analytickou metodu a místo žvanění o „očišťovatelích Hitlera“ by můj publikovaný výzkum věcně rozebrali.

Navíc se krakovská skupina ani nepokusila vysvětlit vysoké koncentrace kyanidu a modré skvrny na zdech odvšivovacích komor.

P: Takže vy tvrdíte, že si vybrali takovou analytickou metodu, jež přinesla výsledky, které chtěli?

R: Přesně tak, protože když něco hledáte a schválně vypustíte metodu, která to může prokázat, tak to ve skutečnosti najít nechcete. Výsledkem jejich práce bylo, že v odvšivovacích komorách našli stejně mikroskopické množství *nestabilního* kyanidu jako v údajných vražedných komorách. Žádný zázrak, protože nestabilní směsi obvykle nejsou stabilní, a proto je po více než 50 letech nemůžete čekat. Na základě podobnosti tohoto nepatrného množství kyanidových solí došli k závěru: vida, koncentrace v odvšivovacích komorách jsou zhruba stejné jako ve vražedných plynových komorách! Takže ve vražedných plynových komorách bylo použito stejné množství plynné HCN jako v odvšivovacích!

P: To člověku bere dech!

R: Ano, ale to pořád není všechno. Krakovská skupina totiž podobnou sestavu vzorků analyzovala už pár let předtím, jenže výsledky pro ni byly natolik znepokojivé – spousta kyanidu ve vzorcích z odvšivovacích komor a prakticky žádný z krematorií –, že se je rozhodla utajit a nikdy nezveřejnit. Na veřejnost tato data prosákla v roce 1991 jen díky indiskrétnosti (Markiewicz et al. 1990). Proto krakovská skupina nežádoucí první sérii testů odmítla a pustila se do nových, dokud nedospěla k výsledkům, které jí politicky vyhovovaly.

P: A jak na vaše obvinění krakovští vědci reagují?

R: Vedoucí této pseudovědecké skupiny, dr. Jan Markiewicz, který byl mimochodem pouhý „specialista na technické zkoušky“, v roce 1997 zemřel. Ostatní od té doby mlčí.

P: Ti museli být vážně zoufalí, když se uchylovali k takovým metodám.

R: Bohužel patří k tomu, co se pokládá za slušnou společnost. Když dojde na forenzní zkoumání „osvětimských plynových komor“, narazíte na spoustu čachrů. Například promovaný chemik ignoruje nejelementárnější chemické zákonitosti, jen aby dospěl k předem daným výsledkům.[150] Německá tisková agentura *dpa* se nerozpakuje přijít s názory neexistujících

---

[150] J. Bailer in: Dokumentationszentrum… 1991, str. 47-52; viz má kritika v Rudolf 2003b, str. 269 ad.; ještě podrobněji v Rudolf 2005a, str. 189-231.

odborníků, aby ze mě udělala hlupáka;[151] a byrokrati z orwellovského „úřadu na ochranu ústavy“ pak tuto smyšlenou tiskovou zprávu několik let šíří, přestože moc dobře vědí, že to je lež.[152] Další profesor chemie a vedoucí laboratoře bezostyšně lže před kamerou a popírá výsledky vlastního výzkumu, když se ukáže, že podporují tvrzení revizionistů (porovnej Rudolf 2003b, str. 273-276). A konečně promovaný chemik obhajuje krakovské podvodníky tvrzením, že se Poláci nikdy nesmí snížit k diskusím s „popírači holocaustu“ jako Germar Rudolf (porovnej Rudolf 2003b, str. 276-279; Rudolf/Mattogno 2005, str. 69-85).

P: Takže místo toho sklapnou a budou vyhrožovat trestním zákonem.

R: Přesně to se stalo. Hodní němečtí soudci konfiskují všechny forenzní posudky, které docházejí k nežádoucím závěrům.[153] Tak se v moderním Německu řeší vědecké spory: právní represí. Jak jednoduché.
Mimochodem, výše zmíněná zpráva Markiewicze a spol. z roku 1994 se pokoušela stanovit vliv oxidu uhličitého na reaktivitu kyanidu. Jelikož je však jejich analytická metoda bezcenná, stejně nepoužitelné jsou i jejich výsledky – nehledě na skutečnost, že ve většině případů oxid uhličitý množství detekovatelného kyanovodíku ve skutečnosti zvýšil, v jednom případě víc než 200krát! (Rudolf/Mattogno 2005, str. 53 ad.)

3.4.7. Ty zpropadené otvory na cyklon

R: Nyní svou pozornost obraťme k architektuře nebo přesněji řečeno k otázce, jak by se dal zavádět jedovatý plyn do místností, o nichž se tvrdí, že byly „plynovými komorami“. Nechci se však zabývat tím, co o této věci říká oficiální historie; budu se držet výhradně zásad rozumu a logiky. Představte si toto: máte krematorium se sklepem navrženým jako márnice, ale místo toho se ho rozhodnete používat jako popravčí plynovou komoru. Tak to údajně bylo s krematorii II a III v Březince. Bohužel vás to napadne až poté, kdy už jsou skoro hotová, jak tvrdí oficiální verze.

P: Nestavěla se tato krematoria až od podzimu 1942, kdy už bylo skoro rok v plném proudu vyhlazování Židů v jiných budovách?

R: Pokud věříte oficiální verzi, tak ano.

P: Ale jaké blázny by napadlo používat ty sklepy jako plynové komory, až když byly skoro dostavěné?

R: Správně, to je první iracionální bod. Pojďme dál. Tato sklepní márnice nad sebou nemá žádné prostory, ale jen asi půlmetrovou vrstvu zeminy.

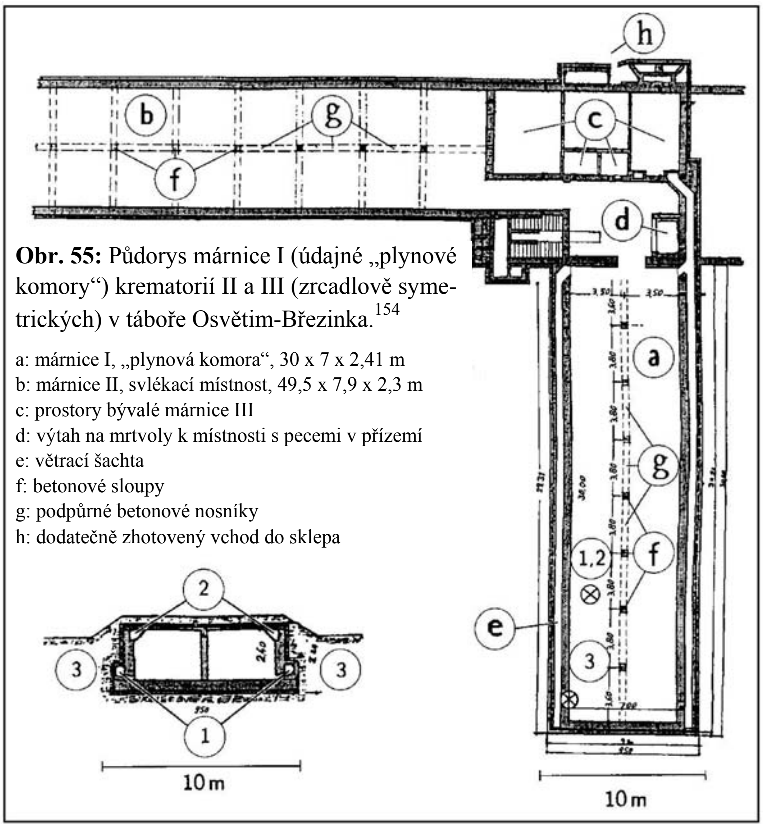
P: Proč by vůbec stavěli márnice pod zemí?

---

[151] Viz Rudolf 2003b, str. 179 ad., 385-387; podrobněji Rudolf 2005a, str. 117-130.

[152] Porovnej Bayerisches… 1998, str. 64. Když revizionistický historik Hans-Jürgen Witzsch úřad na věcnou nesprávnost zprávy *dpa* upozornil (dopis z 8. října 1998), odpověděli následovně: „Vaše snahy popírat, respektive relativizovat nacistické zločiny jsou bezpečnostním úřadům po léta známé. […] Nevidíme žádný důvod k diskusi o plynových komorách.“ Dopis dr. Webera z bavorského ministerstva vnitra ze 13. října 1998, sp. zn. IF1-1335.31-1. Stupidněji už opravdu nelze!

[153] Německé vydání mého znaleckého posudku (Rudolf 2001a) z roku 2001 podle ministerstva vnitra (Bundesministerium… 2003, str. 98) 12. února 2002 skončilo na seznamu zakázaných médií „ohrožujících mládež“. Jeden můj zákazník, který si objednal několik výtisků, za to byl stíhán, což znamená, že je zakázána nejen veřejná distribuce knihy, ale zabavují se a likvidují i objednávky. Podrobněji o cenzuře v Německu viz přednáška 5.

Obr. 55: Půdorys márnice I (údajné „plynové komory“) krematorií II a III (zrcadlově symetrických) v táboře Osvětim-Březinka.[154]

a: márnice I, „plynová komora“, 30 x 7 x 2,41 m
b: márnice II, svlékací místnost, 49,5 x 7,9 x 2,3 m
c: prostory bývalé márnice III
d: výtah na mrtvoly k místnosti s pecemi v přízemí
e: větrací šachta
f: betonové sloupy
g: podpůrné betonové nosníky
h: dodatečně zhotovený vchod do sklepa

Obr. 56 (vlevo): Průřez márnicí I (údajnou „plynovou komorou“) krematorií II a III (zrcadlově symetrických) v táboře Osvětim-Březinka.[154]
1) větrací šachta 2) ventilační potrubí 3) zemina

R: Aby byly chladné. Pokud je chcete využívat ke skladování mrtvol, tak to jednoznačně má smysl. Proto jsou také daleko od rozpálených pecních prostor.

Strop tohoto sklepa sestává ze tří vrstev: silné vrstvy železobetonu, nad ním izolační vrstvy téru a nahoře tenké betonové desky, zvané betonová mazanina. Krom toho je zde ventilační systém, koncipovaný rovněž pro márnici. Ten umožňuje přívod čerstvého vzduchu řadou střešních otvorů u podélných stěn napojených na vzduchové potrubí i odvádění odpadního vzduchu výpusťmi podél podlahy. Přívodní i odvětrávací komíny se nacházejí v jiných částech krematoria a jsou snadno přístupné z podkroví. Plány suterénu si můžete prohlédnout na obr. 55 a 56.[154]

A teď je tu otázka: jaké změny byste jako architekti mohli provést, aby se do tohoto sklepa zaváděl jedovatý plyn co nejrychleji a nejrovnoměrněji?

P: Protože tu už je potrubí na přívod vzduchu, upravil bych ho tak, aby přivádělo směs vzduchu a jedovatého plynu.

R: A ještě nějaké možnosti úprav?

P: Pokud chceme používat cyklon B, z něhož se plyn uvolňuje postupně, měli bychom se ho snažit nějak umístit do koše ve vzduchovém potrubí tak, aby vzduch proudící přes cyklon B nabíral plyn. Protože máme k přívodnímu komínu z podkroví snadný přístup, neměl by to být problém.

[154] Pressac 1989, str. 319-329. Čísla uvedená v plánku označují místa, z nichž jsem odebral vzorky uvedené v Rudolf 2003b; porovnej tabulku 11 na str. 158 této knihy.

P: A když už jsme u komínů: možná by se dala odvádět část teplého vzduchu z komína krematoria a mísit s přiváděným vzduchem, aby se kyanovodík rychleji odpařoval.

P: Taková konstrukce by nám také umožňovala takřkajíc „vypnout" plyn, protože ventilace by se dala jednoduše zastavit a z potrubí by se dal vyndat koš s cyklonem B.

P: A navíc by taková drobná modifikace nezanechala skoro žádné stopy kromě dvířek v přívodním komínu, které přece nic nedokazují.

R: Všichni mluvíte jako skuteční profesionálové – doufám, že nikdo nenasbíral zkušenosti jako masový vrah. Potíž je v tom, že SS prý problém takto neřešily. Místo toho se měly chovat jako příslovečni obyvatelé Kocourkova, kteří postavili radnici, ale zapomněli v ní udělat okna, a tak se do ní snažili nanosit světlo zvenčí v pytlích.[155] Ale žerty stranou. Podle politicky korektní verze událostí udělaly SS následující:

Nejprve odstranily půl metru zeminy ze stropu sklepa, pak vzaly kladiva a majzlíky a prorazily na čtyřech místech betonovou mazaninu...

P: ...Ale to je nesmysl. Kdybyste na tak tenkou vrstvu betonu vzal kladiva a majzlíky, celá by se rozbila!

R: To je absurdita číslo 2. Pak prý SS odstranily izolační vrstvu téru...

P: ...Takže do sklepa mohla pronikat dešťová voda? To je absurdita číslo 3.

R: ...a pak měly podle svědků prorazit čtyři čtvercové otvory o délce strany čtvrt až tři čtvrtě metru.

P: Skrz silný železobeton? Tak to s majzlíkem příjemnou zábavu! To je absurdita číslo 4. A výsledek tohoto vandalismu měl nějak sloužit k zavádění cyklonu B?

R: Tak se to říká.

P: Jak byste chtěl takové nahrubo vyražené díry utěsnit? Jen pomyslete na všechen ten jedovatý plyn, se kterým si údajně hráli. A navíc by se zničila stropní izolace, takže by sklep při prvním deštivém počasí zalila voda a bláto.

R: Aby se voda a bláto udržely venku, bylo by nejlepší postavit kolem děr malé cihlové komínky a utěsnit je po obvodu térem. Dočasnou alternativou by mohlo být dřevěné bednění utěsněné térem.

P: A až by těmito komínky na lidi naházeli cyklon B a všichni by byli mrtví, jak by zastavili odpařování plynu?

R: S tím si hlavu nelámali. Cyklon B měl ležet mezi mrtvolami a vesele dál uvolňovat HCN.

P: To je absurdita číslo 5.

R: Chytré hlavy ve skutečnosti diskutují o tom, jestli tam nebylo jakési „zásuvné zařízení z drátěného pletiva" (*Drahtnetzeinschubvorrichtung*).[156] Převládá názor, že to byl jakýsi sloup z propleteného drátěného pletiva. S tímto síťovinovým zařízením podle nich bylo možné spustit cyklon B do sklepa a zase ho vytáhnout ven.[157] Carlo Mattogno ukazuje, že svědectví ohledně těchto sloupů jsou protichůdná a nepodporují je ani dokumenty ani materiální stopy (Mattogno 2010a, jeho kapitola 2.5). Ale tím se teď nezabývejme.

P: Sloup z drátěného pletiva ve sklepě, kde se vraždí stovky lidí?

R: Ten výraz je trochu matoucí. Mělo jít o konstrukci ze železa.

---

[155] Ačkoliv se *Kronika města Kocourkova* od Ondřeje Sekory pokládá za ryze českou záležitost, ve skutečnosti jde o motiv rozšířený po velké části Evropy. Např. v Německu se městečko hlupáků jmenuje Schilda (s ním pracuje autor – sám Němec – v originále knihy), v Anglii Gotham, v Nizozemsku Kampen, ve Francii Brétizy, v Polsku Pacanów, v Srbsku Balov, apod.; pozn. překl.

[156] Založeno na zápisu „4 Drahtnetzeinschubvorrichtungen" v inventáři márnice 2, tedy *jiné* márnice (!) tohoto krematoria; porovnej Pressac 1989, str. 430.

[157] Tento vynález popsal Michal Kula během krakovského procesu s Hößem, vol. 2, str. 99 ad.

P: To by tedy rozhodně mělo. Vzhledem ke stovkám lidí ve smrtelné panice by to musela být pevná kovová konstrukce ukotvená v betonu, aby ji nestrhli.

R: To je pravda. Podle svědka Henryka Taubera ve skutečnosti lidé určení na smrt zničili veškeré zařízení v místnosti (Pressac 1989, str. 483 ad.):

> „Lidé, kteří měli být zplynováni, i ti v plynové komoře, poškodili elektrické instalace, vytrhali kabely a poškodili ventilační zařízení.“

Obr. 57: Údajný otvor na vhazování cyklonu B ve střeše márnice 1 („plynové komory“) krematoria II, vstup do ještě dnes přístupné části sklepa.
© Carlo Mattogno

Zaměřil jsem se zde na krematorium II, protože jeho márnice, údajně používaná jako vražedná plynová komora, je poměrně dobře zachovalá. Na konci války byl sklep odpálen dynamitem a síla exploze vytrhla betonovou střechu z opěrných sloupů. Když dopadla zpátky, tyto sloupy v ní udělaly několik otvorů a rozlomila se na několik velkých kusů, hlavně podél betonového podélného nosníku. Od té doby sklep zůstal do značné míry neporušený, kromě pár drobných změn, o nichž budeme hovořit později. Takže si místo údajného zločinu lze prohlédnout. Vzhledem k tomu, co jsme si doposud řekli, jaký důkaz bychom čekali, že najdeme?

P: Spoustu důkazů, a to je absurdita číslo 6.

R: Jaké důkazy přesně?

P: Tak na prvním místě samozřejmě čtyři čtvercové díry udávané velikosti, naprosto zbavené železných armatur.
Pak bych hledal zbytky malých šachet nebo komínků, pokud byly z cihel či betonu. Hledal bych stopy malty nebo betonu kolem otvorů tam, kde byly komínky napojené na střechu.

P: Ale pokud byly ze dřeva, nebylo by tam nic vidět.

P: A kdyby byly zděné, v určité vzdálenosti kolem otvorů by se musela odstranit betonová mazanina a tér, aby se pro komínky udělalo místo.

P: Pokud tam skutečně byly železné vhazovací sloupy, museli by je ukotvit ke stropu, podlaze i opěrným sloupům, jestliže sloupy byly vedle nich. Mělo by být vidět, kde byly ukotveny do betonu.

R: O.K., pojďme se podívat na střechu této sklepní márnice. Prvním člověkem, který provedl pátrání po takových stopách a svá zjištění popsal, byl švédský revizionista Ditlieb Felderer. Ten v roce 1980 napsal (Felderer 1980, str. 265):

> „Podvodníci zde evidentně vzdali hold legendě a do střechy plynové komory 2 [= márnice 1 krematoria II] vysekali dva otvory. Ale větší otvor je udělaný tak hrubě a ledabyle, že ocelové výztuže v betonu viditelně vyčnívají a malta je evidentně osekaná.“

P: To se dalo čekat, že díry budou vysekané.

R: To ano, ale ne že v nich pořád budou výztuže. Jako druhý jsem tyto otvory zkoumal já a svá zjištění jsem poprvé publikoval v roce 1993 (Rudolf 2003b, str. 113-134). Nyní bych je zde rád shrnul.

Když jsem střechu zkoumal v létě 1991, také jsem našel jen dva otvory nesoucí stopy po sekání, popsané Feldererem. Měly aspoň jakž takž geometrický tvar, jak můžete vidět na obrázcích 57 a 58. Všechno ostatní zjevně byly jen nepravidelné pukliny v betonu, díry proražené do střechy pilíři, respektive podélným nosníkem. Žádná z těchto děr nevykazovala stopy po sekání ani nebyla zbavena pokroucených ocelových výztuží.

Obr. 58: Údajný otvor na vhazování cyklonu B ve střeše márnice 1 („plynové komory“) krematoria II. Je jasně vidět, že nebyl zbaven ocelových výztuží. Ty byly jednoduše ohnuty. © Carlo Mattogno

P: Dvě díry jsou málo.

R: Ale to není všechno: v otvoru na obrázku 58 byly výztuže jen přeřezané a zohýbané. Tento otvor rozhodně nikdy nemohl být používán jako vhazovací. Nikdy nebyl dokončen, nedal se utěsnit ani zavřít a nikdy tam nemohl být žádný sloup nebo šachta. Dokonce i sami propagátoři holocaustu předpokládají, že neměl se vhazováním cyklonu B nic společného.

P: A s čím tedy?

R: Předpokládá se, že byl proražen po válce, možná proto, že sovětská nebo polská vyšetřovací komise chtěla vidět, co je ve sklepě, jelikož vchod byl zavalený sutinami. Také existují určité indicie, že vznikl až po odpálení sklepa dynamitem, protože beton k nám promlouvá a může říct minimálně to, kdy otvor vznikl. Mluvil jsem o tom se stavebním odborníkem, soudně ustanoveným znalcem, inženýrem Walterem Lüftlem. V kostce mi k tomuto problému koncem léta 1991 řekl toto:

> „Pokud byl jeden či více otvorů v této betonové střeše udělán až dodatečně po dokončení stavby, střecha by měla být narušená a ocelové výztuže prolomené. Kdyby byl sklep odstřelen, vzniklé pukliny a trhliny by procházely tímto otvorem či otvory. Důvodem je to, že výbuchem dochází k mimořádnému působení síly a praskliny vždy začínají na nejslabších místech; vrcholy napětí dosahují extrémně vysokých hodnot v místech, kde začínají hrany. To platí zejména u děr udělaných až po dokončení stavby. V místě takových otvorů je prasknutí nejpravděpodobnější.
>
> Ve sklepech krematorií II a III by tlak výbuchu musel směřovat nahoru, což by střechu silně poškodilo. Posuzovaný otvor se však vyznačuje tím, že se všechny trhliny a pukliny nachází kolem, ale neprochází jím! Z architektonického hlediska již tato skutečnost sama o sobě s vědeckou jistotou dokazuje, že vznikl až po zničení střechy.“

P: Jinak řečeno stav střechy není původní, ale po válce se změnil.

R: Bohužel ano. Rozsah těchto změn není znám. Nicméně o stavu střechy na konci války něco vypovídá znalecký posudek polského profesora Romana Dawidowskiho. Tento posudek byl předložen u stalinistického loutkového procesu s bývalým velitelem tábora Osvětim, Rudolfem Hößem, 26. září 1946 v Krakově. Dawidowski vyjmenovává všechny možné „kriminální stopy", jež by mohly naznačovat, že se sklepní márnice používala jako vražedná plynová komora, a to včetně předmětů, které se tam pravděpodobně nacházely.[158] Ale jak upozorňuje Carlo Mattogno, o otvorech ve střeše v posudku není ani slovo. Podle jeho názoru je Dawidowski nezmiňuje proto, že tam v době, kdy sklep zkoumal, ještě nebyly. Mattogno se domnívá, že je tam úřady prorazily, až když soud zahájil vlastní vyšetřování a chtěl se dostat do sklepa (Mattogno 2004h).

Stopy po sekání na okrajích díry na obr. 57 se těm na obr. 58 natolik podobají, že člověk musí předpokládat jejich vznik ve stejné době.

P: Z toho se až ježí vlasy! Tyto ruiny sklepa přece představují jediný fyzický důkaz údajného masového vraždění! Jak může někdo prostě přijít a svévolně manipulovat s fyzickým důkazem? To je jako kdyby kriminalista našel údajnou vražednou zbraň, třeba pistoli, a pak začal škrábat do její hlavně. Drážky v hlavni jsou jako otisky prstů, v těch se také nešťouráte. Totéž platí tady: původní stav střechy, tedy otázka, zda tam byly nebo nebyly otvory, má rozhodující význam pro určení toho, jestli byl tento sklep místem masového vraždění. Pokud se nyní dokázalo, že tam ty díry udělali Poláci nebo Sověti až po válce, jakou důkazní hodnotu střecha ještě má? Jak můžete odlišit díry vysekané Němci od změn provedených Poláky nebo Sověty? To je katastrofa, tomu se říká zničení důkazního materiálu!

R: Je možné, že osvětimské muzeum má dokumenty, které dokazují, kdo, kdy a proč ty otvory udělal. Pokud existují, tak dosud nebyly zpřístupněny.

P: Takže podle všeho tam původně žádné otvory nebyly.

R: To je mé nezvratné přesvědčení. Tuto okolnost potvrzuje i mainstreamový kulturní historik prof. Robert J. van Pelt, jenž vystoupil jako stavební znalec u soudu s Irvingem (Pelt 1999, str. 295, porovnej Renk 2001):

> „Čtyři otvory, které spojovaly sloupy z pletiva s komínky [na střeše márnice 1 krematoria II], již nejsou ve zničených zbytcích betonové střechy vidět. Znamená to však, že zde nikdy nebyly? Víme, že po skončení plynování na podzim 1944 bylo veškeré plynovací vybavení odstraněno, což znamená jak sloupy z drátěného pletiva tak komínky. Co by tam mělo zůstat, jsou čtyři úzké otvory. Ačkoliv v této věci nemáme žádnou jistotu, bylo by přece logické upevnit pod střechou bednění na místech, kde tyto otvory byly, nalít tam trochu betonu a tím střechu obnovit."

Prof. van Pelt zde fabuluje, protože neexistuje žádný důkaz, že by se odkudkoliv kdykoliv odstraňovalo jakékoliv „plynovací vybavení". Na základě svého nepodloženého, lživého tvrzení pak naznačuje, že SS po válce díry zadělaly, aby oklamaly budoucí výzkumníky, a pak celý sklep odpálily.

P: To nedává smysl. Kdyby chtěli střechu vyhodit do vzduchu, proč by ji napřed opravovali? Existuje vůbec nějaký důkaz zadělání oněch údajných děr?

---

[158] Höß trial, vol. 11, str. 45.

R: Ne. Utajit existenci někdejších otvorů by stejně nešlo, protože díry vyplněné čerstvým betonem jsou stále identifikovatelné. Zde nic takového není, ale prof. van Pelt s námi revizionisty souhlasí aspoň v tom, že o údajných otvorech neexistuje žádný důkaz.
Rád bych zde zmínil ještě jednoho svědka, který se v květnu 2000 po skončení soudu s Deborah Lipstadtovou e-mailem obrátil na pana Irvinga. Byl to inženýr Paul Barford, který se svými kolegy pomáhal správě osvětimského muzea s konzervováním a restaurováním tábora. Ten Irvinga informoval, že muzeum během jeho soudu v tajnosti provedlo výzkum otvorů a uvedl:

> „[…] přestože jsem zkoumáním zhroucené střechy podzemní plynové komory krematoria II z různých stran strávil půl hodiny, nenašel jsem žádný důkaz existence čtyř otvorů, o nichž svědci říkají, že tam byly […].
> Absencí jakéhokoliv materiálního důkazu těchto děr jsem stále zmaten."

P: Což nás přivádí zpátky k otázce, jak se měl cyklon B do takzvané plynové komory zavádět. Možná byla nakonec správná naše teorie o dvířkách v šachtě pro přívod vzduchu.
R: V tom případě by museli všechny svědecké výpovědi prohlásit za lživé a to by znamenalo vzdát se jejich jediného důkazu o plynové komoře ve sklepě. Konečným důsledkem by pak bylo zpochybnění všech svědectví o „holocaustu". To Roberta Faurissona vedlo k jeho závěru:[159]

> „Žádné díry, žádný holocaust."

To vyvolalo silnou odezvu propagátorů holocaustu, kteří tuto revizionisty hozenou rukavici přijali a reagovali na ni ve dvou publikacích. První byla soukromá studie již nežijícího Charlese Provana (Provan 2000) a druhá se objevila ve světoznámém časopise *Holocaust and Genocide Studies* (Keren et al. 2004).
P: Takže není pravda, že se všechny argumenty revizionistů ignorují. Evidentně je už berou vážně i v těch nejváženějších kruzích.
R: To je pravda. Provanovu soukromou studii velmi podrobně prozkoumal Carlo Mattogno a ve své kritice dokládá, že všechny otvory, o nichž si Provan myslel, že je našel, vznikly výbuchem. Také vypracoval podrobnou odpověď (Mattogno 2004i) na studii Daniel Kerenové a jejích kolegů, vyšlou v *Holocaust and Genocide Studies*. Některé jeho argumenty zde shrnu.
Mattognovu kritiku Provanovy studie v *Holocaust and Genocide Studies* naprosto ignorovali a pak sami přiznali, že

- žádný z otvorů nebyl původně plánován a kompetentně proveden v době lití betonu, ale jedná se o jeho dodatečné narušení;
- všechny otvory se nacházejí hned vedle sloupů, což naznačuje, že je prorazily právě tyto sloupy, když se po výbuchu nadzvedla střecha a zase na ně dopadla;
- není zde ani stopa po ukotvení, na němž by bylo upevněno osudné zásuvné zařízení z drátěného pletiva.

---

[159] Poprvé proneseno na konferenci Institute for Historical Review v roce 1994.

Po bližším prozkoumání střechy a všech fotografií je rovněž evidentní, že

- kolem současných děr a trhlin nebyla odstraněna betonová mazanina ani izolace;
- na žádné z děr nejsou vidět jakékoliv stopy po sekání – samozřejmě kromě těch dvou rozebíraných předtím (obr. 57 ad.);
- kolem děr nejsou žádné stopy malty či betonu na jakékoliv bednění;
- nalezené díry a trhliny nemají čtvercový ani jiný geometrický tvar a nebyly zbaveny ocelových výztuží.

P: Ale aspoň jsou ve střeše díry.
R: To ano, ovšem rozhodující otázka přece zní: jak odliším otvory způsobené násilnou destrukcí střechy od těch, které tam už byly, když k jejich odlišení nemám žádná kritéria? Jinak řečeno: podstata argumentace Kerenové a spol. – že původní díry od děr a puklin způsobených destrukcí odlišit nejde – činí jejich tvrzení o původní existenci otvorů na cyklon B nevyvratitelným. Jenže to je hlavní atribut nevědeckého tvrzení.
Je dokázáno, že:

1) Přinejmenším jeden otvor, ne-li dva, vznikly až po destrukci střechy. Možná jde i o práci padělatelů, kteří se snažili „vypomoci" s neuspokojivou důkazní situací.
2) Neexistuje důkaz, že ve střeše existovaly nějaké otvory už před jejím odpálením. Všechny údajné indicie mohly stejně dobře vzniknout explozí a jsou tedy logicky bezpředmětné.
3) Kdyby byly na střeše před jejím zničením otvory odpovídající popisu svědků, v souladu se stavebními a bezpečnostními požadavky, tak by po nich zůstaly stopy umožňující jejich identifikaci i po odpálení střechy. Jelikož takové stopy najít nelze, je prokázanou skutečností, že svědci vypovídali falešně.

Na závěr chci upozornit, že se tři autoři článku v *Holocaust and Genocide Studies* dokonce uchýlili k záměrné dezinterpretaci fotografií. Z válečného období se totiž dochovalo několik fotografií sklepa vyfocených z úrovně země. Jedna z nich, pořízená buď přímo nebo přibližně 10. února 1943, krátce před dokončením krematoria II, na střeše údajné plynové komory odhaluje několik objektů (viz obr. 59).[160] Na zvětšeném výřezu (obr. 60) však lze rozeznat, že tyto objekty

- mají různou šířku;
- mají různě tmavé stíny;
- se nacházejí těsně u sebe, což odporuje tvrzení o rovnoměrném rozdělení komínků na střeše (obr. 61).

Zvětšenina Kerenové a spol. je navíc tak nekvalitní (obr. 62), že lze jen stěží určit šířku objektů (Keren 2004, str. 80). Rovněž ignorují třetí objekt zprava, protože ten odporuje tvrzení o rovnoměrném rozdělení komínků.

[160] Pressac 1989, crematory II, str. 340, pořízeno mezi 9.-11.2.1943; také v Czech 1989, str. 454.

Navíc se žádné objekty na střeše tohoto sklepa nenacházejí na další fotografii, pořízené 20. ledna 1943, jak je patrné na obr. 63. Tato fotografie byla pořízena asi tři týdny před fotografií na obr. 59 (Czech 1989, str. 398; Pressac 1989, str. 335).

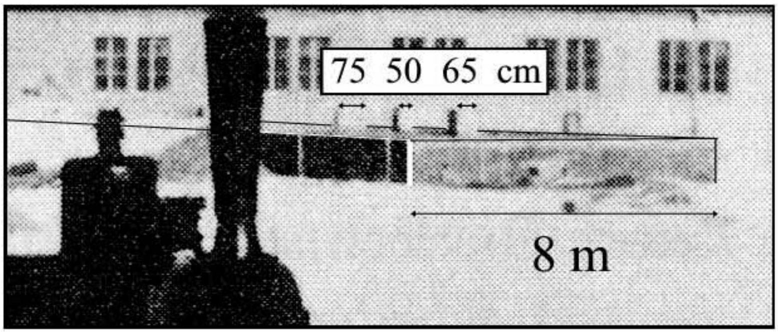
P: A co by to tedy mohlo být, když ne komínky na vhazování cyklonu B?

R: Jelikož tehdy probíhala poslední fáze výstavby krematoria, mohl to být například stavební materiál.

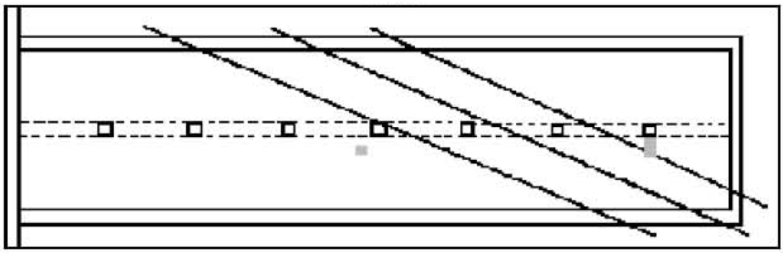
Závěrem bych vás rád upozornil ještě na jednu absurditu. Jak již bylo řečeno, podle oficiální historiografie byla krematoria II a III přebudována k vražedným účelům až v závěrečné fázi výstavby. Za indicii tohoto plánu se vydávají některé změny z podzimu a zimy 1942. Později ještě dokážu, že tyto změny byly naprosto nevinné a neměly s vražednými úmysly nic společného. V tuto chvíli bych chtěl zdůraznit následující: pokud SS koncem podzimu 1942, jak se tvrdí, zahájily přestavbu krematorií, jak lze vysvětlit, že železobetonová střecha márnice 1 krematoria II, postavená v lednu 1943, neměla otvory na vhazování cyklonu B správně naplánované a navržené hned od počátku?

Obr. 59: Fotografie krematoria II (Březinka), únor 1943.[160]

Obr. 60: Zvětšený výřez obr. 59 se zakreslenými konturami márnice a měřítky. Šířka tří objektů na obr. 59 vykazuje značné odchylky mezi 50 až 75 cm. Kromě toho je stín prvního objektu zleva výrazně slabší než u ostatních.

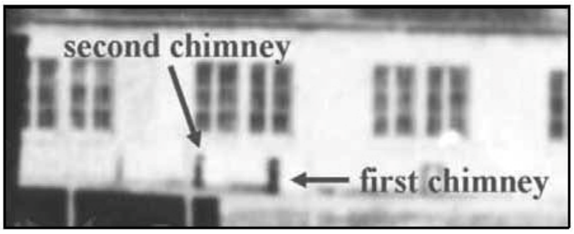

Obr. 61: Schematický nákres půdorysu sklepní márnice 1 krematoria II. Podélný betonový nosník (šrafovaně) se sedmi opěrnými sloupy. Šikmé čáry vyznačují střed tří objektů nacházejících se na střeše.[161] Šedé obdélníky: skutečná poloha obou dnes existujících otvorů z obr. 57 a 58.

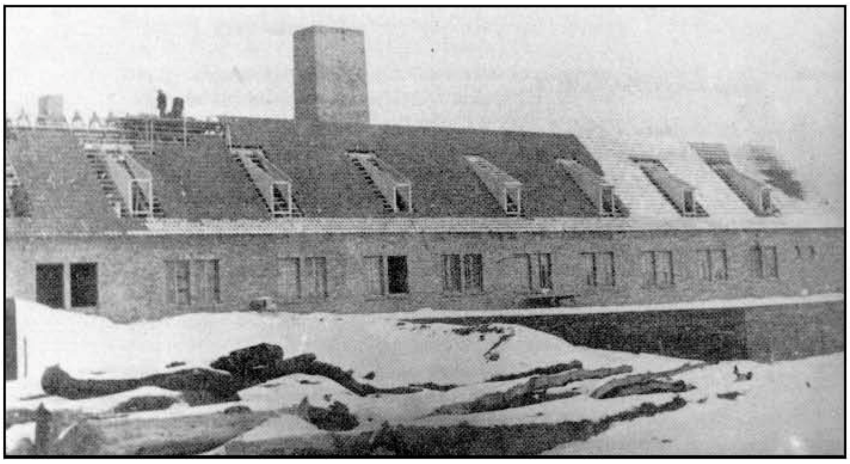
P: Od takových bláznů se dá čekat cokoliv.

R: Jenže s výkonností bláznů se nemůžete ani dopustit efektivního masového vraždění ani vést šest let válku proti celému světu. Nyní se zaměřme na staré krematorium v hlavním táboře. Tvrdí se, že v jeho střeše byly také vysekány čtyři čtvercové otvory na vhazování cyklonu B, ale bez nějakých sloupů z drátěného pletiva.

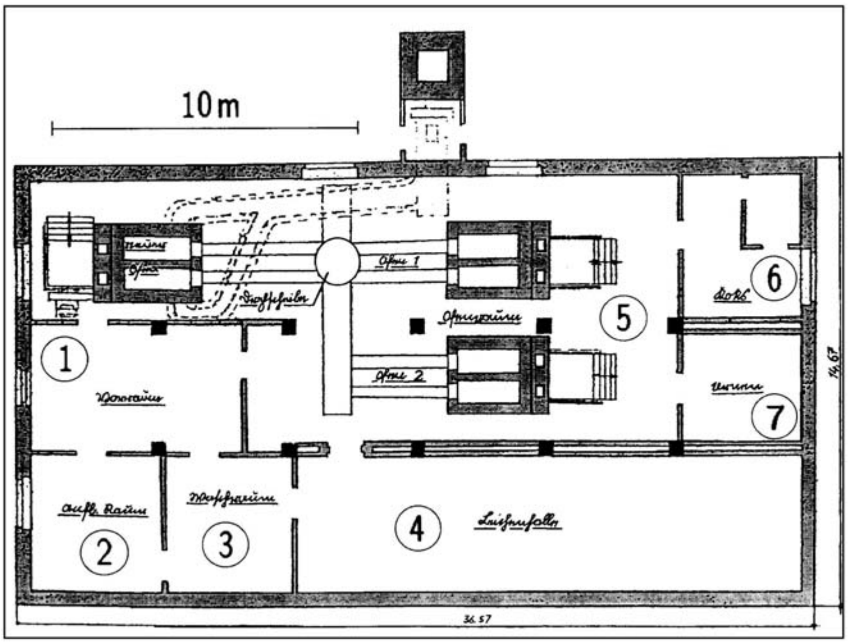
[161] Převzato z Boisdefeu 1994, str. 168.

Obr. 62: Rozmazaná zvětšenina Kerenové a spol. k oklamání čtenářů: třetí objekt vlevo byl ignorován.

Obr. 63: Fotografie krematoria II pořízená 20. ledna 1943 z podobné perspektivy jako obr. 59, ovšem zde evidentně bez záhadných objektů.

Obr. 64: Půdorys krematoria I v osvětimském hlavním táboře, jak byl původně plánován. Márnice se později údajně měla používat jako plynová komora.

1. předsíň; 2. místnost s márami; 3. umývárna;
4. márnice; 5. pece; 6. koks; 7. urny.

P: Takže se cyklon B měl házet přímo na hlavy obětí.

R: Přesně tak. Na obr. 64 je půdorys tehdejšího krematoria, přičemž místnost označená „*Leichenhalle*“ (pohřební síň = márnice) údajně měla sloužit jako plynová komora (Pressac 1989, str. 151, 153).

P: Ale vždyť do té márnice není žádný přímý vchod!

R: Ne, alespoň ne zvenku. Oběti by do ní musely buď přes místnost s márami a umývárnu nebo přes místnost s pecemi.

P: Což znamená jít kolem mrtvol. To by budoucí oběti ke spolupráci asi zrovna nenaladilo.

R: Samozřejmě. Ve střeše márnice tedy měly být proraženy čtyři otvory. Jelikož se dlouho nedařilo najít žádné dokumenty ohledně ventilace v této místnosti, ředitel osvětimského muzea Franciszek Piper přišel s tím, že tam žádná nebyla. Jeho názor zněl (Desjardin 1996):

> „V případě krematoria I žádné ventilátory nebyly. Dveře se otevřely a plyn byl odvětrán průvanem.“

P: Ale vždyť z márnice přece žádné dveře ven nevedly!

R: Taková smůla!

P: Jak se dá provozovat márnice bez ventilačního systému?

R: No, určitě snáz než plynová komora, ačkoliv v márnici by byl horší zápach.

P: Nepříjemný, ale ne jedovatý.

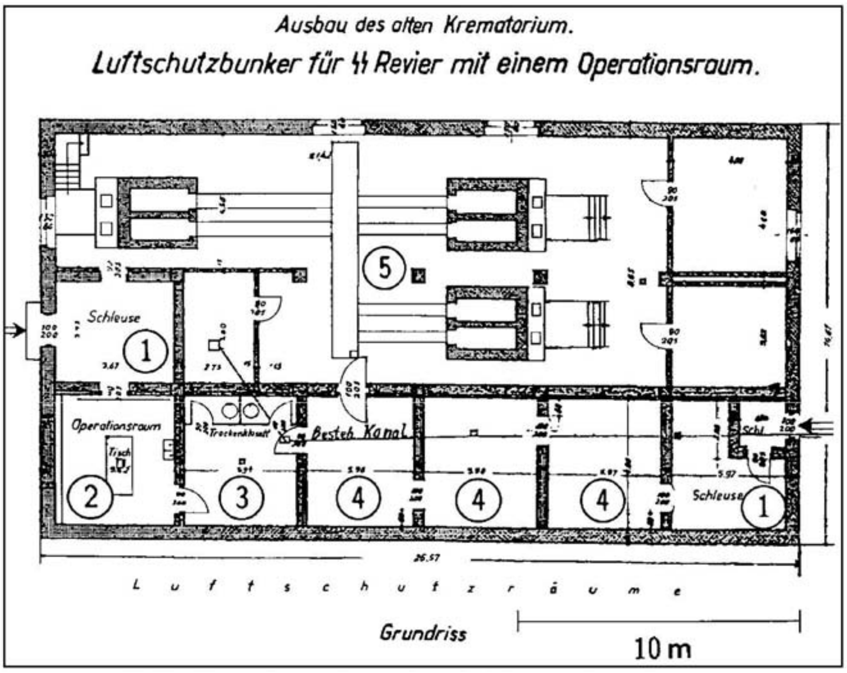
R: Správně, na rozdíl od kyanovodíku, který sice nepáchne, ale je silně toxický.
Nicméně Mattogno nedávno objevil dokumenty dokazující existenci ventilačního systému (Mattogno 2005a). V dopise vedoucího politického oddělení (Maximiliana Grabnera) na SS-Neubauleitung ze 7. června 1941 se píše (tamtéž, dok. 9):

> „Je bezpodmínečně nutné, aby byl do márnice krematoria nainstalován vhodný ventilační systém. Systém používaný doposud se vzhledem k postavení druhé pece stal bezcenným. […] Nedostatečné odvětrávání a přívod vzduchu jsou zvláště znatelné v současném teplém počasí. Pobyt v márnici – byť jen na nejnutnější dobu – je téměř nemožný. […] Proto žádáme o instalaci dvou ventilátorů, jednoho odsávacího a druhého přivádějícího vzduch. Pro odsávání se musí na komín napojit zvláštní potrubí.“

Takže vidíte, že SS samozřejmě vybavovaly márnice funkčními ventilačními systémy. A mimochodem, dokumenty publikované Mattognem ukazují, že se zkažený vzduch z márnice odváděl do hlavního komína. Zatím nevíme, odkud přicházel čerstvý vzduch, ale nejspíš otvory ve střeše.

P: Pak by SS logicky musely nainstalovat ventilační systémy i do všech údajných popravčích místností. Cokoliv jiného je nemyslitelné.

R: Máte naprostou pravdu. Jakákoliv jiná tvrzení by musela být odmítnuta jako křivé svědectví.
Budova krematoria v hlavním táboře, od léta 1943 mimo provoz, byla roku 1944 přestavěna na protiletecký kryt pro SS, jak je znázorněno na obr. 65 (Pressac 1989, str. 156). V té době měly být otvory pro vhazování cyklonu B zality – za předpokladu, že existovaly.

Obr. 65: Půdorys krematoria 1 v osvětimském hlavním táboře po přestavbě na protiletecký kryt v roce 1944.
1. přechodová komora; 2. operační sál; 3. bývalá umývárna, nyní protiletecký kryt s toaletami; 4. protiletecké kryty; 5. bývalá místnost s pecemi.

Existuje jeden dokument, kde jsou práce na přestavbě na kryt vyjmenovány. O vyplnění starých otvorů ve střeše v něm není ani slovo, zato podrobně popisuje instalaci plynotěsných oken a dveří i zbudování nových otvorů ve zdech (Mattogno 2005a, str. 23 ad., 123):

> „Montáž plynotěsných dveří, okenic a oken;
> otvory ve zdech potřebné pro roury kamen i různá ventilační potrubí a hadice.“

P: Podle toho tam plynotěsné dveře, okna ani otvory ve zdech předtím nebyly.

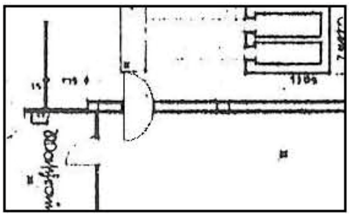
R: Jinak to interpretovat nelze, i když tam pravděpodobně byly otvory pro potrubí přivádějící čerstvý vzduch v rámci márničního ventilačního systému. Ten by ale pro protiletecký kryt rozdělený na několik místností nestačil.
Zvenčí žádný přímý přístup do místností bývalé márnice až do přestavby nebyl. Tento vstup existuje dodnes a je lživě vydáván za „vchod pro oběti“ (Pressac 1989, str. 131 ad.).

P: Jak jinak by mohli chtít, aby si návštěvníci mysleli, že oběti chodily do plynových komor?

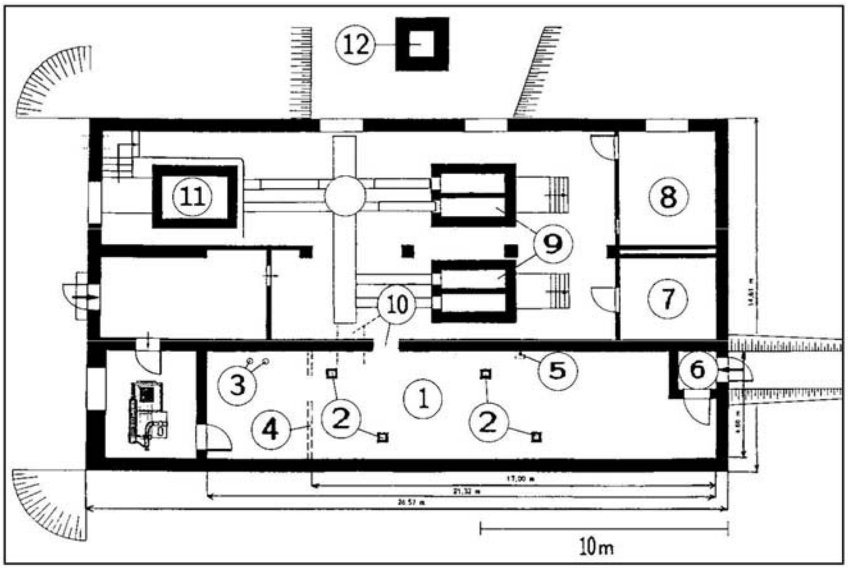
R: „Žádné dveře, žádné vyhlazování“, jak pregnantně prohlásil Robert Faurisson.

P: Mám dotaz ke dveřím na půdorysu protileteckého krytu do bývalé místnosti s pecemi (obr. 65). Byly tam už v době, kdy budova fungovala jako krematorium?

R: Ano, jak můžeme vidět na plánцích z let 1940 a 1942, i když podle nich se otevíraly opačně, viz obr. 66 (Mattogno 2005a, docs. 1, 4). Ale tyto dveře i otvor ve zdi byly během přestavby budovy na protiletecký kryt odstraněny, takže půdorys na

Obr. 66: Výkyvné dveře mezi márnicí (dole) a místností s pecemi (nahoře) v osvětimském krematoriu I. Výřez plánku z 10. dubna 1942, tedy z doby, kdy se márnice měla používat jako plynová komora (Mattogno 2005a, dok. 4).

Obr. 67: Půdorys krematoria I v hlavním táboře dnes, po dodatečných úpravách.
1. plynová komora; 2. otvory na vhazování cyklonu B; 3. odpadové roury WC; 4. někdejší příčka márnice-umývárna; 5. ventilační šachta protileteckého krytu; 6. přechodová komora protileteckého krytu, dnes označovaná za „vchod pro oběti“; 7. urny; 8. koks; 9. zrekonstruované pece; 10. vstup k pecím na špatném místě (původní umístění šrafovaně); 11. zbytky staré pece; 12. atrapa komínu.

obr. 65 je chybný.

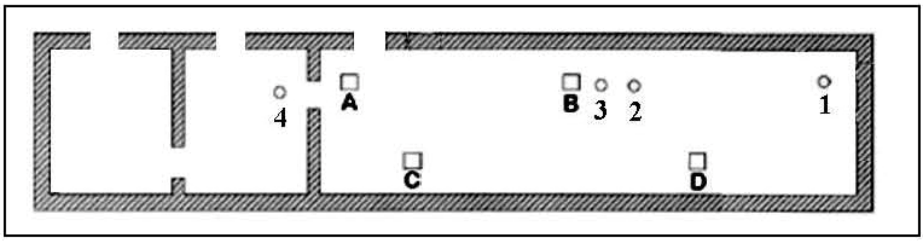
P: Takže tam byly buď výkyvné dveře nebo dvoje dveře, z nichž se ty blíže márnici otevíraly do márnice.

R: Ano.

P: To znamená, že historka o plynové komoře je definitivně odbytá. Výkyvné dveře nemohou být ani plynotěsné ani odolat panikařícím lidem a dovnitř otevírané dveře by se ve skutečnosti nedaly otevřít, protože by je zevnitř blokovaly stovky mrtvol.

R: Dobrý postřeh!
Na obr. 67 je půdorys krematoria v jeho dnešním stavu (Pressac 1989, str. 159). Pokud ho porovnáme s plánem protileteckého krytu (obr. 65), vidíme všechny změny provedené polskou správou muzea po válce. Muzeum sice tvrdí, že jde o přesnou rekonstrukci „plynové komory“, ale porovnání s originálním plánem starého krematoria (obr. 64) jasně odhaluje, že tomu tak není:

- Byl znovu vybudován vstup z někdejší márnice do někdejší místnosti s pecemi, protože ho během přestavby na protiletecký kryt v roce 1944 zazdili. Nový vchod k pecím je však na špatném místě. Také v něm nejsou dveře a má jinou podobu.
- Mezistěna oddělující původní umývárnu, která nikdy nebyla součástí márnice či údajné „plynové komory“, byla chybně odstraněna, čímž vznikla „zrekonstruovaná plynová komora“ větší než původní márnice.
- Nebyl odstraněn vchod přes přechodovou komoru.
- S využitím různých částí starých pecí byly zrekonstruovány dvě nefunkční kremační pece bez sopouchů.
- Byl postaven nový komín, ale nepřipojený na pece.

Obr. 68: Schematický půdorys márnice krematoria I s umývárnou a operačním sálem (původní stav). A, B, C, D: umístění nynějších otvorů ve střeše, proražených po válce. 1, 2, 3 a 4: umístění původních, dnes zadělaných otvorů protileteckého krytu na ventilační potrubí a roury od kamen.

- Protože se jim nepovedlo najít žádné otvory na vhazování cyklonu B, prorazili nové a ozdobili je dřevěnými komínky s poklopy. Nicméně rozestup těchto otvorů odpovídá nové, zvětšené „plynové komoře“ (tamtéž, str. 133).

P: Ale jak je možné, aby bylo umístění původních otvorů neznámé? Otvory v železobetonové střeše nelze odstranit beze stop!

R: Tato výmluva opravdu značně pokulhává. Člověk na spodní straně stropu této místnosti ve skutečnosti vidí několik míst, kde byly původní otvory zadělány. Ovšem všechny jsou kruhové, nikoliv čtvercové, jak tvrdili svědci, a jeden dokonce leží mimo původní márnici. Nejsou ani rovnoměrně rozložené.

P: A na co ty otvory byly, pokud ne na vhazování cyklonu B?

R: Se vší pravděpodobností šlo o otvory z výše zmiňovaného dokumentu, proražené kvůli instalaci ventilačního potrubí a rour od kamen. Osvětimské muzeum je nejspíš zadělalo během „rekonstrukce“, protože mu nezapadaly do schématu.

P: Takže opět „žádné díry, žádný holocaust“?

R: Přesně tak. Právě zmíněná nekompetentnost při „rekonstrukci plynových komor“ vedla Erica Conana ke stížnosti, že tam všechno udělali špatně, viz. str. 54.
V roce 1994 si americký revizionista David Cole dopřál malý vtípek, když si nasadil jarmulku a natočil v Osvětimi dokumentární video.*

P: A David Cole je Žid?

R: Původem ano, ale je ateista. Cole napřed natočil průvodkyni, která jemu i ostatním návštěvníkům „rekonstrukci“ prezentovala jako pravou plynovou komoru. Pak udělal rozhovor s dr. Franciszekem Piperem, tehdejším ředitelem muzea. Ten pod tlakem mnoha absurdit a rozporů na kameru přiznal, že „plynová komora“ ukazovaná turistům není původní. Tak Cole muzeum přistihl při lži, kterou rok za rokem vykládá milionům turistů (Cole 1993).

P: Tohle je obzvlášť podlá osvětimská lež.

R: Ano, ale na rozdíl od toho, co se jako „osvětimská lež“ označuje běžně, není trestná.

* Na internetu s českými titulky pod názvem „David Cole v Osvětimi“; pozn. překl.

3.4.8. Dokumentární důkazy

R: Nyní si pohovořme o některých čistě dokumentárních důkazech. Když Rudá armáda 27. ledna 1945 obsadila tábor Osvětim, padly jí do rukou veškeré dokumenty hlavní stavební správy – vše, co souviselo s výstavbou a údržbou tábora. Tyto dokumenty odvezli do moskevských archivů, zpřístupněných po pádu Sovětského svazu veřejnosti. Od té doby je mnohokrát zkoumali různí badatelé, mimo jiné italský revizionistický historik Carlo Mattogno, o němž jsem již několikrát mluvil, a skupina německých inženýrů a architektů. Naopak nikdo z mainstreamových historiků o tyto dokumenty doposud zájem neprojevil.

P: To je ohromující. Jen si představte, jaký ohlas by v celosvětové komunitě archeologů vyvolal nečekaný objev obří starověké egyptské hrobky plné artefaktů a mumií. Byli by z toho celí pryč! Ale v tomto případě to je propagátorům holocaustu jedno.

R: Protože nemají zájem o fakta, jen o mýty.

Svůj výklad rozdělím na dvě části. V té první se budu zabývat dokumenty odporujícími tvrzení o masovém vraždění v Osvětimi a ve druhé dokumenty vytrhávanými z kontextu tak, aby vyvolávaly zdání, že taková tvrzení podporují. Na několika typických příkladech ukážu, že jakmile se uvedou do kontextu, takzvané „kriminální stopy" se okamžitě zhroutí.

Nyní tedy k té první skupině. V kapitole 3.6.4. jsem již popsal mikrovlnné odvšivovací zařízení, nainstalované v Osvětimi (viz str. 152). Všem vřele doporučuji, aby si přečetli článek na toto téma od inženýra Hanse Jürgena Nowaka. Z něj pochopíte, jak silně se SS v osvětimském táboře snažily během boje proti tyfové epidemii zlepšit hygienu.[139] Jasně jim šlo o to vězně uchovávat naživu, ne je zabíjet.

Carlo Mattogno v již rovněž zmiňovaném článku s jiným tematickým zaměřením ukázal, jakou roli hrála krematoria ve snahách SS zlepšit táborovou hygienu a tím zároveň snížit úmrtnost (Mattogno 2004g).

Skupina německých inženýrů, o níž jsem mluvil, ve své studii na základě dokumentů spočítala celkové stavební náklady v Osvětimi. V dnešní hodnotě SS utratily víc než miliardu dolarů, což na každého údajně zavražděného vězně dělá asi tisíc dolarů (Gerner et al. 2002).

P: Miliardu dolarů? To byl pěkně předražený tábor smrti vzhledem k tomu, že kulka stojí pár centů.

R: Ano. Porovnejte to s poválečnými americkými tábory smrti u Rýna, kde byli drženi němečtí váleční zajatci a kde jich v letech 1945 až 1947 statisíce zemřely kvůli nedostatku potravin, vody a lékařské péče (Bacque 1989). Jediné, co člověk potřebuje na vyhlazovací tábor, je ostnatý drát a pár dozorců – materiální náklady za několik tisíc dolarů.

P: Ovšem Osvětim nebyla čistě vyhlazovací, ale také pracovní tábor. Je možné, že SS vynakládaly spoustu financí na udržení práceschopných vězňů naživu, což se jim do vypuknutí epidemie i dařilo. To ale nic nevypovídá o tom, co se dělo s práce neschopnými.

R: Na první pohled máte pravdu. Je v tom ale jeden logický háček. Legenda praví, že doktoři z SS selektovali práce neschopné vězně hned po příjezdu do tábora. Ti měli být posíláni do plynu. Nicméně v táboře zároveň zuřila epidemie, která udělala práce neschopné z mnoha tisíc vězňů. Ty však místo „do plynu" posílali do táborové nemocnice, kde se značná část uzdravila.

P: Cože? Vězeňská nemocnice v Osvětimi?

R: Ano, byla tam. Větší část tábora Březinka sloužila k zotavování. V osvětimském muzeu jsou tisíce a tisíce lékařských záznamů, které ukazují, že se v táboře na péči o nemocné vězně vynakládaly obrovské finanční prostředky. Waffen-SS v sousedním táboře Rajsko roku 1942 dokonce zřídily „*Hygienisch-bakteriologische Untersuchungs-Stelle*" (Hygienicko-bakteriologický výzkumný úřad), věnující se zlepšování táborové hygieny. Dokumenty tohoto úřadu jasně odhalují rozsah boje proti epidemiím.[162] A když už jsme u toho: neuvěřitelně pracovitý badatel Carlo Mattogno právě dokončuje dokumentaci založenou na originálních táborových archivech, ukazující skutečně mimořádný rozsah celého systému zdravotní péče v Osvětimi (Mattogno 2011b).

P: To je s představou o vyhlazovacím táboru v silném rozporu.

R: Později ještě uvedu řadu svědectví vězňů o jejich pobytu v osvětimské nemocnici.

Pokud se správa tábora takto vehementně snažila udržet vězně naživu, přináší to nevyhnutelnou otázku: proč by se nechovala stejně k vězňům, kteří už do tábora nemocní nebo slabí přijeli?

A teď ke druhé skupině dokumentů, tedy k těm, které ilustrují téma údajných kódových slov, o němž jsem se zmínil na začátku této přednášky (viz str. 118). V dokumentech z tábora Osvětim se o žádném masovém zabíjení nemluví. Nicméně ho prý měla vyjadřovat kódová slova jako „zvláštní zacházení", „zvláštní opatření", „zvláštní akce", „zvláštní oddíl" atd. Mattogno na toto téma napsal celou knihu, v níž probírá veškeré jemu známé dokumenty, kde se tyto výrazy vyskytují (Mattogno 2004b).

Dovolte mi uvést příklad, jak je mainstreamovou historiografií překrucován jeden nevinný dokument, obsahující výraz „zvláštní akce" (tamtéž, str. 98 ad.). Německá tajná státní policie (*Geheime Staatspolizei*, gestapo) 16. prosince 1942 provedla „z bezpečnostních důvodů zvláštní akci zahrnující všechny civilní dělníky". Znamená to, že gestapo začalo popravovat německé civilní pracovníky, kteří byli potřeba k výstavbě tábora?

P: To těžko.

R: Ano, nicméně přesně to jeden holocaustový propagandista tvrdí (Zimmerman 1999). Pravda je však taková, že v táboře od léta 1942 kvůli epidemii tyfu panovala trvalá omezení pohybu. Tábor tehdy nesměli opouštět dokonce ani civilní dělníci, což nakonec vedlo k jejich stávce. Gestapo pak během „zvláštní akce" mimo svou běžnou činnost vyslechlo „všechny civilní dělníky", aby zjistilo, jak situaci vyřešit a dospělo k závěru:

> „Proto je povolení odchodu [všem civilním dělníkům] od 23. prosince 1942 do 4. ledna 1943 naprosto nezbytné."

Dne 22. prosince, 4 dny po „zvláštní akci", byli civilní pracovníci stále živi a zdrávi: další den odjelo 905 lidí ve vší spokojenosti na vánoční dovolenou, trvající až do 3. ledna!

P: Ale přece existují dokumenty, v nichž je mezi výrazy jako „zvláštní zacházení" a popravováním jasná souvislost.

---

[162] Archivy Hygienického institutu jsou uloženy u Mezinárodní vyhledávací služby Červeného kříže v německém Bad Arolsenu a běžné veřejnosti nejsou přístupné. Tyto archivy obsahují 151 svazků z let 1943-1945 (Boberach 1991, str. 118). Maximální počet případů, podle dokumentů 79 698, dokazuje, jak intenzivní péče se dostala tisícům osvětimských vězňů; porovnej také příspěvek Clause Jordana in Rudolf 2003a, str. 145-179.

R: To je pravda. V jednom takovém dokumentu se například uvádí, že za zvlášť těžké zločiny musí následovat „zvláštní zacházení s provazem“.[163] V jiných případech však výraz „zvláštní zacházení“ znamenal něco pozitivního. Tak pro zajaté, vysoce postavené osobnosti z nepřátelských zemí „zvláštní zacházení“ znamenalo ubytování v luxusních hotelech s královskými službami.[164] Z toho vidíme, že význam výrazu vždy záleží na kontextu, v němž byl použit. Jestliže v některých dokumentech „zvláštní zacházení“ skutečně znamená popravu či likvidaci, ještě z toho nevyplývá, že to tento význam má pokaždé a nevyhnutelně.

P: To by také bylo absurdní. Takové výrazy se v řeči používají naprosto běžně a znamenají jen to, že se něco vymyká běžným normám, ať už se definují jakkoliv. Když se někomu dostane „zvláštních privilegií“, neznamená to, že je zavražděn – proč by tomu mělo být jinak u „zvláštního zacházení“?

R: Přesně tak. Pokud jde o Osvětim, Mattogno zjistil, že ve většině dokumentů, které zkoumal v různých archivech, se takové výrazy používaly k popisu opatření ke zlepšení hygienických podmínek v táboře (viz také Stromberger 1996). Takže i zde veškerá energie táborové správy směřovala ke snižování úmrtnosti v souladu s rozkazy z nejvyšších míst.[165] Mattogno v archivech hlavní stavební správy v Osvětimi nenašel ani jediný dokument, kde by byl takový výraz použit v souvislosti s popravami. Opačné výklady etablovaných historiků se zakládají na falešných interpretacích, protože kontext buď není znám nebo se ignoruje.

P: Nebo protože se opět musí uchýlit ke lži kvůli starému dobrému antifašismu.

R: Důvody mohou být jakékoliv. Mattognova studie každopádně interpretaci těchto údajných kódových slov ze strany oficiální historiografie rozbíjí. Teze o kódových slovech byla velmi přesvědčivě vyvrácena.

P: Ale jaký smysl potom měly ty proslulé selekce na osvětimské železniční rampě, pokud vězni nešli do „plynových komor“? Nebo popíráte i to, že taková selekce probíhala?

R: To rozhodně ne, i když se tehdy používal výraz „vytřídění“, ne „selekce“. Taková vytřídění nepochybně probíhala a dokonce musela probíhat, protože stovky nebo tisíce přijíždějících vězňů museli nějak rozdělit. Museli je někam poslat. A ty práceschopné v neposlední řadě museli roztřídit podle profesí. Mohu v této věci citovat bývalého osvětimského vězně Arnolda Friedmana. Při prezentaci ilustrací selekce, jež vyšly v *Auschwitz Album* (Klarsfeld 1978b), se mezi svědkem obžaloby Friedmanem (S) a obhájcem (O) u Zündelova prvního soudu v roce 1985 rozvinula následující debata (District Court… 1985, str. 431):

> „O: Dobrá, obracím na další list. Díváme se na strany 28 a 29. To je průběh selekce?
>
> S: Pokud to mohu objasnit, na 28 máte průběh selekce. Na 29 máte vyslýchání člověka.
>
> O: Vidím. Okay.
>
> S: A pokud to mohu vysvětlit, kdyby vás zajímalo, co to bylo za vyslýchání, tak před posláním na jednu stranu hledali odborníky, dokonce i mezi staršími lidmi. Vy-

---

[163] 3040-PS, z *Allgemeine Erlaßsammlung*, Teil 2, A III f („Behandlung fremdländischer Zivilarbeiter“ – zacházení s cizozemskými civilními dělníky), nařízené RSHA: Jako trest za těžké zločiny spáchané cizozemskými civilními dělníky se nařizuje zvláštní zacházení s provazem. (Tj. oprátka; pozn. překl.)

[164] IMT, vol. 11, str. 338 ad.; viz Butz 2003, str. 145.

[165] Porovnej Himmlerův rozkaz, předaný 28. prosince 1942 Glücksem všem velitelům táborů, str. 125 ad. této knihy.

ptávali se, jestli tam jsou nějací lékaři nebo určití lidé, které v dané době hledali, jako inženýři.

O: Inženýři?

S: A tak dále.

O: Předpokládám, že chtěli využít jejich schopnosti. Je to tak?

S: Nevím, co chtěli, jen vám vysvětluji průběh selekce, jak ho znám.

O: Takže je z nějakého důvodu kvůli jejich schopnostem selektovali od ostatních.

S: Čas od času ano."

Takže vidíte, že Friedman sám neochotně odhalil pravou podstatu těchto selekcí.

Legenda zní, že práceschopné vězně posílali do hlavního tábora jako nucenou pracovní sílu a zapisovali je do kartotéky. Vězni označení táborovými lékaři za práce neschopné – nemocní, slabí, staří a děti – byli podle svědků posíláni přímo do „plynových komor". Z těchto vězňů se do kartotéky nikdo nezapisoval. Oběti údajných plynových komor prý nijak evidovány nebyly, takže jejich celkový počet lze pouze odhadovat na základě každodenních čísel.

Dokumentárně podložená je však jen první část legendy ohledně registrovaných vězňů. Jak je u Němců zvykem, vše, co se týkalo registrovaných vězňů, se pečlivě zaznamenávalo. A pokud někdo z těchto vězňů zemřel, strhla se byrokratická lavina: musely se vyplňovat formuláře, provést zápis v matrice a na nejrůznější úřady se posílala písemná oznámení. Tudíž smrt každého *registrovaného* vězně, který kdy v Osvětimi zemřel, zanechala masivní listinnou stopu. Jednou z těchto stop byly takzvané *Sterbebücher* (úmrtní knihy), kam se zapisovali všichni registrovaní vězni zemřelí během pobytu v Osvětimi. Tyto knihy však po válce zmizely.

Německý tisk na začátku roku 1990 oznámil, že je koncem války objevili Sověti a zavřeli je v tajném archivu, ale nakonec svolili k jejich předání Mezinárodní vyhledávací službě Červeného kříže v městečku Bad Arolsen. Podle mediálních zpráv byly osudy 74 000 vězňů zaregistrovaných a zemřelých v Osvětimi zaznamenány v úmrtních knihách velmi podrobně (Moskau… 1990). Asi pět let poté z nich Červený kříž publikoval výňatky ve formě knižní řady (Staatliches Museum… 1995). Ukázalo se, že v nich je zaznamenán osud 68 751 vězňů, kteří v Osvětimi zahynuli do konce roku 1943. Svazky z roku 1944 se doposud nenašly – nebo je možná někdo skrývá, protože je jejich obsah příliš problematický.

P: Proč by měl být problematický?

R: No, není žádným tajemstvím, že úmrtnost v Osvětimi v letech 1942 a 1943 byla kvůli epidemiím hrozivá, ale do roku 1944 ji z velké části dostali pod kontrolu. Takže se dá předpokládat, že rapidně poklesla, což dost dobře neodpovídá tvrzení, že v roce 1944 vyhladili statisíce maďarských i dalších Židů (porovnej Boisdefeu 2009, str. 185-190).
Skutečně zajímavá je statistika věku zemřelých. Napadá vás důvod?

P: Kvůli určení, zda je pravda, že v Osvětimi registrovali jen práceschopné?

R: Ano. Protože kdyby legenda byla pravdivá, v úmrtních knihách by nemohly být prakticky žádné zaregistrované oběti pod 14 nebo nad 60 let.

P: Hlavně teď neříkejte, že po příjezdu do Osvětimi registrovali děti i staré naprosto běžně!

R: Přesně tak to bylo. V roce 1991 si německý novinář Wolfgang Kempkens díky svým kontaktům mohl v ruských archivech okopírovat asi 800 úmrtních listů. 127 jich zařadil do knížečky, kterou jistý čas prodával. Revizionisté zajásali, protože ejhle, ve vybraných dokumentech se vynořilo několik osob, kterým bylo v době úmrtí přes 60, 70, dokonce i 80 let, jakož i dětí pod 10 let.[166]

Není to ovšem tak překvapivé, jak by se mohlo zdát, protože se už dávno ví o dokumentech, z nichž vyplývá, že větší část osvětimských vězňů byla práce neschopná a přesto je nezabili.[167]

Určitou dobu se dalo v úmrtních knihách hledat online podle jména; data narození a úmrtí; místa narození; a bydliště. Pak tuto možnost nahradilo všeobecné vyhledávání osvětimských vězňů.[168]

V tabulce 12 je statistické vyhodnocení úmrtních knih podle věkových skupin.[169] Pro lepší ilustraci jsem v tabulce 26 v dodatcích (str. 394) uvedl detaily ohledně všech registrovaných zemřelých nad 80 let.[170]

Tabulka 12: Věk registrovaných vězňů zahynuvších v Osvětimi

VĚKOVÁ SKUPINA	POČET	%
>90	**2**	**0,0**
80-90	**73**	**0,1**
70-80	**482**	**0,7**
60-70	**2 083**	**3,0**
50-60	8 040	11,7
40-50	15 512	22,5
30-40	18 430	26,7
20-30	14 830	21,5
10-20	6 715	9,7
00-10	**2 584**	**3,7**
	68 751	99,6

P: Je mezi nimi ale i velký počet Nežidů.

R: To samozřejmě ano. Židé nebyli jediná skupina vězňů v Osvětimi. Ani kategorie „vyznání“ bezpodmínečně nevypovídá o tom, jak nacisté tyto vězně rozdělovali, protože pokřtěné Židy stále řadili mezi Židy. Vyznání a rasa jsou dvě různé kategorie a Židé byli pronásledováni jako rasa, ne jako příslušníci náboženství. Každopádně je silně nepravděpodobné, že by se mezi osmdesátiletými a staršími nacházelo hodně odbojářů, profesionálních zločinců nebo politických vězňů. Takže to pravděpodobně většinou byli Židé tak, jak je definovali nacisté.

Podle této statistiky patřilo minimálně 10 % registrovaných vězňů do věkových kategorií, které měly být hned po příjezdu zplynovány. Na obr. 69 je vyobrazen graf úmrtnosti podle věku.[171] Je na něm jasně patrný extrémní vrchol mezi březnem 1942 a březnem 1943, způsobený tyfovou epidemií propuknuvší v létě 1942. (Ještě dramatičtěji by vypadal, kdyby se jako dělící bod vzal červenec.) Rovněž jasně odráží skutečnost, že především deportace dětí, ale i starých osob byly do jara 1943 spíše výjimečné, takže tyto skupiny mají na celkové úmrtnosti v daném období jen malý podíl. Údaje pro období po březnu 1943, kdy byly deportovány děti i staří a kdy prý mělo vyhlazování běžet na plné obrátky, dokazují, že u starců ani dětí neexistuje žádná věková hranice, což znamená, že byli registrováni stejně jako ostatní.

[166] Weber 1992b, s 30 reprodukcemi úmrtních listů starých vězňů; Gauss 1993, str. 214-219.

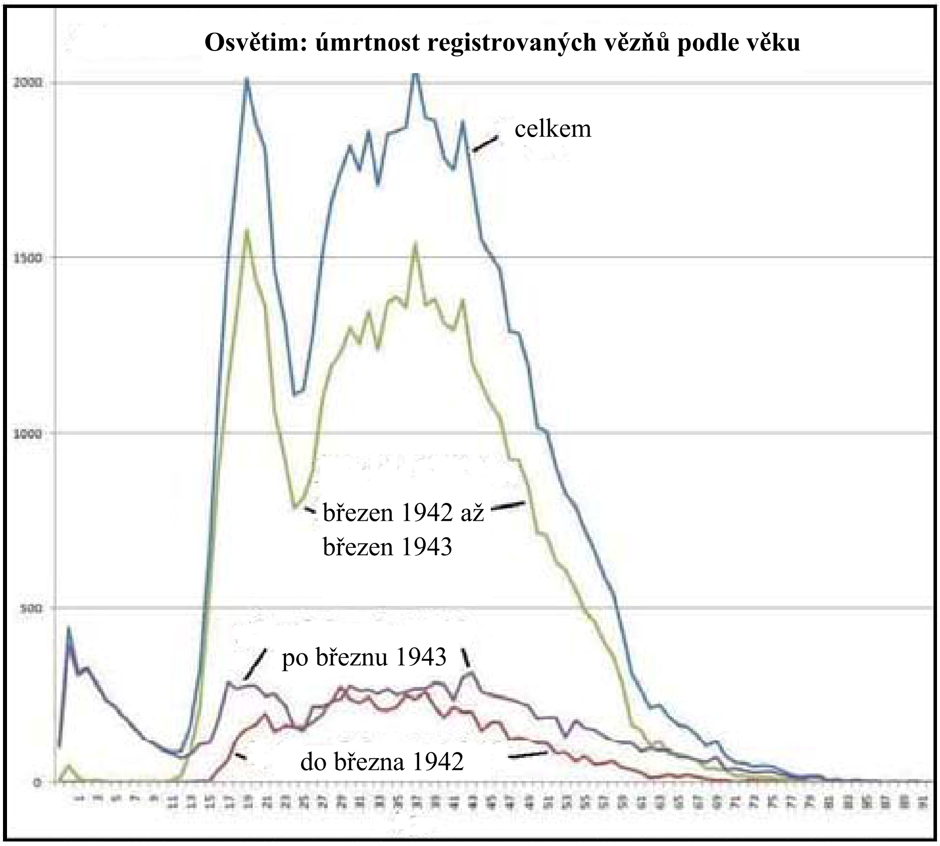
[167] Např. telegram šéfa správy pracovního nasazení WVHA ze 4. září 1943, oznamující, že z 25 000 židovských vězňů v Osvětimi je práceschopných jen 3 581; nebo tajná zpráva Oswalda Pohla Himmlerovi z 5. dubna 1944, že z celkem 67 000 vězňů táborového komplexu Osvětim je 18 000 nemocných nebo zdravotně nezpůsobilých; porovnej Weber 1992b.

[168] http://en.auschwitz.org.pl/m/index.php?option=com_wrapper&Itemid=31

[169] Rozdělení se trochu liší od toho uváděného osvětimským muzeem (Staatliches Museum… 1995, vol. 1, str. 248), za což možná může odlišná definice věkových hranic.

[170] Pro názornost tři příklady dětí:
Weiss, Adolf *6.6.1934, †2.11.1943 = 9 let; Weiss, Adolf *8.5.1942, †10.4.1943 = 11 měsíců; Weiß, Waldtraud *13.3.1939, †25.3.1943 = 4 roky.

[171] Upraveno podle http://de.wikipedia.org/wiki/Opferzahlen_der_Konzentrationslager_Auschwitz.

Obr. 69: Rozdělení obětí Osvětimi z úmrtních knih podle věku.

Kdyby byli všichni pod nebo nad určitou věkovou hranicí bez registrace selektivně vražděni, jak tvrdí mainstreamová historie, křivka by u hraničního věku prudce klesla. Tak tomu však není.

Dále je zde záhada dětí, které Osvětim přežily (Boisdefeu 2005); téma, jež si zaslouží mnohem víc pozornosti, než se mu doposud dostávalo.

Úmrtní knihy rovněž nepřímo naznačují, proč už od léta 1942 neregistrovali všechny vězně. Do poloviny července téhož roku byli téměř všichni Židé deportovaní do Osvětimi v tomto táboře také zaregistrováni. To se dramaticky změnilo 23. července 1942, kdy bylo kvůli epidemii tyfu vyhlášeno úplné uzavření tábora [*vollständige Lagersperre*] (Mattogno 2004b, str. 44 ad.). Pak už bylo do tábora přijímáno jen malé procento. Ve světle důkazů musíme dojít k závěru, že SS zastavily přijímání do tábora kvůli zuřící epidemii. Místo toho většinu přijíždějících vězňů posílali do jiných táborů (Aynat 1998b).

P: Z toho, co jste řekl, to vypadá, že se se svědky neshodnete jen na důvodech selekce.

R: Nepochybuji, že vězni po příjezdu procházeli selekcí, zejména nemocní či slabí. Vzhledem ke zde předloženým poznatkům však cílem selekce nebyly „plynové komory“ nebo „nucené práce“, ale otázka, zda vězně vůbec pustit do tábora a pokud ano, do které části, nebo zda by měli pokračovat do jiných táborů či ghett.

Dokonce i mainstreamoví historici souhlasí, že mnoho vězňů, kteří v Osvětimi nebyli registrováni, po příjezdu nezplynovali. Například Shmuel Krakowski, někdejší ředitel archivů památníku holocaustu Yad Vashem, uvedl (Gutman/Berenbaum 1994, str. 52):

„Němci neregistrovali vězně, kteří šli do karantény, ani neshromažďovali statistické údaje o počtu tam posílaných vězňů. Registrováni nebyli ani ti, které transportovali do jiných táborů. Registrováni a tetováni čísly byli jen vězni, které vybrali na práci v satelitních táborech Osvětimi.“

Taktéž mainstreamový historik Gerald Reitlinger (1987, str. 460):

„[…] velké skupiny Židů v roce 1944 zůstávaly v táboře bez zaregistrování, čekajíce na transport jinam, a zůstávaly tam dost dlouho na to, aby zemřely na epidemie.“

Jak správně poznamenal revizionistický badatel Richard A. Widmann (Widmann 2001):

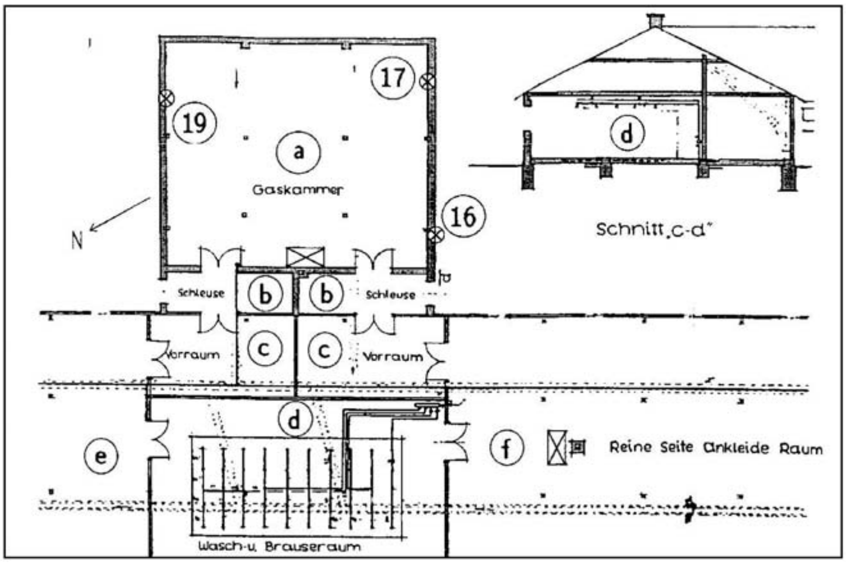
„Otázka ve skutečnosti nezní, zda byli neregistrovaní vězni transportováni jinam, ale kolik jich bylo transportováno.“

Tudíž skutečnost, že někteří deportovaní nebyli po příjezdu do Osvětimi registrováni, v žádném případě nedokazuje, že se jim stalo něco zlého. Dokumenty také ukazují, že přesuny nemocných či slabých vězňů ze satelitních táborů do Březinky neznamenaly jejich smrt, jak se často tvrdí, ale přijetí do tamní velké zotavovny, kde byla k dispozici odborná lékařská péče.

P: Takže vy říkáte, že Němcům šlo především o blaho vězňů?

R: Neřekl bych, že když se nějaký extrém ukáže jako lživý nebo zavádějící, je nutné se hned chytat opačného extrému. Pravda obvykle bývá někde uprostřed. Už jsem hovořil o epidemiích, které v Březince zuřily. Některé příčiny smrti v úmrtních knihách také jasně ukazují na nedostatečnou lékařskou péči. Krom toho minimální počet zdokumentovaných obětí tábora rozhodně ukazuje, že se o vězně řádně nestarali.

P: Ale přece existují dokumenty z Osvětimi, v nichž se mluví o plynových komorách.

Obr. 70: Půdorys odhmyzovacího traktu HCN stavebního objektu 5a v Osvětimi-Březince před rekonstrukcí (zrcadlově) a 5b dnes.[172]

[172] Pressac 1989, str. 55-58. Čísla v plánku označují mnou odebrané vzorky, jak je uvádím v posudku, viz tabulka 11 na str. 158.

Obr. 71: Typický inzerát firmy DEGESCH o širokém rozsahu použití nabízených plynovacích metod: mlýny, lodě, sklady, sila, obytné domy, nákladní vlaky, nákladní automobily – a PLYNOVÉ KOMORY![173]

R: A ještě bych dodal: existuje celá řada dokumentů, v nichž se mluví o plynových komorách, plynotěsných dveřích a oknech i podobných věcech. Polský posudek o plynových komorách z roku 1947, o němž jsem již hovořil, vyjmenovává spoustu takových věcí (viz str. 167). Jean-Claude Pressac je v roce 1989 znovu zrekapituloval a nazval je „kriminálními stopami“. Problém je jen v tom, že se žádný z těchto dokumentů nezmiňuje o vražedných plynových komorách. Nikdo nezpochybňuje, že se v Osvětimi nacházela celá řada plynových komor. Podívejte se na půdorys dvou hygienických budov v Březince na obr. 70.[172] Co se tam píše?

P: Plynová komora („*Gaskammer*“).

R: Ano. To byla jedna z těch odvšivovacích plynových komor sloužících v boji proti tyfu.
Výraz „plynová komora“ na stavebním plánu odvšivovací komory je zásadní, protože dokazuje, že se tento pojem používal výhradně v souvislosti s odvšivovacími zařízeními, což neplatilo jen pro architekty plánující takové budovy, ale i pro profesionální dezinsektory. Dobrým příkladem je titul tehdy nejdůležitější německé publikace o fumigaci z roku 1943: „Kyanovodíkové **plynové komory** na boj s tyfem.“ (Blausäure**gaskammern** zur Fleckfieberabwehr; Puntigam et al. 1943). V typickém inzerátu firmy DEGESCH, vyrábějící cyklon B, je rovněž výraz „plynové komory“, týkající se odhmyzovacích plynových komor, jak vidíme na obr. 71. Takže výraz plynová komora zkrátka neznamenal nic jiného než odhmyzovací zařízení!
Pokud a dokud nemáme důkaz o opaku, logicky musíme předpokládat, že když se v nějakém tehdejším německém dokumentu objeví výraz „plynová komora“, znamená to odvšivovací komoru, protože to je až do konce války jediný doložený význam.

P: Dneska se na to pohlíží trochu jinak.

R: To se vzhledem k soustavné poválečné propagandě o masovém vraždění není co divit. Nic to však nemění na tom, že před rokem 1945 tomu bylo naprosto jinak.

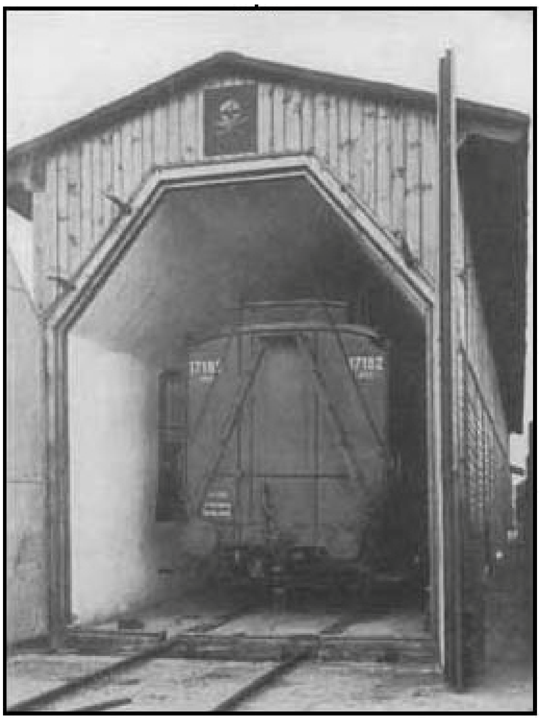
---

[173] *Der praktische Desinfektor*, č. 2, Erich Deleiter, Berlin 1941, vnitřní přebal; porovnej. Berg 1988.

Dalším zajímavým typem tehdejších německých odhmyzovacích zařízení jsou tunely stavěné speciálně pro odhmyzování lokomotiv a vagonů. Firma DEGESCH se těmito zařízeními pyšnila, protože byla určena k „bránění přistěhování škodlivého hmyzu“ do Německa, viz obr. 72. Stock uvádí, že Polsko mělo u hranice s Ruskem od roku 1920 plynovací tunely schopné pojmout několik vagonů (viz obr. 73) a v pohraničních stanicích je mělo i Nizozemí (Stock 1924, str. 26 ad.; podobně Mackenzie 1942, str. 152). Berg předpokládá, že by se tato zařízení dokonale hodila k masovému vraždění Židů: nahnat je do vagonů jako dobytek (což se podle oficiální verze dělo tak jako tak), zajet do tunelu, zplynovat, dojet k nějaké rokli a vyházet.[174] Jestli by to skutečně bylo tak snadné, je věc názoru. Nikdo ale nikdy netvrdil, že se to stalo.

Obr. 72: „Bráníme přistěhování škodlivého hmyzu.“ Inzerát firmy DEGESCH, znázorňující její dezinsekční tunely v Německu.[175]

Obr. 73: Vagon zajíždí do plynovacího tunelu ve Varšavě (Stock 1924).

P: Hledáme snad nejlepší způsob, jak zabít co nejvíc lidí? Není to trochu morbidní?

R: Dobrá, vraťme se zpátky k Osvětimi. Když se v létě 1942 epidemie tyfu vymknula kontrole, správa se rozhodla rozšířit odvšivovací zařízení. Jelikož by však jejich výstavba trvala příliš dlouho, zvažovali prozatímně vybavit hygienickými zařízeními krematoria, jejichž výstavba už pokročila. Řada dokumentů výslovně hovoří o zabudování vězeňských sprch do některého sklepa krematorií II a III (Mattogno 2000b, Crowell 2001a).

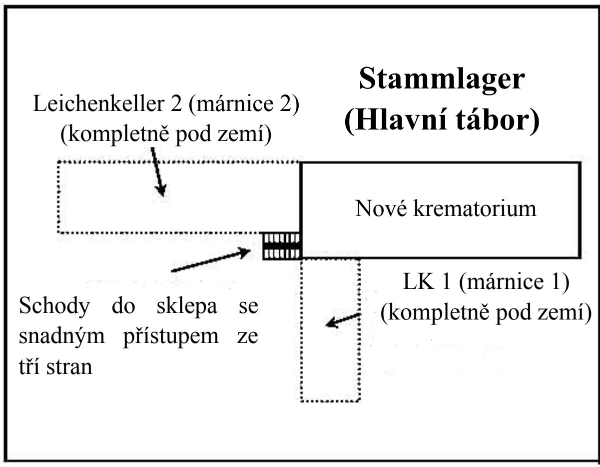
Vzhledem k omezenému místu zde nemohu probrat celou paletu údajných „kriminálních stop“, uváděných prof. Romanem Dawidowskim a po něm J.-C. Pressacem, prof. Robertem J. van Peltem a kdoví kým ještě.[176] Už byly všelijak vyvráceny, takže se odkazuji na tyto prameny a jejich zdroje (Mattogno 2010a; Rudolf 2003b; Rudolf 2005b).

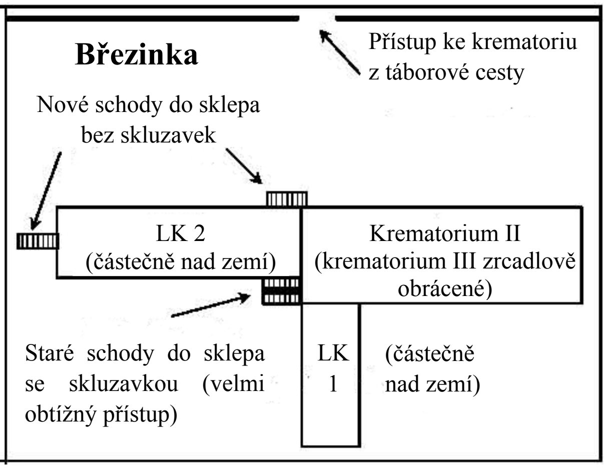
Přesto bych rád uvedl dva příklady, jakým způsobem argumentují, že určité dokumenty představují „kriminální stopy“ masové vraždy. Svědčí to o nízké intelektuální úrovni, na kterou musí klesnout, aby takové stopy mohli přijmout.

[174] F.P. Berg, „NAZI Railroad Delousing Tunnels for Public Health, or Mass Murder!“, www.nazigassings.com/Railroad.html.

[175] *Anzeiger für Schädlingskunde*, 1939, titulní strana.

[176] Porovnej plagiátory Shermer/Grobman 2000; porovnej kritiku Carla Mattogna in: Rudolf/Mattogno 2005, str. 199-267.

Obr. 74: Schematická situace nového krematoria, jak bylo původně plánováno pro hlavní tábor Osvětim.

Obr. 75: Schematická situace krematoria II po změně projektu, aby ho bylo možné přizpůsobit vyšší poloze márnice i přístupu v Březince z jiné strany (krematorium III zrcadlově).

Je fakt, že se během plánování krematorií II a III původní stavební plány koncem roku 1942 změnily. Mimo jiné přibyly i přístupové schody do sklepa. Na rozdíl od původně plánovaných sklepních vstupů tyto nové, dodatečné vstupy nemají zabudované rampy či skluzavky na mrtvoly.

Pressac z této změny plánu vydedukoval, že nové schody *bez* skluzavky na mrtvoly mohly mít jediné vysvětlení: do sklepa už neměly sjíždět žádné mrtvoly, ale měli tam vcházet živí lidé a pak být zabíjeni. Byl to pro něj důkaz zamýšleného masového vraždění.[177] Na podporu svého tvrzení rovněž prohlásil, že skluzavka na mrtvoly u původního vchodu byla odstraněna. Carlo Mattogno však dokázal, že to není pravda: je totiž na všech mapách krematoria z roku 1943 (Mattogno 2010a, kapitola 2.9.).

Navíc je z plánu k výstavbě dalších vstupů jasné, proč byly nezbytné, neboť v záhlaví plánu stojí:[178]

> „Přeložení vstupu do sklepa směrem do ulice."

Jak uznává i sám Pressac, je fakt, že sesterská krematoria II a III vycházela z nového krematoria, které původně mělo být postaveno v hlavním táboře, ne v Březince. Když se rozhodli postavit místo toho dvě zrcadlově symetrická krematoria stejného typu v Březince, samozřejmě museli přistoupit k určitým změnám. Mezi ně patřilo i to, že už márnice kvůli vysoké hladině podzemní vody v bažinaté oblasti Březinky nemohly být kompletně pod zemí. Jejich zvýšení však odřízlo přímou cestu k původnímu vstupu, protože přístupová cesta v Březince ležela na opačné straně než v hlavním táboře (viz obr. 74 ad.).

P: A Pressac tohle všechno věděl?

R: On ty plány publikoval, ale to zřejmě nestačilo, aby o nich logicky uvažoval. A i kdyby byla skluzavka na mrtvoly odstraněna, skutečně by to znamenalo, že se už do sklepa nemohla dostat žádná těla?

[177] Pressac 1989, str. 213, 218; také v rozsudku nad Irvingem (Bench Division… 1996, § 7.61, 13.76, 13.84) na základě znalecké výpovědi prof. van Pelta (1999).

[178] Pressac 1989, str. 183 ad., 302 ad.; ohledně původních plánů Waltera Dejaca viz Pressac 1993, dokument 9.

P: Rozhodně by se tam nedala spouštět.

R: To je pravda, ale spouštění není jediný způsob přemisťování těl. Jak se těla z místa úmrtí dostávala ke vstupům do sklepa? A jak od nich do márničních schránek? A pak do kremačních pecí? To se celou dobu spouštěla?

P: Samozřejmě že ne. Musela být přenášena nebo převážena.

R: Jistě. Tak jak může být hypotetické odstranění skluzavky na mrtvoly, které by přístup jen trošičku znesnadnilo, indikátorem masového vraždění?

P: Pokud to někdo tvrdí, dokazuje to akorát masovou vraždu jeho mozkových buněk.

R: Mluvme vážně, prosím. Každopádně vzhledem k tomu, že tato skluzavka vůbec odstraněna nebyla, je prostor věnovaný této věci Pressacem i jeho stoupenci skutečně neuvěřitelný. Když se propagátoři holocaustu soustředí na takové triviálnosti a musí je nafukovat tak nesmyslnými argumenty, jen to odhaluje naprostou neexistenci usvědčujících důkazů.
Ani ostatní takzvané „kriminální stopy" nejsou o nic lepší. Důvod, proč je mainstreamoví badatelé neustále opakují, spočívá hlavně v tom, že se nedrží vědecké maximy zvažování protiargumentů a prostě ignorují, že jejich argumenty byly už nespočetněkrát vyvráceny.
Druhým příkladem, který si zde rozebereme, je dokument hlavní stavební správy pro vězeňskou dílnu *Deutsche Ausrüstungs-Werke* (D.A.W., Německé zbrojní závody), kde mimo jiné stojí:[179]

> „Při této příležitosti vám připomínáme objednávku ze 6. března 1943 na dodání plynotěsných dveří 100/192 do podzemní márnice I krematoria III, Bw 30 a, stejný typ a rozměry jako u sklepních dveří do krematoria II s průzorem na opačné straně a dvojitým, 8 cm silným sklem s pryžovým těsněním a kováním. Tuto objednávku je třeba považovat za obzvláště naléhavou."

P: Jsem zvědav, jak uspokojivě vysvětlíte tuto kriminální stopu!

R: Takže vy si myslíte, že z márnic udělali plynové komory a vybavili je plynotěsnými dveřmi?

P: No, ten dokument tak vyznívá, ne?

R: To si myslel i Pressac.[180] Fakta však říkají něco jiného. Tak za prvé, v dokumentu jasně stojí, že dveře byly do márnice, ne do plynové komory. Za druhé, vstupní otvory do márnice 1, údajné plynové komory, jsou na všech dochovaných stavebních plánech široké 2 metry (viz obr. 77)[181] a za třetí zde byly dvoukřídlé dveře (viz obr. 78).[182] Dveře z výše uvedeného dokumentu však měřily na šířku jen metr. Proto se do tohoto otvoru nedaly nainstalovat.
Navíc všechny takzvané „plynotěsné dveře" nalezené v Osvětimi, vyrobené vězeňskou dílnou D.A.W., vypadaly jako ty na obr. 79 (Pressac 1989, str. 49).

P: Co je to na nich napsáno?

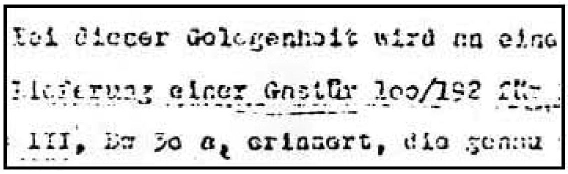
[179] Pressac 1989, str. 436, dopis K. Bischoffa pro Deutschen Ausrüstungswerke ze 31. března 1943.
[180] Porovnej předchozí poznámku; porovnej rozsudek nad Irvingem (Bench Division… 1996, § 13.84).
[181] Pressac 1989, str. 322 (Sept. 21, 1942), porovnej obr. 77 (Pressac chybně uvádí rok 1943), a str. 308 (March 19, 1943). Plán u Pressaca 1989, str. 311 (March 20, 1943), ukazuje otvory o šířce asi 170 cm, což je na dveře o šířce 100 cm stále poněkud příliš (Mattogno 2010a, doc. 19).
[182] Pressac 1989, str. 285, 302 (Dec. 19, 1942).

R: „Jedovatý plyn! Nebezpečí života!“ Jde o dveře z kyanovodíkové odvšivovací komory v Osvětimi. Pressac nám ukazuje celou řadu takových dveří nalezených v Osvětimi, které byly všechny z obyčejných dřevěných prken a provizorně se utěsňovaly pásy plsti (Pressac 1989, str. 15, 28 ad., 46-49, 425-428, 486, 500).

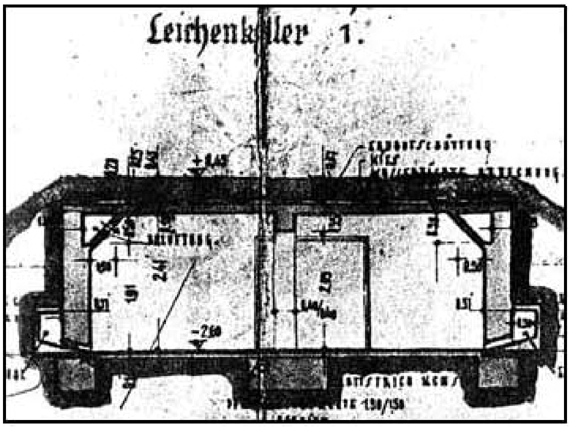
P: Ale na co by měly dveře odvšivovací komory průzory se sklem a železné kování?

R: Protože v Německu to vyžadoval zákon. Konec konců kyanovodík je nebezpečný jed. Proto tehdy bylo zakázáno vcházet do odvšivovací plynové komory, aniž by to někdo zvenčí sledoval. V případě nehody to mohlo přispět k záchraně (Rudolf/Mattogno 2005, str. 219).

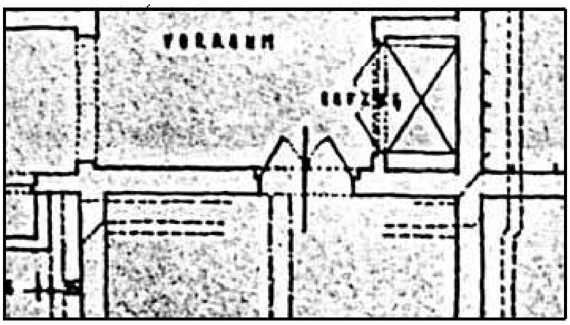
Na jednu docela důležitou věc poukázali inženýři Nowak a Rademacher: ty takzvané „plynotěsné“ dřevěné dveře v Osvětimi totiž v technickém smyslu plynotěsné vůbec nebyly. Prkna nebyla utěsněná, panty byly přidělané šrouby procházejícími skrz a plstěné těsnění umožňovalo značný průsak plynu! (Rudolf 2003a, str. 324-335)

Bei dieser Gelegenheit wird an eine
Lieferung einer Gastür 100/192 für
III, Bw 30 a, erinnert, die genau

Obr. 76: Připomínka „plynotěsných dveří 100/192.“[179]

Obr. 77: Průřez márnicí 1 krematoria II. Sklep měl vnitřní šířku 7 metrů a dveře 2 metry.[181]

Obr. 78: „Přeložení vstupu do sklepa směrem do ulice“: dvoukřídlé vstupní dveře do márnice 1 krematoria II, možná dokonce výkyvné.[182]

P: Na plynování vší to mohlo stačit, ale chtít za takové dveře zavřít stovky lidí a začít je vraždit, to je dost iluzorní představa.

R: Jak to myslíte?

P: No, že je směšné si myslet, že by mohly stovky lidí ve smrtelné panice zadržet dveře z dřevěných prken s obyčejnými panty a obyčejnou železnou závorou. Člověk by čekal, že v komoře na masové popravování budou přinejmenším běžné vězeňské ocelové dveře.

R: Máte naprostou pravdu. Vezměte si, že když panika zachvátí stovky lidí na stadionu, dokážou prorazit i ocelové oplocení a dokonce i betonové zdi. A také nezapomínejte, že by se dveře hypotetické popravčí komory musely otevírat ven. Kdyby se otevíraly dovnitř, blokovaly by je za nimi nahromaděné mrtvoly. Dokážete si představit, jak silné by musely být dveře otevírané ven, aby odolaly tlaku stovek panikařících lidí?

P: Musely by být z masivní oceli, silně ukotvené, zavřené západkami.

R: Chatrné dřevěné dveře s provizorním utěsněním, jako ty nalezené v Osvětimi, by v takových podmínkách nikdy neobstály. A dvoukřídlé dveře otevírané ven, jako ty v márnicích krematorií II a III, už vůbec ne. Rozletěly by se během několika sekund.

Člověk by očekával, že v případě plynotěsných dveří do plynové komory pro masové vraždění uvidí minimálně dveře, jako jsou na obr. 80 a 81. Vlevo jsou dveře plynové komory k popravě jednoho (!) člověka v USA. Vpravo jsou dveře profesionální kyanovodíkové odvšivovací komory v Dachau.

P: A v Osvětimi nic takového nebylo?

R: Ne. Žádné ocelové dveře, žádné dokumentární záznamy ani svědectví. Všechny důkazy ukazují, že tam kromě výše popsaných dřevěných dveří žádné jiné nebyly.

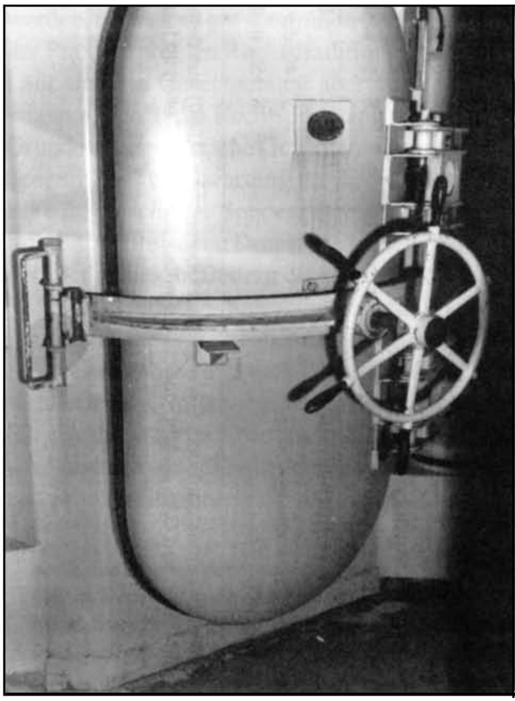
Ale celé je to ještě lepší. Správa tábora v létě 1942 skutečně sháněla masivní, technicky plynotěsné ocelové dveře k instalaci do odvšivovacích komor DEGESCH, nacházejících se tehdy ve stadiu plánování. Firma Berninghaus poslala nabídku 9. července 1942 (viz obr. 82), ale správa tábora je objednala až v květnu 1944. Jak vidíme v dopise fy. Berninghaus, v listopadu 1944 stále nebyly dodány (Rudolf 2003a, str. 333). Takže kromě dveří protileteckého krytu, instalovaných koncem roku 1944 v bývalém krematoriu I (hlavní tábor), neexistuje důkaz, že by správa tábora takové dveře kdy dostala, takže musíme předpokládat, že je nijak zásadně nepotřebovala.

Obr. 79: Provizorně hermetizované dřevěné dveře odvšivovací komory v Osvětimi s průzorem a kovovou mřížkou. Tak prý měly vypadat plynotěsné dveře vražedné „plynové komory“. Všimněte si chatrného zavírání!

P: A k čemu tedy měly sloužit plynotěsné dveře objednané do márnice v krematoriu II?

R: Jak už jsem říkal, začátkem roku 1943 se plánovalo přebudování minimálně jedné sklepní místnosti krematorií II a III na hygienické zařízení včetně sprch pro vězně (viz str. 184). Také existují indicie, že se uvažovalo o instalaci odvšivovacích zařízení, ačkoliv k tomu nedošlo (Mattogno 2000b). Objednávka těchto plynotěsných dveří s tím mohla souviset.

Obr. 80: Dveře plynové popravčí komory pro jednoho člověka (Baltimore, USA, 1954, technologie ze 30. let).

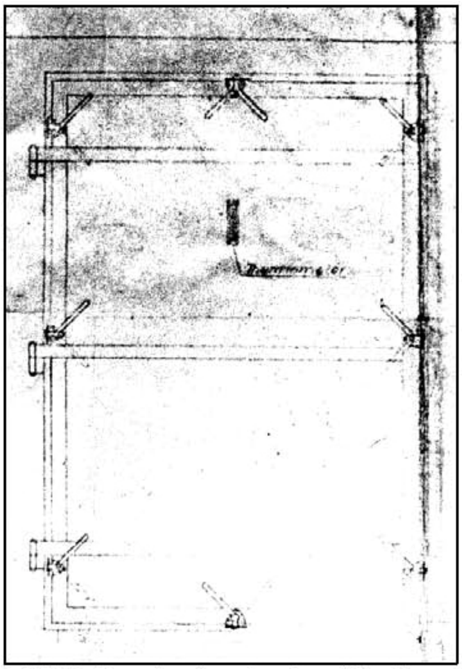

Obr. 81: Dveře profesionální odvšivovací komory (DEGESCH cirkulační metoda) v Dachau (Butz 2003, str. 470).

P: Ale pokud se tyto márnice používaly jako sprchy, kde byly oběti tyfové epidemie a všechna další těla?

R: Jeden nebo druhý z těchto sklepů by takto využili jen k překlenutí kritické situace a nakrátko, protože by to bylo v rozporu s účelem, k němuž byly márnice postaveny. Vaše otázka je však správná. Logistické problémy, které naznačujete, by totiž byly ještě daleko větší, kdyby se všechny sklepní márnice – ne jen několik – používaly nikoliv dočasně, ale trvale jako plynové komory a svlékací místnosti.

Nezapomínejme: podle oficiální verze měly sklepní márnice krematoria II i III sloužit jako vražedné plynové komory a svlékací místnosti hned po spuštění do provozu, ale v táboře zároveň měly být tisíce těl obětí zuřící tyfové epidemie, které se také musely někam ukládat a zpopelňovat. Sklepy k obojímu sloužit nemohly a vzhledem k velkým ztrátám v důsledku epidemie musel alespoň jeden sklep sloužit jako márnice.

Obr. 82: Konstrukční výkres firmy Berninghaus z 20. března 1942; plynotěsné ocelové dveře do odvšivovací komory DEGESCH s oběhem (Rudolf 2003a, str. 334). Z korespondence s firmou víme, že tyto dveře byly objednány v květnu 1944, ale ještě v listopadu nebyly dodány.

P: Tak to vypadá jako poslední hřebíček do rakve oficiální verze.

R: A instalace plynotěsných dveří do této sklepní místnosti může mít ještě jedno nevinné vysvětlení: možná souvisí se skutečností, že chtěli jediný masivní železobetonový sklep v táboře použít jako protiletecký kryt. Tak například Walter Schreiber, hlavní inženýr firmy Huta, vyrábějící tehdy krematoria, v rozhovoru s Walterem Lüftlem vysvětlil (Rademacher 2003):

> „L: Víte něco o vhazovacích otvorech v železobetonových stropech [márnic 1 krematorií II a III]?
>
> S: Ne, na nic takového si nevzpomínám. Protože tyto sklepy měly sloužit také jako protiletecké kryty, byly by takové otvory kontraproduktivní. Kdyby tam byly nařízeny, určitě bych o tom vyjádřil své pochybnosti.“

Tyto sklepy se ve skutečnosti používaly jako protiletecké kryty pro vězně, jak několik z nich potvrdilo.[183] Tím se vysvětlují i další, méně důležité „kriminální stopy“, kterými se zde nemůžeme podrobněji zabývat. Samuel Crowell v několika pojednáních odhalil rozsah, v jakém SS skutečně poskytovaly protileteckou ochranu nejen sobě, ale i vězňům.[184] Ale ať už ty dveře sloužily k čemukoliv: rozhodně nebyly z masivní oceli, a dveře z masivní oceli by byly v jakékoliv komoře určené k masovému vraždění naprosto nepostradatelné.

P: Takže SS používaly „plynotěsné“ dveře k ochraně vězňů před nálety?

---

[183] Miklos Nyiszli (1993, str. 128) tvrdí, že vězni během náletů hledali útočiště v plynové komoře. Martin Gilbert (1981, str. 309) uvádí výpověď přeživší, jež byla s mnoha dalšími ženami odvedena do temné místnosti, kde zůstaly během náletu. Další přeživší, Colin Rushton (1998), uvedl, že vězni byli během náletů v roce 1944 pravidelně odváděni do protileteckých krytů.

[184] Crowell 1997, 2000, 2001b&c, 2010; porovnej Mattognovy kritiky (2000b, 2001).

R: Nebo jako dveře odvšivovacích plynových komor, které životy vězňů chránily rovněž.
P: V tom případě je zařízení zachraňující životy, tentokrát plynotěsné dveře, opět vydáváno za indicii masového vraždění.
R: Správně, jako cyklon B.
Abych to shrnul: SS prý v krematoriích II a III v Březince koncem listopadu nebo začátkem zimy 1942 provedly změny, jimiž z těchto sanitárních objektů udělaly objekty masového vraždění. Kdyby k takové změně skutečně došlo, museli bychom očekávat, že se vypořádají se třemi základními problémy:

1. Dostat do údajných komor plyn.
2. Udržet potenciálně panikařící oběti uvnitř.
3. Dostat jed z komor ven.

Pravda je, že SS z těchto problémů nevyřešily ani jeden:

1. Údajné vhazovací otvory na cyklon B *nebyly* součástí plánovaných změn. Tvrdí se, že na ně SS *zapomněly* a do střechy je prorazily až dodatečně. Nicméně tam po žádných takových dírách nejsou stopy (viz kapitola 3.4.7.).
2. *Neexistuje* důkaz, že by SS objednaly, dostaly nebo nainstalovaly plynotěsné a panice odolné, masivní ocelové dveře do místností s tisícovkou nebo ještě více obětí.
3. Původně podzemní márnice, údajně změněná na plynovou komoru, nedostala silnější ventilační systém, než byl naplánovaný pro márnici. Jeho kapacita je standardní pro márnice, ale nevyhovující pro odvšivovací komory na cyklon B. A právě tento systém je ve skutečnosti *nejslabší* ze všech odvětrávaných místností v budově (viz str. 157).

Takže důkazy provedení změn jasně vyvracejí. Všechny údajné „kriminální stopy“, zdůrazňované propagátory holocaustu, jsou založené na falešných interpretacích a naprosto irelevantních detailech.
P: Co tedy byla Osvětim, pokud ne vyhlazovací tábor?
R: Carlo Mattogno, který důkladně prozkoumal a zdokumentoval původ tohoto tábora i vývoj jeho funkce během války, to shrnul následovně (Mattogno 2010b):

> „[…] tábor Březinka vznikl v říjnu 1941 jako *Kriegsgefangenenlager* [zajatecký tábor] v rámci ‚*Generalplan Ost*‘.[185]
>
> Od září 1942 se z Březinky stalo středisko k selekci židovské pracovní síly pro německý průmysl, ať již existující nebo plánovaný, přičemž Osvětim zároveň sloužila jako tranzitní tábor pro tělesně méně zdatné Židy, deportované v rámci *Ostwanderung* [stěhování na východ].
>
> Počínaje květnem 1943 se tato funkce zvýraznila v důsledku obřího programu ‚zvláštních opatření na zdokonalení hygienických zařízení‘ a plánů na velký nemocniční tábor pro nuceně pracující Židy. V květnu 1944 se i z Březinky stal tranzitní tábor k rozdělování židovské pracovní síly do ostatních táborů.
>
> Údajné vyhlazování Židů tento nový historický pohled vyvrací.“

[185] Plán na německou kolonizaci okupovaných východních území, který padl poté, co se zastavila válka v Sovětském svazu; porovnej Heiber 1958, str. 281-325; Graf et al. 2010, str. 236-243.

3.5. Treblinka

3.5.1. Dějiště masového vraždění

R: Nyní se jedním velkým skokem přesuňme do údajného „vyhlazovacího tábora“ Treblinka.

P: Není to jeden z těch neblaze proslulých táborů tzv. „operace Reinhardt“, což byl kódový název systematického vyhlazování Židů v čistě vyhlazovacích táborech východního Polska?

R: No, vlastně ano i ne. Ano, protože etablovaná historiografie nazývá tři údajné čistě vyhlazovací tábory v Treblince, Belzecu a Sobiboru tábory „operace Reinhardt“, což prý bylo masové vraždění. Ale ne, protože se mýlí. Výraz „operace Reinhardt“ byl pravděpodobně pojmenován po Reinhardu Heydrichovi.* Různé dokumenty jasně ukazují, že se jednalo o shromažďování a opětovné využívání majetku Židů deportovaných na východ. S vyhlazováním to nemělo nic společného. Tento výraz se ani výhradně nepoužíval na to, co ortodoxní historiografie označuje jako „čistě vyhlazovací tábory“. Používal se rovněž ohledně shromažďování a opětovného upotřebení věcí v táborech jako Osvětim či Majdanek (Mattogno 2004b, str. 37 ad.; Graf et al., str. 236-250). Tvrzení, že se za výrazem „operace Reinhardt“ skrývá masové vraždění, stojí výlučně na teorii o kódovaném jazyce. Pro takové tvrzení však neexistuje jediný dokumentární důkaz.

Takže zpět k Treblince, nejslavnějšímu z oněch tří táborů ve východním Polsku. Když shrnuji, co se o tomto táboru tvrdilo, opírám se o studii, která shromáždila mnoho zdrojů a kriticky je analyzuje (Mattogno/Graf 2004). Od léta 1942 do léta 1943 tam mělo být zavražděno nejméně 700 000 a možná až 3 000 000 lidí, téměř výhradně Židů.

P: To je dost široké rozpětí.

R: Ano, jako u Osvětimi. Několik čísel jsem uvedl v tabulce 13.

Jako vražednou zbraň různí svědci jmenovali následující: mobilní nebo pevné plynové komory, jedovatý plyn se zpožděným či okamžitým účinkem, nehašené vápno, horkou páru, elektrický proud, kulomety, vakuové komory, plynný chlór, cyklon B a výfukové zplodiny z dieselových motorů.

P: Dost! Tak to už je moc! To přece vůbec nedává smysl!

R: To jsem také netvrdil. Já jen předkládám fakta, vy si dělejte závěry!

Podle svědků byla těla hromaděna do výše několikapatrové budovy a pak spalována s minimem paliva nebo úplně bez něj.

P: Cože? Bez paliva?

R: Jen předkládám fakta...

P: Ale to přece není možné!

R: Nechte mě shrnout celkový obrázek vyplývající ze svědeckých výpovědí. Diskutovat o něm můžeme potom.

Pojetí Treblinky, které v mainstreamové historiografii nakonec zvítězilo, shrnuje *Encyclopedia of the Holocaust* (Gutman 1990, vol. 4., str. 1483-1485). Podle ní dnes předpokládají, že se jako vražedná zbraň používaly výfukové plyny z dieselových motorů. Když oběti přijely do Treblinky, měli je posílat přímo do plynových komor pod záminkou, že se musí

* Podle poznámky Mattogna a Grafa v knize *Treblinka: vyhlazovací nebo tranzitní tábor?* „vděčí za své jméno státnímu sekretáři na ministerstvu financí Fritzi Reinhardtovi, nikoliv Reinhardu Heydrichovi, jak se tvrdí ve většině historických prací“; pozn. překl.

osprchovat. Komor tam prý bylo 13, tři ve staré budově (po 16 m^2) a od roku 1943 ještě 10 dalších v nové budově (po cca 32 m^2). Do začátku roku 1943 se těla měla pohřbívat do masových hrobů. Začátkem roku 1943 je však exhumovali. Stará těla, stejně jako čerstvě zavražděné oběti, pak spalovali na obřích hranicích. Ty byly v hlubokých jámách a těla ležela na roštech ze železničních kolejnic.

Tabulka 13: Počet údajných obětí Treblinky
(Pokud není uvedeno jinak, čísla stránek se vztahují k Mattogno/Graf 2004.)

3 000 000	Wassili Grossmann (str. 21)
2 775 000	Samuel Rajzman (str. 96)
1 582 000	Ryszard Czarkowski (str. 37, 106)
1 200 000	Franciszek Zabeki[186]
1 074 000	Rachel Auerbachová (str. 23)
974 000	Frank Golczewski (Benz 1991, str. 495)
912 000	Manfred Burba (str. 104; Burba 1995, str. 18)
900 000	Wolfgang Scheffler (str. 101)
881 390	Yitzhak Arad (str. 102)
870 000	*Encyclopedia of the Holocaust* (str. 12)
731 600–800 000	Z. Łukaszkiewicz (str. 26), Stanisław Wojtczak (str. 102)
750 000	Raul Hilberg (str. 12; Hilberg 1985, str. 893, 1219)
700 000	Helmuth Krausnick (str. 100), Uwe Dietrich Adam (str. 102)
200 000–250 000	Jean-Claude Pressac (str. 108; Igounet 2000, str. 640 ad.)

3.5.2. Vražedná zbraň

R: V dnešní mainstreamové literatuře už výše uvedený chaos ohledně vražedné zbraně nenajdete. Jak poznamenal prof. Nolte (Nolte 1998, str. 74-79), mainstreamová literatura cenzuruje všechna svědectví, která jsou v rozporu se současným nařízeným dogmatem.[187] Jednou z popravčích metod mělo být odčerpání všeho vzduchu z plynových komor, čili vytvoření vakua. Jenže vytvoření smrtícího vakua v obyčejných zděných místnostech je technicky vyloučené, protože zdi by neodolaly vnějšímu tlaku a okamžitě by se zhroutily. Svědectví z války i po ní se však převážně shodují na tom, že lidi v Treblince vraždili párou.

P: Takže jako zbraně masového vraždění sloužily sauny.

R: Skvělý postřeh! Je docela zajímavé, že v odvšivovací budově BW 5b (viz obr. 118, str. 253) v Osvětimi a možná i jinde byla sauna pro vězně. To mohl být zdroj podobných zvěstí. Britsko-židovský historik Gerald Reitlinger k tomu příznačně poznamenal (1987, str. 149, pozn. pod čarou):

> „Je těžké si představit, jak by lidé mohli být vyhlazováni párou [...]“

---

[186] Přednosta stanice v Treblince, podle Gitta Sereny, in: Jäckel/Rohwer 1985, str. 158.

[187] Porovnej především Donat 1979 a Arad 1987. Druhý jmenovaný čtenáře dokonce podvádí, když shrnuje zprávu podzemního hnutí ve varšavském ghettu z 15. listopadu 1942: slova „parní komory“ nahrazuje výrazem „plynové komory“, str. 354 ad.; viz Mattogno/Graf 2004, str. 62 ad.

Tabulka 14: Používání plynových komor v Treblince						
OBDOBÍ	POČET KOMOR	PLOCHA	POČET OBĚTÍ	DOBA FUNGOVÁNÍ	UDÁVANÉ VYUŽITÍ	RELATIVNÍ VYTÍŽENÍ
Do konce října 1942	3	48 m^2	694 000	4 měsíce	120/den/m^2	100 %
Od listopadu 1942	10 + 3	368 m^2	187 390	7 měsíců	2,4/den/m^{2*}	3,5 %

Proto pak parní komory v mainstreamové literatuře krůček po krůčku nahradily dieselové motory. Dnes se tvrdí, že se jako vražedná zbraň používaly dieselové výfukové plyny (porovnej Mattogno/Graf 2004, str. 47-76).244464749

Detailní diskusi o fungování plynových komor v Treblince si ušetřím, neboť svědecké výpovědi o této budově jsou příliš rozporné a neumožňují přijmout jakýkoliv logický závěr.[188]

Upozorním však na malou kuriozitu. Jde o tvrzení, že kvůli přetížení první budovy s pouhými třemi plynovými komorami postavili větší s dalšími deseti komorami. Podle *Encyklopedie holocaustu* její výstavba trvala do října 1942. Proto předpokládáme, že začala fungovat až v listopadu 1942 (Gutman 1990, vol. 4, str. 1486). Podle téže *Encyklopedie* měly komory ve staré budově celkovou plochu (3 × 4 x 4 =) 48 m^2 a v nové (10 × 8 × 4 =) 320 m^2. Takže od listopadu 1942 měla být v táboře pro masové popravování k dispozici celková plocha (48 + 320 =) 368 m^2. Poměr plochy před a po listopadu 1942 činil 48 ku 368, tedy 1 : 7,66.

Podle oficiální verze bylo v Treblince během 4 měsíců (120 dnů) do konce října 1942 zavražděno 694 000 lidí, ale během dalších 7 měsíců (210 dnů) už „jen" 187 390 (Arad 1987, str. 392-397). Takže poměr osob vražděných denně do konce října 1942 vůči osobám vražděným poté činí 1 : 0,27. A pokud člověk předpokládá, že původní tři malé plynové komory byly do konce října 1942 vytížené na 100 % (jinak by nebyl důvod stavět větší), znamená to vytížení 13 komor od listopadu 1942 jen (0,27 ÷ 7,66 =) 3,5 % (viz tabulka 14)!

P: Podle toho deset nových, velkých „plynových komor" vůbec nebylo potřeba.

R: Správně. Je to rozpor mezi údajným masovým vražděním v uváděných obdobích a mohutným navýšením vyhlazovací kapacity, tvrzeným svědky. Máme tedy silnou indicii, že údajná výstavba větší plynovací budovy nespočívá na faktech, ale v propagandě: tři plynové komory prostě nevypadaly dost monstrózně. Ďábelskost nacistů bylo potřeba doložit stále se rozšiřujícími „daty".

3.5.3. Jak jedovaté jsou dieselové výfukové plyny?

P: Další důvod, proč byl zvolen dieselový motor, je pravděpodobně ten, že se diesel pokládá za typicky německý, jelikož byl vynalezen v Německu.

R: Dá se to předpokládat. Problém je v tom, že dieselové výfukové plyny nejsou způsobilé k údajnému vraždění. Ve druhé přednášce jsem ohledně této věci citoval Pata Buchanana (str. 86) a bývalý prezident Rakouské spolkové komory inženýrů Walter Lüftl se k tomu

* V originále chybně uvedeny hodnoty 12 a 0,24 a oproti německé verzi zde jsou i další chybné údaje; pozn. překl.

[188] Ohledně detailů viz Mattogno/Graf 2004, str. 116-121, 133-138; Neumaier, in: Rudolf 2003a, str. 471-500.

vyjadřoval podobně. Ve své knize *Holocaust: víra a fakta* vysvětlil problém s dieselovými motory následovně (Lüftl 1991a):

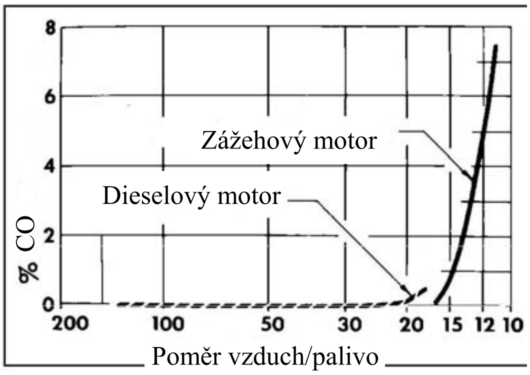
> „Co holocaustoví spisovatelé zjevně přehlédli, je fakt, že dieselové motory jsou k účinné produkci oxidu uhelnatého (CO) mimořádně nevhodné. SS by po prvních marných pokusech zabít oběti dieselovými výfukovými plyny nejspíš přešly k zážehovému motoru. Zážehové motory se špatně seřízeným volnoběhem mohou produkovat 8 obj. % oxidu uhelnatého, ale diesel je prakticky bez CO. [...]
>
> Srozumitelně řečeno to tedy znamená co?
>
> Znamená to, že nikdo nemohl být zplynován dieselovými výfukovými plyny. Oběti by se v ‚plynotěsných' komorách rychleji udusily vydýcháním kyslíku. [...]
>
> Oběti – které by jinak rychle zemřely – by v důsledku ‚plynování' dieselovými výfukovými plyny vzhledem k jejich vysokému obsahu kyslíku žily déle. To znamená, že dieselový motor není vhodný k rychlému zabití, pokud by to vůbec bylo možné provést. [...]
>
> To dokazuje, že svědectví o masovém zabíjení dieselovými výfukovými plyny [...] jsou objektivně nepravdivá."

Je třeba říci, že znalec Lüftl není odborník na motorové zplodiny. Nicméně si můžeme být jisti, že než učinil takové prohlášení, všechno si přepočítal dvakrát, zvlášť když to pro něj mělo vážné důsledky. Svá tvrzení zopakoval a ještě detailněji podložil o tři roky později (Lüftl 1993a), kvůli čemuž byl napadán (J. Bailer, in: Bailer-Galanda et al. 1995, str. 100-105), ale do značné míry neprávem (Rudolf 2005a, str. 204-213). Kvůli tomuto a podobným vyjádřením proti němu bylo zahájeno stíhání za „popírání holocaustu". V listopadu 1992 mu však telefonicky sdělili, že se stíhání zastavuje, neboť se ukázalo, že má z vědeckého hlediska pravdu. Toto telefonické přiznání však byla ojedinělá výjimka. V písemném rozhodnutí nebyly důvody zastavení řízení uvedeny a v oficiálních dokumentech si úřady vždy dávaly velký pozor, aby nenapsaly něco, co by mohlo vést k závažným důsledkům, jako třeba přiznání, že revizionisté nakonec mají pravdu.

P: Odkud znáte obsah Lüftlova telefonátu s tím či oním úředníkem ve Vídni?

R: Pan Lüftl mě o tomto telefonátu informoval a předpokládám, že mi řekl pravdu. Samozřejmě, telefonát od nějakého úředníka nedokazuje, že má Lüftl pravdu, ale kdyby se mýlil, úřady by mu určitě šly po krku.

A navíc ani nebyl první. Americký inženýr Friedrich P. Berg, který se desetiletí profesionálně zabýval bezpečnostní problematikou motorových výfukových plynů, v polovině 80. let zkoumal otázku, za jakých podmínek může být smrtelný dieselový výfukový plyn (Berg 1984; aktualizováno in: Rudolf 2003a, str. 435-469). Jeho práce byla základem pro již citovaná prohlášení Buchanana a Lüftla.

Obr. 83: Obsah oxidu uhelnatého ve výfukových plynech zážehových a dieselových motorů jako funkce zatížení motoru (poměr vzduch/palivo).

Jak Lüftl správně upozornil, dieselové motory pracují s nadbytkem vzduchu. Oxid uhelnatý (CO) však vzniká jen při spalování paliva

za nedostatku kyslíku. Obr. 83 znázorňuje změnu obsahu CO u typických dieselových i benzínových motorů s rostoucím zatížením motoru (klesající poměr vzduch/palivo; Merrion 1968, str. 1535). Vidíme, že diesel produkuje měřitelné množství oxidu uhelnatého jen při vysokém zatížení, tedy když poměr vzduch/palivo klesne pod 20.

P: Člověk by čekal pravý opak.

R: Dieselové motory mají špatnou pověst, protože kouří a zapáchají. To je důsledek relativně surovější nafty, která se při vysokém zatížení motoru nedokonale spaluje: těžké molekuly uhlovodíku nemají čas úplně shořet. Kouř a zápach dieselových výfukových plynů však nemají s obsahem oxidu uhelnatého nic společného.

P: Ale kdyby se poměr vzduch/palivo snížil na podobné hodnoty jako u benzínového motoru, nevznikla by srovnatelně vysoká koncentrace oxidu uhelnatého?

R: Jediným způsobem, jak dále snížit poměr vzduch/palivo u dieselového motoru z období války za hranici, které lze dosáhnout vysokým zatížením, by bylo zvýšení množství paliva vstřikovaného do motoru. Za normálních okolností kapacita vstřikování palivových čerpadel odpovídá typu motoru. Některá palivová čerpadla lze nastavovat a samozřejmě se dají namontovat výkonnější. Pak pravděpodobně můžete motor běžící pod vysokým zatížením dostat do režimu, kdy bude produkovat podstatně víc oxidu uhelnatého (porovnej Elliot/Holtz 1941, str. 99).

P: Což znamená, že jsme nakonec našli způsob, jak zabíjet dieselovými výfukovými plyny.

R: Ne tak docela. Jak jsem řekl, nízkého poměru vzduch/palivo lze dosáhnout, jen když je motor pod vysokým zatížením nebo je nějak simulováno. Pouhé vstřikování většího množství paliva bez zatížení motor vytočí do červených otáček, takže zasáhne omezovač a množství paliva sníží bez ohledu na přání obsluhy. A pohrát si s omezovačem otáček není dobrý nápad, protože motor běžící trvale v červených otáčkách se hodně rychle porouchá. Proto musíte mít něco, co ho při vstřikování většího množství paliva zpomaluje. Takové zatížení velkého, samostatně stojícího motoru je celkem problém, což platí zejména proto, že dieselové motory údajně používané k masovému vraždění měly pocházet z ukořistěných ruských tanků T-34 (Rudolf 2003a, str. 440, 457). Tyto motory mají na plný nebo téměř plný výkon 500 až 550 koní (Scheibert 1988). Inženýři při testech k pohlcení energie motoru používají dynamometry (viz např. Elliot/Holtz 1941, str. 97, kteří k zatížení motoru použili elektrický brzdový dynamometr). To však v našem případě můžeme vyloučit, a to ze dvou důvodů: za prvé, dynamometry pro samostatně stojící motory této velikosti jsou nesmírně velké, mimořádně vzácné a tudíž i mnohem dražší než samotné motory, které se na nich obvykle testují. Druhý důvod je ten, že svědci hovořící o motorech nikdy nic takového nezmiňují, přestože by tak obří dynamometr byl naprosto očividný.

Takže jediný možný způsob, jak u stacionárního motoru této velikosti dosáhnout nízkého poměru vzduch/palivo, ať už s upraveným palivovým čerpadlem nebo bez, by spočíval v drastickém dušení motoru mechanickým omezením přívodu vzduchu. To však odpovídajícím způsobem snižuje sílu motoru, protože se nedokonale spaluje jen malé množství paliva. Tudíž by drasticky dušené motory měly problém pracovat. A navrch ještě zvýšit přívod paliva by znamenalo motor zastavit, nikoliv dostat víc oxidu uhelnatého. Získat ze stacionárního, vysoce výkonného dieselového motoru více CO, je tedy skutečně velmi obtížné.

P: Neznamenaly by úpravy palivového čerpadla riziko poškození?

R: Ano. Extrémně nízký poměr vzduch/palivo vede k vytváření velkého množství sazí, které mohou poškodit pístní kroužky a ventily.

P: Proč by někdo používal motory z nepřátelské země, pro něž nejsou k dispozici náhradní díly – snad kromě těch z dalších ukořistěných tanků?

R: To se vymyká mému chápání. Pochybuji, že někdo, kdo by se měsíce a roky snažil masově vraždit lidi plynem, by sáhl po tak komplikovaném a problematickém řešení. Němci měli vlastní motory, které jejich odborníci znali do posledního šroubku. Plus na ně měli náhradní díly.

Přejděme nyní od teorie k praxi, protože ve finále potřebujeme skutečné údaje. Jedinou vědeckou studii zkoumající toxicitu dieselových výfukových plynů, o níž vím, provedl v roce 1957 britský výzkumný tým na zvířatech (Pattle et al. 1957). V podstatě šlo o to je zplynovat dieselovými zplodinami, jakkoliv krutě to zní. Jenže autoři pokusu měli velký problém dodat do výfukových plynů dostatek oxidu uhelnatého k zabití zvířat, protože neměli žádný dynamometr. Nakonec museli simulovat velké zatížení motoru umělým omezením přívodu kyslíku, což vedlo k nejvyšší koncentraci oxidu uhelnatého ve zplodinách 0,22 %. Dosáhli jí maximálním omezením přívodu vzduchu sacím potrubím tak, aby úplně neudusili motor, což podtrhuje to, co jsem už říkal: udržet dusící se motor v chodu je těžké. Jakékoliv jiné provozní podmínky nevedly ke vzniku množství oxidu uhelnatého dostatečného k zabití zvířat. Jakmile byla plynová komora plná výfukových plynů, bylo jim vystaveno 40 myší, 4 králíci a 10 morčat. Poslední zvíře pošlo po 3 hodinách a 20 minutách. Rychlejší exekuce byla neproveditelná.

P: Takže popravy v Treblince musely trvat minimálně tři hodiny?

R: Ne, v Treblince prý motory startovaly, až když už oběti byly v „plynové komoře“. Aby oběti zemřely za tři hodiny, místnost by musela být plná výfukových plynů, už když do ní vešly.

P: Takže trvaly víc než tři hodiny?

R: Ani to ne, protože oběti měly být v těchto plynových komorách namačkány tak těsně, že by si poměrně rychle vydýchaly kyslík. Mattogno spočítal, že oběti zavřené do plynové komory by za 20 až 30 minut vydýchaly tolik kyslíku, že by se udusily, i kdyby se tam žádný jedovatý plyn nezaváděl (Mattogno/Graf 2004, str. 133-136). Lüftl tedy měl pravdu, když prohlásil, že by zavádění dieselových výfukových plynů do takové komory životy obětí spíš prodloužilo než zkrátilo, protože 20 až 30 minut po jejím zavření by bylo ve zplodinách víc kyslíku než v samotné komoře (viz str. 194).

P: Co svědci říkali o době trvání poprav?

R: Mluvili zhruba o půlhodině.

P: Tak je možná dusili prostě tak, že zavřeli dveře a dál nic nedělali?

R: To by také nebylo příliš efektivní: ačkoliv tak lze zabít většinu obětí, ty poslední by trpěly celé hodiny, protože jakmile by už většina obětí nedýchala, obsah kyslíku by se snižoval jen velmi pomalu. Takže by SS nakonec měly, řekněme, 260 z 300 vězňů v komoře mrtvých, ale 40 by bylo jen v bezvědomí a někteří by se po otevření dveří mohli probrat. Celé by to bylo nesmyslně nepraktické a neúčinné.

Relativní neškodnost dieselových výfukových plynů za normálních provozních podmínek je už dlouho všeobecně známa. Jak popsal Berg (2003), vědci to vědí odjakživa. V Německu se diesely již od roku 1928 používaly v dolech, protože vypouštění exhalací pod zemí nepředstavovalo žádné nebezpečí (Müller-Neuglück/Werkmeister 1930). V roce

1974 byla analyzována britská statistika nehod dieselových motorů pracujících pod zemí, a to s následujícím výsledkem (S. Gilbert 1974):

> „Zkoumání všech bezpečnostních záznamů odhalilo, že žádný člověk nebyl poškozen, ani dočasně ani trvale, v přímém důsledku dýchání jedovatých plynů vypouštěných vozidly poháněnými dieselovými motory." (zvýraznění doplněno)

Ve vědecké studii z roku 1981 o vlivu dieselových výfukových plynů na zdraví v odstavci pod nadpisem „Přes 20 studií nezjistilo žádné významné nebezpečí pro lidi" stojí (Lachtman 1981):

> „Řada studií hodnotících lidskou reakci na vystavení dieselům zahrnovala lidi pracující mezi dieselovými autobusy, lokomotivami a rudu i jiné materiály těžící horníky, pracující pod povrchem s dieselovými motory. Existuje přes 20 zdravotních studií týkajících se pracovníků vystavených dieselovým výfukovým plynům. Jak lze pečlivou analýzou těchto studií zjistit, s vystavením dieselovým zplodinám nejsou spojena žádná významná zdravotní rizika." (zvýraznění doplněno)

Dr. Eran Sher z Ben Gurion University v Izraeli roku 1998 vydal technickou příručku k motorovým plynům. V kapitole o dieselech jasně uvádí (Sher 1998, str. 288):

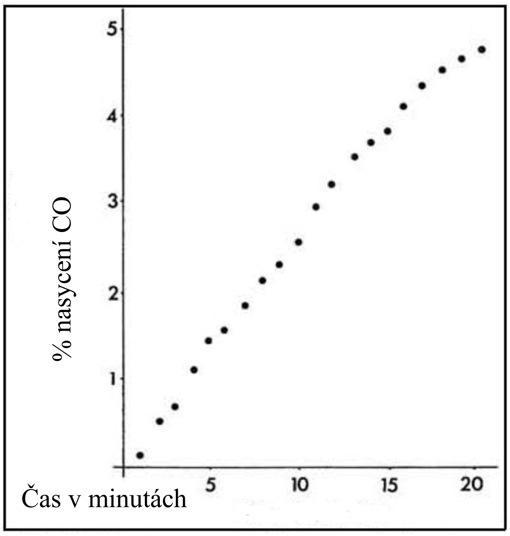
> „Ačkoliv jsou emise oxidu uhelnatého regulovány, nebudou zde probírány, protože spalovací proces dieselového motoru brání produkci CO ze své podstaty."

P: Dobrá, zemřel tedy někdy někdo na otravu dieselovými zplodinami?

R: Na to je těžké odpovědět. Jak jsem zjistil, statistiky ohledně úmrtí způsobených výfukovými plyny jen málokdy zmiňují typ motoru. V tuto chvíli vím jen o dvou případech uváděných ve forenzní literatuře.
V prvním případě šlo o 83letého starce trpícího srdeční chorobou, kterému se podařilo spáchat sebevraždu v jeho dieselovém automobilu. Oběť však nezemřela na otravu oxidem uhelnatým. Ve skutečnosti dlouhou dobu vdechovala saze, které jí ucpaly plíce, což nakonec vedlo k selhání srdce. Neví se, jak dlouho ta sebevražda trvala, ale protože motor běžel na volnoběh a vnitřek auta pokryla silná vrstva sazí, mohly to být celé hodiny. Tento případ je naprosto mimořádný, protože autor neví o žádném případu otravy s následnou smrtí, způsobeném dieselovým motorem (Sivaloganathan 1998).
Deset let poté vyšel článek o úmrtí řidiče kamionu, který spal v kabině s nastartovaným motorem a puštěným topením. V úmrtní zprávě bylo oznámeno, že řidič zemřel v důsledku srdeční choroby a otravy oxidem uhelnatým, takže se předpokládalo, že se v noci do kabiny nešťastnou náhodou dostaly výfukové plyny se smrtelným množstvím oxidu uhelnatého (Griffin et al. 2008). Vdova zažalovala výrobce tahače (Freightliner) za nedbalost a vyhrála, ale během procesu vyšly najevo některé zajímavé skutečnosti:

1. Přestože „byl dieselový tahač prozkoumán" a „nenašel se žádný důkaz defektu, netěsnosti či opravy", soud tento argument odmítl, protože krevní vzorek oběti ukázal, že zemřela na otravu oxidem uhelnatým (U.S. Court… 2005, str. 14).

2. Jelikož jsou dieselové výfukové plyny páchnoucí a dráždivé i za chodu motoru na volnoběh, natož při nějakém zatížení, je nevysvětlitelné, jak by si oběť mohla nevšimnout, že se dostaly do kabiny. Griffin a spol. tvrdí, že symptomy připomínající chřipku, na které si řidič několik dní stěžoval, byly ve skutečnosti příznaky slabé otravy oxidem uhelnatým (Griffin et al., str. 1210). Řidič zemřel 8. června 2000 na odpočívadle cestou do Louisville v Kentucky. Toho roku se maximální denní teploty v Louisville od 1. do 9. června pohybovaly mezi 23 a 32 °C.[189] Je tedy nepředstavitelné, že by řidič občas nestáhl okénko nebo že by neměl zapnutou ventilaci. Takže za jízdy v kabině musela být značná cirkulace vzduchu. Jak by se tam tedy za jízdy mohlo nahromadit značné množství oxidu uhelnatého z pronikajících výfukových plynů? A i kdyby: každý řidič, který by v kabině cítil výfukové zplodiny, by se postaral o přísun čerstvého vzduchu zvenčí.

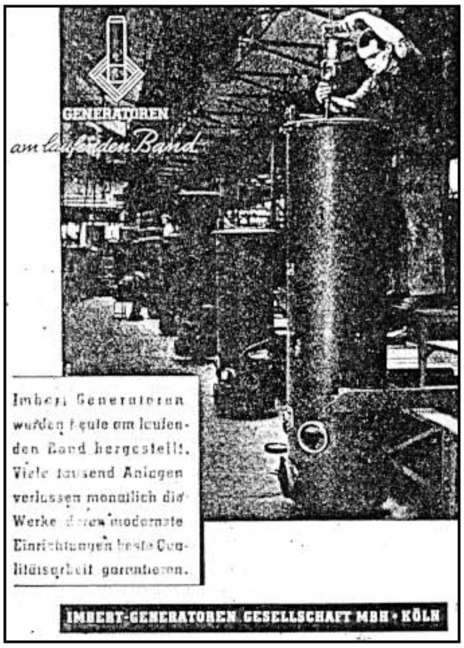

Obr. 84: Koncentrace oxidu uhelnatého v benzínovém automobilu během rekonstrukce sebevraždy trvající 20 minut (Flanagan et al. 1978, str. 118).

3. Oběť byla nalezena „ležící ve fetální poloze, s obličejem mezi sedadly“ (U.S. Court… 2005, str. 3). Kdyby řidič skutečně šel spát, lehnul by si na lehátko. Žádný řidič nespí s obličejem mezi sedačkami. To naznačuje, že musel náhle podlehnout problémům se srdcem, což byl také prvotní závěr koronera, když zjistil, že oběť měla skoro úplně ucpané věnčité tepny. Jako další příčinu smrti doplnil otravu oxidem uhelnatým, až když přišly výsledky testů z laboratoře (Griffin et al., str. 1207).
4. Jelikož dieselové motory běžící na volnoběh produkují jen nepatrné množství CO – i se špatně seřízeným palivovým čerpadlem –, není vůbec jasné, jak by to mohlo vést k vysoké hladině CO, nalezené v řidičově krvi. Soud připustil jako důkaz charakteristiku výfukových plynů *podobného* dieselového motoru, jehož zplodiny obsahovaly smrtelné množství oxidu uhelnatého, ale odmítl otestovat předmětný motor (U.S. Court… 2005, 32 ad.). Charakteristika výfukových plynů obvykle pokrývá celý rozsah od volnoběhu po vysoké zatížení a nelze zde argumentovat tím, že vysoce zatížené dieselové motory mohou zabíjet. Ze soudního protokolu bohužel není jasné, zda testovaný motor produkoval smrtelné množství CO, když běžel na volnoběh, ale zdá se to krajně nepravděpodobné.
5. Analytická metoda použitá k určení množství oxidu uhelnatého v mužově krvi byla zpochybněna jako výrazně nepřesná, pokud se aplikuje na silně rozložené vzorky, jako tomu bylo v tomto případě (tamtéž, str. 21 ad., 27 ad.), ale soud odmítl i tento argument. Jedno vědecké pojednání tvrzení o nespolehlivosti podporuje, když ukazuje, že kritizovaná metoda může vykázat až o 50 % vyšší hladinu CO, než je jeho skutečné množství v rozložených vzorcích krve (Lewis et al. 2004). Griffin a spol., kteří krevní testy prováděli a tudíž na věci mají zájem, to zpochybňují, ale o Lewisově práci (str.

[189] wwwagwx.ca.uky.edu/cgi-bin/ky_clim_data_www.pl

1209) mlčí, což *není* vědecký přístup. Vědecky tato otázka doposud nebyla rozhodnuta.

Obr. 85: Generátor Imbert byl nejběžnější generátor dřevoplynu za Třetí říše. Zde jeho velkovýroba na dopravním pásu v Kolíně roku 1943. (*Motortechnische Zeitschrift*, č. 6/7, 1943, str. 3A.)

Takže toto je skutečně ojedinělý případ a skutečná příčina mužovy smrti zůstává záhadou. Zajímavé je, že Griffin a spol. uvádí, že „rozsáhlé prozkoumání literatury nevedlo k nalezení žádné vědecké zprávy o případu fatální otravy CO, připsané výfukovým plynům z motorové nafty“ (str. 1206).

P: Pokud to byla otrava oxidem uhelnatým, tak evidentně šlo o několikadenní vystavení výfukovým plynům, možná včetně mnoha hodin spánku, v kombinaci s mužovým nemocným srdcem, které způsobilo jeho smrt. To moc nedokazuje proveditelnost masové vraždy dieselovými výfukovými plyny.

R: Další vysvětlení by bylo, že tam byl jiný, nezjištěný, nezapáchající zdroj oxidu uhelnatého, což by vysvětlovalo řidičovo zvláštní chování.

Hrubou představu o době, kterou trvá zabití zdravého, silného člověka dieselovými zplodinami dušeného motoru bez zatížení – jediný realistický scénář v údajných vyhlazovacích táborech – si můžeme udělat z jiné studie, která se týkala neobvyklé sebevraždy – ale tentokrát s benzínovým motorem. V tomto případě spáchal sebevraždu zdravý 36letý muž a nahrával si při tom zvuky, které vydával. Nahrávka byla nalezena a analyzována. Podle jeho dechu se ukázalo, že zemřel asi 20 minut po nastartování motoru. Vědci tuto událost zrekonstruovali samostatným experimentem, během něhož zaznamenávali obsah oxidu uhelnatého v autě, viz obr. 84 (Flanagan et al. 1978). To dokazuje, že zdraví lidé ani za vysokých koncentrací CO neumírají rychle. Dušený dieselový motor by mohl produkovat – v nejlepším případě – 5 až 10% koncentraci oxidu uhelnatého Flanaganova motoru, takže zabití zdravého člověka by trvalo nejméně 200 minut nebo víc, což potvrzují závěry Pattle et al. (1957).

P: Ale to neznamená, že by to 200 minut nebo víc přežili všichni.

R: Ne, jen zdraví, silní lidé. Jde mi o to, že zabíjení zdravých lidí metodou, která k zabití stačí jen stěží, je dlouhotrvající záležitost, delší, než tvrdí literatura. Nicméně pokud hodláte zabít tisíce lidí bez ohledu na jejich zdravotní stav a kondici, zůstane vám spousta zdatných a zdravých. Takže pro vás bude lepší metoda, která je zabije za rozumnou dobu. A to by dušený dieselový motor prostě nedokázal.

P: Ono je dost nepříjemné už jen jet za náklaďákem. Být zavřený v místnosti s hustými, horkými dieselovými zplodinami, musela být muka. Na konci takové popravy oběti musely být pokryté sazemi. Říkají o tom svědci něco?

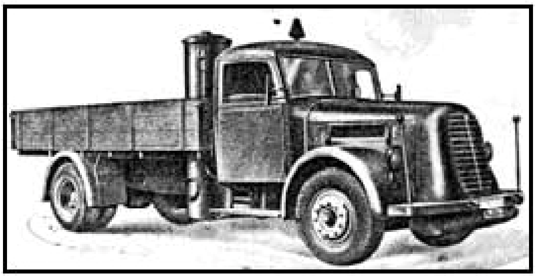
R: Ne, nic.

P: Takže nakonec žádné vraždy dieselovými zplodinami nebyly?

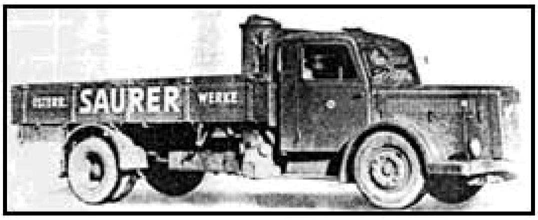
R: Než se uchýlíme k ukvapeným závěrům, dovolte mi předložit pár dalších argumentů.

Především, samozřejmě, vyvstává přirozená otázka: když Němci vynalezli dieselový motor a od roku 1928 ho používali v dolech, protože byl relativně bezpečný, a když zároveň znali

nebezpečnost benzínových motorů – Mattogno našel německou technickou studii z roku 1930, dokazující, jak dobře si byli vědomi jedovatosti benzínových výfukových plynů (Keeser et al. 1930; porovnej Mattogno/Graf 2004, str. 123-125) – jak může někdo vážně tvrdit, že by se SS snažily provádět něco tak technicky složitého, ne-li přímo nemožného?

Obr. 86: Austro-Fiat 4 D 90, vyráběný s plynovým generátorem spalujícím dřevo.

Obr. 87: Saurer BT 4500 s plynovým generátorem. Tento nákladďák se údajně měl používat k masovému vraždění v táboře Kulmhof/Chelmno – ovšem ne generátorovými, nýbrž výfukovými plyny! (Spielberger 1976, str. 207, 213.)

P: Tak v táborech třeba používali benzínové motory. Takhle lidé umírají pořád, ať kvůli nešťastným náhodám nebo sebevraždám, ne?

R: Ne tak rychle. Němci od let 1942/1943 stavěli všechny nákladďáky na takzvaný generátorový plyn, protože ropa byla nedostatková. Do konce války po střední Evropě jezdily statisíce nákladďáků poháněných těmito generátorovými plyny a tento pohon dostaly dokonce i některé tanky. Generátorový plyn vzniká v jednoduché peci spalováním vlhkého koksu, uhlí nebo dřeva s omezeným přísunem kyslíku. Tento plyn obsahuje málo nebo žádný kyslík a 18 až 35 % oxidu uhelnatého. Jde o vysoce toxický, rychle působící plyn. Všechny politické i vojenské špičky Třetí říše, včetně těch zabývajících se deportacemi Židů, o těchto generátorech plynu i jejich jedovatosti dobře věděly.[190] Musíme předpokládat, že by při pokusech s masovým vražděním byla nasazena tato technologie, kdyby takové pokusy existovaly. Přesto o jejím použití nikde není ani zmínka.

Také musíme vzít v úvahu, že se tehdy plynové generátory široce využívaly k plynování krys a dalších škůdců. Pokládaly se za „velmi rozšířené“ (Gaßner 1943). Takže by je museli použít v jakémkoliv plánu masové vraždy prakticky nevyhnutelně, ale ve skutečnosti je nepoužili vůbec (viz Grieb 1997b).

A v neposlední řadě: Třetí říše byla vzhledem k nedostatku ropy závislá na již dříve zmiňované rafinaci uhlí (viz str. 129 ad.). Touto technologií vznikají produkty podobné zemnímu plynu a ropě. V počátečním kroku vznikal „procesní plyn“ s podobným složením jako výše popsaný generátorový plyn. V celé Třetí říši bylo ve skutečnosti dost oxidu uhelnatého na vyhubení celého lidstva. A přitom ho k vraždění nepoužila ani litr.

P: A jednou z těch továren na jedovaté plyny byla I.G. Farbenindustrie v Monowitzi, hned vedle tábora Osvětim!

R: To je pravda, přitom se ale tvrdí, že se v Osvětimi nepoužívalo nic jiného než cyklon B.

P: Ale nemůžeme vyloučit, že se v Treblince používaly dieselové výfukové plyny.

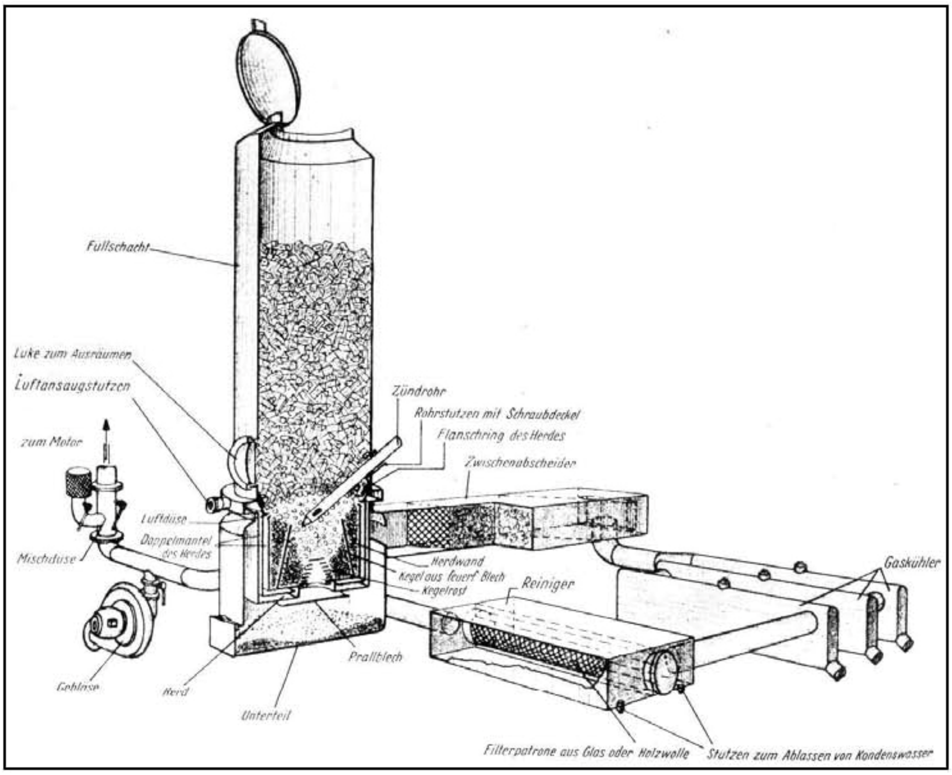
R: Podle zásad logiky to vyloučit můžeme. Vlastně jsme to už vyloučili. Leda že bychom hodili rozum přes palubu a předpokládali, že SS byly největší banda hlupáků od vymření neandrtálců.

P: A jaké jsou důsledky opuštění představy o dieselových motorech jako vražedné zbrani?

R: Bez dieselového motoru jsou svědectví o Treblince i ostatních údajných vyhlazovacích táborech, používajících výfukové plyny (Belzec, Sobibor a Chelmno), nevěrohodné a neu-

[190] Ostwald 1943, Fiebelkorn 1944, str. 189; Eckermann 1986; porovnej Berg. in: Rudolf 2003a, str. 459-467.

držitelné. Totéž platí pro výsledky celého historiografického učení, které se momentálně těší oficiální podpoře a ochraně a které se díky mocenské i právní podpoře šíří po celém světě, přestože otevřeně popírá přírodovědecká i technická fakta a obecně uznávané principy logiky.

Obr. 88: Schéma plynového generátoru ve Východní marce.

3.5.4. Spalování těl beze stop

R: Nyní bych přešel k tvrzení, že v Treblince byla těla zavražděných obětí pálena beze stopy.[191]

Podle oficiální historiografie měla být většina obětí před zpopelněním pohřbena do masových hrobů. Pak vyvstává otázka: jaké vlastnosti tyto masové hroby měly?

John Ball na základě zkoumání masových hrobů v Hamburku (anglo-americké kobercové bombardování v červenci 1943), Katyni (sovětská masová vražda polských důstojníků, 1940) a Bergen-Belsenu (masové umírání kvůli epidemii tyfu na jaře 1945) dospěl k závěru, že lze předpokládat maximální hustotu 6 těl na metr krychlový (Rudolf 2003a, str. 270).* Tabulka 15 objasňuje vlastnosti předmětných masových hrobů, vyplývající z tohoto výpočtu.

Podle tvrzení o ploše, kterou měly zabírat plynové komory a hroby – a později i spalovací jámy – je jasné, že na to, co se tam mělo odehrávat, by byla potřeba *pětinásobná* plocha, než se uvádí. Hroby a vykopaná zemina by ve skutečnosti pokryly polovinu celého tábora.

[191] Shrnuji Mattogno/Graf 2004, str. 137-154; viz Neumaier, in: Rudolf 2003a, str. 471-500.

* V českém překladu *Treblinka: tranzitní nebo vyhlazovací tábor*, str. 110 ad.; pozn. překl.

Tabulka 15: Vlastnosti masových hrobů v Treblince

Velikost tábora[192]	**14 500 m^2**
Počet těl	870 000
Potřebný prostor	145 000 m^3
Rozměry hrobu[193]	120 m × 15 m × 6 m (délka × šířka × hloubka)
Objem jednoho hrobu[194]	8 300 m^3
Těl na hrob	cca 50 000
Počet hrobů	cca 17
Celková čistá plocha	cca 30 600 m^2
Vykopaná zemina[195]	cca 160 000 m^3
Rozměry jedné hromady zeminy	45°:[196] 106 m Ø, 53 m výška, 8 800 m^2 30°: 154 m Ø, 44 m výška, 18 600 m^2
Zemina vedle hrobů	45°: 120 m × 16,6 m × 8,3 m; 17 × 2 000 m^2 (34 000 m^2) 30°: 120 m × 21,8 m × 6,3 m; 17 × 2 600 m^2 (44 200 m^2)
Pracovní prostor	2 m kolem každého hrobu: 10 000 m^2
Potřebná plocha zhruba	**30 600 + 34 000 + 10 000 = 74 600 m^2**

P: Možná se svědci prostě mýlili.

R: Dobrá, podívejme se, jak by vypadaly obří rošty pod otevřeným nebem, na nichž prý měli oněch 870 000 těl spálit.

P: Takže v Treblince nebyla krematoria jako v Osvětimi?

R: Ne. Polský vyšetřující soudce Zdzisław Łukaszkiewicz, provádějící po válce vyšetřování, napsal (Mattogno/Graf 2004, str. 143):

> „V Treblince nebyla žádná krematoria ve formě pecí, jen primitivní zařízení ve formě roštů."

P: Ale pokud byla Treblinka „čistě vyhlazovací tábor", nebylo by zde postavení krematorií mnohem *důležitější* než například v Osvětimi?

R: Bylo by to logické. Všechny důležité koncentrační tábory – Dachau, Sachsenhausen, Buchenwald, Mauthausen, Flossenbürg, Neuengamme, Groß-Rosen, Niederhagen a Ravensbrück – byly vybavené pevnými či mobilními kremačními pecemi. Lublin/Majdanek a Osvětim-Březinka, sloužící údajně zároveň jako koncentrační i vyhlazovací tábory, měly několik krematorií. Dokonce i obyčejný zajatecký tábor v Rusku měl krematorium. A vrchol všeho: když se ukázalo, že SS koupily zbytečně moc pecí, do všech táborů přišel dotaz, jestli je nepotřebují. Ale nikdo z Treblinky, Belzecu ani Sobiboru o ně neprojevil zájem (Mattogno/Graf 2004, str. 143-145).

[192] „Tábor II", oblast Treblinky II, kde mělo probíhat vyhlazování (plynové komory, hroby, kremační jámy). Celý tábor zabíral plochu 141 500 m^2.

[193] Podle Rosenberg 1947, str. 5.

[194] Mínus vrchní vrstva 50 cm. Mattogno předpokládal kolmé stěny jam, což je u půdy bohaté na písek, jaká se nachází v Treblince, technicky vyloučené. Proto uvažuji úhel stěny 70°. Jáma tím při hloubce 6 m ztrácí 2 m na šířku i délku neboli zhruba 1 600 m^3.

[195] 10% nárůst objemu vykopané zeminy.

[196] Úhel navršené zeminy.

Tabulka 16: Vlastnosti kremačních hranic v Treblince	
Počet těl	870 000
Celková hmotnost[197]	39 150 000 kg
Objem	39 150 m^3
Doba spalování	duben-červenec 1943, 122 dní
Těl denně	7 250
Rozměry kremačních roštů[198]	30 m × 3 m (90 m^2); 0,75 m nad zemí
Počet roštů	2
Těl na rošt a den	3 625 = 163 125 kg
Čas potřebný ke spálení[199]	1 den (ale nejspíš podstatně víc)
Těl na m^2 a vrstvu[200]	1⅓
Těl na vrstvu	120
Výška vrstvy	0,30 m
Počet vrstev	30
Výška hranice[201]	9 m
Dřevo potřebné na 1 kg masa[202]	3,5 kg
Dřevo potřebné na rošt a den	570 937,5 kg
Prostor potřebný na dřevo[203]	1 679 m^3
Prostor pod rošty	67,5 m^3 = 22 950 kg dřeva
Dřevo mezi každou vrstvou	(570 937,5 – 22 950) / 29 = 18 896 = 0,60 m
Výška s těly a dřevem	**26,4 m (devítipatrový dům!)**
Celková potřeba dřeva	**137 025 000 kg**
Celkem dřevěného popela[204]	10 962 000 kg; 32 241 m^3
Celkem lidského popela[205]	1 957 500 kg; 3 915 m^3
Přebytečný objem[206]	51 156 m^3
Výška vrstvy popela v táboře[207]	**3,5 m**

Takže si konečně pojďme popsat některé vlastnosti, které ty legendární rošty podle svědků měly mít. Hodnoty v tabulce 16 vzhledem k silně proměnlivým svědectvím představují jenom hrubé odhady. Mají nám pouze napomoci udělat si obrázek o tom, co se prý v Treblince odehrávalo.

[197] Průměrná hmotnost 45 kg, snížená kvůli rozkladu.
[198] Skládajících se z 5 až 6 rovnoběžných kolejnic; podle rozsudku treblinského procesu v Düsseldorfu, Rückerl 1977, str. 205. Jiní svědci uvádějí další, protichůdné údaje, které jsou však technicky vyloučené. Tak např. Arad 1987, str. 174, tvrdí, že rošt byl široký 30 m. Pod tak širokým roštem by se dal oheň udržovat jen na krajích.
[199] To znamená: navršení těl a palivového dřeva, zapálení ohně, kompletní shoření, vychladnutí, vyčištění od popela a nespálených zbytků.
[200] 1,75 m x 0,50 m na tělo + potřebný prostor mezi k průchodu spalin.
[201] Podle některých svědků měla být ještě vyšší.
[202] Mattogno 2004d; porovnej Graf et al. 2010, str. 133-145, zejm. str. 140.
[203] Hustota navršeného palivového dřeva je 340 až 450 kg na m^3. Jelikož dřevo navršené příliš natěsno dobře nehoří, uvažuji spodní hodnotu.
[204] 8 % dřeva; 0,34 g/cm^3.
[205] 5 % těl; 0,5 g/cm^3.
[206] Popel (32 241 m^3 + 3 915 m^3) + přebytek nakypřené zeminy z masových hrobů (15 000 m^3).
[207] 51 156 m^3 na vyhlazovací ploše 14 500 m^2 tábora. 26% směs přebytku vykopané zeminy.

Bez dřeva mezi vrstvami těl by každá hranice byla vysoká 9 m a se dřevem mezi vrstvami 26 m, což dělá celkem přes 700 tun na hranici a kremaci.

P: 700 tun na pár železničních kolejnic? Ty by se v ohni ale rychle prohnuly.

P: Na to nepotřebujete oheň, protože by se prohnuly ještě před zapálením hranice. Ale jak by se vůbec dala taková hromada naskládat bez jeřábu? Nebo nějaké měli?

R: Tvrdí se, že tam tuto práci vykonávaly bagry. Dokonce existují i fotografie bagru v Treblince, ale obyčejného, jaký by člověk čekal v každé štěrkovně.[208]

P: Takže žádný s dosahem 9 nebo dokonce 26 metrů?

R: Ne, možná tak 4 metry. Je třeba vědět, že nedaleko byl ještě trestanecký pracovní tábor, kde se těžil štěrk. Fotografie bagru pravděpodobně pochází odtud.

P: Ale i kdybyste měl jeřáby, jak byste zabránil zhroucení takové hromady, když hranice měly mít na šířku jen 3 metry, ale na výšku 9 nebo dokonce 26? To by nikdy nefungovalo!

R: I když takovou hromadu nějak navršíte, jakmile zapálíte oheň, je jen otázkou času, než se mrtvoly sesunou na jednu stranu, protože oheň nikdy nehoří rovnoměrně. Reálně viděno tedy nemůžete postavit stabilní hromadu, která je vyšší než širší.

P: Pokud jde o čas potřebný ke spálení takové hranice a vyčištění popela, silně pochybuji, že by se to dalo zvládnout za jeden den.

R: Máte pravdu. Zkušenosti s masovým spalováním dobytka na hranicích ukazují, že trvá nejméně týden, než lze začít s čištěním, jak jsem zmínil již v souvislosti se spalováním pod otevřeným nebem v Osvětimi (Köchel 2004). Samozřejmě, že pokud bychom zvýšili potřebný čas na sedm dní, ale zachovali jen dvě hranice, doba každého spalování by se sedminásobně zvětšila, což by bylo absurdní. Nebo bychom museli zvýšit počet hranic na 14, což by odporovalo svědeckým výpovědím i dostupnému prostoru.

Dalším zajímavým bodem je potřeba paliva k udržení takových hranic. Musím dodat, že někteří svědci tvrdili, že SS vyvinuly metodu spalování mrtvol bez použití jakéhokoliv paliva. To je, samozřejmě, holý nesmysl. V další přednášce budu některé z těchto výpovědí citovat. Kdyby to byla pravda, tak by byl vyřešen například jeden z hlavních problémů Indie, kde jsou mrtví obvykle spalováni na dřevěných hranicích, což v posledních desetiletích vedlo k jejímu téměř úplnému odlesnění.

P: Ale já jsem slyšel, že člověk může samovolně a úplně shořet i bez paliva.

R: Jev samovznícení, o němž mluvíte, byl nedávno vysvětlen. Nejedná se o samovznícení, ale o nehody, kdy blízko těla zemřelého s velkým obsahem tuku hoří oheň. Pokud na sobě má zemřelý něco, co může zafungovat jako knot – například bavlněné oblečení –, může se stát, že na tuk bohatý trup hoří pomalu jako svíčka. To je však proces trvající celé hodiny a shoří jen trup, ne končetiny, které obsahují méně tuku. Neshoří ani hlava (Spontaneous… 2004).

P: Takže tělo přece jen může shořet bez paliva.

R: Ne úplně, ne rychle a rozhodně ne tělo s nízkým obsahem tuku. Tato metoda se určitě nehodí k rychlému spálení tisíců těl během několika hodin. Tak velké množství vyžaduje dodatečné palivo, a to v obrovském množství: zde asi 140 000 tun. Podle svědků zásobování dřevem obstarávalo dřevorubecké komando (Donat 1979, str. 97).

To by muselo pracovat denně po dobu 122 dnů, každý den nařezat 1 148 tun dřeva, rozřezat ho a dopravit do tábora! To by dělalo minimálně 760 stromů denně, které by představ-

[208] Arad 1987, str. 95; G. Sereny 1974, foto na nečíslované straně; Klee et al. 1988, str. 222; Czarkowski 1989, foto na nečíslované straně.

vovaly 76 patnáctitunových nákladů. Podle svědectví Richarda Glazara mezi dřevorubce patřil i on sám a celkem jich v Treblince bylo 25 (Glazar 1995, str. 56, 127 ad.; porovnej Kues 2009).

P: To je 30,5 stromů na muže denně neboli 2,5 stromů za hodinu při 12hodinové práci – pokácet stromy, odvětvit, rozřezat na transportní délku a pak dopravit do tábora. To je naprosto vyloučené. Dva muži mohou zvládnout možná jeden strom za den. To znamená, že by tam musely pracovat stovky dřevorubců.

R: A také to znamená, že by se muselo vykácet 280 hektarů (2,8 km^2) lesa.[209] Po něčem takovém není na leteckých snímcích Treblinky ani památka (Ball 1992; *HT* no. 44, str. 33; Kues 2009). Rovněž na nich není ani stopa po obřích horách popela, který by takové kremace vyprodukovaly. Kdyby člověk všechen popel rovnoměrně rozprostřel po táboře, kde údajně mělo probíhat vyhlazování, tak by jeho vrstva měřila bezmála 4 metry.
Také nelze předpokládat, že by tato metoda spalování kompletně změnila všechna těla na popel. Musela by zůstat spousta úlomků kostí a zuhelnatělých částí, hlavně lebek, jakož i zbytky dřeva a dřevěného uhlí – miliony a miliony takových kousků.

3.5.5. Hledání stop

P: Hledal někdy někdo takové stopy?

R: Jistě. Průzkum zde provedli jak Rusové, tak Poláci. Sovětský probíhal od 15. do 23. srpna 1944, takže ještě za války. Ze zprávy je však patrné, že se nenašel ani sebemenší důkaz, jenž by prokazoval, že Treblinka byla vyhlazovací tábor. Ve zprávě z 24. srpna 1944 to otevřeně přiznávají (viz Mattogno/Graf 2004, str. 79):

> „V současné době je obtížně odhalit stopy a tajemství této pece na spalování lidí [...]“

Tábor se znovu dostal do centra pozornosti se zahájením Norimberských procesů, a tak svůj výzkum provedli i Poláci. Již zmíněný polský vyšetřující soudce Łukaszkiewicz v oblasti údajného vyhlazovacího tábora 9.-13. listopadu 1945 provedl vykopávky a napsal o tom zprávu.[210] Ale nejen že Łukaszkiewicz nic nenašel. Jeho vykopávky na místech, kde se podle svědků nacházely masové hroby, byly stejně bezvýsledné jako hledání základů údajných plynových komor. Našel jen „nenarušené vrstvy země“ a nějaké části těl, ovšem nezuhelnatělé. Zkrátka zde nebyl žádný důkaz masové vraždy, natož vraždy *statisíců* lidí.

Obr. 89: Letecký snímek Treblinky, listopad 1944.

[209] Smrkový les s 50letými stromy má výnos asi 500 tun dřeva na hektar; Colombo 1926, str. 161.

[210] Anglický překlad v Mattogno/Graf 2004, str. 84-86. Zde viz také odkazy a výňatky z Łukaszkiewiczova protokolu předloženého IMT, jakož i Łukaszkiewiczův výzkum v trestaneckém pracovním táboře.

Stojí za zmínku, že Łukaszkiewicz v oblasti údajného vyhlazovacího tábora našel několik metrů hluboké krátery po dopadu bomb. Jelikož na leteckých snímcích z roku 1944 po německém ústupu nejsou (viz obr. 89),[211] musíme předpokládat, že oblast po jejím obsazení bombardovala Rudá armáda. To by vysvětlovalo, proč Łukaszkiewicz našel jednotlivé části těl, ale žádná kompletní těla.

Obr. 90: Treblinka. Kamenný památník na velké vybetonované ploše uprostřed bývalého tábora.
© Carlo Mattogno, 1997

P: Proč by to tam Rudá armáda bombardovala?

R: Bomby rozptýlily tu trochu zetlených částí těl po velké ploše a tak vyvolaly děsivý dojem, zdánlivě potvrzující tezi o „vyhlazovacím táboru“. A nalezené části těl se skutečně v plné míře využily k propagandistickým účelům.

P: A je nějaká šance tam provést průzkum dnes?

R: Oblast údajného vyhlazovacího tábora byla částečně zalita betonem, do něhož zapustili velké kamenné bloky, sloužící jako památník. Kvůli vykopávkám by se to všechno muselo zbourat. Něco takového se asi nestane, dokud v historiografii nedojde k revolučnímu převratu.

3.5.6. Dokumentární důkazy

P: Takže v Treblince umírali vězni?

R: Samozřejmě. Například na podzim 1943 vypukla v trestaneckém pracovním táboře epidemie tyfu, která si od 12. listopadu do 20. prosince 1943 vyžádala životy 148 vězňů (Mattogno/Graf 2004, str. 89). Hroby těchto obětí Łukaszkiewicz také našel.

P: Takže se SS ani nenamáhali s jejich spalováním.

R: Přesně tak.

P: Jaké jsou dokumentární důkazy, podporující tvrzení o masovém vraždění?

R: O Treblince se dochovalo jen velmi málo dokumentů. A neexistují žádné dokumenty o plánování, organizaci, přísunu materiálu, personálu, rozpočtu atd., jež by dokládaly obří vyhlazování. Nic, absolutně nic.

Pokud jde o deportace do Treblinky, existuje celá řada dokumentů, v nichž se hovoří o „odsunu“ a/nebo „přesídlení“ na východ.

P: To je kamufláž pro vraždu.

R: Takový je obvyklý názor. Zajímavou demografickou studii o tom, co se tehdy se Židy skutečně stalo, napsal v roce 1943 kanadský profesor Eugene Kulischer. Ten svůj detailní výzkum postavil na údajích mnoha uznávaných celosvětových organizací, z nichž byly všechny vůči Třetí říši nepřátelské. Celou věc shrnul takto (Kulischer 1943, str. 110 ad.):

> „Polská ghetta nejsou poslední stadium vynucené migrace židovského národa na východ. Generální guvernér Hans Frank 20. listopadu 1941 oznámil v rozhlase, že

[211] U.S. National Archives, Ref. no. GX 12225 SG, exp. 259; přesné datum pořízení této fotografie je neznámé. Poprvé publikoval Ball 1992, str. 87.

polští Židé budou nakonec odsunuti dál na východ. Od léta 1942 se ghetta a pracovní tábory na Němci obsazených východních územích stávají cílem deportovaných jak z Polska, tak ze západní a střední Evropy; hlavně byl oznámen nový rozsáhlý odsun z varšavského ghetta. Mnoho deportovaných bylo posláno do pracovních táborů na ruské frontě; jiní byli posláni na práci v močálech Pinsku nebo do ghett baltských zemí, Běloruska a Ukrajiny."

O žádných vyhlazovacích táborech Kulischer nic nepsal.

3.6. Belzec a Sobibor

R: Nyní se přenesme do dalšího „vyhlazovacího tábora", konkrétně do Belzecu. Ve svém souhrnu informací o tomto táboru opět spoléhám na studii, jež kriticky zanalyzovala všechny dostupné zdroje (Mattogno 2004a).*
Od března do prosince 1942 mělo být v tomto východopolském táboře zavražděno nejméně 300 000 a možná až 3 miliony lidí, zejména židovské víry.

P: Neslyšeli jsme už něco takového?

R: Ano, to je podstata našeho tématu a abych se neopakoval, budu stručný. V tabulce 17 je několik čísel, která nepotřebují komentář. I v případě Belzecu se uvádí naprosto odlišné metody vraždění: dieselové plynové komory, nehašené vápno, elektrický proud, vakuové komory. Těla se pak spalovala na obřích hranicích – aniž po nich zůstaly jakékoliv stopy.

P: To je v podstatě totéž, co se tvrdí o Treblince.

R: V zásadě ano, až na některé důležité rozdíly. Také v Belzecu se dieselový motor objevil jako vybraná zbraň poměrně pozdě. Původně existovalo víc zpráv o elektrických komorách. Ta nejpodrobnější a zároveň nejslavnější, z níž si něco ocitujeme, pochází od Stefana Szendeho (Szende 1945, str. 290 ad.):

> „Byly nutné měsíce plánování a stavebních prací […] Vynaložili na to statisíce pracovních hodin. Spotřebovaly se desetitisíce tun drahocenného materiálu. Ale nakonec byla na jaře 1942 vědecká jatka v Belzecu připravena. […] Vražedná zařízení v Belzecu zabírají plochu skoro sedm čtverečních kilometrů. Vlaky plné Židů, přijíždějící do Belzecu, vjížděly do tunelu v podzemních prostorách popravčí budovy. Tam vystoupili […] Nazí Židé byli nahnáni do obří haly schopné pojmout několik tisíc lidí. Nebyla zde žádná okna a podlaha byla kovová. Jakmile byli všichni Židé uvnitř, podlaha klesla jako výtah do obří nádrže s vodou, takže v ní byli až po pás. Pak do kovové podlahy pustili silný elektrický proud a během pár sekund byli všichni Židé, tisíce najednou, mrtví.
>
> Kovová podlaha se pak znovu zvedla a voda odtekla. Mrtvoly Židů byly navršené po celé podlaze. Zapnuli jiný proud a kovová podlaha se rychle rozžhavila do ruda, takže těla shořela jako v krematoriu a zůstal jen popel.
>
> Podlaha se poté naklopila a popel sklouzl do připravených nádob. Kouř odváděly velké tovární komíny."

* V češtině pod názvem *Belzec: Propaganda, svědectví, archeologický výzkum a historie*; pozn. překl.

Tabulka 17: Počet údajných obětí Belzecu (Pokud není uvedeno jinak, čísla stránek se vztahují k Mattogno 2004a.)	
3 000 000	Rudolf Reder (str. 47)
2 000 000	svědek Eugeniusz G. (str. 48)
1 800 000	Eustachy Ukraiński a T. Chrósciewicz (oba str. 47)
1 000 000	Michael Tregenza (str. 49)
800 555	Robin O'Neil (str. 49)
600 000	polská Hlavní komise (str. 47), A. Rückerl (str. 48), Y. Arad (str. 49), W. Scheffler (Arndt/Scheffler 1976, str. 122)[212]
550 000	Tatiana Berensteinová (str. 48)
300 000	minimum podle mnichovského porotního soudu (str. 48)
100 000–150 000	Jean-Claude Pressac (Igounet 2000, str. 640 ad.)

P: Předpokládám, že po onom obřím podzemním zařízení nic nezbylo.

R: Přirozeně. Ani dokumentární ani materiální stopy. Tato i podobné fantasmagorické historky o popravování vysokým napětím v Belzecu jsou dnes odmítány jako lživé a etablovaní historici je úmyslně ignorují.

P: Takže nám o tom, co se uvádělo ohledně Belzecu, říkají jen půl pravdy.

R: No, spíš nám říkají jen zlomek, stejně jako v případě Treblinky. Existují například svědectví o továrně na mýdlo vyráběného z tuku zavražděných Židů. A od ostatních metod vraždění – nehašeného vápna, zabíjejícího deportované ve vlacích, stejně jako od vakuových komor – se rovněž mlčky upustilo (porovnej Mattogno 2004a, str. 9-34).

Historka o dieselovém motoru se objevila hlavně díky výpovědi Kurta Gersteina, důlního inženýra, kompetentního v SS pro oblast hygieny, který v této roli navštívil Belzec a prý byl svědkem plynování dieselovým motorem. Ke Gersteinovi se vrátíme v další přednášce.

P: A proběhla v Belzecu nějaká forenzní vyšetřování?

R: Ano. První v říjnu 1945 a další v letech 1997 a 1999, přičemž to poslední bylo zdaleka nejdůkladnější: pomocí vrtů v rozmezí 5 metrů po celé ploše tábora se odebraly vzorky půdy, což nakonec dalo 2 227 vzorků (Kola 2000a; porovnej O'Neil 1999). Z nich 236 odhalilo narušení půdní vrstvy ve 33 různých oblastech zcela nepravidelného tvaru.[213] A z nich bylo jen 137 dostatečně „relevantních" na publikování dat. Z těch však jen 6 obsahovalo lidské pozůstatky – pouhá 3 % všech vzorků s narušenými půdními vrstvami neboli pouhá 0,3 % všech odebraných vzorků. Nejvyšší nalezená vrstva pozůstatků měřila jen 75 cm. Jinak se celkově našly rozptýlené tenké vrstvy popela smíšené s pískem a zeminou.

P: Čímž je dokázáno, že v Belzecu umírali lidé a jejich těla se spalovala.

R: Ano, ale to nikdo nepopírá. Ovšem neobjasňuje se tím, v jakém rozsahu k tomu docházelo, ani jaká byla příčina úmrtí. Proto musíme výsledky analyzovat podrobněji. Podle hloubkových vrtů bylo narušeno asi 21 000 m^3 půdy. Podle oficiální verze by se sem muselo vejít 600 000 těl, protože v Belzecu mělo jejich spalování začít až po skončení vraždění.

Podobně jako v případě Treblinky prostřední sloupec tabulky 18 obsahuje údaje vyplývající z tvrzení svědků o masových hrobech a spalování, zatímco v pravém sloupci jsou data vyplývající ze vzorků z hloubkových vrtů.

---

212 Rückerl a Scheffler se jako zdroj citují navzájem: úžasný sebeodkazovací systém!

213 Popis na základě Mattognovy analýzy Kolovy práce z roku 2000, Mattogno 2004a, str. 71-96.

Tabulka 18: Udávané a zjištěné vlastnosti masových hrobů v Belzecu		
	Udáváno	**Zjištěno**
Počet těl	600 000	???
Potřebný prostor	100 000 m^3	21 000 m^3 [214]
Rozměry hrobů	100 m × 25 m × 12 m[215]	≤ 40 m ≤ 10 m ≤ 5 m[216]
Objem na hrob[217]	22 750 m^3	
Těl na hrob	cca 136 500	Ojedinělá
Počet hrobů	cca 4,5	33
Celková čistá plocha	cca 11 250 m^2	Zhruba 6 000 m^2
Vykopaná zemina[195]	cca 110 000 m^3	23 100 m^3
Hmotnost těl[197]	27 000 000 kg	
Objem	27 000 m^3	
Doba spalování	prosinec 1942 – leden 1943, 121 dní	
Těl denně[218]	4 959	
Dřevo potřebné na den	570 937,5 kg	
Celková potřeba dřeva	94 500 000 kg	
Dřevěného popela[205]	7 560 000 kg; 22 235 m^3	
Lidského popela[206]	1 350 000 kg; 2 700 m^3	
Přebytečný objem[219]	cca 35 000 m^3	
Výška popela v táboře[220]	56 cm	

P: Podle toho by se do nalezených jam vešlo jen 21 % údajných obětí, tedy asi 126 000, což by potvrzovalo Pressacův odhad.

R: Kdyby tyto hroby byly plné popela, jenže tak tomu není. Oni jen příležitostně nacházeli popel smíšený se zeminou.

P: Ale proč je v Belzecu tolik jam, pokud se nepoužívaly?

R: Řešení této hádanky spočívá v tom, co se v táboře dělo v letech 1945 až 1965. Polský výzkumník Andrzej Kola napsal (Kola 2000a, str. 65):

> „Další narušení archeologických struktur vznikla intenzivními vykopávkami hned po válce, když místní obyvatelé hledali šperky. Vzhledem k těmto skutečnostem je pro archeology obtížné přesné určení velikosti pohřebních jam.“

Žalobce za Zamośći 11. dubna 1946 vyslovil to, co už potvrdilo několik svědků (Mattogno 2004a, str. 89):

---

214 Ignoruje se otázka, zda tyto jámy skutečně byly hroby, nebo je vykopali až po válce.

215 Délka x šířka x hloubka; podle svědeckých výpovědí, porovnej Mattogno 2004a, str. 74 ad.

216 Rozměry nalezených hrobů jsou silně odlišné.

217 Mínus vrchní vrstva 50 cm; úhel stěny 70°. Jáma tím při hloubce 12 m ztrácí 4 m na šířku i délku neboli zhruba 6 000 m^3.

218 K používanému kremačnímu zařízení žádné svědecké výpovědi neexistují. Porovnej příslušné výpočty pro Treblinku, str. 203.

219 Popel (22 235 m^3 + 2 700 m^3) + přebytek nakypřené zeminy z masových hrobů (10 000 m^3).

220 35 000 m^3 na 62 000 m^2 (plocha celého tábora).

„Nyní je tábor úplně překopaný místními obyvateli hledajícími cennosti. To vyneslo na povrch popel z mrtvol a dřeva, spálené kosti i kosti, jež byly spáleny jen částečně.“

Jinak řečeno: jámy nalezené během provádění vrtů nejsou jen masové hroby, ale do značné míry pozůstatky divokých vykopávek lovců pokladů po válce. To také vysvětluje, proč jsou nalezené jámy naprosto nesourodé z hlediska velikosti, tvaru, orientace, obsahu, pozice, uspořádání i složení půdních vrstev.

Pokud člověk vezme v úvahu, že nejméně 90 % materiálu ze vzorků neobsahovalo ani lidské pozůstatky ani popel, tak maximální počet těl, která mohla být pohřbena v jámách – 126 000 –, se musí snížit přinejmenším o faktor 10, protože toto číslo je založeno na předpokladu, že na sebe byla těla ve všech jámách namačkána co nejtěsněji.

P: Takže počet obětí masového vraždění v Belzecu je maximálně 126 000, ale reálně nejspíš jen pár desítek tisíc?

R: Nebo jen pár tisíc, přičemž bych raději hovořil o „masovém umírání“ než o „masovém vraždění“, jelikož nejčastější příčinou úmrtí v Belzecu byly pravděpodobně nemoci, vyčerpání atd. Tato forenzní zkoumání mají mnohem zásadnější důsledky, než jen pouhé snížení počtu obětí. Na základě zachycení tajné rádiové zprávy SS z 1. ledna 1943 britskou tajnou službou víme, že do Belzecu bylo deportováno 434 500 Židů (Witte/Tyas 2001, str. 469 ad.; porovnej C. Mattogno 2004a, str. 103, 127). Pokud tam však nemohlo být pohřbeno víc než 126 000 – a ve skutečnosti pravděpodobně mnohem méně –, co se stalo se zbylou většinou deportovaných Židů? Zabiti tam evidentně *nebyli*.

P: Museli je převézt někam jinam.

R: Správně, což potvrzuje revizionistickou tezi, že Belzec byl tranzitní tábor. Mimochodem, během odebírání vzorků také hledali zbytky plynových komor. Nebyly tam ovšem žádné stopy po budovách podobných těm, o jakých mluvili svědci. Ve skutečnosti našli ruiny autodílny.*

P: Autodílny?

R: Ano, rozpoznatelné podle montážní jámy.

P: Když se pomocí hloubkových vrtů našly hroby, provedli exhumaci a prozkoumali jejich obsah?

R: Kupodivu ne.

P: Ale to by přece byla jediná možnost, jak určit jejich přesnou velikost a počet těl.

R: Vypadá to, že když se nenašly masové hroby se statisíci obětí ani jejich zbytky, tak o to zkrátka nebyl zájem.

V roce 2004 tam byl každopádně postaven památník (Berkofsky 2004), jehož poselství je jasné: odteď tu už nebudou žádné výzkumy, které by rušily klid mrtvých, ale jen truchlení, modlitby a pláč.

Obr. 91: Fotografie autodílny s montážní jámou (Kola 2000a, str. 56)

P: A co o Belzecu říkají dokumenty?

R: Těch pár doposud objevených nebo zpřístupněných dokumentů hovoří o tom, že šlo původně o pracovní tábor, kde pro Ži-

* Přesněji řečeno garáže spojené s autodílnou; pozn. překl.

Tabulka 19: Počet údajných obětí Sobiboru	
2 000 000	Zelda Metzová, Stanisław Szmajzner
1 000 000	Nachman Blumental
800 000	Kurt Ticho, Ch. Engel a S. Engel-Wijnberg
600 000	Yuri Suhl
500 000	Ilja Ehrenburg, Wassili Grossmann
350 000	Erich Bauer, 1962
300 000	Léon Poliakov
250 000	*Encyclopedia of the Holocaust*, Wolfgang Scheffler
200 000	Raul Hilberg
170 000	Jules Schelvis
110 000	Karl Frenzel, 1987
50 000–70 000	Karl Frenzel, 1966
30 000–35 000	Jean-Claude Pressac
25 000–30 000	Hubert Gomerski, 1950

Tabulka převzata z Graf et al., 2010, str. 60; odkazy viz tamtéž.

dy platila tvrdá disciplína. Špatně s nimi zacházeli a stalo se, že nemocní a slabí byli hromadně zastřeleni. Tyto případy však spadají do rámce běžných tvrzení o nucené práci a deportacích a odporují tvrzení o systematickém vyhlazování. Kdyby vám šlo o zabití všech Židů, proč byste si dávali práci a vybírali na popravu nemocné a slabé? (Porovnej Mattogno 2004a, str. 97-108)

P: A co poslední údajný vyhlazovací tábor, ležící u polského města Sobibor?

R: Tým revizionistických badatelů v roce 2010 publikoval velmi podrobnou studii o tomto táboře, v níž se vyslovil k důležité otázce: co se s deportovanými Židy stalo, pokud v těchto táborech nebyli zavražděni? (Graf et al. 2010).

Příběh Sobiboru je velmi podobný Belzecu, včetně širokého rozpětí počtu obětí (viz tabulka 19) i absurdních tvrzení o jejich spalování. Zabývat se jimi zde nebudu, protože už to začíná být monotónní. „Novinkou" jsou však svědectví z bezprostředně poválečného období o nevysvětlitelných, ne-li nemožných metodách vraždění. Ta mluví o chlóru jako smrtícím činiteli[221] a sklopných plynových komorách, z nichž se obsah vysypával do železničních vagonů.[222]

P: Ale nemohla by to být pravda?

R: No, hypoteticky snad, ale tato svědectví popírají zase jiná a co je nejdůležitější, popírají to, na čem se dohodla mainstreamová historiografie: masové vraždění výfukovými plyny v holých místnostech s následným spalováním v jámách pod širým nebem. Proto mnoho mainstreamových historiků tato vybočující svědectví obchází mlčením (např. Arad 1987, Schelvis 2006).

I zde byly provedeny archeologické vykopávky, a to hned dvakrát: jednou týmž polským badatelem, který zkoumal Belzec (Kola 2000b & 2001) a podruhé týmem vedeným židovskými výzkumníky, kteří evidentně nebyli spokojeni s Kolovými výsledky (Gilead et al.

[221] Svědci Hella Felenbaum-Weissová, Leon Feldhendler, Zelda Metzová, Salomea Hanelová; porovnej Graf et al. 2010, str. 24, 32, 71 ad.

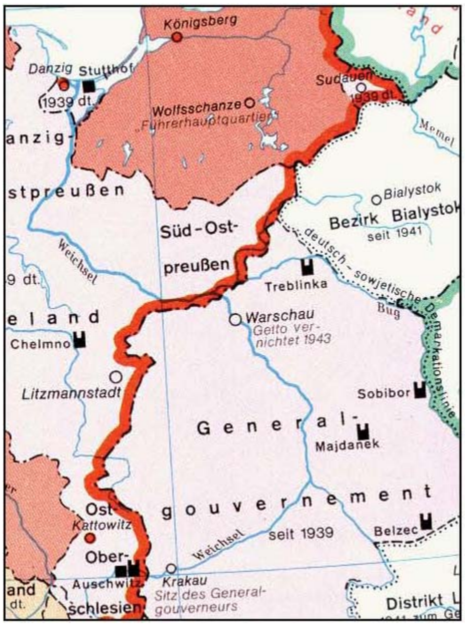
[222] Svědci Alexander Pechersky, Zelda Metzová, Ursula Sternová, Moshe Bahir, Dov Freiberg, Ya'akov Biskovitz, Chaim Engel; porovnej Graf et al. 2010, str. 24, 31, 71 ad., 77 ad.

2009). Výsledky těchto výzkumů se překvapivě podobají belzeckým: objem narušené půdy je na uváděné počty obětí příliš malý a nenašla se ani stopa po plynových komorách, ať už se sklopnou podlahou nebo bez, ani po podzemní železnici (porovnej Graf et al. 2010, str. 107-170).

P: Jak židovští výzkumníci tuto situaci uvedli do souladu se svými historickými tvrzeními?

R: To je zajímavá otázka. Aby tuto katastrofu skryli před mainstreamovou historiografií, uchýlili se k sofistikované mnohomluvnosti a zamlžující dialektice (Gilead et al 2009, str. 22):

> „Panuje všeobecný souhlas, že jednou z výzev, kterým historická archeologie čelí, je dichotomie* artefakt/text. [...] Pokud jsou rozpory očividné a reálné, hovoříme o mezerách mezi nebo v rámci artefaktu a textu, o neshodách, které mohou odhalit další, doposud neznámé aspekty [...] Nicméně k určení, zda v daném případě neshody existují, by měla být znovu pečlivě přezkoumána povaha i kvalita důkazů a archeologická i historická data.“

Obr. 92: Šest táborů, obecně označovaných za „vyhlazovací“: Chelmno, Treblinka, Sobibor, Majdanek, Belzec a Osvětim; Chelmno údajně bylo nejmenší a nejméně důležité. (Zentner 1982, str. 522)

P: Můžete to přeložit do srozumitelného jazyka?

R: Budu to parafrázovat:

Panuje všeobecný souhlas, že jednou z výzev, kterým historická archeologie čelí, je rozpor mezi materiálními důkazy a výpověďmi očitých svědků. Takové rozpory mohou odhalovat další, doposud neznámé aspekty a nutit nás znovu pečlivě přezkoumávat důkazy.

Nebo ještě pregnantněji:

Očití svědci lhali. Teď musíme přepsat historii.

To by ale samozřejmě nikdy nepřiznali.

Nakonec bych rád poukázal na to, že všechny tři zde probírané tábory ležely na demarkační linii mezi Německem a Sověty okupovaným Polskem (viz obr. 92). Z geografického hlediska lze předpokládat, že všechny sloužily jako tranzitní tábory pro deportace Židů „na východ“. Je třeba poznamenat, že Sověti na rozdíl od zbytku Evropy používali širokorozchodné tratě, takže se každý transport na této demarkační linii musel přeložit z vlaků s evropským systémem na ruský. Pokud vím, jako první na to ve své studii o deportacích Židů upozornil revizionistický badatel Steffen Werner (Werner 1991).

To by také vysvětlovalo, proč tolik svědků mluvilo o odvšivování a sprchování – tedy hygienických opatřeních – během přerušení deportace, což je dnes lživě vykládáno jako kamufláž před masovou vraždou. Vysvětlovalo by to mysteriózní parní komory v Treblince, což zřejmě nebylo nic jiného než parní odhmyzovací komory, stejně jako výpověď jednoho polského civilisty, který po válce dosvědčil, že měl v Belzecu stavět velkou pec na ohřev vody, která pak potrubím vedla do tří komor (Mattogno 2004a, str. 45). A konečně by to vysvětlovalo, proč byl do Majdanku a Belzecu poslán SS-Obersturmführer Kurt Ger-

* Dichotomie – rozlišení dvou kvalitativně odlišných stavů nebo vlastností (ano/ne, muž/žena); pozn. překl.

stein, odborník na *hygienu*,[223] spolu s SS-Obersturmbannführerem Wilhelmem Pfannenstielem, profesorem a ředitelem Ústavu *hygieny* na univerzitě v Marburgu a *hygienickým* poradcem Waffen-SS. Pravda není nijak složitá, stačí jen otevřít oči: to všechno se dělo proto, že SS chtěly zajistit, aby deportovaní Židé před vpuštěním na východní okupovaná území podstoupili určité hygienické procedury.

P: Ale pokud byly statisíce nebo dokonce miliony Židů deportovány do Běloruska, jak tvrdí vámi citovaný pan Werner, tak kde jsou?

R: Právě jste se trefil do Achillovy paty všech výzkumníků holocaustu, ať revizionistických nebo mainstreamových. Podle mainstreamové teorie o masové vraždě těla i jakékoliv stopy po nich chybějí, takže nelze dokázat, kde deportovaní Židé nebo jejich pozůstatky jsou; a revizionisté jsou v tomto ohledu stejně bezradní. Revizionisté však postupně dávají dohromady důkazy, jež naznačují, že mnoho tisíc Židů, kteří jsou pokládáni za vyhlazené v Treblince, Belzecu, Sobiboru i jinde, bylo skutečně deportováno dál na východ (porovnej Mattogno/Graf 2004, str. 253-261). Thomas Kues nedávno prezentoval první výsledky systematického prohledávání archivů a knihoven ve snaze dokázat osud těchto deportovaných – netřeba dodávat, že jiný než masová vražda (Kues 2010; také částečně in Graf et al. 2010, str. 347-374).

Mimořádně poučným příkladem je zpráva ve francouzsko-židovských ilegálních novinách *Notre Voix*, které v dubnu 1944 psaly (Raisky et al. 1950, str. 179):

> „Děkujeme! Rádio Moskva odvysílalo zprávu, která potěší všechny francouzské Židy. Kdo z nás nemá mezi deportovanými z Paříže bratra, sestru nebo příbuzné? A kdo nepocítí hlubokou radost, když pomyslí na to, že 8 000 pařížských Židů bylo zachráněno před smrtí přeslavnou Rudou armádou! [...] Když začala poslední sovětská ofenzíva, byli všichni na Ukrajině [...] Všech se ihned ujala Rudá armáda a nyní jsou všichni v Sovětském svazu."

Zjištěními Kuese a jeho kolegů se zde zabývat nebudu. Pokud máte zájem o spoustu dalších příkladů, doporučuji vám, abyste si přečetli jejich knihy a práce a sledovali i výsledky budoucích výzkumů.

P: Dobrá, předpokládejme, že by se Wernerovy teze o deportacích a možná dokonce i o usazení mnoha Židů na východě ukázaly jako správné. To není odpověď na mou otázku: kde jsou teď?

R: Myslím, že část těchto Židů koncem války vyrazila na západ a do Palestiny, což byl obvyklý židovský emigrační tok. Další část odvlekli Stalinovi katani do gulagů, kde většina zahynula. *New York Times* nedávno psaly o osudu tří Židovek, které byly vězněny v koncentračních táborech a na konci války je „osvobodili" Sověti v Groß-Rosenu v dnešním Polsku. Jenže tím to pro ně neskončilo (Mascia 2010):

> „V roce 1945 Sověti tyto tři [židovské] ženy poslali do pracovního tábora na Sibiři; byly pokládány za podezřelé kvůli svému náboženství a původu v Německu.
>
> ‚Neuměly jsme ani slovo rusky,' vzpomíná Ruth Usherenková. ‚Nedávali nám najíst. Když lidé zemřeli, nepohřbili je – hodili je do lesa a sežrali je vlci.'

[223] Ohledně Gersteina viz kapitola 4.5.2.; k Pfannenstielovi viz Mattogno/Graf 2004, str. 126-128, 309 ad.

Jejich izolace byla tak dokonalá, že nevěděly, že skončila válka. ‚Stalin zemřel v roce 1953 a nás pustili v roce 1955,' vzpomíná Ruth Usherenková. ‚Přišla k nám nějaká žena a řekla: válka skončila.'

Tyto tři ženy se usadily v ukrajinském Dněpropetrovsku, kde pracovaly jako kloboučnice. Sestry se vdaly – Ruth za obuvníka a Toni za leteckého inženýra – a v roce 1981, po letech snah opustit Sovětský svaz, rodiny emigrovaly do Brooklynu."

Ale kolik jich přežilo *a* dokázali se dostat ze Sovětského svazu? Pravděpodobně jen menšina. Mnoho deportovaných tak možná skončilo roztroušených po Sovětském svazu a museli se začlenit mezi místní obyvatelstvo (viz Graf et al. 2010, str. 369-374). Proto může být obtížné přesně určit osud těchto deportovaných Židů. Nepochybně je zde prostor pro další výzkum.

P: Není pravda, že někteří příslušníci SS, podílející se na správě údajných vyhlazovacích táborů ve východním Polsku, byli aktivní v programu euthanasie na začátku války, během něhož bylo zabito asi 100 000 mentálně retardovaných Němců jako „život nehodný žití"? A nenaznačuje personální propojení také propojení mezi cíli, tedy masovým vražděním?[224]

R: Ohledně personálního propojení máte pravdu, ale ohledně masového vraždění neexistuje žádný důkaz. V armádě není nic neobvyklého, že je většina příslušníků nějakých jednotek přidělena na nové úkoly, jakmile jsou ty staré hotové nebo ukončené. To neznamená, že má nový úkol tentýž cíl jako starý. A lze to dokázat na konkrétním případu: po uzavření východních táborů byl Odilo Globocnik, který je řídil, i s podstatnou částí svých SS-manů koncem roku 1943 přesunut na jaderské pobřeží do severní Itálie, kde se věnovali především bojům s partyzány, ale v menší míře i internacím Židů a jejich deportacím do pracovních táborů (porovnej Rudolf, in: Mattogno/Graf 2004, str. 307 ad.).

Tvrzení, že se program euthanasie proměnil v program vyhlazování Židů, a to jak svými metodami, tak personálně, obsahuje mnoho rozporů a vyvrací ho spousta dokumentů. Jelikož bychom se dostali tématicky někam jinam, odkazuji vás na příslušnou literaturu (Graf et al. 2010, str. 269-281).

3.7. „Pomocný vyhlazovací tábor" Majdanek

R: Koncentrační tábor Lublin-Majdanek v propagandě holocaustu od konce války ztrácel na významu (porovnej Graf/Mattogno 2003a). Byl to první koncentrační tábor obsazený v létě 1944 Rudou armádou. Šílenství, jež zachvátilo tisk, bylo patřičně silné, protože tam našli čtyři kremační pece, odvšivovací komory, plechovky s cyklonem B a obří hromadu bot, o níž jsem mluvil na začátku první přednášky. Přestože kromě bot všechny tyto předměty vedly k zachraňování životů, sovětská propaganda tvrdila pravý opak. Do oběhu se dostal obzvlášť hrozný obrázek majdanských kremačních pecí, viz obr. 93.

P: Kolem se povalují lidské kostry. To je vážně děsivé.

R: Ano, ale otázka je: skutečně tam Němci zanechali takovou scénu, nebo to byla práce Sovětů, aby mohli Němce obviňovat? Na východní frontě rozhodně nebyl nedostatek mrtvol.

[224] K. A. Schleunes, in: Jäckel/Rohwer 1985, str. 78; Arad 1987, str. 17. Ohledně seznamu osob sloužících v táborech „operace Reinhardt", jejich předchozího umístění v programu euthanasie a vojenských hodností viz www.deathcamps.org/reinhard/completestaff.htm.

P: Ale to přece trvá měsíce, ne-li roky, než se tělo rozloží na kostru. A z pece nevytáhnete kostru vcelku. Takže se dá předpokládat, že ta scéna byla zinscenovaná.*

R: To je docela možné. Mimochodem, zničení krematorií v Osvětimi Němci před jejich ústupem mohlo být důsledkem této fotografie a podobné sovětské propagandy, protože nikdo v Německu nechtěl vidět další takové fotografie (Allen 1998).

V tabulce 20 je udávaný počet obětí údajně zahynuvších v Majdanku. Nejzajímavější je asi ten druhý od konce, stanovený šéfem výzkumného oddělení muzea v Majdanku, Tomaszem Kranzem (porovnej Graf 2008). Je to méně než 5 % toho, co hned po válce tvrdil polský soud a docela se blíží revizionistickým tvrzením. Jejich číslo je jediné založené na faktických dokumentech a činí zhruba 42 200, což znamená, že tam zahynulo hrozivých 40 % všech vězňů, kteří kdy byli do tábora umístěni (Graf/Mattogno 2003a, str. 79).

Obr. 93: Krematorium v táboře Majdanek vyfotografované Sověty (Butz 2003, str. 479).

Obr. 94: Prázdné plechovky od cyklonu B v táboře Majdanek vyfotografované Sověty (Butz 2003, str. 476).

P: A kolik obětí tvořili Židé?

R: To se nedá přesně určit, ale pravděpodobně přes polovinu.

P: 40% úmrtnost je hrozně vysoká a dokazuje, že podmínky v tomto táboře musely být velmi špatné.

R: To je pravda. Hygienické podmínky v táboře byly katastrofální. Studny s pitnou vodou zde byly zřízeny až v květnu 1942, na kanalizaci Lublinu byl připojen až koncem roku 1942, prádelnu dostal až začátkem roku 1943 a splachovací záchody až v srpnu 1943 (Graf/Mattogno 2003a, str. 61). Tyfus i další nemoci měly za těchto okolností žně. Na základě nařízení inspektora koncentračních táborů Richarda Glückse z 28. prosince 1942 snížit úmrtnost všemi prostředky (viz str. 125 ad.) v Majdanku začátkem roku 1943 provedli inspekci dva lékaři. Ti sice kritizovali hygienické problémy, ale potvrdili zlepšení (Graf/Mattogno 2003a, str. 61 ad.).

Ohledně přídělů potravin pro vězně bych chtěl ocitovat zprávu polského hnutí odporu ze začátku února 1943 (Marczewska/Wazniewski 1973, str. 222 ad.; porovnej Rudolf 2003a, str. 293):

* Jen pro zajímavost: v pátém vydání brožury *Zemřelo skutečně šest milionů?* od Richarda Harwooda je u téže fotografie popisek (str. 82): „Na sovětské vojáky v Majdanku čekala strašlivá scéna: dřevěná budova krematoria krátce před jejich příchodem vyhořela a zbyly jen cihlové pece. Těla čekající na kremaci napůl shořela a když dřevěná stavba lehla popelem, kostry zůstaly ležet na zemi, jak lze vidět na této fotografii. Tento šokující obrázek je často předkládán jako ‚důkaz' masové vraždy, ale tyto kostry byly ve skutečnosti pouhým důsledkem požáru budovy krematoria." Jakkoliv to lze s ohledem na kvalitu fotografií těžko určit, kostry se nezdají být (ani částečně) zuhelnatělé, což by nahrávalo spíš Rudolfovu tvrzení; pozn. překl.

Tabulka 20: Počet údajných obětí Majdanku (Pokud není uvedeno jinak, čísla stránek se vztahují ke Graf/Mattogno 2003a.)	
1 700 000	Trestní soud Lublin (str. 80)
1 500 000	IMT (str. 79)
1 380 000	Lucy Dawidowiczová (str. 89)
360 000	Zdzislaw Łukaszkiewicz (str. 12, 81), Józef Marszałek (str. 86), Eberhard Jäckel (str. 89*), Encyclopedia of the Holocaust* (Gutman 1990, vol. III, str. 939)
250 000	Wolfgang Scheffler (str. 89), *Enzyklopädie des Holocaust* (Jäckel et al. 1993, vol. II, str. 918)
235 000	Czesław Rajca (str. 87)
125 000	Martin Gilbert (pouze Židé, str. 89)
100 000	Jean-Claude Pressac (Igounet 2000, str. 640 ad.)
78 000	Tomasz Kranz (z toho 59 000 Židů; Kranz 2005)
50 000	Raul Hilberg (pouze Židé, str. 89)

> „Příděly byly zpočátku celkem hubené, ale poslední dobou se zlepšily a teď jsou kvalitnější než například v zajateckých táborech v roce 1940. Vězni kolem šesté ráno dostávají půl litru kroupové polévky (dvakrát týdně mátový čaj). V jednu se k obědu vydává půl litru docela výživné polévky, která je ještě zahuštěná tukem a moukou. Večeře v pět se skládá z 200 gramů chleba s něčím k namazání (džem, sýr nebo margarín) a půl litru kroupové polévky nebo polévky z rozemletých loupaných brambor.“

P: To zní lépe, než co podle mě dostávala řada vojáků na východní frontě.

R: Jistě, ale takové srovnání je poněkud nepatřičné.
Mimochodem, v ortodoxní historiografii Majdanku se také mluví o masové vraždě zastřelením: 4. listopadu 1943 tam mělo být zastřeleno 17 000 židovských zbrojařských dělníků. Z neznámých důvodů je v literatuře holocaustu tento údajný masakr evidován jako akce „Dožínky“.

P: Takže nacisté postříleli zrovna zbrojařské dělníky, a ještě na konci roku 1943, kdy panoval zoufalý nedostatek pracovních sil?

R: Ano, to je skutečně absurdní. Když už, tak by Němci přece mnohem pravděpodobněji zabíjeli staré, nemocné nebo jiné práce neschopné! Mattogno v 9. kapitole knihy o Majdanku shromáždil velké množství argumentů poukazujících na to, že údajné masové střílení v listopadu 1943 není nic jiného než výplod něčí fantazie (Graf/Mattogno 2003a, str. 209-230). Korunním svědkem tohoto údajného masakru je SS-Oberscharführer Erich Muβfeldt, někdejší vedoucí majdanského krematoria, který podal svědectví v létě 1947 během věznění v Polsku, v němž prohlásil, že to viděl z okna krematoria. Uvedl, že si Židé před popravou museli vykopat tři jámy. Popravování mělo trvat od šesti nebo sedmi ráno do pěti odpoledne. Víc než 17 000 židovských obětí muselo k příkopům běhat ze svlékacích baráků ve skupinách po deseti (tamtéž, str. 214-223).

P: Pokud máme jednu skupinu Židů po deseti na každý příkop, dělá to 30 Židů na každou várku. 17 000 Židů by znamenalo 567 takových várek. Od šesti ráno do pěti odpoledne máme 11 hodin, takže 51 várek, což dělá 70 sekund na každou. Za těchto 70 sekund musely oběti doběhnout k jámě, srovnat se, být zastřeleny a efektivně naskládány do příkopu.

R: Myslíte, že to bylo možné?

P: No, určitě, kdyby spolupráce mezi oběťmi a popravčími probíhala hladce a celý postup byl choreografický a dopředu nacvičený...

R: Ale to asi není pravděpodobné, že ne?

P: Ne.

R: Takže se jedná jen o další ukázku nesmyslů vykládaných zajatcem pod nátlakem stalinistických vyšetřovatelů. Po zastřelení první várky Židů by zbylých 16 970 rozhodně myslelo na všechno, jen ne na to, jak se dobrovolně postavit do řady a nechat se zabít. Muβfeldtův popis údajného spalování 17 000 těl na otevřených hranicích je srovnatelný s absurditami vykládanými o Treblince, takže vás nebudu nudit jeho opakováním.

Je třeba dodat, že tato historka může mít pravdivé pozadí. Je možné, že židovští zbrojařští dělníci byli koncem roku 1943 přesouváni z Majdanku do jiných táborů. A polská propaganda z toho udělala masovou vraždu.

P: Vypadá to, že se přehánělo a lhalo prakticky o všech táborech.

R: Máte naprostou pravdu. Jak se do popředí propagandy holocaustu krok za krokem posunovala Osvětim a „čistě vyhlazovací tábory“, počet údajných obětí Majdanku se snižoval.

Podívejme se o něco blíže na jeho údajné vražedné plynové komory. Spojenecká propaganda od poloviny roku 1942 prohlašovala, že jsou vězni v koncentračních táborech masově vyhlazováni jedovatým plynem. Není tedy překvapivé, že Sověti po osvobození prvních táborů tvrdili, že to je pravda. Tím pádem nepřekvapí ani to, že polsko-sovětská vyšetřovací komise v srpnu 1944 existenci vražedných plynových komor v Majdanku „potvrdila“.[225]

Nicméně aby se daly plynové komory úspěšně prodat i dalším generacím, polští a ruští propagandisté se museli vypořádat se dvěma překážkami:

1. Všechny doposud objevené dokumenty hlavní stavební správy v Majdanku označují údajné „vražedné plynové komory“ za odvšivovací nebo odhmyzovací prostory.
2. Na rozdíl od Osvětimi, Treblinky a Belzecu zde neexistovala žádná svědectví popisující údajné plynování.

První problém polští historici vyřešili starým osvědčeným způsobem: bez sebemenšího důkazu se tvrdí, že Němci používali kódovaný jazyk.

A jelikož druhý problém vyřešit nelze, uchýlili se k sémantickému triku, k začarovanému kruhu: existenci vražedných plynových komor dokazuje prostě to, že dotyčné místnosti dodnes existují. Na rozdíl od Osvětimi a tří údajně čistě vyhlazovacích táborů (Treblinka, Belzec, Sobibor) se v Majdanku dodnes nachází kompletní budovy v (téměř) původním stavu.

A konečně jako nepřímý důkaz plynování slouží skutečnost, že se do Majdanku dodával cyklon B.

P: Pokud byli Poláci a Sověti tak chytří, že zaměnili odvšivovací komory za vyhlazovací, proč to tak neudělali i v Osvětimi?

R: To je dobrá otázka, ohledně které lze jen spekulovat. Je fakt, že pro sovětskou propagandu byly nesmírně důležité kremační pece kvůli hororovým obrázkům a představivosti, kterou si s nimi lze spojit:

[225] Communiqué… 1944; porovnej IMT, vol. VII, str. 379 ad., 451 ad., 565.

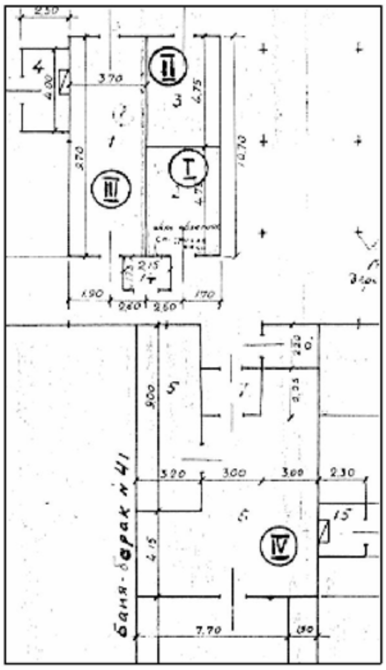
spalování živých lidí, fotografie napůl spálených těl nebo rozkládajících se mrtvol vedle pecí. To může být důvod, proč bylo rozhodnuto, že v Osvětimi označí za vražedné plynové komory místnosti v krematoriích.

P: Pokud se v odvšivovacích komorách v Majdanku používal jako činitel kyanovodík, nemělo by se na stěnách těchto místností nacházet ono proslulé modré zabarvení?

R: Přesně tak. Zdi těchto komor mají stejné modré skvrny jako v případě Osvětimi či Stutthofu.[226]

P: Jak lze dokázat, že tyto zbytky nezpůsobilo plynování lidí?

R: Samotnou chemickou analýzou ne. Ale tvrzení o vražedné plynové komoře lze vyvrátit logicky, protože velká budova, kde se prý měla nacházet většina plynových komor, byla podle všech dokumentů jednou z nejdůležitějších: šlo o hygienicko-sanitární komplex s odhmyzovacími zařízeními a vězeňskými sprchami. Relevantní místnosti byly součástí „odhmyzovacího zařízení pro kožešnickou a oděvní dílnu Lublin“, kam se původně mělo posílat oblečení z lublinských oděvních dílen na čištění a odhmyzování (Graf/Mattogno 2003a, str. 131-133).

Obr. 95: Výřez plánku polsko-sovětské vyšetřovací komise. I-IV: údajné plynové komory pro lidi (Graf/Mattogno 2003a, str. 291).

P: Takže nejen že se tam opravovaly boty, ale spravovali a čistili tam také oblečení?

R: Ano. Funkční princip těchto odvšivovacích komor na cyklon B s ohříváním vzduchu trochu připomíná cirkulační zařízení DEGESCH, o němž jsem již hovořil. Skutečnost, že tyto místnosti ve skutečnosti sloužily zdravotním účelům, jak uvádějí dokumenty, potvrzuje i stav budov, tedy materiální důkaz. Není tedy pochyb, že odvšivovací komory také byly jako takové používány.

P: Ale to nevylučuje, že jejich vedlejší funkcí nebylo *také* plynování lidí.

R: Sice máte pravdu, ale existují i další důkazy, které nám umožňují vyloučit zabíjení v těchto místnostech. Podívejme se na všech pět místností, které měly být zneužívány k plynování lidí a které existují dodnes.[227]

- Místnost III (viz obr. 95), vybavená výše zmíněným ohřívačem vzduchu a zcela jistě vystavená kyanovodíku – což lze zjistit podle modře zabarvených zdí –, nemá žádné zařízení, kterým by se tam dal zavádět cyklon B zvenčí. Cyklon B tam patrně rozptyloval pracovník v plynové masce, což je možné v případě odvšivování, ale ne popravování.
- Místnost IV, vykazující stejné modré zabarvení stěn jako místnost III, jež je ve všech dokumentech označována jako odvšivovací komora, má normální okno, které by panikařící vězni rozbili (viz obr. 96) a dveře otevíratelné zevnitř.

P: Co dokazuje, že tam to okno bylo už tenkrát?

R: Okenní rám je modře zbarvený, takže byl vystaven kyanovodíku. Ale dále:

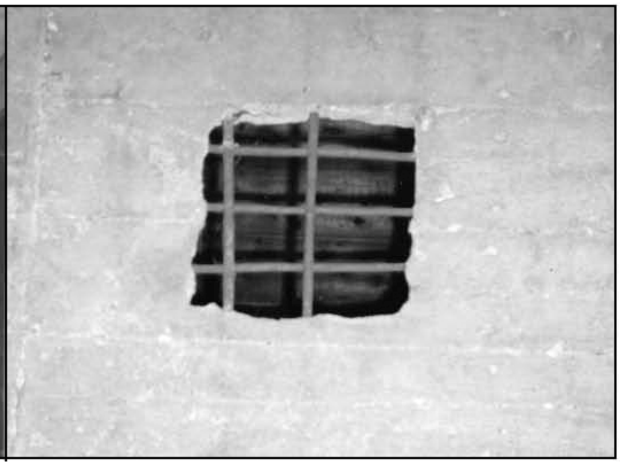
- Ze dvou dveří v místnosti IV se ty severní dají otevírat a zamykat jen zevnitř. Vězně by tedy nešlo zamknout.

[226] Porovnej obr. 49-52, str. 154 ad. této knihy a Graf/Mattogno 2003a, str. 307-310.

[227] Někdy se tvrdí, že se jako plynové komory používaly ještě další dvě místnosti, ale neexistuje po nich žádná dokumentární ani materiální stopa a tvrzení o nich jsou rozporuplná a nesmyslná.

Obr. 96: Okno ve východní stěně komory IV, baráku 41 (odvšivovací komory) v Majdanku (viz plánek na obr. 95). © C. Mattogno

Obr. 97: Krematorium v Majdanku, údajná vražedná plynová komora, otvor ve stropě. © C. Mattogno

- Je zdokumentováno, že dva otvory ve stropu místnosti IV sloužily jako ventilace. Dnes se lživě tvrdí, že sloužily ke vhazování cyklonu B. Byly však přes šachty napojeny na komín. Kdyby se cyklon B vhazoval do komína, přistál by na jeho dně, ne v šachtách.
- Kdyby se šachty od těchto otvorů odstranily – jak je tomu dnes po sovětské přestavbě –, v místnosti by nebyla žádná ventilace. Dveře na jižní straně se otevíraly do sprchy a k odvětrávání se tedy nedaly použít, protože by plyn zamořil celou budovu. Severní dveře se otevíraly dovnitř. I kdyby se daly zamknout zvenčí, kvůli hromadě mrtvol tlačících na ně zevnitř by po plynování nešly otevřít.
- Místnosti I a II nebyly nijak vybaveny pro odvětrávání.
- Místnosti I a III se prý původně měly používat k vraždění cyklonem B, ale potom se do nich zaváděl oxid uhelnatý z lahví kovovou trubkou, která tam je dodnes. Oxid uhelnatý však není běžně dostupný v plynových lahvích a je velmi drahý.[228] To už by člověk spíš využil zplodiny z benzínových motorů nebo generátorový plyn (viz str. 200).

P: Jestliže bylo vraždění cyklonem B tak efektivní, jak se pořád tvrdí, proč by ty komory předělávali na oxid uhelnatý?

R: To se logicky odůvodnit nedá. A tvrzení o změně je vlastně falešné i proto, že dvě z pěti plynových lahví údajně nalezených v Majdanku byly postaveny před tuto místnost, ale je na nich jasně viditelný nápis „CO_2“, takže oxid uhličitý.

P: Tak je třeba plynovali oxidem uhličitým.

R: Ne, to by bylo vážně neefektivní, protože CO_2 není jedovatý. Mattogno přichází s hypotézou, že tyto místnosti dočasně využívali jako márnice, když počet úmrtí v létě 1942 dalece převýšil kapacitu starého

Obr. 98: Zamřížovaný otvor ve stěně místnosti I odvšivovacího baráku 41 v Majdanku (viz plánek na obr. 95). © C. Mattogno

[228] CO v tlakových lahvích byl zhruba 100 x dražší než svítiplyn, informace od firmy Messer Griesheim, Frankfurt.

krematoria, podobně jako v Osvětimi. Podle něj se místnost plnila CO_2 kvůli zpomalení rozkladu.[229]

Nyní ale k tomu nejdůležitějšímu z celého přehledu vlastností údajných plynových komor v Majdanku:

- Místnost I má ve stěně otvor se železnou mříží, ale bez výbavy na okno (viz obr. 98). Jedovatý plyn by tedy unikal ven. Také ve stropě této místnosti je nahrubo proražený otvor, který nelze neprodyšně uzavřít.
- Rovněž v místnosti II je do železobetonového stropu nahrubo proražen otvor. Oba pravděpodobně vznikly až po válce.
- A konečně, místnost označovanou jako plynová komora v novém krematoriu ze všech stran obklopují další místnosti, má dva otvory do márnice, které nelze zavřít a nemá ventilační systém. Jeden otvor v betonovém stropě byl proražen až dodatečně a dokonce ani neodstranili ocelové výztuže (viz obr. 97).

Vzhledem k situaci nepřekvapí, že k možnosti využívat tyto místnosti jako vražedné plynové komory byl silně skeptický i francouzský historik Jean-Claude Pressac (Pressac 1988). Z naprosto evidentních technických a architektonických důvodů tak ve skutečnosti nemohla být využívána ani jedna.

P: Takže v Majdanku se dá podvod odhalit ještě snáz než v Osvětimi.

R: Díky v podstatě nedotčeným budovám a zařízením. Chvála Bohu!

3.8. Chelmno a plynovací náklaďáky

R: Stéphane Courtois podrobně popsal teror, který na celém světě po Říjnové revoluci rozpoutali komunisté (Courtois et al. 1999). Stěží by se našel prostředek, který se nevyužil k perzekuci odpůrců. Tomu odpovídá i to, že sovětský disident Piotr Grigorenko ve svých *Pamětech* vypráví příběh přítele, který prý na konci 30. let z vězeňské cely sledoval, jak skupina vězňů nastupuje do antonu nazývaného „černý havran". Když se auto zhruba po čtvrt hodině vrátilo, stalo se toto (Grigorenko 1981, str. 275 ad.; porovnej *HT* no. 48, str. 35 ad.):

> „Dozorce otevřel dveře: vyvalila se černá mračna kouře a k zemi jedno přes druhé padala neživá těla."

Podle F. P. Berga (in Rudolf 2003a, str. 465) na jaře 1993 v USA vysílali čtyřdílný pořad o Sovětském svazu. Název zněl *Monstrum: portrét Stalina v krvi*. Ve druhém dílu, nazvaném „Stalinova tajná policie", je citován bývalý důstojník KGB Alexander Michailov, podle něhož plynovací náklaďáky vymyslel Isai Davidovič Berg a NKVD (předchůdce KGB) je před válkou používal k zabíjení disidentů v Moskvě.

P: Myslel jsem, že zabíjet lidi dieselovými výfukovými plyny nejde.

R: Je to obtížné, ale ne nemožné. Zajímavé je ovšem to, že Sověti pod licencí vyráběli náklaďáky Ford s benzínovými motory.

[229] Graf/Mattogno 2003a, str. 148. Tím by se ochlazoval prostor kolem trubek a vlhnuly by zdi. Jelikož jsou zdi kolem trubek plné pruské modři, která se vyvíjí a hromadí především ve vlhku, může to naznačovat pravdivost této teze.

Němci po exhumaci v Katyni v dubnu 1943 spustili propagandu kolem sovětského masového vraždění příslušníků polské elity. Jak již bylo řečeno, Angličané okamžitě zahájili propagandistický protiútok, stejně jako Sovětský svaz. Jakmile se po pádu Stalingradu začala východní fronta posunovat na západ, Sověti získávali zpět rozsáhlé oblasti, což jim umožňovalo obžalovávat německé vojáky z válečných zločinů. Takový proces proběhl 14.-17. července 1943 v ukrajinském Krasnodaru, kde před soudem stanuli ukrajinští kolaboranti. Mimo jiné zde bylo vzneseno obvinění, že Němci zabíjeli nevinné sovětské občany ve „vražedných náklaďácích" dieselovými výfukovými plyny.[230]

Obr. 99: Údajný „plynovací náklaďák používaný k likvidování Židů ve vyhlazovacím táboře Kulmhof (Chelmno) a u Konitzu." Tento podvod Geralda Fleminga[231] odhalila již v roce 1988 Ingrid Weckertová: původ fotografie poškozeného německého náklaďáku s neznámým využitím je rovněž neznámý.[232]

P: Chybička se vloudila! To asi Němcům muselo znít divně.

R: Asi ano. Proběhlo to jako typický loutkový proces: obžalovaní přiznávali vinu, sami se ještě nadšeně obviňovali a vedli propagandistické řečičky, jako by nebyli obžalovaní, ale sami Stalinovi katani (Koestler 1950, str. 259 ad.). Dokonce i německý profesionální „lovec nacistů" Adalbert Rückerl uznal, že šlo o loutkové procesy (Rückerl 1984, str. 99 ad.).
Jádro tehdejších svědectví se mezitím stalo základním kamenem dnešní oficiální historiografie: jednotky německých *Einsatzgruppen*, operujících za ruskou frontou, stejně jako v Polsku a Jugoslávii, prý zabily tisíce Židů v hermeticky uzavřených dieselových náklaďácích, jejichž výfukové zplodiny byly vedeny do nákladového prostoru.
Druhý loutkový proces proběhl 15.-17. prosince 1943 v Charkově, kde byli obžalováni a odsouzeni k smrti tři němečtí vojáci a ukrajinský pomocný dělník (porovnej Kladov 1944). Opět bylo vzneseno obvinění z masového vraždění výfukovými plyny v hermeticky uzavřených náklaďácích.

P: Byl vůbec někdy předložen jakýkoliv materiální či dokumentární důkaz?

R: Ne, jen teatrální svědectví a nadšená přiznání. Dodnes po těchto údajných plynovacích náklaďácích není ani stopa. Neexistuje ani fotografie. Člověk sice občas narazí na fotografie německých náklaďáků z válečného období, viz obr. 99, kdy se ale jedná o snímky neznámého původu a jsou na nich naprosto běžné německé náklaďáky z té doby.

P: Ale přece jste sám ukazoval fotografie nějakých plynovacích náklaďáků, viz obr. 86 ad.

R: Ano, to jsou automobily na generátorový plyn. Jejich pohonný plyn – ne však výfukový! – byl extrémně smrtící. Ale takové fotografie nikdy nebyly předloženy jako důkaz, a co by také dokazovaly? Do konce války měly generátor plynu skoro všechny německé náklaďáky. Použít to jako důkaz masové vraždy by znamenalo tvrdit, že Německo chtělo zplynovat celý svět, včetně sebe samotného.

[230] *Pravda*, July 15-19, 1943; porovnej The Trial… 1943; IMT, vol. 7, str. 571-576.
[231] Fleming 1984, plate 7, po str. 92, s nekonkrétním zdrojem: „archiv polského ministerstva spravedlnosti". V témže falešném kontextu na www2.ca.nizkor.org/ftp.cgi/camps/chelmno/images/chelmnovan.jpg.
[232] Porovnej dopis Yad Vashem I. Weckertové ze 16. března 1988, reprodukce in Marais 1994, str. 300.

Tabulka 21: Počet údajných obětí Chelmna
(Číslo stránky se vztahuje k Weckert 2003.)

360 000	Martin Gilbert
340 000	L. Dawidowiczová, B. Nellessen, IMT
300 000	Polští historici, Heinz Höhne
145 500	Porotní soud v Bonnu
150 000	Raul Hilberg
>100 000	Raul Hilberg, Ernst Klee
54 990	*Faschismus – Getto – Massenmord*
34 000	Jacques Delarue (1979, str. 257)

Německá revizionistka Ingrid Weckertová shrnula výzkum ohledně plynovacích nákladʼáků a podrobila kritice to málo dostupných dokumentů (Rudolf 2003a, str. 215-241). Nejpodstatnější částí tohoto materiálu jsou dokumenty, v nichž se objevují výrazy jako „Sonderwagen“ (zvláštní automobil), „Sonderfahrzeug“ (zvláštní vozidlo), „Spezialwagen“, či „S-Wagen“.

P: A jéje, už zase ten kódovaný jazyk!

R: Ano. Problém je, že se všechna vozidla vyráběná pro německou armádu nazývala „zvláštní vozidla“ a „S-Wagen“ bylo označení pro nákladʼáky se standardním pohonem zadních kol oproti pohonu všech kol („A-Wagen“).

Stejně jako je tomu ve většině případů, i fámy o plynovacích nákladʼácích mají pravdivé jádro. Cituji:

THE TIMES

„ŠÍŘENÍ TYFU VE VÝCHODNÍ EVROPĚ

‚HROZIVÉ PODMÍNKY‘

OD NAŠEHO ZVLÁŠTNÍHO KORESPONDENTA

STOCKHOLM, 29.12.

Německé zmínky o tyfu nebo jen o ‚epidemiích‘ v Polsku, Ukrajině, baltských státech, a hlavně v Litvě, jsou stále častější, ale přes cenzuru pronikne jen málo detailů na to, aby si šlo udělat si představu, zda je jeho výskyt skutečně tak vážný a rozšířený, jak naznačují preventivní opatření. Němci zavádějí mobilní odvšivovací jednotky se zvláštními nákladʼáky a již tvrdě pracují v příhraničních oblastech Ruska, kde připravili zimní kasárna pro vojáky z východní fronty.“ (Londýn, 30.12.1941, str. 3)

Takové odvšivovací nákladʼáky měly ve výbavě i jednotky SS, jak upozorňuje Weckertová (in Rudolf 2003a, str. 240).

P: Takže opět životy zachraňující prostředky, z nichž váleční propagandisté udělali vražedné zbraně.

R: Vypadá to tak, ne?

Zvláštním případem je v souvislosti s mýtem o plynovacích nákladʼácích tábor v polském Chelmnu, kde mělo probíhat masové vraždění dieselovými plynovacími nákladʼáky. Weckertová zhodnotila všechny jí dostupné zdroje a odhalila řadu rozporů a nemožností, hlásaných oficiální historiografií (Weckert 2003). Chelmno je kombinací již zmiňovaných absurdit tvrzených o čistě vyhlazovacích táborech a těch o plynovacích nákladʼácích.

Jen pro ilustraci jsem vybral několik uváděných počtů obětí – viz tabulka 21.

P: Proběhl tam forenzní výzkum?

R: Ne, ale rakouský revizionista Richard Krege mě informoval, že se našly letecké snímky, jež dokazují, že kolem tábora nebyly žádné masové hroby, jak se tvrdí. Právě je v přípravě podrobná revizionistická studie, která snad věc objasní lépe (Mattogno 2012), tak se těšme.

3.9. Hromady mrtvol

P: Pokud vám rozumím správně, tak tvrdíte, že v těch táborech zemřelo jen málo lidí. Tak jak vysvětlíte obří hromady mrtvol, které spojenci nacházeli v osvobozených táborech a které jsou bohatě fotograficky zdokumentované?

R: To jste mě asi nepochopil. V tabulce 4 (str. 39) jsem prezentoval počet zdokumentovaných obětí, který se blíží ke 400 000. Fotografie, o nichž mluvíte, také všichni známe až přespříliš dobře. Několik jich zde publikuji. Obr. 100-102 pořídili Britové v táboře Bergen-Belsen. První snímek je asi nejznámější a bohužel také nejčastěji zneužívaný, protože ho v médiích donekonečna omílají jako důkaz masového vraždění. Ve skutečnosti jde o oběti epidemie tyfu, která v táboře propukla koncem války, což je také patrné z obr. 102.

Obr. 100: Snímek obětí tyfu po obsazení tábora Bergen-Belsen Brity (Butz 2003, str. 458).

Obr. 101: Lživý titulek u téhož snímku v západoněmeckém časopise *Quick* v roce 1979.

Obr. 102: Brána do tábora Belsen bezprostředně po osvobození Brity: „tyfus“ (Butz 2003, str. 459).

Co se v německých táborech dělo koncem války, je zřejmé také ze statistik úmrtnosti. Obr. 104 znázorňuje počet obětí v Dachau, Mauthausenu a Buchenwaldu v jednotlivých letech i v těchto třech táborech celkem (graf in: Rudolf 2003a, str. 298 ad.). Člověk nesmí zapomínat, že všechny tři tábory byly osvobozeny na jaře 1945, takže se umíralo jen pár měsíců pod německou kontrolou. Obr. 105 a tabulka 22 znázorňují čísla pro tábor Bergen-Belsen v posledních měsících války. Podrobnější statistický graf ohledně tábora Dachau, kde došlo k podobné katastrofě, se nachází v dodatcích (str. 397) a ilustruje raketový nárůst úmrtnosti v posledních měsících války.

Koncem roku 1944 a začátkem 1945 se úmrtnost prudce zvýšila ve všech táborech. Důvodem bylo jednak zhroucení německé infrastruktury a také skutečnost, že zbylé tábory pod německou kontrolou byly přeplněné, protože vězně z táborů poblíž fronty evakuovali do táborů v Německu. Himmler nařízením evakuací vyhověl žádosti spojenců o přesun vězňů z táborů na frontách do německého vnitrozemí (Rückerl 1972, str. 122 ad.), ačkoliv si nejspíš neuvědomoval, že pro ně i to znamená katastrofu.

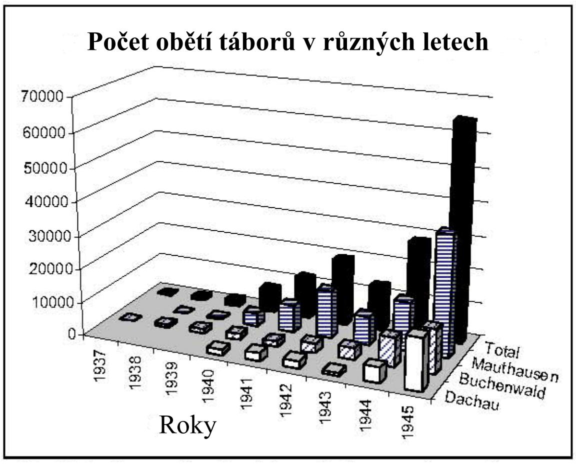
Vzhledem ke spojeneckému kobercovému bombardování bylo Německo koncem roku 1944 prakticky úplně paralyzované. Většina velkých měst byla vybombardovaná a důležité komunikace přerušené. Naprostá devastace způsobená kobercovým bombardováním však spojeneckým velitelům nestačila, protože, jak popsal slavný americký stíhač Chuck Yeager, jeho letka byla koncem roku 1944 přidělena (Yeager 1985, str. 79 ad.):

Obr. 103: Těla vězňů, kteří zemřeli během deportace, ve vagonu v Dachau. Vlak kvůli bombardování tratí několik týdnů bezcílně jezdil po Německu bez dodávek potravin (Butz 2003, str. 463).

> „[...] do oblasti padesát krát padesát mil s rozkazem pokropit cokoliv, co se pohne. [...] Nikdo se nás neptal, jak nám je, když odstřelujeme lidi. Byl to hnusný, špinavý úkol, ale všichni jsme včas vzlétli a splnili ho. [...] Měli jsme zkrátka rozkaz dopouštět se krutosti, ale hlavouni, kteří tu akci schválili, se nejspíš cítili v právu, protože ve válečném Německu dost dobře nešlo rozlišovat mezi ‚nevinnými civilisty' a jeho válečnou mašinérií. Sedlák obdělávající své pole s bramborami mohl živit německé vojáky."

Vojáci v poli i obyvatelé měst také dostávali jen to nejnutnější: jídlo, oblečení, léky, dokonce i pitná voda byly vzácné. Navíc začátkem roku 1945 utíkaly miliony Němců z východu na západ, čímž ucpávaly dopravní trasy, a miliony dalších utíkaly z velkých měst. Kvůli excesům Rudé armády v těchto měsících zemřely víc než dva miliony Němců, hlavně na východě (Východní a Západní Prusko, východ Pomořanska, východ Braniborska).

Obr. 104: Prudký nárůst počtu obětí koncem války.

P: Jak se za těchto okolností vedlo vězňům v různých táborech a věznicích?

R: Rozhodně na tom byli ještě hůř než všichni ostatní. Účinek spojenecké totální války popsal Josef Kramer, velitel tábora Bergen-Belsen v posledních měsících války. Když ho Britové vyslýchali, řekl (Connolly 1953, str. 109 ad.; porovnej Weber 1995):

> „Tábor byl fakticky funkční, než jste [americké a britské jednotky] překročili Rýn. Byla tu tekoucí voda, aspoň trochu normální strava [...] Ale pak mi najednou začali posílat vlaky plné vězňů z celého Německa. Nedalo se to zvládnout. [...]
>
> Poslední kapkou bylo spojenecké vybombardování elektrorozvodny, která nám pumpovala vodu. Kvůli spojeneckým stíhačkám se do tábora nedalo dovážet jídlo. Pak se věci vážně vymknuly kontrole. [...] Neměl jsem dost lidí ani na pohřbívání

mrtvých, natož na separaci nemocných. [...] Snažil jsem se vězňům zajistit léky a jídlo, ale nedokázal jsem to. Byl jsem tím zavalený.“

P: Kdo by věřil veliteli německého tábora?

R: Asi málokdo, ačkoliv jeho výpověď potvrdil Russell Barton, anglický medik, který v Belsenu po jeho osvobození strávil měsíc a zjišťoval důvody katastrofálních podmínek v táboře koncem války (Barton 1975; porovnej Kulaszka 1992, str. 175-180):

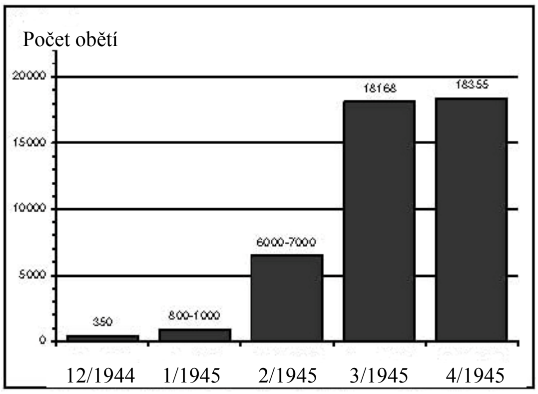
Tabulka 22: Vězeňská statistika tábora Bergen-Belsen v posledních měsících války

Datum	Vězňů	Zemřelých	
1. únor 1945	22 000	Leden	~ 900
1. březen 1945	41 520	Únor	7 400
1. duben 1945	43 042	Březen	~ 25 600
15. duben 1945	60 000	1. polovina dubna	~ 34 600

Podle expozice táborového muzea. Počet vězňů narůstal kvůli evakuaci táborů blízko fronty.

„Němečtí vojenští lékaři mi řekli, že bylo několik měsíců stále těžší dopravovat do tábora jídlo. Bylo pravděpodobné, že cokoliv se objeví na dálnicích, bude bombardováno. [...]

Byl jsem překvapený, když jsem narazil na záznamy dva nebo tři roky nazpět, kolik jídla se denně vařilo. Tou dobou jsem v rozporu se všeobecným názorem začal být přesvědčený, že politika záměrného vyhladovění nikdy neexistovala. To potvrzovala spousta dobře živených vězňů. [...] Hlavním důvodem tohoto stavu Belsenu byly nemoci, obrovské přeplnění, nedostatečný řád a pořádek v barácích a nedostatečné zásobování potravinami, vodou a léky.“

Obr. 105: Oficiální statistika úmrtnosti v táboře Bergen-Belsen v posledních měsících války, jak ji dnes prezentuje táborové muzeum. Tábor byl osvobozen 15. dubna 1945. Kvůli řádění epidemií pak zemřelo ještě asi 13 000 vězňů.

Německo tehdy bylo obří hromadou mrtvol. Lidé umírali po tisících, každý den a všude, a vězni v táborech měli během této humanitární katastrofy rozdané ty nejhorší karty – obzvlášť když je deportovali z východu na západ. Stejně jako miliony německých civilistů se i vězni vydali na „nucený vandr“, jak to nazval někdejší spolkový prezident Richard von Weizsäcker. Dnes jsou tyto deportace nazývány také pochody smrti, kterými rozhodně byly, protože smrt tehdy pochodovala po všech německých cestách.

Obr. 106: Mrtví vězni v táboře Nordhausen – oběti amerického bombardování. Média v USA po válce tvrdila, že to jsou oběti nacistického vyhlazování (*Life*, May 21, 1945).

Zbylé tábory začátkem roku 1945 nebyly schopné vězňům zajistit ani to nejnutnější:

Obr. 107 a-d: Skutečný holocaust. Oběti: 600 000 vybombardovaných Němců. Pachatelé: západní spojenci (porovnej Friedrich 2002 & 2003; Czesany 1998).

jídlo, oblečení, místo na spaní. K dispozici nebyly skoro žádné léky a když v tomto chaosu vypukly epidemie tyfu a úplavice, během pár týdnů zemřely tisíce lidí. A nebylo tam ani palivo ke spálení tolika těl.

P: Což dokazuje, že nacisté nevynalezli žádný způsob, jak těla spalovat bez paliva.

R: Dobrý postřeh. A právě to spojenci nacházeli po osvobození táborů: výsledek vlastní politiky kobercového bombardování.

P: Takže vy z masového umírání v německých táborech obviňujete spojence?

R: Mně tu jde v první řadě o historickou analýzu a ne o morální obviňování. Nechme si morální hodnocení až na okamžik, kdy víme, co se přesně stalo, protože jinak riskujeme, že nebudeme schopni kritického uvažování. Ale když už jsme se toho dotkli: vina nepochybně částečně spočívá na těch, kteří věznili nevinné lidi – pokud byli zavření nevinně, což neplatilo pro všechny vězně. Ale za masové umírání způsobené kobercovým bombardováním jsou přirozeně zodpovědní spojenci. Smrt nerozlišovala mezi vězni v táborech a svobodnými venku.

Existuje ovšem jedna výjimka, kde vina leží výhradně na bedrech spojenců: bombardování tábora Nordhausen, které si mezi vězni vyžádalo stovky obětí. Když však do tábora dorazily americké jednotky a našly je, hezky je na půdě tábora vyrovnaly, aby celý svět viděl – jak lživě tvrdily – oběti německých zločinů, viz obr. 106 (Broszat 1970, str. 194f.; porovnej *HT* no. 34, str. 37). Obdobným případem jsou spojenecké útoky na německé lodě s uprchlíky, plující pod vlajkou Červeného kříže v Baltském moři, přičemž na některých byli vězni z koncentračních táborů. Výslovně zde připomínám britský útok na německé lodě s uprchlíky Cap Arcona a Thielbek v přístavu Lübeck 3. května 1945, při němž zahynulo 7 000 vězňů (Weber 2000).

P: Není napadení lodí s uprchlíky válečný zločin?

R: Jistě, stejně jako etnické čistky, kvůli kterým toto uprchlictví vzniklo. Ale kde není žalobce, není ani soudce.

Každopádně informace o masovém vraždění v Dachau, Bergen-Belsenu, Buchenwaldu i ostatních západoněmeckých táborech vyplývaly z pekelné situace panující v celém Německu. Je pochopitelné, že u neinformovaných pozorovatelů takových fotografií vzniká dojem, že zde probíhalo záměrné vyhlazování, ale to zkrátka není pravda (porovnej Weber in Rudolf 2000, str. 285-309). Přiznávají to i zapřisáhlí věřící v holocaust, například Norbert Frei v levicovém časopise o moderní historii *Vierteljahrshefte für Zeitgeschichte*. Ten reakci západních spojenců na jejich objevy v táborech komentuje (Frei 1987, str. 400):

„Šok z objevů dost často vedl k fakticky chybným závěrům, které se zčásti ukazují jako velmi houževnaté. Paradoxně ale i z takových závěrů vznikaly historicko-politicky korektní pohledy.“

P: Co to jsou „historicko-politicky korektní pohledy“?

R: Ohledně toho můžu jen spekulovat. Předpokládám, že naráží na to, že tvrzení o masovém vraždění v západních táborech jsou sice historicky chybná, ale pro východní tábory platí za pravdivá.
A politika spočívá v tom, že lživá propaganda, šířená o Dachau a Bergen-Belsenu pomocí těchto hrůzných fotografií, je přece jen morálně i politicky správná, protože se „skutečnými“ hrůzami Osvětimi, Treblinky atd. žádnou propagandu dělat nešlo, jelikož odtamtud žádné fotografie hromad mrtvol neexistují. Za této situace vítězné mocnosti – a pro některé historiky to evidentně platí dodnes – pokládaly fotografie ze západních táborů za dar z nebe, protože se daly použít na podporu označování nacismu za nejzazší zlo a k ospravedlňování spojeneckých válečných zločinů: kobercového bombardování, automatického zatýkání, loutkových procesů, etnických čistek, otrocké práce německých zajatců i civilních vyhnanců, krádeží patentů, deindustrializace, hladových blokád, a tak dále. A nezapomínejme ani na následnou převýchovu, tedy odnárodňování celého německého národa, které trvá dodnes.

P: A máme to tu zase, antifašistická lež, která je pro lidi „paradoxně“ dobrá.

R: Přesně tak. Němci každopádně museli přijmout masové vraždění vlastních lidí, jdoucí do milionů, a rozkouskování své země jako spravedlivý trest – a spousta jich to tak bere dodnes, hlavně intelektuálové, kteří byli během svého vzdělávání vystaveni nadměrnému množství sociálního inženýrství.

P: Nicméně fotografie mrtvol v Osvětimi existují!

R: Ano, a to přesně v počtu dvou kusů. Obecně jsou pokládány za důkaz spalování těl v otevřených jámách v Osvětimi. Prý je pořídili tzv. táboroví partyzáni, aby zdokumentovali zločiny.

P: Ale lze je pokládat za věrohodný zdroj?

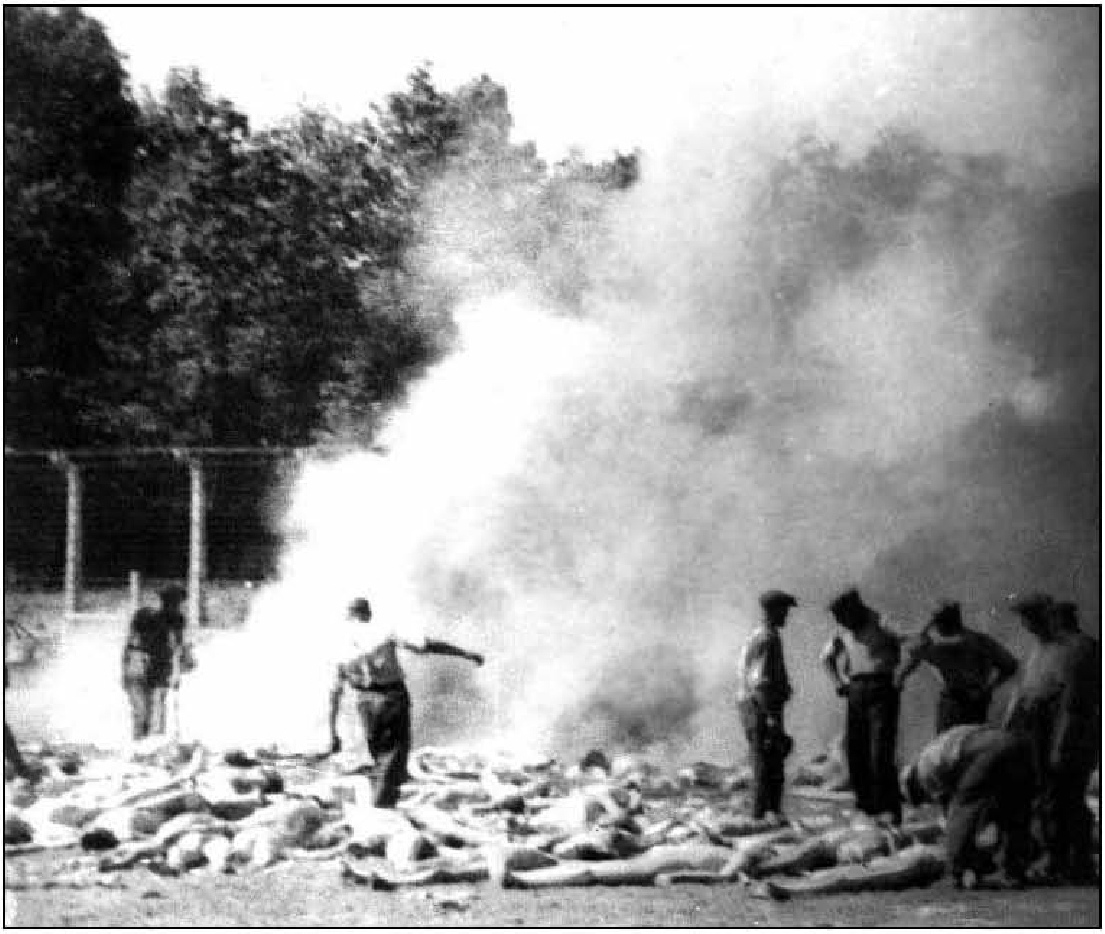
R: Tuto otázku si nechme do další přednášky, v níž budeme rozebírat svědecké výpovědi.
První z těchto fotografií vidíme na obr. 108 (viz str. 228; porovnej Pressac 1989, str. 422). Německý politolog a revizionista Udo Walendy ji analyzoval již před několika desetiletími (Walendy 1973; porovnej Rudolf 2003a, str. 253 ad.; Mattogno 2005b, str. 34-42) a tvrdí, že úplně tmavý muž v levé části fotografie z hlediska expozice neodpovídá ostatním postavám na fotografii – viz zvětšenina na obr. 109a. A dále, druhý muž zleva má příliš dlouhou ruku se dvěma lokty (zvětšenina vpravo, obr. 109b). Také údajně jasně viditelné mrtvoly na zemi mají nemožnou, nelidskou anatomii, zejména mrtvola u nohou muže se dvěma lokty. Do těchto detailů se ale nechci pouštět, protože historici zdůrazňují, že kvalita snímku utrpěla mnohonásobným kopírováním.

P: Ale vždyť to je nesmysl! Mnohonásobné kopírování fotografie přece nemění lidskou anatomii ani nevyvolává viditelné protiklady osvětlení!

R: Vy jste z oboru?

P: Ano, zabývám se tím profesionálně. Hned jsem poznal, že s tou fotografií něco není v pořádku. Ani sebevětší chyba expozice by nezpůsobila, aby jeden ztmavnul a ostatní zůstali osvíceni normálně.

R: Ale kdyby stál ve stínu...

Obr. 108: Fotografie údajně pořízená polskou skupinou odporu v Osvětimi. Má jít o spalování těl severně od krematoria V.

Obr. 109 a-c: Detailní zvětšení obr. 108.

Obr. 110: Originální sloupek plotu v Osvětimi.

P: Tak by muselo být tmavé i okolí postavy. Tak tomu však není!

R: Dobře. Pressac špatnou kvalitu vysvětluje tím, že to jsou jen kontaktní snímky.*

P: Tak to je ještě větší nesmysl! Proč by kontaktní snímky měly mít horší kvalitu? Samozřejmě ji nemají, přinejmenším ne viditelně pro lidské oko. A pokud se tvrdí, že to jsou jen kopie, viděl někdy někdo originál?

R: Ne, vždy se ukazují jen tyto fotografie. Možná žádný originál není. Je ale zajímavé, že tato fotografie existuje v mnoha variantách. Tak existuje například jedna s tmavým pozadím místo světlejšího, a na jiné jsou kontury mužů stojících vpravo zvýrazněny tužkou.

P: Právě tak se často zdokonalují špatné kopie.

R: Pro tuto chvíli vycházejme z toho, že tento obrázek skutečně pochází z fotografie.

P: To je nesmysl! Takovou malbu mi přece neprodáte jako fotografii!

R: Uklidněte se a nechte mě pokračovat. Zaměřte se na sloupky plotu v pozadí. Je dobře vidět, že jsou nahoře zkosené. Nyní je porovnejme s typickým sloupkem plotu v Březince, obr. 110. Jak vidíte, sloupky plotu v Březince jsou ve skutečnosti mírně zakulacené. Z tohoto období existuje spousta fotografií pořízených SS. Všude, kde jsou sloupky plotu, vypadají jako tenhle.

Jinak řečeno: pokud tento obrázek pochází z fotografie, tak ta buď nevznikla v Březince, nebo s ní bylo manipulováno. Přinejmenším legenda k ní je tedy falešná.

P: Podle mě je to naprostý padělek.

R: Možná. Ale pro případ, že by ten obrázek byl pravý: může jít o hranici, na níž se spalovaly oběti tyfové epidemie, jelikož ještě nebyla dokončena krematoria. Nebo se tam možná vůbec nespalují oběti, ale jen zavšivené, znečištěné oblečení.

P: Nejsou tam vidět ani jámy ani hranice.

R: Tak jako tak tento obrázek nepředstavuje sebemenší důkaz masového vraždění v Osvětimi. Konec konců je na něm vidět maximálně kolem 30 těl, ne mnoho tisíc, o nichž mluvili svědci.

P: Ale pokud tito bojovníci odporu chtěli zadokumentovat kremaci tisíců obětí, proč ji nenafotili z různých úhlů? Je toho na druhé fotografii k vidění víc?

R: Ne, je na ní v podstatě tatáž scéna (Pressac 1989, str. 422). Abych ji mohl prezentovat v maximální velikosti, zařadil jsem ji do dodatků (obr. 151, str. 398). A protože skutečně lze mít zato, že by bojovníci odporu udělali všechno pro co nejlepší zdokumentování německých zločinů, musíme předpokládat, že se v Osvětimi-Březince nic většího neodehrávalo, což samozřejmě naprosto odpovídá malé ploše, z níž vychází kouř, který jste viděli na několika leteckých snímcích (viz obr. 29 na str. 139).

P: Ani druhý obrázek se nemůžete snažit prodat jako fotografii. Je to jasná malba.

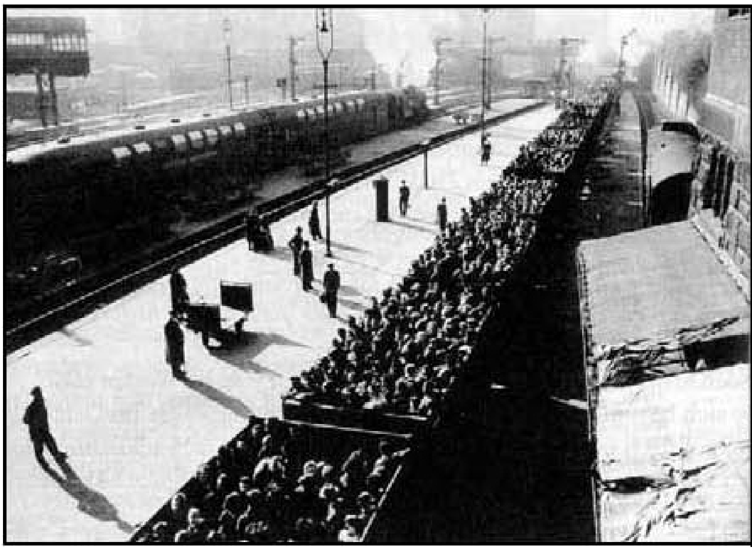
R: No, já myslím, že to je fotografie, i když ne autentické scény, ale malby, nebo je silně retušovaná, což samozřejmě znamená, že i první fotografie je nejspíš buď retušovaná fotografie nebo malba. Takže asi nakonec máte pravdu.

P: Děkuji.

R: Není zač.

Na závěr tohoto tématu bych rád předložil několik dalších ukázek, které dokládají, že ne všechno, co se nám předkládá jako obrazový důkaz, je autentické a odolá kritickému zkoumání. Např. obr. 111 (str. 230), který je dodnes na hamburském hlavním nádraží:

* Kontaktní snímek je pozitivní obraz, který vznikne kontaktním kopírováním (prosvícením) negativu na pozitivní materiál – fotografický papír nebo film. Výsledná kopie má velikost negativu; pozn. překl.

Obr. 111: Originál ze spolkové správy železnic v Hamburku s popiskem: „Nákladní vlaky s utečenci 1946. Plně obsazený vlak do Porúří. V pozadí poschoďový vlak do Lübecku.“

Obr. 112: Vyretušovaná fotografie s titulem „transporty do ghett a vyhlazovacích táborů“.

Jde o momentku z roku 1946: nákladní vlak na hamburském nádraží přeplněný německými občany před odjezdem na venkov ve snaze sehnat něco k jídlu, což dokládá chudobu a hladovění v prvních poválečných letech.

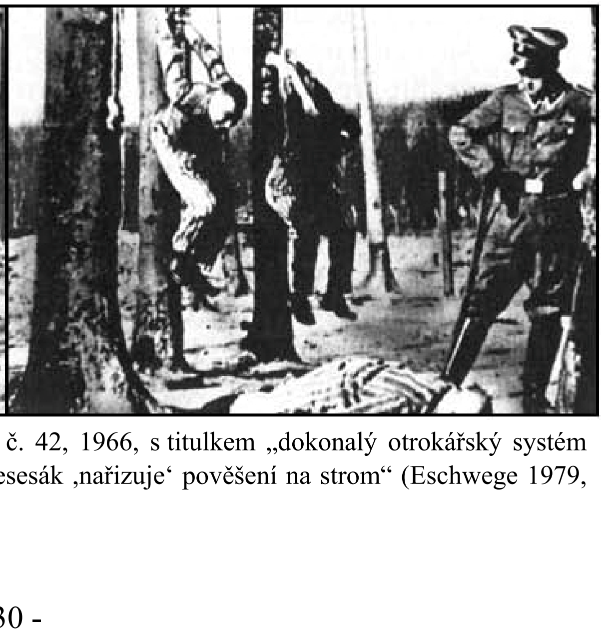
Na obr. 112 vidíte snímek, který ukázali ve 3. dílu dokumentárního filmu „Der Tod ist ein Meister aus Deutschland“ (Smrt je mistr z Německa), vysílaného 2. května 1990 v Německu (převzato z Eschwege 1979, str. 185; porovnej Rudolf 2003a, str. 249). Údajně má jít o transport rumunských Židů do Osvětimi. Za historickou přesnost tohoto filmu odpovídal historik, profesor E. Jäckel.

P: To je tatáž fotografie!

R: Přesně! Jenže snímek prof. Jäckela byl tak oříznut, že budova nádraží není vidět. Zmizel i vozík na nástupišti. Dále byla vyretušována okna dvouposchoďového osobního vlaku v pozadí, protože Rumunsko tehdy na rozdíl od Německa takové vlaky nemělo. Tato fotografie je jedním z nejzpackanějších a nejodpornějších padělků, jaké se kdy objevily.

Na obr. 113 ad. jsou dva snímky, na nichž údajně důstojník SS mučí vězně. Hesenská vláda v roce 1996 přiznala, že to jsou scénky z filmu natočeného v roce 1958 v komunistickém Východním Německu (Obenaus 1995; porovnej Ayaß/Krause-Vilmar 1996).

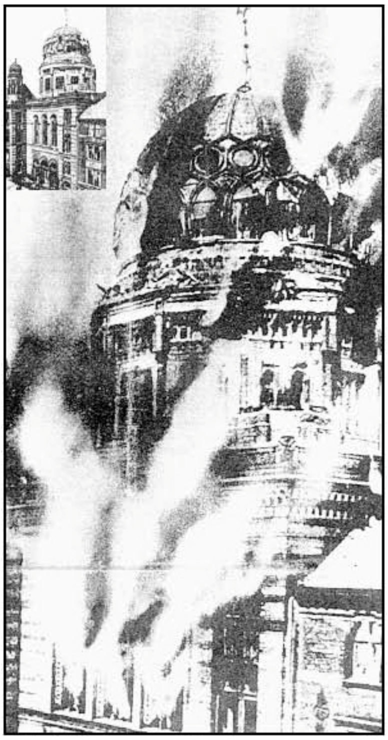
Obr. 113 ad.: Fotografie vlevo se objevila v *Spiegel*, č. 42, 1966, s titulkem „dokonalý otrokářský systém v SS-státu“; vpravo je „variace“ s titulkem „sadistický esesák ‚nařizuje‘ pověšení na strom“ (Eschwege 1979, str. 266).

P: To ale nedokazuje, že k takovému mučení nedošlo.

R: Aby mohlo být obvinění pokládáno za pravdivé, musí být nejprve prokázáno. Důkazní břemeno je na žalobci. Rozhodně netvrdím, že SS s vězni zacházeli v rukavičkách. Jen chci ukázat, že historikům ani médiím vždy nejde o pravdu, ale ochotně šíří padělky.

Další příklad se týká berlínské synagogy na Oranienburger Straße. Je to široce publikovaný obrázek synagogy, která údajně hoří v roce 1938 během takzvané „křišťálové noci“. Jenže jí se tento pogrom vůbec nedotkl. Protože fotografie této synagogy v plamenech neexistuje, někdo si trochu vypomohl. Vyfotografoval ji po skončení války (1948) a plameny s kouřem tam prostě dodělal. Padělek byl odhalen v roce 1990 (Knobloch 1990) a v roce 1998 se našel i padělatel (*Berliner Morgenpost*, Oct. 10, 1998, str. 9).

Na závěr tohoto malého přehledu, který by mohl pokračovat prakticky donekonečna, obzvláště po odhalení mnoha padělků na výstavě proti Wehrmachtu, která putovala Německem v 90. letech a v revidované verzi ještě po roce 2000,[233] bych rád prezentoval obzvláště perfidní osvětimskou lež: obr. 116, který na svém webu v roce 1999 zveřejnilo Centrum Simona Wiesenthala s popiskem:[234]

Obr. 114: Velký snímek: padělek; malý: originál z roku 1948.

> „Zatímco tyto vězně připravovali na otrockou práci, mnozí jejich přátelé a rodiny byli plynováni a spalováni v kremačních pecích. V pozadí je vidět kouř.“

Jenže na originální fotografii z jara 1944 žádný kouř není (obr. 115; Klarsfeld 1978b, no. 165).

P: To byla nejspíš práce nějakého přespříliš horlivého holocaustového fanatika, který chtěl potvrdit „pravdu“ vykládanou svědky – kouřící komíny.

R: Ano, ale bohužel si komín krematoria spletl se sloupkem plotu. Takže jak vidíte: padělatelé proti Německu si klidně mohou ze všech dělat blázny.[235]

Obr. 115 a 116: Vlevo originál, vpravo padělek: kouř vychází ze sloupku plotu.

---

[233] Porovnej Walendy in: Rudolf 2003a, str. 260-264; k výstavě viz http://www.verbrechen-derwehrmacht.de/pdf/vdw_en.pdf a http://en.wikipedia.org/wiki/Wehrmachtsausstellung. Nyní je trvale k vidění v Německém historickém muzeu (Deutsches Historisches Museum) v Berlíně.

[234] Fotografie se poprvé objevila v roce 1999, ještě v roce 2005 byla dostupná na adrese: http://motlc.wiesenthal.com/gallery/pg22/pg0/pg22035.html, ale pak ji přesunuli nebo smazali. Kopii předmětné webové stránky jsem však prozíravě uložil na vho.org: www.vho.org/News/D/SWCForgery.html.

[235] K tématu falešných fotografií viz http://de.metapedia.org/wiki/Bildf%C3%A4lschungen.

3.10. Babí Jar a vraždy Einsatzgruppen

R: Víte někdo něco o Babím Jaru? Ano, paní vpravo, co vám tento pojem říká?

P: Koncem roku 1991 jsem o tom viděla zprávu v televizi. Pokud si vzpomínám, tehdejší prezidentka spolkového sněmu, dr. Rita Süßmuthová, se účastnila slavnostního odhalení památníku Židů zavražděných za války Němci, ale už si nevzpomínám na jejich počet.

R: Ano, bylo to v listopadu 1991 k 50. výročí masakru v Babím Jaru. Abych připomněl, co se údajně stalo: když Němci v září 1941 dobyli Kyjev, takzvané jednotky *Einsatzgruppen* shromáždily a zabily všechny Židy z Kyjeva a okolí. To je ovšem jediné, na čem se různé zdroje ohledně tehdejšího dění shodují.

Jedna z prvních kritických studií poukazuje na to, že se udávané počty mrtvých pohybují v rozmezí od 3 000 do 300 000 (Wolski 1992, str. 47-58). Podle etablované verze nahnali Židy z Kyjeva na okraj rokle Babí Jar – „babí rokle“ –, postříleli je a těla napadala nebo byla naházena dolů.

Další zdroje uvádějí, že k vraždě došlo na hřbitově, za hřbitovem, v lese, přímo v rokli, v cihelně, v Kyjevu, v plynovacích náklaďácích nebo dokonce v řece Dněpru.

Vražednou zbraní měly být kulomety, samopaly, automatické pušky, pažby pušek, palice, balvany, tanky, miny, ruční granáty, plynovací náklaďáky, bajonety a nože, pohřbení zaživa, utopení, injekce a elektrošoky (Tiedemann in: G. Rudolf 2003a, str. 501-528).

P: Pane na nebi! To je ještě horší chaos než v případě Treblinky!

R: Tím ovšem podobnost nekončí. Po této akci prý rokli odstřelili, takže těla pohřbila suť. Když se v roce 1943 fronta opět vrátila nebezpečně blízko Kyjeva, Němci měli přinutit Ukrajince všechna těla vyprostit a během pár dnů je spálit na několika hranicích, to vše samozřejmě bez zanechání jakýchkoliv stop. Proto o tomto hrůzném zločinu dnes nemáme žádný důkaz.

P: Přesně jako v Treblince, Belzecu a na všech místech německého masového vraždění – nikde po něm nezůstala ani stopa.

R: Správný postřeh. Logistické a technické problémy se spalováním by byly tytéž. Ale o to mi teď nejde. V tuto chvíli mi jde především o analýzu leteckých snímků pořízených nad Kyjevem v letech 1939 až 1944 německými průzkumnými letouny, které po válce Američané uložili do Státního archivu. Kanadský analytik leteckých snímků John C. Ball analyzoval tyto: jeden ze 17. května 1939, druhý z 26. září 1943 a třetí z 18. června 1944 (Ball 1992, str. 107).

Tyto fotografie jsou zajímavé ze dvou důvodů: Za prvé mají tak dobré rozlišení, že na nich jsou vidět i detaily jako velké keře, stromy a auta. Za druhé, první fotografie byla pořízena ještě před údajným masakrem. Třetí fotografie byla pořízena devět měsíců po opětovném dobytí oblasti Rudou armádou. Nejzajímavější je však foto z 26. září 1943, protože přesně tehdy měly v Babím Jaru hořet obří hranice, viz obr. 117, str. 234. Ovšem jediný rozdíl mezi všemi fotografiemi je ten, že mezitím podle očekávání povyrostla vegetace. Není na nich nic, co by signalizovalo jakoukoliv lidskou aktivitu. Nic. Nothing. Nichts. Nada. Niente. Rien.

Německý historik dr. Joachim Hoffmann napsal (2001, str. 215 ad.):

> „NKVD v souvislosti s horečnatou snahou zakamuflovat Katyň v listopadu 1943 do sovětské válečné propagandy poprvé zahrnul do té doby neznámý název Babí rok-

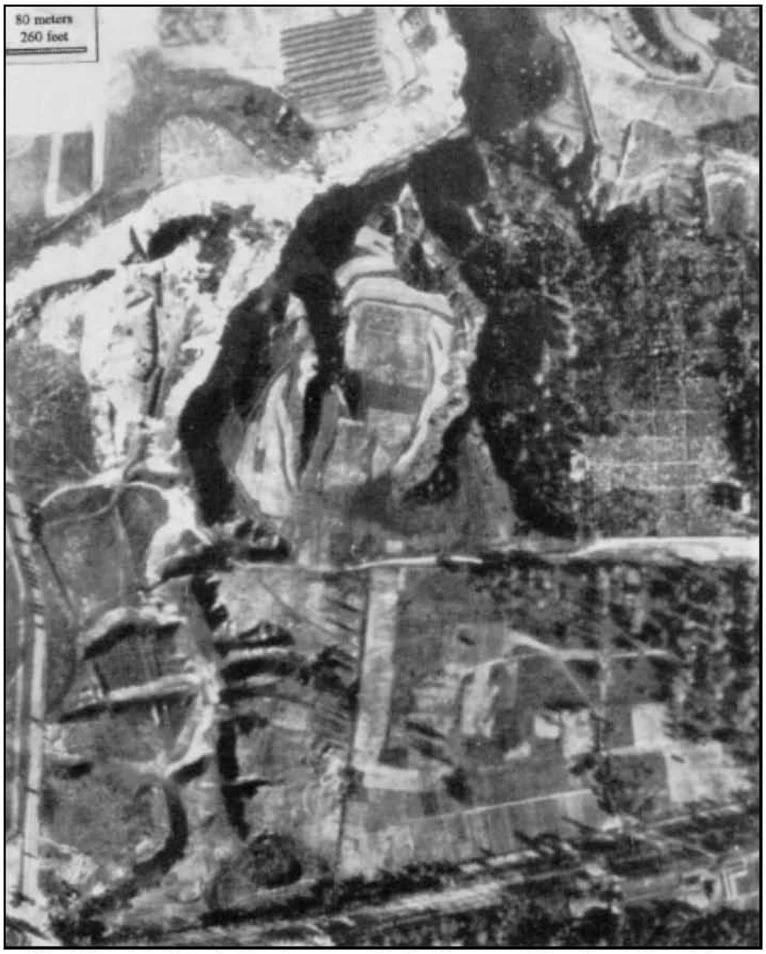
le. Sověti krátce po opětovném dobytí ukrajinského hlavního města pozvali skupinu západních novinářských korespondentů na prohlídku rokle Babí Jar, údajného dějiště masakru. Materiální důkazy však vypadaly chabě. Hodnocení početných leteckých snímků v posledních letech vede ke zřejmému závěru, že na rozdíl od jasně viditelných, rozsáhlých masových hrobů, vykopaných NKVD v Bykovnii (Bykivnia), Darnici a Bielhorodce, a na rozdíl od jasně viditelných masových hrobů v Katyni […] zůstal terén rokle Babí Jar v letech 1939 až 1944, tedy i během německé okupace, neporušený. Na podporu tvrzení, že Němci postříleli ‚kulomety 50 000 až 80 000 židovských žen, mužů i dětí', NKVD v roce 1943 připravil tři takzvané svědky, jejichž historky však u korespondentů, hlavně zkušeného Lawrence z *New York Times*, vyvolaly pouze skepsi. *New York Times* 29. listopadu 1943 otiskly článek zbavený těch nejkřiklavějších sovětských lží o ‚sovětských partyzánech' a ‚plynovacích náklaďácích' s názvem ‚Zpráva o 50 000 zabitých kyjevských Židů', nicméně s charakteristickým podtitulkem ‚Dochované důkazy jsou skrovné', což pro NKVD s jeho vynaloženým úsilím představovalo značný neúspěch."

P: Hledal někdo stopy po pádu SSSR?
R: Ne, nikdo nic nehledal.
P: Ale dokumentace o zavraždění více než 30 000 Židů v Kyjevu je přece skálopevná, zvlášť když o tomto čísle hovoří několik německých dokumentů, byť v nich není Babí Jar explicitně jmenován. Třeba k tomu vraždění došlo někde jinde.
R: Dobrá, ale pak musíme všechna tvrzení o místě masakru odmítnout jako chybná. Letecké snímky však neodhalují masové hroby udávané velikosti nikde v oblasti.
P: Jak lze seriózně zpochybňovat autentičnost německých dokumentů? Například v situačních zprávách ze SSSR je všechno hezky zdokumentováno na hlavičkovém papíru a částečně dokonce i s podpisem šéfa gestapa, Heinricha Müllera.

Tabulka 23: Počet údajných obětí Babího Jaru
(Pokud není uvedeno jinak, čísla stránek se vztahují k Wolski 1992.)

300 000	Vitalij Korotych
200 000	Vladimir Posner
150 000	projev během odhalení památníku
110–140 000	*New York Times* (Rudolf 2003a, str. 514)
100 000	IMT (vol. 7, str. 556), západní encyklopedie[236]
80 000	sovětská komise
70 000	sovětské encyklopedie
52 000	Světový židovský kongres
50 000	Genadij Udovenko
38 000	polský odpor
33 771	*situační zpráva a zpráva o činnosti č. 6*
30 000	Leni Yahil (Rudolf 2003a, str. 520)
10 000	*Grand Dictionnaire Encyclopédique Larousse*
3 000	*Encyclopedia of Ukraine*

[236] Také: „Kiev Lists More Victims, Letter to Stalin Says 100,000 Were Massacred by Nazis", *New York Times*, Dec. 4, 1943.

Obr. 117: Babí Jar v září 1943: poklidné údolí bez lidské činnosti.

Existuje přes 2 900 strojopisných stran, jež se všechny posílaly na nejrůznější místa Třetí říše v počtu 30 kopií (Krausnick/Wilhelm 1981, str. 333). Nehovoří pouze o tomto masakru, ale i o stovkách dalších, s detailními počty obětí jdoucích do statisíců.
Tím se dostáváme k celkové problematice *Einsatzgruppen*.[237] Jelikož se jedná o komplexní téma, dovolte mi začít trochu zeširoka.
Německé „*Einsatzgruppen der Sicherheitspolizei und des SD*" (pohotovostní jednotky bezpečnostní policie a bezpečnostní služby) byly oficiálně vytvořeny za účelem provádění zajišťovacích úkolů na okupovaném zázemí za východní frontou, především k boji s partyzány. Jak známo, porážka německých armád na východě se dala do značné míry připsat Sověty organizované partyzánské válce (Seidler 1999, str. 24-37). Počet partyzánů operujících za německými liniemi činil počátkem roku 1942 asi 80 000 až 90 000 a neustále stoupal, až na začátku roku 1944 dosáhl asi půl milionu (Schulz 1985, str. 99, 101). Pokud jde o německé vojáky a civilisty zabité partyzány, údaje kolísají mezi 1,5 miliony – podle zdrojů sovětské propagandy – a asi 35 000 až 45 000 podle německých zdrojů, ale posledně uvedená čísla jsou určitě příliš nízká, protože kvůli zhroucení skupiny armád Střed nejsou pro rok 1944 úplná (tamtéž, str. 111 ad.).
Německá reakce na očekávanou partyzánskou válku byla od počátku nanejvýš tvrdá: političtí komisaři Rudé armády, zodpovědní za kruté vedení války v rozporu s mezinárodním

[237] Následující pasáž vychází z Rudolf/Schröder 1999, str. 145-153, jakož i Mattogno/Graf 2004, str. 203-231; ohledně dalších detailů a odkazů viz citované práce.

právem,[238] byli takzvaným rozkazem o komisařích[*] prohlášeni za civilisty a okamžitě popravováni. Navíc se v souladu s tehdejším válečným právem prováděla odvetná opatření vůči místnímu obyvatelstvu.

P: Takže vy tvrdíte, že hromadné střílení civilistů v odvetě za činy partyzánů bylo legální?

R: Tehdy to legální bylo (Siegert 1953). Postupem doby se to změnilo, ale tehdy bylo brutální potírání partyzánů legální, stejně jako odvetná opatření vůči nezúčastněným. Abyste mi rozuměli: rozhodně to nijak neomlouvám ani neobhajuji. Válka je krutá a výraz „válečné právo“ je perverzní, protože válka je nejzazší porušení práva skládající se z nespočtu zločinů, ať už z občanského nebo trestního hlediska.

Snaha potlačit partyzánské hnutí v Rusku násilím se ovšem obrátila proti Němcům. Stejně tak popravování všech politických komisařů bez soudu jen posílilo bojovou morálku Sovětů. Proto byl tzv. rozkaz o komisařích v květnu 1942 zrušen, když ho německé jednotky beztak většinou ignorovaly (Seidler 1999, str. 160-164). A jedinečným činem lidskosti bylo to, že Wehrmacht dokonce uznával regulérní partyzánské skupiny jako řádné bojovníky (tamtéž, str. 127).

Zpočátku v *Einsatzgruppen* sloužily jen asi 4 000 mužů, ale do léta 1942 počet stoupl na zhruba 15 000 Němců a 240 000 příslušníků pomocných sil, tvořených většinou dobrovolníky z jiných zemí, kteří německou invazi do Sovětského svazu brali jako osvobození od stalinistického útlaku (Ukrajinci, Estonci, Lotyši, Litevci, ale i mnoho Rusů).[239]

Tento nárůst není překvapivý, jelikož narůstal i počet partyzánských aktivit. Vzhledem k relativní neúspěšnosti boje proti partyzánům je zřejmé, že *Einsatzgruppen* zajištění této obří plochy – přes 1,2 miliony čtverečních kilometrů – naprosto nezvládaly, přičemž partyzáni narušovali německé zásobovací trasy stále efektivněji.

Tytéž *Einsatzgruppen* měly rovněž ve velkém zabíjet Židy a pak je pohřbívat v bezpočtu masových hrobů. Ovšem i zde počet obětí silně kolísá: viz tabulka 24.

V roce 1943, když východní fronta ustupovala zpátky, měly *Einsatzgruppen* masové hroby znovu vykopávat a napůl zetlená těla beze stopy spalovat na tradičních obřích hranicích. Nejznámějším případem je výše zmiňovaný Babí Jar. Tato gigantická likvidace důkazů, která měla začít v létě 1943, prý probíhala pod krycím názvem „Operace 1005“[**] (Gutman 1990, vol. 1, str. 11-14).

P: A jsou po těchto zločinech nějaké stopy?

R: Oficiální historiografie to komentuje stručně (tamtéž, str. 14):

Tabulka 24: Počet údajných obětí *Einsatzgruppen*	
3 000 000	Solomon M. Schwarz (1951, str. 220)
2 200 000	H. Krausnick, H. H. Wilhelm (1981, str. 621)
1 300 000	Raul Hilberg[240]

[238] Ohledně ilegálního vedení války Rudou armádou porovnej J. Hoffmann 2001, Epifanow/Mayer 1996, Seidler 1998 & 2000; Zayas 1984.

[*] Kommissarbefehl, oficiálně instrukce pro zacházení s politickými komisaři, Richtlinien für die Behandlung politischer Kommissare; pozn. překl.

[239] Porovnej Höhne 1976, str. 328, 339; Krausnick/Wilhelm 1981, str. 147, porovnej str. 287; Pemsel 1986, str. 403-407.

[**] V literatuře uváděna také jako „Akce 1005“; pozn. překl.

[240] Hilberg 1985, str. 1219; Hilberg předpokládá, že pouze 650 000 až 800 000 sovětských Židů spadá do kategorie oběti „holocaustu“, *tamtéž*, str. 1218.

> „Ačkoliv spalování těl z masových hrobů nacistické zločiny zakrýt nemohlo, vedlo toto zmatení a zničení stop k tomu, že se stalo mnohem obtížnějším určit přesnější detaily a statistickou velikost spáchaných zločinů. Komise vyšetřující zločiny nacistů v SSSR a Polsku v mnoha případech nenašly žádné stopy masových hrobů a měly problémy se stanovováním odhadů.“

P: Jinak řečeno: žádný důkaz neexistuje.

R: Doposud nevím ani o jediném případu, kdy by se našel masový hrob nebo stopy po hrobech této velikosti.

P: Já bych na Stalinově místě po takových masových hrobech ani nepátral, protože i kdyby se Němci těchto hrůz dopustili – čemuž nejspíš ani sám nevěřil –, tak by dva miliony zavražděných Židů pořád tvořily jen malé procento z desítek milionů obětí komunismu, které nikdy nebyly spáleny „beze stopy“ a hnojí skoro každý čtvereční metr půdy v Rusku.

R: Máte pravdu. Thomas Dalton zmiňuje případ, kdy se 300 000 těl v jednom masovém hrobě na Ukrajině dlouho pokládalo za oběti Němců, až se nakonec ukázalo, že šlo o oběti stalinistických masakrů (Dalton 2009, str. 201). Takže Stalin skutečně nemohl mít zájem na nějakých vykopávkách.

P: A k tomu by se musela přidat ještě spousta masových hrobů deseti milionů padlých německých a sovětských vojáků, kteří také někde musí ležet. Jak v takové obří hromadě mrtvol rozlišíte Židy a Nežidy, oběti *Einsatzgruppen*, komunismu a války?

R: Postupem doby to bude čím dál těžší, ale kde je vůle, tam je i cesta. To si asi myslelo i vedení litevského města Marijampol, když se tam v roce 1996 rozhodli postavit památník údajným desetitisícům zavražděných Židů. Aby byl na správném místě, proběhly vykopávky tam, kde se podle svědků nacházely masové hroby. Přestože celé okolí obrátili vzhůru nohama, nic se nenašlo.[241]
Možná i díky tomu a podobným výsledkům (nebo spíše nevýsledkům) nevěří historkám o masovém popravování na východě všichni historici – zejména někteří samostatně uvažující ve svobodných zemích, dříve ovládaných Sovětským svazem. Například lotyšský historik Andrew Ezergailis o masovém střílení v Lotyšsku roku 1944 lakonicky prohlásil (Ezergailis et al. 2005, str. 115; porovnej Kues 2010):

> „Někteří autoři pamětí nám říkají, že těsně před zahájením odsunu Židů zpátky do Německa v Lotyšsku proběhly velké masakry. Toto tvrzení však musíme považovat za ‚folklór‘, protože se doposud neobjevila žádná archivní informace, která by tyto vraždy potvrzovala. Například sovětská zvláštní komise v roce 1944 neeviduje žádná místa s čerstvými hroby.“

P: No, jak by také mohla něco najít, když byla těla beze stop spálena?

P: A co masové hroby? Ty beze stopy nezmizí, i když je vyprázdníte.

R: Mainstreamoví historici tvrdí, že příslušníci „Sonderkommand 1005“ během roku vykopali a zpopelnili mezi jedním a půl až více než třemi miliony těl – v závislosti na zdroji.[242] To znamená nespočet hrobů roztroušených na ploše přes 1,2 miliony čtverečních kilometrů – a nezůstaly žádné materiální ani dokumentární stopy?

---

[241] *Lietuvos Rytas* (Litva), Aug. 21, 1996, jakož i osobní komunikace s dr. Mirsolavem Draganem.
[242] Kromě masových hrobů se údajně „zacházelo“ i s oběťmi německé armády a policie.

P: *Einsatzgruppen* si tedy od začátku musely ohledně všech masových hrobů vést přesnou evidenci a musely je zanášet do map, aby je později dokázaly opět najít.

R: Nejen ony, ale i Wehrmacht, policejní jednotky a všichni ostatní, kdo se na vraždách podíleli, protože i jejich masové hroby se prý otevíraly a jejich obsah „beze stopy" zmizel. Žádné takové mapy však neexistují. Stejně tak neexistují žádné letecké snímky s těmito masovými hroby a obřími hranicemi. Německý historik Thomas Sandkühler má skoro stoprocentní pravdu, když píše (1996, str. 278):

> „Kvůli přísnému utajení ‚Operace 1005' jsou písemné prameny velmi vzácné."

Jak ukazuje Mattogno, ve skutečnosti nejsou písemné prameny k této operaci vůbec žádné! (Mattogno/Graf 2004, str. 217-229)

P: A tuto obří operaci provádělo jen pár tisíc Němců a zahraniční dobrovolníci z pomocných sil, přičemž zároveň museli bojovat se statisíci partyzánů?

R: Takový je současný názor. Zní to jako vtip, když německý historik Heinz Höhne prohlašuje (Höhne 1976, str. 330):

> „Heydrichovi poslové smrti se pustili do hrůzného dobrodružství: 3 000 mužů lovily pět milionů ruských Židů."

Podobně komicky působí izraelský „lovec nacistů" Efraim Zuroff, když píše (Zuroff 1994, str. 27; porovnej Schirmer-Vowinckel 1998, str. 63-68):

> „*Einsatzgruppen* […] čítaly celkem asi 3 000 mužů. […] Tyto jednotky musely pokrýt obrovskou oblast od předměstí Leningradu na severu k Azovskému moři na jihu, frontu dlouhou stovky kilometrů. […] K dosažení tohoto cíle [vyvraždění všech Židů] měli ve většině případů pouze konvenční střelné zbraně – samopaly, pušky a pistole. […] Navzdory tomuto omezení a skutečnosti, že v těchto jednotkách na tak široké oblasti musel operovat relativně malý počet mužů, *Einsatzgruppen* dokázaly za 15 měsíců povraždit 900 000 Židů."

Podle toho to vypadá, že boj s partyzány měli jen jako koníček, kterému se věnovali až v době volna. I sám odborník na holocaust Gerald Reitlinger konstatuje, že je to skoro neuvěřitelné (1956, str. 185):

> „... že by taková síla [méně než 3 000 mužů] popravila […] téměř půl milionu Židů a cikánů a stovky takzvaných komisařů za šest měsíců, je skutečně pozoruhodné."

Jeden z nejproslulejších odborníků na *Einsatzgruppen*, německý historik Hans Heinrich Wilhelm, již v roce 1988 prohlásil, že si vůbec není jistý, zda jsou čísla ve zprávách *Einsatzgruppen* posílaných do Berlína správná. Přitom tyto zprávy představují jediný existující důkaz; tudíž se používají k výpočtům zabitých Židů. Wilhelm své kolegy varoval:[243]

[243] H.-H. Wilhelm, přednáška přednesená na mezinárodní historické konferenci na University of Riga, 20.-22. září 1988, str. 11. Wilhelm na základě této přednášky napsal článek „Offene Fragen der Holocaust-Forschung" in: Backes et al. 1990, str. 403-425, v němž však předmětnou pasáž vypustil. Za tuto informaci

„Pokud nestatistická spolehlivost [těchto zpráv] není větší [než jejich nízká číselná spolehlivost], což by se dalo potvrdit jedině srovnáním s jinými zdroji z téhož regionu, tak by měl historický výzkum do budoucna dobře uvážit, zda to nesnižuje použitelnost všech zdrojů SS.“

P: Takže Wilhelm jako přední odborník na tyto dokumenty v podstatě zpochybňuje, že obsahují nějaké spolehlivé informace. Zajímalo by mě, co by se odvážil napsat, kdyby mu nehrozil německý trestní zákon...

R: Jeho tvrzení se shoduje s tím, co napsal v první knize, kde spolehlivost těchto dokumentů zpochybňuje rovněž (Krausnick/Wilhelm 1981, str. 515):

„... skutečnost, že bylo přinejmenším několik desítek tisíc zabitých Židů připočteno kvůli zvýšení celkového počtu jinak neúnosně nízkých počtů partyzánů.“

Na jiném místě poznamenává, že byla jedna situační zpráva *Einsatzgruppen* pozměněna připsáním nuly, takže z počtu 1 134 obětí vzniklo 11 340 (tamtéž, str. 535). Padělatelé – protože o nic jiného nejde – museli mít zájem někomu prezentovat velký počet obětí. Pokud *Einsatzgruppen* falšovaly čísla, tak možná proto, že Berlín chtěl vidět co nejvíc zavražděných Židů.

P: Po tom všem, co jsme tu slyšeli, to není moc pravděpodobné.

R: Tak s těmi čísly musel manipulovat někdo jiný.

P: A ne náhodou nějací antifašističtí lháři se ctihodným demagogickým motivem převýchovy národa?

R: Otázka za otázkou. Německý historik Peter Longerich nedávno zamotal záhady panující kolem *Einsatzgruppen* ještě víc, když přiznal, že se vůbec neví, jak měly dostávat rozkazy k zabíjení Židů (Longerich 2010, str. 189; porovnej Dalton 2010c):

„Z toho všeho vzniká dojem jisté nejasnosti ohledně způsobu, jakým *Einsatzgruppen* dostávaly rozkazy. Způsob vydávání rozkazů, kdy měl podřízený intuitivně poznat ‚význam‘ slov, je z nacistické protižidovské politiky dobře znám. […] Tato praxe předpokládala tajný, silně vyvinutý pocit shody mezi zúčastněnými […].“

P: To zní jako Hilbergova hypotéza o předávání rozkazů čtením myšlenek.

R: Přesně tak. Díky tomu prý měli příslušníci *Einsatzgruppen* dokázat dešifrovat neblaze proslulý „kódovaný jazyk“.

Rád bych zdůraznil, že veškeré populační statistiky z oblastí SSSR okupovaných Němci ukazují na to, že tam k žádnému masovému vraždění nedošlo. Zde je k této věci můj poslední argument. V roce 1949 stanul před britským vojenským tribunálem generál polní maršál Erich von Manstein, protože byl jako vrchní velitel 11. armády obžalován ze spoluúčasti na vraždění *Einsatzgruppe* D na Krymu. Jeho obhájce, britský právník Reginald T. Paget, ve svých pamětech napsal (Paget 1951, str. 170 ad.):

---

vděčím dr. Costasu Zaverdinosovi, jenž vlastní výtisk přednášky Wilhelma v Rize a promluvil o něm během otevřeného projevu na historické konferenci na University of Natal, Pietermaritzburg, 24. dubna 1995.

„Čísla uváděná SD [ve zprávách *Einsatzgruppen*] mi připadala naprosto nemožná. Jednotlivé roty asi o 100 mužích s asi 8 vozidly měly za dva nebo tři dny zabít 10 000 až 12 000 Židů. Protože, což nezapomínejme, Židé věřili v přesídlení a tak si s sebou brali majetek, SD by nemohla odvézt víc než 20 nebo 30 Židů v každém nákladním autě. Na každé auto by s nakládkou, 10 km jízdy, vykládkou a jízdou zpět musely uplynout odhadem dvě hodiny. Zimní den je v Rusku krátký a v noci se nejezdilo. Na zabití 10 000 Židů by byly potřeba nejméně 3 týdny.

V jednom případě jsme mohli čísla ověřit. SD tvrdila, že v listopadu bylo v Simferopolu zabito 10 000 Židů a prohlásila město v prosinci za Židů prosté. Řadou kontrolních ověření jsme byli schopni dokázat, že se střílení Židů v Simferopolu odehrálo během jediného dne, totiž 16. listopadu. V Simferopolu byla jen jedna rota SD. Popravčí místo leželo 15 km od města. Počet obětí nemohl být vyšší než 300 a těchto 300 s největší pravděpodobností nebyli jen Židé, ale sbírka nejrůznějších elementů podezřelých z příslušnosti k hnutí odporu. Simferopolská záležitost se v době soudu dostala k široké veřejnosti, protože o ní mluvil jediný žijící svědek obžaloby, rakouský svobodník jménem Gaffal. Ten tvrdil, že slyšel o židovské akci v jídelně ženistů, kde byl jako vojenský posel, a že procházel popravištěm u Simferopolu. Po tomto svědectví jsme dostali množství dopisů a dokázali předvést několik dalších svědků, kteří byli ubytovaní u židovských rodin a mluvili o bohoslužbách v synagoze a židovském trhu, kde nakupovali ikony a veteš – až do Mansteinova odchodu z Krymu i poté. Není vůbec pochyb, že židovská komunita v Simferopolu dál otevřeně existovala, a ačkoliv někteří naši odpůrci slyšeli zvěsti o přehmatech SD vůči Židům v Simferopolu, vyšlo najevo, že si židovská komunita žádného zvláštního nebezpečí nebyla vědoma."

3.11. Homosexuálové a cikáni

P: A co tvrzení, že se nacisté snažili vyhladit také homosexuály a cikány?

R: Příslušníky těchto skupin neposílali do koncentračních táborů jen pro samotnou příslušnost k dané skupině, ale pouze když splňovali určité podmínky. Otevřená homosexualita tehdy byla v mnoha zemích světa trestná, což ostatně platilo i po válce a změnilo se to až s ovlivněním právních systémů celosvětovým hnutím za lidská práva koncem 60. a začátkem 70. let. Pokud tedy do tábora přišel homosexuál, tak proto, že porušil zákon a po odpykání trestu byl často pokládán za „nenapravitelného".

P: Takže vyhlazování homosexuálů popíráte?

R: Slovo „popíráte" naznačuje lhaní a nepřímo tak říkáte, že popírám něco, co je všeobecně známé. Raději bychom se mohli dohodnout na používání slova „zpochybňovat".

P: Dobře. Zpochybňujete, že vraždili homosexuály?

R: Ano, a to z prostého důvodu, protože to uznávají i etablovaní a respektovaní vědci. Tvrzení o systematickém vyhlazování gayů jsou zkrátka nepravdivá (Wickoff 1997),* stejně jako je nepravdivé tvrzení, že za Třetí říše byli vyhlazováni cikáni.

P: Takže popíráte oficiální prohlášení německé vlády, že bylo zavražděno 500 000 cikánů? Konec konců německý prezident dr. Roman Herzog řekl 16. března 1997 při příležitosti

* K tématu viz např. http://nassmer.blogspot.cz/2012/05/homosexualisticka-propaganda-si.html; pozn. překl.

otevření Dokumentačního a kulturního centra německých Sintů a Romů v Heidelberg (Herzog 1997, str. 259):

> „Až 500 000 zavražděných obětí, z toho víc než 20 000 německých Sintů a Romů – to je barbarství obludných rozměrů.“

Jaká drzost, že si dovoluji odporovat německé vládě! V rámci dobrých německých tradic musíme nekriticky přijímat všechno, co nám vláda řekne, jako svatou pravdu, ne? Faktem je, že spolková vláda své tvrzení o totálním vyhlazení cikánů nijak nedokládá. Dokázáno je však to, že před válkou žilo v později okupovaných oblastech Evropy asi milion cikánů. *New York Times* 22. září 1992 na základě údajů International Romani Union, nejvlivnější cikánské organizace na světě, napsaly, že na tomtéž území žilo na začátku 90. let přes 10 milionů cikánů (porovnej O. Müller 2004). Tak jak někdo může tvrdit, že cikáni byli vyhlazeni? Jak za 40 let uděláte z pár přeživších přes 10 milionů? Cituji z německých levicových novin *Frankfurter Rundschau* (Die Forschung… 1997; porovnej M. Zimmermann 1989):

> „Jen rozsáhlým studiem dokumentů bylo možné odhalit, že je počet zavražděných Sintů a Romů zřejmě daleko nižší, než se oficiálně tvrdí: 50 000 místo 500 000 (Michael Zimmermann, Essen/Jena).“

A to bych ještě dal otazník za slovo „zavražděných“ i za číslo 50 000. Stejně jako ostatní vězni i oni umírali hlavně kvůli katastrofálním podmínkám v táborech na konci války (viz Mattogno 2003d).

Jelikož mnoho z těchto lidí v táborech zemřelo v poslední fázi války, je nesprávné říkat, že zahynuli v důsledku německé politiky, protože podmínky v táborech podléhaly vyšší moci.*

P: Nějak se nemůžu zbavit dojmu, že se nacistické koncentrační tábory snažíte vykreslit jako rekreační střediska.

R: Nic mi není vzdálenější. A takového dojmu se lze snadno zbavit, když si vzpomeneme na práce Paula Rassiniera. Zároveň vám ale doporučuji ke srovnání dva deníky vězňů z Dachau: jeden tam byl za války (Haulot 1985) a druhého tam po válce zavřely americké okupační jednotky (G. Naumann 1984, str. 139-199, 239-281). Z tohoto srovnání je jasné, že se tam vězni měli lépe za Němců během války než během Američany řízené okupace po válce (Weckert 2004b). To potvrdil i G. Favre,** delegát Mezinárodního výboru Červeného kříže, jenž v srpnu 1938 napsal zprávu o své návštěvě tábora Dachau. Ten podmínky v táboře ohledně pracovního vytížení, hygienické situace i výživy označil za přijatelné (Favez 1989, str. 538 ad.).

Samozřejmě v této věci nelze paušalizovat. Například obrovská počáteční úmrtnost deportovaných a normálně registrovaných v Osvětimi – přes polovinu registrovaných zemřelo během prvních tří měsíců hlavně kvůli katastrofálním hygienickým podmínkám (Aynat 1998b) – dokazuje, že Osvětim byla po řadu měsíců let 1942 a 1943 táborem, kde byly ma-

---

* Vyšší moc se definuje jako neodvratitelná událost, které nelze zabránit ani při vynaložení veškerého možného úsilí; pozn. překl.

** V knize *Holocaust pod lupou* je uveden J.-C. Favez; pozn. překl.

řeny lidské životy, ale úplně jiným způsobem, než jaký v mnoha evropských zemích stanovuje jako pravdu trestní zákon: zločinnou bezohledností a zanedbáváním. K zabíjení lidí nepotřebujete plynové komory. V podstatě totéž lze říct o Majdanku, jak to udělali Jürgen Graf a Carlo Mattogno (Graf/Mattogno 2003a, str. 247):

> „Koncentrační tábor Majdanek byl místem utrpení.
>
> Vězni tam trpěli katastrofálními hygienickými podmínkami, epidemiemi, občas naprosto nedostatečnými příděly potravin, vyčerpávající těžkou prací, týráním. Přes 40 000 vězňů zemřelo, hlavně na nemoci, oslabením a podvýživou; neznámý počet byl popraven.
>
> Skutečné oběti Majdanku si zaslouží naši úctu, stejně jako všechny oběti války a útlaku, bez ohledu na národnost. Mrtvým však neprokazujeme žádnou čest, když z politických a propagandistických důvodů zveličujeme jejich počet a činíme naprosto nepodložená prohlášení o tom, jak zemřeli.“

Čtvrtá přednáška:
Svědecké výpovědi a přiznání

4.1. Přiznání nacistických pohlavárů za války

R: Na str. 118 ad. jsme probírali, proč jsou svědectví osob, jež mohou být ve vztahu k dané věci zaujaté – buď emocionálně nebo ideologicky –, obvykle méně spolehlivá než svědectví naprosto nestranných a nezaujatých pozorovatelů. Zvlášť opatrní musíme být u lidí, kteří mají jakýkoliv poměr k jedné ze zúčastněných stran. V případě holocaustu to jsou údajní pachatelé na jedné a údajné oběti na druhé straně.

P: Ale pak už přece nikdo další nezbývá. Těžko někdo bude neutrálním nestranným pozorovatelem.

R: Může být někdo doopravdy neutrální, když jde o holocaust? Elementární problém je, že všechno, co slyšíme o holocaustu, je natolik zatížené emocemi, že málokdo dokáže zůstat chladným, nestranným pozorovatelem. Druhá světová válka v podstatě rozdělila celý svět na dobro a zlo jako nikdy předtím v historii. Stejně tak by se dalo říct, a naprosto popravdě, že ohledně holocaustu nemohou existovat žádná svědectví, jen výpovědi obou stran.

Jde mi o to, abyste si uvědomili, že na svědectví obou stran musíme pohlížet skepticky, jako v každém civilním i trestním řízení: musíme očekávat, že přeživší oběti budou věci zveličovat nebo si je dokonce vymýšlet kvůli nenávisti a touze po pomstě. Stejně tak musíme počítat, že zločinci budou z důvodu vlastní obrany věci bagatelizovat nebo popírat.

P: O to jsou pro mě přiznání pachatelů přesvědčivější.

R: A proto také právě jimi začneme. Podrobně prozkoumáme přiznání „zločinců". Než začneme citovat některé výroky předních nacistů, ortodoxními historiky často uváděné jako důkaz holocaustu, musíme si napřed vyjasnit význam několika německých výrazů. Otázka zní: co měli přední nacisté na mysli, když používali výrazy jako „*Vernichtung*" (zničení) nebo „*Ausrottung*" (vyhlazení)? Pokud se podíváte do novodobého německého slovníku, vypadá to jasně. Ve většině případů znamenají fyzickou likvidaci, tedy: zabití. Existují však výjimky. Například „*Vernichtung*" lze použít i v sociálním nebo profesionálním smyslu, kdy znamená například ztrátu nebo zničení něčí finanční základny nebo sociální sítě přátel. „*Vernichtende Niederlage*" (zničující porážka) ve sportu samozřejmě neznamená, že sportovci z poraženého týmu byli zavražděni. Výraz „*Ausrottung*" je méně ambivalentní, ale rovněž nemusí znamenat vraždu.

Ve 20. a 30. letech se nacističtí předáci – pozdější čelní němečtí politici – politicky vyvíjeli v atmosféře permanentní občanské války. Jazyk používaný radikálnějšími stranami tohoto

zápasu byl často štvavý a násilný. Slova použitá v zápalu okamžiku mnohdy nebyla myšlena doslova. I to je potřeba mít na paměti.
Nyní bych rád citoval několik prohlášení nacistických pohlavárů, v nichž se vyskytují slova jako zničení či vyhlazení, ale evidentně neznamenají vraždu:[244]

1. Rudolf Hess, až do roku 1941 Hitlerův zástupce, měl 14. května 1935 projev ve Stockholmu (R. Hess 1935):

   > „Národněsocialistické zákonodárství korektivně zasáhlo proti pronikání cizího [židovského] vlivu.
   >
   > Říkám korektivně, protože [to, že] v národněsocialistickém Německu Židovstvo není například bezohledně vyhlazováno, dokazuje skutečnost, že je dnes jen v samotném Prusku 33 500 Židů činných v průmyslu a řemeslech, v obchodu a dopravě 98 900 – a dále to dokazuje skutečnost, že s podílem Židů na obyvatelstvu Německa 1 % ještě stále tvoří 17,5 % všech právníků Židé a například v Berlíně je ještě stále lékařská praxe ve veřejném zdravotnictví povolena téměř 50 % neárijců."

   Slovo vyhlazováno (*ausrotten*) v této souvislosti evidentně nemohlo znamenat vraždu, jelikož v roce 1935 Třetí říši nikdo neobviňoval, že částečně nebo dokonce celkově bezohledně vraždí Židy. Taková hypotéza by tehdy byla natolik absurdní, že je nepředstavitelné, aby druhý muž v zemi po Hitlerovi tímto vyjádřením zdánlivě popíral částečné fyzické vyhlazování Židů. Hessovu formulaci tak lze chápat pouze ve společenském smyslu: nacionální socialisté v Německu ještě nezničili židovský vliv všemi prostředky (bezohledně), ale začali jejich vliv pouze korigovat a omezovat mírnými prostředky. Je jasné, že tato represe neměla podobu zabíjení Židů, ale nátlaku na změnu profese nebo emigraci.
2. V memorandu ke čtyřletému plánu Hitler v srpnu 1936 připomněl, že Wehrmacht a německá ekonomika musí být do čtyř let připraveny na válku proti Sovětskému svazu, protože kdyby měl Sovětský svaz někdy dobýt Německo, znamenalo by to vyhlazení německého národa (Treue 1955, str. 187). Hitler tím přirozeně nemohl myslet, že by SSSR v takovém případě povraždil 80 milionů Němců. Myslel tím, že by Německo bylo eliminováno jako nezávislý ekonomický, mocenskopolitický a kulturní faktor.
3. Hitler se 10. listopadu 1938 vyjádřil pro nacistický tisk, že je potřeba vyhladit třídu německých intelektuálů. (Treue 1958, str. 188; Kotze/Krausnick 1966, str. 281). Ani zde nemohl mít na mysli fyzické vyhlazení intelektuálů, ale jen skoncování s jejich vlivem.
4. Hitler jen pár dní před projevem v Reichstagu 30. ledna 1939 přijal československého ministra zahraničí. Během jejich rozhovoru mimo jiné zkritizoval liberální postoj Čechů k Židům a ohledně politiky své vlády vůči Židům uvedl, že „u nás jsou ničeni". Je jasné, že nemohl myslet fyzické vyhlazování Židů, protože se netvrdí, že by už tehdy něco takového probíhalo (Billig 1977, str. 51).
5. Himmlerův masér Felix Kersten ho v záznamu v deníku ze 12. prosince 1940 cituje následovně:

[244] Ohledně opačného názoru porovnej Shermer 1994, str. 44-51; 1997, str. 211-241.

„Musíme Židy zničit, to je vůle Vůdce.“

A 18. srpna 1941 měl podle Kerstena říct:

„Do konce války musí být Židé vyhlazeni. To je jednoznačné přání Vůdce.“

Sám Yehuda Bauer z univerzity v Jeruzalému, jeden z nejuznávanějších historiků holocaustu, přitom upozornil, že tehdy ještě žádný záměr vyhladit Židy neexistoval, takže tyto zápisy v Kerstenově deníku jsou krajně problematické (Bauer 1994, str. 273, pozn. 10). V kontextu výše uvedených příkladů jsou však mnohem méně problematické, než se na první pohled může zdát: vymazání (*ausradieren*) a vyhlazení (*ausrotten*) nebylo míněno jako fyzická likvidace, ale odstranění Židů z Německa, respektive Evropy.

6. To je jasné z Hitlerova prohlášení u kulatého stolu 4. července 1942, když mluvil o pohrůžce vyhnání Čechů, kterou použil vůči prezidentu Háchovi. Ten se měl poté vyjádřit, že by všechny osoby v Protektorátu, obhajující prosovětskou politiku, musely být vyhlazeny (*ausgerottet*). Z kontextu je jasné, že to znamená odstranění z jejich pozic a vyhnání (Picker 1963, str. 435; porovnej Irving 1984, str. 277).

A teď k některým výrokům nacistických politiků, jež se často citují na podporu tvrzení o vyhlazování. Jejich pronesení dávno před koncem války automaticky vylučuje možnost, že by byly vynucené násilím, s čímž musíme počítat v případě přiznání obžalovaných ve spojeneckých vězeních.
Nejprve se podívejme na často citovanou pasáž Hitlerova projevu ze 30. ledna 1939, sedm měsíců před vypuknutím války:[245]

„Dnes chci být opět prorokem: kdyby se mezinárodnímu finančnímu Židovstvu v Evropě i mimo ni opět podařilo uvrhnout národy do světové války, výsledkem nebude bolševizace země, a tím vítězství Židovstva, nýbrž zničení židovské rasy v Evropě...“

Tady máte v kostce Hitlerův světonázor: Židé kontrolují mezinárodní vysoké finance a stojí za bolševismem. Mají v úmyslu získat finanční i politickou kontrolu nad celým světem, v případě potřeby i obřími válkami, ale Hitler se považuje za hybnou sílu, která tomu zabrání a zničí židovskou rasu, aby nedošlo k ujařmení světa pod židovským jhem. Ale měl na mysli zničení jejich fyzické existence nebo jen politického a společenského vlivu? To je jasnější z pokračování projevu, které mainstreamoví historici téměř vždy zatajují:

„... neboť doba propagandistické bezbrannosti nežidovských národů je u konce. Národněsocialistické Německo a fašistická Itálie disponují prostředky, které umožňují, bude-li třeba, osvětlit světu podstatu otázky, které si jsou mnohé národy instinktivně vědomy, která jim je však z hlediska vědeckého nejasná.

... Kdyby měl tento [židovský] národ opět přivést miliony tvořící národy do konfliktu, který je naprosto nesmyslný a pouze slouží židovským zájmům, tak se ukáže

[245] Domarus 1973, vol. II, str. 1058.

účinnost osvěty, která Židy v Německu během několika let naprosto porazila. Národy již nejsou ochotné umírat na bojišti, aby tato nestálá mezinárodní rasa mohla kořistit z války nebo provádět svou starozákonní mstu.“

Když si ten projev přečteme celý, už tak radikálně nevypadá, že? Hitler Židy zničí poučením světa o jejich údajných zlých plánech a činech, které v Německu během pár let vedlo k jejich poražení (= zničení). Dokonce i Yehuda Bauer popírá, že by Hitler v tomto projevu mluvil o fyzické vraždě a podotýká, že šlo pouze o teatrální, mlhavou výhrůžku, diametrálně vybočující ze zbytku projevu.[86] Tento projev byl reakcí na útoky politiků i médií západních zemí, které zesílily po pogromu v listopadu 1938. Hitler jinak mluvil o katastrofálním dopadu Versailleské smlouvy na Německo a o tom, jak nacismus úspěšně napravuje situaci. Rovněž zde jsou dlouhé pasáže popisující implementaci jeho politiky ohledně náboženství a také ohledně emigrace a přesídlení Židů.

P: Ta výhrůžka se ale stejně týkala jen případného vypuknutí války.

R: To je pravda. Ale i kdybychom připustili, že Hitler v tomto případě měl na mysli vraždu, tak tuto teatrální výhrůžku v reakci na výhrůžky spojenců nelze pokládat za důkaz zločinu spáchaného později, zvlášť když další věty vysvětlují, že světu bude ohledně Židů dána osvěta. Sám Bauer předkládá důkaz proti takovému úmyslu, totiž dokument z května 1940, již po vypuknutí války, v němž Himmler odmítá „bolševickou metodu fyzického vyhlazování lidí […] jako negermánskou“ a Hitler to v poznámce napsané na okraji hodnotí jako „naprosto správné“ (Bauer 1994, str. 57; Krausnick 1957, str. 197).
31. ledna 1941 se Hitler v projevu před Reichstagem ke svému proroctví z roku 1939 vrátil a řekl (Domarus 1973, vol. II, , str. 1663):

> „A nechtěl bych zapomenout na připomínku, kterou jsem učinil již jednou, 1. září 1939 [správně: 30. ledna 1939] v Říšském sněmu: totiž připomínku, že veškeré Židovstvo dohraje svoji roli v Evropě, jestliže ostatní svět bude Židovstvem stržen do obecné války!“*

Takže ještě jednou: zničení Židů ve smyslu ukončení vlivné role, kterou má Židovstvo v ekonomice, politice a kultuře. Hitler se obdobně vyjádřil i 30. ledna, 24. února, 30. září a 8. listopadu 1942 a 24. února 1943 (tamtéž, str. 1828 ad., 1844, 1920, 1937, 1992). Takže viděl dvě možná rozuzlení světové války: buď zničení árijské rasy, nebo Židovstva. Určitě lze předpokládat, že tím *nemyslel*, že v případě porážky budou všichni lidé, které označuje za árijce, fyzicky vyhlazeni. Co rozuměl „zničením Židovstva“, vysvětlil nejbližším důvěrníkům 25. října 1941, tedy po rozšíření války z obyčejné na světovou. Během hovorů u kulatého stolu se vrátil k projevu ze 30. ledna 1939 a vysvětlil, že „zničením“ myslel likvidaci politického vlivu Židů v Evropě jejich deportacemi do ruských bažin (Jochmann 1980, str. 106):

> „Tato zločinecká rasa má na svědomí dva miliony mrtvých v [první] světové válce a teď statisíce dalších. Ať mi nikdo neříká: přece je nemůžeme posílat do bažin!“**

---

* Různé zdroje tento výrok uvádějí v několika vzájemně odlišných zněních; pozn. překl.

** Tentýž případ jako poznámka výše. Jen pro zajímavost: V knize *Monology ve Vůdcově hlavním stanu (1941-1944)*, Praha: Argo, 1995, stojí: „Tato zločinecká rasa má na svědomí 2 miliony mrtvých ve světové válce a nyní už jsou to zase statisíce. Ať mi nikdo neříká, že je nemůžeme poslat <u>k čertu</u>!“ Skutečně by mě zajímalo,

P: Možná nechtěl mluvit otevřeně.

R: Pokládám za krajně nepravděpodobné, že by se Hitler i ve společnosti nejbližších důvěrníků cítil nucen používat krycí slova nebo nenazývat věci pravými jmény.
Ale pojďme k dalším prohlášením předních nacistů o „zničení Židovstva“ z období války. Nejprve zápis ministra propagandy Josepha Goebbelse z 27. března 1942 (Reuth 1991, str. 1776):

> „Počínaje Lublinem se teď Židé z Generálního gouvernementu deportují na východ. Je to dost barbarský postup a nebudu to blíže popisovat. Samotných Židů už příliš nezbývá. Celkově se dá říct, že 60 % bude muset být zlikvidováno; jen 40 % bude moci být nasazeno na práci.“

Problém s tímto citátem je tentýž jako s ostatními. Když totiž člověk uváží skutečnou tehdejší politiku, musí dojít k závěru, že 60 % „zlikvidovaných“ Židů byli ti práce neschopní a proto „deportovaní na východ“. To vyplývá i ze zápisu v Goebbelsově deníku o pouhých 20 dní dřív (Manvell/Fraenkel 1960, str. 256):

> „Židovská otázka musí být vyřešena v rámci celé Evropy. V Evropě je ještě přes 11 milionů Židů. Ti se musí nejprve koncentrovat na východě. Eventuelně se dají po válce poslat na nějaký ostrov, asi Madagaskar. Každopádně v Evropě nebude mír, dokud Židé nebudou beze zbytku vyloučeni z evropského území.“

Carlo Mattogno na základě spousty dobových dokumentů ukazuje, že tehdy, tj. po konferenci ve Wannsee, v Generálním gouvernementu začalo přesidlování Židů, což nebylo nic jiného než právě „akce ke zničení“ (*Vernichtungsaktion*). Vzhledem k důležitosti těchto dokumentů bych je zde rád shrnul.
Když do svých destinací na začátku roku 1942 dorazily první transporty přesidlovaných Židů, musely být přijímací úřady upozorněny (ohledně odkazů viz Rudolf/ Mattogno 2005, str. 259-261):

> „Žádám vás, abyste bezpodmínečně dohlédli na to, že Židé budou přijímáni a řádně dopravováni tam, kam jste určili; ne že se jako v jiných případech stane, že Židé přijedou do cílové stanice bez dozoru a nyní jsou rozptýleni po celé zemi.“

Kdyby transporty posílali do vyhlazovacích táborů, tak by se nic takového v životě nemohlo stát. Další dokument se mimo jiné zabývá zacházením se Židy v cílových místech:

> „Židé budou po příjezdu do nových oblastí osídlení 3 týdny pod lékařským dohledem. Každý případ podezření na onemocnění skvrnitým tyfem se musí neprodleně nahlásit příslušnému okresnímu lékaři.“

---

jak lze výraz „do bažin“ přeložit jako „k čertu“ (bažina je anglicky swamp, německy Morast). Toto pokládám za naprosto typický příklad standardního falšování textů; pozn. překl.

U zplynovaných Židů by asi těžko museli tři týdny hlídat zdravotní stav. „Barbarské“ metody přesidlování odhaluje dokument z 22. března 1942, pět dní před Goebbelsovým zápisem do deníku:

> „22. března 1942 proběhla evakuace 57 židovských rodin o 221 osobách z Bilgoraje do Tarnogrodu. Každé rodině bylo přiděleno vozidlo, aby si s sebou mohla vzít nezbytný nábytek a postele. Kontrolu a dozor převzala polská policie a jednotka zvláštního komanda. Akce proběhla bez incidentů podle plánu. Evakuovaní byli ještě týž den umístěni v Tarnogrodu.“

P: Ale kdyby to tak bylo, proč by to Goebbels nazýval „barbarským postupem“ a proč by psal, že „Židů příliš nezbývá“?

R: Nucené masové přesidlování lidí je podle západních standardů „barbarské“, nemyslíte? Nucené masové přesídlení Němců z východních území po druhé světové válce se také pokládá za barbarské. Myslím, že nás představy, které máme všichni v hlavě, když pomyslíme na holocaust, natolik emocionálně otupují, že už nejsme schopni vnímat barbarství odehrávající se každý den po celém světě. Vzhledem k hrůzám, které jsme všichni slyšeli o holocaustu, nic jiného nevypadá zas až tak špatně.

P: S takovou argumentací se dá zamést pod koberec jakékoliv barbarské zacházení s lidmi, které se děje dnes, jako „ne zas tak špatné“, počínaje konflikty v Bosně, Kosovu nebo Čečensku přes masakry ve Rwandě a Dárfúru po útlak Palestinců.

R: To je pravda. Nezapomínejme: Goebbels propagandou holocaustu emocionálně zocelený nebyl. Pro něj bylo nucené přesidlování celých rodin na nehostinný východ barbarské a v tom měl svatou pravdu. A svůj výrok, že „Židů už příliš nezbývá“, mohl myslet jedině ve vztahu k jejich ekonomické, politické a sociální přítomnosti v Evropě. Nemusel mluvit o jejich vraždě.
Goebbels tedy „likvidací“ 60 % deportovaných Židů rozuměl jejich evakuaci na východní území, čímž byl zlikvidován veškerý ekonomický, politický i společenský vliv těchto lidí v západní a střední Evropě. Tudíž má pro Goebbelse výraz „likvidace“ v jeho deníku stejný význam jako „zničení“ a „vyhlazení“ pro Hitlera.
V jeho denících je toho samozřejmě mnohem víc, co by v této souvislosti stálo za zmínku, ale na to zde není prostor. Všechny Goebbelsovy deníky však důkladně prozkoumal Thomas Dalton (Dalton 2010a&b), jenž cituje všechna (123) jeho vyjádření o Židech a nachází „opakované a konzistentní zmínky pouze o vyhnání a deportaci“, nikoliv však o fyzickém vyhlazení. Na konci své analýzy proto dochází k závěru (2010b):

> „Jak jsem už vysvětlil v prvním díle této stati, Goebbelsovy deníky, stejně jako Hitlerovy komentáře u kulatého stolu, nejsou všeobecně známé ani citované, dokonce ani mezi takzvanými odborníky. Myslím, že teď můžeme vidět proč: tyto záznamy nabízejí jen velmi slabou podporu ortodoxního stanoviska a vyvolávají spoustu nepříjemných otázek, které se musí nějak ospravedlňovat – jednou z hlavních je to, že pokud máme věřit ve vyhlazování, tak Goebbels systematicky lhal sám sobě nebo falšoval vlastní soukromé deníky, a to po dobu několika let kvůli nějakým neznámým budoucím událostem. To je zkrátka nevěrohodné. Rovněž je vyloučené, že by o údajném masovém vraždění nevěděl. Podle všech odpovídajících indicií je s největší pravděpodobností pravdivé revizionistické vysvětlení – doslovný výklad deníků.“

Dále stojí za připomenutí projev guvernéra Polska Hanse Franka ze 16. prosince 1941 – tedy přibližně měsíc před konferencí ve Wannsee. Frank prohlásil:[246]

> „[...] kdyby židovská sebranka v Evropě přežila válku, ale my obětovali naši nejlepší krev na ochranu Evropy, tak by tato válka byla úspěšná jen částečně. Proto musím ve vztahu k Židům z principu očekávat pouze to, že zmizí. Budou muset pryč.“

P: To je také naprosto jasné vyjádření.

R: Vypadá to tak. Také to např. prof. Nolte citoval jako důkaz holocaustu (Nolte 1993, str. 296). Jenže prof. Nolte zapomněl na zbytek citátu, který pokračuje:

> „Zahájil jsem jednání za účelem jejich odsunu na východ. V lednu o této otázce proběhne velká konference v Berlíně [Wannsee], kam vyšlu státního tajemníka dr. Bühlera. Konference se uskuteční na Hlavním říšském bezpečnostním úřadu SS-Obergruppenführera Heydricha. Každopádně nastane velká židovská migrace.“

P: Vida, prof. Nolte falšuje citáty jejich vytrháváním z kontextu!

R: Opět musím říct: ne tak rychle! Citát pokračuje:

> „Ale co se má se Židy stát? Myslíte, že budou ubytováni v sídlištních vesnicích na východě? V Berlíně nám řekli: proč tolik starostí? My s nimi nemůžeme nic dělat ani na východních územích ani v Říšském komisariátu [okupovaná Ukrajina], likvidujte si je sami! […] Musíme Židy ničit, kdekoliv na ně narazíme a kdekoliv je to možné, abychom zde zachovali celkovou říšskou strukturu. […] Nemůžeme těch 3,5 milionů Židů zastřelit, nemůžeme je otrávit, ale přijmeme opatření vedoucí k jejich úspěšnému zničení, a to v souvislosti se zde projednávanými celkovými opatřeními Říše. Generální gouvernement se musí stát Židů prostým přesně jako Říše. Kde a jak se to stane, je věc úřadů, které tu vytvoříme, jurisdikce, o níž vás budu v pravý čas informovat.“

P: Takže co to znamená? Odsun nebo zničení?

R: Proč ne obojí? Frank evidentně mluví o tomtéž: odsun a zničení jsou synonyma. A také výslovně říká: „<u>Nemůžeme</u> zastřelit 3,5 milionů Židů, <u>nemůžeme</u> je otrávit.“ Lze snad vyjádřit ještě jasněji, že nebyli ani zastřeleni ani zplynováni?
Fakt je, že tato ambivalentnost zmizí, pokud člověk na dané pasáže pohlíží v kontextu s ostatními dokumenty, jako jsou Goebbelsovy deníky analyzované Daltonem a další dokumenty Hanse Franka (viz Rudolf/ Mattogno 2005, str. 255 ad.). Z nich je jasné, že Frank i Goebbels jednoznačně počítali s tím, že Židé neschopní práce budou přesídleni na východ a zbytek se využije na nucené práce.
A v neposlední řadě tu máme různé Himmlerovy projevy. Nejznámější je ten ze 4. října 1943 v Poznani, který se označuje za „tajný“. Zde je výňatek:[247]

---

[246] PS-2233; IMT, vol. 29, str. 502 ad.

[247] PS-1919, IMT, vol. 29, str. 110-173, zde str. 145 ad. Krátký výňatek z projevu si lze poslechnout online na www.vho.org/VffG/1997/4/Himmler041043_2.wav.

„Mám na mysli evakuaci Židů, vyhlazení židovského národa. To patří k věcem, které se snadno vysloví. ‚Židovský národ bude vyhlazen,‘ řekne každý člen strany, ‚to jasně stojí v našem programu, vyloučení [Ausschaltung] Židů, vyhlazení; to děláme.‘ A pak přijde všech těch 80 milionů hodných Němců a každý z nich má svého slušného Žida. Ano, jistě, všichni ostatní jsou prasata, ale tady je jeden vynikající Žid. Ze všech, kteří tak mluví, tomu žádný nepřihlížel, žádný to neprožil. Většina z vás ví, jaké to je, když vedle sebe leží 100, 500 nebo 1000 mrtvol. A tohle vydržet, a přitom – nehledě na občasné lidské slabosti – zůstat slušnými, nás učinilo tvrdými. Tyto skutky se nikdy nezaznamenávají a nikdy se do slavné kapitoly našich dějin nezapíší, neboť víme, jak těžko by se nám, při všech těch současných strádáních a válečných útrapách, vedlo, kdybychom měli ještě dnes v každém městě sužovaném bombovými útoky nějaké Židy v roli tajných sabotérů, agitátorů a štváčů. Kdyby byli Židé ještě součástí německého lidu, nejspíše bychom teď došli zpět do období roku 1916-1917...

[...] My jsme měli morální právo, my jsme splnili svou povinnost vůči našemu lidu zabít [umbringen] tento národ, který chtěl zabít nás."

P: Tak tohle je vysvětlení, že evakuace byla kamufláž pro fyzické vyhlazení.

R: Ne, naopak: pro Himmlera bylo „vyhlazení" synonymem pro evakuaci, protože v programu NSDAP nestojí nic o fyzickém vyhlazení Židů, ale o tom, že nemohou být státními občany,[248] což je ekvivalent vypuzení z Německa.

P: A co ty mrtvoly, o nichž Himmler mluví?

R: To se mohlo vztahovat na Němce s jejich „slušnými Židy", kteří nechápali tvrdá protižidovská opatření, protože nikdy neviděli stovky nebo tisíce mrtvol ležících vedle sebe: „Ze všech, kteří tak mluví, tomu žádný nepřihlížel, žádný to neprožil." Evidentně tím *nemohly* být myšleny židovské mrtvoly, protože kdyby Němci se svými „slušnými Židy" viděli stovky židovských mrtvol, měli by pro protižidovská opatření ještě méně pochopení, pokud by rovnou nevyrazili na barikády. Ale Himmlerovo publikum tvořené vojáky – všichni byli vysoce postavení příslušníci SS – protižidovským opatřením rozumělo, protože oni mrtvoly viděli. Ale vidět *židovské* mrtvoly by ve prospěch protižidovských opatření nenaklonilo ani tyto muže. Tvrdá opatření akceptujete jen tehdy, když jste přesvědčen, že jsou spravedlivá, že je to trest. Ale trest za co? Za masové umírání lidí; za zodpovědnost za válku.

Měli bychom si všimnout souvislosti s často omílaným Hitlerovým varováním, že „kdyby se mezinárodnímu finančnímu Židovstvu v Evropě i mimo ni opět podařilo uvrhnout národy do světové války", tak běda jim! Hitler a jeho kolegové Židy vinili z obou válek, což je patrné z nespočtu jejich vyjádření. Ještě jednou si přečtěte, co Hitler řekl 25. října 1941 (str. 245). Obviňuje Židy z války a hned mluví o jejich potrestání: „posílat je do bažin", což mohlo znamenat jen bažiny v Bělorusku, v nichž tehdy uvázli i němečtí vojáci.

To byly ty mrtvoly – oběti války –, kvůli kterým měli být Němci srozuměni s protižidovskými opatřeními, které měly Himmlerovým posluchačům vysvětlit, proč jsou tvrdá protižidovská opatření správná a kvůli kterým tehdy zaujali tak nemilosrdný postoj.

P: Ale Himmler přece na konci říká, že měl morální právo Židy zabít.

---

[248] Bod 4 programu: „Staatsbürger kann nur sein, wer Volksgenosse ist. Volksgenosse kann nur sein, wer deutschen Blutes ist, ohne Rücksichtsnahme auf Konfession. Kein Jude kann daher Volksgenosse sein." – Státním občanem může být pouze soukmenovec. Soukmenovec je pouze ten, který má německou krev, bez ohledu na vyznání. Žádný Žid proto nemůže být soukmenovcem.

R: To říká, ale moc to nedává smysl, protože ani nejfanatičtější nacisté nikdy netvrdili, že by Židé plánovali genocidu celého německého národa. Nacistická ideologie a propaganda mluvily o židovském bolševismu a vysokých financích, které chtěly zotročit a podrobit si německý národ. Kdyby tedy měla být nastolena reciprocita, tak by „zabít" v tomto kontextu znamenalo, že měl právo zotročit a podmanit si Židy, což je přesně to, co se tehdy dělo. Interpretovat tuto pasáž doslova je tedy chybné, protože Himmler mluví v minulém čase: „Splnili jsme povinnost [...] zabít tento národ." Ani podle mainstreamové historiografie nebylo v říjnu 1943 vraždění Židů věcí minulosti. Tou dobou byly v Evropě stále miliony Židů: maďarským Židům dokonce ještě ani nebyl zkřiven vlásek; v Polsku nebyl nikdo deportován z velkého lodžského ghetta; ve Francii zůstaly do konce války tři čtvrtiny Židů a téměř 90 % Židů s francouzským občanstvím bylo ušetřeno deportací.

P: Ten Himmlerův projev se dokonce nahrával, ne?

R: Pasáže projevu byly před Norimberským tribunálem přehrány na gramofonové desce.

P: Takže se nahrával?

R: Technické pozadí této gramofonové desky je poněkud problematické. Za prvé vypadá dost nevěrohodně, že by Himmler nechal nahrávat projev před vysoce postavenými osobami týkající se přísně tajných záležitostí, jako jsou vyjádření k vojenské situaci. A hovoří proti tomu i některé technické argumenty. Nahrávka předložená jako důkaz v Norimberku byla na tzv. „šelakové desce".* To je předpotopní technologie a kvalita takových nahrávek je dost špatná.

P: A je kvalita dostatečně dobrá na provedení analýzy hlasu?

R: To je sporné. Každopádně nevím o tom, že by ji někdy někdo provedl.

P: Takže by to mohla být práce imitátora?

R: Vyloučit to nemohu. Fakt je, že firma AEG dovedla technologii záznamu na pásku do fáze velkovýroby již v letech 1939/1940 a tato technologie se Německem šířila rychlostí větru. Proto se zdá pravděpodobnější, že by se projevy vůdčích osobností v Německu v letech 1940/1941 nahrávaly na pásku – pokud vůbec. Žádná páska s Himmlerovým projevem se však nikdy nenašla.

P: Spojenci by takovou nahrávku nejspíš ani nedokázali využít, protože německou technologii záznamu na pásek tehdy vůbec neznali.**

R: To je pravda. Aby mohli vyrobit záznam z pásky, museli by použít techniku, o níž tehdy nic nevěděli.

P: Pátral někdo během Norimberských procesů po tom, kde se ta šelaková deska s Himmlerovým projevem vzala?

R: Ne, obžaloba tvrdila, že ji našli v nějakých německých archivech, což se rovná tvrzení, že ji pořídily německé úřady, nikoliv spojenci s využitím pásky. Kdyby však nahrávku pořizovali Němci, nikdy by ji nezaznamenali na desce. Takže tvrzení o původu desky je přinejmenším pochybné. Také bych rád zmínil objev Davida Irvinga: dvě stránky „originálního" přepisu projevu, kde je však problematická pasáž napsána na jiném psacím stroji než

---

* Úplně první typ gramofonových desek ze šelaku (přírodní živice) měl hrubší drážky, potřeboval hrubší jehlu a měl zvláštní rychlost 78 otáček za minutu. Jedna strana standardní desky mohla obsahovat maximálně 3 minuty zvuku, větší typ desky až 5 minut; pozn. překl.

** Celuloidový pásek místo papírového (který vynalezl Fritz Pfleumer roku 1926) začala firma AEG používat už v roce 1935. Němci své výzkumy před světem tajili a Američané tuto technologii získali až po válce; pozn. překl.

zbytek dokumentu a také je jinak číslovaná (rukou místo na stroji).[249] Takže tato část projevu je z celé řady důvodů podezřelá. Stejně jako jiné pochybné materiály byl i tento jednoduše a bez námitek přijat jako předmět doličný. Takže jak vidíte, nutnost zkoumat původ a autentičnost této nahrávky i jejího přepisu existuje.
Ale i když předpokládáte, že se jedná o autentický projev: Mattogno správně říká, že i na tento Himmlerův projev musí být nahlíženo v kontextu všech jeho ostatních projevů a dokumentů – například prohlášení v Bad Tölz 23. listopadu 1942 (Smith/Peterson 1974, str. 200):

> „Úplně se změnila také židovská otázka v Evropě. Führer v projevu v Reichstagu jednou řekl: kdyby Židovstvo zosnovalo mezinárodní válku k vyhlazení árijských národů, tak nebudou vyhlazeny árijské národy, ale Židovstvo. Žid je z Německa vystěhovaný, dnes žije na východě a pracuje na našich silnicích, železnicích atd. Tento proces je důsledný, ale prováděný bez krutosti."

Na druhou stranu existují i jiné Himmlerovy projevy po výše citovaném projevu v Poznani, v nichž se o fyzickém zničení Židů – nebo alespoň partyzánů a komisařů včetně jejich rodin – vyjadřuje mnohem přímočařeji.[250] Jeden z nich, přednesený 6. října 1943 před politickou elitou Třetí říše, obsahoval následující pasáž (Smith/Peterson 1974, str. 169 ad.):

> „Zdůrazňuji, že co říkám v tomto kroužku, je určeno jenom pro vaše uši a žádám vás, abyste o tom nikdy nemluvili. Dostáváme se k otázce: co se ženami a dětmi? I v tomto případě jsem se rozhodl pro zcela jednoznačné řešení. To znamená, že se necítím oprávněn vyhlazovat muže – tedy zabíjet je nebo nařizovat jejich zabíjení – a současně dovolit mstitelům v podobě jejich dětí, aby dospěli a my je přenechali našim synům a vnukům. Muselo být učiněno to důležité rozhodnutí, že tento národ má zmizet ze světa. Zorganizování tohoto poslání bylo nejtěžším úkolem, který jsme až dosud museli splnit. […] Cítil jsem, že je mou povinností, abych k vám o této otázce jednou provždy otevřeně promluvil jako k nejvyšším nositelům vůle strany, nejvyšším hodnostářům našeho politického řádu, Führerova politického nástroje, a vysvětlil vám, jak se věci mají. V námi okupovaných zemích bude židovská otázka vyřešena do konce tohoto roku. Zbudou už jenom jednotliví skrývající se Židé."

Druhý den si Joseph Goebbels do deníku napsal jednu z mála poznámek o vyhlazení (Ausrottung) Židů ve vztahu k Himmlerovu projevu, čímž jeho prohlášení potvrzuje (Fröhlich, Part 2, vol. 10, str. 72):

> „Co se týče židovské otázky, [Himmler] předkládá velmi upřímný a otevřený obrázek. Je názoru, že můžeme židovskou otázku v celé Evropě vyřešit do konce tohoto roku. Obhajuje nejradikálnější a nejdrsnější řešení, totiž že celé Židovstvo bude vyhlazeno. To je jistě důsledné, i když brutální řešení. Musíme přijmout zodpovědnost za úplné vyřešení této otázky v naší době. Příští generace už nepochybně nebudou mít odvahu nebo odhodlání vyřešit tento problém, jako to děláme dnes."

[249] Viz Irvingovo svědectví během Zündelova procesu 1988, Kulaszka 1992, str. 369, 405 ad.
[250] V projevu 16. prosince 1943 k velitelům německého námořnictva; Smith/Peterson 1974, str. 201; pro shrnutí porovnej www.en.wikipedia.org/wiki/Posen_speeches.

Celkově je tedy jasné, že projevy a deníky pohlavárů Třetí říše lze správně interpretovat pouze v kontextu všech projevů a dokumentů. A i tak jsou prohlášení předních nacistických politiků protichůdná a reprezentují nanejvýš úmysly nebo názory těchto pohlavárů, ale nemohou objasnit, co se tehdy skutečně stalo.

4.2. Tisíc důvodů k falešným svědectvím

4.2.1. Fámy, nedorozumění a informace z doslechu

Otázka: Slyšel jste někdy fámy?
Odpověď: Pořád.

R: To je citát z výslechu osvětimského vězně Arnolda Friedmana během tzv. prvního Zündelova procesu ohledně jeho zážitků v táboře (District Court… 1985, str. 379). To naznačuje, že Osvětim byla skutečná továrna na fámy.
Německý historik prof. dr. Ernst Nolte se kdysi vyjádřil ke skutečnosti, kterou by měl znát každý historik:

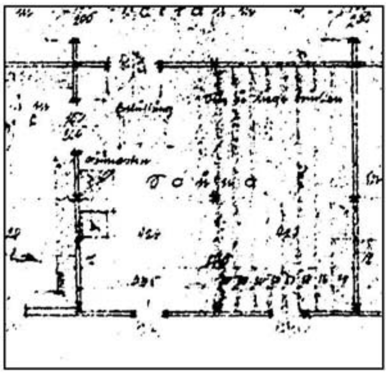
> „[…] si je [historik] neméně vědom, že velké seskupení lidí v extrémní situaci a vzhledem k těžko pochopitelným událostem bylo a je semeništěm fám."

Nolte má na mysli – a Friedman potvrzuje – skutečnost, že když jsou lidé odříznuti od jinak běžných zdrojů informací, mají tendenci dělat si úplný obrázek o tom, co se ve vnějším světě odehrává, na základě toho mála informací, které se k nim dostanou. Německé koncentrační tábory nebyly výjimkou. Byli v nich lidé z celého světa, tedy z mnoha odlišných kultur, přičemž spousta rozuměla německy jen málo nebo vůbec. Stěží věděli, kde jsou, natož aby znali německé civilní či vojenské zvyklosti. Proto nepřekvapuje, že mnozí brali za bernou minci fámy a zvěsti. Tuto úrodnou půdu k šíření fám samozřejmě také intenzivně využívaly různé podzemní skupiny a spojenecká propaganda, jak uvidíme později.
Jako klasický příklad fám vzešlých z nejistoty spojené s nedůvěrou k nepříteli bych rád ocitoval krátkou pasáž z knihy *Die Todesfabrik* (Továrna smrti), v níž autor popisuje saunu postavenou pro vězně v Osvětimi-Březince (Kraus/Kulka 1958, str. 47 ad.; porovnej Rademacher 2004):

> „I bez odborných znalostí každý uzná, že nacističtí lékaři v koncentračních táborech běžně páchali zločiny proti lidskosti. Nemůžeme zapomenout na důstojníka SS, doktora, který byl začátkem roku 1943 v Březince. Jeho koníčkem byla ‚finská sauna'.
>
> Tato lázeň v Březince sestávala ze dvou místností vzájemně oddělených vzduchotěsnými uzamykatelnými dveřmi.
>
> Vězni se museli na chodbě svléknout a předat své oblečení a spodní prádlo na odvšivení.

V první místnosti byla obrovská cihlová pec, v níž se několik hodin před začátkem koupele doběla rozžhavily velké kameny. U zdi naproti peci byla primitivní, stupňovitě uspořádaná lavice dosahující skoro ke stropu. Na ní se museli nazí vězni posadit a namačkat se na sebe, jak jen mohli.

Jeden seděl vedle druhého, zdraví se dotýkali nemocných, z nichž mnozí měli nakažlivou kožní vyrážku.

Obr. 118: Sauna v hygienické budově BW 5b v Osvětimi-Březince (Pressac 1989, str. 57).

Pak se rozpálené kameny polévaly vodou. Díky husté páře se vyzáblá, nemocná, sešlá těla vězňů začala silně potit. Nejvíc se potili poslední příchozí, kteří museli vylézt na nejvyšší lavice. Ze všech proudem tekl pot smíšený se špínou a hnisem z mokvajících vředů. Když už někteří začínali omdlévat, otevřely se vzduchotěsné dveře do druhé místnosti, v níž byli nazí vězni hnáni řvoucími a obušky máchajícími vězni pověřenými dozorem pod ledovou sprchu.“

P: Sauna jako mučírna!

R: Přesně tak. Sauny se v Německu začaly široce zavádět teprve za války ve prospěch vězňů kvůli posílení imunity; jak lze vidět z této ukázky, tak i v Osvětimi (viz obr. 118). Člověku, který saunu nikdy neviděl a byl ohledně Němců ochotný věřit tomu nejhoršímu, ovšem toto luxusní zařízení připadalo jako nástroj mučení. Se saunou jako vražednou zbraní jsme se již setkali v souvislosti s tvrzeními o vraždění párou v Treblince (viz str. 192).

Vražedná zbraň uváděná mnoha svědky, ale odmítaná dnešními mainstreamovými historiky ohledně tábora Sobibor – chlór (porovnej str. 211) – může mít původ v hojném používání chlórového (bělícího) vápna k dezinfekci vody, latrín a (masových) hrobů. Tato chemikálie se v teplém počasí pomalu rozkládá a uvolňuje jedovaté výpary. Je pravděpodobné, že se v táborech používala. Jako vražedná zbraň to však není dobrá volba.

Do téže kategorie tvrzení z říše fám spadá i svědectví jistého dr. Henryho Hellera. Ten tvrdil, že ho v Osvětimi „zachránil“ německý kolega, který ho prý poznal těsně před vstupem do plynové komory. Proto podle dr. Hellera tento německý kolega „naštěstí zapnul vodu místo plynu“ (*Chicago Tribune*, May 4, 1975). To je samozřejmě nesmysl, protože ani nejdogmatičtější propagátoři holocaustu netvrdí, že někdy existovaly plynové komory, v nichž by se do sprchových hlavic dala vhánět voda i plyn. Dr. Heller byl zkrátka odveden do sprchy, o níž si pouze *myslel*, že to byla plynová komora, protože plynová komora maskovaná jako sprcha, kde ze sprchových hlavic místo vody proudí plyn, je klišé, o němž se dozvěděl z fám nebo mediální propagandy.

Do jaké míry se svědecké výpovědi o holocaustu zakládají na věcech z doslechu, tedy na tom, co někdo pouze slyšel, je jasné z protokolů o výsleších během předběžného vyšetřování před velkým osvětimským procesem ve Frankfurtu. Ty se jen hemží svědectvími z doslechu – tvrzeními nikoliv na základě vlastních zkušeností, ale toho, co člověk slyšel od jiných, z „táborových řečí“, což je výraz používaný svědky velmi často (porovnej Rudolf 2003d,g-i; 2004b,c,f; 2005g).

Řeknu vám něco o experimentu s dynamičností zvěstí z doslechu, kterého jsem se zúčastnil. Dvěma testovaným osobám se ukázaly kresby: první náhrobní kámen s písmeny

„R.I.P.“,* obklopený několika stébly trávy; druhé pláž se svítícím sluncem, dvěma palmami a plachetnicí na moři. Obě testované osoby pak měly kresbu popsat třetí osobě. Ta je zase měla popsat dalšímu člověku a tato hra prošla pěti stupni. Pátý testovaný člověk pak měl oba výjevy nakreslit. Zatímco scenérii s pláží dokázal vyobrazit poměrně přesně, z náhrobního kamene se po několika ústních předáních stala velká louka obklopená tmavým lesem a pochmurnou oblohou.

Co z toho vyplývá?

P: Klišé se nemusí popisovat tak přesně, protože všichni máme v hlavách docela podobné představy.

R: A totéž se dá říct o politických či historických klišé: něco, co máme všichni v hlavách, nepotřebujeme detailně popisovat, abychom si to dokázali představit, jako bychom to sami viděli, kdežto věci či události, které se klišé vymykají, lze zprostředkovat jen obtížně. „Tichá pošta“ – protože šuškanda nic jiného není – funguje jen v rámci dobře vyšlapaných cestiček. Ve vztahu k našemu tématu to samozřejmě znamená, že po desetiletích šíření holocaustových klišé všemi dostupnými informačními kanály je dnes dokáže zopakovat jakýkoliv „svědek“, přestože nemusí jít o nic jiného než o pouhé fámy.

4.2.2. Manipulování s pamětí

R: Další, mnohem nebezpečnější aspekt této tiché pošty spočívá v tom, že můžeme být přesvědčeni, že jsme klišé, jež máme všichni v hlavách, zažili, přestože naše znalost nepochází z vlastního prožitku, ale ze zdrojů z doslechu, tedy co nám řekli naši příbuzní, známí či média, co jsme se naučili ve škole atd. Spousta vás určitě zná historky ze svého nejranějšího dětství, které vám neustále vykládala matka nebo jiní příbuzní. K jejich doložení vám často ukazovali fotografie nebo filmy. Přestože je často prakticky vyloučené si něco z raného období života pamatovat, vaše paměť byla „vytrénována“ považovat vyprávění a zážitky jiných za své vlastní. Samozřejmě se nedá počítat s tím, že by vám rodiče úmyslně lhali, takže proti tomu nelze nic namítat.

Úplně něco jiného však je, když se vám někdo snaží namluvit věci s potenciálně dramatickými důsledky, jako když se například někteří psychiatři snaží vysvětlit problémy svých pacientů tvrzením, že je rodiče v dětském věku zneužívali. Že si tito pacienti sami zpočátku na nic takového nevzpomínají, těmto „odborníkům“ nevadí. Psychiatři jim sugestivními otázkami a technikami hovoru namlouvají, že své traumatické vzpomínky jen „potlačili“ a úkolem psychiatra je toto „ztracené vědomí“ opět probudit.

Jedním z nejvýznamnějších světových odborníků na fungování a manipulovatelnost lidské paměti je dr. Elizabeth Loftusová. Ta v nepřeberném množství odborných publikací ukazuje, že k manipulování s pamětí stačí i velmi nenásilné techniky dotazování.[251] V jednom experimentu se jí například sugestivním pokládáním otázek podařilo přesvědčit 36 % testovaných osob, že v Disneylandu viděly Bugse Bunnyho. To však není postava Disneyho, ale Warner Brothers, takže v Disneylandu není.

---

* Rest In Peace = odpočívej v pokoji; pozn. překl.

[251] Loftus 1994, 1997; porovnej sérii článků o lidské paměti v *The Revisionist*, 1(4) (2003), str. 456-466.

Loftusová dále zjistila, že paměť lze ovlivňovat tím snáz, čím emotivnější jsou okolnosti rozhovoru nebo údajných zážitků (sexuální zneužívání, únos mimozemšťany atd.). Dokonce i emocionální mediální zprávy mohou způsobit výrazné pokřivení lidské paměti.

P: To je naprosto šokující. Tím pádem je možné, aby si lidé „pamatovali" traumatické události, které se nikdy nestaly.

R: Podle závěrů prof. Loftusové a mnoha dalších odborníků ano.[252] A je to snazší, když události, na které si má testovaný člověk „vzpomenout", obsahují aspekty, které si skutečně může pamatovat. Tyto aspekty pak fungují jako výchozí bod pro zbytek lži.

P: A co to má společného s naším tématem?

R: Dr. Elizabeth Loftusová není jen odbornice na falešné vzpomínky, ale také Židovka. Jako takovou ji obhajoba Johna Demjanjuka koncem 80. let požádala, aby posoudila hodnověrnost svědků, kteří vypovídali proti němu (viz kapitola 2.10.). Loftusová k tomu píše (Loftus/Ketcham 1991, str. 224; porovnej Cobden 1991):

> „Spis mě měl přesvědčit. Případ, který [a] spočíval na 35 let starých vzpomínkách, by měl stačit sám o sobě. K těmto vybledlým vzpomínkám bylo třeba přičíst fakt, [b] že svědci dřív než viděli fotografie, věděli, že policie má podezřelého a znali jeho jméno a příjmení – John Demjanjuk. K tomuto scénáři přidejme skutečnost, [c] že se izraelští vyšetřovatelé ptali svědků, jestli mohou identifikovat Johna Demjanjuka; jednoznačně předpojatá a sugestivní otázka. K tomu přidejme skutečnost, [d] že spolu svědci mezi sebou o identifikaci skoro určitě mluvili, což mohlo ovlivnit následující identifikace jinými svědky. K tomu přidejme, [e] že se Demjanjukova fotografie opakovaně ukazovala, takže jeho obličej byl stále známější a svědci stále sebejistější a přesvědčenější.
>
> Dalším faktorem toho všeho [f] byla silně emocionální povaha tohoto případu, protože muž, kterého tito lidé identifikovali, byl víc než nástroj nacistů, dokonce víc než obávaný Ivan, který obsluhoval dieselové motory a mučil a mrzačil vězně. Tento muž, pokud to byl Ivan Hrozný, byl osobně zodpovědný za vraždu jejich matek, otců, bratrů, sester, manželek a dětí."

Roli znalce se však vyhnula (Loftus/ Ketcham 1991, str. 232):

> „‚Když ten případ vezmu,' říkala jsem si v duchu snad stokrát, ‚obrátím se zády ke svému židovskému dědictví. Když ho nevezmu, obrátím se zády ke všemu, pro co jsem posledních 15 let pracovala. Abych byla ke své práci poctivá, musím ten případ posuzovat stejně, jako jsem posuzovala všechny předtím. Jsou-li s identifikacemi očitých svědků problémy, musím vypovídat."

Během rozhovoru s jednou židovskou přítelkyní jí došlo, že všichni její židovští přátelé, známí, příbuzní a v podstatě všichni Židé by ji obvinili ze zrady vlastního národa, kdyby v případě Johna Demjanjuka vypovídala pro obhajobu (tamtéž, str. 228 ad.):

---

[252] Porovnej Bjorklund 2000, Campbell 1998, Dineen 1996, Goldstein/Farmer 1993, Loftus/Doyle 1997, Ofshe 1996, Pendergrast/Gavigan 1996, Wells/Loftus 1984.

„[…] ona [židovská přítelkyně] byla přesvědčená, že jsem ji zradila. Ba co hůř, mnohem hůř, zradila jsem svůj národ, své dědictví, svou rasu. Všechny jsem je zradila, protože jsem si myslela, že existuje možnost, že je John Demjanjuk nevinný.“

P: Takže dr. Loftusová Židy považuje za rasu!

R: Vypadá to tak. Každopádně se rozhodla na stranu obhajoby nepostavit. Proces sledovala v publiku a detailně popisovala, jak moc soucítí s ostatními Židy i svědky, kteří bojovali se svou pamětí. S obžalovaným však soucit neměla. Americká občanka dr. Loftusová nechala Demjanjuka na holičkách, protože cítila větší závazek ke svému židovství než k pravdě nebo člověku, který byl – alespoň formálně – jejím americkým krajanem. Byla připravena akceptovat vraždu nevinného, i když pomohla najít náhradního znalce na zhodnocení spolehlivosti paměti svědků. Demjanjuka napřed odsoudili k smrti, ale nepopravili a to, že ho nakonec pustili na svobodu, byla zásluha výhradně jeho obhájců a podpory různých revizionistických badatelů (porovnej Song 2003, Countess 2003).

P: Tím víc bude rozhořčená, že se na ni odvolávají „popírači holocaustu“!

R: To se vsaďte. Toto byla její reakce, když se dozvěděla, že její práci citují revizionisté (Shermer 1997, str. 183):

„Byla šokovaná a nechápala, co se děje.“

P: Takže dr. Loftusová není ochotná využít výsledky svého výzkumu v trestním řízení týkajícím se jejích souvěrců.

R: Přesně tak. Tím je však jako znalkyně ještě důvěryhodnější, protože její závěry nelze odmítnout jako „antisemitské“ nebo „nacistické“.
Jak uvidíme později, postup proti Johnu Demjanjukovi se jen v máločem lišil od dalších procesů se skutečnými či domnělými nacistickými zločinci, zejména těch s velkou publicitou, jako byl Eichmannův soud v Jeruzalému, osvětimský proces ve Frankfurtu, majdanský proces v Düsseldorfu, procesy proti Klausovi Barbiemu, Maurice Paponovi, Erichovi Priebkemu atd.
K faktorům dr. Loftusové, které přispívají ke zdeformování paměti svědků vypovídajících proti údajným nacistickým zločincům (jež jsem označil [a] až [f]), bych doplnil ještě pár dalších:

g. Lze předpokládat, že dr. Loftusová má vyšší smysl pro profesní etiku a větší úctu k pravdě než průměrný svědek. Ani tak se ale nedokázala přinutit vypovídat ve prospěch obhajoby, protože by se to prý rovnalo „zradě rasy“.* Zajímalo by mě, jestli si dr. Loftusová uvědomuje, co říká. Pro Židy je pravda zavrženíhodná, pokud neslouží v jejich prospěch a naopak lži nebo obyčejná lhostejnost jsou v případě užitečnosti naprosto přijatelné. Jakou pravdymilovnost tedy můžeme čekat od „obyčejných“ židovských svědků, které žádná profesní etika nesvazuje?
h. Zprávy o zážitcích různých svědků se odjakživa mohutně šířily ústně, písemně, rádiem i televizí – a hlavně mezi samotnými svědky vzájemnými diskusemi nebo prostřednictvím nejrůznějších pomocných organizací, které v táborech vznikaly hned po válce.

* Jen pro zajímavost: co by se asi dělo, kdyby nějaký nežidovský znalec odmítl vypovídat ve prospěch Žida s odůvodněním, že by tím zradil svou rasu?; pozn. překl.

Sugescí a představivostí lze implementovat vzpomínky na události, které se nestaly popisovaným způsobem nebo dokonce vůbec. Proto by se mnohé výpovědi o traumatických zážitcích – jako například sexuálním zneužívání v raném dětství – měly brát se skepticismem.	**Sugescí a představivostí lze implementovat vzpomínky na události, které se nestaly popisovaným způsobem nebo dokonce vůbec. Proto by se mnohé výpovědi o traumatických zážitcích – jako například o plynových komorách během „holocaustu" – měly brát se skepticismem.**
Elizabeth Loftusová, mezinárodně uznávaná odbornice, vysoce oceňovaná za zkoumání spolehlivosti lidské paměti (Loftus 1998, str. 62).	Typické revizionistické tvrzení, trestané v Německu, Rakousku, Švýcarsku, Francii, Belgii, Polsku, Izraeli a dalších zemích až 10 lety vězení.

i. Téma „holocaustu" je ve všech západních společnostech nejpozději od konce 70. let všudypřítomné; netřeba dodávat, že se podává krajně jednostranným způsobem.
j. Neznat, neuznávat nebo dokonce zpochybňovat některé věci ohledně „holocaustu" se považuje nejen za nanejvýš společensky neblahé, ale mnohdy i trestné. Tudíž je na svědky vyvíjen silný společenský tlak, aby si na určité věci vzpomínali a na jiné zase zapomínali.

Tyto čtyři faktory přispívají k masivnímu deformování paměti ještě mnohem silněji než faktory vyjmenované dr. Loftusovou.

P: Ale to je jen šedá teorie. Existuje nějaký důkaz, že k takové manipulaci s pamětí skutečně došlo?

R: Nejprve bych citoval dva světově proslulé „lovce nacistů". Prvním je Efraim Zuroff z Izraele. Ten v knize *Povolání: lovec nacistů* popisuje hon na Josefa Mengeleho, doktora z Osvětimi. Mengele je dnes znám jako „anděl smrti z Osvětimi", který prý na nespočtu vězňů prováděl kruté pokusy a měl se podílet na vraždě statisíců lidí v plynových komorách (Posner/Ware 1986). Zuroff během pátrání narazil na – pro něj – zajímavou skutečnost, že přeživší Mengeleho během obsáhlých výslechů bezprostředně po válce vůbec nepopisovali jako odporného zločince, na rozdíl od tvrzení 20 let poté nebo ještě později (Zuroff 1994, str. 127 ad.):

> „Obsah těchto článků[253] byl velmi překvapivý, protože bylo jasně vidět, že Mengele z roku 1985, který se stal symbolem zla a ztělesněním zvrácené vědy, tuto pověst v roce 1947 ještě neměl. […Zuroff podotkl] že Mengele nebyl v žebříčku zločinců pokládán za vysoce postaveného [v roce 1947], ani se jeho zatčení nepokládalo za událost zvláštního významu. [...] Toto zjištění byl vlastně první signál, že se význam nechvalně proslulého ‚anděla smrti' v průběhu let mílovými kroky zvětšoval. [Mengele] v jistém smyslu nebyl tím člověkem, kterého ve stejné době [1985] hledali v Jižní Americe."

[253] Různé noviny vydávané po válce „přeživšími" a pro „přeživší", pravidelně žádající o usvědčující výpovědi proti zatčeným nebo obviněným německým funkcionářům; zde se Zuroff odvolává na článek o údajném zatčení Mengeleho počátkem roku 1947, publikovaný v několika novinách (ohledně detailů viz jeho kniha).

P: Přitom by vzpomínky po dvou letech ještě měly být čerstvé, na rozdíl od svědectví po 20 nebo 30 letech.

R: Samozřejmě. To naznačuje, že věci, které svědci v roce 1980 nebo 1985 popisovali jako vlastní vzpomínky, ve skutečnosti nebyly nic jiného než klišé, která se jim po dvaceti letech masové sugesce uložila do paměti jako „falešné vzpomínky".

Druhý „lovec nacistů", o kterém chci mluvit, je Adalbert Rückerl, dlouholetý předseda Ústředny zemských justičních správ v Ludwigsburgu, založené v roce 1958 výhradně za účelem vyšetřování údajných nacistických zločinů. Ten po zhruba 20 letech vyšetřovací činnosti jen tak mimochodem zmínil, že si už svědci v Austrálii ohledně dění v táborech nedokážou vzpomenout na detaily – v naprostém protikladu ve srovnání se svědky z Evropy, USA a Izraele (Rückerl 1984, str. 258 ad.). Pochopitelně neřešil otázku, proč tomu tak je. Jediný skutečný rozdíl mezi Austrálií a ostatními kontinenty je ten, že v australské společnosti holocaust až do konce 70. let nebyl významné téma. Média, politici ani soudy se jím nezabývaly a přeživší emigranti byli v této řídce obydlené zemi výrazně méně organizovaní než v Evropě, Izraeli nebo USA. Vyšetřovatelé to sice nepochopili, ale v Austrálii ve skutečnosti narazili na lidi, kteří byli mnohem méně zmanipulovaní.

Mezitím samozřejmě holocaustová propaganda celosvětově dosáhla takových rozměrů, že se již nedá počítat s tím, že by se ještě na světě našel někdo, kdo by sugestivní síle této největší propagandistické kampaně v lidských dějinách unikl.

A nakonec bych rád uvedl konkrétní příklad, jak sugestivní síla neomylného holocaustového dogmatu působí na svědky. Koncem roku 1958 začalo vyšetřování k velkému osvětimskému procesu ve Frankfurtu trestním oznámením na Wilhelma Bogera, který jako příslušník gestapa v Osvětimi prováděl výslechy. Okamžitě se vynořila spousta svědků, kteří ho obviňovali, že tam spáchal nespočet krutostí – bestiální mučení, příšerné vraždy, účast na svévolných popravách a masovém plynování. Během vyšetřování vyslechli také německou Židovku jménem Maryla Rosenthalová, která v Osvětimi působila jako jedna z jeho sekretářek. První výslech paní Rosenthalové ztroskotal na tom, že nemohla potvrdit ani obvinění vůči bývalému šéfovi ani celková obvinění z krutostí v Osvětimi. Ve své výpovědi mimo jiné popsala dobrý vztah se šéfem i celkovou dobrou atmosféru:[254]

> „Boger na mě byl milý a pokud jde o mě, nemůžu si na něj stěžovat. Dokonce zašel tak daleko, že mi skoro pravidelně nechával své jídlo v nádobí pod záminkou, že ho mám umýt. Krom toho mi opatřoval šaty z tábora Březinka. [...] Byl velmi laskavý i k ostatním židovským vězeňkyním, pracujícím na politickém oddělení, a my Židovky jsme ho měly velmi rády. Také si pamatuji, že nechoval žádnou evidentní nenávist k Židům. [...] Celkově vzato, pokud jde o mne i ostatní vězeňkyně na politickém oddělení, nemohu o Bogerovi při nejlepší vůli říct nic špatného."

A teď velmi důležitá pasáž svědectví, dávejte pozor! Paní Rosenthalová popisuje, jak ženy z politického oddělení klábosily na záchodech a vyměňovaly si nejnovější táborové drby.

P: Právě takhle vznikají fámy!

R: Přesně tak. Paní Rosenthalová nicméně říká, že se takovým tlachům vyhýbala. Dobře ale znala jejich obsah:

---

[254] Protokol o výslechu Maryly Rosenthalové z 21.-22. února 1959, Staatsanwaltschaft… 1959, vol. 4, str. 507-515; detailněji porovnej G. Rudolf 2004b.

„Mezi vězni se říkalo, že když Boger přišel do mužského tábora, pravidelně docházelo k masakrům. Nic přesného jsem se o tom nikdy nedozvěděla. Mně se o ničem takovém nikdy nezmínil. Nikdy jsem ho neviděla citově rozrušeného. Při nejlepší vůli tedy nemohu říct nic o tom, kdy a kde zastřelil vězně. Kromě služební pistole, kterou nosil za opaskem, jsem u něj jinou zbraň nikdy neviděla. V kanceláři jsem neviděla žádnou pušku nebo samopal. Také jsem nemohla říct, že by na jeho uniformě byly nějaké skvrny, které by mohly poukazovat na popravy zastřelením."

Během druhého výslechu 10. prosince 1959 paní Rosenthalovou konfrontovali s rozpory mezi jejím polehčujícím svědectvím a přitěžujícími svědectvími ostatních vězňů. Snažila se to vysvětlit tím, že si to asi dobře nepamatuje a že to, co tehdy v Osvětimi prožívala,

„na mě prostě bylo moc. Nedokážu jasně pochopit a zpracovat, co jsem tam tehdy viděla a slyšela. To může být jeden z důvodů, proč už si dnes nejsem schopná vybavit konkrétní detaily, které jsem tehdy snad mohla vědět. Teď jsem se ve Frankfurtu setkala s bývalými kolegyněmi z Osvětimi a samozřejmě jsme mluvily i o tehdejší době. Musím říct, že mě neustále udivovalo, na jaké detaily si mé kolegyně stále pamatovaly. Jak jsem řekla, já si na to už nevzpomínám. Chci zdůraznit, že nemám sebemenší zájem někoho chránit. Na druhou stranu však nemohu říkat něco, co nevím." (Staatsanwaltschaft… 1959, vol. 20, str. 3183)

P: Zajímavé, že své bývalé spoluvězeňkyně označuje výrazem „kolegyně"!

R: Není to příznačné? Když na ni vyšetřovatelé pořád dokola tlačí, proč si nedokáže vzpomenout na detaily nějakých hrůz a identitu pachatelů, tvrdí, že tehdy hrůzy prožívala jako v transu a odmítala brát na vědomí, co se kolem ní děje (tamtéž, str. 3184 ad.).
Toto naprosto se vymykající svědectví paní Rosenthalové – jediné jednoznačně ospravedlňující mezi všemi bývalými sekretářkami na politickém oddělení – je v příslušné literatuře všeobecně uznávané. Etablovaní historici holocaustu – stejně jako porotní soud ve Frankfurtu – ho vysvětlují tím, že své hrozné zážitky musela potlačit, vytěsnit je z paměti a všechno naprosto vymazat z podvědomí – jak sama tvrdila u druhého výslechu (Wittmann 1999).

P: To je stejné vysvětlení, jaké mají psychiatři ohledně údajně potlačených vzpomínek na zneužívání v dětství.

R: Dobrý postřeh. Ale podívejme se na celou věc ještě podrobněji. Paní Rosenthalová byla první sekretářka – a vlastně vůbec první žena –, která byla v této věci během vyšetřování vyslechnuta. U prvního výslechu si vzpomněla na mnoho detailů ohledně výborného chování laskavého pana Bogera. O hrůzách – kterým údajně měla být přítomna – poprvé (vědomě) slyšela od vyšetřovatelů. Ti byli „taktní", kompetentní a působili na svědkyni přesvědčivě. Proto omlouvala mezery v paměti, které jí vyčítali, špatnou pamětí a tím, že se nezapojovala do drbů ostatních vězeňkyň.
Než ji vyslýchali podruhé, sešla se s pár bývalými „kolegyněmi". Již slovo „kolegyně" naznačuje, že se v Osvětimi považovala za normální zaměstnankyni – ne za otrokyni ve vyhlazovacím táboře. Její „kolegyně" (a možná i jiní „přeživší") jí vyprávěly o hrůzách, což ji překvapilo, protože si na nic takového nemohla vzpomenout. Ale protože to odpovídalo tomu, co slyšela od vyšetřovatelů a co od ní chtěli potvrdit, a protože se zdálo, že je jediná, kdo si to pamatuje jinak, došla k závěru, že to musí být špatnou pamětí. Po ruce by-

lo vysvětlení, že prostě vytěsnila hrůzy minulosti z paměti – do podvědomí. Neustoupila však od tvrzení, že si na nic takového nemůže vzpomenout.

Mimochodem, vyvstává zde otázka, jak bylo možné, že paní Rosenthalová mohla před svým druhým výslechem hovořit s několika bývalými spoluvězeňkyněmi a vyměňovat si s nimi vzpomínky. Kdo to setkání zorganizoval? Příslušná literatura se zmiňuje o tom, že takové schůzky organizovaly vězeňské spolky, které často silně ovlivňovaly svědectví před soudem (Rückerl 1984, str. 256; Oppitz 1979, str. 113 ad., 239; Laternser 1966).

Tvrzení Maryly Rosenthalové, že si vědomě nemůže na žádné hrůzy vzpomenout, se ospravedlňuje tím, že všechno prožívala jako v transu. To je v evidentním rozporu se skutečností, že si na minulost vzpomínala velmi detailně, ovšem pozitivním způsobem, který se absolutně neslučoval s tím, co měla vytěsnit do podvědomí. Přesně tentýž způsob používají pacienti, kteří se také stali oběťmi manipulace s pamětí, aby si vysvětlili paradoxní situaci, kdy jsou jejich vědomé vzpomínky v rozporu s tím, co jim k věření namlouvají „odborníci".

Také chování paní Rosenthalové – pozitivní líčení Bogera, návrat do Německa, protože se jí v Izraeli nelíbilo, používání výrazu „kolegyně" ve vztahu ke spoluvězeňkyním – poukazuje na to, že ji události v Osvětimi *netraumatizovaly*.

Je tedy docela dobře možné, že ji „traumatizovalo" něco jiného, totiž zastrašování ze strany zmanipulovaných vězňů, organizací, mediálních zpráv, vyjádření státního zastupitelství a později soudců. To také potvrzuje skutečnost, že tvrzení paní Rosenthalové o absenci vzpomínek kvůli „traumatu" byla s dalšími a dalšími výslechy stále důraznější.

P: Je frustrující se dozvědět, jak je lidská paměť ve skutečnosti nespolehlivá.

R: Proto je nejlepší být si svých nedostatků vědom a nedůvěřovat vždy lehkovážně své paměti.

Z mého pohledu je mnohem znepokojivější fakt, že ospravedlňující svědectví paní Rosenthalové před soudem ve Frankfurtu brali jako přitěžující! Podle soudce byly hrůzy v Osvětimi tak strašné, že svědkyně – paní Rosenthalová – byla tak „traumatizovaná", že na ně úplně zapomněla a teď je naprosto zastrašená, protože už vůbec nemůže důvěřovat své paměti. Podle této logiky můžete udělat z každého polehčujícího svědectví přitěžující. Tím se veškeré logické hodnocení důkazů a hledání pravdy staví na hlavu. Jednou dané tvrzení se už nedá logicky vyvrátit.

P: Co si myslíte o tvrzeních svědků, kteří se v posledních letech objevují na veřejnosti, aby vyprávěli své zážitky z války?

R: V roce 1995 jsem s jedním takovým svědkem dělal rozhovor i já sám. Byl to dr. Hans Münch, který za války sloužil v Osvětimi jako lékař (Rudolf 1997c). Z mého rozhovoru s tehdy 84letým Münchem vyplynulo, že jsou jeho tvrzení plná vnitřních rozporů a v klíčových částech odporují materiální realitě. Dr. Münch po intenzivním zpovídání přiznal, že jeho původní tvrzení, že všechno, o čem mluvil a co zažil, bylo lživé. Tak zdrcující výsledky ve věci paměti starců hovořících o událostech, které podle svých tvrzení zažili několik desetiletí předtím, by nikoho neměly překvapovat, a to nejen kvůli jejich věku. Dr. Münch se tímto tématem intenzivně zabýval 50 let. Po válce ho opakovaně vyslýchali, u mnoha soudů stanul jako svědek, byl v intenzivním kontaktu s organizacemi bývalých vězňů, desítky let četl literaturu přeživších a často se jednotlivcům i masmédiím hlásil na rozhovory. Že by jeho paměť zůstala tím vším nedotčená, je vyloučené.

Krátce po publikování mého rozhovoru s dr. Münchem s ním otiskl krátký rozhovor také *Der Spiegel*, možná ve snaze napravit mu po mém interview reputaci. Jejich rozhovor byl

ale velmi povrchní a vyznačoval se provokativním, sugestivním kladením otázek, což je již samo o sobě způsob manipulace s pamětí dotazovaného (Schirra 1998, str. 90 ad.). Münchovy odpovědi byly tak nehorázné, že ho francouzský státní zástupce obžaloval z podněcování nenávisti. Trest si nemusel odpykat jen díky pokročilému stadiu Alzheimerovy choroby (*Tageszeitung*, Oct. 19, 2001, str. 11).

P: To polopaticky řečeno znamená, že jsme dnes konfrontováni s pacienty trpícími Alzheimerem, jejichž tvrzení o Osvětimi máme pokládat za nezvratnou pravdu.

R: Ano. Pověstná nespolehlivost vyprávění starců o jejich zážitcích z mládí však médiím nebrání vytahovat takové „zázračné svědky“ ještě 60 let po válce, aby vyvrátili tvrzení revizionistů.[255] V polovině 90. let dokonce odstartovaly některé ambiciózní projekty, jejichž jediným účelem bylo systematicky shromažďovat a zaznamenávat výpovědi pomalu senilnějících přeživších holocaust. Jeden projekt spustil koncem roku 1994 Steven Spielberg, další pak německo-židovské Centrum Mosese Mendelssohna v Postupimi (město u Berlína) pod vedením německo-židovského historika Julia Schoepse a amerického profesora literatury, dr. Geoffreye Hartmanna (Yale).[256]

Jak vědecké takové projekty jsou, dokládá Spielbergova iniciativa. Rozhovory se svědky vedou dobrovolníci, kteří projdou 20hodinovým školením. Mnohých z těchto dobrovolníků se holocaust také nějak dotkl – ať už to znamená cokoliv (*Stuttgarter Zeitung*, Dec. 28, 1994).

P: To pravděpodobně znamená, že nejsou schopni vést kritické rozhovory, protože nemají žádné historické znalosti.

R: Samozřejmě že nemají. A to, že se jich holocaust nějak dotkl, neznamená nic jiného, než že jsou emocionálně zaujatí. Kritický postoj ke svědkům je dokonce nežádoucí, jak vyplývá z tiskové zprávy Mendelssohnova centra ohledně jejich způsobu dotazování:

> „Otázky bez instrukcí.
>
> Jakkoliv je vědecké zhodnocení osobních vzpomínek těžké, je to právě subjektivita líčení, která slibuje zachycení historické zkušenosti, která se vyhýbá křehké faktičnosti obvyklé historizace. Člověk se podobně jako v psychoanalytickém rozhovoru snaží velmi zdrženlivou technikou kladení otázek nechat svědkovi prostor pro jeho vzpomínky, aby byla zaručena autentičnost popisu.“ („Archive der Erinnerung“, *Süddeutsche Zeitung*, July 3, 1995)

P: Co proti této metodě máte?

R: Od kdy se lze dobrat pravdy subjektivitou?

Zde použitá technika rozhovoru se v sociologii nazývá „narativní interview“. Během takového rozhovoru se tazatel přizpůsobuje směřování dotazovaného. Tato technika je založena na lidském sklonu k vypravování a nechává vypravěči naprostou volnost, i když vykládá úplné bajky. Tak tazatel může poznat subjektivní myšlenkové pochody dotazovaného. Proto mu musí naznačovat, aby v příběhu pokračoval bez ohledu na to, jak dalece se může vzdálit od objektivní pravdy. To se dělá větším či menším potvrzováním řečeného, což do-

---

[255] Tak například Oskar Gröning, bývalý SS-man sloužící v Osvětimi, který v roce 2005 poskytl rozhovor k 60. výročí osvobození Osvětimi ve věku 83 let: „The Nazi's testimony“, *The Guardian*, Jan. 10, 2005; viz také TV dokument Auschwitz… 2005; porovnej Vehlewald 2005.

[256] Porovnej *Newsweek*, Nov. 21, 1994; *New York Times*, Jan. 7, 1996; *Geschichte mit Pfiff*, Nov. 1996, str. 37; *Welt am Sonntag*, Nov. 17, 1996.

tazovaného povzbuzuje k pokračování, nebo dokonce nadhazováním určitých výrazů, aby se dotazovaný nasměroval určitým směrem, jako např. „plynová komora“. To je samo o sobě určitá forma manipulace nazývaná „efekt tazatele“ (porovnej Fuchs-Heinritz et al. 1994, str. 317). Kritické otázky součástí takových rozhovorů nejsou, protože by narušily nebo dokonce zastavily plynulost vyprávění.

Výsledkem takového rozhovoru je nanejvýš subjektivní příběh, který se přizpůsobuje objektivní pravdě jen ve výjimečných případech. Pokud někdo výsledek takových rozhovorů prohlašuje za objektivní realitu, dopouští se té nejtěžší chyby. Pokud někdo má sociologickou znalost takových rozhovorů a přesto je prohlašuje za „pravdivé“, nejde mu o nic jiného než o podvod.

Fakt je ten, že pouze kritická analýza svědeckých výpovědí – a ta vyžaduje nanejvýš důležité kritické otázky *během* rozhovorů – nám může umožnit rozlišit skutečné zážitky vězňů od toho, co – vědomě nebo nevědomě – smísili se zážitky během posledních 50 let. Kritika je vědecká metoda. V tomto kontextu to znamená hodnotit svědectví z hlediska vnitřních rozporů a určovat, zda jsou v souladu s tím, co jsme určili jako objektivní pravdu jinými prostředky.

Dát svědkům jednoduše možnost nekriticky vyprávět své historky a prohlašovat je za dogmatickou pravdu nás vrací do doby kamenné, kde pravdu určovali kouzelníci a šamani se svými legendami.

Bohužel projekty uvedené výše nejsou jediné, které používají tuto podvodnou techniku. Ve skutečnosti jsou tímto způsobem vedeny prakticky všechny rozhovory s přeživšími holocaust, ať už je vedou média, vyšetřovatelé či soudy, případně mainstreamoví historikové nebo sociologové. Kritické pokládání otázek přeživším je tabu (viz citáty na str. 108 ad.).

Německá státní zástupkyně Helge Grabitzová, abych uvedl jiný typický příklad, si myslí, že by se „přeživším“ neměly pokládat kritické otázky, ale člověk by měl vyjadřovat hlavně empatii a pochopení, což je jen jiný způsob vyjadřování (Grabitz 1986, str. 12 ad., 78, 87).

A teď si představte, že tito „přeživší holocaust“ absolvují takovéto rozhovory, mnozí pořád dokola. Ať jsou jejich historky sebefantastičtější, okolí je v nich neustále povzbuzuje a utvrzuje. Co myslíte, jaký má takové vypravěčství na vzpomínky svědků asi vliv?

P: Určitě nebudou zrovna nejpřesnější.

R: Na to vemte jed. Taková technika dotazování proto nemá s historickou vědou nic společného. Já tyto projekty pokládám za nebezpečné, protože vytvářejí nerozeznatelnou směsici faktů, omylů a lží a dávají jim vědeckou nálepku „autentické“ pravdy, jež se pak využívá k upevňování dogmatu vynucovaného v mnoha zemích trestním zákonem. Jednou si vědci nad touto směsicí nekompetentnosti, podvodných technik a dogmatické slepoty budou rvát vlasy na hlavě.

4.2.3. Fantomová nemoc

R: Ve svědectvích o dění v koncentračních a údajných vyhlazovacích táborech nacházíme výpovědi, v nichž vězni popisují, jak onemocněli tyfem.[257] Jak jsme již viděli, v různých táborech Třetí říše znova a znova propukaly tyfové epidemie, kterým podlehly desetitisíce vězňů, ale i mnoho dozorců. Z hlediska naší studie je zajímavé, jak lékaři popisují vliv tyfu

[257] Porovnej případ Jakob Freimarka, popsaný in Rudolf 2003a, str. 145-179.

na lidské vnímání a paměť. Dr. Otto Humm živě popisuje typické příznaky nemoci a její vývoj (Humm 2004). Jednou z charakteristik je, že se pacient při plně rozvinutém onemocnění chová krajně psychoticky. Nachází se v jakémsi deliriu (Heggelin 1951). Například dr. Hans Kilian ve svých pamětech popisuje případ, který za války viděl na východní frontě. Pod titulkem „Fantomová nemoc“ píše (Kilian 1964, str. 220-225):

> „17. březen. Dnes mám v plánu něco extra, jet do Chilowa, abych se podíval na případy tyfu ve zvláštním lazaretu. […] Internista mi šeptá: ‚Nelekněte se, profesore, ti muži jsou velmi neklidní, někteří jsou šílení!‘ […]
>
> Tři muži se skutečně pohybují otupěle. Jeden gestikuluje, něco si mumlá, chodí od postele k posteli. Neví, co dělá nebo říká ani kde je. Další lomcuje oknem, evidentně chce ven. Sanitář ho pevně drží a snaží se ho uchlácholit, ale on mu zjevně nerozumí ani slovo. Neodpovídá ani nereaguje, poslouchá své vnitřní nutkání a podobně jako vzpurné zvíře se nenechá odradit. Třetí s červeným opuchlým obličejem a zarudlýma očima dělá výhrůžná gesta, ale má naprosto nepřítomný pohled. Potácí se přímo k nám. Huláká a přichází blíž a blíž. Člověk má dojem, že nás pokládá za Rusy. Rychle ho chytáme za ruce, chceme ho uklidnit, snažíme se ho otočit a dovést zpátky k posteli. Řve ve zvířecké panice, zuřivě kolem sebe mlátí a brání se tak vehementně, že nám duševně chorého musí přijít pomoci zkrotit dva sanitáři. Nakonec se nám toho nebohého, naprosto dezorientovaného pacienta daří uložit a přikrýt. Jeden sanitář musí zůstat u postele. […]
>
> Stále sílí můj dojem, že tvrzení, že tyfus je především onemocnění mozku, jakási forma encefalitidy, je správné, protože nápadné projevy se týkají hlavně změn ve fungování mozku. To by vysvětlovalo nesmyslné chození sem a tam, celkovou dezorientaci nemocného, zmatenou a narušenou řeč a v neposlední řadě i silnou otupělost.“

A nyní vezměte v úvahu následující: v létě 1942 v Osvětimi vypukla epidemie tyfu, zabíjející tisíce a tisíce vězňů, dokud se ji koncem roku 1943 nepodařilo dostat úplně pod kontrolu. Tisíce dalších vězňů se však uzdravily během pobytu v táboře, kde byly tisíce obětí tyfu nejprve pohřbeny do masových hrobů, protože krematorium v hlavním táboře nestíhalo; kde byla kvůli nebezpečí znečištění extrémně vysoké hladiny spodní vody napůl rozložená těla opět vykopána a spálena na hranicích; kde byly neustále vykonávány rozsudky smrti poté, co vězni měsíce čekali na revizi procesu nebo na udělení milosti, aniž o tom však mohli mluvit s ostatními vězni, takže těm musely popravy připadat jako svévolné;[258] kde byly časté selekce vězňů, kteří pak ostatním zmizeli ze vzpomínek. Když někteří vězni kvůli nákaze tyfem trpěli děsivými halucinacemi, které mohli po uzdravení od reality odlišit jen stěží, pokud vůbec: jaké „vzpomínky“ si s sebou takoví vězni odnášeli, když byli na konci války propuštěni?

P: Chcete říct, že očití svědci masového vyhlazování jen trpěli halucinacemi?

[258] SS soudce Konrad Morgen před IMT vypověděl, že za války vedl vyšetřování proti Maximilianu Grabnerovi, šéfovi politického oddělení v Osvětimi, kvůli 2 000 případů svévolného zabití (IMT, vol. 20, str. 507). Jeho svědectví však není příliš věrohodné, jelikož vypovídal pod nátlakem a v řadě případů lhal, např. o mýdle vyráběném z lidského tuku (viz Faurisson 1987). Jeho tvrzení tedy mohla být zveličená. Na druhou stranu i sám Boger tvrdil, že 13. a 14. října 1944 svědčil v soudním řízení proti svému bývalému nadřízenému Grabnerovi (Staatsanwaltschaft… 1059, vol. 5, str. 825).

R: Žádný ze zde uváděných faktorů vysvětlujících falešná svědectví si nenárokuje schopnost vysvětlit všechno. Nicméně jsem přesvědčen, že musíme vzít do úvahy veškeré faktory snižující věrohodnost výpovědí. Ne všechna svědectví lze vysvětlit tyfovým deliriem, ale věřím, že někteří z tisíců vězňů upoutaných na lůžko kvůli onemocnění tyfem měli halucinace podobné hrůzným historkám, které o Osvětimi posloucháme dnes a denně. Krom toho se nedá předpokládat, že by byla vězňům v německých koncentračních táborech poskytována lékařská a psychiatrická péče nezbytná k odvrácení dlouhodobých fyzických i psychických následků tyfu. Z výše uvedeného citátu prof. Kiliana je jasné, že této epidemii tehdy ještě ani dost dobře nerozuměli.

Halucinace nemocných vězňů každopádně musely přilévat další olej do ohniska drbů, které v táboře kolovaly i bez nich.

4.2.4. Úmyslné přehánění a lhaní

R: Nějak se nemůžu zbavit dojmu, že se nás snažíte přesvědčit, že všechny lživé a zveličené historky o holocaustu vyplývají jen z politováníhodných omylů, jako kdyby neexistovalo žádné úmyslné lhaní.

R: Tak naivní nejsem. Na straně 69 jsem položil řečnickou otázku, kolik patologických lhářů by se našlo mezi 5 000 000 přeživších holocaust. Položit tuto důležitou otázku je naprosto legitimní. Kolik myslíte, že by jich statisticky bylo? 100? Nebo snad 1 000? To zhruba odpovídá počtu svědků, kteří potvrzují existenci masového vyhlazování. Seriózně uvažující člověk nemůže předpokládat, že v emocemi nabité atmosféře po druhé světové válce nikdo nelhal. V přednášce 2.14. jsem hovořil o prof. Maserovi, který ve své poslední knize rozebírá propagandistické lži spojenců. Něco si z ní ocitujeme.

Maser se v první řadě zabývá pochybným základem celkového počtu obětí holocaustu: od super nafouknutého počtu 26 milionů podle švýcarských novin *Berner Tagwacht* z 24. srpna 1945[259] po 1,5 milionů uváděných jinými švýcarskými novinami, *Baseler Nachrichten* ze 13. června 1946 – to jsou dva klasické zdroje často uváděné revizionisty (Maser 2004, str. 333). Pak čtenáři předkládá celou řadu nafouknutých čísel, údajného počtu obětí Osvětimi, kterou prezentovaly různé orgány (str. 334), a také v souvislosti se snížením počtu obětí Osvětimi ze 4 milionů na jeden v roce 1990. Dále cituje přiznání polského novináře Ernesta Skalskiho, že antifašisté lžou (porovnej str. 92 ad. této knihy).

A teď pár citátů z Masera, kde výslovně hovoří o lžích a zveličování ohledně holocaustu. Na str. 339 vysvětluje svůj názor na vznik historek o plynování v Osvětimi:

> „Stalinovo čtyřmilionové tvrzení [o Osvětimi] dalo vzniknout celým knihovnám, jejichž autoři se hlavně snažili tuto Stalinovu konkretizaci zpětně potvrdit. [...] Ani on [Stalinův hlavní propagandista Ilja Ehrenburg] ani ostatní kronikáři nepochopili, že Stalinovi šlo jen o to <u>přeháněním</u> a konstruováním kritérií uchránit sebe a příslušné funkcionáře před tím, aby je světová veřejnost odhalila [...] jako zločince proti lidskosti. [...] To, že Stalin lživě prezentoval až dva miliony Židů, kteří se po válce ne-

---

[259] Porovnej číslo 26 milionů citované na začátku této knihy, str. 20; celkový počet 26 milionů obětí uvádí také francouzský vládní propagandista Aroneanu (1945), str. 197.

mohli vrátit ze SSSR, protože tam přišli o život, jako oběti nacistického režimu, pro mnohé z nich nebylo téma." (zvýraznění doplněno)

Maser dává spojeneckou propagandu krutostí do souvislosti s odhalením sovětských krutostí německou armádou. Wehrmacht objevoval hrůznosti prakticky v každém větším městě, které obsadil, hned od začátku východního tažení. Sověti během rychlého ústupu masakrovali své odpůrce, kteří po stovkách a tisících seděli ve věznicích na Ukrajině, v Rusku a pobaltských státech. Když přišli Němci, nacházeli věznice plné hnijících mrtvol. Německo se chopilo příležitosti a využilo tyto objevy k apelování na evropskou mládež, aby pomáhala bojovat s nebezpečím komunismu. Toto volání na pomoc bylo poměrně úspěšné, zvlášť když Němci našli masové hroby v Katyni a později také na jiných místech, kde Sověti pohřbili oběti masové vraždy 20 000 příslušníků polské elity (Kadell 1991, str. 73 ad.; Sanford 2005). Německu se v průběhu let podařilo naverbovat k boji proti Sovětskému svazu přes milion zahraničních dobrovolníků, největší dobrovolnickou armádu v historii lidstva, jaká kdy bojovala za cizí zemi.
Aby se spojenci s úspěchy německé propagandy vypořádali, dělali všechno možné pro vymýšlení či podporu historek o masovém vraždění ze strany Němců. Maser na str. 341 popisuje, jak mu Ellic Howe, bývalý příslušník britského Úřadu pro vedení politické války (Political Warfare Executive), tedy britské továrny na lži (porovnej Howe 1982), osobně přiznal, že Britové hned po objevení masových hrobů v Katyni po Polsku šířili plakáty s následujícím smyšleným obsahem:

> „[Generální gouvernement nařídil] uspořádání exkurze výboru všech etnických skupin žijících v Polsku do Osvětimi. Tato exkurze má zjistit, jak humánní jsou ve srovnání s bolševickými metodami prostředky, které se používají k masovému vyhlazování polského národa. Německá věda zde vykonala zázrak pro evropskou kulturu; místo brutálního masakrování otravné chátry v Osvětimi člověk může vidět plynové a parní komory, elektrické desky atd., kterými se tisícům Poláků co nejrychleji dopomáhá od života k smrti, a svým způsobem je to ke cti celému německému národu. Stačí uvést, že jen krematorium může zlikvidovat 3 000 těl denně."

P: Zase tu máme parní komory a popravování elektřinou. Takže to vymysleli Britové!
R: Alespoň v tomto případě. Jak vidíte, Britové i na tomto plakátu dokázali vytáhnout Katyň („ve srovnání s bolševickými metodami"). Ale podle Masera to bylo pouze jedno z mnoha propagandistických opatření majících za cíl vyvážit úspěchy německé propagandy kolem nálezu masových hrobů v Katyni:

> „Například 23. března 1943 […] rádio ‚Sviet', provozované britskou tajnou službou a vysílající polsky, v rámci protipropagandy odvysílalo lživé tvrzení, […] podle něhož Němci v osvětimském krematoriu denně spalují asi 3 000 lidí, ‚hlavně Židů'. O tomto počtu 13. dubna 1943 hovořil také německý rozhlas v souvislosti s první exhumací zavražděných Poláků [v Katyni]. 15. dubna 1943 se ‚*Pravda*' [sovětské noviny] snažila připsat počet 3 000 Němcům a zfalšovat tak historii." (str. 343, zvýraznění doplněno)

Maser také vysvětluje, proč byla pro spojence protipropaganda tak důležitá:

„Klíčovým důvodem, proč britská tajná služba podporovala lživou propagandu, však byla snaha pracovat proti úspěchům německé propagandy, kterou mohly podporovat autentické skutečnosti. Přestože Britové věděli o zločinu Rudé armády v Katyni i prolhaných stalinistických dezinformačních opatřeních, […]. Američané to dělali stejně. […] Kdyby Britové publikovali, co jejich tajná služba věděla od léta 1941, […] vrazili by nůž do zad svému spojenci SSSR, který se usilovně snažil stabilizovat svou lživou propagandu o vraždění v Katyni […] vyobrazováním zločinu spáchaného sovětskými jednotkami jako zločinu německého Wehrmachtu. Navíc byli Britové nuceni vzít na sebe zodpovědnost za veřejné šíření sovětského padělání dějin jako autentických informací." (str. 342 ad., zvýraznění doplněno)

P: Takže aby se ututlaly Stalinovy masové vraždy v Katyni i jinde, Britové a Američané si vymysleli a šířili lež o německých plynových komorách.

R: Ano, ale propaganda plynových komor je starší než od jara 1943, z doby odhalení masových hrobů v Katyni, jak zdůrazňuje Maser – ačkoliv starší propaganda měla jiný původ:

„Osvětimskému podzemnímu hnutí se v květnu nebo červnu 1942 poprvé podařilo poslat do Londýna zprávu, v níž se mluvilo o ‚plynování v plynových komorách' v nedávné době. Britská tajná služba se od něj 25. srpna 1942 dozvěděla, že […] už bylo zavražděno 300 000 vězňů, což Britové mlčky přijali, ačkoliv každému bylo jasné, že to je výplod fantazie, který nemá s realitou nic společného." (str. 342, zvýraznění doplněno)

Maser zde naráží na skutečnost, že Britové prolomili německé šifrování a měli tak přístup ke zprávám o počtu vězňů, které velitelé koncentračních táborů posílali do Berlína. Britové tím pádem věděli, že počet 300 000 obětí je lež, protože do Osvětimi byl do té doby deportován jen zlomek tohoto počtu.

Maser rovněž vysvětluje, kdo byli lidé z „osvětimského podzemního hnutí", posílající do Londýna tuto lživou propagandu:

„Nesmírné přehánění nepřátelské propagandy […] se zakládalo na šifrovaných zprávách komunistických vězňů z Osvětimi […]. ‚Věřím, že není nijak přehnané,' vysvětlil bývalý komunistický funkcionář Bruno Baum v roce 1949 [Baum 1949, str. 34], ‚když řeknu, že největší část osvětimské propagandy, která se tehdy šířila po světě, byla napsaná námi samotnými v táboře.'" (str. 342, zvýraznění doplněno)

Proto nepřekvapí, že přední spojenečtí zpravodajci tyto zprávy z Osvětimi i odjinud nepokládali za založené na faktech, jak opět upozorňuje Maser:

To, že propagandistické zprávy, snažící se vyvolat rozruch, byly zveličené, v srpnu 1943 přiznal i Victor Cavendish-Bentinck, předseda ‚společného výboru pro zpravodajství', když vysvětloval, že historky o plynování z polských a židovských zdrojů byly vymyšlené a podobaly se propagandě vůči německé armádě z první světové války, která Němcům připisovala výrobu tuku z lidských těl. ‚Jsem přesvědčený,' přiznal, ‚že děláme chybu, když této historce o plynových komorách oficiálně věříme. […] Pokud jde o zabíjení Poláků v plynových komorách, nevěřím, že existuje

jakýkoliv důkaz, že se to skutečně stalo.'" (str. 342 ad., zvýraznění doplněno, viz má pozn. pod čarou 45)

Jak vidíte z podtržených slov, Maserův text je prošpikovaný obviněními z propagandy, lží a výmyslů.

P: A jaké další argumenty na podporu svých tvrzení o lhaní předkládá?

R: Podrobuje kritice některá tvrzení nejznámějších svědků, byť kvůli krátkosti předmětné kapitoly pouze povrchně. Z důvodu prostoru zde uvedu jen několik ukázek týkajících se lidí, kteří jsou často citováni jako klíčoví svědci masového vraždění v Osvětimi: Alfreda Wetzlera, Rudolfa Vrby a Filipa Müllera:

> „[…] informace od Wetzlera a Vrby byly kompilacemi vyprávění jiných vězňů; neboť sami nikdy nebyli svědky plynování ani neviděli plynovou komoru. To, co vyprávěli, měli v Osvětimi například od svého komunistického kolegy Filipa Müllera. […] Co se [spojenci] dozvěděli od Wetzlera a Vrby, bylo vyprávění ‚z doslechu' […]. Navíc ani jednoho z obou zpravodajů nešlo popsat jako spolehlivého posla. Vrba měl evidentní sklon přehánět a Wetzler […] se ukázal jako pseudobásník. […]" (str. 344, zvýraznění doplněno)
>
> „Svědci Wetzler a Vrba nebyli jediní, kteří vykládali své historky, aby dosáhli nasazení armády k osvobození vězňů. […] Aby toho dosáhli, jemu i Vrbovi připadaly propagandistické verze, lži a výmysly oprávněné." (str. 346, zvýraznění doplněno)

Po této pasáži následuje stručná, ale drtivá kritika Wetzlerových a Vrbových tvrzení. Maser je obviňuje nejen z nepřesností, ale i z bezuzdného zveličování – kterého se dopouštěl i osvětimský ‚dodavatel faktů' Filip Müller, jehož knihu z roku 1979 Maser, citující Pressaca (1989, str. 181), považuje za ‚román založený na skutečných událostech' (str. 345). V Maserově poznámce 145 dostává co proto také Miklos Nyiszli:

> „Nyiszli […] bezuzdně lhal." (str. 348, zvýraznění doplněno)

Jako důvod, proč korunní svědci vraždění v osvětimských plynových komorách tolik lhali, přeháněli a vymýšleli si, Maser uvádí:

> „Svědci mluvící o vraždění plynem […] to dělali pod psychickým i fyzickým nátlakem vyšetřovatelů." (str. 348 ad., zvýraznění doplněno)

P: Co se myslí fyzickým nátlakem?

R: No, řekl bych, že moc možností není, ne?

Tolik k Maserovi. Také bych ještě jednou připomněl Ernesta Skalskiho, podle něhož „antifašisté" lžou o holocaustu z „ušlechtilých důvodů" (str. 92 ad.).

Tento problém v jedné ze svých knih popisuje německý právník dr. Friedrich Grimm. Ten píše, jak se krátce po skončení války náhodně potkal s mužem, který se během rozhovoru představil jako pracovník spojeneckého propagandistického úřadu.

P: Možná toho propagandistického úřadu, který popisuje prof. Maser, se všemi jeho profesionálními lháři jako Ellic Howe.

R: To je docela možné. Dr. Grimm během diskuse o vlivu spojenecké propagandy hrůz prohlásil, že teď po válce je čas s propagandou přestat a umožnit mírové soužití národů na základě pravdy. Agent spojeneckého úřadu mu prý odpověděl:

> „Ne, propaganda hrůz, tou jsme vyhráli totální válku. […] A teď teprve pořádně začneme! Budeme v této propagandě hrůz pokračovat, budeme ji stupňovat tak dlouho, až o Němcích nikdo dobrého slova neřekne, až budou všechny sympatie, kterým se Němci v jiných zemích těšili, zničeny a až budou Němci tak zmatení, že už sami nebudou vědět, co dělají.“ (Grimm 1953, str. 146-148; porovnej Grimm 1961, str. 248 ad.)

P: Tak to je síla!

R: Je snad potom nesprávné tvrzení, že většina toho, co posloucháme, není nic jiného než výplod chorých propagandistických mozků? Dalším důkazem, jaké svobodě se dnes Němci těší, je to, že tuto knihu (1953) soud v roce 1998 právě kvůli zmíněnému citátu zakázal a stáhl z oběhu.[260]

Přejděme ke konkrétním příkladům takové propagandy. Klasickým příkladem lží – nebo jemněji řečeno „černé propagandy“ – je historka propagovaná Janem Karskim o táboru Belzec (Karski 1944, str. 339-351). Ta z něj na celá desetiletí udělala „hlavního svědka“ vyhlazovacího programu v tomto táboře, přestože jím popisovanou metodou vyhlazování nebyly „plynové komory“, ale „vlaky smrti“ s podlahou posypanou nehašeným vápnem, které Židům pomalu rozežíralo maso od kostí. Jeho historkou se však příliš zabývat nechci. Raději se zaměřím na jeho tehdejší oficiální činnost. Za války působil jako kurýr polské exilové vlády v Londýně. Skutečnou podstatu této „kurýrní činnosti“ popsal britsko-židovský historik Walter Laqueur následovně (1998, str. 230):

> „Karski žil v letech 1941/1942 v undergroundu ve Varšavě, věnujíce se ‚černé propagandě‘ mezi německými vojáky, tisku a distribuci letáků v němčině.“

P: A to z něj dělá spolehlivého svědka údajného dění v táboře Belzec?

R: Objektivně vzato ho to samozřejmě diskvalifikuje. Analýzy jeho různých prohlášení o Belzecu, která jsou nanejvýš rozporná a ke všemu protiřečí dnes uznávané představě, ve skutečnosti ukazují, že jen šířil „černou propagandu“. Konec konců to tehdy byla jeho práce. V této souvislosti se dá pochopit, proč ho mainstreamoví historici Nolte a Raul Hilberg označují za „nespolehlivého svědka“.[261]

P: Takže jeho činnost kurýra spočívala v tom, že do Londýna dodával více či méně věrohodné lži?

R: Přesně tak. A nebyl v tom sám. Polská exilová vláda pochopitelně udržovala úzké styky s hnutím odporu v okupovaném Polsku, které mělo kromě sabotážních aktivit také hustou síť agentů, kurýrů a propagandistů. Tito propagandisté do Londýna například pravidelně posílali hrůzné zprávy o Osvětimi (porovnej Aynat 2004).

Díky přiznání jednoho z tehdejších předních propagandistů přesně víme, odkud propagandistické zprávy z Osvětimi pocházely.

---

[260] Vydavatel mi kvůli strachu z možných následků odmítl poskytnout jakékoliv další informace.

[261] *Frankfurter Allgemeine Zeitung*, Oct. 7, 2003, str. L 37; porovnej Mattogno 2004a, str. 22-33.

Bruno Baum, poslední předválečný vedoucí Ligy mladých německých komunistů (KJVD) ve Velkém Berlíně,* byl roku 1935 zatčen spolu s Erichem Honeckerem, pozdějším generálním tajemníkem komunistické strany NDR. Baum byl v roce 1937 odsouzen ke 13 letům vězení za nepřátelskou činnost a šíření „protistátních propagandistických materiálů“. V dubnu 1943 ho přeložili do Osvětimi. Jako vyučený elektrikář byl přidělen k vězeňskému oddílu elektrikářů. Baum v táboře okamžitě začal vytvářet podzemní buňky a šířit komunistickou propagandu, což měl snazší díky volnému pohybu po táboře z pracovních důvodů. V polovině roku 1944 se dostal až do vedení rady osvětimských táborových partyzánů, v níž byli mimo jiné i Hermann Langbein (Rakouská komunistická strana, pozdější předseda Osvětimského výboru) a Jozef Cyrankiewicz (polský socialista). Baum a jeho soudruzi pro internacionální socialisticko-komunistické partyzánské vedení shromažďovali špionážní materiál z německé zbrojní výroby a vysílali do Londýna. Krátkovlnným vysílačem se do rádia Londýn dvakrát týdně posílaly hrůzné zprávy o údajně nelidském zacházení s vězni ze strany dozorců z SS a „obludných zločinech nacistů v KT Osvětim, včetně 4,5 milionů zavražděných všech národností“. Tyto zprávy sestavovala a šířila redakční rada táborového podzemního hnutí.[262]
Na konci války Bauma přeložili do Mauthausenu, kde ho osvobodili Američané. Dne 16. května 1945 ho z tábora spolu s dalšími 30 bývalými členy komunistické strany v přestrojení za sovětské občany propašovalo sovětské repatriační komando a asi do začátku srpna 1945 zůstali v ústraní na hradě Wilhelminenburg u Vídně. Tam je „školili“ a připravovali na budoucí roli vedoucích kádrů v sovětské okupační zóně, pozdější NDR.
Z Bauma se později stal přední funkcionář SED** ve východním Berlíně, jehož tvrdá ekonomická opatření však přispěla k povstání dělníků proti sovětské okupaci 17. června 1953. V důsledku antisionistické politiky východního bloku byl Baum – jehož rodinní příslušníci žili v jednom izraelském kibucu – v roce 1959 z berlínského vedení SED odstraněn a odsunut na vedlejší kolej do Postupimi, kde roku 1971 zemřel.
A právě tento Bruno Baum psal bezprostředně po válce – stejně jako mnozí jeho soudruzi – zprávy pro Sověty. V roce 1945 takto vznikla „Zpráva o činnosti komunistické strany v koncentračním táboře Osvětim“, odsouhlasená a schválená „rozhodovacím výborem“ kolektivu komunistické strany. Toto ujednání a dohoda o tom, jak se bude mluvit, později spolu se zprávou Zvláštního sovětského výboru pro vyšetřování válečných zločinů vytvořily jádro sovětské propagandy o Osvětimi, trvající do roku 1990, včetně propagandistického čísla čtyři miliony obětí.
Bruno Baum se v novinách *Deutsche Volkszeitung*, ústředním orgánu komunistické strany, v článku nazvaném „Vysílali jsme z pekla“ ze 31. července 1945, chlubil:[263]

> „Celou propagandu o Osvětimi, která se rozeběhla v zahraničí, jsme spustili my s pomocí polských kamarádů.“

---

* V roce 1920 došlo „zákonem o Velkém Berlíně“ k poslednímu velkému rozšíření území města, odpovídajícímu zhruba jeho dnešní podobě; pozn. překl.

[262] Porovnej Bäcker 1998, pozn. 26, 29, str. 128 ad., i další odkazy; ohledně zpráv polského undergroundu o Osvětimi porovnej Aynat 2004.

** Sjednocená socialistická strana Německa (Sozialistische Einheitspartei Deutschlands, SED) byla do roku 1990 vládnoucí komunistickou stranou v Německé demokratické republice; pozn. překl.

[263] Baum, 1945; tento článek byl jen výňatkem z Baumova rukopisu „Bericht über die Tätigkeit der KP im Konzentrationslager Auschwitz“, datovaného červen 1945, Vídeň, obsaženého ve sbírce Hermanna Langbeina v Dokumentationsarchiv des Österriechischen Widerstandes, Vienna.

Protože politické oddělení v Osvětimi, tedy táborové gestapo, tehdy nedokázalo odhalit identitu partyzánů, ale chtělo stůj co stůj zabránit negativní propagandě, vedení tábora z řad SS zlepšilo pracovní i táborové podmínky natolik, že se – podle samotného Bauma – „Osvětim nakonec stala modelovým táborem“.
Fungování komunistické propagandy odhaluje skutečnost, jakými změnami výše citovaná pasáž z Baumova článku postupně procházela. V jeho knize *Widerstand in Auschwitz* (Odpor v Osvětimi) z roku 1949 jasně stojí:

> „Věřím, že není nijak přehnané, když řeknu, že největší část osvětimské propagandy, která se tehdy šířila po světě, byla napsaná námi samotnými v táboře.“ (str. 34)

Ve vydání z roku 1957 však čteme (str. 89 a 1961, str. 88):

> „Není nijak přehnané, když řeknu, že největší část publikací o Osvětimi, které se tehdy šířily po světě, pocházela od nás.“

Další příklad: toto je pasáž z vydání 1949:

> „Tuto propagandu pro světovou veřejnost jsme vedli až do posledního dne našeho pobytu v Osvětimi.“ (str. 35)

V roce 1957 se z toho stalo:

> „Takto jsme světovou veřejnost informovali až do posledního dne našeho pobytu v Osvětimi.“ (1957, str. 89 a 1961, str. 88)

P: Ale „sami jsme psali propagandu“ je něco úplně jiného než „informovali jsme světovou veřejnost“.

R: To bezpochyby. V roce 1949, po skončení války i všech poválečných soudů, si mysleli, že o těchto věcech mohou psát otevřeně. Vlna trestních procesů, která se zvedla v Západním Německu v polovině 50. let, to změnila: Moskva v těchto soudech totiž naprosto správně rozpoznala příležitost získat morální převahu na politické levici neustálým obviňováním a zveličováním „fašistických“, tj. „pravicových“ zločinů Západního Německa. Proto se nesmělo přiznat, že cokoliv napsané za války byla jen propaganda. O využívání západoněmeckých procesů s nacisty východním blokem ještě budeme hovořit později.

P: Je docela zajímavé, že do této vznešené společnosti propagandistů z řad táborových partyzánů patří také Hermann Langbein, jeden z nejprominentnějších představitelů poválečné holocaustové lobby.

R: To by nás mělo vést k zamyšlení, ne? Fakt je, že Langbein jako komunista a dlouholetý předseda Osvětimského výboru hrál ústřední roli v osvětimské propagandě nejen za války, ale i po ní. Také je zajímavé, že Osvětimský výbor měl zpočátku sídlo v polském – čili stalinisty ovládaném – Krakově: tím pádem to byla jasně stalinistická propagandistická organizace. Později se sídlo výboru přesunulo do neutrální Vídně, Langbeinova domovského města. Langbein a jeho výbor hráli – podle očekávání – ústřední roli ve vyšetřování před velkým osvětimským procesem ve Frankfurtu. Soud začal svědectvím bývalého vězně

jménem Adolf Rögner, nenapravitelného patologického lháře, mnohonásobně trestaného lháře, podvodníka a křivopřísežníka, který v Osvětimi pracoval jako elektrikář.[264]

P: Ale to jsou vážná obvinění!

R: To je jeho trestní rejstřík, sahající od období nacismu hluboko do poválečné éry. Státní zástupce Schabel ohledně Rögnerova trestního rejstříku napsal na ministerstvo spravedlnosti Bádenska-Württemberska:

> „[…] z čehož vyplývá, že Rögner jako svědek obžaloby v procesech proti personálu koncentračního tábora očividně lhal z důvodu nenávisti a pomsty.
>
> Proto byl odsouzen ke 3 letům a 6 měsícům odnětí svobody nepodmíněně za křivé obvinění, lživé svědectví bez přísahy a za křivou přísahu. […] Zároveň byl trvale zbaven práva vypovídat jako svědek nebo znalec před soudem.“

P: A takoví lidé mohou v Německu vystupovat na úvod soudního řízení?

R: S malou pomocí Hermanna Langbeina a jeho přátel ano. Rögner tehdy obvinil bývalého vyšetřovatele politického oddělení v Osvětimi, SS-Oberscharführera Wilhelma Bogera z páchání hrozných zvěrstev.

Rögner byl v úzkém kontaktu s Osvětimským výborem, označil se za „na 100 % názorově na východ“, čili komunistu, a uvedl, že se chce přestěhovat do komunistického Polska, konkrétně do Krakova, kde tehdy sídlil Osvětimský výbor. Po válce se objevil jako „profesionální svědek“ u nespočtu soudů, kde působil jako „identifikátor“, který podle svých slov přispěl „k popravení spousty nacistů“. Rögner sbíral dokumenty a publikace o všech německých táborech a míchal z nich obvinění proti každému a proti všem. Tvrdil, že byl svědkem stovek, ba i tisíců zločinů, které může do detailu popsat. Osvětimskému výboru řekl, že se mu v přípravném řízení ve věci Osvětimi dařilo, načež se Langbein okamžitě obrátil na příslušného státního zástupce a nabídl mu svou pomoc. Jinými slovy Rögner a Langbein pracovali v tandemu.

Státní zástupce Weber, pracující na případu ve Stuttgartu, Rögnera ve spisovém záznamu ze 13. května 1958 označil za „pomstychtivého psychopata“ a „sebepopírajícího, psychopatického profesionálního zločince“.

P: A co říkal o Osvětimi?

R: To by vydalo na celé knihovny. Uvedu jen dva příklady:

1) Zcela konkrétně obvinil 1 400 až 1 600 lidí, z nichž zhruba 160 znal jménem.

P: Nikdo toho nemůže vědět tolik o tolika lidech z vlastní zkušenosti!

R: Správně. Tady opět vidíme pravé Rögnerovo řemeslo: profesionální (dez)informátor a křivopřísežný falešný svědek.

2) Rögner tvrdí, že se u rampy v Březince schoval za strom a odtamtud viděl, jak Boger zbil nějakou dívku do bezvědomí, roztrhl jí šaty, pak „vytáhl pistoli a střelil ji do levého i pravého prsa. Pak jí vrazil hlaveň pistole do přirození a vystřelil ještě jednou.“

P: Tak tomu říkám sado-porno-nacismus!

P: Ale co dokazuje, že to všechno jsou lži?

R: To je jednoduché: u rampy v Březince nebyly žádné stromy, za které by se mohl schovat. To mu samozřejmě nebránilo, aby tyto imaginární stromy krátce poté nevyužil znova. Rögner dále tvrdil, že byl svědkem dalších 30 jednotlivých vražd, všech spáchaných Boge-

[264] K této a dalším věcem ohledně Rögnera viz Rudolf 2003d,g,h; 2004c, str. 328.

rem podobným nebo ještě sadističtějším způsobem. Také popisoval, jak sledoval Bogerovo mučení, „aniž by si ho všimli, klíčovou dírkou nebo oknem".

P: Pane Bože, co to je za divadlo? Copak v Osvětimi neměl na práci nic jiného než postávat u klíčových dírek a sledovat Bogera?

R: Asi ne, když tvrdí, že byl svědkem tisíců podobných vražd.

P: To musel být největší lhář v celé zemi.

R: O to víc je šokující, že úředník, který ho vyslýchal, na závěr výslechu poznamenal:

> „Protokol o výslechu ze 4. listopadu 1958, během něhož Rögner popsal nové skutečnosti s obzvlášť sadistickými prvky, o nichž doposud neučinil žádnou výpověď, byl vyhotoven poté, co mu byly na jeho žádost kvůli osvěžení paměti vydány zabavené zelené zápisníky s nápisem ‚KZ Auschwitz'. Rögner dostal možnost si zápisníky před výslechem prohlédnout. V letech 1945/46 si do nich zaznamenával popis takovýchto událostí v koncentračním táboře Osvětim."

P: No tak to je úžasné! On nejen že nepopisuje vlastní zážitky, ale jen přikrášluje materiál připravený svými propagandistickými kamarády z Osvětimského výboru.

R: Zopakuji to ještě jednou: Rögner „popsal nové skutečnosti". Takto se z perverzních výmyslů patologického lháře jedním škrtnutím pera staly „skutečnosti". Poté byl za odměnu vyslýchán ještě jednou, a tentokrát dal k lepšímu dalších 75 „skutečností".

P: Proboha! Co to bylo za vyšetřovatele? Přece měl jako důkaz použít jeho zápisy a ne ho nechat opakovat zvěsti z doslechu!

R: Ano, je pravda, že to odporuje všem pravidlům vyslýchání, navzdory známé skutečnosti, že Rögner byl patologický lhář. Aspoň si můžete udělat obrázek, jak němečtí žalobci shromažďovali důkazy.

P: No, aspoň jeden potvrzený neurotický, patologický lhář z pěti milionů přeživších.

R: Ano. Richard Böck, bývalý řidič SS zaměstnaný v osvětimském vozovém parku, navíc tvrdí, že Rögner – stejně jako Baum a Langbein – patřil do takzvaného „táborového undergroundu" (porovnej Rudolf 2003i).

P: Proto ta úzká spolupráce mezi Langbeinem a Rögnerem!

R: Přesně tak. Rögner byl ostatně nasazen v oddělení elektrikářů vozového parku a po válce Böckovi pomohl sehnat místopřísežná prohlášení bývalých vězňů, která ho očistila.

P: Jinak řečeno Böck a Rögner byli přátelé?

R: Stěží lze jinak vysvětlit fakt, že Böck ve svém svědectví opakovaně mluví o Rögnerovi, aniž by k tomu měl nějaký důvod.

P: Kdo chce s vlky býti... Co o Osvětimi říkal Böck?

R: K němu se vrátíme později. Nyní ještě zůstaňme u Rögnera, protože ten měl v osvětimském vozovém parku kolegu elektrikáře jménem Emil Behr. Ten u výslechu řekl (porovnej Rudolf 2004c, str. 328):

> „Poté, co mi bylo popsáno několik incidentů, kterých se mělo dopustit politické oddělení a částečně i Boger, nemohu říct nic bližšího. O těchto případech jsem nic neslyšel. […]
>
> Když mi bylo řečeno, že v tomto bloku 10 probíhaly pokusy na ženách, musím říct, že jsem o tom nevěděl. […]

> V táboře se vědělo, že politické oddělení ve velkém a skoro denně popravovalo zastřelením u černé zdi. Nic bližšího o tom však nevím. Jednotlivé případy mi nejsou známy. […]
>
> Samozřejmě jsem viděl, jak SS-mani týrali vězně. […]
>
> Nemohu si ale vzpomenout na evidentní usmrcení. Také nevím o konkrétních případech, kdy by vězni po týrání příslušníky SS zemřeli. […]
>
> U selekcí nových transportů jsem nikdy nebyl. Jen jsem slyšel a tak jsem předpokládal, že selekce probíhala u všech transportů. Krematoria a plynové komory jsem nikdy neviděl. Ani nevím, kteří SS-mani tam sloužili."

P: Ale tento svědek přece měl spoustu podobných zážitků jako Rögner. Proč tedy o ničem neví?

R: No, Behr se na rozdíl od Rögnera hned po válce nestal „profesionálním svědkem", nepracoval pro vězeňské organizace, neshromažďoval žádné spisy ani literaturu o koncentračních táborech a – v neposlední řadě – neměl dlouhý trestní rejstřík za křivopřísežnictví. A jak myslíte, že se s tímto svědectvím vypořádalo státní zastupitelství?

P: Kdyby byli nezaujatí, měli by být k Rögnerovým historkám ještě skeptičtější.

R: Kdyby. Jenže samozřejmě nebyli, jelikož z Behrovy výpovědi vyplývá, že se za svou nevědomost o jakýchkoliv zločinech musel obhajovat:

> „Musím uznat, že vypadá skoro neuvěřitelně, že toho mohu říci tak málo, ačkoliv jsem byl jako elektrikář dost nezávislý a hodně se pohyboval po táboře. K tomu musím říct, že jsme se bez stráží mohli pohybovat jen uvnitř hlavního tábora."

P: Ale totéž přece platilo i pro Rögnera!

R: Samozřejmě. Kdyby byl Rögner čestný, jeho výpověď by musela být velmi podobná té Behrově.

Nyní obraťme pozornost k jediným dvěma svědkům údajných nacistických plynových komor, kteří kdy byli podrobeni křížovému výslechu: Arnoldu Friedmanovi a dr. Rudolfovi Vrbovi.

P: Za celou dobu jediní dva svědci?

R: Přesně tak. Existují možná tisíce lidí, kteří tvrdí, že se tak či onak dozvěděli o plynových komorách a spousta těchto svědků byla během poválečných desetiletí vyslýchána různými soudy, ale kromě těchto dvou výjimek svědci nikdy, opakuji *nikdy* nebyli podrobeni křížovému výslechu.

P: Copak není podrobování svědků křížovému výslechu před soudem běžné?

R: Pokud jde o normální soudy řešící vraždu, tak samozřejmě. Ale my nemluvíme o normálních soudech, jak vám ukážu později.

Doposud jediný soud, kde k takovému křížovému výslechu došlo, byl tzv. „Zündelův proces" v roce 1985, kde dva židovské svědky, Arnolda Friedmana a Rudolfa Vrbu, na základě konzultací s prof. dr. Robertem Faurissonem vyslýchal obhájce Douglas Christie.

P: Kdo byli ti dva svědci?

R: Arnold Friedman byl zatčen na jaře 1944 během razie na Slovensku a deportovali ho do Osvětimi. Pokud vím, o svých zážitcích v Osvětimi poprvé dopodrobna vypovídal během

prvního Zündelova procesu. Zde je pár výňatků z toho, co vykládal o osvětimských krematoriích:[265]

> „Z krematoria se valil kouř a přinášel s sebou neustálý zápach – krematorium bylo příliš blízko a nízko, takže se kouř šířil po táboře, místo aby stoupal vzhůru. […] No, byla tam – budova, kterou jsem popsal jako krematorium, je nízká budova vilkového typu s nízkým komínem. V noci člověk viděl plameny šlehající asi metr nebo dva nad komín, podle času. Vycházel kouř, […] No, byl to zápach spáleného masa a plameny měnily barvu od žluté po tmavě červenou. […] Bavili jsme se o různých věcech a mimo jiné jsme si my mladí mysleli, že to byly maďarské transporty, protože ty mají tento typ plamenů, a tohle jsou polské transporty, ty jsou hrozně vychrtlé, […]

P: To zní jako ukázka ohňostroje.

R: Ano a technicky je to samozřejmě naprostý nesmysl. Friedman pod křížovým výslechem nakonec přiznal, že ve skutečnosti nic z toho osobně nezažil, ale že jen opakoval, co mu vyprávěli jiní – jako by snad sám kouř a plameny vidět nemohl![266]
Rudolf Vrba je pokládán za jednoho z nejdůležitějších svědků existence plynových komor v Osvětimi. Byl tam internován, ale jako stovkám dalších se i jemu podařilo uprchnout. Výjimečné je na něm to, že to byl jediný *uprchlík*, který kdy napsal zprávu o plynových komorách (Duni-Wascowicz 1982, str. 213).

P: Jediný z několika set?

R: Přesně tak. Vrbovu zprávu o údajném masovém vyhlazování v Osvětimi v listopadu 1944 zveřejnil Výbor pro válečné uprchlíky, americká propagandistická instituce založená židovským ministrem financí Henrym Morgenthauem (War Refugee Board 1944). To byla první zpráva z Osvětimi oficiálně uznaná americkou vládou. Vrbovo svědectví tedy v tomto ohledu možná bylo jedno z nejdůležitějších. 20 let poté o tom vydal knihu, ale dopustil se hrubé chyby, když se chlubil přesností a spolehlivostí svých vzpomínek (Vrba/Bestic 1964).
V roce 1985 se však během křížového výslechu ukázalo, že jeho popis údajných plynových komor má jen máloco společného s realitou (viz kapitola 4.5.7). Vrba, zatlačovaný víc a víc do defenzivy, nakonec přiznal, že je sám neviděl, ale jen je popsal na základě doslechu, přičemž při psaní své zprávy použil „básnickou licenci“.[267*]

P: Ale na použití básnické licence není nic špatného.

R: To ne, ale jen pokud člověk netvrdí, že říká pravdu. Román přece také není žádná snůška lží. Tou se stává až tehdy, když autor tvrdí, že říká pravdu, a přesně to Vrba od roku 1944 dělal. Žalobce, který Vrbu povolal jako svědka plynových komor, byl jeho falešností nato-

---

[265] District Court… 1985, str. 315, 326, 407; další kouř: 344, 347; další plameny: 402-404. Porovnej Hoffmann II 1995, str. 45-47.

[266] District Court… 1985, str. 445: „Otázka: „Dobrá, říkám vám, […] že krematoria na lidská těla […] vůbec nevydávají kouř, pane. Popíráte to?
Odpověď: „Nevím, jestli bych vás poslouchal. Kdybych nějakou dobu naslouchal jiným lidem, možná bych víc věřil vaší verzi než jejich, ale tehdy jsem přijal jejich.“

[267] District Court… 1985, str. 1244-1643, zde str. 1447, 1636 (www.vho.org/aaargh/engl/vrba1.html); porovnej Hoffmann II 1995, str. 56-59.

* Výrazem básnická licence neboli licentia poetica se označuje literární dílo, které se výrazně záměrně odchyluje od ustálené jazykové, literární, historické, společenské (či jiné) normy, zvyklosti, úzu, tradice, faktografie apod.; pozn. překl.

lik znechucen, že jeho výslech sám přerušil z důvodu evidentní nespolehlivosti (District Court… 1985, str. 1636-1643).

P: Dobrá, možná jeho paměť nemusela být příliš spolehlivá, ale to ještě neznamená, že to svědectví bylo lživé.

R: To pořád není celé. Švédský profesor Georg Klein v knize *Pietà* popisuje svůj rozhovor s Rudolfem Vrbou z roku 1987 (G. Klein 1989, str. 141). Klein byl maďarský Žid a pronásledování Židů za války sám zažil, ale o masovém vyhlazování mu nebylo nic známo. V roce 1987 se spolu bavili o devítihodinovém filmu *Šoa*, který pár let předtím natočil Claude Lanzmann. Jelikož byl Klein přeživší holocaust, pochopitelně došlo i na Vrbovy zážitky z Osvětimi. Klein se ho zeptal, jestli jeho kolegové věděli, co za války prožil. Vrba napřed neodpověděl. Pak ale se sarkastickým úsměvem řekl, že jeden z jeho kolegů byl plný vzrušení, když ho nečekaně uviděl v Lanzmannově filmu. Samozřejmě chtěl vědět, jestli to, co tam říkal, byla pravda. Vrba mu na to odpověděl:

> „Nevím. Byl jsem jen herec a odříkal svůj text."

To jeho kolega okomentoval:

> „Zajímavé! Nevěděl jsem, že jsi byl herec. Proč se tedy říkalo, že ten film natáčeli bez herců?"

Klein po tomto přiznání oněměl a už se na nic neptal. V knize píše, že na Vrbův posměšný úšklebek do smrti nezapomene (porovnej Bruun 2003).

P: Takže Vrba není jen člověk využívající „básnickou licenci", ale i bezostyšný lhář.

P: No, George Klein pouze opakuje, co mu řekl Vrba. Ale pokud byl Vrba skutečně lhář, jak můžeme vědět, jestli byla pravda to, co vykládal Kleinovi?

R: Jednou lhář, navždy lhář...

P: Pokud dal Claude Lanzmann Vrbovi text, který měl zopakovat, co to vypovídá o věrohodnosti ostatních svědků v jeho filmu?

R: Tím se dostáváme k dalšímu příkladu úmyslného lhaní, o kterém chci mluvit, o největším lháři ze všech – Claude Lanzmannovi. Možná si ještě vzpomínáte na jeho podivné prohlášení, že kdyby někdy našel materiální či dokumentární důkaz existence plynových komor, tak by ho zničil (str. 113 ad.). Podívejme se na tento případ evidentní iracionality blíže.

Jak už bylo řečeno, Lanzmann natočil monumentální, devět a půl hodiny trvající film Šoa, kterým se snažil vyvrátit revizionisty. Film obsahuje výlučně rozhovory se svědky. Někteří z nich jsou bývalí SS-mani. Podle Lanzmanna několik SS-manů souhlasilo s rozhovorem jen pod podmínkou, že je nebudou natáčet. Tyto rozhovory pak natočil skrytou kamerou.

Jedním z SS-manů, který prý skočil na tento trik, byl Franz Suchomel, který měl za války sloužit jako SS-Unterscharführer v Treblince. Analýza jeho svědectví dokazuje, že to, co říká, nemůže být pravda (Beaulieu 2003), ale to teď nechme stranou. Spíš bych se zaměřil na Lanzmannovo tvrzení, že tento rozhovor nafilmoval

Obr. 119: Vrba v roce 2000: úšklebek lháře.

kamerou ukrytou v tašce. Když se na ten rozhovor podíváte, všimnete si následujících věcí:

- Suchomel se v mnoha delších pasážích dívá přímo do kamery;
- Kamera je neustále správně nasměrovaná a zaostřená;
- Když se oba dívají na plánek tábora, je nasměrovaný ke kameře; obraz se pak přibližuje k ukazovátku a přesně sleduje jeho pohyby po plánku.

P: To by s kamerou ukrytou v tašce přece nešlo!
R: Leda kdyby oba věděli, že tam je.
P: Takže Lanzmann jen balamutí diváky.
R: Přesně tak. A navíc: Lanzmann již začátkem roku 1985 v jednom rozhovoru přiznal, že všem německým svědkům vyplatil částku 3 000 marek, přičemž museli podepsat 30letý slib mlčenlivosti. Ale samotné peníze nestačily. Aby svědky vůbec přiměl vystoupit, vymyslel si „Výzkumné centrum pro soudobou historii", zfalšoval záhlaví dopisu „Académie de Paris" a padělal osobní průkaz na jméno „Claude-Marie Sorel", „doktor historických věd".[268] V roce 2004 se tím dokonce ještě chlubil před školáky (Malingre 2004):

> „A pak jsem je zaplatil. Nijak malé částky. Zaplatil jsem je všechny, ty Němce."

Takže si to shrňme: „romanopisec" Vrba, který musel „vědět, co se od něj čeká", od Lanzmanna dostal text, který měl odříkat! Otázka: co dostali ostatní svědci ve filmu *Šoa*?
A co dostali bývalí SS-mani (navíc kromě textu)?
Odpověď: velké úplatky, aby vypovídali tak, jak Lanzmann chtěl. A jaký byl údajný účel „dokumentárního filmu" *Šoa*?
P: Vypovědět pravdu!
R: Správně. Ale pravda nepotřebuje „text", ani si ji nekoupíte jako prodejnou děvku.
P: Možná ne, ale i tak to, co ve filmu říkají, může být pravda.
R: Hypoteticky ano, ale jak moc je to pravděpodobné? Věrohodnost herců je natolik mizerná, že bych jim bez nezávislého potvrzení ohledně holocaustu nevěřil ani slovo.
A teď k poslednímu příkladu lží. Někdy je odhalení lži úplně jednoduché. To dokazuje případ Rudolfa Kauera. Tento bývalý vězeň Osvětimi přiznal, že lhal, když obvinil bývalého příslušníka z Osvětimi, že jakousi polskou dívku bičoval do prsou, až jí jedno urval. „Lhal jsem," řekl. „Byla to jen historka kolující po táboře. Nikdy jsem to neviděl." (Miami Herald, July 7, 1964) Což dokazuje, že si minimálně někteří z těch, jež šíří fámy a klišé jako vlastní zážitky, jsou moc dobře vědomi, že nemluví pravdu.

4.2.5. Nátlak, strach, výhrůžky, vymývání mozků, mučení

R: Americká znalkyně na svědecké výpovědi dr. Elizabeth Loftusová, o níž už byla řeč, ve svých studiích odhalila, že je paměť nejnáchylnější ke zdeformování, když jsou lidé pod emočním stresem (viz str. 254 ad.). To se týká i situací, v nichž jsou lidé takovému nátlaku vystaveni úmyslně. Podívejme se na některé metody, kterými toho lze dosáhnout.

[268] Lévy-Willard/Joffrin 1985; Chabrol 1987, str. 11; porovnej Faurisson 1988a, str. 87.

Nejprve se podívejme, jak probíhají výslechy v našich takzvaných „právních státech". V této souvislosti není od věci zmínit reportáž americké televizní stanice ABC o tom, jak se několik nevinných lidí během normálního postupu výslechu přiznalo k vraždě, což soudu stačilo k uznání jejich viny. Praví vrazi byli náhodou dopadeni až později a byl z toho skandál odhalující pravdu o některých běžných metodách policejního výslechu:

> „Každý rok jsou tisíce zločinců odsouzeny na základě přiznání během policejního výslechu. Podle odborníků jsou výslechové metody vyšetřovatelů tak účinné, že mohou zlomit i nejotrlejší kriminálníky – a dokonce i lidi, kteří jsou naprosto nevinní. Odborníci věří, že jsou stovky případů, kdy se nevinní u výslechu zlomí a přiznají k něčemu, co nespáchali." (ABC, March 15, 2003: porovnej celý text in Köhler 2003)

Rich Fallin, bývalý policista v Marylandu a specialista na výslechy, říká:

> „Vezmete někoho, kdo je zranitelný, jako truchlícího člena rodiny nebo někoho, kdo není zvyklý jednat s policií. Když je vyslýcháte dost dlouho, pravděpodobně se přiznají."

Postup je skutečně jednoduchý: vyšetřovatelé podezřelého konfrontují s důkazy, jako jsou děsivé snímky z místa činu nebo svědectví jiných lidí a jednoduše mu – lživě – řeknou, že proti němu mají důkazy. Výslech trvá mnoho hodin, často bez přerušení. Jídlo a pití je odpíráno nebo poskytováno jen v minimálním množství, návštěvy toalety se oddalují nebo nepovolují. Výslechová místnost je záměrně navržena tak, aby se v ní člověk cítil nepříjemně. Někdy ji schválně udržují studenou. Vyšetřovatelé se na vyslýchaném střídají dlouho do noci. Neustále ho přesvědčují, že „toho na něj mají dost", že si zapíráním akorát vyslouží tvrdší rozsudek, takže jediným východiskem je přiznání. Za těchto podmínek – vyčerpání, únava a emocionální stres – se většina vyslýchaných zlomí, ať jsou vinní nebo ne. Například stát Illinois kvůli dlouhé řadě nespravedlivých rozsudků na základě takovýchto vynucených přiznání v roce 2000 uvalil moratorium na výkon trestu smrti.[269]

P: Ne nadarmo se říká, že člověk nemá bez advokáta říct ani slovo, ať už ho zatknou nebo se dostaví na základě obsílky.

R: Přesně tak, protože všechno, co řeknete, bude použito proti vám. Bohužel je spousta lidí tak naivních, že věří, že policisté jsou vždy čestní a poctiví. Jenže tak to není. Policisté jsou v každodenním kontaktu s tou nejhorší sebrankou a podle toho se chovají.

P: Ale v Německu se tohle neděje!

R: Pokud tomu věříte, tak jste hodně naivní. Už jen zběžný pohled do médií odhaluje, že se Německo v ničem neliší. Například v létě 1990 *Spiegel-TV* informovala o dvou případech, kdy se obvinění z vraždy přiznali po absolvování „extrémně účinných metod výslechu" a neméně účinných „způsobů postupu". Ačkoliv forenzní metody v obou případech prokázaly jejich nevinu, soud tyto důkazy odmítl s odůvodněním, že je vina obžalovaných „vzhledem k přiznání zcela evidentní". Praví pachatelé byli šťastnou náhodou dopadeni

[269] Porovnej „Illinois suspends death penalty", CNN, Jan. 13, 2000.

o něco později a oba podezřelé propustili.[270] Z toho vidíte, že i soudci někdy mají sklon více věřit přiznáním učiněným pod nátlakem než forenzním důkazům.[*]
Ale zpátky k historii. Výslechy ohledně holocaustu, které určily dnes přijímanou verzi historie, probíhaly v letech 1944 až 1947, tedy během procesů s válečnými zločinci hlavně v Sovětském svazu, Polsku a Německu. Než se pustíme do podrobného zkoumání těchto procesů, chtěl bych uvést pár příkladů, kde je už jen ze stylu přiznání patrné, že byla učiněna pod nátlakem. Již jsme hovořili o případu Wilhelma Bogera, vyšetřovatele gestapa v Osvětimi. Právě přípravné řízení proti němu nakonec vedlo k velkému osvětimskému procesu ve Frankfurtu.[271] Boger během svého vyslýchání německými policisty existenci vražedných plynových komor v Osvětimi nikdy nezpochybnil, ačkoliv jeho tvrzení příliš nedávala smysl (porovnej Rudolf 2004c, str. 328-330). Zaměřme se na jeho výpověď z července 1945, dva týdny poté, co se dostal do zajetí. Překládám to co nejblíže originálnímu německému znění:

> „Když masové umírání v Os.[větimi] na podzim 1943, o kterém německý národ nic netušil – i samotná posádka SS měla údajně kvůli epidemii, ale ve skutečnosti z průhledných důvodů víc než 1,5 roku táborovou karanténu! Šediví vězni před drátem [plotem]! – vešlo ve světovou známost, najednou vedoucí místa v táboře a na Stapo [kriminální policii] Katovice obsadil Říšský úřad kriminální policie z pověření Nejvyššího soudu SS a policie na základě rozkazu Říšského vůdce SS Himmlera zahájit vyšetřování! Směšné divadlo, které podle toho také dopadlo! Pod přísným utajením […] zvláštní komise pověstného nejvyššího soudce a zástupce obžaloby, SS-Stubaf. dr. Morgena se 6-8 muži [sic…] 4 měsíce v Os. pracovala na vyšetřování ‚případů korupce a vraždy'. […]
>
> Celkový počet všech zplynovaných, zastřelených, pověšených a epidemií zabitých vězňů a příslušníků SS se už nikdy přesně nezjistí, ale jistě převyšuje opatrný odhad [sic] SS-Oberscharführera Erbera (dříve Housteka), který byl činný v ‚registraci' přes čtyři (4) miliony.“ (Staatsanwaltschaft… 1959, vol. 5, str. 824)

P: To je otřesný sloh!
R: Vskutku podivné, zvlášť když Boger do té doby psal německy naprosto správně.
P: No, „vstřebat“ lež o čtyřech milionech obětí Osvětimi, vymyšlenou jeho spojeneckými věziteli, mu netrvalo moc dlouho.
R: Po dvou týdnech plně převzal slovník i sloh svých vyšetřovatelů a nebyl schopen napsat jedinou rozumnou německou větu. Jaké metody asi museli vyšetřovatelé na Bogera použít, aby sepsal tuto hysterickou, nesourodou, antifašistickou výpověď s obligátním přeháněním?
P: Určitě ne metodu „jednání v rukavičkách“.
R: Dalším příkladem je Pery Broad, jeden z nejznámějších svědků z SS, který do detailu popsal osvětimské plynové komory. Broad byl Bogerův kolega v táborovém gestapu. I on ve

---

[270] Porovnej např. Spiegel-TV, RTL-Plus (Germany), July 15, 1990, 21:45.

[*] Jen pro zajímavost, aby se snad někdo naivně nedomníval, že v ČR k ničemu takovému nedochází: např. v roce 1992 byl Jan Šafránek po vynuceném přiznání na policii odsouzen k ročnímu vězení za znásilnění. Až v roce 2006 policie náhodou našla pravého pachatele. Důkazy neviny přitom byly celou dobu ve spise a soud o nich věděl. Ohledně detailů viz např.http://paragraphos.pecina.cz/2011/05/pribeh-z-vysociny.html

[271] Boger byl pravděpodobně obětován za zločiny svého nadřízeného Maxmiliana Grabnera, viz pozn. 258.

spojeneckém zajetí učinil „přiznání“, které aspoň bylo napsané normálním jazykem. Zde je výňatek:[272]

> „Osvětim byla vyhlazovací tábor! Největší ve světové historii. Během jeho existence tam byly zavražděny dva nebo tři miliony Židů. […]
>
> První pokus o největší zločin, který Hitler a jeho pomocníci zamýšleli a který strašlivým a nikdy neodčinitelným způsobem spáchali, se podařil. Největší tragédie, které měly padnout za oběť miliony šťastných lidí, nevinně si užívajících život, mohla začít!“

P: To zní, jako kdyby to napsal aktivní odbojář.

R: To ano. Ostatně Broad byl SS-man a kdyby byla pravda, co tu tvrdí, tak by i on sám musel být jedním z Hitlerových „pomocníků“. Proto francouzský mainstreamový odborník na Osvětim Jean-Claude Pressac prohlásil (Pressac 1989, str. 128):

> „Ale forma a tón jeho výpovědi znějí falešně. Jeho zápisy nemohou věrně odrážet myšlení SS-mana a člověk při jejich četbě ve skutečnosti získává dojem, že je napsal bývalý vězeň. […] Napsal (str. 172): ‚pro tato SS monstra představoval pohled na utrpení týraných Židů zábavnou kratochvíli!‘ […] Základ výpovědi P. Broada se zdá navzdory mnoha chybám autentický, ale jeho současná literární forma je viditelně zabarvená flagrantním polským patriotismem. Navíc je originální rukopis jeho prohlášení neznámý. […] Broad buď přijal ‚jazyk vítězů‘ (hypotéza Pierre Vidal-Naqueta), nebo jeho prohlášení ‚lehce‘ přepracovali Poláci (můj názor).“ (zvýraznění v originále)

P: Znamená to, že Broad daný dokument vůbec nenapsal?

R: Nikdy sice nepopřel, že by takovou zprávu vypracoval, ale během osvětimského procesu ve Frankfurtu se omezil na prohlášení, že jen zopakoval, co měl z doslechu (B. Naumann 1965, str. 200) a že s jeho zprávou bylo manipulováno (Langbein 1965, vol. 1, str. 537-539):

> „Podíval jsem se na předloženou fotokopii. Něco z toho je ode mne, něco by mohlo být doplněno jinými, něco je také špatně. Je mi divné, že by takové věci mohly pocházet ode mne. […] Jednotlivé části bezpečně poznávám jako své zápisky, ale ne dokument v plném rozsahu. […] Myslím, že je víc verzí této zprávy. Připadá mi, že v téhle je příliš neznámých věcí.“

Ale předseda senátu ho pak zahnal do kouta:

> „Ta zpráva je napsaná jedním stylem a je homogenní. Nevypadá to, že byla napsána jedním člověkem, to znamená vámi?“

S čímž Broad souhlasil.

[272] Bezwinska/Czech 1984, str. 143, 174. „První pokus“ znamená údajné první plynování v Osvětimi koncem léta 1941.

P: Takže to napsal.

R: No, možná ano, ale určitě ne z vlastní vůle a bez masivního ovlivňování. Každopádně nikdy nepopřel, že ve své originální zprávě mluvil o plynování. Ale dovolte mi ocitovat ještě pár odstavců z tohoto „dokumentu“:

„SS-Hauptscharführer Vaupel vybral z první roty SS Totenkopfsturmbann, umístěné v koncentračním táboru Osvětim, šest obzvlášť spolehlivých mužů. Upřednostňoval lidi, kteří byli už roky příslušníky černých Allgemeine SS. Museli se hlásit u SS-Hauptscharführera Hösslera. Ten je po jejich příchodu důrazně žádal, aby o tom, co uvidí v příštích minutách, zachovali přísné mlčení. Jinak jim hrozila smrt. Úkolem této šestice bylo neprodyšně uzavřít všechny cesty a ulice v okolí osvětimského krematoria. Nikdo nesměl projít, bez ohledu na hodnost. Kanceláře v budově, z níž bylo vidět na krematorium, musely být vyklizeny. Žádný pacient v nemocnici se nesměl přiblížit k oknům v prvním patře, z nichž bylo vidět na střechu krematoria i na nádvoří tohoto temného místa.“

„První [oběti] vešly z předsíně do márnice. Všechno bylo úzkostlivě vyčištěné. Jen zvláštní zápach na některé působil tíživě. Na stropě marně hledali sprchy či vodovodní potrubí. Předsíň se mezitím zaplňovala. Dovnitř s nimi šlo několik žertujících a bezstarostně se bavících SS-manů. Nenápadně sledovali vchod. Jakmile vstoupil poslední člověk, v tichosti se vytratili. Najednou se zavřely dveře s pryžovým těsněním, vyztužené železným kováním. Lidé uvnitř slyšeli zapadnout těžkou závoru. Byla přišroubovaná a dveře vzduchotěsné. Mezi oběťmi zavládlo smrtelné, paralyzující zděšení. Začaly tlouct na dveře. V bezmocném vzteku a zoufalství do nich bušily pěstmi. Jedinou odpovědí byl posměšný smích. Někdo přes dveře zařval: ‚Neopařte se v té sprše!‘ – Pár obětí si všimlo, že ze šesti děr ve stropě zmizely poklopy. Když se v jednom z otvorů objevila hlava v plynové masce, zazněly výkřiky hrůzy. ‚Dezinfektoři‘ se dali do práce. Jedním z nich byl SS-Unterscharführer Teuer, vyzdobený válečným záslužným křížem. Dlátem a kladivem otevřeli několik neškodně vypadajících plechovek s nápisem ‚cyklon, k hubení škůdců. Pozor, jed! Otevírat může pouze proškolený personál!‘ Plechovky byly po okraj plné modrých granulí o velikosti hrášku. Obsah plechovek hned po jejich otevření vysypali do otvorů a pokaždé je rychle zakryli. Grabner dal mezitím znamení řidiči náklaďáku, který přijel ke krematoriu. Řidič nastartoval motor a jeho ohlušující rámus přehlušil smrtelný křik stovek plynovaných lidí. Grabner se zájmem vědce sledoval vteřinovou ručičku svých náramkových hodinek. Cyklon působil rychle. Skládá se z kyanovodíku v pevné formě. Jakmile se plechovka vysypala, z granulí unikala kyselina kyanovodíková. Jednomu z účastníků tohoto bestiálního podniku to nedalo, na zlomek vteřiny zvedl poklop na jednom z otvorů a spadl do předsíně. Zhruba po dvou minutách křik polevoval a přecházel do nezřetelného sténání. Většina obětí už byla v bezvědomí. Po dalších dvou minutách Grabner přestal koukat na hodinky. Bylo úplné ticho. […]“

„O něco později sací ventilátor odsál plyn a vězni pracující v krematoriu otevřeli dveře do márnice. Těla s doširoka otevřenými ústy se opírala jedno o druhé. Obzvlášť namačkaná na sebe byla u dveří, kam se ve smrtelné úzkosti natlačili, aby je vyrazili. Vězni z krematoria pracovali jako roboti, naprosto apaticky a bez známky emocí. Vytahování mrtvol z komory šlo těžko, protože jejich končetiny kvůli plynu ztuhly.

Z komína se valila hustá mračna kouře. – To byl začátek roku 1942!“ (Bezwinska/Czech 1984, str. 174, 176 ad.)

P: To je výjimečně detailní popis. Takže Broad musel být jedním z oněch „šesti SS-manů“, kteří prováděli tento úkol.

R: Jinak by to, o čem mluvil, nemohl vědět. Ale porovnejme to s jeho výpovědí z roku 1959 po zatčení během předběžného vyšetřování k osvětimskému procesu. Opět uvádím výňatek:

> „Osobně jsem se plynování v malém krematoriu v Osvětimi nikdy neúčastnil. Jen jednou jsem mohl pozorovat postup plynování z okna v horním patře nemocniční budovy SS naproti malému krematoriu. Ale vzpomínám si jen na to, že na ploché střeše nad plynovací místností stáli dva SS-mani v plynových maskách. Viděl jsem, jak ti dva nejdřív kladivem otevřeli plechovky s cyklonem B a pak jed nasypali do otvorů. Ještě chci podotknout, že při plynování bylo všechno neprodyšně uzavřené, takže tam nemohli přijít žádní nezúčastnění příslušníci SS. Také jsem nic neslyšel, i když si dovedu představit, že vězni po odvedení do plynovací místnosti křičeli strachem ze smrti. Ale před nemocnicí SS stál náklaďák s motorem vyhnaným na plné otáčky. Spojil jsem si to s plynováním, aby člověk neslyšel eventuální výkřiky a střelbu.“ (Staatsanwaltschaft…1959, vol. VII, str. 1086; porovnej Rudolf 2004 ad.)

P: Ale pokud to viděl jen takhle letmo, jak mohl těsně po válce poskytnout tak detailní popis?

R: Buď lhal v roce 1959, aby se vyhnul zodpovědnosti, nebo lhal hned po válce, aby se vyhnul odsouzení k smrti. Fakt je, že si hned po válce formálně i obsahově osvojil jazyk vítězů. Z toho můžeme usuzovat, že jeho první prohlášení nebylo pravdivé. Kdybychom snad předpokládali, že obsahovalo pravdu, znamenalo by to, že i sám Broad byl jedním z SS monster. Pokud to tak bylo, proč ho Poláci neodsoudili a nepopravili jako Höße? Je pravda, že Broad neustále popíral, že by byl jedním z hlavních viníků plynování. Později se ještě podíváme blíže na obsah jeho výpovědi, z níž je patrné, že je v některých rozhodujících bodech nevěrohodná. Zatím by mělo stačit konstatování, že Broad naprosto evidentně neučinil poválečné přiznání svobodně a bez nátlaku, protože to stylem neodpovídá přiznání SS-mana, ale lacinému románu z perspektivy hypotetické oběti.

A teď rozhodující otázka: jak můžete přimět SS-mana, aby pár měsíců po válce napsal výpověď plnou frází, popisující údajné hrůzy z pohledu oběti?

Abychom se přiblížili k odpovědi, uvedu podobný případ, na základě kterého si uděláme hrubou představu o používaných metodách: případ Hanse Aumeiera (porovnej Mattogno 2004c, str. 133-136). Ten v Osvětimi od poloviny února 1942 do poloviny srpna 1943 pracoval jako šéf ochranné vazby. Když ho britští dozorci 29. června 1945 vyslýchali poprvé, ještě o krematoriích mluvil úplně naivně, aniž se jakkoliv zmiňoval o plynových komorách. Vyšetřovatelé s touto výpovědí nebyli spokojeni a chtěli po něm „přesné údaje“ o plynování se všemi podrobnostmi včetně každodenního i celkového počtu obětí, „přiznání vlastní odpovědnosti“ i odpovědnosti dalších pachatelů a lidí odpovědných za vydávání rozkazů. Aumeiera se dokonce ani nezeptali, jestli tam nějaké plynování probíhalo nebo jestli se ho účastnil; místo toho mu v podstatě nařídili popsat detaily a přiznat se. Jeho následné „přiznání“ pak britští žalářníci ve „zprávě o výslechu vězně č. 211, Sturmbannführera Aumeiera, Hanse“ 10. srpna 1945 okomentovali:

„Vyšetřovatel je přesvědčen, že pokud jde o fakta, většina materiálu v této zprávě odpovídá pravdě, ale osobní reakce a způsob Aumeierova myšlení lze trochu změnit, jen když se jeho osud zhoršuje.“

P: Takže Aumeiera nevyslýchali kvůli získání informací, ale aby Britům potvrdil to, co už považovali za „pravdu“.

R: Přesně tak. Problém je, že jeho svědectví o plynových komorách je plné lží a dokonce odporuje etablované verzi (porovnej Rudolf 2004e, str. 463 ad.). Aby jim vůbec mohl říct něco o plynování, jak po něm chtěli, popsal první experimentální plynování a umístil ho do takzvaných bunkrů asi o rok později, než dnes tvrdí etablovaná historie. Podle Aumeiera mělo první experimentální plynování proběhnout místo podzimu/zimy 1941 až během podzimu/zimy 1942 a počátek plynování, které mělo být zahájeno v bunkrech Březinky v roce 1942, posouvá až na začátek roku 1943. Aumeier jim musel podat tuto verzi, protože do Osvětimi přišel až koncem února 1942. Jak by jinak mohl uspokojit přání vyšetřovatelů, aby jim poskytl informace o událostech, ke kterým došlo ještě před jeho příchodem do tábora?

Jeho počáteční nechuť říct „pravdu“, to znamená odmítání lhát, evidentně zlomili tak, že se jeho osud zhoršil nebo se toho přinejmenším musel obávat.

P: Jaké výhrůžky myslíte, že použili?

R: To popsal Hitlerův pobočník Nicolaus von Below. Ten podrobně popisuje, jak ho spojenci dlouho po válce drželi v předběžné vazbě, dokud jim „nepřiznal“, co od něj chtěli slyšet. Podle vlastních slov „Angličanům navykládal spoustu lží“ (Maser 2004, str. 158 ad.).

Dalším příkladem je Kurt Becher. Ten byl na jaře 1944 příslušníkem Hlavního velícího úřadu SS v hodnosti SS-Obersturmbannführer a dostal za úkol zaopatřit v Maďarsku koně a materiál. V této souvislosti se stal součástí známých vyjednávání mezi Himmlerem a sionistickými organizacemi o propuštění Židů výměnou za strategický materiál (porovnej Bauer 1994, počínaje str. 220). Spojenci ho zatkli a opakovaně vyslýchali kvůli účasti na deportacích maďarských Židů. Vzhledem k ochotě spolupracovat ho v Norimberku nakonec přesunuli do „otevřeného křídla svědků“ a už s ním nezacházeli jako s eventuálním obžalovaným.

P: Přesně jako v případě Höttla, o kterém už byla řeč (str. 23 ad.).

R: Správně. Stejně jako Höttl měl i Becher něco udělat v Maďarsku a stejně jako Höttl za to ani Becher nikdy nebyl soudně stíhán.

Jak známo, žádný dokument nařizující vyhlazení Židů neexistuje. Nicméně se tvrdí, že existoval dokument, který měl nařizovat konec vyhlazování. Jako důkaz se uvádí výpověď Kurta Bechera před Norimberským tribunálem, že od Himmlera „někdy mezi polovinou září a polovinou října 1944“ dostal rozkaz, kterým měl Himmler „s okamžitou platností zakázat jakékoliv vyhlazování Židů“ (PS-3762; IMT, vol. 32, str. 68).

P: A našel se ten dokument?

R: Ne, nic takového evidentně neexistuje. Becher tuto výpověď opakuje i 15 let poté při výslechu během vyšetřování k Eichmannovu procesu,[273] jenže ta je v křiklavém rozporu s jeho detailní výpovědí o Himmlerových dalších úmyslech a činech: pokud člověk Becherovi věří, tak se tehdy Himmler snažil získat co nejvíc Židů, aby za jejich propuštění mohl

[273] Okresní soud (Amtsgericht) Bremen, sp. zn. 19 AR 1851/61, výslech z 20. června 1961; www.nizkor.org/hweb/people/e/eichmann-adolf/transcripts/Testimony-Abroad/Kurt_Becher-01.html

získat maximum strategického materiálu. Proto by bylo šílené, aby svou vyjednávací sílu zároveň vyhlazoval. Na základě Becherových prohlášení z roku 1961 se také lze domnívat, že se Eichmann a další zřejmě snažili obvinit i jeho. Becher samozřejmě viděl nebezpečí, že skončí jako obžalovaný, možná i v Izraeli, což by se rovnalo rozsudku smrti.

V 70. letech se s Kurtem Becherem čistě náhodou seznámil major švédské armády Göran Holming a později se ho zeptal na pozadí jeho svědectví před IMT. Becher mu řekl, že Himmlerův rozkaz znamenal, že koncentrační tábory mají být po příchodu nepřítele předány řádně a beze ztrát. Na otázku, proč před IMT tvrdil něco jiného, mnohoznačně odpověděl, že Holming nezná tehdejší okolnosti v Norimberku (Holming 1997).

P: A na základě toho historici sesmolili tvrzení, že Himmler na podzim 1944 Becherovi rozkázal zastavit plynování a zničit plynové komory v Osvětimi?

R: Přesně tak. Takových vynucených svědectví po válce musely být tisíce. Zdokumentovaný je například případ Friedricha Gause z ministerstva zahraničí, jehož svědectví si spojenecký žalobce Robert Kempner vynutil pod pohrůžkou, že ho jinak předají Rusům. Totéž platilo pro Ericha von dem Bach-Zelewskiho.[274] Fritz Sauckel, generální zmocněnec pro pracovní nasazení, odsouzený v Norimberku k smrti, podepsal sebeobviňující prohlášení, až když mu řekli, že jinak jeho manželku a deset dětí předají Rusům.[275]

P: Což by znamenalo doživotí v sibiřském gulagu.

R: Pravděpodobně. Hans Fritzsche, Goebbelsova pravá ruka, podepsal usvědčující dokument během výslechu na KGB v Moskvě a v Norimberku ho pak výslovně popřel.[276]

V březnu 1947 se i *New York Times* cítily nuceny napsat podrobný článek o machinacích obžaloby během IMT: Baron Herbert von Strempel a dr. Hans Thomsen z německého velvyslanectví ve Washingtonu popsali masivní nátlak a zastrašování ze strany soudu, kterému byli vystaveni na samovazbě a během opakovaných výslechů. Žalobce Robert M. W. Kempner Strempelovi vyhrožoval, že pokud neučiní usvědčující výpověď, bude postaven před vojenský soud a odsouzen k smrti. Nepřetržité, intenzivní, celé dny trvající výslechy bez jídla na člověka podle Strempela působily, že se cítil jako „zhypnotizovaný“. Thomsen popsal, jak mu vyšetřovatelé „vysvětlili“, jak si má některé věci pamatovat (Butz 2003, str. 203 ad.).

Dr. Konradu Morgenovi, soudci SS, který za války stíhal SS-many za přehmaty vůči vězňům a jehož svědectví o údajném plynování v Osvětimi jak před IMT, tak později před osvětimským tribunálem ve Frankfurtu mělo mimořádný význam, Američané řekli, že pokud nebude vypovídat, jak chtějí, předají ho Sovětům (Toland 1976, str. 774).

Polnímu maršálovi Erhardu Milchovi vyhrožovali, že kvůli očišťujícímu svědectví pro Hermanna Göringa sám skončí na lavici obžalovaných, což se také nakonec stalo: o něco později ho obžalovali z vymyšlených válečných zločinů a odsoudili na doživotí (Kern 1988, str. 400; porovnej Wistrich 1984, str. 210).

Během Norimberského vojenského tribunálu, který vedli sami Američané po IMT (Mezinárodním vojenském tribunálu), předsedající soudce Lee B. Wyatt v procesu proti příslušníkům Hlavního úřadu rasového a osidlovacího (Rasse- und Siedlungshauptamt Case 8; Trials… 1953, vol. 15, str. 879) konstatoval:

---

[274] Lautern 1950, str. 24, 32; další odkazy a podobné případy in Butz 2003, str. 204 ad., jakož i Bardèche 1950, str. 120 ad.

[275] IMT, vol. 15, str. 64 ad.; PS-3057. Tato i většina následujících informací je převzata z Weber 1992a.

[276] IMT, vol. 17, str. 214; USSR-474; porovnej Heiden 1949, str. 92 ad.

„Během procesu několik svědků, včetně některých obžalovaných, kteří učinili přísežná prohlášení předložená obžalobou jako důkaz, dosvědčilo, že jim bylo vyhrožováno a že na ně vyšetřovatel vyvíjel nátlak velmi nepatřičné povahy.“

Wilhelm Höttl a Dieter Wisliceny, dva „korunní svědci“ magického čísla šest milionů, rovněž svědčili pod nátlakem. Höttl, který byl do deportací Židů zapojen úplně stejně jako Wisliceny, se díky povolnosti vůči vítězům v Norimberku neobjevil na lavici obžalovaných, ale jako privilegovaný svědek (Irving 1996, str. 236 ad.; porovnej Höttl 1997, str. 83, 360-387). Wislicenyho přiměli ke spolupráci výhrůžkami, že jinak může být vydán do komunistické východní Evropy. Na základě toho se obrátil proti spoluvězňům a dokonce se nabídl, že potopí bývalé kamarády. Spojenci mu za to slíbili zabezpečení rodiny před eventuální pomstou očerněných kamarádů (Servatius 1961, str. 64). Zatímco v případě Höttla slib dodrželi a za jeho služby ho nechali na svobodě, k Wislicenymu tak vstřícní nebyli. I navzdory spolupráci ho později vydali do komunistického Československa, kde byl odsouzen k smrti a pověšen (Arendt 1990, str. 257). Zajímavé jsou i okolnosti, za jakých Höttl, Wisliceny i mnozí další vypovídali proti Eichmannovi: všichni si mysleli, že je mrtvý a doufali, že se očistí nebo si u spojenců koupí shovívavost na jeho úkor (tamtéž, str. 331, 339). Teprve u Eichmannova procesu v Jeruzalému se ukázalo, že všichni tito svědci neprávem proměnili domněle mrtvého Eichmanna v hlavního člověka zodpovědného za „konečné řešení“, aby se sami očistili (tamtéž, str. 339 ad.).

P: Existuje nějaký důkaz fyzického mučení?

R: Ano. Přejděme tedy k „výslechům třetího stupně“, což skutečně znamená mučení. Když Britové zatkli bývalého velitele Osvětimi Rudolfa Höße, několik dní ho mučili, dokud nepodepsal předložené „přiznání“. Popisuje to ve svých vzpomínkách, které napsal v polském vězení (Paskuly 1996, str. 179 ad.):

„11. března 1946 ve 23 hodin mě zatkli. […] (Britská) vojenská policie se mnou zacházela hrozně. […] Při prvním výslechu mě bili. Nevím, co je v záznamu, i když jsem ho podepsal. Kombinace alkoholu a bití na mě byla moc. […] Minden na řece Vezeře […] Tam se mnou zacházeli ještě brutálněji, hlavně první britský prokurátor, nějaký major. […] Fakticky ty vyšetřovatele [u IMT] nemůžu vinit – byli to všichni Židé. Úplně mě psychologicky rozebrali. […] Vůbec mě nenechávali na pochybách, co se se mnou stane.“

P: Ale kdo by věřil bývalému veliteli Osvětimi?

R: Jeho slovo ani nepotřebujeme. V 80. letech se k Hößovu mučení osobně přiznali sami jeho pachatelé, takže to máme nezávisle potvrzené (Butler 1986, str. 236 ad.; porovnej Faurisson 1986; Irving 1996, str. 241-246):

„Höß řval hrůzou při pouhém pohledu na britské uniformy.

Clarke zařval: ‚Jak se jmenuješ?‘

S každou odpovědí ‚Franz Lang‘ Clarkova ruka dopadla na vězňovu tvář. Po čtvrté ráně se Höß zlomil a přiznal, kdo byl.

Přiznání náhle rozpoutalo nenávist židovských seržantů v zatýkací skupině, jejichž rodiče v Osvětimi zemřeli na základě Hößových rozkazů.

Vězně stáhli z horní palandy a strhli z něj pyžamo. Pak ho nahého odtáhli k jednomu z jatečních stolů. Clarkovi to připadalo, že rány a výkřiky jsou nekonečné. Nakonec lékař upozornil kapitána: ‚Odvolejte si je, jestli si zpátky nechcete vzít mrtvolu.‘

Přes Höße hodili deku a odtáhli ho do Clarkova auta, kde mu seržant nalil do krku pořádnou dávku whiskey. Höß se poté pokusil usnout.

Clarke mu pod oční víčko vrazil pendrek a německy ho okřikl: ‚Drž ty své prasečí oči otevřené, ty svině!‘

Höß poprvé přišel se svým často opakovaným ospravedlněním: ‚Dostával jsem rozkazy od Himmlera. Jsem voják stejně jako vy a museli jsme poslouchat rozkazy.‘

Skupina dorazila zpět do Heide kolem třetí ráno. Ve vzduchu vířil sníh, ale z Höße strhli deku a musel jít do své cely přes dvůr úplně nahý.“

Z téže knihy vyplývá, že Britové v Mindenu mučili také bývalého generálního guvernéra Polska, Hanse Franka (Butler 1986, str. 238 ad.). Oswald Pohl, vedoucí Hlavního úřadu hospodářského a správního SS (*Wirtschaft-Verwaltungshauptamt*), z titulu své funkce zodpovědný za veškeré finanční a správní záležitosti koncentračních táborů, popsal hrubé metody používané ve výslechovém středisku v Bad Nenndorfu, kde podepsal své přísežné prohlášení.[277] Dokonce i protokol IMT obsahuje poučnou pasáž týkající se výpovědi Julia Streichera. Ten ve svém svědectví popisuje, jak byl opakovaně mučen. Tuto pasáž sice na návrh obžaloby z protokolu vyřadili, ale zůstala v diskusi soudu o tom, zda ji vyřadit.[278] Karlheinze Pintsche, pobočníka Rudolfa Hesse, několik měsíců mučila KGB v Moskvě (W. R. Hess 1986, str. 62). Sověti mučením získali „přiznání“ Juppa Aschenbrennera ohledně údajných plynovacích nákladťáků na východní frontě (Solzhenitsyn 1974, vol. 1, str. 112). August Eigruber, rakouský gauleiter, byl na konci války zmrzačen a vykastrován. Josef Kramer, poslední velitel tábora Bergen-Belsen, i další muži a ženy z SS byli tak mučeni, že prosili, ať je zabijí (Belgion 1949, str. 80 ad., 90). Britský novinář Alan Moorehead to popisuje (Connolly 1953, str. 105 ad.):

„Když jsme se blížili k celám se strážnými z SS, [britský] seržant začal být vzteklý. ‚Dnes ráno byl výslech,‘ řekl kapitán. ‚Obávám se, že na ně není moc hezký pohled.‘ […] Seržant otevřel první dveře a […] vešel do cely. ‚Vstávat!‘, zařval. ‚Vstávat, vstávat, vy špinaví bastardi!‘ Na podlaze ležel nebo napůl ležel půltucet mužů. Jeden nebo dva se dokázali postavit okamžitě. Muž nejblíže mě, s košilí a obličejem potřísněným krví, se o to napřed dvakrát marně pokusil, až se dostal na kolena a pak se pomalu postavil. Stál s předpaženýma rukama a silně se třásl.

‚Dělejte, vstávat!‘ řval seržant. Na podlaze ležel ve vlastní krvi muž mohutné postavy s velkou hlavou a umolousanými vousy […] ‚Proč mě nezabijete?‘ zašeptal. ‚Už nemůžu.‘ Opakoval to pořád dokola. ‚Ten špinavej bastard to říká celý ráno,‘ pronesl seržant.“

P: To je dost hrozné.

---

[277] Oswald Pohl, *Letzte Aufzeichnungen*, in: *HT* no. 47, str. 35 ad.; Lautern 1950, str. 43 ad.; Irving 1996, str. 80 ad.; Pohl se označoval za právně vzato nevinného, protože nikdy nenařídil ani netoleroval žádné krutosti: Pohl 1950, str. 43.

[278] IMT, vol. 12, str. 398; Stimely 1984; Butler 1986, str. 238 ad.; porovnej Maser 1977.

R: A to je teprve začátek. V další části budeme probírat metody poválečných soudů: ničení nehtových lůžek, trhání nehtů, vytloukání zubů, drcení varlat. To prozatím stačí.
Musím vás ovšem upozornit, že fyzické mučení nutně nemusí být nejlepší způsob, jak lidi přimět, aby říkali to, co chcete. Fyzické mučení sice vyvolává strach, ale také silný pocit nespravedlnosti, takže jakmile strach pomine, mučený jedinec s velkou pravděpodobností otevřeně promluví. Jiné je to u metody používané sovětským NKVD a jeho nástupnickými organizacemi: spánkové deprivace. Tuto zákeřnou metodu, která nezanechává žádné viditelné stopy, podrobně popsal Solženicyn (1974, vol. 1). Nemusím dodávat, že ji používali i západní spojenci. Mnozí policejní vyšetřovatelé ji i u nás používají dodnes (viz str. 277).

P: A výsledky těchto trestních řízení dnes mají představovat poslední slovo v historické pravdě?

R: Pokud lze činit závěry podle polooficiálních orgánů německé soudobé historie, jako je mainstreamový časopis *Vierteljahrshefte für Zeitgeschichte*, tak ano. Jejich postoj je takový, že IMT byl poctivý soud usilující o spravedlnost, jehož jediným nedostatkem byly právní základy (Gruchmann 1968, str. 385-389, zde str. 386).
Nyní se podívejme na okolnosti těchto procesů i dalších soudů s údajnými válečnými zločinci. Přitom se seznámíme s dalšími formami nátlaku na svědky i obžalované.

4.3. Výpovědi u soudů

4.3.1. Iluze spravedlnosti

R: Všichni máme ideální představu o tom, jak soud dochází k rozsudku. To je však jen zbožné přání, a to neříkám kvůli vlastním špatným zkušenostem. Fakt je, že soudci jakéhokoliv soudu čelí obrovskému tlaku, aby případ rozhodli tak, že se jim znovu neobjeví na stole kvůli tomu, že nadřízený soud v rozsudku našel nějaké vady. Navíc má justice v podstatě ve všech zemích krajně napjaté finanční i lidské zdroje, takže se soudce neustále musí potýkat se spoustou případů. Soudci trestních soudů ke všemu ve většině případů přicházejí do styku s obžalovanými, které bych popsal výrazem „odpad společnosti". Omlouvám se čtenářům, kteří se už ocitli na lavici obžalovaných, samozřejmě jsou i výjimky. Sám jsem ve vězení strávil čtyři roky, takže vím, jak to tam v průměru vypadá. Soudce tedy logicky má – přinejmenším podvědomě – tendenci pohlížet na obžalovaného předpojatě. Soudci často projevují mrazivý cynismus, protože je snadné ztratit víru v lidskou slušnost, když celý život musíte poslouchat, co udělali banditi a lupiči, darebáci a kriminálníci, zloduši a zlosyni, gauneři a gangsteři. Takže se modlete, abyste se nikdy neocitli na té špatné straně, protože se z vás stane jen další číslo v řadě. Být pokládán za nevinného, dokud se neprokáže vina, je sice hezká, ale za těchto okolností nereálná iluze. Jakmile jim padnete do spárů, prokázat svou nevinu tak, abyste je přesvědčili, je zatraceně těžké.
Takže tohle všechno platí u normálních trestních soudů. Věci dále zhoršuje to, že když jsou před soudem údajní nacističtí zločinci, počínání soudce a soudu sleduje celý svět. Každého soudce, který si za těchto okolností dovolí obžalované zprostit, brzy přejde humor – a navíc poprask mezi politiky i světovými médii zařídí, že nadřízené soudy případ

okamžitě vrátí zpátky a bude vynesen rozsudek.[279*] Že by si jakýkoliv soud pod takovým nátlakem dovolil zkoumat faktickou podstatu údajného zločinu, je naprosto nemyslitelné. Ještě nikdy se to nestalo a dokud je *zeitgeist*[**] takový, jaký je, ani se to nestane.

Zločin samotný je vytesaný do kamene. Je naprosto evidentní. Nevyšetřuje se. Jediná věc, která kdy byla a která za dnešních společenských poměrů kdy bude vyšetřována, je: kdo je viník? Koho pošleme do vězení a na jak dlouho?

Vědci mohou hledat pravdu celý život, ale soudci ne. Ti musí uzavřít případ a uspokojit nadřízené. To platí všude na světě. Tak co čekat od justice?

P: Ale hned po válce, kdy ještě nikdo nevěděl, co přesně se stalo, to tak úplně nebylo.

R: Ne? Copak jsem podrobně nepopsal, že o šesti milionech židovských obětí „všichni“ věděli už v letech 1943, 1942, 1936, 1925, 1915, 1900…?

A není také pravda, že spojenci *museli* dát na stůl zatraceně dobré důvody pro zničení Japonska a celé střední Evropy, etnické čistky po celé Evropě a přenechání velké části Evropy Stalinovi, nejkrvavějšímu diktátorovi všech dob?

P: To ale nic nedokazuje.

R: Ne, ale dává to odpověď na otázku qui bono – komu to poslouží, a jak.

V roce 1994 jsem detailně popsal okolnosti, za jakých probíhaly různé soudy s údajnými „nacistickými zločinci“ (Gauss 1994, str. 61-98; angl. update in Rudolf 2003a, 85-131). Nebudu to tu zbytečně opakovat, pouze v poznámce uvádím pár autorů a jinak vám doporučuji k přečtení zmíněnou práci.[280]

Přeživší holocaust jsou dnes považováni za světské svaté, takže si mohou vykládat v podstatě co chtějí (Finkelstein 2000a, str. 82). A přestože tato situace vyžaduje o to kritičtější postoj všech stran zúčastněných v soudních jednáních, skutečností je pravý opak: odborné kritické analýze nikdy nebyla podrobena ani jediná svědecká výpověď před žádným z těchto soudů.

P: Předtím jste říkal, že u soudu s Demjanjukem znalec vystoupil (str. 256).

R: Ten ale posuzoval jen to, do jaké míry mohou být vzpomínky svědků nespolehlivé. Ke správnosti samotných svědectví se nevyjadřoval. Ani k tomu nebyl kompetentní.

4.3.2. Soudy předcházející Mezinárodnímu vojenskému tribunálu

R: I když sovětské loutkové procesy pod Stalinem i jinde ve východním bloku, ať už s údajnými kolaboranty nebo německými státními příslušníky, byly nepochybně největší fraškou v poválečné „spravedlnosti“, dokumentace a literatura o nich je celkem vzácná. Ale proto-

---

[279] Kromě výjimečných případů, kdy obžalovaného zprostí sám nadřízený soud, jako v případě Johna Demjanjuka a izraelského Nejvyššího soudu.

[*] Viz např. případ Vladimíra Stwory, který byl v roce 2011 okresním soudem Praha-západ dvakrát zproštěn obžaloby za zveřejnění článku „Holocaust a jeho čtyřmilionová varianta“, ale nadřízený soud věc vždy vrátil, takže soudkyně, která Stworu podruhé zprostila, ho napotřetí již odsoudila, přičemž prohlásila, že s odsouzením sice nesouhlasí, ale je vázána právním názorem nadřízeného soudu, který by jí případ neustále vracel, takže jí nic jiného nezbývá. Ohledně detailů viz http://zvedavec.org/temata/74-soud-se-zvedavcem; pozn. překl.

[**] Duch doby; pozn. překl.

[280] Bohužel je většina kritické literatury o těchto soudech pouze v němčině, protože anglicky hovořící země nemají o sebekritiku zájem; jednou výjimkou je Irving 1996; nejlepší německou soudobou analýzou IMT je pravděpodobně Knieriem 1953 (obhájce); za přečtení stojí i různé Aschenauerovy práce a Laternser 1966 (oba obhájci); modernější odborná analýza: Seidler 2008.

že byl Sovětský svaz za studené války nepřítel, zkoumání těchto soudů se aspoň nekladly překážky (porovnej Roediger 1950; Maurach 1950; Eisert 1993). Zajímavější je však jedna analýza soudů vedených západními spojenci. Konec konců se prohlašovali za právní státy, takže máme právo klást na ně vysoké nároky.
Když však zkoumáme, co se dělo během soudů vedoucích až k Mezinárodnímu vojenskému tribunálu, zjišťujeme, že se hlavně Američané nechovali o moc jinak než Sověti:

- Všichni Němci, kteří měli čelní postavení ve straně, státu nebo hospodářství, byli bez soudu umístěni do „automatické vazby";
- Statisíce lidí byly zavřeny do koncentračních táborů, což byly obvykle jen oplocené louky, kde je nechali umírat jako mouchy (Bacque 1989 & 1996);
- Spojenci mohli jakéhokoliv Němce zadržovat tak dlouho, dokud jim nepodepsal požadované přísežné prohlášení (Utley 1949, str. 172);
- Řada věznic provozovaných západními spojenci měla pověst „mučících středisek" (Tiemann 1990, str. 71, 73; F. Oscar 1950, str. 77 ad.).

P: To je vážné obvinění, pro které jsou potřeba pevné důkazy!
R: Předložím vám některé z těch, které dnes máme k dispozici. Britové koncem roku 2005 zpřístupněním příslušných dokumentů definitivně přiznali, že v Německu provozovali mučící střediska (Cobain 2005a&b; porovnej Heyne 2005, Flessner/Kern 2006). Odhalili, jak byli němečtí „pachatelé" mučeni, aby přiznali své „činy" v táboře v Bad Nenndorfu. I přední západoněmecký „lovec nacistů" Adalbert Rückerl ohledně těchto soudů lakonicky poznamenává (Rückerl 1984, str. 98):

> „I sami Američané okamžitě vznášeli námitky proti způsobu, jakým byly vedeny některé americké vojenské tribunály, ale především proti skutečnosti, že se v těchto procesech několikrát použila jako důkaz přiznání obžalovaných získaná v předběžném řízení, někdy za toho nejhoršího představitelného fyzického i psychologického nátlaku."

V roce 1949 několik amerických komisí vyšetřovalo tvrzení o mučení vězňů, s nimiž přišli němečtí i američtí obhájci, hlavně Němec Rudolf Aschenauer a Američané Georg Froeschmann a Willis M. Everett. Americké lidsko-právní organizace však tyto komise obviňovaly, že to jsou jen symbolické fíkové listy pro americkou armádu a politiky, protože slouží jen k ututlání skutečného rozměru celého skandálu. Například Národní rada pro předcházení válce (National Council for Prevention of War) komentovala závěry Baldwinovy komise, podle níž se armáda žádných závažných přehmatů nedopustila, takto (Tiemann 1990, str. 181):

> „Komise svou zprávu uzavřela doporučeními k reformě budoucích procesů tohoto typu – ale tato doporučení dokazují lživost všech výmluv a očišťování, tvořících většinu zprávy. Fakticky bylo řečeno ‚i když jste to nedělali, nechceme, abyste to dělali znovu'[…]."

Obzvláště horlivým vyšetřovatelem byl senátor Joseph McCarthy, vyslaný jako senátní pozorovatel, který na svou funkci po dvou týdnech rezignoval a přednesl před senátem sil-

ný projev proti spolupráci členů vyšetřovacího výboru s americkou armádou při ututlávání skandálu. Jeho detailní seznam týrání německých obžalovaných v americkém zajetí je děsivý (McCarthy 1949).

P: Senátor McCarthy je asi ten nejhorší svědek, jakého v této věci můžete citovat, protože kvůli škodám, které napáchal svým honem na komunistické čarodějnice v 50. letech, přišel o veškerou důvěryhodnost.

R: Toho jsem si vědom, i když jádro jeho snah – bojovat proti pronikání komunistů do americké administrativy, které eskalovalo za Rooseveltovy vlády – bylo opodstatněné, jak dnes víme (Haynes/Klehr 2003). I když to samozřejmě nijak neomlouvá pronásledování nevinných občanů, k němuž docházelo během hysterie, jež se dnes nazývá mccarthysmus.
Přesto pokládám za těžko představitelné, že by McCarthy, pravicový politik, oddaný americký vlastenec a zastánce americké armády vznesl taková obvinění vůči ozbrojeným silám své země, kdyby pro to neměl pořádně dobré důvody. A tak to bylo. Místo McCarthyho však budu citovat Edwarda L. van Rodena, který za druhé světové války sloužil jako americký šéf vojenské justice na evropském bojišti. Ten byl v roce 1948 spolu se soudcem Gordonem Simpsonem z texaského Nejvyššího soudu jmenován do další zvláštní komise pověřené vyšetřením tvrzení o týrání během amerických soudů v Dachau. Zde je výňatek z toho, co napsal (Roden 1949, str. 21 ad.):

„Američtí vyšetřovatelé u amerického soudu v Dachau používali k získání přiznání následující metody: bití a brutální kopání. Vytloukání zubů a přerážení čelistí. Předstírané soudy. Samovazbu. Převlékání za kněze. Velmi omezené příděly potravin. Duchovní deprivaci. Sliby zproštění. […] Vyhráli jsme válku, ale někteří z nás chtěli zabíjet dál. To mi připadá nemorální. […] Americký zákaz svědectví z doslechu neplatil. Připouštěla se svědectví ze druhé i třetí ruky, […] poručík Perl z obžaloby se hájil tím, že bylo těžké získat kompetentní důkazy. Soudu řekl: ‚Měli jsme rozlousknout těžký případ a museli jsme používat přesvědčovací metody.‘ Přiznal, že tyto přesvědčovací metody zahrnovaly různá ‚opatření, včetně nějakého násilí a předstíraných soudů‘. Dále soudu řekl, že případy byly založeny na výpovědích získaných takovýmito metodami. […] Výpovědi připuštěné jako důkaz byly získány od mužů, kteří byli nejprve tři, čtyři, pět měsíců drženi na samotce. Byli zavření mezi čtyřmi zdmi bez možnosti si zacvičit. Dvě jídla denně jim strkali okénkem ve dveřích. Nesměli s nikým mluvit. Neměli žádný kontakt s rodinami, duchovním či knězem. […] Naši vyšetřovatelé obviněnému přetáhli přes hlavu černou kápi a pak ho bili do obličeje boxery, kopali ho a tloukli gumovými hadicemi. Mnozí němečtí obžalovaní měli vymlácené zuby. Někteří měli přeražené čelisti. Všichni kromě dvou Němců ve 139 případech, které jsme vyšetřovali, měli nevratně rozkopaná varlata. To byly standardní postupy našich amerických vyšetřovatelů. Perl přiznal používání předstíraných soudů a přesvědčovacích metod včetně násilí a řekl, že bylo na svobodném rozhodnutí soudu, jakou váhu bude takto získaným důkazům přikládat. Ale všechno to prošlo.

Jeden osmnáctiletý obžalovaný po sérii výprasků začal psát výpověď, kterou mu diktovali. Když se dostali na stranu 16, na noc ho zavřeli. Časně ráno ho Němci ve vedlejších celách slyšeli mumlat: ‚Už nepronesu žádnou lež.‘ Když s ním pak dozorce přišel dokončit falešnou výpověď, našel Němce mrtvého, pověšeného na mříži. Přesto byla výpověď, kvůli které se oběsil, aby ji nemusel podepsat, předložena a přijata jako důkaz u soudu s ostatními.

Někdy vězně, který odmítal podepsat, odvedli do matně osvětlené místnosti, kde u černého stolu s hořící svíčkou po obou stranách a krucifixem uprostřed seděla skupina civilních vyšetřovatelů v uniformách americké armády. ‚Nyní vás bude soudit americký soud,' řekli obžalovanému.

Falešný soud vynesl falešný rozsudek smrti. Pak obžalovanému řekli: ‚Za pár dní budete viset, až rozsudek potvrdí generál: ale když do té doby podepíšete tohle přiznání, můžeme vám zařídit zproštění.' Někteří přesto nepodepsali. […]

V jiném případě přišel do cely jednoho z obžalovaných falešný katolický kněz (ve skutečnosti vyšetřovatel), vyslechl si jeho zpověď, dal mu rozhřešení a pak i malou přátelskou radu: ‚Podepište všechno, co po vás vyšetřovatelé budou chtít. Zajistím vám svobodu. I kdyby to bylo lživé, mohu vám dát rovnou dopředu rozhřešení za lež, kterou řeknete.'"

P: To je odporné. Proti tomu vypadá dění v Abú Ghraib po druhé válce v Iráku ještě nevinně.[281]

P: No, díky Abú Ghraib jsem aspoň pochopil, že Američané jsou opravdu schopní systematického mučení, i když se to v tomto případě týkalo politického systému, jenž byl pokládán za mnohem menší zlo než Hitlerovo nacistické Německo. Takže si dovedu představit, že se američtí vojáci po druhé světové válce v Německu chovali ještě hůř.

R: Přesně tak.

P: Nepokusili se američtí žalobci v jednom z procesů v Dachau stanovit jako „obecně známou skutečnost", že se v tomto táboře používaly plynové komory (kapitola 2.6., str. 63)?

R: Dobrý postřeh. S takovými metodami se dá dokázat cokoliv. Ovšem ještě horší než tyto takzvané metody „třetího stupně" byl – podle Joachima Peipera, hlavního obžalovaného v malmédském procesu – pocit bezmoci, naprosté izolace od okolního světa a bližních i často úspěšné pokusy štvát vězně proti sobě pomocí lživých tvrzení o udavačství, aby výhrůžkami a sliby zlomili jejich odpor vyplývající z kamarádství (takzvané výslechy „druhého stupně").

P: To mi silně připomíná výslechové metody používané Američany na Guantánamu, jak je popsal časopis *Time* (Zagorin/Duff 2005, str. 26-33). Takže to vypadá, že se z toho, co se dělo po druhé světové válce, pro americkou armádu stala tradice.

R: Tradice, kterou je rozhodně potřeba zrušit. Ale můj dojem je, že metody používané po druhé světové válce v Německu byly mnohem rozšířenější a brutálnější než to, co se stalo v Abú Ghraib nebo na Guantánamu. Konec konců je tento tábor výjimka. V Německu po druhé světové válce však Američané udělali z výjimky pravidlo. Shrňme si některé další rysy poválečných soudů vedených Američany:

- Žalobci ze záznamů a přepisů výslechů, trvajících hodiny nebo dny, dávali dohromady „přísežná prohlášení", z nichž se polehčující pasáže vypouštěly a obsah se často překrucoval a přeformulovával. Kromě těchto pochybných „přísežných prohlášení" také používali celou škálu triků: jako důkaz se připouštěly například „kopie" dokumentů, jež nevznikly pod přísahou, a svědectví ze třetí ruky (z doslechu);
- Vězni si mohli koupit svobodu tím, že budou proti ostatním vypovídat jako svědci obžaloby;

[281] Ohledně některých fotografií z věznice Abú Ghraib viz www.antiwar.com/news/?articleid=2444.

- Zatčení obžalovaní byli až do zahájení soudu bez právního zástupce;
- Soudem stanovení obhájci často byli občany spojeneckých zemí, špatně hovořící německy a jevící o obhajobu obžalovaných jen malý zájem, někdy dokonce vystupující spíš jako žalobci, kteří obžalovaným vyhrožovali a radili jim lživě se přiznat;
- Obhájci často měli jen omezený přístup do spisu; rozhovory s obžalovanými se povolovaly jen těsně před zahájením soudu, někdy dokonce jen během soudu a pouze v přítomnosti zaměstnanců spojenecké obžaloby;
- Obhajoba byla před soudem často informována pouze ve všeobecnosti o hlavních bodech obžaloby;
- Návrhy na vyslechnutí svědků nebo námitky ohledně důkazů předložených obžalobou – jako vynucené výpovědi – se obvykle zamítaly;
- Soud mohl přijmout jako důkaz cokoliv chtěl, protože nebyl „vázán formálními pravidly dokazování“ (Knieriem 1953, str. 558);
- Obžaloba pro získání svědeckých výpovědí využívala tzv. „jevištní ukázky“ či „přehlídky“: sehnala bývalé vězně koncentračního tábora a posadila je do hlediště divadla nebo kina. Obžalovaní stáli na osvětleném pódiu, zatímco bývalí vězni seděli ve tmě a mohli vznášet i ta nejbezuzdnější obvinění, často v naprosté vřavě. Pokud – navzdory očekávání – žádná obvinění vznesena nebyla nebo nebyla dostatečně zničující, obžaloba „přiložila ruku k dílu“ a bývalé vězně k tomu přesvědčovala, často i hrubým zastrašováním a výhrůžkami (porovnej Aschenauer 1952, str. 18-33; Koch 1974, str. 127).

P: Dělo se to i během IMT?

R: Ne, během IMT ne, ale během soudů v americké okupační zóně předcházejících IMT, jako v Dachau i jinde. V těchto soudech byly shromážděny některé „důkazy“, které pak použili během IMT.
Svědkům obhajoby z koncentračních táborů jednoduše řekli, ať drží hubu, případně jim vyhrožovali, uráželi a zastrašovali je, někdy je dokonce i zatýkali a týrali. Bývalí vězni vyhrožovali bývalým spoluvězňům represemi vůči rodinám nebo jim dokonce říkali, že když budou odmítat učinit požadované obvinění nebo výpověď v neprospěch vybraných obžalovaných, seženou se výpovědi proti nim a budou obžalováni sami. Existovaly i případy vyhrožování vraždou. Německé „Sdružení pronásledovaných nacismem“ (*Vereinigung der Verfolgten des Naziregimes*, VVN) – později zakázané jako protiústavní komunistické sdružení – mohlo rozhodovat, kteří bývalí vězni dostanou příděly potravin nebo se dostanou na bytový pořadník, a to v hladovějící zemi ležící v rozvalinách. Spoustě bývalých vězňů tak bylo zabráněno, aby se u soudu objevili jako svědci obhajoby. Organizace přeživších jim dokonce pod hrozbou trestu výslovně zakazovaly jakékoliv ospravedlňující výpovědi (Aschenauer 1952, str. 42 ad.; Utley 1949, str. 198; Koch 1974, str. 53).
Svědci ochotní vznášet obvinění se často objevovali u různých soudů, někdy v celých skupinách, kde dostávali peníze i naturálie. Mnohdy se jednalo o „profesionální svědky“, kteří své výpovědi vzájemně otevřeně koordinovali, aby zajistili, že zločinci, kteří v koncentračních táborech seděli za těžké zločiny a za usvědčující výpověď jim byla slíbena beztrestnost, budou skutečně očištěni od všech špatností.

P: To mi připomíná našeho přítele Adolfa Rögnera.

R: Ano, ten mezi ně patřil.

P: S takovými metodami můžete dokázat cokoliv. Ale rozumní historici je přece nemohou brát vážně.

R: Bohužel jsou brány vážně. Například T. A. Schwartz do jednoho předního historického magazínu v roce 1990 napsal, že americké soudy probíhaly v souladu se Ženevskými konvencemi a že hlavním problémem byla pouze absence možnosti odvolání a nejisté nakládání s odsouzenými* v budoucnu (Schwartz 1990).

4.3.3. IMT a následné NMT soudy

R: Co by se změnilo, kdyby se ukázalo, že Norimberský mezinárodní tribunál byl především akcí pomstychtivých Židů vůči německým představitelům? David Irving naznačil silnou židovskou angažovanost (1996, str. 139) a jak upozornil Thomas Dalton (2009, str. 38), americký žalobce Thomas Dodd v dopise z 20. září 1945 poznamenal (Dodd 2007, str. 135):

> „Pochopíte, když vám řeknu, že z personálu [obžaloby] je asi 75 % Židů."

P: Vzhledem k tomu, co nacismus Židům udělal, je pochopitelné, že se chtěli pomstít, ne?

R: Ano, pomstít, ale to není totéž co spravedlnost. Buď jak buď se ale nakonec stejně počítají argumenty, ne náboženské přesvědčení těch, kteří je předkládají.
IMT byl zvláštní soud: nikoliv nějaká neutrální strana, ale vítězové byli soudci. Kategoricky vyloučili jakoukoliv možnost odvolání a stanovili vlastní procesní pravidla, jež pak použili vůči zemi, která s tím nesouhlasila, což je hrubé porušení mezinárodního práva. Byly definovány nové zločiny, které do té doby neexistovaly, a použily se retroaktivně – a nezákonně – jen vůči poraženým, přestože se nově vytvořenými „zločiny proti lidskosti" a „zločiny proti míru" provinili i vítězové.
Pravidla umožňovala odepřít obhajobě jakékoliv vyšetřování a objasňování považované za nadbytečné či irelevantní, a zprostila soud jakýchkoliv formálních pravidel dokazování, takže mohl přijmout jako důkaz cokoliv, co se mu hodilo. Tím se dostáváme k pravidlu, které je prokletím všech pozdějších soudních řízení po celém světě (článek 21 Londýnské charty, Brennecke 1970, str. 27 ad.):

> „Soudní dvůr nebude žádat důkazu skutečností obecně známých, nýbrž bude je považovat za soudu známé."**

Tato „obecná známost" zahrnuje cokoliv stanovené jako fakt jakýmkoliv úřadem či komisí jakékoliv spojenecké země v jejich dokumentech, úkonech, zprávách či jiných záznamech.

P: Znamená to, že každý rozsudek, vynesený v loutkových procesech, o nichž jsme už mluvili, na základě mučení a výhrůžek, byl automaticky považován za „důkaz"?

---

* V této knize je „s rozsudky", ale např. v *Dissecting the holocaust* „s odsouzenými". Patrně chybný překlad z němčiny; pozn. překl.

** Citováno podle zákona č. 164/1947 Sb.; pozn. překl.

R: Ano, přesně tohle to znamená. Každá zpráva spojenecké komise, čili i každá padělaná zpráva stalinistické komise o údajných německých válečných zločinech, byla automaticky pokládána za důkaz.

P: Takže Norimberský proces vážně nebyl nic jiného než spojenecký lynč.

R: Přesně tak ho nazval Harlan Fiske Stone, předseda amerického Nejvyššího soudu (Mason 1956, str. 716):

> „[Hlavní americký žalobce] Jackson je pryč, vede svůj prvotřídní lynč v Norimberku. Nevadí mi, co dělá s nacisty, ale hnusí se mi sledovat předstírání, že vede soud a soudní proces podle zvykového práva. To je na mé staromódní ideály trochu příliš pokrytecký podvod.“

Tento postoj spojenců se dá dokázat i dokumentárně, protože Sověti v přípravném stadiu procesu otevřeně vyjadřovali přání obžalované zastřelit bez soudu nebo po zkráceném procesu ve stylu sovětských metod, neboť jejich vina byla „beztak jasná“. Mezi západními spojenci samozřejmě byli tací, kteří s tím souhlasili, ale nakonec padlo rozhodnutí, že požadovaný propagandistický účinek na německý národ může mít jen „spravedlivý soud“ (Irving 1996, str. 31-56). Hlavní spojenecký žalobce R. Jackson během soudu dokonce řekl:

> „Jako vojenský soud je tento soud pokračováním válečného úsilí spojeneckých zemí. Jako mezinárodní soud není vázán procesními a hmotnými nuancemi našich jednotlivých soudních či ústavních systémů […].“ (IMT, vol. 19, str. 398)

P: No, aspoň byl upřímný.

R: O nic lépe to nevypadalo ani během Norimberských vojenských tribunálů (NMT), které vedli výlučně Američané.* Předseda senátu v sedmém norimberském procesu (proti německým generálům v tzv. „případu rukojmí“) Charles F. Wennerstrum, který zažil jen lehké excesy obžaloby přímo v soudní síni, hned po rozsudku zveřejnil následující zničující hodnocení těchto soudů (Foust 1948):

> „Kdybych před 7 měsíci věděl, co vím dnes, nikdy bych sem nepřišel.
>
> Je jasné, že vítěz války není nejlepší soudce nad vinou z válečného zločinu. […] Obžaloba nedokázala oddělit objektivitu od pomstychtivosti, od osobních tužeb po odsouzení. Nesnažila se stanovit precedenty, které by mohly světu pomoci vyhnout se budoucím válkám. Celá atmosféra tady je nezdravá. […] Byli nasazeni právníci, úředníci, tlumočníci a vyšetřovatelé, kteří se stali Američany teprve před pár lety a jejichž myšlení bylo hluboce zakořeněné v evropské nenávisti a předsudcích. Soudy měly Němce přesvědčit o vině jejich vůdců. Přesvědčily je však jen o tom, že jejich vůdci prohráli válku proti bezohledným dobyvatelům.

---

* Jen pro upřesnění: Mezinárodní vojenský tribunál (International Military Tribunal, IMT) v Norimberku probíhal od 20. 11. 1945 do 1. 10. 1946 a podílely se na něm USA, Velká Británie, SSSR a Francie. Od 9. 12. 1946 do 30. 12. 1948 proběhlo 12 tzv. vedlejších norimberských procesů (Nuremberg Military Tribunals, NMT) a byly to čistě americké soudy (soudci i žalobci byli Američané); pozn. překl.

> Většina důkazů u soudů sestávala z dokumentů vybraných z ohromného množství ukořistěných listin. Výběr prováděla obžaloba. Obhajoba měla přístup jen k těm dokumentům, které obžaloba považovala za materiál k případu. […]
>
> Neslučitelné s americkým smyslem pro spravedlnost je také spoléhání obžaloby na sebeobviňující výpovědi obžalovaných, kteří byli přes dva a půl roku vězněni a opakovaně vyslýcháni bez přítomnosti právního zástupce. Dva a půl roku trvající vazba je jistou formou nátlaku sama o sobě.
>
> Neexistence možnosti odvolání ve mně zanechává pocit, že byla popřena spravedlnost. […] Německý lid by měl o těchto soudech dostat víc informací a němečtí obžalovaní by měli dostat právo odvolat se k OSN.“

Řízení IMT se do značné míry podobalo americkým soudům popsaným v kapitole 4.3.2., pouze s excesy menších rozměrů. Von Knieriem i mnohé další zdroje popsaly:

- Obžalovaní: výhrůžky a psychologické mučení; dlouhotrvající výslechy; zabavování osobního majetku;
- Svědci obhajoby: zastrašování, výhrůžky, dokonce zatýkání; neposkytování svědků obhajobě; vynucená svědectví;
- Dokazování: „důkazy“ založené na zvěstech z doslechu; svévolně vybrané dokumenty; mizení ospravedlňujících důkazů; zkreslená přísežná prohlášení; překroucené dokumenty;
- Řízení: překroucené simultánní překlady; svévolně odmítané důkazní návrhy; zabavování spisů; odmítání poskytnout obhajobě přístup k dokumentům; systematické obstrukce ze strany obžaloby a tak dále.

P: Také někoho v Norimberku mučili?

R: Norimberský proces probíhal příliš v záři reflektorů, takže se obžaloba mučení obžalovaných asi do značné míry vyhýbala, s výjimkou již zmiňovaného mučení Streichera. Jinak to ovšem vypadalo s německými svědky obžaloby, kteří před IMT vypovídali buď osobně nebo byly předloženy jako důkaz jejich písemné výpovědi – například Rudolfa Höße.

P: A těmito metodami se dokazoval holocaust?

R: No, IMT se holocaustem zabýval jen zběžně, ale je to jeden z aspektů, ano. Zvěrstva údajně páchaná v koncentračních táborech a ve východní Evropě „dokázaly“ americké loutkové soudy v Dachau a srovnatelné soudy ostatních spojenců. IMT tyto rozsudky potvrdil opakováním „důkazů“ získaných většinou výše zmiňovanými soudy. Vliv důkazů předložených před IMT ve svých pamětech nejlépe popisuje Hans Fritzsche. Všichni hlavní obžalovaní v Norimberku trvali na tom, že do předložení důkazů před IMT o žádném masovém vraždění Židů nic nevěděli. Po promítnutí pochybných filmů z Dachau a dalších koncentračních táborů po jejich osvobození byl psychologický dopad sice znatelný, ale stále ne úplně přesvědčivý. Většinu obžalovaných přesvědčila až předložená vynucená svědectví Rudolfa Höße a Otto Ohlendorfa (H. Springer 1953, str. 87). Údajné masové vraždění Židů padlo na obhajobu a obhajované, ba i na celý německý národ jako prokletí, kterému se nikdo neodvažoval a dodnes neodvažuje vzepřít (tamtéž, str. 101, 112 ad.). Přesto v obžalovaných zůstával pocit, že opravdové vyšetřování nikdy neproběhlo (tamtéž, str. 119):

> „Nepochopitelné bylo provizorně dokázáno, ale rozhodně ne vyšetřeno.“

4.3.4. Soudy v „právních státech“

P: Dobrá, právní rámec tribunálů spojeneckých vítězů byl možná pochybný, ale soudy, které později proběhly v Německu, právním státu, přece dospěly ke stejným závěrům. Německo tehdy nebyl suverénní stát, ale po podepsání Převodní smlouvy v roce 1954, která Západnímu Německu poskytla částečnou svrchovanost, to bylo jiné.

R: A od roku 1990 je Německo plně svrchované, ale jeho postoj se ani potom nezměnil. Je tedy se (západo)německými soudy všechno v pořádku? Rád bych tomu věřil, protože valná většina holocaustových procesů proběhla v této zemi. Tak se na to podívejme blíže.
V kapitole 4.3.1. jsem se letmo zmínil o tlaku na německé soudce, když se zabývají případy „holocaustu“ a v kapitole 2.14. jsem stručně nastínil uvažování průměrného německého intelektuála v této věci. Nyní si to doložíme citováním několika zpráv, které ukazují, čím je ve skutečnosti holocaust pro moderní Německo.
Jako prvního tu mám bývalého spolkového prezidenta Richarda von Weizsäckera, který byl citován, jak řekl, že „nikoliv NATO, ale Osvětim představuje [německý] *raison d'état*“* (*Der Spiegel*, no. 28, 1987). To v roce 1999 potvrdil Joschka Fischer, tehdejší ministr zahraničí (Lévy 1999, str. 46):

> „Všechny demokracie mají základy, základní kámen. Pro Francii to je rok 1789. Pro USA Deklarace nezávislosti. Pro Španělsko občanská válka. Pro Německo to je Osvětim. Může to být jedině Osvětim. Podle mého mínění vzpomínka na Osvětim, ‚už nikdy Osvětim‘, může být jediný základ nové berlínské republiky.“

Německý deník *Die Welt*, který se kdysi sám označil za konzervativní, v roce 1994 požadoval, aby byli revizionisté odsuzováni mimo jiné proto, že (Philipps 1994):

> „Kdo popírá Osvětim […] otřásá také základy sebepojetí této společnosti.“

Levicový týdeník *Die Zeit* se držel téže argumentační linie, když vysvětloval, proč musí německá justice a Úřad pro ochranu ústavy umlčovat zpochybňování holocaustu (K. H. Janßen 1993):

> „V sázce je morální základ naší republiky.“

Bývalý předseda vrchního zemského soudu Rudolf Wassermann o něco později napsal (Wassermann 1994):

> „Kdo popírá pravdu o nacistických vyhlazovacích táborech, zrazuje principy, na nichž byla vybudována Spolková republika Německo. Tento stát má být bojující demokracií, která se brání, když ji antidemokraté chtějí rozvrátit.“

Následující názor byl vysloven v německém *Bundestagu* (parlamentu) a stvrzen aplausem poslanců všech (!) stran (With 1994):

---

* Raison d'etat = státní zájem, veřejný zájem; pozn. překl.

„Kdo bagatelizuje nebo popírá nacistické masové vraždění Židů čili holocaust, musí vědět, že útočí na demokratické základy.“

Tomuto chóru přizvukovaly i konzervativní noviny *Frankfurter Allgemeine Zeitung* (Bahners 1994):

„Kdyby bylo Deckertovo [revizionistické] ‚chápání holocaustu‘ správné, byla by Německá spolková republika postavena na lži. Každý prezidentský projev, každá minuta ticha, každá historická kniha – všechno by bylo lživé. Popíráním holocaustu Spolkové republice upírá její legitimitu.“

P: To zní jak sbírka výroků fanatiků nebo bláznů. SRN přece neohrožuje jeden aspekt dějin, ale přesně naopak: kdo útočí na svobodu vědy a svobodu projevu, útočí také na základy sebepojetí této společnosti a dává v sázku morální základ naší republiky. Jedině takto to dává smysl!

R: Jenže Spolková republika Německo se primárně nedefinuje podle občanských práv, jak stojí v jejím základním zákoně, ale podle vládnoucího dogmatu holocaustu. Z výše citovaných vyjádření je každopádně jasné, že každý, kdo má na toto historické téma jiný názor, je pokládán za antidemokrata a nepřítele státu.

P: Proboha, co mají určité historické názory společného s demokratickými postoji nebo loajalitou k německému ústavnímu pořádku? To nemá logiku.

R: O logice přece nikdo nemluví. Chtěl jsem vám objasnit politický a právní rámec i psychologické nastavení mladé Spolkové republiky Německo v roce 1950, když převzala úkoly od spojeneckých „lovců nacistů“ a začala údajné pachatele nacistických zločinů stíhat sama.

P: To nejsou zrovna veselé vyhlídky.

R: Jak špatné byly ve skutečnosti vyhlídky, můžeme vidět z případu Ilse Kochové. To byla manželka Ericha Kocha, bývalého velitele koncentračního tábora Buchenwald. Koch byl za války obžalován interním soudem SS za zločiny, kterých se tam dopustil. Dostal trest smrti a popravili ho.[282] Jeho manželku po válce obžaloval a odsoudil loutkový spojenecký soud, jak už bylo řečeno (str. 71). Když vyšly najevo skandální okolnosti tohoto procesu, dostala milost. To však západoněmecké justici nezabránilo postavit ji o něco později před soud znovu. Okolnosti tohoto německého soudu byly srovnatelné se spojeneckými pár let předtím: tatáž hysterie, lži a křivé přísahy profesionálních svědků, tatáž absence kritického zkoumání ze strany soudu atd. Jenže tentokrát už pro paní Kochovou žádná milost neexistovala. Byla odsouzena na doživotí a nakonec spáchala sebevraždu.

P: Ale to byl určitě jen ojedinělý případ.

R: Ne, to bylo a je pravidlo. Hans Laternser, který působil jako obhájce jak u IMT, tak u osvětimského procesu ve Frankfurtu 18 let poté a který je jediným obhájcem, jenž napsal knihu o svých zážitcích během holocaustového procesu zinscenovaného Německem, charakteri-

[282] Přísežné prohlášení SS-65 vyšetřujícího soudce SS Konrada Morgena, IMT, vol. 42, str. 556. Vyšetřování nařízené osobně Himmlerem, které ve skutečnosti zahrnovalo celý systém koncentračních táborů, mělo za následek např. soudní řízení proti takovým prominentům jako Rudolf Höß a Adolf Eichmann a vedlo k mnoha rozsudkům; viz výslechy K. Morgena (IMT, vol. 20, str. 485-515) a předsedy nejvyššího soudu SS a policie dr. Günthera Reineckeho (IMT, vol. 20, Aug. 6 & 7, 1946).

zoval atmosféru během osvětimského procesu ve Frankfurtu takto (Laternser 1966, str. 28, porovnej také str. 32):

> „Ve velkých mezinárodních trestních procesech, v nichž jsem spolupůsobil, nikdy nebyla tak napjatá atmosféra jako v osvětimském procesu – ani u Mezinárodního vojenského tribunálu v Norimberku.“

Jinak řečeno: po 18 letech nepřetržité propagandy holocaustu byla společenská atmosféra tak otrávená a plná zaujatosti a nenávisti, že byl spravedlivý soud vyloučený. Ale vezměme to chronologicky. Jedním z prvních činů mladé Spolkové republiky Německo bylo podepsání smlouvy s Izraelem, v níž Německo uznalo osud pronásledovaných Židů a slíbilo platit odškodné ve formě peněz i zboží jak židovským jednotlivcům, tak i nově vzniklému židovskému státu. Němečtí politici doufali, že si tak zajistí shovívavost světového Židovstva na své finančně i hospodářsky obtížné cestě z rozvalin Třetí říše. Spolkový kancléř Konrad Adenauer to v roce 1952 shrnul slovy (*Spiegel*, no. 19/1995 & Nov. 30, 1998):

> „Světové Židovstvo je velmoc.“

P: A Shmuel Dayan vyjádřil židovský pohled takto (Segev 1994, str. 223):

> „A Glick hot unz getrofen[283] – bylo zabito 6 milionů Židů a my za to dostaneme peníze.“

R: Vidíte: různá hlediska, různé názory. Fakt je, že mladá Spolková republika skutečně nemohla potřebovat jakékoliv nepřátelství světového Židovstva, velmi vlivného v mezinárodních financích a médiích. Německá vláda pod konzervativním kancléřem Adenauerem tedy spolu s opozičními sociálními demokraty dělala všechno pro to, aby toto nepřátelství mírnila. Jediný krátký okamžik odporu nastal, když jeden člen tehdy poměrně vlasteneckých liberálních demokratů v *Bundesrat*[284] prohlásil, že by před uznáním židovských požadavků měla historická komise nade vší pochybnost určit, co se za války přesně stalo. Toto prohlášení se však jednoduše ignorovalo. Po druhé světové válce nikdy nevznikla žádná oficiální státní komise, která by vyšetřila historické otázky, na nichž prý byly položeny morální základy státu – přitom po první světové válce zkoumaly německé státní komise otázku viny velmi důkladně.[285]

Poválečná justice vznikla, stejně jako všechny úřady v poválečném Německu, jako výsledek politických čistek ve státním aparátu ze strany spojenců. Všichni soudci a státní zástupci, považovaní za politicky podezřelé, byli nahrazeni politicky spolehlivými postavami, i když pro tuto práci neměly potřebnou kvalifikaci.[286] Tak se na tyto pozice často dostávali horliví levičáci a také někdejší židovští i nežidovští emigranti, kteří byli vůči bývalým úředníkům Třetí říše pochopitelně silně nepřátelští. Spojenci hned po válce zřídili tzv. *Spruchkammern* (rozsudkové komory), které spojeneckým úřadům pomáhaly provádět po-

[283] „Potkalo nás štěstí.“

[284] Spolková rada, parlamentní zastoupení německých *Länder* (spolkových zemí); pozn. překl.

[285] Jedním z nejproduktivnějších historiků z vyšetřovací komise, zřízené po první světové válce *Reichstagem* a zkoumající otázku zavinění války, byl Hermann Lutz.

[286] Ohledně této „převýchovy“ porovnej Schrenck-Notzing 1965, Franz-Willing 1991.

litické vyšetřování a soudy s úplně všemi úředníky Třetí říše, včetně listonošů a průvodčích. Když v roce 1949 vznikla Spolková republika Německo, činnost těchto komor pomalu přebíraly běžné trestní soudy, stíhající domnělé i skutečné nacistické pachatele. Do roku 1958 to ještě probíhalo poměrně nekoordinovaně. To se ve zmíněném roce změnilo vytvořením Ústředny zemských justičních správ v Ludwigsburgu, oficiální německé organizace pro „lov nacistů" (dále budu používat oficiální německou zkratku ZStL). Tento úřad od roku 1958 shromažďuje informace z celého světa o údajných či skutečných nacistických zločinech. Výchozím bodem jeho pátrání jsou většinou „důkazy" získané během spojeneckých loutkových procesů, tvrzení a historky shromážděné různými vězeňskými spolky, jakož i důkazy z Izraele a zejména od úřadů východoevropských komunistických zemí, protože k většině zločinů prý mělo dojít na jejich území. I když lze založení takové instituce pokládat za právně sporné, tuto otázku zde rozebírat nebudu. Pouze podotýkám, že žalobci jsou podle německých zákonů povinni hledat i důkazy ve prospěch obviněného; může však člověk čekat, že je dostane z Izraele, východoevropských komunistických zemí nebo od organizací bývalých vězňů?

Fakt je, že se ZStL s hledáním důkazů v něčí prospěch nikdy neobtěžovala a usvědčující materiál shromažďovala stejně nekriticky jako spojenci hned po válce. Těsná a nekritická spolupráce ZStL s organizacemi vězňů, očividně ovládanými komunistickými zeměmi, jasně signalizuje, že ZStL nebyla nic jiného než byrokratická ruka této páté kolony mezinárodního komunismu zasahující do německé justice. Obzvlášť zřejmé to bylo z těsné a přátelské spolupráce mezi ZStL a Osvětimským výborem, sídlícím tehdy v Krakově v komunistickém Polsku. Tato symbióza vyvrcholila tím, že komunistický prezident Osvětimského výboru Hermann Langbein a šéf ZStL Adalbert Rückerl společně redigovali knihu *Nazi Mass Murder* (Kogon et al. 1983/1993). Toto spiknutí proti jakékoliv nezávislosti ze strany ZStL korunovalo vyjádření vděčnosti státního zastupitelství i soudců za vydatnou podporu při přípravě a vedení osvětimského procesu ve Frankfurtu, zaslané v dopise Langbeinovi (Langbein 1965, vol. 1, str. 31 ad.; vol. 2, str. 858).

P: Přesně jako americká organizace pro „lov nacistů" OSI, založená roku 1976 Jimmym Carterem a personálně obsazená jak podle knihy „Kdo je kdo mezi židovskými holocaustovými fanatiky". Ta také ochotně spolupracovala s padělateli z KGB, jak ukazuje Demjanjukův případ (viz kapitola 2.10.).

R: Jistě, i když pokud vím, ZStL nikdy nebyla obsazena židovskými prominenty. Ale u německých antifašistů bylo po válce v módě být „židovštější než Židé".

Výmluvné je i to, že němečtí právní experti pokládali za nutné nasazovat na tyto zvláštní případy jen politicky mimořádně spolehlivé zaměstnance (Rückerl 1984, str. 163 ad., Henkys 1964, str. 210). Dá se s jistotou předpokládat, že zaměstnávali jen takové lidi, které by nikdy ani ve snu nenapadlo pochybovat o faktičnosti vyšetřovaných zločinů. S takovými horlivými, ideologicky přesvědčenými a vycvičenými zaměstnanci je poměrně reálná možnost, že svědkům, kteří nechtěli vypovídat, v předběžném řízení vyhrožovali, aby potřebná svědectví získali. Levicový radikál Lichtenstein popisuje výsledky výslechu druhého stupně, který výslovně označuje za nutný, aby byl neochotný svědek přinucen vypovídat (Lichtenstein 1979, str. 52, porovnej také str. 55):

> „Svědek […] otálí, […] utrpěl nebo předstírá nervové zhroucení. […] Než opustí lavici svědků, bere zpět tvrzení, že ho měl vyslýchající policista ‚vydírat', aby řekl, co

se tehdy stalo. Nyní dost nepřesvědčivě tvrdí, že se k němu policista ‚spíš choval dost tvrdě‘, což člověk u takových svědků určitě musí [sic!].“

P: Poukazuje něco na to, že se během těchto německých vyšetřování používalo mučení?

R: Ne. Podle mého názoru to za tehdejších okolností nebylo nutné a dokonce by to bylo kontraproduktivní. Výslechy druhého stupně, tedy „ostré výslechové metody“, dlouhotrvající vazba a opakované sugestivní výslechy nezanechávají stopy a jsou podstatně účinnější.

P: Jinak řečeno: vymývání mozků.

R: Tak se tomu dnes říká, ano.
Než začalo vyšetřování před velkým osvětimským procesem ve Frankfurtu, německá vláda se zdráhala využívat východoevropské archivy. Nabídky komunistických zemí se pokládaly za snahu destabilizovat Západní Německo. Tento odpor se však zlomil pod nátlakem různých lobbyistických skupin, které měly na nadcházejícím procesu zájem, a vystřídala ho opačná politika, totiž výzva všem zemím světa, aby Německu s jeho sebemrskačstvím pomohly: aby zpřístupnily všechny možné materiály o nacistických zločinech. S počáteční skepsí některých státních zástupců ohledně důkazů nabízených Osvětimským výborem po jeho stížnostech skoncovaly rozkazy shora. Státní zástupce Weber, který vyslýchal profesionálního lháře Rögnera a přel se s Hermannem Langbeinem o to, jak vést vyšetřování, uvedl do spisu následující zápis, na základě kterého si Langbeinem stěžoval u jeho nadřízených (Staatsanwaltschaft… 1959, vol. 1, str. 102r):

> „Protože se jedná o důležité vyšetřování, v němž je velmi zainteresované ministerstvo spravedlnosti, […].“

P: Ale nic z toho přece nezasahuje do práva obžalovaného na obhajobu. Jak to ohrožuje nezávislé posouzení případu?

R: Porovnejme tuto situaci s IMT: obžalovaní v Norimberku stáli proti aparátu, který měl rok na probrání všech dokumentů okupované země i zemí vítězů, aby našel usvědčující důkazy. Obhajobě se přitom vytrvale házely klacky pod nohy. Ve Frankfurtu v letech 1964/1965 obžalovaní čelili celosvětově organizované obžalobě, která z celého světa 20 let přijímala výhradně důkazy směřující k prokázání viny. Obhajoba byla tváří v tvář tomuto kolosu prakticky vyloučená. Tento naprostý nepoměr prostředků je důvodem, proč je obžaloba podle německých zákonů povinná hledat a předkládat i důkazy ve prospěch obviněného. Jenže to se *nikdy* nestalo.
Ještě horší jsou však manipulace, kterých se dopouštěla ZStL spolu s organizacemi bývalých vězňů: sestavily tzv. „svazky zločinců“, které daly k dispozici všem potenciálním svědkům a domácím i zahraničním orgánům činným v trestním řízení, aby je dál šířily mezi svědky. V těchto svazcích jsou všichni údajní pachatelé včetně fotografie jak z doby vzniku svazků, tak z doby nacismu, a popis zločinů kladených jim za vinu – jakož i zločiny, které se *mohly* stát, ale svědci a vodítka k identitě pachatelů stále chybí. Nakonec svědky s prosbou o diskrétnost žádali, aby přiřazovali zločince ke zločinům a přidávali další zločiny, které ve svazcích ještě chybí (porovnej Rudolf 2003a, str. 104, pozn. 156; porovnej Stäglich 1981).

P: A co na tom má být špatného?

R: Každý profesionální vyšetřovatel napřed správnými výslechovými metodami zjistí, co svědek ví a až pak mu poskytne informace. Zde však dostali informace už před výslechem,

a to v takovém rozsahu, který svědkům vsugerovával, že činy a jejich pachatelé jsou už jasní, že je jen potřeba potvrdit spojení mezi činy a pachateli. Jakékoliv pochyby, zda se zločin vůbec stal a pokud ano, zda jsou skutečnými pachateli obžalovaní, se tak potlačovaly už v zárodku.

P: To je přesně ta metoda sugestivního výslechu, kterou prof. Loftusová charakterizuje jako masivně pokřivující paměť (porovnej kapitolu 4.2.2.).

R: Je to tak. Ale to není všechno. Dokonce i sám přední „lovec nacistů“ Rückerl poukázal na skutečnost, že svědci byli manipulováni vyšetřovateli i soukromými organizacemi (Rückerl 1984, str. 256; Oppitz 1979, str. 113 ad., 239).

P: Tak to je vtipné. Vzhledem k sugestivním metodám výslechu používaným ZStL nebyl tento úřad v podstatě ničím jiným než obří institucí na manipulování se svědky.

R: Umíte si představit, jak obří manipulace ze strany žalobců, policistů, organizací vězňů a dokumentačních center musely probíhat, když se i Rückerl cítil nucen zmínit o jejich nevhodném chování?
Vzhledem k tomu se většina pozdějších soudů s údajnými nacistickými zločinci zvrhla v loutkové procesy srovnatelné s IMT, během nichž bylo naráz souzeno mnoho obžalovaných, svědčily stovky svědků, sledovaly to tisíce diváků a masmédia to předkládala mnoha milionům po celém světě. Ale pozor! Ani v jediném z těchto procesů nikdy nebyl předložen žádný forenzní důkaz. Rozsudek z osvětimského procesu ve Frankfurtu je takřka symbolický (Sagel-Grande et al. 1979, str. 434):

> „Soudu chyběly skoro všechny důkazní prostředky použitelné při normálním souzení vraždy, aby si mohl udělat věrný obrázek o skutečných událostech v době vražd. Neměl těla obětí, pitevní protokoly, posudky znalců o příčinách a době úmrtí, neměl žádnou stopu pachatelů, vražednou zbraň atd. Ověření svědecké výpovědi bylo možné jen ve vzácných případech.“

P: Aspoň tyto nedostatky přiznávají.

R: Jistě, ale ani se je nesnaží napravit, například předvoláním znalců, kteří by určili a) jaké stopy by udávané činy musely zanechat a b) jaké z těchto stop by se daly najít! A když měl jeden soudce odvahu obžalovaného zprostit, protože předložené důkazy neumožňovaly nade vší pochybnost konstatovat, že ke zločinu vůbec došlo, Spolkový nejvyšší soud rozsudek zrušil s neslýchaným odůvodněním, že prý soud neudělal nic pro ověření, zda k činu vůbec došlo (Lichtenstein 1984, str. 117 ad.). Že to německé soudy *nikdy* neověřují, když soudí údajné zločiny nacistů, evidentně nevadí. Když byli obžalovaní odsouzeni, tak už Nejvyššímu soudu neexistence důkazů, že ke zločinu skutečně došlo, samozřejmě nevadila.
Jediný znalec, který kdy vypovídal u soudu s údajnými nacistickými zločinci přímo ohledně tvrzení svědků, pouze odpovídal na otázku, jestli může být bernardýn jeden den hodný a druhý den zlý.

P: To je vtip?

R: Ne, myslím to vážně. Stalo se to v treblinském procesu, kde zaznívaly rozporné výpovědi o psovi Barrym, patřícím veliteli tábora Kurtu Franzovi (Rückerl 1977, str. 234 ad.).

P: Pokud tedy tyto soudy nesloužily ke zjištění pravdy, tak k čemu?

R: Sloužily k uspokojení jistých nátlakových skupin, přičemž mnohé ani nebyly z Německa, plus k „převýchově davů“ (neboli skopčáků), jak opakovaně přiznaly různé mainstreamové hlasy (porovnej Rudolf 2003a, str. 121 ad.).

P: Ale co to dokazuje? Pokud ke zločinům došlo, je jen správné, že se o nich každý dozví a poučí se z nich.

R: Dobrá, vraťme se tedy k dalším znepokojujícím aspektům těchto soudů.

Silný vliv politiky na jejich průběh dokládá příklad Karla Wolffa, bývalého generála Waffen-SS. Ten v roce 1964 stanul před mnichovským soudem za údajnou spoluúčast na vraždě 300 000 Židů. Před soudem, založeným výhradně na nepřímých důkazech, vypovídalo asi 90 svědků. Negativně proti němu svědčili jen tři. Soud, skládající se ze 3 soudců z povolání a 6 porotců, nebyl o Wolffově vině přesvědčen a váhal. Tomu odpovídala i délka rokování – 8 dní. 30. září 1964 byl těsnou většinou jednoho hlasu odsouzen k 15 letům vězení. A k potřebné většině se došlo následovně (Giese 1974, April 28):

> „Wolff před soudem 10 týdnů tvrdil a v rozhovoru pro [německý časopis] ‚*Neue Bildpost*‘ na jaře 1974 znovu zdůraznil: ‚Nevěděl jsem, že tam měli být zabíjeni Židé.‘
>
> Ale soud mu neuvěřil. Jako Himmlerovy ‚oči a uši‘ musel vědět, jaký osud Židy čeká. […]
>
> Podle Norberta Kellnbergera, který byl u soudu porotcem, soud rozhodl těsnou většinou o pouhý jeden hlas. On a někteří jeho kolegové nebyli o Wolffově vině přesvědčeni. Ale soudce Jörka důrazně namítal, že to je politický proces, který sleduje celý svět; Wolff proto musí být odsouzen.
>
> Jörka podle Kellnbergera prohlásil, že se o osud obžalovaného nemají starat. Stejně za rok, nanejvýš za dva dostane milost.“

Protože Wolff ve vězení nezůstal pouhý rok, ale byl v něm ještě v roce 1969, bývalý porotce Norbert Kellnberger o loutkovém procesu promluvil veřejně a otevřeně:

> „Bývalý porotce Norbert Kellnberger na jaře 1969 ke svému překvapení zjistil, že Wolff stále sedí ve Straubingu [vězení]. Vzpomněl si na slova soudce Jörka z roku 1964 a rozhodl se s tím něco udělat. […]
>
> Kellnberger [světícímu biskupovi] Neuhäuslerovi (i jiným) jasně řekl: ‚Pokud Wolff nebude za čtyři až šest týdnů na svobodě, promluvím a postarám se o justiční skandál!‘“

Krátce poté Karla Wolffa ze Straubingu propustili ze zdravotních důvodů, ale německé úřady toto rozhodnutí mohly kdykoliv zrušit.

P: Hádám, že se tak chtěly pojistit, aby Wolffa nenapadaly nějaké blázniviny, jako že třeba otevřeně promluví v médiích.

R: Pravděpodobně. Celý případ jasně ukazuje, že u těchto soudů nerozhodovaly důkazy, ale „státní zájem“.

Jelikož u těchto soudů nikdy nebyl předložen žádný forenzní důkaz údajných zločinů a jen zřídkakdy existovaly dokumenty, které by se daly využít k odsouzení, většina obžalovaných byla odsouzena jen na základě svědeckých výpovědí. Používala se k tomu dokonce i svědectví z doslechu.

P: Ale jejich nespolehlivost je přece pověstná! Ve většině zemí se proto taková svědectví vůbec nepřipouštějí.
R: V Německu se připouštějí a v těchto případech se také často používala, jak přiznává i rozsudek z osvětimského procesu ve Frankfurtu:

> „Není pochyb, že existovalo nebezpečí, že svědci v dobré víře vylíčí jako vlastní zážitky věci, které jim ve skutečnosti řekli jiní, nebo o nichž si přečetli až po svém osvobození v knihách a časopisech, které se událostmi v Osvětimi zabývají a jsou dostupné ve velkém množství.“ (Sagel-Grande et al. 1979, str. 434)

P: Takže soudci o tom nebezpečí věděli.
R: Jistě, ale nevyvodili z toho žádné důsledky. Metoda, kterou tyto soudy vyhodnocovaly svědectví – čím víc svědků vypovídá podobně, tím jsou tvrzení pravdivější –, odpovídá středověké zásadě, kdy obvinění mohlo vyvrátit jen sedm nebo víc zprošťujících svědectví a naopak.
P: To nemá s moderní právní vědou nic společného.
R: Ne. Když už jsme se dotkli středověkých procesů s čarodějnicemi, rozeberme to trochu podrobněji. Mezi procesy s čarodějnicemi a údajnými nacistickými zločinci existuje víc paralel, například že údajným pachatelům nebylo a není dovoleno odpočívat v pokoji ani po smrti. Těla podezřelých z čarodějnictví se exhumovala a někdy narážela na kůl nebo čtvrtila, a ani hroby údajných nacistických zločinců nenechávali na pokoji. Ty exhumovali kvůli identifikaci – jen si vemte povyk okolo ostatků Josefa Mengeleho – a média neustále mluvila o „nestvůrách“ v hrobech. Posuzované zločiny se pokládaly za zcela zřejmé před staletími stejně jako dnes.
P: Čarodějnictví se považovalo za zcela zřejmé?
R: Existence ďábla, čarodějnictví a čarodějnic se ve středověku pokládaly za zcela zřejmé (Behringer 1988, str. 182), stejně jako údajné zločiny nacistů dnes. Všechny důkazní návrhy k vyvrácení nebo jen přezkoumání této „pravdy“, nebo ke zpochybnění „obecně známých skutečností“, zejména pomocí forenzních důkazů, se v Německu i mnoha dalších evropských zemích bez dalšího odmítají. Takové návrhy se pokládají za pouhou zdržovací taktiku, a od poloviny 90. let jsou v Německu podle rozhodnutí Spolkového nejvyššího soudu stíháni i obhájci, kteří své klienty obhajují příliš horlivě, například předkládáním „popírajících“ důkazních návrhů:[287]

> „Kdo jako obhájce v řízení pro štvaní lidu [Volksverhetzung] navrhne důkaz popírající genocidu Židů pod vládou nacismu, vždy se dopouští zločinu podle § 130 odst. 3. trestního zákona.“

Takto tedy německé právo staví mimo zákon „popírání holocaustu“. To je další paralela s čarodějnickými procesy, kde mohl být obhájce, neprojevující dostatečný ideový distanc od obžalovaného, rovněž obviněn z čarodějnictví nebo ze spolupráce s čarodějnicí. Těch paralel existuje celá spousta a vyjmenovávám je jinde (Rudolf 2003a, str. 125; Kretschmer

[287] Martin 2002, v procesu proti obhájci Jürgenu Riegerovi; podle BGH, sp. zn. 5 StR 485/01; porovnej *Neue Juristische Wochenschrift* 2002, str. 2115; *Neue Strafrechts-Zeitung*, 2002, str. 539; porovnej také BGH, sp. zn. 1 StR 502/99, v procesu proti obhájci Ludwigu Bockovi, viz Zornig 1999.

1993). Jeden aspekt dnešních soudů je však ještě horší: zatímco se v procesech s čarodějnicemi a čaroději materiální důkazy přece jen někdy připouštěly, dnes se nepřipouštějí *nikdy*.

Pokud se obžalovaný, obhájce nebo někdo třetí rozhodne zpochybnit existenci zločinu jako takového – čarodějnický revizionizmus tehdy, revizionizmus holocaustu dnes –, považovalo a považuje se to za ještě horší čin než zločin sám. Je to ten nejhorší zločin ze všech: „*Haeresis est maxima opera maleficorum non credere.*“ – „Nevěřit v činnost čarodějnic je velkým kacířstvím.“ (M. Bauer 1912, zejm. počínaje str. 311).

P: Ale to jsou jen povrchnosti!

R: Cože? Zneplatnění všech právních norem dosažených během osvícenství je jen povrchnost? Návrat justičního systému do hlubokého středověku je jen povrchnost?

Fakt je, že vzhledem k těmto okolnostem byla situace obžalovaných před takovými soudy prakticky beznadějná a taktika obhajoby se tomu přizpůsobovala. Například zpochybňování samotného dogmatu by byla smrtonosná strategie, protože by jen vyvolala hněv soudců i široké veřejnosti. Proto se obhájci pro klienty snažili udělat maximum tím, že dogma přijali, ale snažili se popřít nebo minimalizovat vinu obžalovaného.

Mannheimský advokát Ludwig Bock sám zažil problémy, do jakých se u takových soudů „příliš“ kritický obhájce může dostat. V přípravě na majdanský proces si dovolil navštívit svědky navržené obžalobou a sám je vyslechl. U soudu pak vedle sebe postavil vlastní záznamy výpovědí s výpověďmi přednesenými před soudem. Zatímco tvrzení svědků, která vykládali jemu, byla plná nesmyslů a rozporů, výpovědi u soudu byly najednou z ničeho nic vzájemně sladěné a očištěné od těch nejhorších nehorázností (Deutscher Rechtsschutzkreis 1982, str. 15 ad.). Média na něj masivně zaútočila, zkusili mu (neúspěšně) odebrat licenci a dvě země poskytující nejvíc svědků, tedy Izrael a Polsko, mu trvale zakázaly vstup na své území (tamtéž, str. 15 ad.; Lichtenstein 1979, str. 89; Grabitz 1986, str. 15).

Osud odvážných obhájců, zastupujících v loutkovém procesu Ivana Demjanjuka, dokládá, jaké riziko na sebe právníci berou, když obhajují někoho, koho veřejnost pokládá za „ďábla“: jeho první obhájce Dov Eitan jen pár dní před zahájením odvolacího řízení spadl – nebo „byl spadnut“ – z 20. patra jednoho věžáku v Jeruzalému. Druhý Demjanjukův obhájce Yoram Sheftel byl pouhé dva dny poté napaden přímo na Eitanovu pohřbu: někdo mu chrstl do obličeje kyselinu, která ho málem oslepila (Sheftel 1994, str. 243-263). Takže se není co divit, že většina advokátů takové klienty neobhajuje příliš horlivě, pokud vůbec.

Postoj státních zástupců a soudců k přitěžujícím svědeckým výpovědím lze shrnout takto:

- Elementárním úmyslem svědků obžaloby je říkat pravdu, protože se, ostatně stejně jako státní zástupce, dostavili k soudu, „aby vynesli pravdu na světlo – proč by jinak dobrovolně přijížděli ze zahraničí?“ (Grabitz 1986, str. 13)

P: To řekl nějaký státní zástupce?

R: Ano, opravdu mimořádná naivita. A poslechněte si, co ještě říkají němečtí žalobci o těchto procesech:

- Hrůzy, které svědci živě popisovali, ohromovaly soudce, státní zástupce i obhajobu natolik, že ke zkoumání jejich výpovědí nedošlo;
- Omračující zděšení a decentní soucit s oběťmi se pokládaly za nezbytné, aby se dalo pochopit jejich utrpení;

- Pokud obhájci v ojedinělých případech vznášeli kritické otázky, soud je obvykle odmítl, protože se pokládalo za nepřípustné naznačovat, že oběti nemluví pravdu;
- I když se výpovědi ukázaly jako úmyslně chybné, tehdejší oběti se dnes nesmí stíhat.

To je přesně v souladu s Finkelsteinovým prohlášením (2000a, str. 82):

> „Protože jsou však přeživší v současné době považováni za světské svaté, neodváží se jich na to nikdo zeptat. Nesmyslné výpovědi projdou bez kritiky."

Proto není nijak překvapivé, že profesionální a pomstychtiví svědci u poválečných procesů v Německu opakovaně lhali.
Celá věc je o to horší, že se v německých trestních řízeních nepořizují žádné doslovné přepisy. Soud nejen že nezapisuje výpovědi svědků doslova, ale dokonce ani jejich shrnutí.

P: Takže si každý soudce může do rozsudku napsat, co chce.

R: Přesně tak. A u některých mamutích soudů je pro obhajobu prakticky nemožné udržet si přehled o všech výpovědích svědků, kterých jsou někdy stovky.
Největší skandál odhalila obhajoba během osvětimského procesu ve Frankfurtu, ale soudci i odvolací soud to zametli pod koberec:
Když v Německu v roce 1958 začalo přípravné řízení, polské Osvětimské muzeum s pomocí Langbeinova kryptokomunistického Osvětimského výboru, sídlícího tehdy v Krakově, začalo psát oficiální historii tábora. Publikovali ji v německojazyčném periodiku Osvětimského státního muzea (*Hefte von Auschwitz*). Vzhledem k tomu, že Polsko v poválečných letech projevovalo fanatickou nenávist ke všemu německému, by člověk čekal, že takový materiál vydají v polštině nebo nové *lingua franca*,* angličtině. Už jen volba němčiny pro tento časopis naznačuje, kdo byl skutečným cílem. Revidovaná verze později vyšla také knižně – opět nejprve německy (Czech 1989).

P: Ale na sepsání chronologické historie tábora není nic skandálního.

R: To by byla pravda, kdyby byla určujícím kritériem historická správnost. Během frankfurtského procesu se však ukázalo, že svědci, kteří do Německa přicestovali ze zemí východního komunistického bloku,

a) byli všichni vyslýcháni tajnými službami a ministerstvem vnitra i spravedlnosti ohledně své politické spolehlivosti;
b) byli během těchto výslechů masivně ovlivňováni;
c) během pobytu v Německu je na každém kroku doprovázeli agenti komunistických tajných služeb a vládních agentur, dokonce i do soudní síně, aby zajistili, že se nikdo neodchýlí od oficiální stranické linie.[288]

P: Takže se napřed napsala oficiální historie tábora a pak se připravily svědecké výpovědi, aby na ní pasovaly.

---

* Lingua franca = jazyk používaný k mezinárodní komunikaci; pozn. překl.

[288] Laternser 1966, str. 37, 99 ad., 158 ad., 171 ad.; Lichtenstein 1984, str. 29, popisuje zmanipulovávání sovětských svědků ze strany KGB.

R: Člověk musí předpokládat, že sestavení chronologie tábora Osvětimským muzeem nemělo jiný účel než přizpůsobit plánované svědecké výpovědi ve Frankfurtu požadavkům Moskvy, respektive Varšavy. Chtěli zajistit, aby žádného svědka nenapadaly hlouposti, jako například říkat o těch zlých Němcích něco dobrého. Hlavně Polsku záleželo na tom, aby se Osvětim vykreslila jako peklo na zemi, protože tento údajný německý zločin tisíciletí je pro Polsko morálním ospravedlněním vyhnání a masového vraždění Němců z východního Německa a zabrání pětiny německého území. Takže tehdejší události nebyly jen pokusem komunistického východního bloku morálně podkopat Západní Německo, ale také snahou zemí podílejících se na této etnické čistce pojistit si svou kořist ze druhé světové války.

Skandální ovlivňování svědků komunistickými vládními institucemi přiznal také novinář Bernd Naumann, který byl u frankfurtského procesu jako dopisovatel uznávaného deníku *Frankfurter Allgemeine Zeitung*. Ten tento *modus operandi* zemí východního bloku nazval „inkvizicí“, ale nevyvodil z něj žádné důsledky, jako například projevení aspoň trochu kritického postoje k tvrzením těchto svědků (B. Naumann 1965, str. 438 ad.).

Na stopu toho, jaké metody komunistické úřady používaly, aby „své“ svědky přiměly svědčit, a proč jim samy nevěřily, jsme si museli počkat až do roku 2004. V roce 1962, během přípravné fáze na osvětimský proces, komunistické Československo odsoudilo Ladislava Nižňanského k smrti za údajnou vraždu 164 lidí na Slovensku během války. Jenže Nižňanský po válce utekl do Západního Německa, takže ho nemohli popravit. V roce 2001 však případ otevřely německé úřady a zahájily jeho stíhání. A co se stalo podle časopisu *Focus* (Feb. 9, 2004)?:

> „Jeden ze svědků z roku 1962 uvedl, že ho zastrašoval vyšetřovatel ‚s pistolí‘. Druhý svědek dosvědčil, že Nižňanského obvinil ‚pod psychickým i fyzickým nátlakem‘. Jan Holbus, další svědek obžaloby v roce 1962, během výslechu v roce 2001 vypověděl, že mu vyhrožovali, že pokud nebude svědčit, jak po něm chce obžaloba, ‚vynesou ho z místnosti nohama napřed‘.“

Nezapomínejme, že přesně tytéž úřady v komunistických zemích jako Československo, Polsko a podobně v téže době připravovaly svědky na svědectví ve Frankfurtu!

P: Ale přece neexistuje důkaz, že se to dělo i v tomto případě. Komunistické úřady se třeba jen bály, že všichni svědci utečou a požádají v západních zemích o azyl.

R: Máte pravdu – žádný přímý důkaz zatím není, ale vědomí existence takových metod by nás mělo vést k zamyšlení.

Hermann Langbein, architekt tohoto velkého podvodu, se každopádně radoval, že německé soudy ani po provalení tohoto zmanipulovávání svědků nezpochybňovaly jejich věrohodnost (Langbein 1965, vol. 2, str. 864).

P: Takže odhalení celé manipulace nemělo na rozhodování soudu žádný vliv?

R: Ani v nejmenším. Spolkový nejvyšší soud odmítl návrh několika obhájců na znovuotevření případu s odůvodněním, že žádný důvod zrušit rozsudek neexistuje, i když je pravděpodobné, že k manipulacím došlo (BGH, penal section, ref. StR 280/67). Toto rozhodnutí zapadá do dlouhé tradice německých soudů nepřijímajících žádná odvolání v případech, kdy byly souzeny údajné nacistické zločiny a obžalovaní byli odsouzeni. Jak odlišné od zacházení se svědky obhajoby! Pokud někdo o údajném zločinu nic nevěděl, byl pokládán za bezvýznamného svědka, protože byl buď ve špatný čas na špatném místě, nebo měl zkrátka špatnou paměť.

V tomto ohledu je skvěle zdokumentovaný případ Gottfrieda Weise, který v Osvětimi sloužil jako strážný. Tomu soud zamítal jednoho svědka za druhým – včetně bývalých židovských vězňů – jako irelevantní s odůvodněním, že zločin mohou pomoci objasnit jen usvědčující výpovědi (Gerhard 1991, str. 33, 40, 43-47, 52 ad., 60, 73).
Advokát Jürgen Rieger popisuje, jak jiný soud opovržlivě propustil dva svědky obhajoby s komentářem, že je záhada, proč lžou.[289] Německo-židovský autor Josef Ginsburg, který v několika případech svědčil ve prospěch obhajoby, popisuje, že mu pravidelně vyhrožovali a dokonce byl fyzicky napaden (Burg 1980b, str. 54). Bývalý vězeň koncentračního tábora Paul Rassinier, otec revizionizmu, jak bylo popsáno na začátku knihy, hodlal během osvětimského procesu ve Frankfurtu svědčit ve prospěch obhajoby popsáním celkových podmínek v německých koncentračních táborech. Německé úřady mu však odmítly povolit vstup do země.
Na svědky obhajoby, kteří nebyli v koncentračních táborech nebo ghettech, soudy z principu pohlížejí s nedůvěrou. Pokud si nevzpomínají na žádné krutosti uváděné svědky obžaloby nebo je dokonce popírají (obvykle po právu), jsou označeni za nevěrohodné a onálepkováni jako „odpudiví“ a „odporní“. Proto buď vůbec nejsou vzati pod přísahu, nebo jsou podezřelí z křivé přísahy (Grabitz 1986, str. 40 ad., 46, 48). Lichtenstein popisuje případ, kdy byli takoví „neznalí“ svědci masově obviňováni ze lhaní a křivé přísahy a kde opakovaně došlo k vyhrožování zatčením i zatčením skutečným (1984, str. 63 ad.). Také cituje odpověď soudce svědkovi po jeho ujištění, že říká čistou pravdu (tamtéž, str. 80):

> „Za tuhle pravdu budete potrestán, to vám slibuji.“

Svědek Bernhard Walter, jehož svědectví během osvětimského procesu nebylo takové, jaké podle obžaloby a soudu mělo být, skončil na vazbě, dokud svou výpověď nezměnil.[290] Je jasné, že takové kroky ze strany soudu musely svědky zastrašovat.
Německým svědkům obhajoby „ze strany pachatelů“, tedy lidem nějak zapojeným do politického či vojenského fungování Třetí říše, kteří byli ochotní vypovídat v Jeruzalému pro Adolfa Eichmanna, vyhrožovali zatčením okamžitě po příletu do Izraele, takže se procesu vůbec nezúčastnili (Servatius 1961, str. 64). Každý bývalý příslušník SS nebo jakékoliv podobné organizace může počítat s tím, že pokud přijede do Izraele, bude obžalován a odsouzen v loutkovém procesu.
Dilema německých svědků, kteří byli „uvnitř plotů táborů či ghett“, demonstruje požadavek bývalého předsedy Ústřední rady Židů Heinze Galinskiho, aby byli všichni příslušníci stráží koncentračních táborů plošně potrestáni jako členové teroristické organizace (Müller-Münch 1982, str. 57) – což Adalbert Rückerl, šéf ZStL, německých „lovců nacistů“, prohlásil za sice žádoucí, ale bohužel (!) neproveditelné. On i mnozí další nicméně prohlašovali, že *každý*, kdo za Třetí říše přišel s údajnými zločiny jakkoliv do styku, je jednou nohou ve vězení (viz Rudolf 2003a, str. 118). Langbein věnuje celou kapitolu názoru, vyjadřovanému mnoha vězni, že všichni SS-mani byli ztělesnění ďáblové (Langbein 1987, str. 333 ad.; porovnej str. 17 ad.) a dokonce připouští, že úplně každý přeživší holocaust je věčným žalobcem všech Němců (tamtéž, str. 547). Tím pádem je snadno pochopitelné, že

[289] Deutscher Rechtsschutzkreis 1982, str. 17; podobné hodnocení zprošťujících svědectví v majdanském procesu: Lichtenstein 1979, str. 50, 63, 74.
[290] Laternser 1966, str. 34 ad., 57 ad., 414 ad.; B. Naumann 1965, str. 272, 281, 299 ad.

jen velmi málo svědků obhajoby z řad SS, SD, Wehrmachtu a policie mělo kuráž poskytnout otevřené, upřímné svědectví.

A kdyby se svědci obhajoby nechali unést a dovolili si tvrdit, že o plynových komorách nic nevědí, nebo se dokonce odvážili zpochybňovat jejich existenci, to nejmenší, co by se jim stalo, by bylo jejich prohlášení za nevěrohodné. Soudce by mohl začít být hrubý. Ale poslechněme si, jak se soudcům změní nálada v těch výjimečných případech, kdy se bývalí SS-mani „přiznávají“ (Lichtenstein 1984, str. 56):

> „Cenný svědek, jeden z mála, kteří potvrzují alespoň část toho, co beztak každý ví.“

P: Ale pokud už všichni beztak všechno vědí, proč se vůbec ještě namáhat se sháněním nějakých svědků?

R: Právě na to jsem upozorňoval na začátku této části přednášky o výpovědích u soudů: zločin samotný je od počátku vytesaný do kamene. Jediným smyslem soudů bylo rozdělit vinu a stanovit tresty.

Obžalovaní ke všemu byli terčem bezuzdné nenávisti a zloby. Vzhledem ke všem popsaným okolnostem je skoro zázrak, že naprostá většina obžalovaných ve skutečnosti účast na údajných zločinech popírala. Ti všichni i jejich obhájci se snažili svalit vinu na jiné, většinou neznámé, mrtvé nebo pohřešované. Zpochybňování zločinů jako takových vzhledem ke „všeobecné známosti“ těchto věcí nepřicházelo v úvahu. Tím by se v očích soudu jen zněvěrohodnili.

P: Dobře, ale není přehazování viny na jiné typické pro všechny obžalované?

R: Jistě. Neobvyklé je však to, že většina vězňů tvrdošíjně zapírala, neměla žádné výčitky a přehazovala vinu na jiné i po odsouzení k mnoha letům nebo dokonce doživotí ve vězení. Vzhledem ke křiklavému rozporu mezi krutostí údajných zločinů a nevinným vystupováním obžalovaných se objevil výraz „banálnost zla“ (Arendt 1963).

P: Existují nějaké zprávy o výskytu posttraumatické stresové poruchy u údajných pachatelů holocaustu?

R: Ne, žádné. Ani jsem na toto téma nikdy nenarazil. Proč se ptáte?

P: Protože vzhledem k nepředstavitelným krutostem, které tito lidé páchali buď dobrovolně nebo proto, že museli, jsou dva hlavní způsoby, jak se s tím většina pachatelů mohla vypořádat: buď se k tomu stavěli lhostejně, nebo to dokonce dělali rádi, a pak by měli být stejně necitelní a krutí i ve svých poválečných životech. Nebo mnozí z těch, kteří museli páchat zločiny proti své vůli a morálnímu přesvědčení, trpěli tím, co se nazývá posttraumatická stresová porucha, což je například běžná psychologická porucha vojáků, kteří prožili výjimečné krutosti, jaké se děly ve Vietnamu.[291]

R: Literatura holocaustu se shoduje na tom, že se všichni jeho údajní pachatelé po válce naprosto normálně vrátili do civilního života, jako kdyby nikdy žádné výjimečné krutosti nezažili.

P: To je prakticky vyloučené. Vzhledem k tomu, že krutosti popisované svědky musely zažít tisíce SS-manů, řada z nich musela podstoupit nějakou formu psychiatrické péče, a ti dost otrlí, aby jim tyto události byly lhostejné, nebo dost zvrácení, aby si to užívali, jak popiso-

[291] Porovnej Nutt et al. 2000; americké Ministerstvo pro záležitosti veteránů má dokonce Národní centrum pro posttraumatickou stresovou poruchu a dvě publikace: *National Center for PTSD Research Quarterly*; *National Center for PTSD Clinical Quarterly* (http://ncptsd.va.gov/ncmain/researchers/qpublications).

vali mnozí svědci, by vykazovali podobné vzorce chování i po válce. Lidské zrůdy se z ničeho nic nevyléčí jen proto, že válka skončila. Zůstávají zrůdami a pravděpodobně se v budoucnu dopustí dalších krutostí, jako je násilí vůči členům rodiny nebo menšinám, které pokládají za nepřátele.

R: Ne, lituji, nic takového nebylo. Všichni bývalí SS-mani se po válce chovali jako obyčejní lidé.

P: Neexistuje tedy jen jedno vysvětlení, které by celý tento fenomén plně vysvětlovalo?

R: A které by to mělo být?

P: Že obžalovaní byli nevinní.

R: No, možná, možná ne. Připomínám vám, že za války byly traumatizovány miliony Němců: vojáci tím, co viděli během nejkrutějších bitev v dějinách lidstva, obyvatelé měst během spojeneckého kobercového bombardování, a miliony Němců hlavně ve východním Německu a východní Evropě během etnických čistek na konci války i po ní. Takže být traumatizovaný bylo pro tuto generaci něco úplně „normální". Když se jinak nenormální stává normou, možná se už traumata nešíří. Pro Němce nikdy nebyla typická ukňouranost. Jejich heslo spíš zní: překonej to a vrať se do práce.

P: Naprostá absence jakéhokoliv příznaku traumatu je přesto pozoruhodná.

R: Státní zástupkyně Helge Grabitzová jednou dospěla k podobnému závěru jako vy, totiž že divné chování obžalovaných naznačuje, že byli nevinní, ale hned toto „lákavé" vysvětlení odmítla, protože jí připadalo jako cynické tváří v tvář důkazům (Grabitz 1986, str. 147) – které ona a její kolegové vytvořili křiváckými manipulativními metodami...

P: Definice cynismu Grabitzové je divná.

R: Ano, pokud jde o naše téma, spousta věcí je postavená na hlavu.

4.4. Svědectví v literatuře a médiích

R: K jednomu z největších skandálů v literatuře holocaustu došlo v roce 1998 na základě „zprávy očitého svědka" Bruno Doessekkera alias Binjamina Wilkomirskiho, popisujícího své hrůzné dětství v Osvětimi a Majdanku. Své paměti nazval *Fragments* (Wilkomirski 1995), ale ukázalo se, že jsou úplně smyšlené (Mächler 2000, Ganzfried 2002). Doessekker za války ani jednou neopustil Švýcarsko. Skandál přitom ani tak nespočíval v tom, že někdo lže o holocaustu – to ostatně není nic nového – ani v tom, že mu sedla na lep celá holocaustová smetánka s jejími vyznamenáními a cenami za jeho vymyšlenou práci, ale spíš v tom, jak holocaustový establishment několik let odmítal tento podvod uznat. Když židovský novinář Daniel Ganzfried zveřejnil svá zjištění o Doessekkerovi (*Weltwoche* no. 35, Aug. 27, 1998, str. 46 ad.), dostával stížnosti, že by se Wilkomirskiho lži neměly veřejně odhalovat, protože to jen přilije olej do revizionistického ohně. Židovský autor Howard Weiss se snažil celou věc překroutit následovně:

> „Prezentování románu o holocaustu jako skutečnosti jen poskytuje munici těm, kteří už popírají, že se hrůzy nacismu a táborů smrti vůbec staly. Pokud je jedna zpráva nepravdivá, jak si podle logiky popíračů můžeme být jistí, že zprávy jiných přeživších jsou pravdivé. […] Nikdo asi nebyl ochotný ptát se na pravost [Wilkomirskiho]

zprávy, protože skoro všechno, co se týká holocaustu, se stává posvátným.“ (*Chicago Jewish Star*, Oct. 9-29, 1998; porovnej Weber 1998b)

P: Takže kdo má pravdu? Kdo revizionizmu napomáhá víc: ten, kdo chce ututlávat lži, nebo ten, kdo je odhaluje?

R: Obojí je pravda, protože revizionizmus vítězí v každém případě.

P: Fakticky bychom se měli starat jen o pravdu a ne o to, co je užitečné pro revizionizmus.

R: Jste můj člověk, ale některé vůdčí postavy šoa-byznysu to vidí jinak. Například Deborah Lipstadtová prohlásila, že pokud je Wilkomirskiho kniha podvod, „mohlo by to věci trochu komplikovat. Ale [ta kniha] je stále působivá jako román“ (*Forward*, Sept. 18, 1998, str. 1). Židovská autorka Judith Shulevitzová v jedněch významných kanadských novinách prohlásila, že jí je jedno, jestli jsou *Fragmenty* pravdivé, nebo ne (*Ottawa Citizen*, Nov. 18, 1998):

> „Přála bych si, aby byl Wilkomirski-Doesseker [sic!] se svým podvodem rafinovanější a napsal velkolepý podvod, hodný světové literatury.“

P: Další antifašistická lhářka! Dobrá, aspoň je upřímná.

R: Deborah Dworková, ředitelka centra pro studia holocaustu na Clarkově univerzitě ve Worcesteru v Massachusetts, sice uznala, že to je podvod, ale vyjádřila Doessekkerovi sympatie. Podle ní to je „hluboce zraněný muž“, kterého zneužil jeho vydavatel (*New York Times*, Nov. 3, 1998).
Israel Gutman, ředitel Mezinárodního institutu pro výzkum holocaustu Yad Vashem, Mekky výzkumu holocaustu, prohlásil, že fakt, že Doessekker lhal, je nepodstatný:

> „Wilkomirski napsal příběh, který hluboce prožil; to je jisté. […] On není padělek. On je někdo, kdo ten příběh opravdu hluboko prožívá ve své duši. Ta bolest je opravdová.“ (Finkelstein 2000c; porovnej Finkelstein 2000a, str. 55-58; ohledně dalších překrucování porovnej Butz 2000)

Kromě antirevizionistického podtextu se touto diskusí jako červená nit táhne ještě jedna věc: Doessekkerovi obhájci přišli s argumentací, že jeho tvrzení sice nemusela být skutečná, ale vypadala tak, protože se silně podobala výpovědím přeživších holocaust.

P: To je ten důvod, proč jedna strana i nadále trvá na tom, že je Doessekkerova historka relevantní – protože se silně podobá jiným podobným historkám?

R: Ano, ale tento argument padá, když uvážíme, že všechny historky podobné té Wilkomirskiho jsou lživé. I když Howard Weiss tvrdí, že Doessekker byla jen „jedna nepravdivá zpráva“, ve skutečnosti to není ojedinělý případ. Steven L. Jacobs, obšírně kritizující neupřímnost svých souvěrců, odhaluje, že se podobný podvod provalil začátkem roku 1997 v Austrálii. Donald Watt si vymyslel legendu o smyšleném věznění v Osvětimi (Jacobs 2001; porovnej Thion 1998, str. 38).
Na další podvod se přišlo v létě 1998, když jezuita Juan Manuel Rodriguez zažaloval rumunského Žida Salomóna Isacoviciho, přistěhovalého do Ekvádoru. Isacovici totiž vydával za svou autobiografii román napsaný Rodriguezem, v němž Rodriguez použil příběhy, které mu Isacovici vyprávěl (Grimstad 1999).

V říjnu 2004 se přišlo na lži Australana Bernarda Broughama alias Bernarda Holsteina, když vydavatel, University of Western Australia Press, stáhl z prodeje jeho knihu *Ukradená duše* poté, co jeho minulost prověřil soukromý detektiv (Holstein 2004). Brougham tvrdil, že na něm jako devítiletém Židovi (!) v Osvětimi dělali lékařské pokusy, že patřil ke hnutí odporu, utekl, chytili ho a byl mučen. Jeho adoptivní rodina však vydavateli oznámila, že se ani nenarodil v Německu, ani není Žid. Detektiv zjistil, že se narodil roku 1942 v Austrálii a byl pokřtěn jako římský katolík (Madden/Kelly 2004). Reakce na toto odhalení byla typická (Singer 2004a&b):

> „Vydavatelka Judy Shorrocková […] byla odhalením stále ještě ‚šokovaná' a obávala se, že by tato událost mohla podnítit popírání holocaustu.
>
> ‚Prací na této knize jsem strávila tři roky. Jsem zničená... že to může poškodit věrohodnost holocaustu – je mi z toho na nic,' řekla."

Další příklad, který chci zmínit, se týká Enrica Marca, někdejšího předsedy španělského sdružení bývalých vězňů v táboře Mauthausen, *Amical de Mauthausen*. Ten od konce 70. let tvrdil, že ho za války věznili v táborech Mauthausen a Flossenbürg. Při příležitosti 60. výročí osvobození Osvětimi, 27. ledna 2005 ve španělském parlamentu řekl:

> „Když jsme přijížděli do koncentračních táborů […] svlékli nás, jejich psi nás kousali, jejich reflektory nás oslňovaly. Muže poslali na jednu stranu a ženy a děti na druhou; ženy udělaly kruh a bránily děti vlastními těly."

Jenže jak začátkem roku 2005 zjistil španělský historik Benito Bermejo, všechno to byly lži. Marco se ve skutečnosti v roce 1941 dobrovolně přihlásil na práci v loděnicích německého námořnictva, odkud se v roce 1943 vrátil do Španělska. Zevnitř žádný německý koncentrační tábor nikdy neviděl (Spanish Nazi… 2005, Wandler 2005).
Pak tu máme případ Mishy Defonsecové, jejíž vymyšlená biografie z roku 1997 vyvolala ve vědecké komunitě pobouření, když největší vědecký časopis na světě *Science* napsal (A pack of… 2008):

> „Jeden francouzský chirurg využil svých znalostí o ‚vlčích dětech' a pomohl odhalit nejnovější smyšlenou autobiografii a otřást tak vydavatelským světem. Misha Defonsecová, nyní žijící v Massachusetts, tvrdila, že byla židovskou dívkou z Belgie, která část cesty na Ukrajinu a zpět, když marně hledala deportované rodiče, žila s vlky. Podle knihy Misha: vzpomínky na léta holocaustu, vydané před 11 lety, byl natočen film, který měl letos premiéru ve Francii.

> Její kniha rozčílila Serge Arolese, který loni vydal knihu vyvracející legendy o dětech vychovaných vlky. […] Aroles také zjistil, že Defonsecová, jejíž pravé jméno je Monique De Waelová, a která se narodila v katolické rodině, v letech, kdy prý byla na cestě, chodila do školy.
>
> Poté, co Aroles na knihu zaútočil v několika online článcích a věcí se začaly zabývat belgické noviny, se Defonseco-

vá v prohlášení z 29. února přiznala k podvodu. Žádala o odpuštění, ale řekla, že ten příběh ‚byl má realita'."

P: Vypadá to, že se lidi prostě nepoučí. Sice se provaluje jeden podvod za druhým, ale pořád vznikají nové a důvěřivé stádo jim pokaždé okamžitě věří a uctívá je, jako by se nechumelilo.

R: Poslední případ, který vyvolal veřejný posměch a o němž se zde zmíním,* se týkal „největší love story, která se kdy prodávala" (Sherman 2008) – jež však byla pouhých několik týdnů před vydáním odhalena jako podvod (Bone 2008):

> „Dojemná biografie holocaustu, která se měla stát velkorozpočtovým filmem, byla jedním přeživším v Británii pouhých pár týdnů před vydáním odhalena jako podvod.
>
> Anděl za plotem: pravdivý příběh lásky, která přežila od Hermana Rosenblata, vypráví, jak potkal svou budoucí manželku jako dívku, která mu házela jablka přes plot z ostnatého drátu koncentračního tábora, kde byl zavřený.
>
> Oprah Winfreyová, která pana Rosenblata dvakrát pozvala do své talk show, knihu vychvalovala jako ‚největší love story ... o jaké jsme kdy ve vysílání mluvili'. […]
>
> Odborníci na holocaust o příběhu pochybovali a časopis *New Republic* to odhalil.[292] Ben Helfgott, bývalý vězeň ve Schliebenu, časopisu řekl, že Rosenblatova historka je ‚prostě výmysl'. Rosenblat se zařadil do rostoucí řady zdiskreditovaných autorů vzpomínek. ‚Chtěl jsem lidem dát štěstí,' řekl. ‚Spoustě lidí jsem dal naději. Mou motivací bylo konat na tomto světě dobro.'
>
> Producent filmu plánuje pokračovat."

A tak, protože je tento příběh stejně krásný – svět chce být klamán –, kniha vyšla o něco později pod jiným názvem s tím, že je prý založena na Rosenblatových vzpomínkách (Holt 2009).

P: Jako kdyby měla vymyšlená historka něco společného se vzpomínkami...

R: Kdo chce věřit, uvěří bez ohledu na cokoliv. Norman Finkelstein jasně osvětluje slepou oddanost holocaustovým lhářům, když připomíná tvrdohlavou loajalitu Elieho Wiesela vůči holocaustovému podvodníkovi Jerzymu Kosinskimu (Finkelstein 2000a, str. 56) dlouho poté, co polská novinářka Johanna Siedlecka odhalila Kosinskiho základní text o holocaustu z roku 1965, *Nabarvené ptáče*,** jako podvod (Sloan 1994). Naprosto správná je výtka Alfreda Kazina *v Chicago Tribune* 31. prosince 1995 (reviews, str. 1 ad.), že se Elie Wiesel, Primo Levi a Jerzy Kosinski „snažili zbohatnout na holocaustu a vymýšleli si hrůzy".

P: Elie Wiesel a Primo Levi byli také odhaleni jako podvodníci?

R: Byli obviněni z nepoctivosti. Elieho Wiesela, asi nejznámějšího přeživšího Osvětim ze všech, opakovaně a masivně napadali jeho vlastní holocaustoví spojenci, mezi jinými také Norman Finkelstein (2000a, str. 41-78) a Pierre Vidal-Naquet, zapřisáhlý nepřítel dr. Roberta Faurissona. Vidal-Naquet prohlásil (Folco 1987):

---

* Z poslední doby viz např. případ Otty Uthgenannta: http://nassmer.blogspot.cz/2012/12/udajna-obet-holocaustu-si-svuj-pribeh-o.html; pozn překl.

[292] Viz www.tnr.com/topics/herman-rosenblat.

** Pod tímto názvem vyšlo v češtině; pozn. překl.

„Oni mají například rabína Kahana, tohoto extremistického Žida, který je méně nebezpečný než muž jako Elie Wiesel, který vykládá všechno možné... Člověku stačí přečíst jen pár popisů v ‚*Noci*', aby věděl, že některá jeho líčení nejsou pravdivá a že se z něj nakonec stal obchodník se šoa. A tak také škodí historické pravdě, a to v obrovské míře."

Později se vrátím k některým obsahovým aspektům Wieselovy biografie *La Nuit* (1958), ale teď zmíním především jednu ohromující věc: v originálním francouzském vydání knihy vůbec nehovoří o osvětimských plynových komorách! Podle jeho názoru tam Židy zabíjeli tak, že je zaživa házeli do hořících jam. Vrátím se k tomu později. Tato „chyba" byla napravena až v německé verzi změněním výrazu „kremační pec" na „Gaskammer" (plynová komora). Jenže to zase udělali tak mechanicky, že se plynová komora stala i z krematoria v Buchenwaldu. Přitom předtím nikdy nikdo netvrdil, že v Buchenwaldu byla plynová komora.

Francouzský originál	Německý překlad
A. v Osvětimi	A. v Osvětimi
Str. 57: au crématoire	Str. 53: ins Vernichtungslager
Str. 57: au crématoire	Str. 53: in die Gaskammer
Str. 58: les fours crématoires	Str. 54: die Gaskammern
Str. 61: aux crématoires	Str. 57: in den Gaskammern
Str. 62: le four crématoire	Str. 57: in die Gaskammer
Str. 67: Au crématoire	Str. 62: in die Gaskammer
Str. 67: le crématoire	Str. 62: Gaskammer
Str. 84: exterminés	Str. 76: vergast
Str. 101: les fours crématoires	Str. 90: in den Gaskammern
Str. 108: six crématoires	Str. 95: sechs Gaskammern
Str. 109: au crématoire	Str. 95: in den Gaskammern
Str. 112: le crématoire	Str. 98: die Gaskammer
Str. 129: au crématoire	Str. 113: in die Gaskammer
B. v Buchenwaldu	B. v Buchenwaldu
Str. 163: du four crématoire	Str. 140: der Gaskammer
Str. 174: au crématoire	Str. 150: in die Gaskammer

Tabulka 25: padělání německého překladu (1962) francouzského vydání slavné knihy Elieho Wiesela *Noc* (1958): ve 14 případech se objevuje slovo GAS (plyn) na místech, kde ve francouzském originále nic takového není. V jednom případě je slovo „krematorium" nahrazeno výrazem „vyhlazovací tábor".[293]

P: Ale z falešného překladu přece nemůžete vinit Wiesela.

R: Záleží na tom, jestli to schválil. Fakt je, že se v médiích takové padělky vyskytují. Člověk se neustále musí mít na pozoru.
Další literární podvod odhalili koncem roku 1991 v jednom francouzském časopise pro bývalé vězně, kde popsali zprávu bývalého topiče z osvětimského krematoria, Henryho Bilyho, jako nehorázný plagiát knihy Miklose Nyiszliho (Redaction 1991; porovnej Bily 1991, Faurisson 1992):

„[Bily] bez jakéhokoliv odkazu na zdroj převzal celé pasáže z knihy dr. Miklose Nyiszliho *Médecin à Auschwitz*, hlavně z kapitol 7 a 28 […]. Bohužel okopíroval i chyby dr. Nyiszliho: to se týká podrobného popisu činnosti Sonderkommanda v Osvětimi-Březince, k němuž prý Henry Bily patřil. […]

Z analýzy vyplývá, že text Henryho Bilyho nelze žádným způsobem považovat za originální osobní zprávu očitého svědka."

P: Jaká byla činnost Sonderkommanda?

[293] Sestavil Jürgen Graf; porovnej Rudolf 2003a, str. 144. Správný překlad slov z anglického vydání (1960) byl z důvodu nedostatku místa vypuštěn.

R: Dnes se tak označují vězni, kteří měli vytahovat mrtvoly z plynových komor, stříhat jim vlasy, trhat zlaté zuby a strkat je do pecí nebo na hranice.[294] Originální táborové dokumenty z Osvětimi však dokazují, že se výraz „Sonderkommando" (zvláštní jednotka) nikdy oficiálně nepoužíval pro vězně pracující v krematoriích, ale na skupiny vězňů pracující na spoustě jiných úkolů, které s vražděním neměly nic společného.[295]

P: Takže to je jen jiná forma smyšleného „kódovaného jazyka".

R: Přesně tak. Pokud toto bezuzdné podvádění a lhaní musí přiznat i zarputilí věřící v holocaust, jak teprve asi vypadá kritický a nezaujatý pohled do zákulisí?

Buďme trochu kritičtí a podívejme se blíže na mediální hvězdy z řad svědků, Elieho Wiesela, Primo Leviho, Miklose Nyiszliho a Filipa Müllera.

Kniha Miklose Nyiszliho *Médecin à Auschwitz* (angl. 1993),[*] kterou i věřící v holocaust označují za „chybnou" (viz výše), natolik odporovala jeho tvrzením během výslechu v Norimberku, že se obžaloba rozhodla raději ho nepředvolat jako svědka. Nyiszli nebyl schopen potvrdit nic z toho, co ve své knize tak hlasitě vykřikoval. Mezitím bylo důkladně doloženo, že je celá jeho zpráva neohrabaný podvod (Rassinier 1962, appendix V; Mattogno 1988).

Také „román" (tak ho označil Pressac 1989, str. 181) Filipa Müllera, v němž líčí své působení v *Sonderkommandu* v Březince (F. Müller 1979), se po podrobném prozkoumání ukazuje jako plagiát (Mattogno 1986 & 1990a). Plagiátem je i román Imre Kertésze z roku 1996 *Roman eines Schicksallosen*. Ten v daném případě opisoval od Elieho Wiesela a – to byste neuhádli – od Binjamina Wilkomirskiho (M. Springer 2004).

P: Kertész za ní v roce 2002 dostal Nobelovu cenu za literaturu, ne?

R: Přesně tak. Vypadá to, že v této oblasti jsou lhaní a sláva často totéž.

Nyní k Primo Levimu, což je po Eliem Wieselovi další slavný přeživší Osvětim. Ten v knize uvádí, že se o plynování v Osvětimi dozvěděl až po válce, a proto o něm ve svých textech píše jen nepřímo (Levi 1947). V dodatku z roku 1976 se však plynové komory objevují tolikrát a takovým způsobem, až vzniká falešný dojem, že je Levi sám zažil. Tak vyvstává podezření, že byla Leviho kniha kvůli sílící popularitě průmyslu holocaustu v 70. letech rozšířena, aby uspokojila rostoucí poptávku po hororových historkách o plynových komorách (Faurisson, in: G. Rudolf 2003a, str. 141 ad.; Marais 1991). Hodnotu dodatku o plynových komorách v Leviho knize krátce po jeho sebevraždě 11. dubna 1987 objasnil francouzský levicový deník *Libération*. Noviny popsaly, čemu jako Žid vděčil za to, že ho nezastřelili, když byl v roce 1943 zajat jako partyzán (Camon 1987):

> „Fašisté ho zajali jako partyzána – ještě u sebe měl pistoli – a prozradil, že je Žid, aby nebyl zastřelen na místě. A jako Žid byl předán Němcům. Němci ho poslali do Osvětimi […]."

P: Podle toho tedy partyzány nestříleli na místě?

R: Ne bezpodmínečně, ale popravování partyzánů neboli ilegálních bojovníků je a bylo v souladu s válečným právem (Siegert 1953). Levi ovšem evidentně doufal, že když se od-

[294] Porovnej např. D. Czech, „The Auschwitz Prisoners Administration", in: Gutman/Berenbaum 1994, str. 371.

[295] Mattogno 2004b, str. 101-103; zda se tento výraz používal neoficiálně, je jiná věc.

[*] Česky vyšlo pod názvem „Byl jsem Mengeleho asistentem"; pozn. překl.

halí jako Žid, bude mít zvláštní, lepší režim zacházení, a evidentně měl pravdu, protože válku přežil.

P: Když už mluvíme o literárních podvodech, nezaslouží si zmínku také *Deník Anne Frankové*? (Niederländisches… 1988)

R: Ten bych tu ani nerozebíral.

P: Ale je přece dokázáno, že to je padělek.

R: Tak jednoduché to není. Německý spolkový kriminální úřad ve svém posudku uvedl, že v originálním rukopise byly provedeny nějaké opravy kuličkovým perem. A jelikož bylo kuličkové pero komerčně dostupné až po válce, je jasné, že je nemohla provést Anne Franková, neboť ta před koncem války zemřela na tyfus v táboře Bergen-Belsen.[296]

Podle profesora Faurissona deník po válce redigoval její otec, Otto Frank, a udělal z něj to, co je z něj dnes (Faurisson 1982 & 1985).

Navíc sama Anne Franková napsala, že by své zápisky chtěla vydat jako román. Proto to, co skutečně napsala, má být chápáno jako román, samozřejmě založený na jejích zážitcích, ale ne ve formě pravdivého deníku.

P: A v čem spočívá ten literární podvod?

R: Tvrdit, že je něco pravda, když je to jen román, je nepoctivé. Moje nechuť o tomto tématu vůbec hovořit spočívá v tom, že kostra příběhu Anne Frankové – i když to je román upravený jejím otcem – neobsahuje nic hluboce lživého. Anne popisuje, jak se její rodina i další Židé za války schovávali v Amsterdamu, aby je němečtí okupanti nedeportovali. Nakonec ji ale objevili a deportovali do Osvětimi. Na tom nevidím nic lživého, protože nespočet Židů potkal stejný osud. Fakt, že Anne Frankovou v Osvětimi coby 15letou dívku nezplynovali, ale normálně zaregistrovali, že ji koncem války poslali do Bergen-Belsenu a tam jako tisíce dalších Židů zemřela na tyfus, revizionistické tezi nijak neodporuje. Právě naopak, příběh Anne Frankové ji potvrzuje. Tvrdošíjné trvání na tom, že *Deník Anne Frankové* není dokonalý deník a prohlašování, že to je padělek, vyvolává špatný dojem, jako by snad revizionisté chtěli popírat její tragický osud. To je důvod, proč se zdráhám toto téma rozebírat. Jediné, co „případ“ Anne Frankové objasňuje, je velikost průmyslu holocaustu, který kolem tohoto jednotlivého osudu vyrostl.

P: Žádný byznys není jako šoa byznys.

R: V oblasti historie rozhodně ne.

Nakonec se musím zmínit o filmovém průmyslu jako psychologicky nejvlivnějším médiu. Přestože z válečného období neexistují žádné filmy zobrazující život v táborech, opakovaně jsem narazil na lidi, kteří jsou nezvratně přesvědčeni, že takový dokumentární materiál existuje. Důvodem je sugestivní síla filmů natočených *po* válce, vyvolávajících dojem, že jde o skutečné scény natočené za války.

Jeden z prvních natočili krátce po válce spojenci a předložili ho německé veřejnosti pod názvem *Todesmühlen* (mlýny smrti). Film údajně zobrazuje hrůzy koncentračních táborů a měl přispět k „převýchově“ německého národa. Ne všichni diváci tento film přijímali nekriticky a protesty občas vedly i k rozbrojům během promítání. Sílící kritiku pár diváků však částečně i násilím umlčeli ti, kteří za dění na plátně cítili vinu (Chamberlin 1981, str. 432). Podle dobových zpráv kritiku vyvolávalo to, že se mezi autentické záběry z koncentračních táborů přidávaly také scenérie hromad těl z vybombardovaných německých měst a Němců internovaných ve spojeneckých táborech na základě „automatické vazby“ –

---

[296] Porovnej www.annefrank.org/en/Anne-Franks-History.

a všechno se to vydávalo za materiál z koncentračních táborů.[297] Mainstreamový historik Chamberlin píše o potížích, jaké měly okupační úřady se shromažďováním autentického filmového materiálu (tamtéž, str. 425 ad.), což naznačuje, že takové „nouzové řešení" skutečně mohlo pomoci.

P: Taková tvrzení o falzifikaci by měla být dobře doložitelná.

R: To ano. Bohužel pokud vím, nikdy nebyla zdokumentovaná a podložená.

P: Já mám přítele, který se poznal ve filmu o údajných vězních koncentračního tábora – jenže on byl válečný zajatec Američanů.

R: Přikláním se k tomu vám věřit, ale historické vědě jsou svědectví z doslechu málo platná.

P: Obviňujete mě ze lži?

R: Kdepak. Musím ale na všechna svědectví uplatňovat stejně kritická měřítka. Nemohu odmítat nepodložené zvěsti z doslechu jako „drby", když odporují mé tezi a nekriticky je přijímat, když ji podporují.

P: To je urážka, říkat o mém příteli, že je jen mluvka!

R: Jen se uklidněte, prosím. Potřebujeme minimálně přísežné prohlášení svědků, kde je uvedeno, ve kterém filmu a které scéně se poznali, a kde byla skutečně natočena. Bohužel, historky veteránů jsou nepoužitelné.

P: Dobrá, to stačí. Takové urážky nemusím poslouchat.

R: Omlouvám se, jestli jsem byl necitlivý, ale teď snad aspoň chápete, proč se přeživší holocaust rozčilují, když slepě nepřijímáme všechno, co říkají. S radostí bych přijal ověřitelnou výpověď na toto téma, ale žádnou takovou jsem zatím nedostal.

Vraťme se zpět k médiím. Už jsem mluvil o Lanzmannově dokumentárním filmu *Šoa* (viz str. 275 ad.). Nejdůležitějším aspektem všech těchto filmů a nahrávek rozhovorů s přeživšími holocaust je to, že se vedou naprosto nekriticky. Nekladou se žádné kritické otázky a nikdo po nich nechce bližší vysvětlení. Do jisté míry jsou tyto mediální rozhovory ještě bezcennější než rovněž bezcenné výpovědi svědků před soudem bez křížového výslechu.

Také jsem již hovořil o tom, že v polovině 90. let vzniklo několik projektů s cílem natočit co nejvíc svědectví přeživších holocaust, a že jsou tyto rozhovory směrovány k nekritickému vykládání čehokoliv, co svědci mají na jazyku nebo k čemu jsou povzbuzováni, aniž by se ověřovala jejich věrohodnost (viz str. 261 ad.).

P: Takže takové výpovědi jsem úplně bezcenné.

R: Ne, ne úplně bezcenné. Představte si, že bychom dnes měli podrobné výpovědi tisíců svědků o čarodějnictví. Bylo by to bezcenné? Vůbec ne. Na jednu stranu by vám umožňovaly posoudit *gleichschaltung* (synchronizaci) paměti a masovou hysterii, a na druhou stranu by se na jejich základě daly pochopit některé skutečnosti ohledně tehdejší politické a společenské situace, včetně pochopení některých historických skutečností. A totéž platí i pro tyto výpovědi přeživších holocaust. Je to studnice informací, kterou docení až budoucí historický výzkum.

Do trochu jiné kategorie patří filmy *Holocaust* a *Schindlerův seznam*. Nikdo netvrdí, že tyto filmy přesně odrážejí oficiální historické stanovisko. Historici je však vítají, protože naplňují „potřebu vzdělávání veřejnosti" (porovnej Rudolf 2003a, str. 258).

P: Ale to je jen jiný výraz pro vymývání mozků.

R: Řekl bych, že to je jemná, ale stále nejúčinnější forma „sociálního inženýrství".

[297] *Unabhängige Nachrichten*, no. 11 (1986), str. 11, popisují, že spojenci ve filmu *Todesmühlen* použili fotografie německých obětí spojeneckého náletu na Drážďany jako údajný důkaz masového vraždění v koncentračních táborech.

P: Dobré vědět, že naši historici chtějí, abychom měli mozky vymyté takovými manipulativními filmy.

R: Manipulace se musí dokázat, což v jednom důležitém ohledu v roce 1994 udělal John Ball ohledně filmu *Schindlerův seznam* (porovnej Rudolf 2003a, str. 258 ad.). Stručně to tu shrnu. Podle filmu německý velitel Göth z tábora Plaszow střílel z balkonu svého domu nad táborem po vězních. Jenže podle dobových leteckých snímků stál dům velitele na úpatí svahu a tábor se nacházel na jeho vrcholu. Filmová scéna tedy byla v reálu vyloučená.

Schindlerův seznam je volně natočen podle románu, který se drží určitého historického rámce.[298] Ale dokonce i mainstreamoví historici poukazují na to, že je dějová linie knihy i filmu výrazně pokřivená (Crowe 2004; Schindler/ Rosenberg 1997). Režisér Steven Spielberg otevřeně přiznává, že film schválně natočil černobíle a roztěkanou kamerou, aby tak vznikl dojem dokumentu.[299] Učitelé všude po světě museli brát na promítání filmu celé třídy, ba i celé školy. V Austrálii ho jedna komerční televize odvysílala bez jediné reklamy – poprvé v historii televize.

Jednu věc, která je na filmu obzvlášť zákeřná, německé publikum nevnímá. Pokaždé, když němečtí vojáci nebo SS-mani dávají rozkazy, zavolají, řvou nebo se chovají násilně, mluví v jinak neněmecky znějícím filmu německy. To je pro takové filmy typické. Tak se u lidí ve zbytku světa utváří podvědomý pocit, že je němčina jazyk odporných monster, čili: ďábelská řeč. V německé verzi to není patrné, protože je celý film dabovaný německy. Těmito neviditelnými triky jsou národy celého světa štvány proti Němcům, jejich jazyku a kultuře, aniž by si toho Němci vůbec všimli.

Spielberg své publikum také zapomněl informovat, že velitelé táborů Plaszow (Ammon Göth), Buchenwald (Erich Koch), Majdanek (Hermann Florstedt) i táborů ve Varšavě a Hertogenboschi za své skutečné zločiny všichni stanuli před *interními* soudy SS. Další historicky pokřivené scény ve Spielbergově propagandistickém filmu musím z časových důvodů přeskočit.

Takže abych to shrnul: dá se říct, že mnohá svědectví u soudů jsou poměrně nevěrohodná, ale respekt, který soudy ve spoustě lidí vyvolávají – ať už si ho zaslouží nebo ne –, některé z nich nutí příliš se nevzdalovat od pravdy. Tyto zábrany však mizí, když svědci mluví do médií nebo píší knihy. Pro některé lidi se lhaní, vymýšlení historek a kopírování jiných zdrojů stalo normální formou chování. Motivy k tomu jsou různé.

Zčásti jde o touhu po sebeuplatnění a ješitnost neboli o potřebu být středem pozornosti. To je silný motiv lhaní a přehánění. Jde o všeobecný společenský jev, který se nedávno stal tématem vědeckých studií zkoumajících původ moderních mýtů a legend. Podle Rankeho (1978) má pro lidi vypravování příběhů vysokou důležitost, protože napomáhá zpracovat strach a zážitky, ale také slouží ke komunikaci s okolím a jako sociální tmel.

Sociální význam přehánění a fantaskních výmyslů zkoumal Röhrich (1976, 1985/86; porovnej Eifler 1984). Brednich vydal populární sbírku mýtů a legend ze všech koutů světa, které se vypráví jako skutečné zážitky, ale ve skutečnosti to jsou holé lži (Brednich 1999). Lež se tak stává pevnou součástí našeho světa a dokonce má sociální funkci. A pokud jste

[298] Keneally 1982a&b: „Tato kniha je dílem fikce. Jména, místa a události jsou buď výplodem autorovy fantazie nebo jsou použity fiktivně. Jakákoliv podobnost se skutečnými událostmi, místy či osobami, živými či mrtvými, je čistě náhodná.“

[299] *Film & TV Kameramann*, no. 2/1994, str. 24-27., zejm. slova hlavního kameramana Janusze Kaminskiho, str. 27.

k sobě upřímní, dobře víte, kolikrát jste sami přeháněli, když jste někomu vyprávěli skutečné zážitky, nebo si je i vymysleli, takže jste – lhali.

Silným motivem mediálních a literárních lží samozřejmě často jsou materiální zájmy jako chamtivost a ziskuchtivost. V takovém případě se sociální funkce lži stává asociální.

P: Žádný byznys není jako šoa byznys.

R: Roli může hrát i pomstychtivost a nenávist, ale to spíš u soudů, kde je cílem potrestání údajných pachatelů, než v médiích a literatuře. Americko-židovský novinář John Sack ve své knize *Oko za oko* o poválečné pomstě Židů vůči Němcům v Polsku (Sack 1993, str. 100-111) popsal, že spousta komunistů a Židů, hlavních obětí nacismu, byla bez sebe nenávistí a sami páchali genocidní zvěrstva.

Výrazným faktorem povzbuzujícím lhaní je jistota, že se na lži svědků nikdy nepřijde, nebo za ně aspoň nebudou stíháni. Holocaustoví lháři jsou v médiích a literatuře odhalováni jen zřídka a našlapuje se kolem nich po špičkách. Nejhorší je, když falešní mediální svědci opět zmizí do anonymity, z níž se na chvíli vynořili – s pěknou hromádkou peněz v kapsách.

Od soudu falešní svědci také vyváznou se zdravou kůží, i když lhali pod přísahou. Většinu podnětů ke stíhání svědků za lhaní soudy odmítají s odůvodněním, že se někdejší oběti pronásledování už nesmí znova pronásledovat (trestním stíháním). To samozřejmě lžím otevírá dveře dokořán.

P: S výjimkou usvědčeného podvodníka a lháře Adolfa Rögnera (viz str. 271 ad.).

R: Ano, ten hned po válce podle názoru tehdy ještě skeptických německých orgánů zašel příliš daleko. Ale nakonec dostal, co chtěl.

4.5. Kritika svědectví, 1. část: Nevěrohodné výpovědi

4.5.1. Věřili byste tomu?

R: Po tom, co jsme si doposud řekli, věřili byste svědkům, kteří tvrdí, že viděli věci, o nichž jsem prokázal, že se stát nemohly? Je to čistě řečnická otázka. I když jsem revizionista, stejně mám pořád tendenci věřit vyprávění důvěryhodně vypadajících lidí o tom, co údajně zažili. Taková je zkrátka lidská povaha. Ale nepomáhá nám to rozplést směsici lží, přehánění a pravdy o této kapitole historie, vykládané nespočetněkrát v nespočtu verzí. Potřebujeme kritický postoj, spoustu skepse, ale také zdrženlivost. Samotné vědomí, že spousta lidí lhala a chybovala, by nás nemělo svádět k tomu házet všechny svědky přes palubu.

V prvním vydání této knihy jsem právě v této kapitole uvedl dlouhý seznam svědeckých výpovědí o holocaustu, které jsou tak neskutečně bizarní, že lze většinu z nich velmi snadno odhalit jako absurdní lži. Když jsem byl v roce 2007 v Německu za tuto knihu souzen, soudce mě obvinil, že oním seznamem zesměšňuji přeživší, za což si zasloužím trest. Je samozřejmé, že každý, kdo byl neoprávněně vězněn a trpěl tak bezprávím, zasluhuje soucit, nikoliv posměch. Jenže můj seznam nikoho a nic nezesměšňoval. Byl to prostě jen seznam tvrzení. Dojem výsměchu vznikl pouze v soudcově hlavě.

Z tohoto vydání jsem zmíněný seznam vypustil – ne abych se zalíbil diktátorským soudcům, ale hlavně proto, že ho lze řádně ozdrojovaný najít jinde (Rudolf 2003a, str. 128-131) a protože se tím ušetří místo potřebné pro důležitější věci.

Přesto udělám tři výjimky, přičemž dva příklady v mém seznamu z roku 2003 nejsou (ale v prvním vydání této knihy je zmiňuji)[300] a jeden si zaslouží být zmíněn ještě jednou:

- Pumpování vody do vězňů, dokud neexplodovali (Lyon 1978).
- Vůdce britských toryů Michael Howard tvrdil, že jeho teta přežila tři plynování, jedno proto, že „jim" došel plyn (Woolf 2004).
- Okamžité vymazání 20 000 Židů ve Slezsku atomovou bombou.

P: Cože? Můžete zopakovat to poslední?
R: Cituji protokol o výslechu říšského ministra Alberta Speera, během něhož hlavní žalobce Jackson prohlásil (IMT, vol. 16, str. 529 ad.):

> „A také se prováděly určité pokusy a určité výzkumy v atomové energii, nebo ne? […] No, mám určitou informaci, která se mi dostala do rukou, o pokusu provedeném blízko Osvětimi […]. Účelem pokusu bylo najít způsob rychlého a kompletního zničení lidí bez plýtvání časem a starostí se střílením, plynováním a spalováním, jak se to dělalo […]. Provizorně postavili vesnici, vesničku s dočasnými stavbami, a do ní poslali asi 20 000 Židů. Touto nově vyvinutou ničivou zbraní [atomovou bombou] těch 20 000 lidí vyhladili téměř okamžitě tak, že po nich nezůstala ani stopa."

To jsou slova amerického žalobce, jehož vláda byla zodpovědná za Hirošimu a Nagasaki.
P: To už není jen lhaní, ale převracení pravdy naruby.
R: Proberme si to blíže. Zvěsti, že Němci měli za války atomovou bombu, kolovaly vždy, ale etablovaná historiografie to odmítá a tvrdí, že Třetí říše měla k dosažení tohoto cíle daleko (Walker 1990 & 1993). Po roce 2000 v Německu několik autorů z pravého „okraje" vydalo čtyři knihy, podle nichž Hitler atomovou bombu přece jen měl (recenze Willms 2005; porovnej Holzner 2005), ale toto téma se široce otevřelo až v roce 2005, když německý mainstreamový historik Rainer Karlsch vydal politicky „čistou" knihu. Podle ní Němci skutečně vyzkoušeli jadernou bombu v březnu 1945, tedy několik měsíců před Američany, ve vojenském újezdu Ohrdruf v Durynsku (Karlsch/Walker 2005; Karlsch 2005).
P: Copak to nelze snadno ověřit analýzou půdy na radioaktivní izotopy?
R: Ano a také je potom analyzovali, ale všechny testy byly negativní (Janßen/Arnold 2006), ačkoliv autoři celé hodnocení uzavřeli následovně:

> „Tvrzení o testu jaderné zbraně nelze touto ani žádnou jinou analýzou náhodných vzorků vědecky vyvrátit. Definitivní určení historických souvislostí je proto stále otevřené."

Karlsch rok poté s týmem výzkumníků z různých oborů vydal knihu zkoumající toto téma z různých historických, fyzikálních i technologických hledisek. Dospěli k závěru, že Německo bylo v závěru války skutečně schopné vyrobit atomovou bombu a také to dokázalo (Karlsch/Petermann 2007). Během testu v Ohrdrufu zahynulo několik set lidí, protože ar-

[300] Mezitím byla spousta dalších příkladů zveřejněna na webu www.historiographyproject.com. Některé časem zařadím do nového vydání Rudolf 2003a.

máda sílu bomby hrubě podcenila. Mezi oběťmi bylo i několik SS-manů a vězňů z nedalekého koncentračního tábora Ohrdruf.

Takže to, s čím přišel Jackson v Norimberku, byla překroucená a obrovsky zveličená verze toho, co se skutečně stalo.

P: Pokud jde o počet obětí, tak podle všeho aspoň stonásobně.

R: Asi ano. Pravda se u IMT stejně přiznat nemohla, protože jaderné technologie byly přísně tajné a protože by se tak opět potvrdilo, že němečtí vědci v hrozných válečných podmínkách pracovali stejně efektivně jako američtí v jejich válkou nedotčené zemi.

Jaderné technologie, zabavované americkou armádou v německých podzemních zařízeních, se po válce posílaly do USA a všechny dokumenty o tom, co se dělo v Ohrdrufu, byly na 100 let znepřístupněny jako přísně tajné. Ale vypadá to, že pravda stejně pomalu vyplouvá na povrch.

Většina absurdních holocaustových historek předložených před IMT pocházela od Sovětů, kteří se stále snažili zamaskovat vlastní masové vraždění kouřovou clonou smyšlených německých zločinů. Ostatně sovětské násilné čistky mezi bývalými kolaboranty z řad baltských a kavkazských národů, Rusů a Ukrajinců, stejně jako etnické vyčišťování východní Evropy od všech Němců, pokračovaly až do konce roku 1946, takže kouřová clona byla potřeba. Revizionistický badatel Carlos Porter sestavil přehled nesmyslů předložených během IMT, z nichž dnes mainstreamoví historici většinu odmítají jako lživou. Kniha *Made in Russia: The Holocaust* (1988) objasňuje, co bylo jednou z hnacích sil rané propagandy holocaustu.

V následujících 14 podkapitolách se zaměříme na jednotlivé svědky a jejich tvrzení. Z prostorových důvodů zde nelze obsáhnout všechny svědky holocaustu a všechna jejich tvrzení. Proto jsem se omezil na přehled těch, které pokládám za nejprominentnější nebo nejdůležitější a na nejkřiklavější aspekty jejich svědectví. Pokud někoho daná problematika zajímá hlouběji, může se podívat na citované zdroje a na zevrubné analýzy zveřejněné jinde.[301]

4.5.2. Kurt Gerstein

R: Svůj přehled zahájím nejprominentnějšími svědky z řad SS. Ačkoliv po válce padly do rukou spojenců tisíce SS-manů, kteří sloužili v jednom nebo dokonce několika koncentračních táborech, spojenci i přes používání metod popsaných na začátku této přednášky (porovnej Faurisson 1981a) dostali svědectví jen z několika. Podívejme se na některé výpovědi a jejich vznik blíže.

Kurt Gerstein byl za války inženýr a odborník na hygienu Waffen-SS. Po válce padl do francouzského zajetí, kde učinil několik „přiznání“, v nichž popsal návštěvu tábora Belzec, kde prý byl svědkem masového plynování. Historiografie jeho přiznání zpočátku pokládala za velmi důležitá. Německý historický časopis *Vierteljahrshefte für Zeitgeschichte*, založený kvůli převýchově německého národa, v prvním čísle otiskl obsah této zprávy (Rothenfels 1953).

[301] K Osvětimi: Mattogno 2010a (všeobecně), Mattogno 2004c (plynování v bunkrech), 2005a (plynování v krematoriu I), 2005b (kremační jámy), 2005d (první plynování), 2011a (kremační pece); k Belzecu: Mattogno 2004a; k Chelmnu: Mattogno 2012; k Majdanku: Graf/Mattogno 2003a; k Sobiboru; Graf et al. 2010; ke Stutthofu: Graf/Mattogno 2003b; k Treblince: Mattogno/Graf 2004.

S Gersteinovým svědectvím je však spojeno několik problémů. Například tvrdí, že v plynové komoře o ploše 25 metrů čtverečních a objemu 45 metrů krychlových bylo namačkáno 700 až 800 lidí, což znamená 28 až 32 lidí na metr čtvereční a 15 až 18 lidí na metr krychlový.[302] Tato čísla jsou natolik absurdní, že když ho ortodoxní historik holocaustu Léon Poliakov citoval, v tichosti je změnil: z 25 m^2 udělal 93 m^2 (Poliakov 1951, str. 223).

P: Není to padělání?

R: No, je to přinejmenším nepoctivé, zvlášť když tato chybná čísla vycházela i v dalších vydáních, přestože Poliakov o chybě věděl.

Gerstein dále tvrdil, že hromady oblečení zavražděných měřily na výšku 35 až 40 metrů a celkem takto zavraždili nejméně 20 milionů lidí. Pro skeptiky bylo snadné tato tvrzení odmítnout jako groteskní přehánění a lži.[303]

Důlní inženýr Gerstein byl něco jako korunní svědek teze, že vězně v Belzecu a Treblince zabíjeli dieselovými výfukovými plyny, takže se ho mainstreamoví historici nechtěli vzdát – přestože to je absurdní samo o sobě, protože důlní inženýr by věděl, že je masová vražda dieselovými výfukovými plyny vyloučená. To se změnilo, až když už historici nemohli ignorovat masivní kritiku revizionistů a byli nuceni sáhnout k opravám. Například britsko-židovský historik Michael Tregenza napsal (Wojak/Hayes 2000, str. 246):

> „Na konci roku 1945 se vědělo jen o sedmi Židech, kteří přežili Belzec. Jednoho z nich o rok později v Lublinu zavraždili polští antisemité [než mohl svědčit]. Soudě ve světle toho, co víme dnes, jsou tyto zprávy [Kurta Gersteina a Rudolfa Redera][304] protichůdné a obsahují nesrovnalosti. […] Na základě současného stavu našeho výzkumu musíme i Gersteinův materiál o Belzecu označit za pochybný, na některých místech dokonce patřící do říše fantazie. Poskytl nesprávné rozměry masových hrobů, jím udávaný počet strážných je příliš vysoký, Belzecu a Treblince připsal 20 až 25 milionů obětí, velitele tábora Wirtha popsal jako ‚křehkého a malého muže ze Švábska' (ve skutečnosti byl vysoký a statný) atd. […] Jak bylo zjištěno pozdějšími vyšetřováními a výpověďmi, všechny tři svědecké zprávy o táboru Belzec musí být považovány za nespolehlivé."

P: Takže podle toho o Belzecu neexistuje žádné spolehlivé svědectví?

R: Přesně tak.

P: Takže v podstatě žádné důkazy...

R: Žádné. Gerstein navíc zemřel ve francouzském zajetí. Oficiálně v cele spáchal sebevraždu.

P: Jinak řečeno: buď ho k ní dohnali mučením nebo ho zavraždili.

R: Dá se to logicky předpokládat. Tolik ke korunnímu svědkovi Belzecu.

---

[302] Podobně Charles S. Bendel, který uvádí 2 000 lidí na ploše 40 m^2 (50 na 1 m^2). Na otázku, jak se mohlo 12 000 lidí vejít do prostoru 64 m^3, odpověděl: „To je dobrá otázka. Dalo se to udělat jen německou metodou... Čtyři miliony zplynovaných v Osvětimi jsou důkaz, že se to stalo." Porovnej Walendy 1981, str. 58.

[303] Porovnej Mattogno 1985; Roques 1989, Mattogno/Graf 2004, str. 41 ad. a 126-132, Mattogno 2004a, str. 40 ad., 51 ad., Berg in: Rudolf 2003a, str. 435-469.

[304] Rudolf Reder, deportovaný do Belzecu v 61 letech, tvrdí, že byl jako jediný Žid z transportu vybrán na těžkou práci kopání masových hrobů. Ačkoliv prohlašuje, že byli upracovaní Židé prakticky denně stříleni, sám prý přežil tři měsíce a pak se mu povedlo utéct, když doprovázel jednoho SS-mana během jeho rozhazování peněz na nákupech a ten naštěstí usnul v autě. Reder pro Belzec udával 3 miliony obětí a pokud jde o údajnou plynovou komoru, tvrdil, že se k plynování nepoužívaly výfukové plyny. Ohledně detailní analýzy jeho tvrzení viz Mattogno 2004a, str. 37-41, na různých místech.

4.5.3. Johann Paul Kremer

R: Johann Paul Kremer byl za války profesorem medicíny na univerzitě v Münsteru. Od 30. srpna do 18. listopadu 1942 zastupoval nemocného lékaře v Osvětimi a vedl si tam deník. Některé jeho zápisy se často citují jako důkaz, že v Osvětimi probíhalo masové vyhlazování, což potvrdil výpovědí během osvětimského procesu v Krakově roku 1947[305] a ve Frankfurtu 1964 (Langbein 1965, str. 72). Zde jsou některé výňatky z deníku:[306]

„Karanténa v táboře kvůli četným infekčním onemocněním (skvrnitý tyfus, malárie, průjmy [sic!]).“ (30. srpna)

„Odpoledne u plynování bloku cyklonem B proti vším.“ (1. září)

„Poprvé přítomen venku ve 3 hodiny ráno u zvláštní akce [Sonderaktion]. Ve srovnání s tím mi Dantovo Peklo připadá skoro jako komedie. Ne nadarmo se táboru Osvětim říká vyhlazovací!“ (2. září)

„Dnes odpoledne u zvláštní akce z F.K.L. [ženský tábor] (‚muslimové‘): nejstrašnější z nejstrašnějších. Hschf.[307] Thilo – vojenský lékař – má pravdu, když mi dnes řekl, že jsme v anus mundi.[308] Večer kolem 8. opět zvláštní akce z Holandska.“ (5. září)

„Večer v 8 hodin opět ke zvláštní akci venku.“ (6. září)

„2. preventivní očkování proti tyfu; potom večer silná celková reakce (horečka). Přesto v noci ještě u zvláštní akce z Holandska (1 600 osob). Hrůzná scéna před posledním bunkrem! To byla 10. zvláštní akce. (Hössler).“ (12. října)

„Za sychravého počasí dnešního nedělního rána přítomen u 11. zvláštní akce (Holanďané). Strašlivá scéna se třemi ženami, které prosily o holé životy.“ (18. října)

P: A tady to máme: vyhlazovací tábor!

R: Pomalu, pomalu!

Jak víme nejen z Kremerova deníku, v Osvětimi zuřila epidemie tyfu a také malárie a úplavice. Na tyto nemoci denně umíraly stovky lidí. Mezi příznaky tyfu a úplavice patří extrémní vyzáblost (v táborové hantýrce to byli „Muselmann“ – muslimové) a nekontrolovatelné vyprazdňování (proto „anus mundi“), takže si Osvětim přezdívku „prdel světa“ rozhodně zasloužila.

Tisíce obětí těchto epidemií vysvětlují, proč Kremer použil výraz „vyhlazovací tábor“. O „plynování“ však mluví jen jednou v souvislosti s vykuřováním vězeňských baráků proti vším.

Zápisy z 5. a 12. září popírají tvrzení, že výraz „Sonderaktionen“ znamenal plynování, jak se často tvrdí. Říká totiž „*bei einer Sonderaktion aus Holland*“ (u zvláštní akce z Holandska). Z toho jasně vyplývá, že tím byl myšlen transport holandských Židů. Jinak by psal „Sonderaktion *an* Juden aus Holland“ (zvláštní akce *se* Židy z Holandska).

---

[305] Porovnej komentář ke Kremerově deníku v poznámce pod čarou in Bezwinska/Czech 1984, str. 214-226; porovnej Mattogno 2004b, str. 82.

[306] Bezwinska/Czech 1997, str. 141-207. Anglickojazyčná verze (1984), str. 199-280, se musí číst se zvýšenou opatrností, protože obsahuje některé překroucené, chybné překlady.

[307] Hauptscharführer.

[308] Latinsky „v prdeli světa“.

Ani skutečnost, že deportovaní dělali hrozné scény, nedokazuje, že byl Kremer svědkem masového vyhlazování.

Někteří deportovaní, kteří se ničím neprovinili, mohli po příjezdu začít panikařit kvůli strachu vyplývajícímu z různých fám a kvůli vyčerpání z dlouhé a náročné cesty. Jelikož nevěděli, co s nimi bude, není se co divit, že někteří prosili o život.

Existují i další silné indicie, že Kremer *nebyl* svědkem masového vyhlazování. Profesor Kremer měl totiž kritického ducha a v deníku nešetřil kritikou německé vlády. Například v reakci na teorii Philipa Lennarda o „německé fyzice“ si 13. ledna 1943 zapsal, že je nesmysl mluvit o árijské nebo židovské vědě, že je jen pravá nebo falešná věda. Týž den také přirovnal cenzuru vědy ve Třetí říši k situaci v dobách Galilea. Vzhledem k jeho humanismu a svobodomyslnosti pokládám za nepředstavitelné, že by přešel vyhlazení tisíců lidí bez poznámky, zvlášť když by se na něm musel podílet.

P: Možná se to bál napsat na rovinu, měl strach, že by si to někdo mohl přečíst a měl by z toho problémy.

R: Vzhledem k tomu, že byl v jiných kritických prohlášeních na adresu nacistické vlády naprosto upřímný, o tom silně pochybuji. Krom toho si myslím, že je krajně nepravděpodobné, že by byl profesor Kremer přidělen na tento zvláštní úkol, takříkajíc na výpomoc při vyhlazování Židů, jen na 10 týdnů a pak by ho zase nechali vrátit se na univerzitu, aby mohl studentům i kolegům vyprávět, co právě pomáhal dělat. To, že do Osvětimi jen na pár týdnů přidělili svobodomyslného profesora ze západoněmecké univerzity, jasně naznačuje, že si německé úřady myslely, že tam není co skrývat.

Co tehdy profesoru Kremerovi skutečně vadilo, je patrné z jeho dopisu datovaného 21. října 1942 (Faurisson 1980a, str. 55 ad.):

> „Definitivní zprávu sice ještě nemám, ale očekávám, že bych mohl být do 1. prosince zpátky v Münsteru a tak konečně ukázat záda tomuto osvětimskému peklu, kde se teď kromě skvrnitého [tyfu] silně projevuje také břišní.“

Spousta zahraničních autorů falšuje zápisy v Kremerově deníku úmyslným vynecháním nebo špatným překladem klíčového slůvka „*aus*“ v sousloví „Sonderaktion aus Holland“ (zvláštní akce [příjezd] z Holandska). Například polská autorka Danuta Czechová z toho udělala: „zvláštní akce se skupinou z Holandska“.[309]

P: Ale jak vysvětlíte, že Kremer u soudu potvrdil vyhlazování?

R: Stejně jako spoustu jiných výpovědí údajných nacistických vrahů: loutkovými procesy. Tyto soudy dovolovaly jen jeden možný výklad nebo interpretaci nejednoznačných prohlášení. Obžalovaní tuto interpretaci buď mohli přijmout a dostat nižší trest, nebo byli potrestáni nemilosrdně. Spousta obžalovaných šla cestou menšího odporu, a může jim to snad někdo vyčítat?[310]

[309] Bezwinska/Czech 1984, str. 215 ad., 223; podobně Vidal-Naquet 1992, str. 114, zápis ze 12. října 1942: „Byl jsem přítomen ještě zvláštní akci na [sic!] lidi z Holandska.“

[310] Zemský porotní soud v Münsteru (Landgericht) Kramera 31. listopadu 1960 odsoudil k 10 letům vězení za dvě vraždy. Jelikož už si za tytéž „zločiny“ v letech 1947 až 1958 odseděl 11 let v polském vězení – v Krakově ho nejprve odsoudili k smrti, ale pak mu byl trest změněn –, nemusel v německém vězení strávit ani den. Sagel-Grande et al. 1977, str. 3-85; viz také Kogon et al. 1993, str. 141 ad.; Reitlinger 1961, str. 124.

4.5.4. Rudolf Höß

R: O mučení Rudolfa Höße (píše se také Höss nebo Hoess), které se dnes všeobecně přiznává, jsem už mluvil. Ale protože samo o sobě nedokazuje, že jeho tvrzení jsou lživá, teď se na ně podíváme blíže.

Analýza Hößových svědectví (Paskuly 1996) odhaluje následující evidentně lživé výpovědi:

Uvedl, že pod jeho velením, tedy do konce roku 1943, byly zavražděny tři miliony obětí. To je očividně přizpůsobené vylhanému sovětskému počtu čtyř milionů obětí. Aby toto číslo vypadalo reálně, zhruba desetinásobně zveličil počet Židů žijících v různých evropských zemích.[311]

Höß navíc jmenuje jako další „vyhlazovací tábory“ Belzec, Treblinku a Wolzec. Žádný tábor Wolzec však nikdy neexistoval. Uvádí, že tyto tři tábory fungovaly už v červnu 1941, ale Belzec byl otevřen v březnu 1942 a Treblinka v červenci 1942.

Tvrdí, že rozkazy začít vraždit Židy dostal v červnu 1941, kdy podle něj začalo plynování v Osvětimi. Etablovaná historie však datuje hypotetické rozkazy ke „konečnému řešení“ na podzim 1941 s tím, že údajné plynování bylo zahájeno začátkem roku 1942 (PS-3868).

Höß také papouškuje báchorku o sběru lidského tuku a jeho lití do plamenů (Paskuly 1996, str. 160):

> „Udržování ohně v jámách, přilévání nahromaděného tuku, […]“

Höß dokonce tvrdil, že členové *Sonderkommandos* byli imunní vůči jedovatému plynu a nepotřebovali plynové masky:[312]

> „Půl hodiny po vhození plynu se otevřely dveře a zapnulo se ventilační zařízení. Okamžitě se začalo s vytahováním mrtvol. […] Bylo možné vidět, jak vláčeli mrtvoly jednou rukou a přitom žvýkali něco, co drželi ve druhé.“

S plynovou maskou se pochopitelně jíst nedá. Höß u výslechu 2. dubna 1946 výslovně potvrdil, že při práci v plynových komorách nebyly žádné plynové masky potřeba (Mendelsohn 1982, str. 113):

> „Otázka: Nebylo to však pro vězně krajně nebezpečné, vstupovat do této komory a pracovat mezi všemi mrtvolami a výpary plynu?
>
> Odpověď: Ne.
>
> Otázka: Nosili plynové masky?
>
> Odpověď: Někteří je měli, ale nepotřebovali je, protože se nikdy nic nestalo.“

[311] To vedlo německého historika Martina Broszata k vlastní falzifikaci, když tato tvrzení z posledních stránek Hößova svědectví ve svém vydání vypustil a do poznámky pod čarou napsal, že vypuštěná část obsahovala „naprosto scestné údaje o počtu těchto Židů“; Broszat 1981. Höß hovoří o 3 millionech Židů v Maďarsku, 4 millionech v Rumunsku a 2,5 millionech v Bulharsku.

[312] Paskuly 1996, str. 160, také str. 44 ad. V německém originále dokonce stojí „jedli a kouřili“; Broszat 1981, str. 166.

Höß uvádí technicky nevhodné, ba nesmyslné metody likvidace mrtvol (Paskuly 1996, str. 32 ad.):

> „Mrtvoly byly zpočátku polévány použitým olejem, později metanolem. […] Ten [Blobel] se také pokoušel likvidovat mrtvoly dynamitem, ale touto metodou dosáhl jen minimálního úspěchu.“

P: Dynamitem!? To jako SS trávili čas sundáváním rukou a nohou z korun stromů a okapů?

R: Hößovo přiznání je jedna velká urážka lidského rozumu, ale jeho polští a britští žalářníci si toho asi nevšimli.

P: Ale proč by nemohli spalovat mrtvoly zbytky oleje a metanolem?

R: Kremace, které Höß popisuje, měly probíhat v jámách. Tekuté palivo hoří na nebo vedle předmětu, ale nikdy ne pod ním. Proto to nemohlo fungovat. Tekutým palivem se dá zapálit dřevo nebo uhlí, ale nespálí nic, co špatně hoří. A už vůbec nejde použít metanol,[313] jehož plameny mají slabý žár. Krom toho Němci asi sotva měli tisíce tun zbytkového oleje ke spalování.

4.5.5. Pery S. Broad

R: SS-Rottenführer Pery Broad působil v osvětimském politickém oddělení. Jak jsem už říkal, hned po válce učinil detailní přiznání. Svědectví z roku 1959 s ním však bylo v příkrém rozporu (viz str. 279). Jeho výpověď z roku 1945 je nevěrohodná mimo jiné z následujících důvodů:[314]

1. Broad řekl, že okolí páchlo po „spálených vlasech“, což je však vyloučené, protože krematoria takový zápach nevydávají.
2. Tvrdil, že se do každé komory kremační pece naráz strkalo 4 až 6 těl, což bylo technicky nemožné (viz kapitola 4.5.8).
3. Papouškoval báchorku o plamenech šlehajících z krematorijních komínů.
4. Tvrdil, že se v lese u Březinky masově popravovalo zastřelením, což je „jedinečné“ tvrzení, nepodložené čímkoliv jiným.
5. Také opakoval pohádku o spalovacích jámách.
6. Tvrdil, že viděl, jak do márnic krematorií II a III, údajně sloužících jako plynovací sklepy, naráz namačkali 4 000 lidí. Jelikož tyto márnice měly plochu 210 metrů čtverečních, znamenalo by to 19 lidí na metr čtvereční.

Na závěr ještě pár slov o jeho výpovědi u výslechů 30. dubna a 1. května 1959. Podle ní bylo jeho svědectví v roce 1945 založené na řečech z doslechu, což znamená na zvěstech a lžích. Proč ve skutečnosti nemohl o plynování nic vědět, vysvětlil takto (Staatsanwaltschaft… 1959; vol. 7, str. 1080a, 1081):

[313] Také známý jako metylalkohol nebo dřevný líh, CH_3OH, nejtěkavější alkohol vůbec.
[314] Shrnuji zde některé argumenty Jürgena Grafa (Graf 1994, str. 168-176).

„V této souvislosti bych rád objasnil skutečnost, že se rozsáhlá plynování v hlavním táboře před služebně níže postavenými příslušníky SS i strážnými přísně tajila. Nikdo o tom nesměl nikdy mluvit. O situaci se nemohli nic dozvědět ani příslušníci strážných jednotek, leda díky šeptandě.“

Broad tu mluví sám o sobě, protože začínal jako strážný a nikdy nedosáhl vyšší hodnosti než Rottenführer (desátník). Takže pokud jde o plynování ve starém krematoriu, nejprve nevykládá nic jiného než zvěsti (tamtéž, str. 1085). Později je o něco konkrétnější, ale i tak tvrdí, že plynování v krematoriu I zažil „pouze jednou“, když se zdržoval ve druhém patře nemocnice (tamtéž, str. 1086; porovnej Rudolf 2004 ad.).
Věrohodnost jeho tvrzení z roku 1959 je však rovněž chabá, protože představa, že by SS kvůli utajení „hermeticky uzavřeli“ celé okolí starého krematoria, je absurdní. Kdyby skutečně chtěli utajit masové vraždění i před přímo nezúčastněnými SS-many, tak by v první řadě bylo nemyslitelné, aby plynování vůbec probíhalo v tomto krematoriu. Kdyby se o to přesto snažili, tak by napřed museli evakuovat protější budovu nemocnice SS, protože v té se nacházeli téměř výhradně SS-mani, kteří s masovým vražděním neměli nic společného.
Naproti nemocnici se hned vedle starého krematoria nacházela kancelářská budova politického oddělení. Toto oddělení bylo přímo zodpovědné za všechny popravy. Pery Broad v této budově od června 1942 pracoval každý den. Jak by mohl vidět plynování jen jednou (náhodou a ještě ke všemu z nemocnice), když se mu odehrávalo denně takřka před nosem, zůstává velkou záhadou.

P: Třeba administrativní budovu politického oddělení každý den v době plynování evakuovali.

R: Ale co chtěli před politickým oddělením tajit? Právě ono bylo přece zodpovědné za provádění poprav. A kdyby chtěli údajné plynování udržet v tajnosti i před oficiálními popravčími, tak by určitě evakuovali také nemocnici SS.

P: Možná politické oddělení přece jen evakuovali kvůli nebezpečí, když se odvětrával jedovatý plyn.

R: Souhlasím, ale totéž by muselo platit pro nemocnici. Navíc by evakuování okolí krematoria kvůli nebezpečí otravy zmařilo veškeré snahy udržet používání jedovatého plynu v tajnosti. Ať to obracíte z které strany chcete, Broadovo svědectví je iracionální a nelogické.
Peryho Broada každopádně 30. května 1959 zatkli a během celého vyšetřování i soudu, který začal v roce 1964, ho drželi na vazbě. Frankfurtský soud ho 20. srpna 1965 odsoudil ke čtyřem rokům vězení, takže se vzhledem k jeho věznění od roku 1959 trest pokládal za vykonaný. Potrestán byl za 22 případů účasti na selekcích a popravách, tedy za kolektivní přispění ke kolektivní vraždě. A tak ve Frankfurtu odsouzený masový vrah Pery Broad opustil soudní síň jako svobodný člověk, stejně jako po válce.

4.5.6. Richard Böck

R: Richard Böck v Osvětimi sloužil jako řidič. Během 20 měsíců ho v rámci vyšetřování před frankfurtským procesem dvakrát vyslýchali.[315] U prvního výslechu řekl, že

[315] Ohledně klíčových pasáží Böckova svědectví viz Staatsanwaltschaft… 1959; vol. 3, str. 447-464, vol. 29, str. 6879-6887; také Rudolf 2003i.

> „jednou sám pozoroval plynování. Muselo to být v létě 1943.“

U druhého výslechu řekl, že to bylo v zimě 1942/1943. Ačkoliv byl neoprávněná osoba a tudíž byla jeho přítomnost u údajných plynování nebo poprav ve štěrkovně přísně zakázaná, mohl se toho prý účastnit bez problémů, protože k plynové komoře prostě dojel nebo „šel pár metrů za“ SS-many, kteří pochodovali na popravu.
Zde jsou některé výňatky z jeho zprávy o plynování, které prý pozoroval v jednom z osvětimských bunkrů (Staatsanwaltschaft… 1959, vol. 29, str. 6882 ad.):

> „Nakonec přišel jeden SS-man, myslím, že to byl Rottenführer, k naší sanitce a vyndal plechovku s plynem. S ní se pak odebral k žebříku, který, viděno od brány, stál na pravé straně budovy. Při tom jsem si všiml, že při stoupání po žebříku měl nasazenou plynovou masku. Když vylezl nahoru, otevřel kulatý plechový poklop a nasypal obsah plechovky do otvoru. Jasně jsem slyšel rachocení plechovky, jak ji oklepával o zeď. Zároveň jsem viděl, jak z otvoru ve zdi stoupal nahnědlý prach. Když pak zase dvířka zavřel, v komoře se spustil nepopsatelný řev. Prostě nedokážu popsat, jak ti lidé křičeli. Trvalo to asi 8 až 10 minut, a pak všechno utichlo. O chvíli později vězni otevřeli vrata a uvnitř ještě byly vidět modravé výpary, vznášející se nad obrovskou hromadou mrtvol […].
>
> Samozřejmě jsem se divil, že vězeňské komando, určené k vytahování mrtvol, vstupuje do komory bez plynových masek, přestože se nad mrtvolami ještě vznášel modrý opar, o němž jsem si myslel, že to byl plyn.“

Připadá vám na tom ve světle toho, co jsme si doposud řekli, něco divné?

P: Kyanovodík není modrý. Böck si to vyfantazíroval na základě německého názvu kyseliny kyanovodíkové (*Blausäure* = modrá kyselina).

P: K tak rychlému zabití tolika lidí by se do komory musela nasypat spousta granulí s jedem. To znamená, že by vězeňské komando nemohlo vstoupit do nevětrané komory plné cyklonu B, stále uvolňujícího plyn, bez plynových masek a ochranných obleků. Jinak by zakrátko byli sami mrtví.

R: Skvělé postřehy! Ještě bych dodal, že když se sype cyklon B, nevzniká žádný nahnědlý prach.

P: A co doba, kterou podle Böckova tvrzení trvalo zabití všech těch lidí?

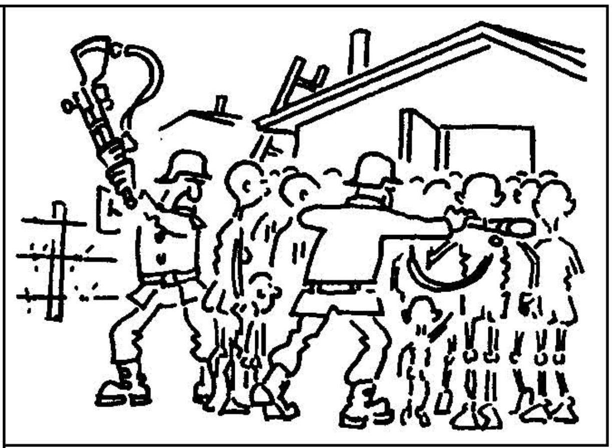
R: Vzhledem k tomu, že zabití jednoho vězně v popravčí plynové komoře v USA trvá 10-15 minut, a plyn se tam vyvíjí rychle ve velkém množství přímo pod vězněm, je skutečně nanejvýš nepravděpodobné, že by použití jediné plechovky cyklonu B vedlo k takto rychlé popravě stovek vězňů. Ostatně, z cyklonu B se jed uvolňuje jen pomalu.

P: Potom Böck nemohl vidět to, co tvrdí.

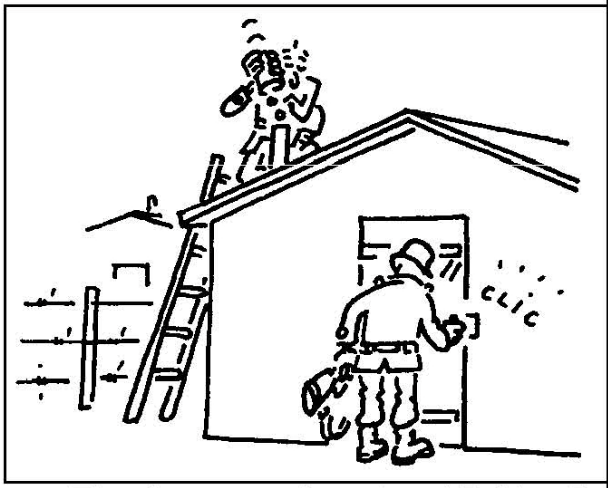
R: Jistě, ale to není všechno. Böck totiž tvrdí, že byl svědkem ještě jednoho plynování, a sice na podzim 1941 v krematoriu I v hlavním táboře. Bohužel, podle oficiální historiografie se v márnici tohoto krematoria plynovalo až od roku 1942.
Böck navíc řekl (a nakreslil náčrtek), že se budova s vozovým parkem, kde celé roky den co den pracoval, nacházela na druhé straně ulice, tedy v bezprostřední blízkosti starého krematoria. Jak by tedy mohl být svědkem jediného plynování v tomto krematoriu, když se tam od jara 1942 mělo plynovat pořád?

P: Možná byli nenápadní.

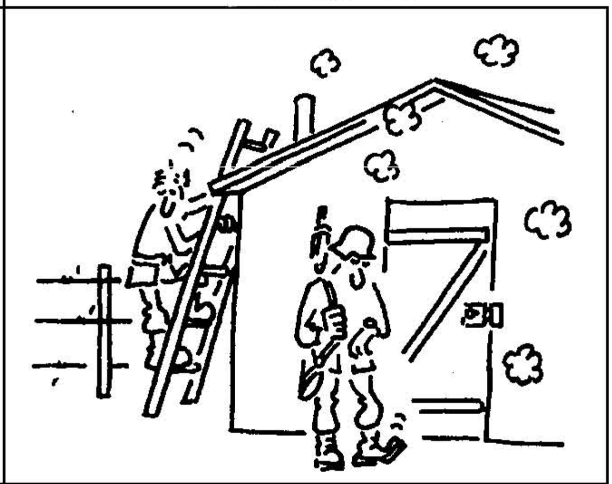
Obr. 120: Osvětim podle Richarda Böcka. (Za kresbu děkuji francouzskému autorovi revizionistických komiksů Konkovi.)

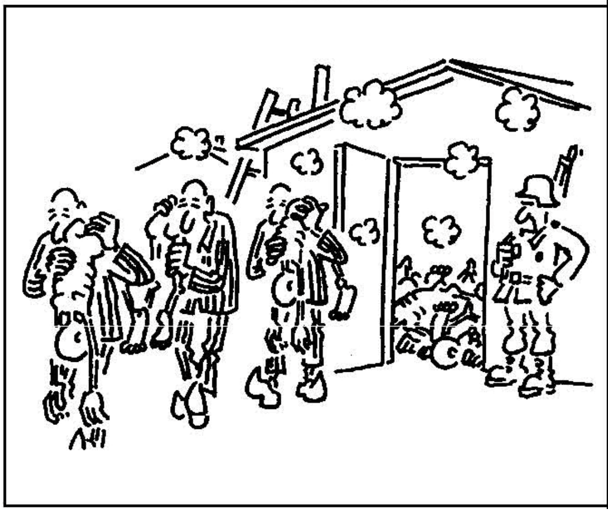
Nahnali oběti do plynové komory.

Zavřeli dveře a vysypali cyklon B.

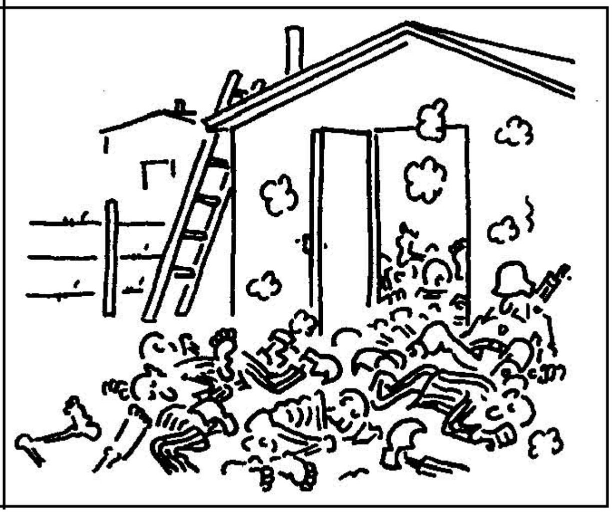

Pár minut se počkalo.

A když se dveře otevřely:

„Samozřejmě jsem se divil, že vězeňské komando, určené k vytahování mrtvol, vstupuje do komory bez plynových masek, přestože se nad mrtvolami ještě vznášel modrý opar, o němž jsem si myslel, že to byl plyn."

To je nemožné!

Všichni by byli mrtví. Místnost plná cyklonu B se musí celé hodiny větrat (výrobce doporučuje 20 hodin!)... Dokonce ani s plynovými maskami by to nebylo možné.

R: Nenápadní podle něj byli následovně (tamtéž, str. 6886):

„Každopádně jsem po celou dobu své přítomnosti v Osvětimi mohl pozorovat, že se mrtvoly vězňů spalovaly ve starém krematoriu. Trochu to polevilo až koncem roku 1944. Denně jsem mohl vidět, jak z komína šlehají dvoumetrové plameny. Navíc to pořád páchlo po spáleném mase."

P: Znovu ta stará báchorka o plamenech šlehajících z komínů.
R: A nezapomeňte na zápach. Ke všemu toto krematorium v červenci 1943 odstavili.
Jak jsem už říkal (str. 272), Böck byl kamarád Adolfa Rögnera a pomáhal táborovým partyzánům pašovat dopisy. Jednou ho kvůli tomu zatklo a vyslýchalo táborové gestapo, ale nebyl ani mučen ani potrestán.
P: Takže tu máme co dělat s SS-manem, který minimálně v době výslechu tvrdil, že už za války úplně přešel na stranu vězňů a po válce ochotně šířil jejich propagandu.
R: To je zřejmě přesná charakteristika Böcka, kamaráda elektrikáře Adolfa Rögnera, notorického lháře a křivopřísežníka.

4.5.7. Rudolf Vrba, Alfred Wetzler

R: S Rudolfem Vrbou jsme se už seznámili jako se svědkem, který používal básnickou licenci, i když tvrdil, že všechno, co popisuje, sám viděl. Nakonec ale přiznal, že ve skutečnosti nic neví a co má vykládat, si nechal radit od jiných (viz str. 274). Nyní rozeberu některé klíčové body zpráv, které si za války vymysleli Vrba a jeho spoluvězeň Alfred Wetzler (War Refugee Board 1944). Vycházím ze skvělé studie španělského revizionistického historika Enrique Aynata (1990, 1998a; porovnej Mattogno 1990b; Graf 1994, str. 27-35).
Tak za prvé, Vrba uvádí, že od dubna 1942 do dubna 1944 v Osvětimi zplynovali 1 775 000 Židů. V době práce na této knize však oficiální historiografie pro toto období předpokládala „jen" půl milionu. Krom toho nás Vrba ujišťuje, že v Osvětimi zplynovali 50 000 litevských Židů, o čemž oficiální historiografie nic neví.
Počet zplynovaných francouzských Židů v Osvětimi podle něj činil 150 000, zatímco oficiální historiografie hovoří asi o 75 000, z nichž někteří byli normálně zaregistrováni a zbytek údajně zplynován (Klarsfeld 1978a).
Dále, mapa Osvětimi obsažená v jeho zprávě je chybná, stejně jako nákresy krematorií II a III, u nichž to je obzvlášť do očí bijící:

- Vrba popisuje 9 pecí se 4 otvory; ve skutečnosti tam bylo 5 pecí se 3 otvory;
- Vrba tvrdí, že z plynové komory do místnosti s pecemi vedly koleje; podzemní márnice (údajná plynová komora) se ve skutečnosti nacházela o patro níž a s místností s pecemi byla spojená výtahem.

P: Tak to se fakt netrefil!
R: Zřejmě měl nějaké fámy z doslechu a napsal to, co si zapamatoval.

- Tvrdí, že v údajných plynových komorách plynovali 2 000 lidí najednou. Márnice však měřila 210 metrů čtverečních; 9,5 lidí by se na metr čtvereční bez přísné vo-

jenské disciplíny a dobrovolné spolupráce nikdy nenacpalo, jak jsem probíral na str. 134 ad.;

- Tvrzení, že cyklon B byl „přípravek v prášku“, je lživé. Byl to sádrový granulát nasycený kyselinou kyanovodíkovou;
- Doba trvání popravy – tři minuty – odpovídá většině ostatních svědectví, ale je technicky naprosto vyloučená.

P: Ale když to říkají všichni?

R: Proto to ještě není pravda. Už jsem říkal, že by takto krátká doba popravy vyžadovala použití obrovského množství jedu (viz str. 156 ad.). Na popravu během pár minut by bylo potřeba tak absurdně velké množství jedu, že to vůbec nelze brát vážně, zvlášť když cyklon B uvolňuje plyn jen pomalu.

- Tvrzení, že krematoria IV a V měla „velmi podobnou konstrukci“ jako II a III, je lživé. Byla postavená úplně jinak;
- Počet 6 000 kremací denně, udávaný jako celková kapacita čtyř krematorií v Březince, je silně zveličený. Teoreticky maximální možný počet byl pod 1 000;
- Tvrzení, že při příležitosti otevření prvního krematoria v Březince začátkem roku 1943 v přítomnosti prominentních hostů z Berlína zplynovali 8 000 krakovských Židů, nepotvrzuje ani jeden zdroj.
  Vrba v knize *Nemohu odpustit* * velkolepě popisuje údajnou přítomnost Heinricha Himmlera při zplynování 3 000 Židů (čili 14 na metr čtvereční) v údajné „plynové komoře“ nově otevřeného krematoria II v lednu 1943 (Vrba/Bestic 1964, str. 10 ad.). Ve skutečnosti toto krematorium dokončili až v březnu 1943 a je naprosto nesporné, že Himmler naposledy navštívil Osvětim v červenci 1942.

4.5.8. Henryk Tauber

R: Dále se budeme zabývat Henrykem Tauberem, údajným bývalým členem *Sonderkommanda* v krematoriu II v Březince, kterého Pressac nazývá nejlepším svědkem plynových komor v Osvětimi (Pressac 1989, str. 481-502). Tauberovo absurdní svědectví obsahuje i následující tvrzení (tamtéž, str. 489):

> „Obecně řečeno jsme spalovali 4 nebo 5 mrtvol najednou v jedné komoře [pece], ale někdy jsme tam strčili víc mrtvol. Dalo se tam strčit až 8 ‚muslimů‘ [sic!]. Takové velké vsázky se dělaly bez vědomí šéfa krematoria během leteckých poplachů, aby <u>větší</u> oheň šlehající z komína přitáhl pozornost pilotů.“ (zvýraznění doplněno)

P: Výraz „větší oheň“ naznačuje, že podle Taubera šlehaly plameny z komína vždycky.

R: Přesně tak.

P: Takže o tom lže.

R: Nejen o tom, ale také o počtu mrtvol, které podle něj naráz vsunovali do každé pecní komory. Mrtvoly tam podle něj dávali takto (tamtéž, str. 495):

* Později vyšlo pod známějším názvem „Utekl jsem z Osvětimi“; pozn. překl.

„U pecí krematoria […] byl jeden pár koleček na tři komory, který se dal posunovat po železné tyči upevněné před dvířky komory. […] Nosítka se pokládala před komoru. Dva vězni na ně nakládali mrtvoly. […] Zatímco se mrtvoly nakládaly na nosítka, jeden otevřel dvířka komory a další umístil na správné místo kolečka. Pak nosítka zvedli a posadili je na kolečka, přičemž je pátý vězeň, stojící u rukojetí, zvedl společně s ostatními a zasunul je do komory.

Jakmile byly mrtvoly uvnitř, šestý vězeň je tam podržel hrablem a pátý vytáhl nosítka. […] U další várky určené ke zpopelnění v téže komoře to probíhalo stejně.“

Obr. 121: Trojkomorová, koks spalující pec Topf jako v Březince (zde v Buchenwaldu). Kolečka k zasunutí nosítek s tělem v provozní pozici (Mattogno 2010a, doc. 40).

Dvířka komor v krematoriích v Březince měřila 60 × 60 cm, přičemž spodních 10 cm bylo nevyužitelných, protože tento prostor zabírala kolečka, na něž se pokládala nosítka (viz obr. 121). Komora navíc nahoře měla půlkruhový oblouk ve výšce 30 cm, takže tyto oblouky začínaly pouhých 20 cm nad nosítky (viz obr. 122 ad.). Proto bylo vsunutí dvou těl naráz velmi obtížné a víc než dvou vyloučené, což naznačuje, že tyto komory byly postaveny ke spalování jen jednoho těla – bez rakve.

Obr. 122: Dvoukomorová, koks spalující pec Topf jako v Osvětimi (zde v Mauthausenu). Nosítka na mrtvoly leží na kolečkách. Vodorovné čáry znázorňují výšku dvou na sobě položených, normálních těl ležících na roštu. Na nosítkách by byla ještě vyšší (Mattogno 2010a, doc. 46).

Velikost a tvar otvoru navíc nebyly jediné omezující faktory. Když se nosítka spočívající na kolečkách zasunovala, nastal další problém. Hmotnost těla bylo nutné vyvažovat, jinak by se nosítka překlopila do pece a zůstala by zaklíněná na šamotovém roštu ještě před úplným zastrčením těla do komory. Z obr. 124, na němž jsou typická nosítka, je patrné, že rukojeti byly zhruba dvakrát delší než prostor, kde leželo tělo. Když se nosítka zasunula hluboko do komory, čili když stála asi v polovině na kolečkách, bylo je podle zákona páky potřeba na konci vyvažovat. Aby se v takové situaci dala řízeně vybalancovat váha dvou těl, člověk držící nosítka na konci by musel být těžší než obě mrtvoly dohromady. To by ale bylo možné prakticky jen v případě, kdyby většinu těl tvořily oběti epidemie tyfu, protože ty jsou extrémně vyzáblé. Pokud by však šlo o oběti plynování, jak tvrdí Tauber, které se měly zabíjet okamžitě po příjezdu do tábora, hmotnost dvou náhodně vybraných těl by většinou převyšovala hmotnost člověka zasunujícího je do komory. Takže Tauberovo svědectví o zasunování dvou mrtvol jedním člověkem – pokud je vůbec pravdivé –

Obr. 123: Totéž jako obr. 122 s nosítky ve výšce nutné k zasunutí dalšího těla na dvě, která by se v peci už nacházela (Mattogno 2010a, doc. 46a).

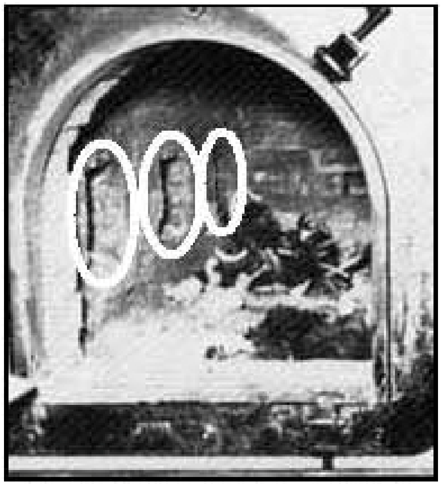
naznačuje, že to byly oběti epidemie, nikoliv vraždy.

P: Ale mrtvoly se tam daly strkat jedna po druhé.

R: Ano, ale i tak by zde stále byla určitá omezení. Jedním z nich je to, že komory nebyly dost velké na pojmutí čtyř, pěti, nebo dokonce osmi těl. Jakmile by do komory nacpali dvě mrtvoly, už by tam malými dvířky zkrátka žádnou další nedostali. Dalším omezením je to, že v Březince byly troj a osmikomorové pece propojené. Plynové generátory produkující žár měly jen krajní komory tříkomorových pecí v krematoriích II a III a každá druhá komora osmikomorových pecí v krematoriích IV a V. Do středových komor trojkomorových pecí a nevytápěných komor osmikomorových pecí šly žár a vzduch pro spalování z vytápěných komor otvory ve stěnách (viz obr. 125). Pokud by se v komoře nahromadilo příliš mnoho těl, tyto otvory by se částečně nebo úplně zablokovaly a proces spalování by se ve všech komorách zpomalil nebo úplně zastavil.

Obr. 124: Typická nosítka, zde z kremační pece v táboře Mauthausen (Mattogno 2010a, doc. 44).

Obr. 125: Otvory ve stěně uprostřed komory trojkomorové pece v Buchenwaldu (= pece v Březince, zvýrazněno bílými elipsami; Pressac 1989, str. 259).

Vsázka více těl do jedné komory nedávala smysl ani z tepelných důvodů. Více studených těl, z nichž by se před samotným započetím zpopelňování musela vypařit voda, by na začátku kremace na významnou dobu snížilo teplotu. Protože plynové generátory byly navrženy ke spálení pouze jednoho těla, nedodávaly by dost vzduchu a tepla pro spalování, nezbytného ke kompenzaci této energetické ztráty. Tím by se kremace obrovsky zpomalila. Navíc by více těl natolik zmenšilo prostor mezi těly a stěnami komor, že by horký vzduch proudil komorami mnohem rychleji. Tím pádem by se částečně dostával do sopouchu a komínu, což by je silně poškozovalo.

Negativní vliv by mělo i to, že hromada mrtvol má vzhledem k objemu menší povrchovou plochu než jedno tělo. Žár i kyslík nutné ke zpopelnění se však vždy šíří po povrchu. Takto snížený poměr povrchu vzhledem k objemu by kremaci zpomalil ještě víc.

Jakmile by se z těl vypařila voda a ta by začala teplo místo jeho spotřebovávání produkovat, více těl v komoře by vydávalo podstatně víc tepla než jediné. Tím pádem by teplota v komoře – a následně i v sopouchu a komíně – překročila hranici, pro kterou byl systém navržen, a silně by ho poškozovala.

Když na počátku roku 1943 začalo fungovat krematorium II, tábor Osvětim kvůli zuřící epidemii tyfu už přes sedm měsíců neměl dostatečnou spalovací kapacitu. Je možné, že se SS snažily spalovat v jednotlivých komorách víc těl najednou, aby se zbavily hromad mrtvol, které se tam musely nakupit v předcházejících měsících. A v tom může spočívat pravdivé jádro Tauberova svědectví. Kurt Prüfer, hlavní inženýr firmy Topf, která krematoria v Březince postavila, k tomu u výslechu na KGB v Moskvě roku 1946 řekl (Graf 2002, str. 407):

„Sanderovi jsem oznámil, že jsem byl přítomen zkouškám pecí v krematoriu koncentračního tábora Osvětim a dospěl jsem k závěru, že krematoria takové množství těl nemohou zvládnout, protože pece nejsou dost výkonné. Jako příklad jsem Sanderovi řekl, že v Osvětimi v mé přítomnosti vsadili do každé komory dvě těla místo jednoho a že pece tuto zátěž nemohou zvládnout, protože se musí spálit velmi mnoho těl."

Kvůli tomuto přetěžování se pouhé dva týdny po uvedení krematoria do provozu částečně zhroutily sopouchy a poškodily části komínu.[316] Proto v květnu musela být činnost celého krematoria pozastavena a zůstalo mimo provoz až do srpna 1943 (Rudolf 2003a, str. 403).

P: Řekl bych, že to je ukázka toho, co se stává, když nečtete manuály. Pokud se v manuálu k mému autu píše, že do něj nemůžu tankovat petrolej a nakládat deset lidí, a já to stejně udělám, nemůžu si stěžovat, když klekne.

R: Ano, v podstatě totéž se stalo SS. Jak známo, netrpělivost se nevyplácí, a nakonec se ukázalo, že spalování dvou nebo více těl v těchto komorách nevedlo k urychlení procesu kremace, ale ke kolapsu tohoto konkrétního krematoria.
Nyní zpět k Tauberovi a jeho dalšímu nehoráznému tvrzení, že se těla běžně spalovala bez paliva, protože díky tuku hořela sama od sebe (Pressac 1989, str. 489, 495):

„Při spalování takových [ne vyzáblých] těl jsme koks používali jenom k rozpálení pecí, protože tučná těla díky uvolňování tělesného tuku hořela sama od sebe. Při nedostatku koksu jsme v popelnících pod komorami příležitostně používali slámu a dřevo. Když pak začaly tučnější mrtvoly hořet, chytily od nich i ostatní. […] Později, když už šlo jedno spalování za druhým, hořely pece díky žáru ze spalovaných těl samy od sebe. Proto jsme při spalování tučných těl oheň většinou dusili."

Zní to jako německá pohádka o Pauline, která si hrála se zápalkami: dotkni se zápalkou lidského těla a to vzplane jako pochodeň (H. Hoffmann 1844).

P: U „spontánního samovznícení" se to stát může.

R: Za výjimečných okolností se může stát, že části lidského těla v bavlněném oblečení mohou pomalu hořet, i když ne samovolně, ale tady mluvíme o kompletním zpopelnění nahých těl během krátké doby, a to takhle prostě nefunguje. Nejlepším důkazem jsou tisíce krematorií po celém světě, spotřebovávajících obrovské množství energie. Skutečně mimořádně absurdní je potom Tauberovo tvrzení, že spalovací jámy byly účinnější než krematoria, a proto je v roce 1944 zavřeli (Pressac 1989, str. 500 ad.):

„Zjistilo se, že jámy spalují těla lépe (než pece), a tak po zprovoznění jam krematoria jedno po druhém zavírali."

Energetické ztráty v jámách sáláním a konvekcí, plus problém nedokonalého spalování, jsou tak obrovské, že jakékoliv další komentáře pokládám za naprosto nadbytečné.
Je tu ovšem i další detail, který Tauberovo svědectví odhaluje jako naprostou smyšlenku. V některých komorách krematorií v Březince[317] byl popelník, o němž Tauber říká, že se nacházel pod komorami, přímo před sopouchem, který odváděl spaliny do komína. Kdyby

[316] Poškození komína způsobilo to, že nefungovaly *všechny* pece zároveň, kvůli čemuž v různých částech komína vznikaly extrémní rozdíly teplot, viz Rudolf/Mattogno 2005, str. 117-119.
[317] Středové komory trojkomorových pecí a každá druhá komora osmikomorových.

v něm člověk zapálil oheň, ten by nasával kouř ze sopouchu a spaliny by si přes komoru a koksový plynový generátor prorazily cestu ven do místnosti.
Jinak řečeno: oheň v popelníku by obrátil proudění plynu, čerstvý vzduch by se nasával komínem a kouř by šel do budovy krematoria.

P: To musel být pro posádky bombardérů dobrý signalista, když vysílal kouřové signály uvnitř budovy!

R: A to pořád ještě není všechno. Když mluví o lidském tuku, jeho lži jsou stále silnější a tučnější (Pressac 1989, str. 494):

> „Jindy zase SS-mani hodili vězně, který nepracoval dost rychle, do jámy poblíž krematoria [V], plné vařícího se lidského tuku. V té době [létě 1944] byly mrtvoly spalovány venku v jámách, z nichž odtékal tuk do oddělených, v zemi vykopaných jímek. Tento tuk se lil na mrtvoly, aby se urychlilo spalování.“

P: To by mě zajímalo, jaké naběračky používali v hlubokých jámách s obřími ohni spalujícími stovky mrtvol. Bez azbestových obleků by se nemohli přiblížit ani na pár metrů.[318]

4.5.9. David Olère

R: Davida Olèreho deportovali do Osvětimi v březnu 1943 a SS-mani si tam od něj nechali kreslit portréty. Tvrdí, že žil v podkroví krematoria III. Na konci války ho deportovali do pracovního tábora Mauthausen (Klarsfeld 1989, str. 8). To, že znal skutečně podrobně design a uspořádání krematoria III, vyplývá z toho, že vypracovával architektonické výkresy (reprodukce in Pelt 2002, str. 175-177). Ty jsou tak podrobné a neuvěřitelně podobné originálním architektonickým výkresům – dokonce na ně zakresloval i pecní sopouchy, které nemohl vidět –, že člověk musí předpokládat, že nějak získal plány této budovy.
Takže tu máme člověka, jenž žil skoro dva roky v budově, kterou Robert Jan van Pelt kdysi nazval absolutním středobodem lidského utrpení (Morris 1999, 55 min.). Olère to musel věděl. A tvrdí, že věděl.
Jeho kresby jsou pokládány za vůbec jediné vyobrazení masového vraždění. Několik jeho kreseb zde otiskuji (obr. 126-136).[319] Na první je esesácké monstrum pojídající dítě. Evidentně se jedná o výplod chorého mozku. Všechny kresby na str. 334 zobrazují krematorijní komíny chrlící hustý kouř a oheň. Bohužel je zde mohu reprodukovat pouze černobíle, takže nevidíte krásnou oranžovou barvu šlehajících plamenů na některých z nich, ale na internetu jsou všechny barevně.[320]

Obr. 126: „Lidožrout z Březinky.“ Kresba D. Olèreho (Klarsfeld 1989, str. 97).

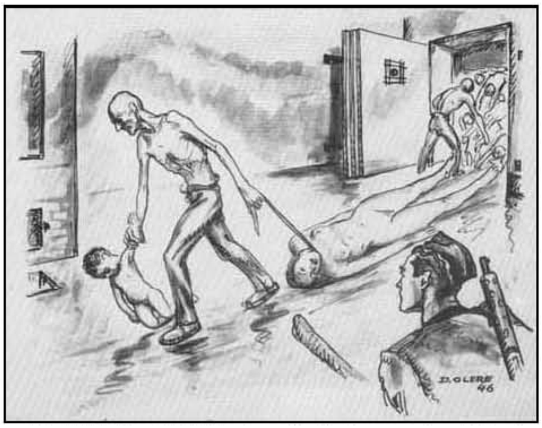
[318] Pro podrobnější analýzu Tauberových svědectví viz Mattogno 2010a, kapitoly 8.7.2. a 10.
[319] Originální kresby jsou uloženy v Ghetto Fighters House, Holocaust and Jewish Resistance Heritage Museum, Kibbutz Lohamei-Haghettaot, Israel. Některé byly publikovány in Klarsfeld 1989, Olère 1989 a Olère/Oler 1998.
[320] http://fcit.coedu.usf.edu/holocaust/resource/gallery/Olere.htm; www.learntoquestion.com/resources/db/Time_Periods/1950s.

Obr. 127-134: Kresby Davida Olèreho z Osvětimi-Březinky s hustým kouřem a plameny šlehajícími z komína krematoria.

Jak vidíte, jedním z jeho oblíbených témat byl komín krematoria, ale bohužel ne tak, jak vypadal ve skutečnosti. A to se netýká jen kouře a plamenů. Navíc jsou na kresbách 1, 2, 5, 6 a 8 rozměry komínu neuvěřitelně zveličené.

Některé kresby vzhledem k tématu ani nepředstírají, že zobrazují realitu, viz 5, 6 a 8. Tudíž to, co Olère kreslil, nebyla realita, ale její umělecké ztvárnění obohacené symboly a velkou „básnickou licencí", neboli: přehánění a výmysly.

Obr. 135: Umělecké překrucování skutečnosti ze strany Davida Olèreho: plynové komory přímo sousedící s místností s pecemi (Pressac 1989, str. 258).

Jak pro něj byla důležitá básnická licence, je vidět na obr. 135. Ten má zobrazovat, jak takzvané *Sonderkommando* vytahuje mrtvoly z plynové komory, nacházející se za otevřenými dveřmi vpravo, zatímco vlevo vidíme část kremační pece. Problém je v tom, že místnosti, které prý měly sloužit jako vražedné plynové komory, ani v jednom z krematorií v Březince nesousedily s místností s pecemi. A jelikož Olère kreslil plány těchto krematorií, na nichž márnice údajně zneužívané jako plynové komory správně umístil do suterénu, musel to moc dobře vědět. Bylo mu to ale zkrátka jedno, protože mu šlo o to udělat dojem na diváky.

P: Neříkal jste, že by bylo vyloučené, aby vězni pracovali v plynových komorách bez ochranných pomůcek jako plynové masky a ochranné obleky, pokud by se komora otevřela hned po plynování, jak tvrdí svědci? Konec konců je tato plynová komora po okraj plná mrtvol, takže ji právě otevřeli.

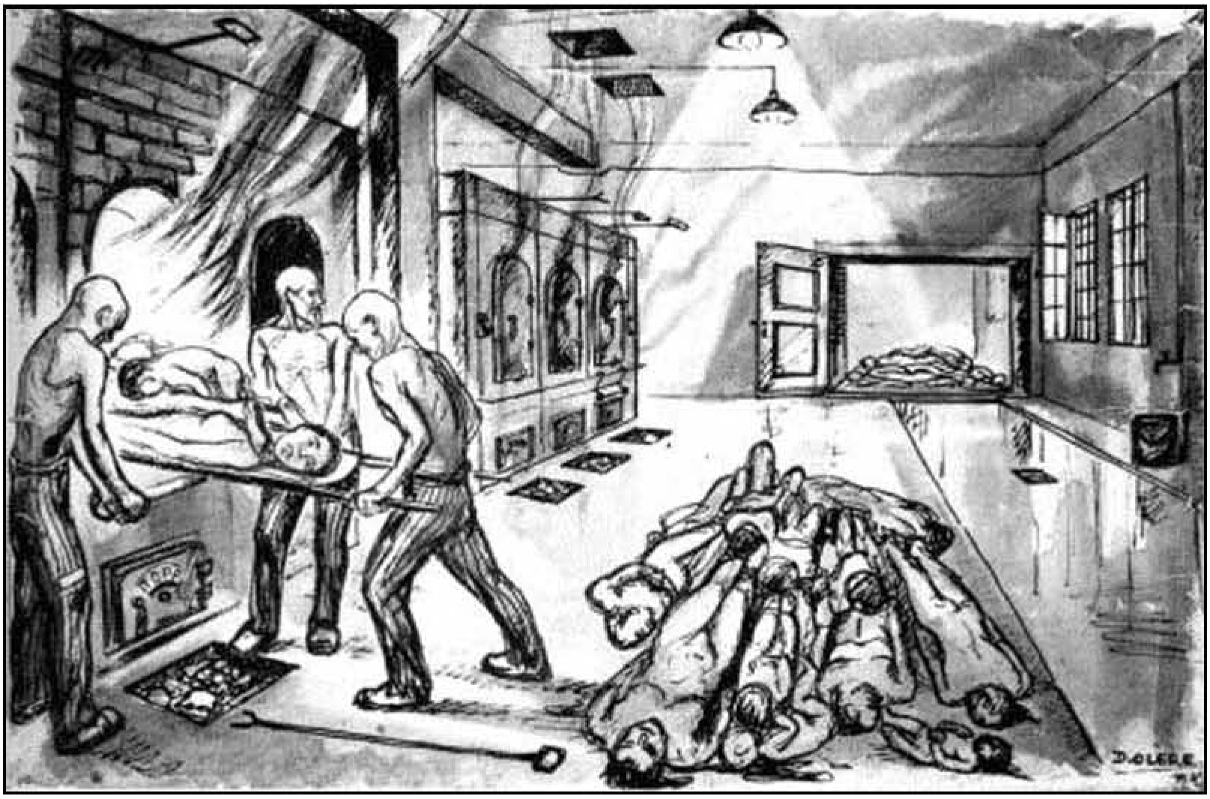
R: Přesně tak. Nyní přejděme ke druhé kresbě, znázorňující údajnou další fázi masového vraždění v krematoriích. Na obr. 136 jsou pece krematorií II a III v Březince. Na obrázku je špatně hned několik věcí:

1. Dá se odhadnout, že dvířka pecí měří zhruba 90-120 cm. Jak jsme však viděli, skutečná dvířka pecí v osvětimských krematoriích měřila na výšku i šířku jen něco přes 60 cm.
2. Nosítka, jejichž rukojeti byly minimálně třikrát delší než na obrázku, se do pece nestrkala s pomocí tyče držené vězni, ale přes kolečka na tyči vedoucí pod dvířky pece.
3. David Olère, stejně jako Henryk Tauber, zastává názor, že nosítka do pece strkal jen jeden člověk, ale opět: zákon páky vylučuje, aby jeden člověk vyvážil nosítka vážící víc než on sám – protože v peci je už nic nenadnáší!
4. Pracovat s obnaženou horní polovinou těla před otevřenými dvířky pece, v níž je teplota kolem 750-1 000 °C, je vyloučené.
5. U koksem vytápěných pecí by z dvířek nemohly šlehat žádné plameny.

P: Možná plameny šlehají z mrtvol hořících v peci, ne z koksového plynového generátoru.

R: Kdyby obrovské množství mrtvol v peci hořelo takto intenzivně, už by se tam žádné nedaly vsázet. Ne, tato pec je prázdná.

Jinak řečeno: David Olère šíří tatáž zveličení, výmysly a lži jako Henryk Tauber. Jen k tomu používá jiné prostředky. Co bychom si o Olèrem měli skutečně myslet, vyjádřil Jean-Claude Pressac (1989, str. 554):

Obr. 136: Kresba Davida Olèreho, lživě znázorňující dvířka pecí v Březince o výšce asi 90-120 cm (Pelt 2002, str. 179).

> „Co jiného můžeme říct o bývalém členovi *Sonderkommanda* v krematoriu III, Davidovi Olèremu, který mi v roce 1981 klidně vykládal, že SS dělali klobásy z lidského masa [‚Kremawurst'], než to, že stále žil v noční můře, která mu byla vnucena a vyprávěl všechno, co mu přišlo na mysl […]“

4.5.10. Miklos Nyiszli

R: Nyiszli, který v Osvětimi od května 1944 pracoval jako forenzní patolog společně s proslulým Josefem Mengelem, nás ujišťuje, že ve své knize popisuje všechno „bez přehánění“ (Nyiszli 1993). Německý historik prof. dr. Maser však konstatuje, že kniha obsahuje bezuzdné lži (viz str. 267). Podle jeho tvrzení mělo každé ze čtyř krematorií v Osvětimi kapacitu 5 000 těl denně. K tomu musíme připočíst 6 000, o nichž tvrdí, že je každý den zastřelili a spálili v jámách v „březovém lese“.

P: Ale legenda hovoří o masovém plynování v bunkrech, ne o masovém střílení v lese.

R: Tato „oficiální pravda“ se tehdy k Nyiszlimu evidentně ještě nedonesla. Každopádně podle něj v Osvětimi vraždili asi 26 000 lidí denně, což dělá 780 000 za měsíc a zhruba 10 milionů za rok. Celkem to dělá od spuštění krematorií v Březince do provozu kolem 20 milionů – plus dva miliony zastřelených v „březovém lese“.

P: Bez přehánění?

R: Nyiszli, který v krematoriu v Březince pracoval na pitevně, uváděl délku „plynových komor“ 150 metrů. Sklepní márnice ve skutečnosti měřila 30 metrů (porovnej Mattogno 1988).

P: Pořád bez přehánění?

R: Jean-Claude Pressac se jeho věrohodnost pokusil zachránit tvrzením, že Nyiszli skutečně mluvil pravdu, jen z nějakého záhadného důvodu všechno čtyřnásobně zveličoval (Pressac 1989, str. 473, 475, 479) – až na počet obětí, který zveličil dvacetkrát, pokud se budeme držet oficiálního čísla kolem jednoho milionu.

Robert Faurisson to okomentoval (Faurisson 1991b, str. 150):

> „Dejme tomu, že ‚svědek' tvrdí, že během šesti měsíců (doba Nyiszliho pobytu v Osvětimi) viděl čtyři muže, kteří všichni měřili 7 metrů a bylo jim 200 let. Dá se předpokládat, že by takovému svědkovi nikdo nevěřil. Nikdo kromě Pressaca, který uplatňuje pravidlo dělení čtyřmi a říká: tento svědek mluví pravdu: viděl jednoho muže, měřícího 1,75 m a starého 50 let."

4.5.11. Filip Müller

R: Filip Müller je jeden z nejplodnějších spisovatelů a vypravěčů ze všech svědků Osvětimi. Navíc je doslova „živoucím důkazem", že členové takzvaného *Sonderkommanda*, kteří podle legendy vytahovali mrtvoly z plynových komor a strkali je do pecí, nebyli každých pár měsíců vražděni, jak se často tvrdí. Müller totiž prohlašuje, že byl členem *Sonderkommanda* od jara 1942 až do hořkého konce v roce 1945 (F. Müller 1979). U osvětimského procesu ve Frankfurtu prohlásil mimo jiné toto (Langbein 1965, vol. 1, str. 88 ad.):

> „Šéf krematoria Moll jednou sebral matce dítě. Viděl jsem to u krematoria IV. Byly tam dvě velké jámy, kde spalovali mrtvoly. On to dítě hodil do vařícího se tuku, který se shromažďoval ve strouhách kolem jámy... U krematoria IV byly dvě takové jámy. Měly asi 40 metrů na délku a šest až osm na šířku, s hloubkou asi dva a půl metru. Na okraji se sbíral tuk z mrtvol. Museli jsme ho lít na mrtvoly."

P: Začíná to být nudné. Tohle jsme už slyšeli mnohokrát.

R: Omlouvám se, ale Müller kopíroval ostatní, jak jsem už říkal.[321] 35 let po osvobození konečně sepsal své paměti v knize, obsahující možná vůbec nejkomplexnější vylíčení osvětimských hrůz. Asi nejsrdceryvnější je scéna smutečního obřadu Židů před jejich popravou (F. Müller 1979b, str. 70 ad.):

> „Najednou v zástupu zazněl hlas; malý, vyhublý stařík začal předříkávat *vidui*. Nejprve se uklonil, pak pozvedl hlavu a ruce k nebesům a po každé větě, pronesené nahlas a vášnivě, se udeřil pěstí do prsou. Dvorem zněla hebrejská slova: ‚*bogati*' (zhřešili jsme), ‚*gazalti*' (ublížili jsme bližním), ‚*dibarti*' (pomlouvali jsme), ‚*heevetjti*' (lhali jsme), ‚*verhirschati*' (zhřešili jsme), ‚*sadti*' (byli jsme pyšní), ‚*maradti*' (byli jsme neposlušní). ‚Můj bože, než jsem byl stvořen, neznamenal jsem nic, a teď, když jsem stvořen, jsem, jako bych nebyl stvořen. Prach jsem v životě, a o kolik víc teprve ve smrti. Budu tě chválit na věky. Pane, věčný bože! Amen! Amen!' Zástup 2 000

[321] Viz str. 313; porovnej Mattogno 1986 & 1990a. Podobné popisy tuku z mrtvol lze najít v již citované Müllerově knize (1979b, str. 207 ad., 216 ad., 227).

opakoval každé slovo, i když snad významu této starozákonní zpovědi nerozuměli všichni. Většina se do té chvíle ovládala. Ale teď skoro všem po tvářích stékaly slzy. Mezi členy rodin se odehrávaly dojemné scény. Nebyly to však slzy beznaděje. Lidé byli ve stavu hlubokého náboženského pohnutí. Oddali se do rukou božích. SS-mani kupodivu nezasáhli a nechali je být.

Oberscharführer Voss, stojící s kumpány vedle, netrpělivě koukal na hodinky. Pobožnost mezitím dosahovala vrcholu. Zástup přednášel modlitbu za mrtvé, kterou se jinak modlí jen pozůstalí za zemřelé členy rodiny. Ale protože po jejich smrti nezůstane nikdo, kdo by za ně pronesl *kadiš*, pomodlili se ji, dokud byli naživu. A pak šli do plynové komory."

Tohle spadá do kategorie svědeckých výpovědí, podle nichž oběti v plynových komorách plamenně řečnily nebo zpívaly vlastenecké či komunistické písně. Müller na str. 110 svého románu dokonce tvrdí, že Slováci v plynové komoře zpívali československou hymnu a Židé *Hatikvah*.

P: Ale takové věci se určitě stávají. Velké množství lidí obřadně slaví svou popravu.

R: Nebo si vezměte tuto holo-erotickou scénku, další kategorii svědectví z plynové komory: Müller, unavený životem, se rozhoduje, že chce zemřít v plynové komoře s nahými dívkami:

„Najednou ke mně přistoupilo několik děvčat, nahých a v plném rozkvětu mládí. Beze slova přede mnou stály, zamyšleně na mě hleděly a nechápavě kroutily hlavami. Nakonec jedna z nich sebrala odvahu a řekla mi: ‚Bylo nám řečeno, že s námi chceš jít na smrt. Tvoje rozhodnutí je možná pochopitelné, ale zbytečné, protože nikomu nepomůže. Nebo komu si myslíš, že tím pomůžeš?‘ zeptala se pochybovačně a pokračovala: ‚My musíme zemřít, ale ty máš ještě šanci zachránit si život. Musíš se vrátit do tábora a tam všem podat zprávu o našich posledních hodinách,‘ […] Než jsem se mohl zamyslet nad tím, co jí mám odpovědět, děvčata mě popadla za ruce a nohy a i přes můj odpor mě odtáhla ke dveřím plynové komory. Tam mě pustila a společnými silami mě vystrčila ven." (str. 113 ad.)

P: Pokud bylo vystrčení Müllera z plynové komory tak snadné, proč nemohly utéct i ony?

R: To je dobrá otázka. Pak se nabízí otázka, nakolik je pravděpodobné, že by se skupina nahých děvčat před masovou popravou chovala tímto způsobem. A když už jsme u tématu holo-pornografie, přidám ještě něco:

„Najednou se zastavili, přitahováni nápadně atraktivní ženou s modročernými vlasy, zouvající si pravou botu. Jakmile si vilných pohledů obou SS-manů všimla, pokusila se vyvolat jejich žádostivost. S výmluvným úsměvem nadzvedla sukni tak vysoko, že bylo vidět podvazek. Pomalu si povolila punčochu a stáhnula ji z nohy. […] Svlékla si halenku a zůstala stát před svým chlípným publikem v podprsence. Pak se levou rukou opřela o betonový sloup a sehnula se. Mírně nadzvedla nohu, aby si mohla sundat botu. Co se stalo potom, proběhlo rychlostí světla: bleskově popadla botu a prudce praštila Quackernacka vysokým podpatkem do čela. […] V tu chvíli se na něj dívka vrhnula a popadla jeho pistoli. Pak zazněl výstřel. Schillinger zařval a padl

na zem. O vteřinu později zazněl druhý výstřel mířící na Quackernacka, který ho těsně minul." (str. 87 ad.)

Sex prodává všechno; a protože se tento typ holocaustových historek o sexy ženách, které se postaví na odpor, objevuje docela často, nerad bych vás o tuto malou holo-porno ukázku ošidil. Müller tento námět ve skutečnosti vykradl z anonymní „zprávy" neznámého polského důstojníka, kterou publikoval propagandistický úřad Výbor pro válečné uprchlíky Henryho Morgenthaua.[322] Odtud se to rozšířilo jako metastázy rakoviny do historek mnoha holocaustových romanopisců. Například Eugen Kogon svou verzi podává následovně (Kogon 1946, str. 167):

> „Rapportführer Schillinger nechal jednu italskou tanečnici před krematoriem tančit nahou. Ve vhodnou chvíli se k němu přiblížila, vytrhla mu pistoli a zastřelila ho. V následné rvačce zastřelili i tu ženu, tak aspoň unikla smrti zplynováním."

Jak vidíte, pokud spousta svědků vykládá podobné historky, ještě to neznamená, že to je pravda. Znamená to jen tolik, že měli přístup ke stejným zdrojům. Ale teď zase vážně. O prvním dni práce v krematoriu I hlavního tábora Müller píše:

> „Směrem k nám zavanul vlhký puch mrtvol a dusivý, štiplavý kouř. V dýmu jsem matně viděl obrysy obrovských pecí. […] Když kouřem a dýmem pronikla záře plamenů, spatřil jsem dva velké otvory. Byly to litinové spalovací pece. Vězni k nim strkali káru naloženou mrtvolami. […]
>
> Čekal nás otřesný pohled na mrtvá těla mužů a žen, ležící páté přes deváté mezi kufry a batohy. […] Přede mnou ležela mrtvola ženy. Chvějícíma se rukama a celý rozklepaný jsem jí začal sundavat punčochy. […] štiplavý kouř, hučení větráků a mihotání plamenů […]." (str. 12)

Pece krematoria I byly ze žáruvzdorných cihel, ne z litiny. Navíc jeho tvrzení, že oběti byly plynovány kompletně oblečené spolu se svými zavazadly, odporuje veškeré logice i všem ostatním svědectvím, stejně jako oficiální verzi historie. Z kremačních pecí také nemohly vycházet žádné velké ani malé plameny. Pro kouř platí totéž. Dvířka pecí totiž byla mimo vsázku těl neustále zavřená. Ale i kdyby byla otevřená, mohla by unikat jen trocha kouře a žádné plameny. Müller ke všemu tvrdí, že snědl „trojúhelníčky sýra a makový koláč" (str. 13), které prý našel v kapse jedné z obětí v plynové komoře. To je s plynovou maskou samozřejmě vyloučené a kdyby si ji sundal, bylo by to jeho poslední jídlo. Vzhledem k takovým nesmyslům už těžko překvapí, že devítinásobně snížil čas potřebný ke kremacím, aby stejným poměrem zvýšil kapacitu krematorií.[323] Zřejmě se nechal inspirovat Rudolfem Hößem, který podal stejně bizarní svědectví.
A teď má oblíbená pasáž z Müllerova románu:

---

[322] „The extermination camps of Auschwitz (Oswiecim) and Birkenau in Upper Silesia", Collection of War Refugee Board, Franklin Delano Roosevelt Library, New York, doc. FDRL 2; viz Aynat 1998a, Appendix 3.

[323] 20 minut na tři mrtvoly na komoru (F. Müller 1979a, str. 16) a 3 000 mrtvol na krematorium a den (str. 59: = 200 na komoru a den neboli 10 za hodinu neboli 12 minut na mrtvolu) místo 1 mrtvoly za hodinu.

„Občas do krematoria chodili také lékaři SS, nejčastěji Hauptsturmführer Kitt a Obersturmführer Weber. V takových dnech to bylo jako na jatkách. Oba lékaři před popravami ohmatávali stehna a lýtka ještě žijících mužů a žen jako obchodníci s dobytkem, aby si vybrali ‚nejlepší kousky'. Po popravě se vybraná těla položila na stůl. Doktoři pak odřezávali kusy ještě teplého masa ze stehen a lýtek a házeli je do připravené nádoby. Svaly právě zastřelených ještě pracovaly a stahovaly se, takže kbelík poskakoval." (str. 46 ad.)

P: Kdyby si odpustil ten nesmysl s poskakujícím kbelíkem, dalo by se tomu ještě věřit.

R: Ano, pokud je člověk ochotný Müllerovi vůbec něco věřit. Nicméně čerstvě vyřezaná svalovina se cuká, jen když se do ní zavádí elektřina. A ani pak by nemohla rozpohybovat kbelík, protože tomu prostě brání zákon setrvačnosti.

P: Jen bych podotkl, že tato pasáž ve francouzském překladu Müllerovy knihy chybí (F. Müller 1980).

R: Další ukázka literární poctivosti: Müllerova detailní znalost plynové komory, v níž prý tři roky pracoval, ho vedla k následujícímu svědectví o zavádění cyklonu B:

„Krystaly cyklonu B se vhazovaly otvory do dutých plechových sloupů. Ty byly v pravidelných rozestupech děrované a uvnitř vedla odshora dolů spirála, aby se zajistilo co nejrovnoměrnější rozložení zrnitých krystalů." (str. 60)

Zde si protiřečí s Michalem Kulou, který tvrdí, že tyto sloupy stavěl. Podle Kuly měly vyjímatelnou vložku, ve které se cyklon B zaváděl do komory a po skončení plynování se zase vytahoval (viz následující podkapitola).

P: A komu teď věřit?

R: Ani jednomu, protože ve stropě nejsou žádné díry, kterými by se takové zařízení dalo vytahovat skrz střechu. Oba svědci své lži zapomněli sladit. Müller o samotném plynování vykládá následující výmysly:

„Jakmile krystaly cyklonu B přišly do kontaktu se vzduchem, začal se vyvíjet smrtící plyn, který se nejprve šířil v úrovni podlahy a potom stoupal stále výš. Proto také vespod mezi mrtvolami vždy ležely děti, staří a slabí, zatímco ti nejvyšší a nejsilnější leželi nahoře, a muži a ženy středního věku uprostřed. Mnoho [mrtvol] zmodralo, […]" (str. 117)

P: Ale oběti otravy kyanidem nemodrají.

R: Správně, a to není jediná chybička (Rudolf 2003b, str. 192). Fakt je, že plynný kyanovodík, který je navíc asi o 9 % *lehčí* než vzduch téže teploty, by se v místnosti plné lidí rozptýlil rovnoměrně. Proudění vzniklé tělesným teplem by všechny plyny smísilo dohromady.
Možná uděláme nejlépe, když přijmeme Müllerův názor na jeho vlastní román, který však najdeme jen v německém originále (F. Müller 1979a, str. 271):

„[…] a nebyl jsem si jistý, jestli se mi to všechno jen nezdálo."

Mimochodem, Filip Müller byl členem táborového partyzánského undergroundu spolu s profesionálními propagandisty a lháři Hermannem Langbeinem, Bruno Baumem a Adolfem Rögnerem.

4.5.12. Michal Kula

R: Bývalý osvětimský vězeň Michal Kula nepatří mezi nejcitovanější svědky holocaustu, ale v posledních letech se mu přisuzuje důležitá role (porovnej Pressac 1989, str. 487; Pelt 2002, str. 206-208). Je tomu tak proto, že tvrdil, že ve vězeňské dílně zkonstruoval „zásuvné zařízení z drátěného pletiva“, kterým se do plynových komor krematorií II a III v Březince údajně spouštěl cyklon B a po skončení plynování se zase vytahoval.
Mattogno však s definitivní platností prokázal, že pro existenci tohoto zařízení neexistuje naprosto žádný důkaz.[324] Ani nemluvě o tom, že ve střeše márnice nejsou žádné odpovídající otvory, do kterých by Kulovy sloupy pasovaly. Ještě víc ho však znevěrohodňuje tvrzení o tom, jak viděl těla zplynovaných obětí (Pelt 2002, str. 112):

> „Pak jsem viděl, že [mrtvoly] byly nazelenalé. Ošetřovatelky mi řekly, že mrtvoly jsou rozpraskané a slezla jim kůže.“

Oběti otravy kyanidem však nejsou nazelenalé, ale růžovo červené. A vystavení kyanovodíku nezpůsobuje ani dezintegraci těl ani sloupávání kůže.

P: Možná viděl normální mrtvoly, které tam kvůli nedostatečné kapacitě krematorií ležely už moc dlouho. Třeba si jen vyfantazíroval, že byly zplynovány.

R: Stejně tak si vyfantazíroval, že se jeho výrobky z vězeňské dílny používaly jako vhazovací sloupy pro cyklon B. Každopádně jsou Kulova tvrzení vzhledem k jeho živé fantazii bezcenná, dokud na jejich podporu nemáme žádný materiální nebo dokumentární důkaz.

4.5.13. Adolf Rögner

R: Znovu samostatně rozebírat křivopřísežného profesionálního udavače a usvědčeného sériového lháře Adolfa Rögnera v podstatě nemá cenu (viz str. 271). Jelikož však některé výroky dokreslují obrázek tohoto holo-pornografa, uvedu ještě pár příkladů jeho umění lhát. Jeho nejlepší svědectví znělo takto (tamtéž, str. 65):

> „Unterscharführer Quackernack Walter u výslechů […] používal především mučení ukřižováním, pícháním ocelovou jehlou do varlat a zapalováním tamponů ve vagíně.“

P: Další sadomasochistické holo-porno. Rögner nebyl jen patologický lhář, ale ke všemu ještě úchyl.

---

[324] Mattogno 2004h, str. 292-294; 2004i, str. 275 ad.; 2010, kapitola 2.5.

R: Lidé, kteří jsou pořád ve vězení kvůli podvodům a křivopřísežnictví, bývají sexuálně deprivovaní. Když už jsme u té perverzity, podívejme se na Rögnerovy fantazie o dětech (tamtéž, vol. 2, str. 247-261):

- Tvrdil, že nejmenší děti příchozích vězňů vytrhávali rodičům z rukou a házeli je na hromadu 40-45 kojenců. Ti vespod se tak umačkali a udusili. Poté je prý naházeli na náklaďák a pak zaživa do hučících kremačních pecí.
- Prohlašoval, že přijíždějící děti byly na rampě kvůli brutalitě SS-manů tak zoufalé, že se pevně tiskly a objímaly nohy těchto SS-manů a ti je pak stříleli.

P: Vyděšené děti objímající nohy někoho, z koho mají panickou hrůzu?
R: Zde je doslova klasická scénka popisovaná Rögnerem (porovnej Rudolf 2003h, str. 354 ad.):

> „Po příjezdu dalšího vězeňského transportu do Osvětimi II vzal Boger jednoho kojence, který ležel na podlaze, vybalil ho z plenek, aby byl úplně nahý, vzal ho za nohy a praštil mu hlavou o železnou hranu nákladního vagonu, nejprve slabě a pak pokračoval mnohem větší silou, dokud mu úplně nerozmlátil hlavu. Pak již mrtvé dítě odhodil stranou.“

P: To zní jako lež o inkubátorech vymyšlená společností Hill a Knowlton v roce 1990 kvůli přesvědčení OSN, že je potřeba jít do války v Iráku (str. 32).
R: Přesně tak. Rögner na to jen asi neměl žádný odborný posudek. Je ovšem pravda, že tyto hrůzné historky o vraždění nemluvňat mají maximální psychologický dopad. Rögner tvrdil, že tutéž scénku viděl ještě jindy, když se schoval za neexistující strom u rampy v Březince...

4.5.14. E. Rosenberg, J.-F. Steiner, Y. Wiernick a spol.

R: Jako předposlední příklad neuvěřitelných svědectví si prohlédněme prohlášení různých svědků o údajném spalování těl pod otevřenou oblohou v Treblince.
První je Eliahu Rosenberg, jeden ze svědků u soudu s Demjanjukem, které jako nevěrohodné odmítl dokonce i izraelský soud. Ten tvrdil:[325]

> „Když si Himmler prohlédl tábor, vydal rozkaz spálit všechny mrtvoly ležící v jámě […]. K tomuto účelu na zem rovnoběžně vedle sebe položili dvě kolejnice a těla vybagrovaná z jámy se na ně vyskládala přes sebe jak polena. Nejednou se stalo, že mrtvoly, zvlášť ty čerstvé, dobře nehořely a my jsme je proto museli polévat benzínem.“

P: Chce snad říct, že staré exhumované mrtvoly, tedy většina, benzín nepotřebovaly, ale hořely samy od sebe?

[325] Rullmann 1987, str. 141 ad.; pro další vysvětlení porovnej Neumaier, in: Rudolf 2003a, str. 488-494.

R: Neberte mi pointu. Během svědectví v Jeruzalému tento nesmysl zopakoval (*HT* no. 34, str. 24):

> „V Treblince jsme zjistili, že malé děti hoří lépe než dospělí. Dají se zapálit sirkou. Proto nám Němci, nechť jsou prokleti, rozkazovali přikládat do jámy napřed děti.“

P: A takovému žvástu někdo věří?
R: Jen asi 99 % lidí na této nebohé planetě.
P: Člověk až pochybuje, jestli je homo sapiens opravdu inteligentní druh.
R: Svědek Szyja Warszawski, který přijel do Treblinky v červenci 1942, tvrdil, že denně plynovali minimálně 10 000 lidí chlórem a pak je zpopelňovali takto (Rudolf 2003a, str. 490):

> „Rošty, sestávající ze železných kolejnic, držely asi půl metru nad zemí betonové sloupky. […] Vespod se zapálil oheň. Těla se na spalovací rošt nakládala bagrem. Jakmile vzplála, hořela sama od sebe.“

Yankiel Wiernik, jediný svědek, který se měl na procesu vyhlazování dlouhodobě podílet, napsal (Donat 1979, str. 170):

> „Ukázalo se, že těla žen hoří mnohem snáz než těla mužů. Proto se těla žen používala k zapalování ohňů.“

Wiernik také prohlašoval, že v Treblince zabili miliony Židů a čtvrtinu obětí zpopelnili během několika dní. Ortodoxní historici přitom tvrdí, že asi 870 000 obětí spálili za 122 dní (viz. tabulka 16, str. 203). Wiernikovo tvrzení by znamenalo, že během pár dní zpopelnili nejméně 500 000 neboli asi 100 000 denně, což by podle údajů v tabulce 16 představovalo hranice vysoké 370 metrů!
Richard Glazar, který sepsal paměti až velmi pozdě, svá pozorování shrnul lapidárně (Glazar 1995, str. 29):

> „Člověk nehoří zrovna moc dobře, spíš špatně. Musíte postavit velké hranice, dát mezi mrtvoly hodně podpalu a pak celou tu věc polít něčím silně hořlavým.“

Navíc vyprávěl, že on a dalších 24 Židů byli jediní, kteří směli pracovat mimo tábor, přičemž jejich prací bylo shromažďovat větve na kamufláž do plotu. Dále tvrdil, že kvůli řezání větví musel lézt na stromy (tamtéž, str. 56, 127 ad.). Takže podle Glazara v Treblince nebyla *žádná* dřevorubecká parta, jen parta na shromažďování větví ke kamuflážním účelům. Jinak řečeno: podle něj sice těla hoří špatně, ale přesto hořela sama od sebe!
Židovská autorka Rachel Auerbachová zkompilovala různé svědecké výpovědi a shrnula je následovně (Donat 1979, str. 32 ad., 38):

> „Poláci ještě stále mluví o způsobu, jak se z těl Židů vyrábělo mýdlo. Objev mýdlárny profesora Spannera v Langfuhru dokázal, že jejich podezření byla opodstatněná. Svědci nám vypráví, že když se na hranicích spalovaly mrtvoly, pod konstrukci se k zachytávání vytékajícího tuku dávaly pánve, ale to se nepotvrdilo. Nicméně i kdyby

to Němci v Treblince nebo jiné továrně smrti nedělali a nechali spousty tun drahocenného tuku přijít nazmar, tak z jejich strany mohlo jít jedině o nedopatření.

V Treblince, stejně jako v jiných podobných táborech, byly v technologii vyhlazování učiněny významné pokroky, jako například nový objev, že ženská těla hoří lépe než mužská.

‚Muži nehoří bez žen.' […] Těla žen se používala k zapálení, nebo se přesněji řečeno kvůli rozhoření ohně dávala doprostřed hromady mrtvol. […] Krev se ukázala být prvotřídní hořlavinou. […] Mladá těla hoří rychleji než stará. […] S pomocí benzínu a těl tučnějších žen hromada mrtvol nakonec vzplála."

P: Tady máme všechny lži pohromadě: sbírání lidského tuku, mýdlo z lidského tuku a krev (kterou z 90 % tvoří voda) jako palivo.

R: A to vše v knize, kterou Yad Vashem vychvaluje jako standardní práci o Treblince. Další kniha, rovněž doporučovaná jako standardní práce o třech údajných čistě vyhlazovacích táborech – Treblince, Belzecu a Sobiboru – obsahuje tytéž fantasmagorie (Arad 1987, str. 175 ad.):

„SS-mani pověření kremacemi si všimli, že mrtvoly docela dobře hoří i bez dodatečného paliva. Yechiel Reichman, člen spalovací skupiny, píše: ‚Odborníci' SS na spalování těl nám nařídili položit na rošt jako první vrstvu ženy, zvlášť tlusté ženy, obličejem dolů. Druhá vrstva mohla být ze všech, co přinesli – mužů, žen, dětí – a tak dále, vrstvu po vrstvě. […]

Tato [čerstvá] těla nehořela tak dobře jako ta z jam [tj. hrobů] a musela se polít palivem, aby hořela."

Jeden z propagátorů holocaustu si však všiml, že tu něco nehraje. Jean-François Steiner popisuje problémy s tak obří potřebou dřeva (Steiner 1966, str. 294):

„Náklady se ukázaly jako závratné. Kromě spousty benzínu byla potřeba stejná spousta kmenů stromů jako mrtvol. To nebyl realizovatelný podnik, protože i kdyby z nouze vykáceli všechny lesy v Polsku, stejně by jim došel benzín. Stalingrad padl a bohatá ropná pole Kavkazu zmizela jako fata morgána."

Ale J. F. Steiner, který také zkompiloval spoustu svědectví, z této slepé uličky našel cestu, když objevil sebespalování mrtvol (tamtéž, str. 295):

„Některé mrtvoly byly ohnivzdorné a jiné snadno zápalné.

Umění bylo v tom použít ty dobré ke spálení špatných. Podle jeho [H. Flosse] výzkumů – očividně byly dost pokročilé – stará těla hoří lépe než nová, tlustá lépe než hubená, ženy lépe než muži a děti ne tak dobře jako ženy, ale lépe než muži. Ukázalo se, že ideální jsou stará těla tlustých žen."

Podle svědectví několika lidí v táboře skutečně byla komanda, jejichž úkolem bylo opatřovat palivové dřevo. Zatímco A. Krzepicki, S. Willenberg a R. Glazar hovořili pouze o komandu shromažďujícím větve kvůli táborové kamufláži (Donat 1979, str. 124-192), Y. Arad popisuje skupinu zajišťující dřevo, která ho původně shromažďovala jen

v množství potřebném na výstavbu a topení, ale později ho musela dodávat i na spalování (Arad 1987, str. 110). Nicméně svědci a věřící v holocaust jsou zajedno v tom, že se dřevo pod hromadami mrtvol zapálilo jen jako táborák, pak mrtvoly chytily a hořely samy od sebe.

P: Abraka dabra.

R: To je k vyřešení problému s důkazy nejjednodušší. V roce 1993 jsme se v jedněch švýcarských židovských novinách mohli dočíst (*Jüdische Rundschau Maccabi*, Basel, November 11, 1993):

> „Každý Žid z naší parašy může pochopit a může žít s porozuměním, že židovský národ nepodléhá omezením přírodních zákonů.“

P: Evidentně jim nepodléhali ani SS-mani v táborech. A takto jsme získali soudy předepsané „obecně známé skutečnosti“.

R: Rachel Auerbachová všechny tyhle nesmysly o Treblince nevědomky trefně komentuje, když píše: (Donat 1979, str. 48):

> „Jak říká italské přísloví: ‚Se non è vero, è ben trovato.“

Což v překladu znamená: „Jestliže to není pravda, je to dobře vymyšlené.“

4.5.15. Elie Wiesel

R: Na závěr našeho přehledu neuvěřitelných svědectví se podíváme na tvrzení posledního svědka. Jelikož Wiesel netvrdí, že v Osvětimi byly plynové komory (viz tabulka 25, str. 312), musel přijít s jiným způsobem vyhlazování svých souvěrců.

P: Ale tvrdí, že z krematorijních komínů šlehaly plameny!

R: Díky za tento doplňující detail. Pokud jde o jeho zabíjení obětí, přišel s představou, že oběti v Osvětimi zaživa upalovali v obřích otevřených ohních:

> „Nedaleko od nás šlehaly z jámy plameny, gigantické plameny. Něco tam spalovali. Náklaďák přijel k jámě a vysypal do ní náklad. Byly to malé děti. Děťátka! Ano, viděl jsem to, viděl jsem to na vlastní oči... děti v plamenech. (Je s podivem, že od té doby nemůžu spát?)
>
> Tak tam jsme šli. O něco dál byla další a větší jáma pro dospělé. […] ‚Otče,‘ řekl jsem, ‚když je to tak, nechci dál čekat. Vrhnu se na elektrický ostnatý drát. To je lepší než pomalá agónie v plamenech.“

Ve francouzském originále ve skutečnosti stojí „než živořit celé hodiny v plamenech“ (1958, str. 58 ad.), zveličení, které bylo z anglického překladu vypuštěno. Jak však víme, nakonec „živořit celé hodiny v plamenech“ nemusel.

P: Jako kdyby to snad bylo možné.

R: Je to poněkud přehnané, samozřejmě.

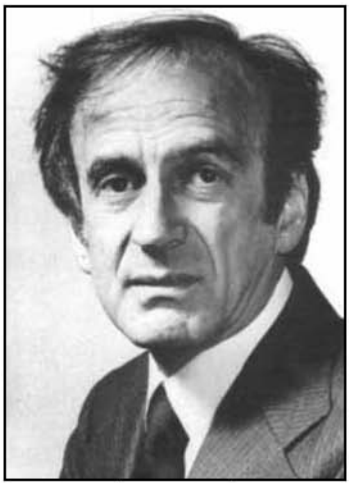
P: Jak by v první řadě vůbec bylo možné, aby ho SS nechali volně se poflakovat po táboře a být svědkem takových hrůzných krutostí?

R: Řekněme to takto: Wiesel viděl plameny tam, kde žádné nebyly. Zde jsou dva příklady (Wiesel 1960, str. 25, 28):

„[…] plameny šlehaly z vysokého komína k černé obloze. […] Vidíš ten komín támhle? Vidíš ho? Vidíš ty plameny?“

Každopádně ho zachránila podivuhodná událost (tamtéž, str. 31):

„Náš zástup byl jen patnáct kroků od jámy. Kousal jsem se do rtů, aby otec neslyšel jekotání mých zubů. Dalších deset kroků. Osm. Sedm. Šli jsme pomalu jak za pohřebním vozem na našem vlastním pohřbu. Už jen čtyři kroky. Tři kroky. Bylo to teď přímo před námi, jáma a plameny. Sebral jsem všechnu zbývající sílu na vyběhnutí z řady a vrhnutí se na ostnatý drát. V hloubi srdce jsem dal sbohem otci, celému vesmíru; a bezděčně vznikala slova a z mých rtů vycházel šepot: *Jitgadal ve-jitkadaš Šmej raba*... Nechť se jeho veliké jméno vyvýší a posvětí... Srdce mi div nepuklo. Už to bylo tu. Stál jsem tváří v tvář andělovi smrti. Ne. Dva kroky od jámy nám nařídili otočit se a poslali nás do našich baráků.“

Obr. 137: Elie Wiesel

P: No, to by mohla být pravda.

R: Až na to, že to odporuje všemu, co o Osvětimi vyprávějí ostatní svědci. V jiném kontextu nám sám Elie Wiesel dává vodítko, co si o jeho spisech myslet (Wiesel 1982, str. viii):

„‚Co píšete?‘ zeptal se rabín. – ‚Příběhy,‘ odpověděl jsem. Chtěl vědět jaké příběhy: pravdivé příběhy. ‚O lidech, které jste znal?‘ Ano, o lidech, které jsem mohl znát. ‚O věcech, co se staly?‘ Ano, o věcech, co se staly nebo se mohly stát. ‚Ale nestaly se?‘ Ne, ne všechny. Ve skutečnosti byly některé skoro od začátku do konce vymyšlené. Rabín se předklonil, jako by si mě chtěl změřit a spíš se smutkem než hněvem řekl: ‚To znamená, že píšete lži!‘ V první chvíli jsem neodpověděl. To plísněné dítě hluboko ve mně nemělo co říct na svou obhajobu. Přesto jsem se musel ospravedlnit. ‚Věci nejsou tak snadné, rabíne. Některé věci se odehrají, ale nejsou pravdivé; jiné jsou – přestože se nikdy nestaly.‘“

P: Ale není jisté, že tím myslí vzpomínky na Osvětim.

R: Ne, jisté však je, že jeho historka o Osvětimi není ani pravdivá ani se nestala, takže myslím, že tím sám sebe vystihuje. Ale chvilku počkejte, Wieselovo úžasné finále teprve přijde.

4.6. Kritika svědectví, 2. část: Věrohodné výpovědi

4.6.1. Elie Wiesel, Primo Levi, Israel Gutman

R: Závěr svědectví Elieho Wiesela o Osvětimi totiž obsahuje velmi podivnou epizodu. Když se v lednu 1945 k Osvětimi blížila Rudá armáda, Němci tábor evakuovali, ale nechali na nemocných vězních, jestli chtějí utéct s nimi nebo počkat na příchod Rudé armády. Přesná Wieselova slova o tom, jak se s otcem rozhodovali, znějí (Wiesel 1960, str. 78; porovnej Berg 2003):

> „Volba byla v našich rukách. Aspoň jednou jsme mohli rozhodnout o našem vlastním osudu. Mohli bychom oba zůstat v nemocnici, kde bych ho [otce] díky mému doktorovi mohl nechat zaregistrovat jako pacienta nebo ošetřovatele. Nebo bychom mohli jít s ostatními. ‚Dobrá, co budeme dělat, otče?' Mlčel. ‚Evakuujme se s ostatními,' řekl jsem mu."

Je potřeba si v plné míře uvědomit, co to znamená: Elie Wiesel a jeho otec, jak tvrdili později, žili celá léta v pekle, kde zaživa masově upalovali lidi. Žijící vězni byli týráni a šikanováni všemi myslitelnými metodami. Začátkem roku 1945 byla možnost ze spárů těchto masových vrahů utéct a nechat se osvobodit postupujícími Rusy. A jak se rozhodli? Rozhodli se před osvoboditeli utéct spolu s ďábelskými masovými vrahy. Rozhodli se nadále zůstat pracujícími otroky v pekle stvořeném ďábelskými Němci. Rozhodli se pro nejistotu chladné temné noci pod dozorem německých satanů.

Dámy a pánové! Zde je ukrytý klíč k pravdě! Elie Wiesel a jeho otec se víc báli osvobození Rudou armádou než jakéhokoliv Němce nebo osudu, který je mohl čekat, když utečou!

Abych ukázal, že to není ojedinělý případ, ocituji prohlášení Primo Leviho. Ten ve své knize *Přežití v Osvětimi* k 17. lednu 1945 píše, jak by se držel svých instinktů a přidal se k ostatním vězňům utíkajícím s SS, jen kdyby nebyl tak nemocný (Levi 1986, str. 154):

> „Nebyla to otázka rozumu: nejspíš bych také následoval instinkt stáda, kdybych se necítil tak slabý. Strach je krajně nakažlivý a okamžitou reakcí je, že se člověk snaží utéct."

Nezapomínejte: strach, o němž tu píše, je ten, který ovládal vězně – píše o něm jako o instinktu stáda – a který je přiměl k útěku *s Němci*. Takže se nebáli Němců, ale Rusů. A Levi nás dokonce informuje o výsledku tohoto „hlasování nohama": v Osvětimi se rozhodlo zůstat 800 většinou chůze neschopných vězňů, ale 20 000 se jich přidalo k nacistickým masovým vrahům.

Wiesel a Levi, dva z nejvlivnějších šiřitelů propagandy hrůz vůči Němcům, ve svých nejdůležitějších propagandistických dílech přiznávají – aniž by si toho svět omámený jejich hrůznými historkami všiml –, že se Němců ve skutečnosti vůbec nebáli. Jak myslíte, že by reagovali, kdyby svým historkám skutečně věřili?

P: Nemohli by se dočkat ruských osvoboditelů a udělali by cokoliv, aby se dostali ze spárů Němců.

R: Přesně tak. Gilad Atzmon cituje ještě jeden úžasný případ takového dobrovolného připojení se k údajným pochodům smrti (Atzmon 2010), který našel v jedné hebrejské knize, jejímž autorem není nikdo jiný než Israel Gutman (1957, str. 168):

> „Jeden z mých přátel a příbuzných v táboře ke mně večer v den evakuace přišel a nabídl společný úkryt kdesi na cestě z tábora do továrny. […] V plánu bylo odejít z tábora s jedním z konvojů a nedaleko brány utéct pod rouškou tmy, o níž jsme předpokládali, že kousek od tábora bude. Pokušení bylo velmi silné. Ale přesto, když jsem všechno zvážil, jsem se rozhodl připojit [k pochodu] se všemi ostatními vězni a sdílet svůj osud s nimi."

P: To je ten přední izraelský odborník na holocaust?

R: Ano, ten. Také raději zůstal s Němci, místo aby se pokusil utéct a být „osvobozen", což mě nutí se ptát, zda skutečně věří tomu, co na toto téma v mnoha knihách napsal.
Důležitost rozhodnutí Gutmana, Wiesela, jeho otce a stovek či dokonce tisíců jejich spoluvězňů je tak mimořádná, že už větší být nemůže. Jak řekl americký revizionista Friedrich Paul Berg (Berg 2003, str. 39):

> „Jaký moment v celé historii Nežidy způsobovaného židovského utrpení vůbec mohl být dramatičtější než tento okamžik volby mezi osvobozením Sověty, s možností říct o zlu nacistů celému světu a napomoci tak jejich porážce na straně jedné – a druhou volbou, odejít s nacistickými masovými vrahy, dál pro ně pracovat a pomáhat tak jejich ďábelský režim udržet. […]
>
> Závažnost rozhodnutí připomíná Shakespearova Hamleta: ‚Zůstat či nezůstat, toť otázka'. […] Ach, jaký srdce bol!"

Elie Wiesel hovoří, vy rozhodněte!
Chicago Tribune 27. ledna 2005 k 60. výročí osvobození Osvětimi napsaly:

> „Ačkoliv byli Sověti vítáni jako osvoboditelé, trvalo jen pár týdnů, než začali rabovat a znásilňovat ty, které osvobodili. Ženy, které přežily nacisty, podle dochovaných svědectví k smrti znásilňovali sovětští vojáci.
>
> V roce 1941 poslali do Osvětimi 10 000 sovětských válečných zajatců a přeživší z jejich řad čekal ponurý osud. Stalin rozhodl, že neexistují žádní sovětští ‚vězni', jen ‚vlastizrádci'. Takto ocejchovaní byli posbíráni a posláni umírat na Sibiř.
>
> Mnozí východoevropané na Sověty ‚nepohlíželi jako na osvoboditele, ale jako na agresory – byla to druhá okupace', řekl Piotr Setkiewicz, ředitel archivů státního muzea Osvětim-Březinka."

P: Takže se Elie Wiesel rozhodl správně.

R: Samozřejmě. Jiní měli méně štěstí, protože neměli na vybranou a skončili ve Stalinových gulazích (viz příklad na str. 213 ad.). Člověk musí vzít do úvahy hrůzovládu, kterou Sověti v obsazených oblastech východní Evropy rozpoutali, aby pochopil, že Rudá armáda nikoho neosvobodila a ani nemohla (porovnej Hoffmann 2001, str. 279-327; Kopanski 1998; Zayas 1993; Nawratil 2003).

Kdo čte literaturu přeživších s kritickým náhledem a otevřenou myslí, může odhalit mnoho podobných výpovědí i jinde. Uvedu ještě dva příklady.
Otec Anne Frankové, Otto Frank, se podruhé oženil. Dcera jeho druhé ženy v roce 1991 napsala knihu, v níž popisuje příběh svých rodičů. Ohledně evakuace vězňů z Osvětimi do ostatních táborů napsala (Schloss 1991, str. 117):

„Naše řady řídnuly. SS každých pár dní vzaly z baráků třicet nebo čtyřicet žen, aby je poslaly na západ do středního Německa. Nebezpečí, že budu do těchto transportů vybrána také, pro mě každým dnem rostlo. Pokaždé, když přišel SS-man, jsem držela hlavu skloněnou, proplétala si cop mezi prsty a modlila se.

P: Takže z Osvětimi nechtěli být transportováni.
R: Správně. Velmi podobné je prohlášení francouzsko-židovského vězně z Osvětimi Marca Kleina, profesora na lékařské fakultě univerzity ve Štrasburku (M. Klein 1946):

„Hrozba transportu [z Osvětimi] byla vždy nepříjemná, protože člověk okamžitě přišel o všechny materiální výhody, malé i velké, které za dlouhou dobu v táboře získal. Byl to odjezd do neznáma, spojený s břemenem cestování i s potížemi nového prostředí v jiném táboře. Navzdory všemu, přinejmenším pro Židy, kterým vždy hrozilo masové židovské plynování, transport někdy mohl být cestou záchrany. […] Jednou měl jet transport do Natzweileru/Struthofu. Silně jsem toužil být jeho součástí, protože bych se tak dostal domů do Alsaska. Ale z bezpečného zdroje jsem se dozvěděl, že to bude *Himmelfahrtskommando*,[326] tak jsem to zavrhnul."

Takže hrozba plynových komor přece jen nemohla být tak reálná, když se rozhodl zůstat v Osvětimi jen kvůli pouhým zvěstem. Za pár okamžiků se k prof. Kleinovi znovu vrátíme. Ale předtím mám ještě jednu revizionistickou drzost: co byste si mysleli, kdyby se ukázalo, že Elie Wiesel v Osvětimi ve skutečnosti nikdy vězněn nebyl, že je celý jeho život životem podvodníka, případem krádeže identity?
P: Asi bych vás označil za blázna.
R: Nebo Elieho Wiesela, pokud to je pravda. Na tohle jsem nepřišel já, ale neohrožený revizionista Carlo Mattogno, který našel a doložil tvrzení Miklóse Grünera, deportovaného do Osvětimi, jenž neochvějně tvrdí, že Elie Wiesel, kterého zná svět, není ten, kterého on poznal v Osvětimi (Mattogno 2010c-e). Takže se těšte. Je toho ještě hodně co objevovat!

4.6.2. Opera během holocaustu

R: Následující článek byl zveřejněn 1. května 1997 v australských novinách *Killoy Sentinel* (Nový Jižní Wales). Mluví sám za sebe:

„Jméno Osvětim všichni dobře známe. Většina lidí by ho označila za ‚tábor smrti' pro Židy. Spousta lidí by si dokázala vzpomenout, že se nacházel v Polsku. Mnozí by

[326] Ve vojenském žargonu rozkaz, při jehož provedení existuje vysoká pravděpodobnost (ale ne záměrný úmysl) smrti; sebevražedná mise; pozn. překl.

si nebyli jistí detaily, ale aspoň by znali jméno. Každopádně je to součást moderní kultury.

Osvětim je obvykle popisována jako místo nepřetržitého, metodického a centrálně plánovaného vyhlazování Židů (nikoliv židovské rasy, protože ta neexistuje).

Existuje mnoho zpráv a popisů naprosté hrůzy, vše prostupující atmosféry utrpení a hrozící smrti. Byl by na takovém místě možný bazén pro vězně? Mohlo by mít společensko-výchovné centrum, pořádat diskusní skupiny, koncerty, divadlo, dětský sbor, operní představení – to vše organizované vězni a pro vězně? Vyloučené! To by nezapadalo do obrázku, který všichni tak dobře známe.

Ten, kdo je připraven hledat knihy, časopisy a videa prezentující důkazy a názory mimo establishment – materiály, které, což je příznačné, nikdy nenajdete v tradičních knihkupectvích – tyto informace zná.

Plavecký bazén je vidět na reprodukcích různých leteckých fotografií z války. Jistě, fotografie by mohly být padělané, ale bazén pro vězně – a teď pozor – se objevuje na videu z dnešní Osvětimi. Na tomto videu je i poměrně překvapivý rozhovor se šéfem průvodců a ředitelem tábora, dr. Franciszekem Piperem. Film natočil David Cole.

Pan Cole je americký Žid. Třeba je to video padělek. Ale pokud skutečně existovala i ostatní zařízení, tak je plavecký bazén docela uvěřitelný. Ohledně důkazů existence ostatních zařízení se obraťme na samotné *Jerusalem Post* (domácí vydání), 25. ledna 1995, str. 7.

Autor vlastní originální vydání, které mu poslali z Izraele. Půlstránkový článek má název ‚Děti uprostřed vraždění zpívaly o bratrské lásce'. ‚Desetiletý Daniel K. přišel v roce 1943 do Osvětimi. Dnešní univerzitní profesor vzpomíná na jinou tvář tábora smrti,' píše se v úvodu. Profesor K píše: ‚Chór z (Beethovenovy Deváté symfonie)... v podání židovského dětského sboru v Osvětimi-Březince roku 1943... Byl jsem členem tohoto sboru... Vzpomínám si na svou první angažovanost v kultuře, historii a hudbě – v táboře...'

‚V březnu 1944 jsem těžce onemocněl záškrtem a poslali mě do baráku táborové nemocnice. Matka prosila, aby ji také přemístili, aby mohla zůstat se mnou v nemocnici (zda to povolili, prof. K. neuvádí)... Sestry, doktoři i pacienti přežili...'

K čemu sestry, doktory a dokonce i nemocnice pro lidi, které tam přece posílali na smrt? Proč toho chlapce dva až tři roky živili, šatili a ubytovávali? Daniel K. pokračuje:

‚Jeden z mladých vůdců naší skupiny... poprosil o svolení založit výchovné centrum pro děti. Povolení dostal a výchovné centrum se zakrátko stalo duchovním a společenským centrem v rodinném táboře. (Rodinný tábor!) Bylo duší tábora.

V centru se konala hudební a divadelní vystoupení, včetně dětské opery. Diskutovalo se tam o různých ideologiích – sionismu, socialismu, českém nacionalismu... Byl tam dirigent jménem Imre... (který) vytvořil dětský sbor. Zkoušky se konaly ve velkém baráku s umývárnou, kde byla dobrá akustika...

Na podzim 1944... byly velké masy práceschopných vězňů posílány do Německa.' (Konec citátu.)

Aha, takže ‚velké masy' byly udrženy v práceschopném stavu! Úmyslně jsem vypustil mnoho obvyklých tvrzení o vyhlazování, plynových pecích a tak dále: těch je všude kolem nás nekonečno.

Mým cílem je upozornit, že se existence těchto zařízení pro volný čas přiznává. Už ji nelze zpochybňovat. Jejich existence vrhá nové a myšlenky podněcující světlo na obvyklé historky, které všichni známe: je možné, že Osvětim nebyla úplně tím místem, které je obvykle popisováno?“

Překvapivé video Davida Cola, o němž je v článku řeč, lze zadarmo stáhnout na internetu.* Volnočasové aktivity popsané v článku skutečně existovaly a ani v běžné literatuře o Osvětimi nejsou nijak neznámé. V literatuře přeživších se to jen hemží zmínkami o věcech, které jsou s představou Osvětimi jako vyhlazovacího tábora v křiklavém rozporu. Z důvodu stručnosti zde uvedu jen výrazně zkrácený seznam:[327]

Kultura:
Divadlo;[328] kino; kabaret;[329] orchestr složený ze všech národností, většinou Židů;[330] dirigentkou ženského orchestru byla Ama Roseová, neteř skladatele Gustava Mahlera;[331] Ignaz Speiser, slavný houslista a Szymon Laks, skladatel, houslista a dirigent táborového orchestru;[332] pěvecké sbory;[333] ruský balet; italský orchestr.[334]

Sport a volný čas:
Sportovní hřiště; fotbalová utkání mezi příslušníky SS a vězni;[335] dětské hřiště, stolní tenis;[336] mateřská školka, škola pro Židy z Terezína;[337] zatravněné plochy pro vězně k odpočinku, záhony;[338] plavecký bazén, vodní pólo;[329] sauna;[339] nevěstinec.[340]

Kontakt s vnějším světem:
Posílání a příjem dopisů;[341] příjem balíků pro Židy;[342] 50 000 balíků pro Židy;[343] jeden balík pro Žida měsíčně;[344] propouštění;[345] vězni pracující spolu s polskými civilisty a britskými válečnými zajatci, pašování pošty a dokumentů;[346] vězni se zvláštním průkazem

* I s českými titulky; pozn. překl.
[327] Většinu následujících věcí dal dohromady německý právník Hajo Herrmann.
[328] Pressac 1989, str. 41.
[329] M. Klein 1946.
[330] *Tamtéž*; F. Müller 1979a, str. 10; Reitlinger 1961, str. 126.
[331] *Frankfurter Allgemeine Zeitung Magazin* 1990, no. 563, str. 80; porovnej heslo in Klee 2007.
[332] *Liberty Bell*, Washington DC, Febr. 1988, str. 34.
[333] *Hefte von Auschwitz*, no. 18, State Museum Auschwitz, str. 259; Walendy 1981, str. 198; Langbein 1987, str. 150 ad.
[334] Walendy 1981, str. 244.
[335] Langbein 1987, str. 155; District Court… 1985, str. 338, 397.
[336] Sagel-Grande et al. 1979, str. 430 ad.; Noar 1986, str. 57.
[337] F. Müller 1979a, str. 154.
[338] Walendy 1981, str. 287.
[339] Pressac 1989, str. 57; Kraus/Kulka 1958, str. 47 ad.
[340] Sagel-Grande et al. 1979, str. 28; *Hefte von Auschwitz*, no. 18, str. 57; Walendy 1981, str. 115; musíme však předpokládat, že zde žádná nebo většina žen nepracovala dobrovolně: Sommer 2009.
[341] *Hefte von Auschwitz*, no. 18, str. 48.
[342] *Tamtéž*, str. 226; Langbein 1987, str. 43.
[343] Walendy 1981, str. 38; Rassinier 1982, str. 246 ad.
[344] F. Müller 1979a, str. 154.
[345] Sagel-Grande et al. 1979, str. 45; Broszat 1981, str. 179; Langbein 1987, str. 70; Walendy 1981, str. 126; viz práce citované v poznámkách 104 ad.
[346] Langbein 1987, str. 513; *Hefte von Auschwitz*, no. 18, str. 66, 215, 220; Broszat 1981, str. 99.

opouštějící bez dozoru tábor;[347] dobré šance na útěk, úspěšnost 90 %;[348] návštěva komise Mezinárodního červeného kříže v září 1944;[349] poslouchání spojeneckých rozhlasových stanic.[350]

Byrokracie:
Sociální odbor odpovídající na dotazy zvenčí, poskytující poradenství v právních záležitostech, dědictvích, narozeních, svatbách, úmrtích a vydávající majetek zesnulých vězňů příbuzným;[351] správa tábora oznamující veškerá úmrtí z nepřirozených příčin státnímu zástupci;[352] stvrzení úmrtního listu podpisem;[353] uskladnění urny, zasílání pozůstatků zesnulých vězňů příbuzným;[354] úmrtní oznámení příbuzným v Čechách.[355]

Práce a rodina:
Harmonie mezi árijskými a židovskými kolegy i kolegy na vyšších postech;[356] ženský pracovní tábor s místností pro vyšívání a tkaní;[357] jen zlomek všech vězňů pracoval, v květnu 1944 bylo 11 331 práce neschopných;[358] rodinný tábor pro cikány;[359] vězni nosili civilní oblečení a dlouhé vlasy, mnoho narozených v táboře;[360] dětský blok pro sirotky;[361] rodinný tábor pro Židy z Terezína.[362]

Strava a zdraví:
Vězeňská kantýna;[341] vězeňská nemocnice s několika sty postelí;[363] seznamy nemocných;[364] zotavování před další prací;[365] dvojité porce jídla, chirurgie, rentgen;[366] zubní ordinace;[367] o ženu upoutanou na lůžko kvůli nervové nemoci dobře postaráno, svědectví po válce;[368] epidemie tyfu v létě 1942: přes 200 obětí denně, i mezi civilisty a SS-many, podlehl mu lékař SS, dr. Schwela;[369] dobrá strava pro vězně;[370] 1 800 kalorií denně;[371] zahraniční dělníci nasazení na nucené práce měli příjem kalorií 4 000, víc než německý inženýr;

---

[347] Sagel-Grande et al. 1979, str. 39.
[348] Broszat 1981, str. 99 ad., 178.
[349] Rassinier 1982, str. 246.
[350] Broszat 1981, str. 99.
[351] *Hefte von Auschwitz*, no. 18, str. 57.
[352] Sagel-Grande et al. 1979, str. 34.
[353] Lenski 1990, str. 309.
[354] *Hefte von Auschwitz*, no. 18; str. 65.
[355] Langbein 1987, str. 71.
[356] *Tamtéž*, str. 545; *Hefte von Auschwitz*, no. 18, str. 45; F. Müller 1979a, str. 90.
[357] Langbein 1987, str. 177.
[358] Reitlinger 1961, str. 125.
[359] Sagel-Grande et al. 1979, str. 31; Langbein 1987, str. 44.
[360] F. Müller 1979a, str. 240.
[361] Sagel-Grande et al. 1979, str. 830.
[362] *Hefte von Auschwitz*, no. 18, str. 260.
[363] Walendy 1981, str. 120.
[364] *Tamtéž*, str. 139.
[365] Sagel-Grande et al. 1979, str. 716.
[366] Viz všeobecně Noar 1986.
[367] Sagel-Grande et al. 1979, str. 40; District Court… 1985, str. 396, 399.
[368] Sagel-Grande et al. 1979, str. 474.
[369] Staatliches Museum… 1988, str. 66.
[370] *Hefte von Auschwitz*, no. 18, str. 45.
[371] Rassinier 1982, str. 270; Walendy 1981, str. 169, 188.

pod dohledem lékařů v Osvětimi zůstávalo 4 800 nemocných a nepohyblivých vězňů;[372] vězni odmítali přemístění do jiných táborů.[373]

P: Tento seznam popírá obvyklou představu o Osvětimi a rozhodně zapadá do ostatních důkazů, o nichž jsme se dozvěděli během přednášek.

R: Abych vám ukázal příklad ohromujících přiznání bývalých vězňů Osvětimi, budu citovat, co ve svých pamětech pod titulkem „Hlavní tábor Osvětimi I“ napsal prof. dr. Marc Klein:[374]

> „Za slunných a svátečních dnů, kdy měla většina komand volno, byly pracovní hodiny jiné. Nástup byl v poledne; večer člověk odpočíval nebo se věnoval vybraným sportovním či kulturním aktivitám. Fotbal, basketbal a vodní míčové hry (ve venkovním bazénu, který v táboře postavili vězni) přitahovaly spoustu diváků. Je třeba poznamenat, že se takovými hrami, vyvolávajícími živý aplaus ostatních vězňů, mohli zabývat jen zdraví a dobře živení vězni, ušetření tvrdé práce.“

Podobné popisy literatuře přeživších samozřejmě nedominují. Obvykle se zmiňují jen mimochodem vedle známých hrůz a zvěrstev. Až když tyto věci záměrně hledáte a položíte je vedle sebe, uvědomíte si, jak paradoxní obrázek Osvětimi vězni vykreslují – a nejen Osvětimi. To by pro nás všechny mělo být skutečně myšlenkově podnětné. Systematickou analýzu svědeckých výpovědí, kterých se mezitím objevilo nekonečno, bude teprve potřeba udělat. Kdo si troufne na tak nevděčný úkol?

P: Chcete říct, že se vězňům v Osvětimi dařilo dobře?

R: Ne, to vůbec netvrdím. Pozitivní stránky tábora Osvětim zmiňované v literatuře přeživších mají jen omezenou hodnotu pro posouzení duševní a fyzické pohody vězňů. Ale neměli bychom ani démonizovat ty, kteří o těchto věcech mluví, ani je držet v tajnosti jen proto, že se někomu nehodí do krámu. Můžete si z toho udělat vlastní závěr. Protože je rozsah této knihy omezený, musím se soustředit hlavně na otázky masového vyhlazování, takže zde radosti a smutky vězňů, kteří nebyli zavražděni, dál rozebírat nebudu.

Obr. 138: Plavecký bazén pro vězně v osvětimském hlavním táboře se třemi stupínky a třímetrovým prknem. Foto pořízené na jaře 2001 (německá kvalita – bazén stále drží vodu!) © Dr. Robert H. Countess

Fakt je ten, že téměř všechny svědecké výpovědi obsahují jak pravdu tak lži. Nikdo nemá dokonalou paměť a ne každý je apoštol morálky. Když dojde na holocaust, oddělovat věrohodné od nevěrohodného je umění, na které se prakticky zapomíná.

[372] Stäglich 1979a, str. 448.
[373] Broszat 1981, str. 101; Noar 1986, str. 111.
[374] Faculté… 1954, str. 453; podobně in M. Klein 1946; porovnej Faurisson 2001b.

4.6.3. Výňatky z osvětimských spisů

R: Na závěr čtvrté přednášky nyní předložím několik tvrzení svědků, která pokládám za věrohodná, a to hlavně proto, že nevidím důvod, proč by si bývalí vězni měli vymýšlet ospravedlňující svědectví, ani vnější okolnosti, které by taková svědectví mohly „vytvořit".

P: No, někteří vězni by se mohli cítit ohrožováni organizacemi bývalých příslušníků SS nebo i německou státní mocí.

R: Že by poválečná německá státní moc pro vězně představovala jakékoliv nebezpečí, to lze objektivně vyloučit. Chování vězňů i vězeňských organizací v poválečném Německu jasně ukazuje, že nové německé úřady za žádnou hrozbu nepokládali.

Tvrzení, že by se na organizace SS-manů dalo pohlížet jako na hrozbu pro bývalé vězně, pokládám za špatný vtip. Bývalí SS-mani po roce 1945 byli a jsou celosvětově lovnou zvěří bez jakékoliv právní ochrany. Žádná taková organizace s větším vlivem ani neexistovala, na rozdíl od velmi vlivných a dobře organizovaných bývalých vězňů.

Nicméně přejděme k výňatkům z věrohodných svědectví. Ne všechny informace od těchto vězňů pokládám za bezpodmínečně věrohodné, což jsem objasnil jinde (Rudolf 2003d,g-i; 2004b,c,f; 2005e), ale v následujícím textu se omezím na věrohodné aspekty jejich tvrzení.

Už jsem popsal a analyzoval svědectví Maryly Rosenthalové. Ta ani po silném nátlaku svého okolí nepodlehla a stále pevně trvala na tom, že si na žádné krutosti z doby svého pobytu v Osvětimi nemůže vzpomenout (viz str. 258 ad.). Také jsem již upozornil na upřímnou výpověď Jakoba Lewinskiho o táboru nucených prací Osvětim-Monowitz (viz str. 131) a svědectví Emila Behra, který v Osvětimi pracoval jako elektrikář a kolega Adolfa Rögnera, ale který nemohl potvrdit nic z toho, o čem mluvil profesionální lhář Rögner (viz str. 272 ad.)

4.6.3.1. Artur Hartmann

R: Hartmann si krátce po příjezdu do tábora zranil nohu, tak ho nechali loupat brambory. Podle svých vzpomínek potkal mnoho nemocných nebo jinak práce neschopných vězňů – v naprostém rozporu s tradičním klišé, podle něhož takové vězně okamžitě plynovali. Popisuje SS-mana, který týral vězně, ale pak byl odsouzen k trestu smrti. Jinak si na špatné zacházení s vězni nemohl stěžovat (Staatsanwaltschaft… 1959; vol. 1, str. 132; všechny následující svazky a čísla stran odkazují na tyto vyšetřovací spisy, pokud není uvedeno jinak).

4.6.3.2. Henryk Bartoszewicz

R: Bartoszewicz pracoval v osvětimské koželužně. Při výslechu kvůli jeho příslušnosti k táborovým partyzánům ho i kopali, ale jinak o žádném týrání nemluvil (vol. 2, str. 223 ad.).

4.6.3.3. Aleksander Gorecki

R: Gorecki hovoří o jednom vězni, který měl za sebou operaci močového měchýře a čekala ho operace prostaty. Zajímavé, že se skutečnosti, že v Osvětimi operovali vězně, aby je udrželi naživu, respektive aby jim vrátili zdraví, prakticky nevěnuje pozornost (vol. 2, str. 226).

4.6.3.4. Adolf Rögner

R: Dokonce ani některá Rögnerova tvrzení nejsou lži, například když tvrdí, že se o něj v nemocnici během pobytu v táboře Dachau v květnu 1943 postarali tak, že byl opět práceschopný (vol. 2, str. 250).

4.6.3.5 Konrad Lang

R: Lang byl v letech 1940 až 1945 vězněn v Osvětimi a v květnu 1943 se stal vrchním kápem v *Deutsche Ausrüstung-Werke* (německých zbrojních závodech), kde pod sebou měl 2 000 vězňů. Tento muž prohlásil, že se s Bogerem potkal jen jednou během vyšetřování nepovedené sabotáže. Západoněmecký policista, který Langa vyslýchal v roce 1958, jeho výpověď shrnul následovně:

> „Lang jenom z druhé ruky slyšel, že je Boger ‚velmi ostrý' a že z něj vězni mají strach. O zabití nebo zastřelení vězně Bogerem nebo z jeho rozkazu prý nikdy neslyšel."

Lang byl evidentně vysoko ve vězeňské hierarchii, kde přicházel do styku s mnoha vězni i lidmi zodpovědnými za tábor. O to podivnější je, že o údajném vraždění Wilhelma Bogera nic neslyšel.

P: Třeba se kolaborací s Němci sám ušpinil. Možná týral vězně pod sebou.

R: Je to možné, ale to by znamenalo, že by mohl být vydíratelný, a proto by člověk předpokládal, že udělá všechno, aby nerozčílil organizace bývalých vězňů: jinak řečeno že bude vypovídat proti Bogerovi, i kdyby to nebyla pravda. Tuto taktiku k ututlání vlastních provinění používal např. Eugen Kogon, jak jsem již zmiňoval (viz str. 50). Jenže Lang Bogera neobviňuje. Kromě pravdymilovnosti mě nenapadá žádný jiný důvod, proč by Lang vypovídal tak, jak vypovídal (vol. 2, str. 279 ad.).

4.6.3.6. Moritz Salomon

R: Salomon tvrdí, že ho Boger tak ztýral, že byl ‚zralý do plynu'. Ale pak dojde k zázraku: berou ho do táborové nemocnice, kde se opět uzdravuje (vol. 2, str. 283).

4.6.3.7. Jakob Fries

R: Stejně jako Rögner i Jakob Fries v Osvětimi seděl jako profesionální zločinec. Dokonce i v době výslechu si odpykával trest 14 let vězení. V Osvětimi byl předákem všech pracovních komand v hlavním táboře. Podle vyšetřovatelů o údajných Bogerových zločinech vypovídal následovně (vol. 3, str. 437R.):

> „Tvrdí, že o střílení v Osvětimi nic neslyšel. […] Vzpomíná si jen na to, že stráže v Osvětimi střílely vězně, kteří se snažili přelézt plot. Také tvrdí, že nic neslyšel ani o jiných zločinech vůči vězňům. Tvrdí, že se o tom, co se dělo v Osvětimi a hlavně v Březince, dozvěděl až v roce 1945 z mediálních zpráv."

Takže tu máme svědka, který buď dokáže přesně rozlišovat osobní zážitky od toho, co slyšel až po válce, nebo někoho, kdo s Němci kolaboroval na organizaci nucené práce a má sám tolik másla na hlavě, že si z taktických důvodů na nic pamatovat nechce.

P: Já jsem myslel, že vězni stíháni nebyli.

R: Ovšem že byli, zvlášť když nepodporovali legendu a měli mezi ostatními vězni nepřátele. Příkladem je osud Emila Bednareka. Toho v Osvětimi uvěznili za údajnou příslušnost k polskému podzemnímu hnutí a prý měl jako vězeňský dozorce z osvětimského trestního komanda zavraždit 14 vězňů, za což byl odsouzen na doživotí (porovnej Sagel-Grande et al. 1979). Nezapomínejte, že vlivné a dobře organizované spolky bývalých vězňů, jako VVN, na své spoluvězně hned po válce vyvíjely obrovský nátlak – včetně výhrůžek a zastrašování (Oscar 1950, str. 85.; viz str. 294). Vymyslet nějaká obvinění proti nespolupracujícímu spoluvězni bylo jednoduché. Skutečnou a jedinou hrozbu pro bývalé vězně v západních společnostech představovaly právě tyto vězeňské organizace, takže musíme předpokládat, že tomu mnozí vězni přizpůsobili výpověď.

Kdyby tedy Jakob Fries chtěl své svědectví přizpůsobit, udělal by to tak, aby nepopudil organizace bývalých vězňů a vyšetřovatele. Je mnohem pravděpodobnější, že kdyby měl ke skrývání nějaké špinavé prádlo, tak by legendu podporoval. Ale i přes nebezpečí, které mu hrozilo, ji nepodporoval.

Friesovo tvrzení, že nevěděl, co se v táboře dělo, můžeme zavrhnout, protože jeho přímým nadřízeným byl Hauptsturmführer Aumeier, šéf táborové ochranné vazby a zástupce velitele Osvětimi.

4.6.3.8. Alfred Korn

R: Alfreda Korna nejprve věznili v táboře Plazow, kde se těšil velké svobodě, protože uzavřený tábor se z něj stal až v roce 1943. Koncem roku 1943 se dobrovolně přihlásil do Osvětimi, kde s ním dozorci zacházeli slušně. Jednou ho vyslýchalo táborové gestapo, ale nemělo to pro něj žádné důsledky. Řekl, že o krutostech věděl z táborových řečí, ale nemohl o tom říct nic bližšího. Jediná konkrétní hrůzná vzpomínka se týkala údajného plynování v listopadu 1944. Ortodoxní historiografie však tvrdí, že vyhlazovací zařízení tehdy již byla vyřazena z provozu a bourala se (vol. 3, str. 571-576).

4.6.3.9. Otto Locke

R: Otto Locke popisuje, jak ho Boger týral. Poté strávil čtyři týdny v táborové nemocnici buď kvůli nemoci, kterou dostal v izolaci, nebo kvůli tyfu (vol. 3, str. 578-584). Také uvádí, že se k němu Boger od jara 1943 choval v souladu s rozkazem velitele tábora Liebehenschela, že se vězni nesmí bít. Bogerova špatná pověst pocházela z doby, kdy se ještě bití u výslechů tolerovalo. Podat na něj trestní oznámení odmítl.

4.6.3.10. Rajzla Sadowska

R: Židovská vězeňkyně Rajzla Sadowska v Osvětimi utrpěla tak vážný pracovní úraz, že už pracovat nemohla. A vypověděla (vol. 5, str. 657, 684, 676, 678 ad.):

> „Protože jsem už nebyla práceschopná, měla jsem strach, aby mě nezplynovali. To bylo obecně známé, že všechny práce neschopné plynovali.“

Byla tedy vyselektována a ne, nezplynovali ji, jak se obávala a jak by musela očekávat, kdyby byla legenda pravdivá, ale poslali ji do táborové nemocnice, dokud se neuzdravila. Po sedmi dnech byla opět vyselektována, tentokrát neblaze proslulým SS dr. Mengelem. Ten na ní prý prováděl velmi bolestivé pokusy, které nijak blíž nespecifikovala. Tvrdila, že se z ní pak stala lidská troska. Kdyby tato legenda byla pravdivá, museli by ji nakonec

zplynovat, protože teď už nebyla jen práce neschopná, ale neschopná i dalších experimentů, jak tvrdila. Stal se však další zázrak: znovu ji léčili tak, že se úplně uzdravila (vol. 5, str. 684).

A teď co se stalo ve skutečnosti: židovská vězeňkyně v Osvětimi měla těžkou nehodu a poslali ji do nemocnice, kde s ní týden dobře zacházeli. Pak jí nějaký doktor z SS provedl nepříjemnou operaci, načež se úplně uzdravila. To jasně dokazuje, že SS udělali všechno – včetně operace –, aby té ženě vrátili zdraví a byla dál práceschopná. V poválečném rozhovoru se však snaží zkušenost se zdravotní péčí v Osvětimi úplně překroutit. Zajímavé, že se vyšetřovatel v roce 1959 nepokusil zjistit, o jaký experiment (= operaci) šlo. To opět dokazuje naivitu těchto vyšetřovatelů.

Že pro paní Sadowskou nemohly být zážitky ve válečném Německu tak hrozné, dokazuje i to, že se po válce rozhodla žít v Německu, protože nesnášela podnebí v Izraeli.

Do tohoto schématu zapadá i „selekce“, kterou prý prošla hned po příjezdu do tábora. Cíl: tříměsíční karanténa pro všechny vězně, kteří přijeli s ní. Když karanténa skončila a zjistilo se, že jsou všichni zdraví, ženy prošly ještě další selekcí, po které většinu přesunuli do jiných baráků. Později je na náklaďácích deportovali jinam, přičemž prý tyto dámy měly zpívat svou „poslední píseň“.

P: Jak věděla, že byla jejich poslední?

R: De facto nevěděla. Jen na základě toho, že je už nikdy neviděla, usuzovala, že je zabili. To je však nesmysl, protože kdyby to SS měli v úmyslu, odpustili by si problémy spojené s jejich živením během tříměsíční karantény. Navíc výpověď o lidech zpívajících za jízdy na náklaďácích sotva potvrzuje tezi, že si mysleli, že jedou na popravu.

4.6.3.11. Hugo Breiden

R: Podobný paradox obsahuje výpověď Hugo Breidena, který u druhého výslechu tvrdil, že jeden jedenáctiletý chlapec – kterého v rozporu se všeobecně panujícím názorem ani přes nízký věk po příjezdu nezplynovali – celé týdny dostával veškerou potřebnou péči a nakonec se vyléčil z tyfu, jen aby byl následně vyselektován – údajně pro smrtící injekci. O chlapcově konci však Breiden ví jen z doslechu (vol. 5, str. 701).

4.6.3.12. Erwin Valentin

R: Také výpovědi bývalého vězně Valentina obsahují rozpory. Tvrdí, že podal trestní oznámení na velitele tábora Neutomischel, Stülpnagela, na základě kterého byl Stülpnagel za zpronevěru potravin odsouzen k 18 měsícům vězení, které si odseděl v koncentračním táboře Stutthof (vol. 6, str. 841-843, 847 ad.).

P: Takže příslušníky SS trestali za zpronevěru, ale za vraždu ne?

R: Tomu máme věřit. Valentin také tvrdí, že ho kvůli neustálým stížnostem nakonec poslali do Osvětimi, kde dostal zápal plic.

P: On se dal do Osvětimi přeložit dobrovolně?

R: Ano.

P: Tak to její pověst nemohla být zas tak špatná.

R: Přinejmenším si to tehdy nemyslel. Místo aby ho vyselektovali do plynu, což se s těžce nemocnými pacienty údajně dělalo, v osvětimské nemocnici se o něj dobře postarali (sám byl chirurg). Navíc popsal, že jako hlavní lékař bloku 9 vězeňské nemocnice pracoval pod dr. Hansem Münchem, a že v nemocnici občas pečovali až o 1 000 vězňů, trpících hlavně tyfem a úplavicí. To samozřejmě nezapadá do jeho tvrzení, že těžce nemocné vězně selek-

tovali a plynovali. Valentin ovšem k těmto údajným selekcím a plynování nic dalšího neříká, takže se dá předpokládat, že jeho názory o plynování vznikly až na základě poválečných vlivů.
O Bogerových zločinech ví jen ze zvěstí. Jeho vlastní zkušenost je takováto:

> „Boger mi – poprvé ještě jako vězni – vykal."

I jeho zážitky jako lékaře jsou pozitivní a o svém nadřízeném doktorovi z SS „nemůže říct nic špatného".
Všechno, co ví o masovém plynování, pochází z doslechu, jak sám přiznává (vol. 6, str. 862-867; zde doplnění ze 16. května 1945):

> „Všechno, co je popsáno o postupech během plynování a zpopelňování nešťastných obětí, se z větší části zakládá na ‚doslechu'."

4.6.3.13. Walter Mosbach

R: Výpověď Waltera Mosbacha rovněž trpí vnitřními rozpory. To sám uznal a nabídl toto vysvětlení (vol. 6, str. 931):

> „Já bych [SS] dr. Fischera rozdělil na dvě osoby: jako doktor byl korektní, dokonce se zastával vězňů; ale jako příslušník SS například vězně, ke kterému se před čtvrt hodinou choval dobře a bránil ho před lékaři z řad vězňů, při selekci poslal do plynové komory."

P: Vypadá to, že se tento doktor k vězňům obvykle choval lépe než doktoři rekrutovaní ze samotných vězňů.

R: Přesně. To je čistý paradox: *milý* doktor z SS, který své milované vězeňské pacienty s vřelým úsměvem posílá do plynu. Paradoxnost Mosbachova svědectví však mizí, když z něj vypustíme slova „poslal do plynové komory", tedy pokud předpokládáme, že Fischer vězně neselektoval s tím, že budou zabiti v plynové komoře, ale s vyhlídkou na nějaký neškodný cíl. Mimochodem, oficiální seznam příslušníků Waffen SS z té doby ukazuje, že Horst Fischer byl jen zdravotník (B. Meyer 1987). Takže rozhodně nebyl v pozici, kde by mohl dělat nějaká dalekosáhlá rozhodnutí.

4.6.3.14. Max Willner

R: Další bývalý vězeň, Max Willner, ve svém svědectví zkonstruoval podobný vnitřní rozpor. Nejprve popsal, jak byl vyselektován kvůli podezření na tyfus a poslán do táborové nemocnice v Březince, kde se uzdravil, přestože byl práce neschopný Žid. Na další stránce tvrdí, že vězně v Březince třídili podle nemocí, ale tentokrát aby zemřeli v plynové komoře – o níž však nic neříká, stejně jako v podstatě o ničem jiném, takže jsou jeho tvrzení naprosto vágní. Přesto si ohledně plynování stojí za svým (vol. 6, str. 934 ad.):

> „[…] Na konkrétní případy si již ani při nejlepší vůli nedokážu vzpomenout. Budu se snažit brzy posedět s dalšími bývalými vězni z Osvětimi, kteří tu bydlí, abych s nimi všechno důkladně probral a poznatky podrobně sdělil Ústředně zemských justičních správ – panu vrchnímu státnímu zástupci Schülerovi [správně: Schülemu]."

To dokazuje, že svědci systematicky koordinovali své výpovědi už léta před zahájením osvětimského procesu ve Frankfurtu, a to s podporou státních zástupců. Aspoň je Willner upřímný.

4.6.3.15. Wilhelm Dibowski

R: Dibowski seděl kvůli členství v komunistické straně od zimy 1941/1942 do února 1943 v Březince. Hovoří o masovém plynování (vol. 7, str. 1007-1013), ale jeho výpověď se jen hemží výrazy jako „mezi vězni se říkalo“, „později jeden říkal“, „osobně nevím“, „slyšel jsem“, „sám jsem nikdy neviděl“, „se měl chlubit“, „mezi polskými vězni […] bylo známo“, „ti dva […] mi vyprávěli“, „o selekcích nemohu nic říct“, „vím jen z doslechu“, „neznám je“, „znám jméno Mengele z knihy“, „nevím“, „to mi nic neříká“, „v táboře to bylo známo“, „nic bližšího k tomu říct nemohu“.

P: Že se takoví svědci vůbec berou vážně...

R: Ovšem jednu věc ví Dibowski s jistotou (viz obr. 139):

> „O velkém plynování v Březince nemohu nic říct, protože to se podle mého názoru provádělo až po mém období v Osvětimi. Proto také nevím, kdo měl na provádění tohoto plynování rozhodující podíl.“

P: Ale masové vraždění mělo začít brzy na jaře 1942 v bunkrech Březinky, kde se tisíce Židů staly obětí gigantických kouřících a plameny šlehajících hranic v obřích jámách.

R: A svědek se navíc podílel na výstavbě tábora Březinka, takže přesně věděl, co se tam dělo. Ale při všem, co nevěděl, protože to měl jen z doslechu, si byl naprosto jistý jednou věcí: že za jeho pobytu v Březince žádné „velké plynování“ nebylo.

P: Haleluja!

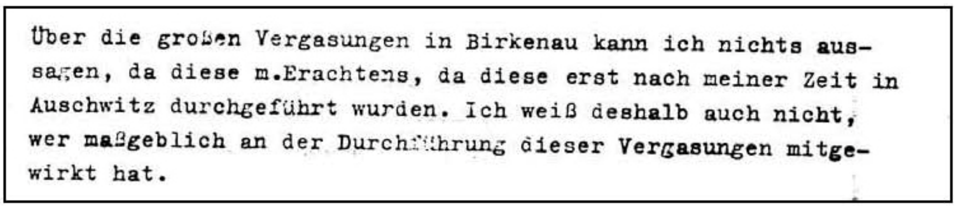
R: Z Dibowskiho výpovědi vyplývá, jak hrozní byli SS-mani v Osvětimi:

> „Znal jsem ještě Oscha. [správně: Stubaf.] Bischofa [sic], který byl u stavební správy. […] Bischof po roce 1945 bydlel v Essenu a když jsem tam jednou byl, navštívil jsem ho doma. Navštívil jsem ho v roce 1950 a tehdy bydlel v Essenu, Klappstr. 78. Později se odstěhoval do Essen-Steele. […] Mám jednoho souseda, který byl v Osvětimi jako strážný SS. […] Nemohu o něm říct nic zlého, naopak, mohu o něm říct jen to dobré.“

Karl Bischoff byl vedoucí hlavní stavebního správy v Osvětimi, pod jehož dohledem měly být postaveny velké vyhlazovací místnosti, pokud kdy nějaké existovaly. A protože Dubowski pracoval na výstavbě tábora, Bischoff byl jeho nadřízený.

P: Se kterým byl zadobře i po válce, stejně jako s jedním z bývalých strážných.

R: Ano, to dokazuje, že všichni SS-mani museli být hrozní zločinci.

Über die großen Vergasungen in Birkenau kann ich nichts aussagen, da diese m.Erachtens, da diese erst nach meiner Zeit in Auschwitz durchgeführt wurden. Ich weiß deshalb auch nicht, wer maßgeblich an der Durchführung dieser Vergasungen mitgewirkt hat.

Obr. 139: Wilhelm Dibowski nic neví... (vol. 7, str. 1011).

4.6.3.16. Hans Röhrig

R: Röhring seděl jako komunista kvůli velezradě od roku 1936 a začátkem roku 1942 ho přeložili do Březinky. Popisuje, jak jednou strážný bezdůvodně zastřelil vězně, načež ho SS zatkli a odvedli pryč (vol. 7, str. 1127, 1129).

P: Takže se svévolné zabití trestalo jako trestný čin!

R: Přesně tak. Skutečnost je taková, že tehdy platil rozkaz SS, podle kterého se týrání vězňů mělo tvrdě trestat.[375] Jak dalece se tento rozkaz dodržoval a zda SS-mani, kteří ho porušili, byli důsledně trestáni, je samozřejmě další věc.
Röhring se v červnu 1942 stal kvůli tyfu práce neschopným a byl „vyselektován“ – ne, ne do plynové komory, ale do nemocnice v osvětimském hlavním táboře, kde zůstal až do srpna 1942 a díky lékařské péči SS se uzdravil.

To byly některé příklady z prvních sedmi svazků vyšetřovacích spisů, vedoucích k osvětimskému procesu ve Frankfurtu 1964/1965. Jelikož tyto výňatky popírají dogma, v mainstreamových médiích a literatuře o nich nejspíš v životě neuslyšíte.
Vyšetřovacích spisů je celkem 77 a až mě úřady jednou přestanou honit po celém světě za tuto knihu, mohl bych si najít čas je všechny zanalyzovat a sepsat vyčerpávající historii tohoto nejprominentnějšího loutkového procesu v moderním Německu.

[375] „Der Inspekteur der Konz.-Lager und Führer der SS-Totenkopfverbände“, Berlin, June 4, 1937, Befehlsblatt SS-TV/IKL no. 5, May 1937, no. 29: „Mißhandlung von Häftlingen, Strenge Behandlung von Mißhandlungen, Degradierung, Ausschluß, Strafgericht“ (týrání vězňů, přísné tresty za týrání, degradace, vyloučení, trestní soud).

Pátá přednáška: O vědě a svobodě

5.1. Pseudověda

R: Nyní bych tyto úvahy nad revizionistickými argumenty uzavřel návratem k otázce, zda je revizionizmus holocaustu pseudovědecký, nebo ne.

P: Co vůbec znamená „pseudovědecký“?

R: „Pseudo“ je z řečtiny a znamená to nepravý, lživý, proto pseudověda.

P: Takže pseudovědecký je jen jiný výraz pro nevědecký.

R: Ne, pseudovědecká práce je nevědecká, ale tváří se jako vědecká.

P: Proto jsou Leuchterova a Rudolfova zpráva všeobecně označovány za pseudovědecké, tedy ne skutečně vědecké, ačkoliv je Leuchter i Rudolf za vědecké prohlašují.

R: Takový je pohled německé vlády a většiny médií.

P: A čím se liší vědecká práce od nevědecké?

R: No, nedávno jsem měl dost času a dobrý důvod nad tím hluboce přemýšlet, protože jsem se v roce 2006 ocitl v německé vazbě a čekal na soud za knihu, kterou právě čtete. Tak jsem si sehnal dobrou literaturu o vědě a zkompiloval z ní přehled. Z toho, co jsem četl, mi nejvíc pomohly knihy Karla Poppera, kterého jsem už citoval, takže následující přehled vychází hlavně z jeho práce (Popper 1968). Přečtete si návrh, který jsem podal u soudu v roce 2007, proto tento úvod. Můj tým obhájců dokonce sehnal profesora z daného oboru, který byl ochotný dosvědčit, že tento přehled představuje skutečně dobrou směrnici pro hodnocení vědeckosti práce. Ale, bohužel, soud tento náš návrh zamítl, stejně jako všechny ostatní (až na jeden: přečíst si knihu, než rozhodli o jejím spálení). Důvodem zamítnutí bylo, že soudci údajně mají dostatečnou odbornou kvalifikaci, aby sami posoudili, zda práce splňuje kritéria vědeckosti (porovnej Rudolf 2011, Appendix 2).

Tento návrh se rovněž vypořádává s často vznášeným falešným tvrzením, že výsledky vědeckého výzkumu potenciálně mohou narušovat lidskou důstojnost osob, kterých se dané výsledky nějak dotýkají. Polopaticky řečeno: tvrzení revizionistů údajně uráží Židy a hanobí památku obětí.

K této otázce se vrátím později, ale nejprve k mému návrhu:

> „Navrhuji, aby soud ve věci Germara Rudolfa vyslechl znalce [jméno vynecháno], emeritního profesora filosofie s mimořádnými znalostmi v oboru teorie vědy, aby dokázal následující tvrzení:

A. Lidská důstojnost:

I. Dvěma nejdůležitějšími důvody, proč se důstojnost lidí ve většině případů hodnotí jako kvalitativně nadřazená ostatním tvorům, jsou tyto výlučně lidské schopnosti:

1. Možnost nemuset nekriticky přijímat smyslové vjemy jako pravdu v nominální hodnotě, ale schopnost o nich pochybovat a kriticky je zkoumat. Pochybnosti a zvídavé hledání pravdy mimo zjevnou realitu lidi pozvedají nad zvířata.
2. Možnost objektivizovat výsledky skeptického pátrání, tedy činit je nezávislými na konkrétním jednotlivci mluveným či psaným slovem, obrázky či jinými typy dat, aby je mohli studovat i ostatní, nezávisle na biologické přítomnosti tohoto jedince.

II. Je proto závažným útokem na důstojnost člověka zakazovat mu pochybovat, hledat pravdu a zveřejňovat to, co považuje za pravdu. Takový zákaz používat lidskou inteligenci bez usměrňování ostatních se rovná odnětí práva, které je v naprostém rozporu s duchem osvícenství. Takovým odnětím práva jsou lidé sráženi na intelektuální a mravní úroveň nižších forem života.

B. Věda:

I. Nejdůležitější esence vědy sestává ze dvou základních kamenů:

1. Svobodné volby počáteční hypotézy: na začátku každé poznatky vytvářející aktivity může být učiněn jakýkoliv předpoklad, mohou být pokládány jakékoliv otázky.
2. Neznámého výsledku: odpovědi na zkoumané otázky mohou být určovány výhradně ověřitelnými důkazy, nikoliv kritérii vědeckých, společenských, náboženských, politických, soudních či jiných autorit. Pokud jsou odpovědi, a tedy i výsledky výzkumu předepsané, pak se z pochybností stávají pouhé řečnické otázky a z uvažování se stává fraška. Jde tedy nejen o podkopání podstaty vědy, ale ve skutečnosti o její naprosté odstranění.

II. V procesu získávání vědeckých poznatků jsou nepostradatelné čtyři principy:

1. Nejsou žádné (konečné) soudy, ale vždy jen více či méně ověřitelné předpoklady, tedy předběžné soudy.
2. Zdůvodnění (důkazy) našich předpokladů musí být prokazatelně možné (empirická dokazatelnost). Musí být možné podrobit je testování.
3. Člověk je musí aktivně i pasivně testovat a posuzovat:
   a) testováním a posuzováním předpokladů (důkazů) jiných;
   b) vybízením jiných k testování a posuzování vlastních předpokladů a vítáním tohoto testování a kritiky, což zahrnuje i povinnost je publikovat;
   c) citováním testů a kritiky jiných, jakož i jejich testováním a kritikou, tj. žádné unáhlené ustupování;

   I ty nejnekompromisnější pokusy o vyvrácení jsou nejen vítané, ale dokonce nezbytné, protože to je jediná možnost, jak určit spolehlivost či míru věrohodnosti tvrzení. Pokud je člověk nucen vycházet z předem daných předpokladů, u nichž je navíc jakýkoliv pokus o vyvrácení vyloučen, ať už kvůli tabu, zákazům nebo moratoriu na

výzkum, procesu vědeckého objevování je kladena ta nejtěžší překážka.

4. Člověk se musí vyvarovat imunizace vlastních předpokladů vůči pokusům o vyvrácení:
    a) neuchylováním se k pomocným teoriím na podporu pochybných hlavních tezí;
    b) selekcí dat pouze podle objektivních kritérií (kritika zdrojů);
    c) používáním přesné, konzistentní a neměnné definice výrazů;
    d) neútočením na osoby místo faktických argumentů.

    Jakákoliv snaha zajistit si imunitu vůči pokusům o vyvrácení je nelegitimní.

III. Vědeckost práce lze určit podle toho, zda splňuje formální kritéria. Vědeckost práce nemůže určovat
1. výchozí předpoklad (počáteční hypotéza);
2. výsledky výzkumu, pokud se k nim dospělo vědeckými prostředky;
3. náboženská, sexuální, politická či ideologická orientace autora;
4. národnost nebo etnický původ autora;
5. autorova motivace či záměry.

IV. Vědec má právo a povinnost veřejně zpřístupnit výsledky svého výzkumu
1. vědecké komunitě;
2. společnosti obecně.

    Tato povinnost vyplývá z nutnosti
    a) vystavit svou práci kritice;
    b) poskytnout popis svojí činnosti;
    c) informovat společnost o nových pohledech.

    Toto právo zahrnuje publikování
    a) samotné vědecké práce;
    b) jejího věcného, popularizujícího ztvárnění za účelem informování neodborné veřejnosti a žáků/studentů;
    c) objektivní propagace a) i b) pro publikování a šíření.

Publikace pod b) a c) nemusí mít nutně vědeckou formu, ale pro vědu jsou nepostradatelné. Pokud je právo publikovat okleštěno, nejen že se hroutí nezbytná komunikace mezi vědcem a společností, ale zkostnatí i samotná věda. Navíc to má drasticky zhoubné dopady na moderní společnost založenou na dělbě práce, která je závislá na vědě a komunikaci s ní.

Znalec má být obeslán na soukromou adresu.

Germar Rudolf

Tak, a teď očekávám vaše námitky vůči této definici.

P: No, podle výše uvedeného je veškeré stavění revizionizmu mimo zákon tou nejnásilnější možnou metodou, jak imunizovat mainstreamové teorie před kritickým zkoumáním. To znamená, že vláda je nepřítelem vědy jako takové a podle vaší definice lidí jako zvídavých tvorů také nepřítelem lidské důstojnosti.

R: Přesně tak. Na podporu této teze cituji svého oblíbeného Poppera (Popper 1968, str. 280):

„Ti z nás, kteří nejsou ochotni vystavit své ideje nebezpečí vyvrácení, se na vědecké hře nepodílí.“

P: Ale to znamená, že veškerá mainstreamová literatura, která ignoruje revizionizmus, je nevědecká!

R: Správně, a přesně tak. Můžete si ten přehled projít ještě jednou a sám posoudit, která strana v této diskusi splňuje nebo nesplňuje každé z těchto kritérií. Rozhodněte sám, kdo je vědecký a kdo ne!

P: To nevypadá dobře.

R: Dobře pro koho?

P: No, je evidentní, že oficiálně chráněný výzkum holocaustu splňuje kritéria pouhé pseudovědeckosti mnohem víc než revizionizmus.

R: Přesně. Na podporu tohoto tvrzení mohu citovat německého historika prof. Ernsta Nolteho, který nejen že si myslí, že revizionistické práce „převyšují práce etablovaných historiků“ (Nolte 1993, str. 304), ale který také obviňuje holocaustový establishment z prachobyčejné pseudovědeckosti (tamtéž, str. 9):

> „Brzy jsem si utvořil názor, že se tomuto [revizionistickému] myšlenkovému proudu v etablované literatuře odporuje naprosto nevědecky, a to pouhým odmítáním argumentů, vrháním podezření na autorovy úmysly a hlavně cenzurou.“

Nezapomeňte, že prof. Nolte tato slova napsal v roce 1993. Revizionizmus od té doby udělal ohromný pokrok, zatímco jeho odpůrci nic podobného nenabídli, jen zesilují perzekuci revizionistů.

P: Znamená to, že tyto nevědecké práce můžeme ignorovat?

R: Ne, protože protiargumenty se musí vznášet, i když se budou předkládat mimo vědecký rámec.

P: Pokud mainstreamová média a vědci přesto nazývají Leuchterovu zprávu nevědeckou, znamená to, že Leuchter systematicky ignoroval fakta, zdroje, názory a výsledky, které jeho názory zpochybňovaly?

R: Leuchterův znalecký posudek byla průkopnická práce, úplně první svého druhu na světě, která se otázkou plynových komor v Osvětimi a Majdanku zabývala z forenzního hlediska. Těžko ho lze obviňovat ze systematického ignorování opačných názorů a výsledků, protože takové názory v podstatě neexistovaly. Ale z toho Leuchtera ani nikdy neobviňovali. Obviňovali ho, že dospěl k nesprávným závěrům na základě nesprávných předpokladů.[376]

P: Je to oprávněná kritika?

R: Podle mého názoru částečně ano.[377] Ale to teď není důležité. Spolkový ústavní soud konstatoval, že ani chybné či nedostatečné práce nejsou nutně nevědecké, a proto jsou chráněny zákonem. Kdyby bylo dělání chyb kritériem k popření vědeckosti práce, tak by pseudovědecké práce psala většina vědců, protože chyby někdy dělá každý. Takto se tedy argumentovat nedá.

---

[376] Kritika Leuchtera, porovnej např. Wellers 1989, str. 45-53; Bailer, in: Dokumentationszentrum… 1991, str. 47-52; totéž in: Bailer-Galanda et al. 1995, str. 100-117; Wegner in: Backes et al. 1990, str. 450-476; porovnej Rudolf/Mattogno 2005 a Rudolf 2005a.

[377] Viz kritické vydání *Leuchter Reports*, Leuchter et al. 2005. Pokud někoho zajímají chyby v Leuchterově zprávě, může se také podívat do Rudolf 2003b.

Ti, kteří potlačují nepopulární vědecký výzkum, uvažují jinak a přicházejí s konceptem lidské důstojnosti, nikoliv však *výzkumníkovy* důstojnosti – ne, pouze důstojnosti těch, kteří se výzkumníkovými výsledky mohou cítit uraženi. Jako příklad mohu citovat *Frankfurter Allgemeine Zeitung*, kde o projevu Freda Leuchtera v Německu jistý Patrick Bahners napsal (Bahners 1994):

> „Stát chrání svobodu vědy. Nerozeznává vědce podle správných výsledků, nýbrž podle korektní formy. […] Nicméně se často přehlíží, že štvavý záměr se nerozpozná pouze podle nesprávné formy, která odlišuje pivní řeči od vědecké přednášky. Naopak, právě formálně dokonalé štvaní je mimořádně záludné. […] Avšak pro ty, kdo přežili Osvětim, může být sotva co jiného podlejší urážkou, než když jim expert zdánlivě logickými důvody vykládá, že nikdy nebyli v nebezpečí života.
>
> Ale je zde vysmíván i stát. Kdyby bylo Deckertovo [= překlad Leuchterova projevu Günterem Deckertem] ‚chápání holocaustu' správné, byla by Německá spolková republika postavena na lži. Každý prezidentský projev, každá minuta ticha, každá historická kniha – všechno by bylo lživé. Popíráním holocaustu se upírá Spolkové republice její legitimita."

Prosím, přečtěte si tyto řádky ještě jednou a pak hledejte argumentační chyby.

P: Revizionisté netvrdí, že vězni v Osvětimi nikdy nebyli v nebezpečí života.

R: Přesně, to je první chyba. Zuřící epidemie tyfu zabila desetitisíce vězňů. Přední revizionistický odborník na Osvětim, Carlo Mattogno, předpokládá maximální počet obětí Osvětimi okolo 136 000 (Mattogno 2003e). Ještě něco?

P: Bahners v článku popírá svobodu vědy a převrací ji v opak: čím vědečtější, tím záludnější, tím zakázanější.

R: Správně, a je jasné, že lidé jako Patrick Bahners neargumentují v souladu s německou ústavou. Vychází z naprosto nesprávných premis: za prvé není jasné, jak se dá poznat štvavý záměr, pokud ne z nevědecké formy. Taková argumentace staví veškerou logiku na hlavu. Za druhé neexistuje žádný expert, který by tvrdil, že vězni v Osvětimi nikdy nebyli v nebezpečí života a za třetí je absurdní a naprosto nesprávný názor, že legitimita Spolkové republiky Německo spočívá na bezmezném uznávání etablovaného pohledu na nacistické pronásledování a vyhlazování Židů. Kdyby byla SRN skutečně postavena na tomto historickém detailu, tak by to pro tento stát nebylo dobré znamení, protože každý stát, jehož existence je založena výhradně na určitém názoru na historii, vnucovaném občanům trestním zákonem, musí dříve či později padnout.

P: Na čem je podle vás postaven moderní německý stát?

R: Jako každý ústavní stát západního typu: na občanských právech, na německém národu uznávajícím tento stát, na jeho mezinárodním uznání, na jeho historické, politické a kulturní identitě a kontinuitě s předchozími státy.

Bohužel onu zvláštní logiku přijal také Spolkový ústavní soud, když dospěl k závěru, že i vědecká kniha může být spálena, zvlášť když údajně útočí na lidskou důstojnost nějakého Žida tím, že popírá jeho svědectví.[378]

[378] Tak také případ Wilhelma Stäglicha, porovnej Grabert 1984, Stäglich 1986; rovněž to bylo aplikováno na Gauss 1994; porovnej Rudolf 2003a, str. 563-566; že se „popírání holocaustu" podle německých soudů rovná popírání lidské důstojnosti Židů a tím jejich práva na život, bylo opakovaně potvrzeno, viz např. rozhodnutí BVerfG, ref. 1 BvR 824/90, June 9, 1992; Neue Juristische Wochenschrift, 1993, 14, str. 916 ad.

Rád bych objasnil dvě zásadní věci:

1. Nikdo nemá právo určovat výsledky výzkumu. Na tom se nic nemění, ani když drtivá většina společnosti nebo všichni vědci preferují určité výsledky oproti jiným. Věda není demokratická soutěž. Je to totální diktatura přezkoumatelných důkazů, ať se vám to líbí nebo ne.
2. *Výsledky* vědeckého výzkumu nemohou narušovat ničí důstojnost nebo jiná občanská práva. Jen si představte, co by se stalo s vědou, kdyby dostali slovo kreacionisté, kteří se cítí být uráženi vědci vyvracejícími tvrzení jejich „svaté knihy" (v závislosti na konkrétním vyznávaném náboženství). Konflikt mezi svobodou vědy a občanskými právy je možný *pouze* kvůli prostředkům a metodám použitým při shromažďování důkazů. Tudíž je takový konflikt možný pouze *na cestě* od otázky (hypotézy) k odpovědi (tezi), ale ani otázky ani odpovědi samy o sobě nic porušovat nemohou. Abychom si uvedli historicky relevantní příklad: otázka „jak dlouho může člověk přežít v ledové vodě?" není zločin, ani odpověď „5 minut". Ale pokud kvůli nalezení odpovědi na tuto otázku provádíte pokusy na lidech, obzvlášť když ty lidi k podstupování takových experimentů nutíte, jako někteří němečtí doktoři za druhé světové války (Trials of war… 1949, vol. 1), *potom* porušujete něčí občanská práva, tedy: vašimi metodami získávání důkazů. Proto *výsledky* výzkumu jako takové *nikdy* nejsou v rozporu s žádnými občanskými právy!

A proto každý soud na světě, který rozhodne jinak, porušuje občanská práva svých občanů.

P: Jaké důkazy předkládají, když revizionistické práce pomlouvají jako pseudovědecké?

R: Obvykle žádné. Prostě to tvrdí bez zdůvodnění a bez uvedení jakéhokoliv důkazu. Ve většině případů mám dojem, že ti, kteří používají výraz „pseudovědecký", ani nevědí, jak ho definovat, protože vůbec netuší, co je podstatou vědy. Někdy se jednoduše prohlásí – v hrubém rozporu s pravdou –, že se revizionisté jen vzájemně citují. Říkají tomu „kartel citujících se popíračů" nebo jak.

P: To mi připomíná spoustu článků „normálních" vědeckých pracovníků, v nichž autoři citují především vlastní práce a práce podobně smýšlejících vědců. To je ve vědě úplně normální, protože vědci pracující v podobném oboru, na podobných projektech, používající podobné metody, zkrátka mají tendenci vzájemně své práce citovat.

R: Ano, ale v tomto případě se tvrdí, že jsou protiargumenty ignorovány. Jenže to je překrucování faktů, protože objektivně viděno revizionisté dělají pravý opak: rozebírají tvrzení věřících v holocaust – ať už svědků nebo historiků –, kdežto mainstreamoví historici se s energickou podporou politiků, médií a soudnictví vehementně brání věnovat revizionistickým argumentům pozornost, natož je brát vážně a diskutovat o nich.

Navíc jsou revizionisté vždy obviňováni ze zastávání nějakých trestuhodných – obvykle pravicových – politických názorů, které prý chtějí pomocí revizionizmu šířit.

P: Třeba ospravedlňování Hitlera.

R: To je obvyklá výtka.

P: Ospravedlňování Stalina a jeho kompliců se však za pseudovědu nikdy nepovažuje a určitě by nevedlo ke spálení žádné knihy.

R: Řekněme si to takto: pokud člověk šlape po Hitlerovi, může si dovolit skoro cokoliv.

P: Ale tato argumentace spočívá v dokazování kruhem, což je vědecky nepřípustné: práce je nevědecká, když a protože je chybná, protože dochází k nepřípustným závěrům, totiž „ospravedlňování Hitlera". Autor takové práce dochází k chybným závěrům kvůli svým zavrženíhodným názorům. A jeho názory jsou zavrženíhodné, protože jeho závěry jsou

chybné, tedy: protože Hitler byl, je a musí zůstat ďáblem. Stručně řečeno: autorovy závěry jsou špatné, protože jsou špatné. Pravda je jasně stanovená dogmatem a tabu a vynucovaná ideopolicií. Lživost revizionistických prací je tím pádem automatická. Můžete se třeba postavit na hlavu a stejně nic nezměníte, protože

1) strana má vždycky pravdu;
2) pokud se strana mýlí, automaticky platí bod 1).

R: Hmm, takhle jsem o tom ještě nepřemýšlel. Dovolte mi rozšířit perspektivu mimo hranice revizionizmu. Problém s obviňováním z pseudovědeckosti je všeobecný a ve vědě hraje důležitou roli, zvlášť když si vezmeme vědecké disciplíny, v nichž se „outsideři“ zabývají novými exotickými zdroji energie nebo „alternativními“ přírodními zákony. Etablované vědy – fyzika, chemie, astronomie – jejich výzkumy pokládají za zpochybňování paradigmatu* a často reagují dost alergicky.

P: Ale nedožadují se státního zástupce, ne?

R: Ne, to se týká jen revizionistů holocaustu. Ale i v jiných oborech panuje něco jako cenzura vědeckých autorit, ať už jde o jednotlivce, celé vědecké školy nebo dokonce instituce, jejichž paradigmata se ve vědecké komunitě těší takové úctě, že jejich zpochybnění vyvolá obrannou reakci vůči disidentovi, podobnou té, jako když je porušeno společenské tabu: odmítání zveřejňovat články, osobní útoky, intriky a otevřená snaha odstranit disidenty z učitelských postů, odebrat jim akademické tituly apod. Obzvlášť to platí pro vědce, kteří zpochybňují či popírají dogma rovnosti všech lidí (porovnej Whitney 2002, Grubach 2003b). Ale podobná cenzorská opatření se vyskytují i v oborech, kde by člověk nějaké politické vlivy nečekal, jako ve fyzice.

Halton Arp z Institutu Maxe Plancka pro astrofyziku v Mnichově zašel dokonce tak daleko, že srovnává fanaticky dogmatické chování dnešních vědců se středověkým náboženstvím (Arp 2000):

> „Věda se stala náboženstvím! […] ještě důležitější je, že věda přijala metody náboženství. […] Nejškodlivějším aspektem dnešní vědy jsou široce rozšířené teorie, které vyvrací pozorování a experimenty. V obou případech se nějaká historka nařídí mocí autority a pak ji obhajují vzdělávací, hospodářské i sociopolitické zájmové skupiny. […] Nejškodlivějším aspektem dnešní vědy je úmyslná snaha skrývat důkazy, jež popírají současné paradigma. […] Zcela lidsky jednají proti vědeckým principům: ‚pokud pozorování odporuje tomu, co pokládáme za pravdivé, tak musí být pozorování chybné‘. Tradice ‚peer review‘** článků publikovaných ve vědeckých časopisech se zvrhla v téměř naprostou cenzuru. […] Vědci, horoucně milující své vlastní teorie, dnes většinou využívají zvolení za arbitry k tomu, že odmítají publikovat jakýkoliv výsledek, který by mohl být nepříznivý pro jejich věc. […] Jediný srovnatelný spor, o kterém jsem slyšel, byly vášnivé války mezi různými náboženskými doktrínami v minulých staletích. […] Jediný výsledek je, že se dnes skutečný vědecký výzkum stal undergroundovou činností. Nezávislí, soběstační vědci publikují v privátně podporovaných, nízkonákladových časopisech. […]

* Paradigma = souhrn základních domněnek, předpokladů a představ dané skupiny vědců; pozn. překl.

** Peer review = proces hodnocení autorovy vědecké práce, výzkumu nebo myšlenky jinými lidmi, kteří jsou experti ve stejné oblasti; pozn. překl.

> Organizované náboženství v průběhu věků pod praporem ‚víry proti kacířství' povraždilo spoustu lidí, ačkoliv jim pravděpodobně šlo mnohem víc o osobní profit a moc. Věda vznikla o několik století později v méně krvavých společnostech, ale zabila a zbrzdila mnoho nových myšlenek a objevů a udělala mnoho chyb pravděpodobně z týchž důvodů."

Pokud se takové dogmatické chování vyskytuje ve vědeckých disciplínách, v nichž neexistuje žádný otevřený politický a trestněprávní nátlak, co čekáte od historiků holocaustu? Každopádně je fakt, že ti, kteří mají politickou, právní a mediální moc, vědeckost revizionistických prací odmítají, takže se v mnoha západních zemích netěší ústavní ochraně, přestože ústavy všech těchto zemí svobodu vědeckého bádání formálně garantují.

P: Takže pálení knih nestojí nic v cestě...

R: Přesně tak. Německé vydání Leuchterovy zprávy bylo na příkaz zemského soudu v Bielefeldu staženo z oběhu a spáleno.[379] Tentýž osud postihl mou Rudolfovu zprávu.[153]

P: Proč proti takovým totalitním opatřením nikdo neprotestuje?

R: Protestovat můžete jen proti tomu, o čem víte. A tady zkrátka a dobře neexistuje možnost, jak toto téma dostat na veřejnost, protože o tom všechna masmédia mlčí, respektive řvou „dostaňte náckyǃ" a každý, kdo vybočuje z řady, je tak či onak umlčen. Nejúčinnějším prostředkem k potlačování kritických myšlenek o tomto tématu jsou kouzelná slůvka „nacista" a „neonacista", protože ve všech západních zemích a hlavně v Německu každého společensky diskvalifikují. Kdo chce poslouchat a eventuelně i podporovat nácky?
Vemte si můj příklad. Ačkoliv většina lidí, kteří mě znají, moc dobře ví, že v žádném případě nejsem nacista, není mi to nic platné. Masmédia a úřady mě jako takového pořád nálepkují. A to platí pro většinu revizionistů. Jakýkoliv účinný protest proti takovým pomluvám, plodícím pronásledování a pálení knih, vyžaduje publicitu. To je jediná ochrana proti svévolnému zneužívání státní moci. Jenže lidé, úspěšně pomluvení jako „nacisté", publicitu nemohou získat.

5.2. Násilí

P: Ale nemyslíte, že si nacisté zaslouží, aby se jich lidé stranili a ostrakizovali je?

R: Ne automaticky, ne. Může se stát, že ti lidé jsou pronásledováni jen proto, že si nesou nálepku nebo stigma. Jestli jim byla vnucena, nebo si ji nesou dobrovolně, je jedno. Nálepka by nikdy neměla být rozhodujícím kritériem. Aby bylo jasno, kdo si podle mě zaslouží vyloučení ze slušné společnosti: každý, kdo obhajuje, podporuje, podněcuje, ospravedlňuje nebo toleruje porušování občanských práv druhých. Nebo v našem případě konkrétněji: lidé, kteří obhajují, podporují, podněcují, ospravedlňují nebo tolerují používání síly či dokonce násilí k potlačení jiných názorů. Fakt je, že *ani jeden revizionista* nikdy neobhajoval ani se nedopustil násilí vůči svým oponentům. Naopak, revizionisté jsou pokojní a mírumilovní lidé.

P: Mně se ale zdá, že vůči Židům až tak mírumilovné úmysly nemají.

R: Dokažte tak těžké obvinění! A vůbec: dokažte něčí úmysly! Ukažte konkrétní slova a činy!

---

[379] *HT* no. 36; zkonfiskováno: German Federal Supreme Court, Ref. BvR 824/90.

Já naopak mohu dokázat zneužívání státní moci k umlčování revizionistů i brutální fyzické a nezákonné násilí. Tady máte pár příkladů:
Francouzský novinář a přední politik pravicové Front National, François Duprat, koncem 70. let vydal francouzskou verzi brožury *Zemřelo skutečně šest milionů?*, jejíž anglický originál napsal Richard Verrall (alias Richard Harwood, 1974). Také vydal revizionistickou práci nazvanou *Tajemství plynových komor*. Když ho 18. března 1978 zabila bomba nastražená v jeho autě, bylo mu 38 let. Jeho žena při tom přišla o obě nohy. K zodpovědnosti za tento teroristický čin se přihlásily dvě židovské skupiny: „Židovské komando odporu" a „Židovská revoluční skupina". Vrahy nikdy nechytili (Ratier 1995, str. 232 ad.).

Obr. 140: Jediné, co zbylo z Dupratova auta (Ratier 1995, str. 233).

Francouzský profesor Faurisson byl opakovaně napaden, jednou téměř smrtelně: 16. září 1989 šel ve Vichy jako obvykle do parku na procházku se psem. Ale tentokrát to bylo jiné. V parku ho napadli tři násilníci, nastříkali mu do očí slzný plyn a zbili ho téměř do bezvědomí. Když už ležel na zemi, opakovaně ho kopali do obličeje a hrudníku. „Měl rozbitou čelist a obličej," popsal jeden hasič, který mu přišel na pomoc. Lékaři ho operovali přes čtyři hodiny. K zodpovědnosti za útok se přihlásila skupina „Synové židovské paměti" (Les fils de la mémoire juive).* V jejím prohlášení stálo:

> „Profesor Faurisson je první, ale ne poslední. Ať se popírači holocaustu třesou."

Obr. 141: Metody těch, kteří sahají k násilí, když jim dojdou argumenty. Prof. Faurisson po napadení židovskými násilníky 16. září 1989.[380]

Zmíněný útok byl také reakcí na Leuchterovu zprávu, protože Faurisson je její duchovní otec. Francouzský „lovec nacistů" Serge Klarsfeld, jeden z nejagresivnějších odpůrců revizionistů, to komentoval (Ratier 1995, str. 250, 252):

> „Někdo, kdo židovskou komunitu léta provokuje, s takovými věcmi musí počítat. […] člověk nemůže hanobit památku mrtvých bez následků."

Odpůrci revizionistů zcela otevřeně obhajují násilí včetně vražd, tedy něco, co revizionisté nikdy nedělali – a stejně jsou jako „nelidští" pomlouváni revizionisté.

* Mémoire lze přeložit i jako „památka"; pozn. překl.

[380] *The Globe and Mail*, September 18, 1989; *Le Monde*, September 19, 1989; *Sunday Telegraph*, September 24, 1989; porovnej Weber 1993.

P: To přece není možné. Na vašich argumentech musí být něco špatně. Takové násilí přece musí mít nějaký důvod.

R: Ano, motivaci „lovců revizionistů“ jasně odhaluje citát ze židovského časopisu *The Scribe* (Holocaust… 1998):

> „Správný postoj k holocaustu by měl být, že ještě není příliš pozdě na to udělit trest našim nepřátelům, kteří jsou ve skutečnosti nepřáteli boha. Ale kdo jsou naši nepřátelé? Všichni ti, kdo popírají, že se holocaust stal […]. Na každého z výše uvedených kategoriích musí být pohlíženo, jako by se na holocaustu sám podílel. Chodí s rozsudkem smrti nad hlavou.
>
> Kdyby naši nepřátelé sami zažili ztrátu šesti milionů, tak by už netvrdili, že holocaust nebyl. […] Jen ti, kteří se sami identifikují jako boží nepřátelé, dostanou svůj trest.“

Nacisté byli dlouhých 60 let zobrazováni jako fyzické ztělesnění ďábla, proti kterému jsou ospravedlnitelné všechny prostředky, jež všechno udusí už v zárodku: „Lůno, z něhož to vylezlo, je stále plodné.“ Leze hmyz, bestie, monstra, a přesně tak lidé reagují. Nacisté, monstra, ďáblové. Všechno je to totéž. Jakmile se takové monstrum objeví, smí se utlouct, ušlapat, zabít. Tak spojenecká propaganda za druhé světové války vybičovala vlastní vojáky. Dnes to svým způsobem pořád vypadá jako v nějaké válce. Propaganda ze druhé světové války totiž nikdy neskončila.

P: Protože se ukázala jako pravdivá.

R: Pravdivá nebo ne, to ať posoudí každý sám. Ale vykreslovat bližní jako nelidské, jako ďábly, jako hmyz jen proto, že zastávají jiný názor?! Nejsou nacisté obviňováni právě z toho? Není používání takových označení nanejvýš fašistické, nacistické a rasistické?
Další formou násilí, používaného proti revizionistům, jsou žhářské a bombové útoky. Institute for Historical Review napsal v úvodu ke svému časopisu, vydání 2-4, 1984 (IHR 1984):

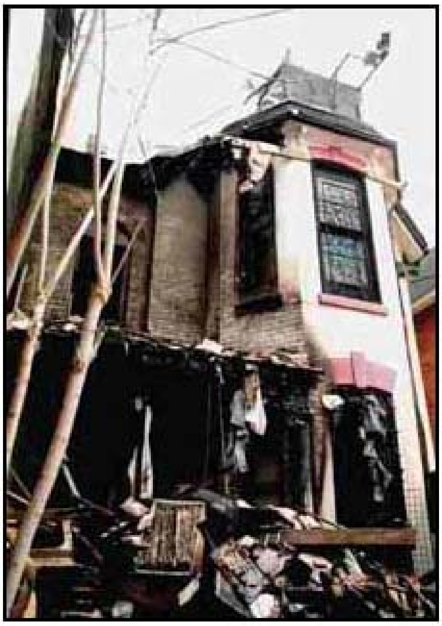
> „Přibližně o půlnoci 4. července [1984] po žhářském útoku vyhořela kancelář a sklad nakladatelství. […] To, co před sebou vidíte, by se dalo nazvat ‚Fénixovým‘ vydáním *Journal of Historical Review*, protože skoro doslova povstalo z popela. Bohužel historické knihy, dokumenty, spisy a vybavení za víc než 300 000 dolarů tolik štěstí neměly.“

Že to nejsou ojedinělé případy, dokazují přehledy násilné agrese vůči revizionistům, čítající asi 30 případů fyzického napadení, žhářství, střelby, trubkových a balíkových bomb atd. (Plantin 2001a; také Faurisson 1996). V prvním vydání této knihy jsem jejich seznamy, končící rokem 1999, stručně shrnul (Rudolf 2005d, str. 498 ad.). Tady to opakovat nebudu, a to nejen proto, že se zdá, že v posledních deseti letech násilí výrazně ubylo. Může se jednat i o důsledek zesílené státní perzekuce v mnoha západních zemích, takže násilníci už necítí potřebu vykonávat spravedlnost v podobě lynčování.
To ale neznamená, že by násilí úplně vyšlo z módy. Někteří jedinci v mainstreamových médiích ho občas dokonce obhajují. Mohu citovat Fritjofa Meyera, někdejšího hlavního redaktora *Der Spiegel*. Když se přehnal humbuk kolem jeho článku o počtu obětí Osvětimi (F. Meyer 2002), napsal (F. Meyer 2004):

Obr. 142: Fotografie zkázy, způsobené žhářským útokem na revizionistické vydavatelství Historical Review Press v Uckfieldu ve Velké Británii v září 1996. © Tony Hancock

„Dnes sílí pocit, že by [„pravicoví radikálové“ nebo „popírači Osvětimi“] opět mohli zneužít má tvrzení: k propagandě nebo znevažování. Proto bych nechtěl pokračovat ve veřejné debatě. […] Vzhledem k aktuálním nebezpečím v Itálii, Francii, Rusku a USA musí být fašisté všude biti na potkání.“

Obr. 143: Zündelův dům po žhářském útoku 7. května 1995. © Ernst Zündel

P: To zní jako volání po násilí vůči těm, kteří smýšlí jinak.

R: Ano. Takovým lidem se říká pohovkoví pachatelé. Jejich úkolem je něco vyvolat. Tolik k diskusní úrovni tohoto hlavního redaktora *Der Spiegel*. Ukazuje to, že Meyer je takovým odpůrcem nacismu, že je ochotný dopouštět se násilí vůči předpokládaným přívržencům této ideologie. Nicméně svým kontroverzním pojednáním z roku 2002 uznal, že revizionisté mají přinejmenším částečně pravdu. To je ta nejlepší podpora, jakou člověk může dostat.
I přes Meyerovo faux pas, vyvolané pravděpodobně vztekem, to vypadá, že po roce 2000 nahodilého násilí ubylo, možná proto, že ho nahradila drasticky zvýšená státní perzekuce, jak ukážu v další kapitole. Teroristé se stáhli do pozadí s vědomím, že jejich špinavou práci dělají vlády po celém světě.

5.3. Cenzura

P: Šokující věcí na výše uvedeném seznamu násilí vůči revizionistům je fakt, že žádný nikdy není trestněprávně stíhán. Pokud někdo například napadne revizionisty v budově soudu, rozhodně by měl být zatčen a obviněn. Jenže to se neděje. A pokud někoho přece jen náhodou zatknou, tak ho na rozkaz shora zase hodně rychle pustí. Jinými slovy: násilí vůči revizionistům je vládou tolerováno a tedy vítáno.
To vás nepřekvapí, když se podíváte, jak se vlády západního světa k revizionistům chovají. Ke znepříjemnění, omezení nebo dokonce úplnému znemožnění jejich činnosti se nasazují

všechny myslitelné páky. Proto se nyní podrobněji podíváme na různé formy cenzury, na kterou jsme během přednášek naráželi.

V Evropě je přístup k cenzuře revizionizmu poměrně různorodý, i když se Evropská unie snaží k postavení revizionizmu mimo zákon přimět všechny státy (European Union 2007). Mnohé země jako Itálie, Irsko a skandinávské státy žádnou cenzuru neznají. V některých východo a jihovýchodoevropských zemích ani neexistují příslušné zákony, ale je tam snaha to změnit. Například Polsko takový zákon schválilo krátce před vstupem do NATO. Česká republika zavedla protirevizionistický zákon v roce 2000.* Maďarsko takový zákon ustanovilo v roce 2010 (Butz 2010), ale místo potlačení debaty o revizionizmu ji tím vyvolalo (Graf 2010). V Bosně a Hercegovině snahu postavit popírání genocidy mimo zákon odmítli Srbové.

P: Asi se báli, že by se stali obětí takového zákona kvůli tomu, co se dělo během balkánských válek v 90. letech.

R: Možná. Španělsko takový zákon mělo, ale ústavní soud ho v roce 2007 zrušil jako porušující ústavně zaručenou svobodu projevu. Nizozemí potlačuje revizionizmus pomocí zákonů proti nenávisti.

Anglie se v této věci zdá být rozdělená. V červenci 2008 byli dva Britové odsouzeni do vězení podle zákona o rasových vztazích (Race Relations Act) za distribuci humoristické brožury, která prezentovala revizionistické argumenty v extrémní, místy až nechutné podobě (Mann/Hoffmann 1989; porovnej www.heretical.com). Na druhou stranu v listopadu 2008 propustili australského revizionistu dr. Fredricka Tobena, zatčeného při tranzitu na londýnském letišti Heathrow na základě německého zatykače, protože jeho práce neposoudili jako podněcující rasovou či náboženskou nenávist (Fletcher 2008).

Příslušné zákony se naopak důsledně vymáhají ve Francii, Belgii a všech německy mluvících zemích (Německo, Rakousko, Švýcarsko, Lucembursko, Lichtenštejnsko). Nejtvrdší tresty za revizionizmus má Rakousko s maximálním trestem 10 let vězení (za výjimečných okolností dokonce 20 let). Následují Německo, Portugalsko a Rumunsko s maximem pět let (stejně jako v Izraeli), pak Polsko, Česká republika a Švýcarsko s až třemi roky, v Lichtenštejnsku to mohou být až dva roky, ve Francii, Nizozemí a Belgii maximálně rok a v Lucembursku až šest měsíců.[381]

P: To znamená, že se potlačování revizionizmu omezuje jen na Evropu?

R: Vůbec ne. Jiné země si na ochranu tohoto tabu vytvořily neméně efektivní nástroje. Například Kanada měla zákon umožňující potlačovat jakýkoliv názor pokládaný za špatný, ale kanadský Nejvyšší soud ho v důsledku právních bitev Ernsta Zündela roku 1992 zrušil jako protiústavní. Jenže kanadské nátlakové skupiny si našly jinou cestičku, jak omezovat revizionisty i ostatní kacíře, a to pomocí nově vytvořených tzv. „tribunálů pro lidská práva“, které okamžitě okopírovala Austrálie. Tyto tribunály fungují nezávisle na systému trestního soudnictví a umlčují disidenty tím, že na ně uvalují veškeré soudní výlohy i v případě, že vyhrají, plus pokuty a soudní příkazy v případě, že prohrají. Jakékoliv nepl-

---

* V současném znění zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, se jedná o § 405: „Kdo veřejně popírá, zpochybňuje, schvaluje nebo se snaží ospravedlnit nacistické, komunistické nebo jiné genocidium nebo jiné zločiny nacistů a komunistů proti lidskosti, bude potrestán odnětím svobody na šest měsíců až tři léta.“ Tento paragraf spadá do Hlavy XIII, Díl 1 – „trestné činy proti lidskosti“. Pochyby o šestimilionové lži jsou tedy podle českých zákonů „zločinem proti lidskosti“. Autorem paragrafu o popírání byl poslanec za ODS, Žid Marek Benda, viz např. http://wikipedie.blogspot.sk/2012/03/jiri-payne-je-spoluautorem-zakazu.html (v článku probíraný zastánce tohoto paragrafu Jiří Payne je rovněž Žid); pozn. překl.

[381] Ohledně dalších detailů viz http://en.wikipedia.org/wiki/Laws_against_Holocaust_denial.

nění těchto soudních příkazů je trestný čin a jako takový se postihuje, což jasně ukázaly případy revizionistů dr. Fredricka Tobena v Austrálii (www.adelaideinstitute.org) a Ernsta Zündela v Kanadě (www.zundelsite.org; porovnej Rimland 2003).

V USA díky prvnímu dodatku ústavy cenzura ze strany státu prakticky neexistuje. Masmédia se bohužel nachází v rukou několika jedinců, takže tam neexistuje ani pluralita názorů. Velká část masmédií je v rukách devíti korporací (McChesney 1997 & 2000), jež kontrolují také reklamní trh, na němž je zbytek médií závislý. Americká média de facto zásobuje jediný zpravodajský zdroj – Associated Press. Knižní velkoobchod je v podstatě v rukách jedné firmy – Ingrams. To vysvětluje, proč je v USA daleko těžší najít historické publikace zpochybňující klišé spojeneckých vítězů než třeba v dnešním Německu, přes všechnu jeho persekuci a stíhání.

I když USA zatím žádný trestní zákon proti revizionistům nemají, dělají všechno možné, aby potlačily revizionizmus v zahraničí. FBI, oddělení „lovců nacistů" z OSI, v roce 1992 poslal z amerického konzulátu ve Frankfurtu nad Mohanem zprávu o revizionizmu v Německu, jejíž kopii někdo anonymně zaslal také na Institute for Historical Review (Office… 1992). Zajímavé, že zpráva šla podle rozdělovníku rovněž na izraelské velvyslanectví v Bonnu, izraelský konzulát v New Yorku a lóži B'nai B'rith v Londýně. OSI tedy úzce spolupracuje se státem Izrael a touto židovskou lóží. V bodě 3 zprávy stojí, že spolkový kriminální úřad (*Bundeskriminalamt*) slíbil, že povede trestní řízení proti každému, kdo bude mít v držení revizionistický materiál.

P: Jinak řečeno: kdyby to záleželo na americkém ministerstvu spravedlnosti, tak by se cenzorské zákony zavedly i tam.

R: Až dojde na nejhorší, soudci Nejvyššího soudu mohou být poslední hrází chránící první dodatek. Čas ukáže.

Tím pádem nemůže překvapovat, že se USA všude po světě zasazují o znemožňování revizionistických konferencí a vydávání materiálů, jak jsem objasnil v kapitole 2.15., týkající se muslimského světa.

P: A nerozpakují se revizionisty deportovat do zemí, které je stíhají, takže jsou tam soudně pronásledováni a vězněni za věci, které jsou v USA naprosto legální. To se stalo Simonu Sheppardovi a Stephenu Whittlemu, dvěma Britům, o nichž jste mluvil. Ti v roce 2008 uprchli do USA, kde požádali o politický azyl, ale americké úřady je okamžitě zadržely a deportovaly zpátky do Velké Británie.

R: Ano. Totéž se stalo autorovi této knihy. Já jsem do USA přišel v roce 1999 a v roce 2000 jsem kvůli stále tvrdšímu pronásledování v Evropě požádal o politický azyl. Přestože soudce rozhodující o mé věci během slyšení v roce 2001 přiznal, že tak dobře doloženou žádost o politický azyl ještě v životě neviděl, stejně ji zamítl a dokonce bez důkazů prohlásil, že je falešná. Federální soud sice toto neobhajitelné hodnocení zrušil, ale odmítnutí azylu jako takové ne. Věci se jim ovšem zkomplikovaly tím, že jsem se v roce 2004 oženil s Američankou a v roce 2005 jsem se stal hrdým otcem dcery.

P: Nadává vám to právo zůstat v USA s manželkou a dcerou? Jsou to přece američtí občané a mají právo na manžela a otce.

R: Ne, nemají, jak jsme bolestným způsobem zjistili! 19. října 2005, hned po jednání Imigračního a naturalizačního úřadu v Chicagu, který mé manželství potvrdil jako skutečné,* a po obdržení osvědčení mě zatkli pod záminkou, že jsem údajně před pěti měsíci nepřišel

* Tj. ne fingované pouze kvůli setrvání v zemi; pozn. překl.

na výslech, který si jednoduše vymysleli. Přestože toto obvinění později zrušili, přímo z Washingtonu přišlo nařízení za každou cenu mě deportovat do Německa. Federální soud v Atlantě nepovažoval za důvod ke zrušení deportace ani mé potvrzené manželství s Američankou ani kvalitně dokumentárně podloženou obavu z perzekuce dlouholetým vězněním v Německu. Nejvyšší soud se tím dokonce ani neobtěžoval zabývat. Dne 14. listopadu jsem tedy byl deportován do Německa, kde mě okamžitě zatkli jednak abych si odpykal nevykonaný trest (14 měsíců) z roku 1995 za můj znalecký posudek (viz Rudolf 2003b) a dále abych čelil novému trestnímu stíhání za svou vydavatelskou činnost v předchozích devíti letech, kdy jsem pobýval v Anglii a USA. Přestože byla má vydavatelská činnost v těchto zemích naprosto legální, německé orgány prohlásily, že musí na legální činnost v cizích zemích aplikovat německý trestní zákon.[382]

P: A jak to celé dopadlo?

R: Celkem 44 měsíci v různých německých věznicích. Ale jsem tu a plný života!

P: Německo-kanadský revizionista Ernst Zündel dopadl podobně, že?

R: Jistě, i když on pohovor skutečně zmeškal, takže v jeho případě nemuseli tolik vymýšlet, jak to udělat, na rozdíl ode mě. Ale výsledek byl tentýž. Po deportaci do Německa dostal pět let. Dva roky před deportací musel strávit v kanadské samovazbě – USA ho totiž místo do Německa deportovaly do Kanady. Německý soud mu ty dva roky neuznal, takže za své názory strávil ve vězení sedm let.

P: A pak americké úřady tvrdí, že nemohou deportovat miliony ilegálních přistěhovalců! Protože *nechtějí*. Pokud mohou deportovat naprosto legální obyvatele, proč by nemělo jít deportovat ty nelegální?

R: Protože to je celé jen o politice, vlivu lobby, nátlakových skupinách, mediálním zpravodajství atd. Zákonné předpisy jsou jen fíkový list a pokud jsou na obtíž, tak se prostě ignorují.

P: Aspoň je vidět, jak je americká propaganda pokrytecká, když tvrdí, že do ostatních zemí šíří svobodu a demokracii.

R: Každá dobročinnost má své meze. Každopádně hlavním vítězem druhé světové války jsou USA a chtějí, aby to tak zůstalo. A nesmíme zapomínat ani na tamní silnou židovskou lobby (porovnej Findley 1985, Goldberg 1996, Mearsheimer/Walt 2007), protože kdyby bylo po jejich, tak by v této věci první dodatek rozhodně neplatil. Ovšem i v USA od roku 2001 pokračují útoky na lidská práva. Dveře jim otevřel Bushův „Patriot Act" po 11. září 2001.

Na cenzuře v západních demokraciích je překvapivé, že většina obyvatel taková cenzurní opatření akceptuje, nebo jim jsou přinejlepším lhostejná. A to i přesto, že jen malé procento občanů zastává nějaké radikální postoje, fanaticky požadující potlačování nežádoucích názorů. Mocnou a jednotnou frontu proti jakékoliv zásadnější revizi historie lze pochopit, když vezmeme v úvahu zájmy skupin, jež cenzuru požadují a podporují nejintenzivněji: sionismu i dalších forem imperialismu, mezinárodních vysokých financí, korporativního kapitalismu, rovnostářských ideologií (Rudolf 2005f). Ale nechci tu sklouzávat do politické diskuse.

Nejkřiklavějším vzorem cenzury je Německo, a to z důvodů, které jsem uvedl v kapitole 2.14. Nechci zde zacházet do podrobností, ale pokud má někdo zájem, odkazuji ho na to, co jsem napsal jinde (Rudolf 2005c, Rudolf 2003e&f, porovnej Rudolf 2005d, str. 500-510).

[382] Ohledně popisu a dokumentace k případu viz www.germarrudolf.com; porovnej Rudolf 2011.

Jako poslední věc, týkající se cenzury, bych zde rád zmínil to, že i OSN schválila rezoluci vyzývající všechny země světa k odmítání revizionizmu (United Nations 2007a&b, 2009):

> „Valné shromáždění […]
> 1. Bezvýhradně odsuzuje jakékoliv popírání holocaustu;
> 2. Vyzývá všechny členské státy, aby příkře odmítly jakékoli popírání holocaustu jako historické události, a to jako celku nebo jeho částí."

Takže už to je oficiální: teď je proti nám celý svět (s výjimkou Íránu, který se od této rezoluce distancoval).

P: Mohu se zeptat: proč revizionisté nepředkládají všechny důkazy, které jste předložil v této knize, soudcům, kteří vás soudí?

R: Protože nás nenechají. Konec konců mě soudili právě za tuto knihu a veškeré návrhy na předložení takových důkazů zamítli. Navíc z pohledu soudu vůbec nezáleží na tom, jaké názory zastáváte a zda jsou pravdivé nebo ne. Jediné, na čem záleží, je, že se nesmí říkat veřejně. Tečka.
Musím vás upozornit, že v USA to není o nic lepší, i když tam tyto věci nikdy neřeší trestní soudy. Jeden případ řešený před americkým soudem – Mermelsteinova žaloba, viz kapitola 2.9. (str. 78) skončil přesně takhle: soud nepřipustil žádné důkazy s odůvodněním, že holocaust a vraždění v plynových komorách cyklonem B jsou nepopiratelná fakta. Německý právní systém, stejně jako v podstatě všechny ostatní, má v trestním zákoníku (§ 244, odst. 3) zakotvenu možnost odmítnout dokazování čehokoliv, co soudce pokládá za zcela zřejmé. V jistém smyslu je takové pravidlo skutečně nezbytné, aby se soudy věnovaly tomu, co je podstatné.

P: Ale pokud jsou souzeni disidenti za své názory, nejsou podstatné právě jejich názory a důvody, proč je zastávají?

R: To by si člověk myslel, jenže německá justice je v tomto striktní: holocaust je zcela zřejmý a jakákoliv snaha vrhnout na něj pochybnosti nebo ho dokonce vyvracet se musí zamítnout. A co je ještě horší: německý Nejvyšší soud v roce 2002 rozhodl, že je trestným činem i podání návrhu na předložení důkazu ve prospěch popírání holocaustu, protože to znamená další popírání, tentokrát v soudní síni (viz str. 302).
U mého soudu v roce 2007 jsem navrhoval vyslechnout pět mainstreamových historiků, kteří by všichni dosvědčili, že jediný důvod, proč historici ohledně holocaustu nevyslovují žádné nesouhlasné názory, spočívá v tom, že mají strach, že za to budou perzekuováni a stíháni. A reakce soudu?

> „[Návrhy] se zamítají, protože získání těchto důkazů je pro rozhodování [soudu] irelevantní, neboť i kdyby jmenované osoby návrhy potvrdily, soud by o evidentnosti holocaustu nepochyboval […]." (Rudolf 2011, Appendix 2)

P: Což znamená, že i kdybyste přišel s milionem profesionálních historiků a všichni tvrdili, že revizionisté mají pravdu, se soudy by to stejně nehnulo?

R: To je podstata celé věci. Proto si jako revizionista klidně můžete ušetřit námahu. Pokud v této věci skončíte před soudem, je nejlepší pouze poukazovat na to, že jde o loutkový proces, čili racionálně napadat naprostou nezákonnost celého řízení a zdůrazňovat vaši právní i morální povinnost takové tyranii vzdorovat, což jsem přesně dělal (Rudolf 2011).

Všechno ostatní je jen ztráta času, energie, nervů a peněz. Samozřejmě kromě situací, kdy budou soudy zavalené tolika případy, až nastane reálná šance, že někteří soudci ukážou, že mají páteř a budou odmítat posílat disidenty do vězení.[383]

P: Ale v Anglii je to jiné, jak ukázal Irvingův případ: tam mohly obě strany předložit jakékoliv důkazy, jež pokládaly za relevantní.

R: Ano, ale David Irving, který toho o holocaustu věděl jen málo, se zpočátku snažil k tomuto tématu ani nevyjadřovat a než si uvědomil, že z toho musí udělat středobod zájmu, na to dát dohromady adekvátní obhajobu už bylo pozdě (viz str. 103).* Navíc v té době začínala být pro revizionisty právní situace natolik svízelná, že by si jen málokterý, pokud vůbec nějaký, dovolil riskovat veřejnou publicitu a tím žádosti o vydání z celé Evropy, kdyby veřejně vypovídal u Irvingova soudu. Například já jsem musel z Anglie kvůli humbuku vyvolávanému masmédii krátce před zahájením Irvingova soudu utéct a jakmile jsem v USA požádal o azyl, již jsem nemohl opustit zemi, aniž bych ztratil právo na návrat. Carlo Mattogno už neopustí Itálii, protože si ho spousta evropských zemí hlídá a Jürgen Graf i další se z týchž důvodů dokonce skrývají. A tak by se dalo pokračovat. Nebýt internetu, který nám umožňuje komunikaci i za těchto okolností a díky kterému můžeme pracovat dál, v Evropě by už nebyl žádný revizionizmus, který by stál za řeč. Ale pořád je tu Amerika...

5.4. Možná řešení

P: Nečekal jste, že vám proti takovému bezpráví pomohou nějaké lidskoprávní organizace?

R: To by člověk čekal, ale bohužel všechny lidskoprávní organizace v těchto věcech mlčí. Levicová Amnesty International (AI) výslovně vylučuje svou podporu v případech, kdy perzekuovaný člověk podněcoval nenávist vůči jiným. Že revizionisté vůči nikomu žádnou nenávist nepodněcují, je nezajímá. V tomto případě AI postupuje podle rovnice všech vymytých mozků: revizionista = antisemita = perzekutor, nikoliv perzekuovaný.

Samozřejmě existují i jiné lidskoprávní organizace, které jsou mnohem objektivnější, ale ani od nich žádná podpora nepřichází. Důvod je jednoduchý: podporovali a hájili byste lidi, které státní moc a média pomlouvají jako nacisty?**

V případě mého azylu se advokát obrátil na všechny významné lidskoprávní organizace v USA s prosbou o napsání *amicus curiae brief*, tedy dokumentu podpory.*** Výsledek: nula.

Když byl předseda německé *Mezinárodní společnosti pro lidská práva* (IGFM, International Association for Human Rights) osloven s prosbou o pomoc lidem, kteří jsou dnes

[383] První anglické vydání této knihy obsahovalo obšírnou právní analýzu situace v Německu, které zde čtenáře ušetřím (Rudolf 2005d, str. 511-517).

* Formálně vzato byl Irving žalobce a hájit se musela Lipstadtová, ale v reálu tomu bylo naopak; pozn. překl.

** Důvod je ještě jednodušší, než si myslí Rudolf: většina „lidskoprávních neziskových organizací" jsou levičácké spolky, které bohatnou z nejrůznějších grantů, dotací atd. z EU a veřejných rozpočtů. Revizionisty tedy nikdy nebudou obhajovat jednak z ideologických důvodů a jednak prostě proto, že by v takovém případě zdroje bohatých příjmů okamžitě vyschly; pozn. překl.

*** Amicus curiae (v překladu přítel soudu) je institut anglosaského právního systému, který označuje osobu, jež není stranou sporu, ale dobrovolně nabídne soudu informaci o svém právním nebo jiném pohledu na projednávaný případ. Obvyklou formou je zpráva nazvaná amicus curiae brief, odborná publikace na téma související s případem nebo přímé svědectví nevyžádané žádnou ze stran sporu. Rozhodnutí, zda přijmout takovou informaci, leží na úvaze soudu; pozn. překl.

v Německu pronásledováni, vyjádřil se jasně. Ačkoliv si je organizace pronásledování spousty badatelů a vydavatelů v Německu i dalších zemích vědoma, rozhodla se nepomáhat (Hafen 1996, porovnej Rudolf 1997d):

> „Myslím, že IGFM nemá sílu jednat, aniž by sama utrpěla škody.“

Jde o to, že tato organizace byla a stále je masově kritizována médii a levicovými organizacemi, protože je jasně protikomunisticky vyhraněná a protože pomáhala etnickým Němcům, pronásledovaným po druhé světové válce – hlavně v Polsku a Československu. Pomoc lidem, kteří jsou perzekuováni kvůli svým pravicovým sklonům, by mohla zahájit perzekuční tažení proti samotné organizaci, což by pro ni mohlo být fatální. Takže si nemyslím, že lze z této strany očekávat nějakou účinnou pomoc.

P: Vzhledem ke všem skutečnostem, které jste prezentoval v této knize, z nichž je většina dost věrohodná a přesvědčivá, jak je možné, že většina lidí pořád otrocky a slepě věří nesmyslům, které denně chrlí masmédia?

R: Tuto zdánlivou hádanku bych vysvětlil historickým přirovnáním, které poprvé použil dr. Arthur Butz a já ho shrnu (Butz 1982). Uvedená historická paralela také naznačí, jak se pro nás budou věci vyvíjet do budoucna. Mám na mysli tzv. „konstantinský dar“. To byl možná nejúspěšnější dokumentární podvod v historii Evropy. Katolická církev zhruba kolem roku 800 prohlašovala, že římský císař Konstantin I. po přestoupení na křesťanství předal své světové impérium, „město Řím, všechny italské provincie, města i západní regiony“, jakož i „čtyři velká posvátná místa Alexandrii, Antiochii, Jeruzalém a Konstantinopol“ papeži, a spolu s tím mu udělil i některá další privilegia. Aby rozptýlila jakékoliv pochybnosti, dále prohlásila, že Konstantin přemístil císařské hlavní město z Říma „do provincie Byzanc“, kde vzniklo město pojmenované „po nás“, tedy Konstantinopol.[384]

P: Ale Byzanc – původní název Konstantinopole – existovala dávno před Konstantinovým obrácením na křesťanství.

R: Správná poznámka. To je jeden ze dvou hlavních důkazů, že je ten dokument padělaný. Druhý je, že podle všech dostupných důkazů císařská vláda v Itálii dál pokračovala za Konstantina, Sylvestra i jejich bezprostředních následovníků. Ale ačkoliv bylo padělání tak očividné, do 15. století pravost dokumentu nikdo nezpochybňoval. Až v roce 1433 napsal podloženou kritiku Johann von Kues alias Cusanus, diákon ze St. Florinus v Koblenzi. Jeho dílo *De concordantia catholica* však nevyvolalo žádné pozdvižení, pravděpodobně proto, že bylo napsáno klidným, věcným stylem.

Tento klid však trval jen do roku 1440, kdy se objevil vášnivý a na tehdejší poměry obsáhlý rukopis italského učence Lorenzo Vally – *De falso credita et ementita Constantini donatione declamation* (Valla 1994). Právě on k odhalení padělku poprvé použil forenzní metody, např. zkoumání římských mincí z éry po Konstantinovi, které se razily ne ve jménu papeže, ale ve jménu příslušného římského císaře. Vallova kriticko-revizionistická metoda tehdy byla revoluční. Se vznikem knihtisku na konci 15. století se jeho knihy šířily a tak vznikl jeden z pilířů, na nichž Martin Luther a jeho stoupenci založili reformaci. Luther prohlásil, že ho Vallova práce přesvědčila, že je papež ztělesněním antikrista.

Tento historický příklad přináší dvě otázky, jež vyvstávají také ohledně lži o holocaustu:

---

[384] Viz http://en.wikipedia.org/wiki/Donation_of_Constantine.

1. Když byla lež tak zjevná, proč nebyla jako taková rychle odhalena?
   Odpověď spočívá primárně v moci církve, kterou tehdy vládla. Ona rozhodovala, o čem se smí diskutovat a jaké informace se k lidem dostanou. Učenci, kteří by se do tohoto tématu mohli kriticky pustit, byli buď vážení členové církve, nebo na ní aspoň byli závislí. Takže panovaly příznivé předpoklady pro vládu „politicky korektní“ hlouposti.
2. Pokud lze padělání Daru tak snadno odhalit pouhým neohroženým a zvídavým rozumem, proč byla ke zničení mýtu potřeba obsáhlá práce, jakou představovala Vallova „ničivá síla“? Vallova práce obsahovala intelektuální materiál takové kvality, že se průlom nedal zastavit. Sběratelé mincí získali na ceně; k účasti na debatě se cítili povzbuzováni znalci latinského jazyka a gramatiky; byli oslovováni odborníci na historii Říma; své si chtěli přisadit církevní historici. Zkrátka a dobře, uprostřed masivní politické vřavy se začaly ozývat hlasy ze všech částí společnosti.

Analogie s legendou je nasnadě:
Akademici středověku a renesance, kteří neviděli očividné, připomínají dnešní akademiky. Vzhledem ke společenským i trestním hrozbám vůči disidentům se jen málokdo zbaví Pavlovova reflexu a je ochotný stát se mučedníkem.
Legenda o Daru byla odhalena jako podvod v době, kdy se na papežství valila silná kritika, kdy bylo kritizování katolické církve takřka v módě. Také lež o holocaustu bude odhalena, až ji ti, kdo podporují poválečný pořádek a sionismus, už buď nebudou potřebovat nebo pro ně bude neudržitelná.
Další paralelou je extrémní zaměření na detail jak ze strany Vally, tak ze strany revizionistů. V obou případech lze hovořit o „ničivé síle“. Lidé si v době renesance prostě neuvědomovali, že k předání císařské moci papeži nikdy nedošlo, a my si neuvědomujeme, že miliony „židovských přeživších“ po válce samy o sobě naznačují, že žádný holocaust nebyl.
Evidentně musíme zkoumat všechny možné detaily, které se našim potomkům možná budou zdát bizarní. Například se nespokojujeme se zjištěním, že cyklon B, údajně sloužící k zabíjení Židů v Osvětimi, byl jen obyčejný prostředek na hubení škůdců. Ne, my musíme vyčerpávajícím způsobem analyzovat úplně všechny chemické aspekty této otázky!

P: Není bezpodmínečným předpokladem pro akademický úspěch revizionizmu věrohodné deklarování, jak litujete nevinné oběti pronásledované Třetí říší?

R: Naprosto. Já jsem si osvojil pohled, že perzekuční opatření nacistů vůči Židům lze podle dnešního mezinárodního pojetí práva nazývat genocidou, i když nedošlo k žádnému fyzickému vyhlazování Židů, ale „jen“ ke zbavování občanských práv, deportacím a dalším škodám na majetku, tělech i duších (Rudolf 2003a, str. 33). Takže jsem v přesném slova smyslu nikdy nepopíral, že to byla genocida – jedna z mnoha za druhé světové války. Podle dnešního mezinárodního práva, které se odráží v trestních zákonících mnoha zemí (např. § 6 německého trestního zákoníku [*Völkerstrafgesetzbuch*]) se genocida definuje jako:

> „(1) Každý, kdo v úmyslu úplně nebo částečně zničit některou národnostní, rasovou, náboženskou nebo etnickou skupinu,
> 1) usmrtí příslušníka takové skupiny,
> 2) způsobí příslušníkovi takové skupiny těžkou fyzickou nebo duševní újmu, zejména definovanou v § 226 [těžké ublížení na zdraví],

3) uvádí příslušníky takové skupiny do takových životních podmínek, které jsou způsobilé přivodit jejich úplné nebo částečné zničení,
4) provádí opatření směřující k tomu, aby se v takové skupině bránilo rození dětí,
5) násilně převádí děti z jedné takové skupiny do druhé,

bude potrestán odnětím svobody na doživotí.

(2) V méně závažných případech podle odst. 1, č. 2-5, bude potrestán odnětím svobody nejméně na 5 let.

Takže abyste se dopustili genocidy, nemusíte spáchat masovou vraždu.

P: Ale tatáž genocida přece byla páchána na Němcích ve východním Německu.

R: Správně. Perzekuce Židů je podle revizionistické interpretace srovnatelná s osudy ostatních trpících národů. To nijak nesnižuje tragédii, kterou utrpěli, ani to nijak nezmenšuje její význam. Mizí jen její jedinečnost, a tak se jejich osud stává jednou z mnoha tragédií v dějinách lidstva.

Skutečným obětem neděláte žádnou laskavost, když jejich autentické pronásledování nahrazujete dějinami plnými překrucování, zveličování a lží. Právě lháři představují hrozbu pro památku skutečných obětí, jejichž příběhu se už nemusí věřit, protože lidé mohou dospět k závěru, že je vylhané úplně všechno.

Revizionisté jsou pouze doručovatelé zprávy, že se lhalo. Proto to nejsou revizionisté, kdo ohrožuje uznání a věčnou vzpomínku na oběti pronásledování, ale lháři a ti, co je kryjí.

P: Ale přece musí existovat i revizionisté, kteří pronásledování Židů vůbec neuznávají.

R: Možná, ale já žádného takového neznám. A pokud jsou, bude jich daleko méně než těch, kteří popírají pronásledování Němců na konci války i po ní, a rozhodně méně než těch, kteří popírají, že se disidenti perzekuují i dnes. Každý, kdo tvrdí, že se poučil z minulých pronásledování, by měl vystupovat i proti tomu dnešnímu, zvlášť když jde o lidi, jejichž názory nesdílíte.

P: Mně se po těch přednáškách točí hlava. Je mi, jako by se mi celý pohled na svět převrátil vzhůru nohama.

R: Když mi bylo 24 a poprvé jsem narazil na tyto věci, cítil jsem se stejně. První konfrontace obvykle vyvolává velký vnitřní duševní a emocionální neklid. Konec konců když se dosavadní historie ukáže jako lživá, člověku se zhroutí kus světonázoru. Ale člověk tyto nepříjemnosti musí překonat.

Myslím, že je přáním každého mít bezpečný a ucelený světonázor, v němž nachází duševní i duchovní bezpečí a klid. Tyto přednášky člověku ono bezpečí berou, protože najednou existuje možnost, že ten jednoduchý černobílý obrázek zlých nacistů a hodných spojenců, kruté Třetí říše a ráje západní civilizace, dostane trhliny. To je jeden z důvodů, proč je revizionizmus tak odmítaný a obávaný: nemůže být pravda, co si mnozí jako pravdu nepřejí, protože to by znamenalo změnu paradigmatu, v němž se cítí tak pohodlně. Ale vy byste si jako inteligentní lidé měli uvědomit, že schéma dobro-zlo při vysvětlování komplexní reality nikdy nefunguje.* A konečně byste neměli zapomínat: i když neexistovalo žádné sys-

---

* Psychiatr Cyril Höschl řekl: „... musíme si připustit některá velice nepříjemná, ale bohužel pravdivá fakta. To, co nyní řeknu, není projevem univerzitní povýšenosti ani sarkasmu. Je to suché konstatování skutečnosti. Třetina obyvatel této země je slabá duchem. Každý sedmý občan je debilní nebo dementní nebo alkoholik. Zhruba polovina obyvatel této země má podprůměrný intelekt. Proč se o tom dnes zmiňuji? Pro oblast intelektově podprůměrnou, když pominu stavy patologické, jsou charakteristické některé rysy, které si možná všichni neuvě-

tematické vyhlazování, a i když mnoho dalších věcí z té doby není prezentováno správně, tak to ještě ze Třetí říše, doposud vždy považované za ďábla, nedělá anděla.

P: Nemyslíte, že takovou interpretací podporujete politickou pravici?

R: To je výtka?

P: Ano, je.

R: Dobrá, tak ještě přidám malý politický exkurz. Víte, že v každé společnosti existuje politická levice. Také jistě víte, že levičáci mají některá oblíbená témata. Ptám se, je potom zločin o takových tématech mluvit?

P: Která by to měla být?

R: Základem funkční pluralitní demokracie je existence rozdílných politických názorů. Kde je levice, tam by měla být také pravice. Podle mě není nic horšího než politický světonázor bez ideologické opozice. Političtí oponenti nás totiž neustále nutí revidovat vlastní ideologické postoje. Proto vždy selhává systém jedné strany: není nucen zavčasu korigovat své chyby. Národ povstane proti vládě a tak či onak odstraní diktaturu, až když je příliš pozdě a chyby už nejdou napravit.

I tady můžeme najít paralely s tím, jak se dnes píše historie: s nasazením všech pák – v mnoha evropských zemích dokonce s pomocí trestního zákona – se potlačuje jakákoliv opozice, čímž je bráněno kritické konfrontaci. Takto pokřivené psaní historie zákonitě musí končit v mnoha slepých uličkách.

Svět, ve kterém veřejnost propuká v hysterii, když se mluví o určitých věcech, protože je taková diskuse skutečně či domněle výhodná pro politickou pravici, je vážně nemocný. To nemá nic společného s demokratickou diskusí, ale spíš jde o známku totalitní synchronizace veřejného mínění a myšlení celé společnosti.

P: No, já jsem nemyslel pravici jako takovou, ale *extrémní* pravici.

R: Vaše předchozí volba slov by byla omluvitelná, kdyby to byla výjimka. Bohužel to už je v Evropě nový zvyk, který ilustrují německé slogany jako „rock proti pravici", „justice proti pravici", „internet proti pravici" apod. Na veřejnosti se touto propagandou likviduje všechno, co je napravo od středu. A kdo definuje, kde leží střed?

Ale budiž, zaměřme se na extrémní pravici. A předpokládejme, že máte pravdu. Co potom navrhujete? Chcete omezit právo na svobodné, věcné vyjádření názoru a svobodu vědy, abyste zabránil možnému zneužití nějakého názoru nebo výsledků výzkumu? Chcete eliminovat ta nejzákladnější občanská práva jen proto, aby se nějací levičáci nebo sionisté cítili komfortněji, když nemusí čelit kritickým otázkám a eventuálnímu vyvrácení některých aspektů své ideologie? A od kdy je ideologický „komfort" občanské právo?

P: ...

R: Vy jdete přímo cestou podkopávání nejelementárnějších občanských práv. Kdo s konečnou platností rozhoduje, jaký názor je povolený a jaký ne? Kdo určí, jestli by se někdy něco mohlo zneužít nebo ne? S takovým přístupem byste drasticky změnil právní výklad občanských práv, která by se dala libovolně upravovat a překrucovat. A navíc dáváte extremis-

---

domujeme, a neuvědomujeme si je zejména tehdy, jestliže se stýkáme na univerzitě pouze mezi sebou. Jestliže jedinec, který je v této intelektové kategorii, má nějakým způsobem rozumět světu, má-li se v něm nějak pohybovat a má-li ho nějak uchopit, musí si ho drasticky zjednodušit. Těmto lidem – je to tedy polovina národa – uniká ona složitá mnohotvárnost, komplementarita, mnohoznačnost světa, a to, co z tohoto světa v jejich očích zbývá, se dá rozdělit na celkem jednoduché, většinou protipólné elementy. Někdy se tomu říká černobílé myšlení. Někdo je buď dobrý, nebo špatný... Podobně unikají i jiné komplikovanosti;" pozn. překl.

tům – ať už si pod tím představíme cokoliv – jednoduchý recept, jak si mohou zmonopolizovat každou diskuzi.

Předpokládejme, že zde mnou předložené důkazy odpovídají skutečnosti, což lze definitivně zjistit až po dlouhé, veřejné a věcné diskusi. Jaký argument pro ospravedlnění zákazu této možné pravdy můžete předložit? Existuje jediný argument, který by ospravedlňoval neustálou podporu lži?

P: Jak jste sám naznačoval, v těchto přednáškách jste se dostal za hranu toho, co je v mnoha evropských i některých neevropských zemích dovoleno. Nemají zákonů dbalí občané povinnost vyhýbat se zakázaným materiálům?

R: Demokracie může fungovat jen tehdy, když se občané kriticky podílejí na politické diskusi ve své zemi. Dejme tomu, že bychom se shodli na jedné věci: cenzorské zákony proti historikům – ať revizionistickým nebo ne – jsou ilegální, protože porušují občanská práva. Jak na to reagovat?

Odpovím na to citací klasického textu par excellence, konkrétně eseje „Občanská neposlušnost“ od Američana Henryho Davida Thoreau. Tato esej byla napsána v roce 1849 v reakci na útočnou válku Spojených států proti Mexiku s cílem dobýt Texas, a na protest proti otrokářství. Cituji (Thoreau 1981, str. 92, 94):

> „Nespravedlivé zákony jsou realitou a před námi jsou tři možnosti: podřídit se jim; usilovat o jejich změnu, ale dodržovat je až do doby, než bude této změny dosaženo; ihned je porušit. Za takové vlády jako je naše [demokratické] převládá postoj, že je nutno čekat a trpělivě přesvědčovat většinu, aby změny zákonů podpořila. Názor, podle kterého by revolta a snaha o nápravu mohla způsobit ještě více zla. Jenomže to je jen a jen chyba vlády; ta všechno zhoršuje. Proč nemá více snahy reformu pochopit a vytvořit pro ni podmínky? Proč si více neváží názorů osvícené menšiny? Proč naříká a klade odpor ještě před tím, než byla zasažena? Proč nevyzve své občany k většímu úsilí a k tomu, aby věnovali více pozornosti jejím omylům? Proč vlády vždy znovu ukřižují Krista, exkomunikují Koperníka a Luthera a prohlásí Washingtona a Franklina za rebely? […] Menšina je bezmocná a dokud se podřizuje většině, není dokonce ani menšinou; ale je neporazitelná, když se do věci vloží celou svou vahou. Kdyby se měl stát rozhodnout, jestli bude věznit všechny statečné muže a ženy, nebo se vzdá války a otroctví, zvolil by bez zaváhání. […] Pod vládou, která kohokoli nespravedlivě uvězní, je jediným místem pro spravedlivého člověka vězení.“

Jaká silná, odvážná slova! A není sám. Budu citovat dalšího giganta pokojné občanské neposlušnosti proti občanským vládám, Mahátmu Gándího:

> „Dokud existuje pověra, že se lidé mají podrobovat nespravedlivým zákonům, bude existovat i jejich otroctví.“ (Narayan 1969, str. 174)
>
> „Demokracie není stát, v němž se lidé chovají jako ovce. V demokracii je žárlivě střežena svoboda názoru a počínání jednotlivce.“ (Ministry… 1999, vol. 26, str. 246)
>
> „Jinak řečeno, skutečný demokrat je ten, kdo čistě nenásilnými prostředky brání svobodu svou, tudíž i své země a v konečném důsledku celého lidstva.“ (tamtéž, vol. 75, str. 249)

„Přál bych si dokázat všechny přesvědčit, že občanská neposlušnost je základní právo občana.“ […]

„Ale potlačovat občanskou neposlušnost je snaha uvěznit svědomí.“ […]

„Občanská neposlušnost se proto stává svatou povinností, když se stát stal nezákonným, nebo, což je totéž, zkaženým. […] Je to právo, kterého se nelze vzdát, aniž by se člověk vzdal své sebeúcty.“ (tamtéž, vol. 25, str. 391 ad.)

A to je naše situace! Samozřejmě: musí jít o *pokojnou* a *občanskou* neposlušnost. Pokud se budete držet hluboko v hranicích legality, tak postup tyranie nikdy nezastavíte. Když vložíte prst do otevřené rány, tak samozřejmě způsobíte bolest, ale jiná cesta není. Zneužívání moci se dá omezit nebo zastavit, jen když se razantně postavíte na odpor. Že potom mocní takové jednání prohlašují za nezákonné, je pro diktatury typické. Demokratické právní státy tolerují, ba i vyžadují kritiku a kontrolu moci.

Rád bych ještě jednou zdůraznil, o co vlastně jde. Během těchto přednášek jsem nedělal nic jiného, než že jsem citoval seriózní zdroje a vyvozoval z nich vědecké závěry. Přitom jsem se pohyboval v rámci občanských práv formálně garantovaných i všemi evropskými zeměmi stíhajícími revizionizmus, a rozhodně jsem tím neporušoval ničí práva.

A najednou přijde státní zástupce a tvrdí, že někoho pomlouvám, hanobím, nebo podněcuji nenávist. Jak může trestní právo stát nad základními lidskými právy? Úřady to ospravedlňují konceptem lidské důstojnosti, jak jsem už řekl, přestože také implicitně deklarují, že revizionisté nemají žádnou lidskou důstojnost hodnou ochrany. Podle nich revizionisté přímo či nepřímo tvrdí, že někteří Židé o svých zážitcích vypovídali lživě – což někteří skutečně dělali, ale nebyli a nejsou sami. Takové tvrzení pak údajně útočí na důstojnost Židů obecně.

P: Jak je to možné? To úřady tvrdí, že Židé – na rozdíl od všech ostatních lidí – nikdy nelžou?

R: Ne. Uvažují následovně: tvrzení, že holocaust je lež, některé lidi povede k tomu, že budou obviňovat nejpravděpodobnějšího viníka takové lži: Židy. Pak budou někteří lidé na strůjce této nejhorší lži pohlížet jako na nejhorší zlo, a tak jim někteří budou chtít upírat lidskou důstojnost novým pronásledováním.

P: Takovému vytváření obětních beránků a odvetám vůči dnešním Židům je skutečně třeba za všech okolností zabraňovat.

R: Jistě, ale to, co dělají úřady, je obviňování hlasatelů, revizionistů, za to, co by někdo mohl chtít dělat Židům ve vzdálené a hypotetické budoucnosti. To je obludné, protože historické tvrzení samo o sobě nemá žádný štvavý obsah.

Z toho vidíte, že v mnoha evropských zemích panují nezákonně vytvořené ústavní konflikty, podle nichž se občanská práva jedné skupiny (Židů) rozšiřují natolik, že omezují občanská práva jiných skupin (kritických občanů). Židé (a všichni, kteří v této problematice stojí na jejich straně) díky těmto „zákonům“ mohou překrucovat, zveličovat a lhát, jak se jim zachce, a nikdo jejich tvrzení nesmí zpochybňovat. To vůbec neznamená, že to také všichni Židé a jejich souputníci dělají. Jen to znamená, že jim projde v podstatě cokoliv, a to jistě není zrovna silný motiv k tomu být pravdomluvný, poctivý a upřímný. Takže tyto zákony jen zvětšují míru, rozsah a množství lží a přehánění, které chrání, čímž vzbuzují potřebu ještě větší kritiky a v konečném důsledku ji – tedy revizionizmus – vytváří. Je to začarovaný kruh.

Pokud je toto můj vědecký a seriózní názor demokratického občana, mám povinnost takové omezování občanských práv kritizovat. V tom případě to nejsem já, kdo jedná nezákon-

ně, ale úřady, které porušují Všeobecnou deklaraci lidských práv. Odvolávám se na lidské právo na svobodu myšlení, názoru a slova. Lidská práva zakotvená ve stanovách OSN.

P: Ale neukazuje rezoluce, kterou jste předtím citoval, že OSN tato práva revizionistům evidentně zaručovat nechce?

R: No a co? Co je to OSN? Když na to přijde, není to nic víc než organizace perzekuujících států! Potřebuji snad od ní na svá občanská práva povolení? Občanská práva jsou nezadatelná. Zbavit vás jich nemůže ani OSN!

P: Podle mého jste těmito přednáškami dosáhl jediné věci: dal jste nacistům argumenty, kterými mohou propagovat svou misantropickou politiku. Svými tvrzeními lákáte hnědé krysy z děr. To nemůže být v ničím zájmu.

R: Co by se stalo, kdybych se držel vaší rady a tyto přednášky nepořádal? Vážně si myslíte, že by „nacisté", ať už se jimi myslí kdokoliv, toto téma nechali plavat? Ve skutečnosti právě vaše volba slov – „hnědé krysy" – naznačuje váš misantropický postoj. Takové řeči se pokládají za doménu nacistů. Takže važte slova!

Pokud chcete zabránit zneužívání vědeckých znalostí, tak je naprosto kontraproduktivní bránit vědecké diskusi. Jednou z věcí, kterou historie vědy prokázala, je to, že vědecké znalosti nejde zakázat. Pokud tvrzení revizionistů nelze vyvrátit v otevřené a poctivé diskusi, tak se člověk musí starat o to, aby mainstreamoví vědci také využívali revizionistické pojetí a přinášeli plody tohoto výzkumu do své politické stáje. Tím zároveň zabráníte možnému zneužití revizionistického poznání.

Potlačování diskuse o nežádoucích tématech je ostatně důvod, proč obyvatelstvo totalitních zemí ztrácí důvěru ve vlastní stát. Takže pokud chceme zabránit totalitním trendům, musíme věcně diskutovat o tabuizovaných tématech a dávat je do služby demokracie, aby se zabránilo jejich zneužití.

P: Já mám po vašich přednáškách pocit, že to v koncentračních táborech nebylo zas tak špatné.

R: Když se masové vyhlazování zde probíranými metodami nedělo a zemřelo daleko méně lidí, než se předpokládalo, tak tato kapitola historie skutečně nevypadá tak hrozně, jak se doposud tvrdilo. Ale je to relativní. Neznamená to, že to nebylo zas tak špatné. „Tak špatné" není absolutní vyjádření a srovnávání je esencí vědeckého bádání.

P: Chápete, že jsou lidé konfrontovaní s revizionistickými tezemi šokovaní?

R: Ano, mně do mých 24 let také šokovaly. Ale víte co? Pokud dospějeme k závěru, že je s naší společností něco silně v nepořádku, není naší nejvyšší povinností burcovat, šokovat, vyvádět z míry a provokovat?

Proto na lavici svědků předvolávám samotného velkého Sókrata. Ten své spoluobčany ve starověkém Řecku dlouhá léta provokoval zkoumáním všeho nad zemí i pod ní. Štěstěnu pokoušel až příliš, když sžíravě kritizoval válčení generálů demokratických Athén proti Spartě. Obvinili ho z neuznávání bohů a kažení mládeže. Než musel vypít pohár bolehlavu, v projevu na svou obhajobu řekl mimo jiné toto (Popper, 1962, vol. 1, str. 194):

> „Něčím takovým [ovádem] učinil, zdá se, bůh mne a posadil mne na vaši obec, proto bez přestání celý den všude přisedávám a pobízím vás a jednoho každého přemlouvám i kárám. Nuže jiného takového se vám tak snadno nedostane, občané, avšak jestliže se dáte ode mne přesvědčiti, ušetříte mne. Ale možná, že byste mi snad v rozmrzelosti... dali ránu a bez rozmýšlení mě usmrtili, věříce Anytovi, pak byste asi ostatek života prospali, kdyby vám bůh ve své péči o vás neposlal někoho jiného."

To je zajímavá paralela s revizionizmem, jelikož americký historik a odpůrce revizionizmu Michael Shermer v jedné ze svých knih napsal, že francouzský revizionista Robert Faurisson je ovád, protože je nesmírně otravný svými nepohodlnými otázkami a obtěžujícím požadováním důkazů (Shermer 1997, str. 190).
Stejně jako Sokrates trvám na tom, že v dobách, jako je tato, je vědeckou povinností znepokojovat.
Ale podívejme se na to i z jiné perspektivy, protože věřím, že objektivně vzato neexistuje žádný důvod, proč být šokovaný tím, co revizionisté říkají. Důvod šoku spočívá v myšlení těch, kteří jsou šokovaní. Abychom si to vysvětlili: neměli by být všichni šťastní, že při velké nehodě nebo masakru nebyly tisíce mrtvých, ale jen hrstka, nebo že to byl výmysl? Hlavně blízcí lidí zasažených takovou tragédií by měli být bez sebe radostí, že osud jejich příbuzných nebo přátel nebyl tak hrozný, jak si mysleli.
Ve skutečnosti přitom pozorujeme pravý opak. Příbuzní obětí doslova lpí na tom, že se masakr stal přesně takto a ne jinak, a že zemřelo přesně tolik lidí, jak se oficiálně tvrdí. Nebudu se zabývat otázkou, jaké pohnutky mohou člověka vést k takovému postoji, neboť to je velmi diskutabilní. Je však zajímavé, že se nepřipouští ani útěcha příbuzných údajných pachatelů.
Důvodů je celá řada a vyžadují psychologický rozbor. Mezi důvody, proč se lidé brání dobrým zprávám, může patřit:

- Pokud se zásadně revidují některé události soudobé historie, může se zhroutit váš světonázor, který byl pro člověka doposud pohodlným přístavem, v němž se cítil dobře. Výsledný duševní nesoulad vyvolává neklid, kterému se člověk brání.
- Pokud připustíte, že jste byli obelháváni a nevšimli si toho, je to špatné pro vaše sebehodnocení. Takovému sebeobviňování se obvykle snažíme vyhnout.
- Když si uvědomíte, že by určitá historická tvrzení mohla být lživá, pak sami sebe můžete vidět na stejné úrovni jako lidi, které jste paušálně uráželi jako „nacisty“, „antisemity“, „hnědé krysy“, „extremisty“ a „blázny“. Takovému srovnání se člověk snaží vyhnout, i když to jde proti jeho zdravému rozumu. To je ostatně cílem pomlouvačné kampaně proti revizionistům.
- A konečně jen velmi málo lidí dokáže sebrat odvahu a houževnatost na to stát proti zdrcujícímu veřejnému mínění a snášet neustálé osočování svého okolí, ani nemluvě o ztrátě zaměstnání, finančnímu zruinování a soudních tahanicích.

P: Nebylo by lepší, než jste se začal zabývat tímto tématem, vyjasnit si názor na nelidskou ideologii a všechny zločiny Třetí říše a pak se od ní distancovat?
R: Je na každém, jestli se k tomu chce postavit takhle. Podle mého názoru však většinu lidí k tomuto antifašistickému rituálu vede jen Pavlovův reflex. Já se takových rituálů nedržím, protože jen málokdo ví, o čem skutečně mluví. Ale musím přiznat, že jsem se ideologií a každodenními věcmi Třetí říše zabýval jen povrchně, takže si ani nemohu nárokovat vynášet o Třetí říši jako takové komplexní soudy. Když ji posuzuji, musím přiznat, že vycházím z obrázku prezentovaného masmédii. Ten však nepokládám za nějak zvlášť objektivní.
P: Tak proč přednášíte?
R: Na dané téma jsem narazil vlastně náhodou. V první polovině 80. let jsem o tomto tématu poprvé diskutoval s jedním pánem, který měl napůl revizionistické názory. Styl jeho argumentace mě však odpuzoval, protože trval na tom, že byly „jen“ tři a ne šest milionů obětí.

Takové hrátky s čísly jsem pokládal za ztrátu času, protože na věci samotné nic neměnily. Nakonec mi v roce 1989 jeden přítel a člen FDP daroval německé vydání Rassinierovy knihy *Was ist Wahrheit?*[*] Vážný zájem o toto téma jsem získal až díky oné působivé knize a otevřeným diskusím se svým přítelem. Má vlastní činnost začala po vydání *Leuchterovy zprávy*. Když jsem pak na základě pověření jednoho advokáta dostal možnost přispět vlastním výzkumem, který jsem pak měl před soudem objasnit jako znalec – aspoň to tak bylo v plánu –, rychle jsem se dostal do soukolí společenského i trestněprávního pronásledování, které mě nakonec dohnalo k exilu.[385]

Důležitou motivací pro mou práci je nepochybně můj silně vyvinutý smysl pro spravedlnost, protože mě rozčiluje, že je nám bráněno klást otázky a zakazováno šířit nonkonformní odpovědi. Jsem šokován, když vidím, že v Německu i jiných evropských zemích opět pronásledují disidenty za názory. Nesmím zapomenout ani na mou neustálou snahu porozumět světu, v němž žijeme, takže jsem hnán zvědavostí a láskou k pravdě. Říkám tomu „Eros poznání", potěšení z objevování a poznávání. A konečně musí existovat důvod, proč je *právě* holocaust tabu naší doby. Sebemenší porušení tohoto tabu dohání celý svět historiků, právníků, politiků a médií k naprosté panice. Myslím, že revizionisté jsou tak neúprosně pronásledováni proto, že mocní vědí, že revizionisté zpochybňují ideologickou základnu, na níž spočívá jejich zneužívání moci – amorální základnu, abych použil jejich slovník. Ani toto téma nechci přenechat nějakým ideologům nebo polovzdělancům. Proto pokládám za svou povinnost zajišťovat, aby byly revizionistické práce seriózní, odborné a kvalifikovaně publikované. Tak to aspoň bylo do mého zatčení v roce 2005.

P: Nepodléháte nebezpečí, že vaše závěry budou jen výsledkem vašich zbožných přání?

R: Všichni jsme jen lidé a pro vědce je vyloučené zcela se oprostit od vlivů našich přání. Ale dělám vše pro to, abych se takových chyb nedopouštěl, protože bych tím jen lhal a škodil sám sobě. Druhá strana jakoukoliv chybu nemilosrdně využije. To by měl být dostatečný důvod, abych nepřinášel předem dané, požadované výsledky.

Revizionisté jsou navíc velmi ochotní kritizovat a opravovat chyby své i ostatních revizionistů. Mimochodem, často se jim vytýká, že publikují kvůli senzacechtivosti a finančnímu zisku. Když se však podíváte na osobní poměry a osudy většiny revizionistů, zjistíte, že publikování ani jiná veřejná revizionistická činnost většinou nepřináší nic jiného než finanční strádání a společenskou ostrakizaci. Revizionisté, mezi nimiž je mnoho idealistických akademiků, většinou zastávají své názory a dál setrvávají u své práce i navzdory těmto potížím, které mohou dokonce vyústit v rozvod a rozpad rodiny.

Pravda je tedy přesně opačná. Jen si vezměte pozornost, jaká se věnuje falešným historkám samozvaných přeživších holocaust, a uvědomte si, kolik miliard dolarů vydělává šoa byznys. Pak je hned jasné, která strana tohoto sporu vyrábí historky kvůli senzacechtivosti a finančnímu zisku.

Nakonec bych ještě jednou rád zdůraznil, že obhajování nějakých tezí, protože si vědec přeje, aby to byla pravda, je ze své podstaty nevědecké. Samozřejmě, každý vědec chce mít pravdu a vynakládá spoustu energie na to, aby dokázal, že ji také skutečně má. Tato konkurenční hra tezí a protitezí, vždy spočívající na vnímání reality konkrétním vědcem, je jedním z motorů vědeckého výzkumu. Je to také osobní emocionální angažovanost vědce spolu s přirozenou zvídavostí a hravostí, co rozšiřuje naše poznání. Práce se stává nevě-

[*] Co je pravda?; pozn. překl.

[385] Viz Rudolf 2003b, str. 297-419, jakož i www.germarrudolf.com.

deckou teprve tehdy, když vědci na podporu svých tvrzení hledají překroucené nebo zfalšované důkazy a ignorují protiargumenty. Situace je však taková, že státní moc jakékoliv diskusi o revizionistických tezích brání a mainstreamová historiografie, dokonce i v tématech netýkajících se holocaustu, musí akceptovat dlouhá desetiletí fabrikované důkazy a lži.

Takže kdo tu potom produkuje svá zbožná přání?

P: Co byste poradil obyčejným lidem?

R: Nenechte se strhávat k žádný radikálním výkřikům, protože tím jen škodíte sobě i revizionizmu. Nezapomínejte, že jsme odkázáni na dodržování našich lidských práv, a proto nikdy nepodléhejte pokušení odpírat lidská práva našim odpůrcům, protože se vám to dříve nebo později vrátí. Nikdy neodpírejte jiným, co požadujete sami pro sebe! Vezměte si k srdci slova Immanuela Kanta (1981, str. 30):

> „Jednej vždy tak, aby se maxima tvé vůle mohla stát principem všeobecného zákonodárství."

Také se držím Lutherova:

> „Zde stojím a jinak nemohu. Bůh mi pomáhej!"

A Ulricha von Hutten:

„Odvážil jsem se!"

Poděkování

Původně jsme s mým přítelem Jürgenem Grafem plánovali, že tuto knihu napíšeme spolu, ale kvůli jeho mimořádnému vytížení jsme se tohoto úmyslu museli vzdát. Jürgen si však našel čas na kritické prostudování rukopisu, korektury a návrhy na doplnění, za které mu děkuji.

Ještě mnohem důležitější byl stěžejní historický a forenzní výzkum Carla Mattogna, na němž jsem tuto knihu postavil. Bez Carlova výzkumu by tato kniha nebyla. Stejně tak by ovšem Carlovy práce byly jen stěží dostupné německo a anglickojazyčným čtenářům, nebýt toho, že Jürgen Graf přeložil mnohé jeho práce z italštiny do němčiny a angličtiny. A protože v Itálii čte Carlovy knihy jen málokdo, mám tu čest publikovat jeho práce anglicky a německy, což ho, jak doufám, povzbuzuje, aby ve svém důležitém výzkumu pokračoval.

Trio Carlo Mattogno (výzkumník), Jürgen Graf (výzkumník a překladatel) a Germar Rudolf (výzkumník a vydavatel) je to nejproduktivnější, co revizionizmus holocaustu doposud měl. Jakmile mě v roce 2005 zlikvidovali, produktivita strmě klesla. V současnosti se k nám ale přidávají další, a tak se karta začíná obracet.

To neznamená, že bych jakkoliv snižoval přínos mnoha jiných kritických historiků, na jejichž dílech jsem tyto přednášky postavil rovněž. Je jich tolik, že je zde nemohu všechny jmenovat, proto vám touto cestou děkuji všem společně. Vy víte, komu z vás patří dík.

Také děkuji všem překladatelům, kteří se nabídli a pomohli mi tuto knihu vydat i anglicky: Regině Belserové, Jamesi Damonovi, Henrymu Gardnerovi, Carlosi Porterovi a rodině mého vzácného přítele, dr. Fredricka Tobena.

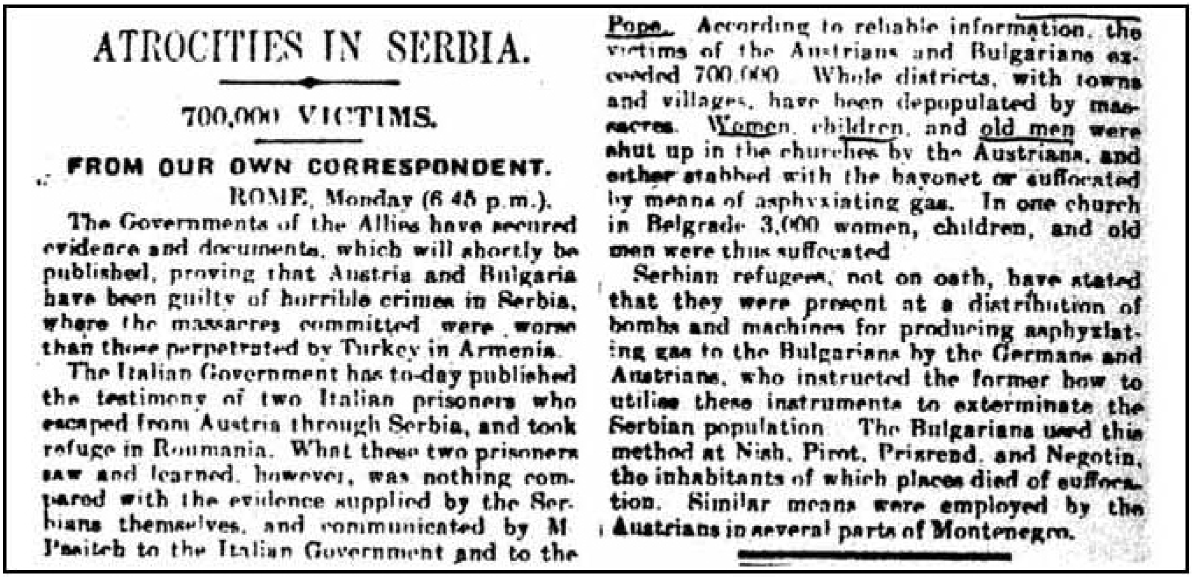
Srdečný dík patří Thomasi Daltonovi, jehož korektorské schopnosti v tomto novém vydání napomohly zachytit současný stav poznání a upravit knihu pro anglickojazyčný trh. Tvrdil, že první vydání bylo příliš germanocentrické. Tak už není. Stěžujte si u něj ☺.

A konečně děkuji své manželce, která byla během práce na prvním vydání počátkem roku 2005 shovívavá, když jsem na knize nepracoval jen v kanceláři, ale i doma, aby byla včas hotová. Celý projekt jsem dokončil těsně před mým zatčením...

Germar Rudolf

Dodatky

1. Dokumenty

ATROCITIES IN SERBIA.

700,000 VICTIMS.

FROM OUR OWN CORRESPONDENT.

ROME, Monday (6.45 p.m.).

The Governments of the Allies have secured evidence and documents, which will shortly be published, proving that Austria and Bulgaria have been guilty of horrible crimes in Serbia, where the massacres committed were worse than those perpetrated by Turkey in Armenia.

The Italian Government has to-day published the testimony of two Italian prisoners who escaped from Austria through Serbia, and took refuge in Roumania. What these two prisoners saw and learned, however, was nothing compared with the evidence supplied by the Serbians themselves, and communicated by M. Pasitch to the Italian Government and to the Pope. According to reliable information, the victims of the Austrians and Bulgarians exceeded 700,000. Whole districts, with towns and villages, have been depopulated by massacres. Women, children, and old men were shut up in the churches by the Austrians, and either stabbed with the bayonet or suffocated by means of asphyxiating gas. In one church in Belgrade 3,000 women, children, and old men were thus suffocated.

Serbian refugees, not on oath, have stated that they were present at a distribution of bombs and machines for producing asphyxiating gas to the Bulgarians by the Germans and Austrians, who instructed the former how to utilise these instruments to exterminate the Serbian population. The Bulgarians used this method at Nish, Pirot, Prisrend, and Negotin, the inhabitants of which places died of suffocation. Similar means were employed by the Austrians in several parts of Montenegro.

Obr. 144: „Podle spolehlivých informací počet obětí Rakušanů a Bulharů přesáhl 700 000. Masakry vylidnily celé okresy s městy a vesnicemi. Rakušané zavírali ženy, děti a staré do kostelů, kde je buď bodali bajonety nebo dusili plynem." *The Daily Telegraph*, 22. března 1916, str. 7.

GERMANS MURDER 700,000 JEWS IN POLAND

TRAVELLING GAS CHAMBERS

DAILY TELEGRAPH REPORTER

More than 700,000 Polish Jews have been slaughtered by the Germans in the greatest massacre in the world's history. In addition, a system of starvation is being carried out in which the number of deaths, on the admission of the Germans themselves, bids fair to be almost as large.

The most gruesome details of mass killing, even to the use of poison gas, are revealed in a report sent secretly to Mr. S. Zygielboim, Jewish representative on the Polish National Council in London, by an active group in Poland. It is strongly felt that action should be taken to prevent Hitler from carrying out his threat that five minutes

Obr. 145: *The Daily Telegraph*, 25. června 1943, str. 5. **Obr. 146:** *The Jewish Press*, 21. února 1991.

582 THE AMERICAN HEBREW October 31, 1919

The Crucifixion of Jews Must Stop!

By MARTIN H. GLYNN

(Former Governor of the State of N. Y.)

From across the sea six million men and women call to us for help, and eight hundred thousand little children cry for bread.

These children, these men and women are our fellow-members of the human family, with the same claim on life as we, the same susceptibility to the winter's cold, the same propensity to death before the fangs of hunger. Within them reside the illimitable possibilities for the advancement of the human race as naturally would reside in six million human beings. *We may not be their keepers but we ought to be their helpers.*

In the face of death, in the throes of starvation there is no place for mental distinctions of creed, no place for physical differentiations of race. In this catastrophe, when six million human beings are being whirled toward the grave by a cruel and relentless fate, only the most idealistic promptings of human nature should sway the heart and move the hand.

Six million men and women are dying from lack of the necessaries of life; eight hundred thousand children cry for bread. And this fate is upon them through no fault of their own, through no transgression of the laws of God or man; but through the awful tyranny of war and a bigoted lust for Jewish blood.

In this threatened holocaust of human life, forgotten are the niceties of philosophical distinction, forgotten are the differences of historical interpretation; and the determination to help the helpless, to shelter the homeless, to clothe the naked and to feed the hungry becomes a religion at whose altar men of every race can worship and women of every creed can kneel. In this calamity the temporalities of man's fashionings fall away before the eternal verities of life, and we awaken to the fact that from the hands of one God we all come and before the tribunal of one God we all must stand on the day of final reckoning. And when that reckoning comes mere profession of lips will not weigh a pennyweight; but deeds, mere intangible deeds, deeds that dry the tear of sorrow and allay the pain of anguish, deeds that with the spirit of the Good Samaritan pour oil and wine in wounds and find sustenance and shelter for the suffering and the stricken, will outweigh all the stars in the heavens, all the waters in the seas, all the rocks and metals in all the celestian globes that revolve in the firmament around us.

Race is a matter of accident; creed, partly a matter of inheritance, partly a matter of environment, partly one's method of ratiocination; but our physical wants and corporeal needs are implanted in all of us by the hand of God, and the man or woman who can, and will not, hear the cry of the starving; who can, and will not, take heed of the wail of the dying; who can, and will not, stretch forth a helping hand to those who sink beneath the waves of adversity is an assassin of nature's finest instincts, a traitor to the cause of the human family and an abjurer of the natural law written upon the tablets of every human heart by the finger of God himself.

And so in the spirit that turned the poor widow's votive offering of copper into silver, and the silver into gold when placed upon God's altar, the people of this country are called upon to sanctify their money by giving $35,000,000 in the name of the humanity of Moses to six million famished men and women.

Six million men and women are dying —eight hundred thousand little children are crying for bread.

And why?

Because of a war to lay Autocracy in the dust and give Democracy the sceptre of the Just.

And in that war for democracy 200,000 Jewish lads from the United States fought beneath the Stars and Stripes. In the 77th Division alone there were 14,000 of them, and in Argonne Forest this division captured 54 German guns. This shows that at Argonne the Jewish boys from the United States fought for democracy as Joshua fought against the Amalekites on the plains of Abraham. In an address on the so-called "Lost Battalion," led by Colonel Whittlesey of Pittsfield, Major-General Alexander shows the fighting stuff these Jewish boys were made of. In some way or another Whittlesey's command was surrounded. They were short of rations. They tried to get word back to the rear telling of their plight. They tried and they tried, but their men never got through. Paralysis and stupefaction and despair were in the air. And when the hour was darkest and all seemed lost, a soldier lad stepped forward, and said to Col. Whittlesey: "I will try to get through." He tried, he was wounded, he had to creep and crawl, but he got through. To-day he wears the Distinguished Service Cross and his name is

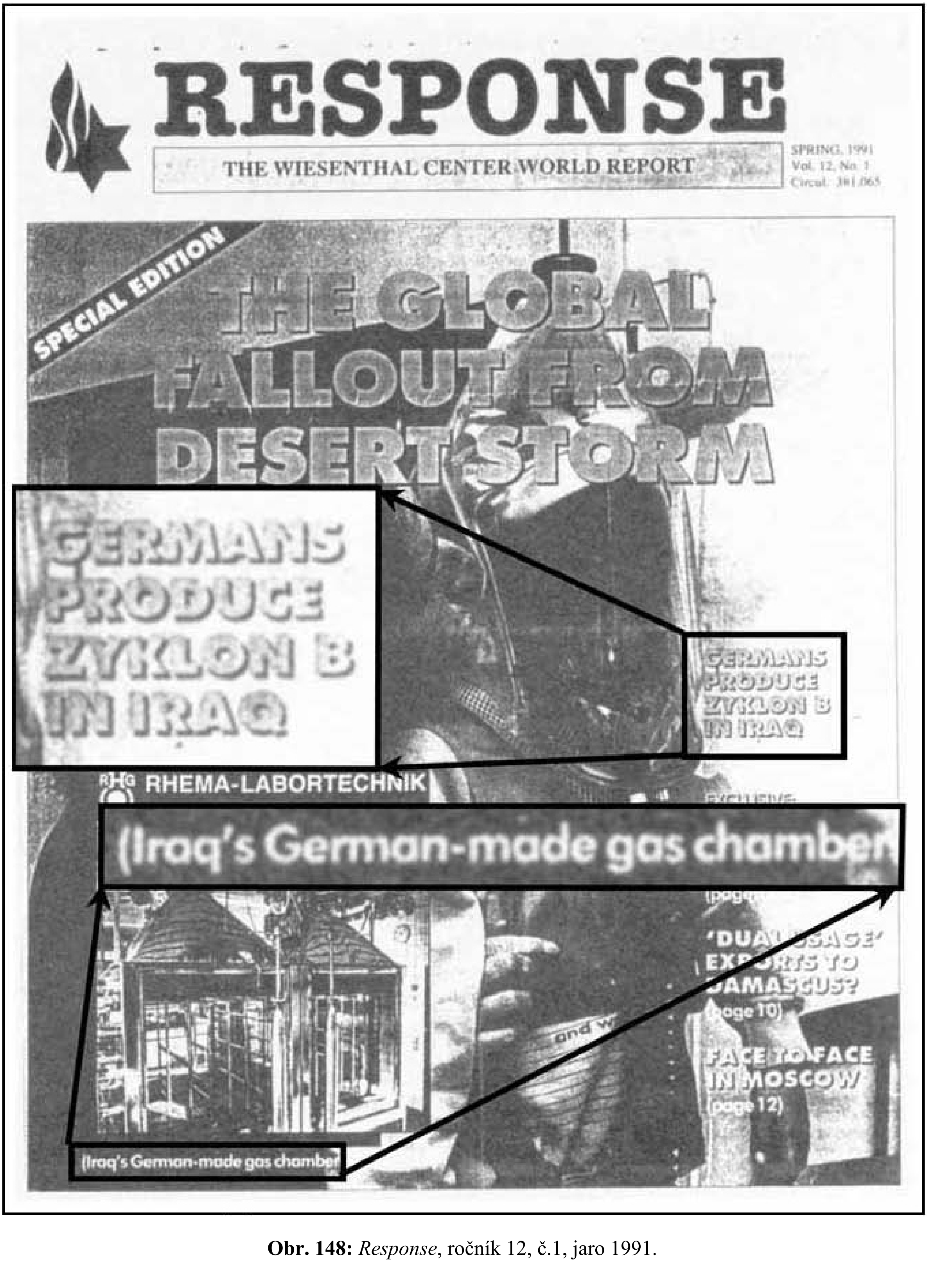
ABRAHAM KROTOSHINSKY.

Because of this war for Democracy six million Jewish men and women are starving across the seas; eight hundred thousand Jewish babies are crying for bread.

WHITHER?

Obr. 147: Zpoza moře k nám volá šest milionů mužů a žen o pomoc […] šesti milionech lidských bytostí. […] Šest milionů mužů a žen umírá […] v hrozícím holocaustu lidského života […] šest milionů vyhladovělých mužů a žen. Šest milionů mužů a žen umírá […]“
The American Hebrew, 31. října 1919, str. 582. Martin H. Glynn byl od 17. října 1913 do 31. prosince 1914 guvernérem státu New York.

Obr. 148: *Response*, ročník 12, č.1, jaro 1991.

Jestli má být válka v Kuvajtu, bylo téma hlasitě rozebírané po celém světě. Tato debata vzala rázný obrat, hlavně ve Spojených státech, na základě zpráv o neuvěřitelných zvěrstvech páchaných v Kuvajtu iráckou armádou. Jedna 15letá kuvajtská dívka vyprávěla mrazivou zprávu o dětech vyhazovaných iráckými vojáky z inkubátorů. Rok po válce v Perském zálivu se Konrad Ebel a Mattias Werth na tuto dívku a její příběh podívali znovu (záběr: plačící dívka Nayirah jako očitý svědek před výborem pro lidská práva v Radě bezpečnosti OSN):

„*Viděla jsem irácké vojáky. Přišli do nemocnice a vyhazovali děťátka z inkubátorů. Pak ty inkubátory odnesli a nechali děťátka umírat na studené podlaze. Bylo to strašné!*“

(Záběr: svědkyně v slzách před Radou bezpečnosti stále znova a znova přerušuje výpověď, zajíká se a utírá si slzy.)

Všichni ve výboru pro lidská práva byli otřeseni popisem toho, co byly asi nejkrutější činy Husajnových vojáků. Zpráva Nayirah měla obrovský dopad. Mluvil o tom i zděšený prezident Bush [starší] (záběr: Bush mluví s vojáky v Saúdské Arábii):

„*Vyrvávali děti z inkubátorů a pohazovali je po podlaze jak štěpiny*.“

(Záběr: malé hroby pro údajně zavražděné kojence.)

Záběry dokazují, že se Saddám Husajn chová jako druhý Hitler a jeho vojáci jsou zbabělí zabijáci dětí. (Záběr: před Radou bezpečnosti vypovídá kuvajtský chirurg, dr. Ibrahim):

„*Nejtěžší bylo ty děti pohřbívat. Sám jsem pohřbil 40 dětí, vyházených vojáky z inkubátorů.*“

Dva dny poté Rada bezpečnosti OSN hlasováním schvaluje vojenskou operaci proti Iráku. Amnesty International hovoří o 312 zavražděných dětech.

Americký kongres mezitím rokuje o tom, zda jít do války (záběr: kongresman za řečnickým pultem):

„*Nastal čas zastavit agresi tohoto nelítostného diktátora, jehož vojáci probodávají těhotné ženy a vyrvávají děti z inkubátorů.*“

Kongres pod vlivem toho všeho nakonec těsnou většinou schvaluje válku! (Záběr: dr. David Chiu.) Toto je dr. David Chiu, inženýr biomedicíny. Světová zdravotnická organizace (WHO) ho vyslala do Kuvajtu, aby vyhodnotil rozsah zkázy. Prohlédl si několik operačních a porodních sálů. Jeho překvapivý závěr zní: historka o inkubátorech je naprosto smyšlená!

„*Cítil jsem se podvedený. Byl jsem překvapený, když jsem viděl spoustu inkubátorů. Zeptal jsem se našeho průvodce, co se stalo a jestli je ta událost, o níž nám vykládali, pravdivá. Řekl, že nebyl odnesen ani jeden inkubátor, že se celá ta věc vůbec nestala.*“

Podle zjištění dr. Chiu zmizela jen nějaká zubařská křesla (záběr: zubní ordinace bez křesel).

Údajně demontované inkubátory byly stále na svém místě a službu konající lékař na otázku, zda Iráčané vyhazovali děti z inkubátorů, jasně řekl „ne!“ (záběr: dr. Soa Ben Essa říká „ne“).

Opravuje se i John Stiles z Amnesty International:

„*Mluvili jsme s víc než desítkou doktorů různých národností, kteří byli v Kuvajtu přesně v té době, ale nemohli tu historku potvrdit. Uvědomili jsme si, že se to nemohlo stát.*“

Ale jak mohl tento výmysl o kuvajtských inkubátorech vzniknout a ovlivnit rozhodnutí ve prospěch války?

Odpověď jsme našli na newyorském Manhattanu u společnosti Hill and Knowlton, největší americké PR firmy. Jejich byznysem je profesionální manipulace s názory. Hill and Knowlton pro Kuvajt zorganizovala kampaň za bezpodmínečný souhlas amerického národa s jeho vojenským osvobozením. Rozpočet: 10 milionů dolarů. Hill and Knowlton k tomu použila metody, které se předtím testovaly pro Pepsi-Colu (záběr: testovací pracovníci hodnotí emoce při pohledu na různé obrázky). Počítač ukazuje pozitivní a negativní reakce veřejnosti při pohledu na různé věci. Také prezident Bush používá tuto metodu ve válce slov během svých volebních kampaní. V případě Iráku se tato metoda použila ke zformování veřejného mínění (záběr: zaměstnanec vysvětluje postup: v pozadí běží projev prezidenta Bushe s křivkou ukazující reakce testovaného publika):

„*Každému jsme dali malý vysílač o velikosti do dlaně, kterým mohli dávat najevo, jestli je jejich reakce na ukazovanou věc souhlasná nebo ne. Počítač nám pak na obrazovce říká, jestli, například, Američané schvalují nebo neschvalují, co říká prezident.*“

Kuvajt chtěl zjistit, čeho by se Američané nejvíc děsili. Výsledek byl: vraždění nemluvňat! To byl původ inkubátorové lži.

„*Cílem naší práce byla otázka: jak mohu lidmi emocionálně pohnout k tomu, aby podporovali akci OSN na vyhnání Iráčanů? A jaké emoce u lidí vyvolají přesvědčení, že je Saddám Husajn šílenec, který zabíjí vlastní lidi a je dost agresivní na to, aby s ním byly ještě větší problémy?*“

Svobodný Kuvajt za 10 milionů dolarů!

Takto se veřejné mínění v Americe mobilizovalo na osvobození Kuvajtu. Hill and Knowlton vytrénovala tzv. očité svědky na veřejná vystoupení […] (záběr: Thomas Ross z Hill and Knowlton):

„*Fyzicky se náš úkol omezoval na to pomoci lidem vypadat jako ‚svědci‘ a podávat výpovědi solidní angličtinou, aby jim každý rozuměl.*“

Takže jediné, co jste dělali, bylo, že jste jim pomáhali s překlady?

„*No, pomáhali jsme s překladem a pomáhali jsme jim se zkouškami na jejich vystoupení, a připravovali jsme je na různé otázky, které by mohly zaznít.*“

(Záběr: uplakaná svědkyně před komisí OSN pro lidská práva). Evidentně byla dobře vytrénovaná:

„*Bylo to strašné! Pořád jsem musela myslet na mého malého novorozeného synovce, který už byl možná také mrtvý!*“

Za ní údajně neutrální divák a pozorovatel (záběr). To je její otec, kuvajtský velvyslanec v USA. To mohl těžko někdo vědět (záběr: fotografie Nayirah, na níž vypadá normálně). Výbor ji zkrátka považoval za dětského uprchlíka. Jenže patřila do královské rodiny emíra Al Sabah. Věděli členové komise pro lidská práva, kdo skutečně je? Kolik lidí vědělo, že je dcerou velvyslance? (Záběr: John Porter před komisí pro lidská práva):

„*Já ne!*“

Je tu ještě jeden údajně spolehlivý svědek, který před Radou bezpečnosti OSN lhal: dr. Ibrahim. Ve skutečnosti to je zubař jménem dr. Behbehani. Po válce historku s inkubátory popřel.

„*Ne, tu věc kolem inkubátorů nemohu potvrdit.*“

Takže jste nic neviděl?

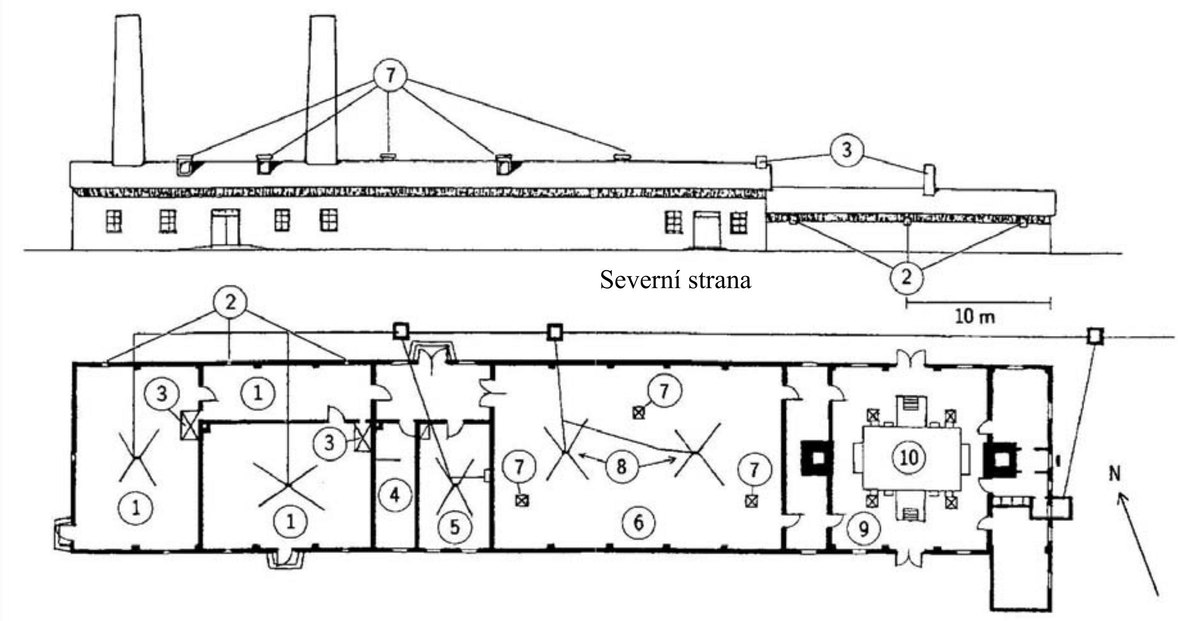
„*Ne, nic!*“

Jenže to už bylo po všem. Lži Hill and Knowlton sehrály rozhodující roli v získávání Američanů pro válku a vyslání vojáků do Kuvajtu. Bylo zaplacení 10 milionů dolarů Hill and Knowlton Kuvajťany dobrá investice? (Záběr: Thomas Ross z Hill and Knowlton):

„*Velmi dobrá investice!*“

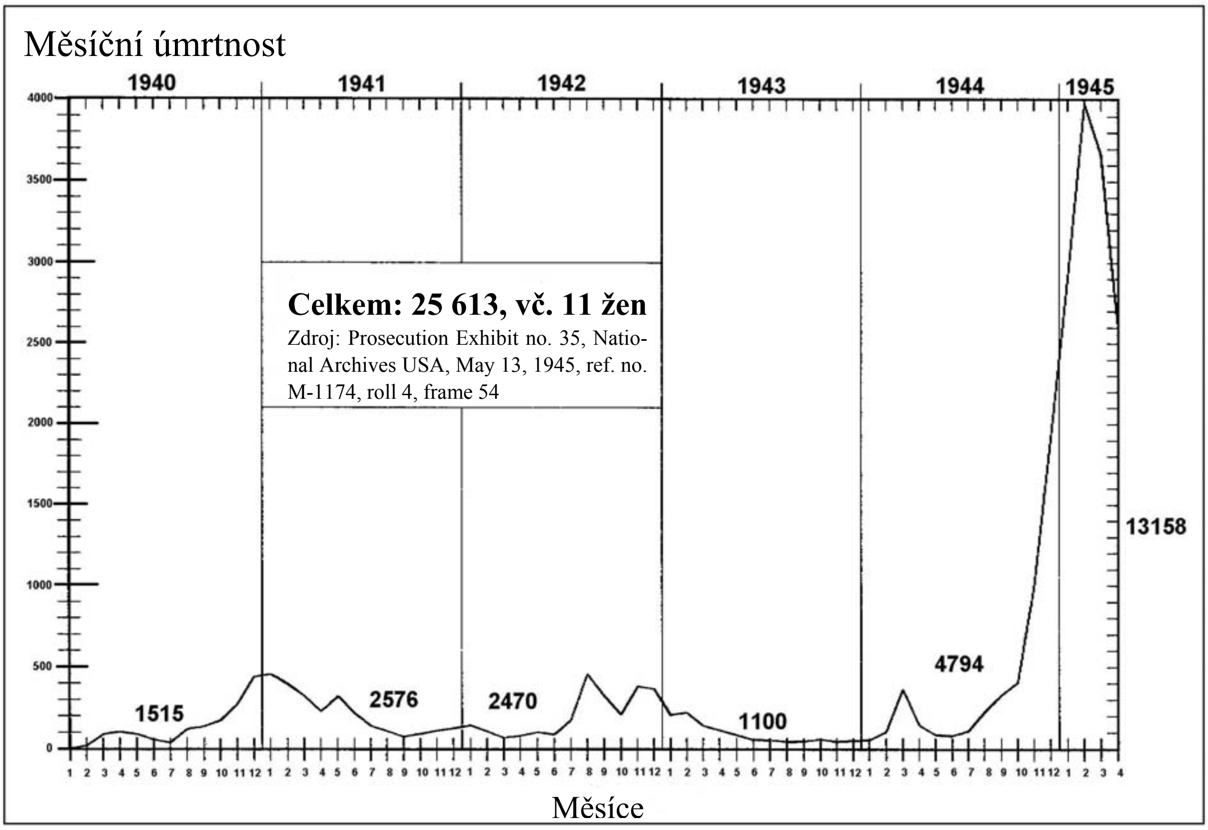
Tabulka 26: Údaje registrovaných vězňů ve věku nad 80 let, kteří zemřeli v Osvětimi (den/měsíc/rok).						
#	JMÉNO	NAROZENÍ	ÚMRTÍ	MÍSTO NA-ROZENÍ	POSLEDNÍ BYDLIŠTĚ	VÍRA
90	Königsteinová, Anna Sára	30/12/1852	27/12/1943	Polešovice	Terezín	židovská
90	Růžičková, Marie	10/12/1852	2/05/1943	Klatovy	Velká Dobrá	katolická
89	Hoffmann, Josef	12/08/1852	22/06/1942	Vrútky	Vrútky	židovská
88	Strauss, Arnold	29/12/1853	22/06/1942	Bobrov	Banská Bystrica	židovská
88	Herzberg, Johann	25/12/1854	07/04/1943	Wöllnitz	Gotenhafen	katolická
87	Zagolkin, Nikifor	–/–/1856	05/12/1943	Styriki	Styriki	řec. ortod.
87	Horvath, Anna	07/03/1856	10/05/1943	Schreibersdorf	Althodis	katolická
86	Kannengießer, Leopold	10/08/1855	14/07/1942	Neu Sandez	Prešov	židovská
86	Strukow, Praskowja	–/–/1857	09/11/1943	Wierieczi	Kalzy	řec. ortod.
86	Strojny, Jozefa	23/02/1857	08/11/1943	Sulejow	Litzmannstadt	katolická
86	Kreutz, Elisabeth	03/04/1857	31/07/1943	Römershausen	Dortmund	evangelická
85	Zegolkin, Domna	–/–/1858	23/12/1943	Malchaty	Lopatki	řec. ortod.
85	Laski, Apolonia	–/–/1858	21/12/1943	Dubowik	Sawin Dub	řec. ortod.
85	Karpowicz, Wasilij	–/–/1858	09/11/1943	Borisow	Borisow	řec. ortod.
85	Berousková, Cecílie	04/10/1857	31/03/1943	Frauenberg	Bystrovany	katolická
85	Weiß, Eva	04/01/1858	04/05/1943	Gehaus	Unterrückersbach	katolická
85	Petermann, Maria	01/02/1858	26/05/1943	Sennheim	Berlin	katolická
84	Grysimienko, Achriem	–/–/1859	09/12/1943	Lipinki	–	neznámá
84	Wesolowski, Malgorzata	–/–/1859	18/11/1943	Witonia	Litzmannstadt	katolická
84	Jonasz, Moric	17/06/1858	23/06/1942	Lest	Banská Bystrica	židovská
83	Spindler, Blondina J.	22/07/1859	22/06/1943	Gnotzheim	Filzingen	katolická
83	Baranow, Anastasija	–/–/1860	01/11/1943	Dworiszcza	Jakowlewo	řec. ortod.
83	Schkomarovská, Ester S.	00/03/1860	30/12/1943	Kyjov	Terezín	židovská
83	Bardaczow, Nikita	00/05/1860	08/10/1943	Plaszkowo	Plaszkowo	řec. ortod.
83	Weiss, Moritz	07/03/1859	14/07/1942	Ilwes	Prešov	židovská
83	Prager, Reinhold	02/02/1860	12/04/1943	Sankt Sanglow	Munich-Bernsdorf	evangelická
83	Schneck, Kreszentia	10/02/1860	16/04/1943	Rohrdorf	Ravensburg-Um.	katolická
83	Frank, Max	10/05/1859	25/06/1942	Velké Šúrovce	Piešťany	židovská
83	Heimanová, Ernestine	08/04/1859	22/04/1942	Bánovce n. B.	Trenčín	židovská
83	Rostalski, Jadwiga	25/10/1860	01/11/1943	Falkenhof	Litzmannstadt	katolická
82	Friedrich, Theodor	04/10/1860	03/06/1943	Groß-Küdde	Berlin	katolická
82	Horvath, Ignaz	27/09/1860	06/05/1943	Zahling	Zahling	katolická
82	Buriansky, Marie	11/11/1860	16/03/1943	Brockesdorf	Stadt-Liebau	katolická
82	Knopf, Agnes Sara	28/11/1861	30/12/1943	Neznámé	Terezín	neznámá
82	Rosenberg, Elisabeth	21/04/1861	10/05/1943	Klein-Wanzl.	Berlin-Marzahn	katolická
81	Welkewitz, Chana Sara	20/01/1862	30/12/1943	Neznámé	Terezín	neznámá
81	Sommerová, Lucie Sára	03/04/1862	30/12/1943	Roudnice n. L.	Terezín	židovská
81	Vohryzek, Leopold	30/03/1862	22/12/1943	Hermannstadt	Terezín	židovská
81	Richter, Chaim	18/08/1860	01/03/1942	Krenau	Krenau	židovská
81	Herrmann, Katharina	28/03/1862	08/10/1943	Eisenau	Sielanki	katolická
81	Holomek, Johann	26/09/1861	31/03/1943	Napajedla	Napajedla Zigeun.	katolická
81	Bello, Martin	25/03/1862	21/07/1943	Niederfinow	Halle/Saale	katolická
81	Pollak, Josef	20/01/1861	26/04/1942	Rajec	Rajec	židovská
81	Neumann, Betti	28/09/1862	30/12/1943	Neznámé	Neznámé	neznámá
81	Szewczyk, Zdzislaw	27/10/1862	18/12/1943	Tarnobrzeg	Mosina	katolická
81	Gruszczynski, Maria	16/06/1862	21/07/1943	Klonowa	Litzmannstadt-Ch.	katolická
81	Subrt, Nepomucena	21/06/1862	25/07/1943	Swatoborschitz	Tscheloschnitz	katolická
81	Brüllová, Johanna Sára	29/11/1862	30/12/1943	Neznámé	Terezín	neznámá
81	Eiser, Johanna	09/05/1861	02/06/1942	Nositz	Rajetz	židovská
80	Sojková, Berta Sára	01/01/1863	27/12/1943	Mladá Boleslav	Terezín	židovská
80	Stopnicki, Michal	31/08/1860	25/08/1941	Stare Stawy	Jaslo	katolická
80	Dirnfeld, Israel	00/07/1861	24/06/1942	Nitra	Nitra	židovská
80	Pietrowicz, Anton	–/–/1863	18/12/1943	Suchopiatowa	Suchopiatowa	řec. ortod.
80	Waitz, Karl	15/06/1862	06/05/1943	Pleil	Graz	katolická
80	Spakow, Tatjana	–/–/1863	15/11/1943	Stiriki	Lopatki	řec. ortod.

#	JMÉNO	NAROZENÍ	ÚMRTÍ	MÍSTO NA-ROZENÍ	POSLEDNÍ BYDLIŠTĚ	VÍRA
80	Szubrow, Tatjana	–/–/1863	27/10/1943	Bobruszki	Bielikow	řec. ortod.
80	Orieszenko, Andriej	–/–/1863	07/10/1943	Chabaty	Chabaty	řec. ortod.
80	Stefaniak, Wiktoria	14/10/1862	19/06/1943	Garz	Komsdorf	katolická
80	Jelinski, Jozefa	12/03/1863	15/11/1943	Czestochowa	Lodž	katolická
80	Pohl, Wilhelm	13/09/1862	07/05/1943	Benešov	Teplice-Šanov	katolická
80	Rotholz, Louis Israel	12/07/1862	13/02/1943	Pyritz	Berlín	židovská
80	Stein, Rudolf	01/01/1863	03/07/1943	Vratislav	Bremen	katolická
80	Graczek, Marja	16/07/1863	26/12/1943	Salzberg	Jaworzno	katolická
80	Karoly, Juliana	12/01/1863	20/06/1943	Mönchmeierhof	Spitzzicken	katolická
80	Daniel, Josef	16/02/1863	09/07/1943	Bílovice	Bílovice	katolická
80	Herzberger, Oswald J.H.	07/02/1863	23/06/1943	Striegau	Neumünster	evangelická
80	Seryneková, Beatrix	–/–/1863	04/05/1943	Milčice	Plzeň	katolická
80	Wagnerová, Emilie Sára	25/11/1863	28/12/1943	Slatina u Kladna	Terezín	židovská

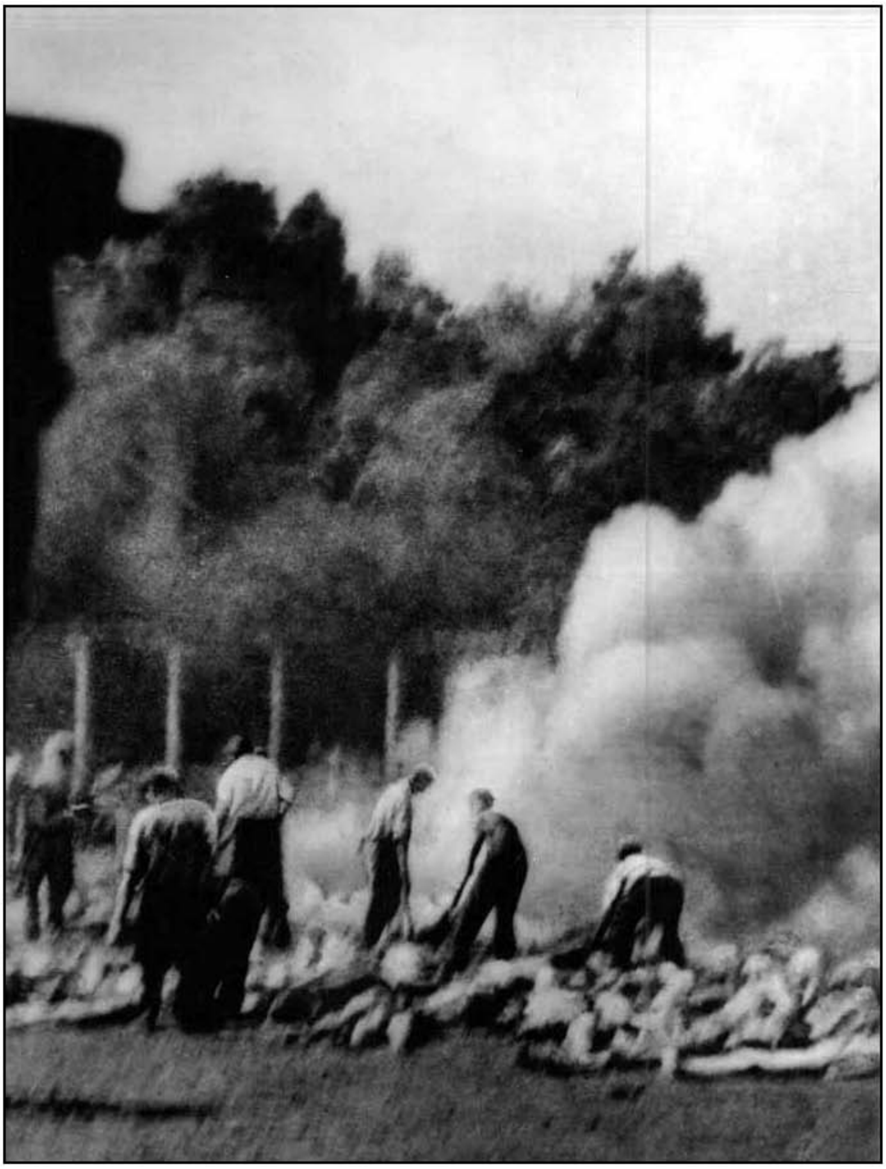

Obr. 149: Pohled v bokorysu severní strany a půdorysu na krematorium IV a V (zrcadlově) v táboře Osvětim II/Březinka.

1: Údajná plynová komora, skutečný účel doposud neznámý; 2: údajné vhazovací otvory pro cyklon B; 3: ohřívače; 4: sklad koksu; 5: lékařský pokoj; 6: márnice; 7: větrací komíny márnice a pecní místnosti – ale ne údajných „plynových komor“!; 8: odtoky; 9: místnost s pecemi; 10: kremační pece.

Obr. 150: Úmrtnost v koncentračním táboře Dachau podle materiálů předložených po válce USA.

Obr. 151: Údajná fotografie pořízená v Osvětimi-Březince před krematoriem V, zachycující prostranství severně od budovy. Evidentně se však jedná buď o vyfotografovanou kresbu, nebo silně vyretušovanou fotografii (Pressac 1989, str. 422).

2. Hodnosti SS a jejich armádní ekvivalenty

SS/Waffen-SS	**Americká armáda**	**Česká armáda**
Reichsführer (říšský vůdce SS)	Stabschef (náčelník štábu)	–
Oberstgruppenführer	General of the Army	armádní generál
Obergruppenführer	General	generálplukovník
Gruppenführer	Lieutenant General	generálporučík
Brigadeführer	Brigadier General	generálmajor
Oberführer	Colonel	plukovník
Standartenführer	Colonel	plukovník
Obersturmbannführer	Lieutenant Colonel	podplukovník
Sturmbannführer	Major	major
Hauptsturmführer	Captain	kapitán
Obersturmführer	First Lieutenant	nadporučík
Untersturmführer	Second Lieutenant	poručík
Sturmscharführer	First Sergeant	–
Hauptscharführer	Master Sergeant	podporučík
Oberscharführer	Technical Sergeant	praporčík
Scharführer	Staff Sergeant	rotný
Unterscharführer	Sergeant	četař
Rottenführer	Corporal	desátník
Sturmmann	Private First Class	svobodník
SS-Mann	Private	vojín

3. Zkratky

AA	Auswärtiges Amt, ministerstvo zahraničí
ABC	American Broadcasting Corporation, televizní stanice
ADL	Anti-Defamation League, Liga proti pomluvám
	AEG, Allgemeine Eletricitäts Gesellschaft, německá firma vyrábějící elektronická a elektrická zařízení
AG	Aktiengesellschaft, akciová společnost
AI	Amnesty International
APMO	Archiwum Państwowego Muzeum w Oświęcimiu, archiv státního muzea Osvětim
ARD	Arbeitsgemeinschaft der öffentlich-rechtlichen Rundfunkanstalten der Bundesrepublik Deutschland, konsorcium německých veřejnoprávních stanic
BAK	Bundesarchiv Koblenz, německý spolkový archiv
BASF	Badische Anilin- und Soda-Fabrik, německá chemička
BBC	British Broadcasting Corporation, televizní stanice
BGH	Bundesgerichtshof, Spolkový soudní dvůr
BKA	Bundeskriminalamt (Wiesbaden), spolkový úřad vyšetřování
BVerfG	Bundesverfassungsgericht, spolkový ústavní soud
BW	Bauwerk, stavební objekt/dílo
CBS	Columbia Broadcasting System, televizní stanice
CDJC	Centre de Documentation Juive Contemporaine
CIA	Central Intelligence Agency, Ústřední zpravodajská služba

CN^-	kyanidový iont
CNN	Cable News Network, televizní stanice
CO	oxid uhelnatý
CO_2	oxid uhličitý
CODOH	Committee for Open Debate on the Holocaust, Výbor pro otevřenou diskusi o holocaustu
DDT	Dichloro-Diphenyl-Trichloroethane, pesticid
DEGESCH	Deutsche Gesellschaft für Schädlingsbekämpfung, Německá společnost pro hubení škůdců
DM	Deutsche Mark, německá marka, měna platná v letech 1949-2001
FBI	Federal Bureau of Investigation, Federální úřad vyšetřování
GARF	Gosudarstvenni Archiv Rossiiskoi Federatsii, Státní archiv Ruské federace, Moskva
Gestapo	Geheime Staatspolizei, tajná státní policie
GULag	Glavnoje upravlenije ispravitelno-trudovych lagerej, hlavní správa nápravně-pracovních táborů
HCN	kyanovodík, kyselina kyanovodíková
HT	*Historische Tatsachen*, časopis Historická fakta
I.G.	Interessen-Gemeinschaft, koncern firem
IGFM	Internationalen Gesellschaft für Menschenrechte, Mezinárodní společnost pro lidská práva
IHR	Institute for Historical Review, Institut pro revizi historie
IMT	International Military Tribunal, Mezinárodní vojenský tribunál
KGB	Kamiťét gasudárstvěnoj bezopásnosti, výbor státní bezpečnosti, tajná služba SSSR
KL, KZ	Konzentrationslager, koncentrační tábor
LG	Landgericht, zemský soud
NATO	North Atlantic Treaty Organization, Organizace Severoatlantické smlouvy
NG-…	identifikátor dokumentů NMT
NKVD	Narodnyj komissariat vnutrennich děl, Lidový komisariát vnitřních záležitostí, tajná služba SSSR, předchůdce KGB
NMT	Nuremberg Militäry Tribunal, Norimberský vojenský tribunál
NO-…	identifikátor dokumentů NMT
NS	Nacionální socialismus
NSDAP	Nationalsozialistische deutsche Arbeiterpartei (Národně socialistická německá dělnická strana)
NYT	*New York Times*, noviny
OSI	Office of Special Investigations, Úřad zvláštního vyšetřování
POW	Prisoner of War, válečný zajatec
PS-…	identifikátor dokumentů IMT, ale někdy také NMT
R-…	identifikátor dokumentů IMT
RGVA	Rossiiskii Gosudarstvenni Vojennii Archiv, Ruský státní vojenský archiv
RIF	Reichsamt für Industrielle Fettversorgung, Říšský úřad pro průmyslové zásobování tukem
RM	Říšská marka, německá měna platná v letech 1871-1948
RTL	Radio Tele Luxemburg, televizní stanice
SA	Sturmabteilung, úderný oddíl, polovojenská organizace NSDAP
SD	Sicherheitsdienst, bezpečnostní služba, zpravodajská služba SS a NSDAP
SED	Sozialistische Einheitspartei, Sjednocená socialistická strana, vládnoucí komunistická strana v NDR

SS	Schutzstaffel, ochranný oddíl, původně polovojenská organizace NSDAP, později částečně integrovaná do armády
T-…	identifikátor dokumentů z Eichmannova procesu v Jeruzalému
UN	United Nations, Organizace spojených národů
VVN	Vereinigung der Verfolgten des Naziregimes, Sdružení pronásledovaných nacismem
VW	Volkswagen
WWI/II	První/druhá světová válka
ZStL	Zentrale Stelle der Landesjustizverwaltungen, Ústředna zemských justičních správ

4. Bibliografie

– *ADL on the Frontline*. Anti-Defamation League, special summer edition 2003
– AFP. „Österreicher bestreitet Holocaust“, *Süddeutsche Zeitung*, March 13, 1992, p. 10
– Agde, Günter. Sachsenhausen bei Berlin. *Speziallager Nr. 7*, Aufbau-Taschenbuch-Verl., Berlin 1994
– „Ägyptens Staatszeitung revisionistisch“, *Vierteljahreshefte für freie Geschichtsforschung*, 8(3) (2004), p. 366¸ www.vho.org/News/D/News3_04.html#m28
– Altman, Ilya, and Claudio Ingerflom. „Le Kremlin et l'Holocauste 1933-2001“, in: Vassili Petrenko, Avant et après Auschwitz, Flammarion, Paris 2002
– Allen, Andrew. „Auschwitz: Krema-Zerstörung als Propaganda-Bremse“, *Vierteljahreshefte für freie Geschichtsforschung*, 2(2) (1998), p. 130; Engl.: „Why the Germans Destroyed the Crematoria but left the ‚Gas Chambers' Intact“, www.vho.org/GB/c/AA/gcgvdest.html
– Alloush, Ibrahim. „Die Geschichte eines Forums, dass nicht stattfinden sollte“, *Vierteljahreshefte für freie Geschichtsforschung*, 5(2) (2001), pp. 124-236.
– American Jewish Committee. *The Jews in the Eastern War Zones*, The American Jewish Committee, New York 1916
– American Jewish Committee. „Holocaust survivors in Eastern Europe deserve pensions from the German Government“, open letter to the German federal government, signed by 83 U.S. Senators, *New York Times*, Aug. 17, 1997
– Amouyal, Barbara. „Doubts over Evidence of Camp Survivors“, *Jerusalem Post*, Aug. 17, 1986
– Anglo-American Committee of Inquiry. *Report to the United States Government and His Majesty's Government in the United Kingdom*, United States Government Printing Office, Washington, DC, 1946; http://avalon.law.yale.edu/20th_century/angcov.asp
– „A pack of…?“. *Science*, 14 March 2008, vol. 319, no. 5869, p. 1467
– Arad, Yitzhak. *Belzec, Sobibor, Treblinka. The Operation Reinhard Death Camps*, Indiana University Press, Bloomington/Indianapolis 1987
– Arendt, Hannah. *Eichmann in Jerusalem: A Report on the Banality of Evil*, Faber, London 1963; German: Eichmann in Jerusalem, Reclam, Leipzig 1990
– Aroneanu, Eugène. *Documents pour servir à l'histoire de la guerre. Camps de concentration*, Office français d'édition, 1945
– Arp, Halton. „What has science come to?“, *Journal of Scientific Exploration*, 14(3) (2000), pp. 447-454
– Aschenauer, Rudolf. *Zur Frage einer Revision der Kriegsverbrecherprozesse*, Selbstverlag, Nürnberg 1949
– Aschenauer, Rudolf. *Landsberg. Ein dokumentarischer Bericht von deutscher Sicht*, Arbeitsgemeinschaft für Recht und Wirtschaft, Munich 1951
– Aschenauer, Rudolf. *Macht gegen Recht*, Arbeitsgemeinschaft für Recht und Wirtschaft, Munich 1952
– Aschenauer, Rudolf. *Ich, Adolf Eichmann*, Druffel, Leoni 1980
– Atzmon, Gilad. „Truth, History and Integrity“, March 13, 2010; www.gilad.co.uk/writings/truth-historyand-integrity-by-gilad-atzmon.html
– Augstein, Rudolf (ed.). *Historikerstreit*, Serie Piper 816, Piper, Munich 1987
– „Auschwitz. Inside the Nazi State“, *PBS*, Jan. 18 – Feb. 5, 2005; www.pbs.org/auschwitz/40-45/victims/perps.html
– Auswärtiges Amt (ed.). *Akten zur Deutschen Auswärtigen Politik 1918-1945*, Series E, vol. 1, Impr. Nationale, Baden-Baden 1950/Vandenhoeck & Ruprecht; Göttingen 1969
– Aynat, Enrique. Los „Protocolos de Auschwitz“: ¿Una Fuente Historica?, *García Hispán*, Alicante 1990
– Aynat, Enrique. „Neither Trace nor Proof“, *Journal of Historical Review*, 11(2) (1991), pp. 177-206
– Aynat, Enrique. „Consideraciones sobre la deportación de judíos de Francia y Bélgica al este de Europa en 1942“, in: Enrique Aynat, *Estudios sobre el „Holocausto“*, Graficas Hurtado, Valencia 1994
– Aynat, Enrique. „Les 'Protocoles d'Auschwitz' sont-ils une source historique digne de foi?“, *Akribeia*, no. 3, Oct. 1998a, pp. 5-208
– Aynat, Enrique. „Die Sterbebücher von Auschwitz“, *Vierteljahreshefte für freie Geschichtsforschung*, 2(3) (1998b), p. 188-197
– Aynat, Enrique. „Die Berichte des polnischen Widerstands über die Gaskammern von Auschwitz (1941-1944)“, *Vierteljahreshefte für freie Geschichtsforschung*, 8(2) (2004), pp. 150-166

– Ayaß, Wolfgang, and Dietfrid Krause-Vilmar. „Mit Argumente gegen die Holocaust-Leugung“, *Polis, Schriftenreihe der Hessischen Landeszentrale für politische Bildung*, 1996, pp. 22f.
– Bäcker, Knud. „‚Ein Kommentar ist an dieser Stelle überflüssig‘,“ *Vierteljahreshefte für freie Geschichtsforschung*, 2(2) (1998), pp. 120-129
– Backes, Uwe; Eckard Jesse; and Rainer Zitelmann (eds.). *Die Schatten der Vergangenheit*, Propyläen, Frankfurt 1990
– Bacque, James. *Other Losses*, Stoddart, Toronto 1989
– Bacque, James. *Crimes and Mercies*, Little, Brown & Co., Toronto 1996
– Bahners, Patrick. „Objektive Selbstzerstörung“, *Frankfurter Allgemeine Zeitung*, Aug. 15, 1994, p. 21
– Bailer-Galanda, Brigitte; Wilhelm Lasek; Wolfgang Neugebauer; and Gustav Spann. *Das Lachout-„Dokument“ – Anatomie einer Fälschung*, Verlag DÖW, Vienna 1989
– Bailer-Galanda, Brigitte; Wolfgang Benz; and Wolfgang Neugebauer (eds.). *Wahrheit und Auschwitzlüge*, Deutike, Vienna 1995
– Ball, John C. *Air Photo Evidence*, Ball Resource Services Ltd., Delta B.C., 1992; www.air-photo.com
– Ball, John C. *The Ball Report*, Ball Resource Services Ltd., Delta, BC, Canada, 1993
– Bardèche, Maurice. *Nuremberg ou la Terre Promise*, Les Sept Couleurs, Paris, 1948
– Bardèche, Maurice. *Nuremberg II ou les Faux-Monnayeurs*, Les Sept Couleurs, Paris, 1950
– Barton, Russell. „Belsen“, in: *History of the Second World War*, 109 (1975), pp. 3025-3029
– Bauer, Max (ed.). *Soldan – Heppe, Geschichte der Hexenprozesse*, esp. vol. I, Müller, Munich 1912; reprint: Parkland-Verl., Köln 1999
– Bauer, Yehuda. *A History of the Holocaust*, Franklin Watts, New York 1982
– Bauer, Yehuda. *Jews for Sale? Nazi-Jewish Negotiations*, 1933-1945, Yale University Press, New Haven 1994
– Baum, Bruno. „Wir funkten aus der Hölle“, *Deutsche Volkszeitung*, July 31, 1945
– Baum, Bruno. *Widerstand in Auschwitz*, Kongress-Verlag, Berlin 1949; 2nd ed., 1957; 3rd ed., 1961
– Bayerisches Staatsministerium des Innern. *Verfassungsschutzbericht 1997*, Munich 1998
– Baynac, Jacques. „Comment les historiens délèguent à la justice la tâche de faire taire les révisionnistes“, *Le Nouveau Quotidien*, Sept. 2, 1996a, p. 16
– Baynac, Jacques. „Faute de documents probants sur les chambres à gaz, les historiens esquivent le débat“, *Le Nouveau Quotidien*, Sept. 3, 1996b, p. 14
– Beaulieu, Jean-Francois. „Holocaust Movie Shoah Exposed as Propaganda“, *The Revisionist*, 1(2) (2003), pp. 166-168
– Behringer, Wolfgang. *Hexen und Hexenprozesse in Deutschland*, dtv, Munich 1988
– Belgion, Montgomery. *Victor's Justice*, Regnery, Hinsdale, IL, 1949
– Bench Division, Royal Courts of Justice. Strand, London, David John Cawdell Irving vs. (1) Penguin Books Limited, (2) Deborah E. Lipstadt, ref. 1996 I. no. 113; www.holocaustdenialontrial.com
– Bender, Rolf; Susanne Röder; and Armin Nack. *Tatsachenfeststellung vor Gericht*, 2 vols., Beck, Munich 1981
– Benz, Wolfgang. *Dimension des Völkermords*, Oldenbourg, Munich 1991
– Benz, Wolfgang. *Legenden Lügen Vorurteile*, dtv, Munich 1992
– Berben, Paul. *Dachau 1933-1945*, The Official History, London, The Norfolk Press, 1975
– Berben, Paul. *Histoire du camp de concentration de Dachau (1933-1945)*, Comité International de Dachau, Brüssel 1976
– Berg, Friedrich P. „The Diesel Gas Chambers: Myth Within A Myth“, *Journal of Historical Review*, 5 (1), 1984, pp. 15-46
– Berg, Friedrich P. „The German Delousing Chambers“, *Journal of Historical Review*, 7(1) (1986), pp. 73-94
– Berg, Friedrich P. „Typhus and the Jews“, *Journal of Historical Review*, 8(4) (1988), pp. 433-481
– Berg, Friedrich P. „Poison Gas über alles“, *The Revisionist*, 1(1) (2003), pp. 37-47
– Berenbaum, Michael. *The World Must Know*, Little, Brown & Co., Boston 1993
– Berkofsky, Joe. „Belzec memorial opens“, *Jewish Telegraph Agency*, June 3, 2004; www.jta.org/news/article/2004/06/03/11601/AsBelzecdeathcamp
– Bezwinska, Jadwiga, and Danuta Czech (eds.). *KL Auschwitz Seen by the SS*, H. Fertig, New York 1984
– Bezwinska, Jadwiga, and Danuta Czech (eds.). *Auschwitz in den Augen der SS*, State Museum Auschwitz-Birkenau, 1997
– Billig, Joseph. *La solution finale de la question juive*, Beate Klarsfeld, Paris 1977
– Birn, Ruth Bettina. „Revising the Holocaust“, *The Historical Journal*, 40(1) (1997), pp. 195-215
– Bily, Henry. „Mon histoire extraordinaire“, *Le Déporté pour la liberté*, no. 461f., October – November 1991

– Bishara, Azmi. „Die Araber und der Holocaust“, in: Rolf Steininger (ed.), *Der Umgang mit dem Holocaust*, vol. 1, Böhlau, Vienna 1994, pp. 407-429
– Bjorklund, David F. (ed.). *False-Memory Creation in Children and Adults: Theory, Research, and Implications*, Lawrence Erlbaum Ass., Mahwah, NJ, 2000
– Blake, Richard. *Orphans of Versailles. The Germans in Western Poland, 1918-1939*, University Press of Kentucky, Lexington 1993
– Blech, Benjamin. *The Secret of Hebrew Words*, Jason Aronson, Northvale, NJ, 1991
– Blumental, Nachman (ed.). *Dokumenty i materiały*, vol. I, Łódź 1946
– Boberach, Heinz. *Inventararchivalische Quellen des NS-Staates*, 2 vols., K.G. Saur, Munich 1991/1995
– Boisdefeu, Jean-Marie. *La controvers sur l’extermination des Juifs par les Allemands*, 2 vols., Vrij Historisch Onderzoek, Berchem 1994
– Boisdefeu, Jean-Marie. „Von Kindern, die Auschwitz überlebten“, *Vierteljahreshefte für freie Geschichtsforschung*, 9(4) (2005), pp. 444-446
– Boisdefeu, Jean-Marie. *Dubitando: Textes Révisionnistes (2004-2008)*, La Sfinge, Rome 2009
– Bone, James. „Herman Rosenblat’s Holocaust memoir of love is exposed as a hoax“, *The Times*, December 29, 2008; www.timesonline.co.uk/tol/news/world/us_and_americas/article5409220.ece
– Brechtken, Magnus. *Madagaskar für die Juden. Antisemitische Idee und politische Praxis 1885-1945*, Studien zur Zeitgeschichte, vol. 53, 2nd ed., Oldenbourg, Munich 1998
– Brednich, Rolf Wilhelm. *Die Spinne in der Yuca-Palme*, Jumbo, Hamburg 1999
– Breitman, Richard. *Official Secrets. What the Nazis Planned, What the British and Americans Knew*, Hill and Wang, New York 1998
– Brennecke, Gerhard. *Die Nürnberger Geschichtsentstellung*, Verlag der deutschen Hochschullehrerzeitung, Tübingen 1970
– Brewer, George. „A Tale of Two Ads“, *The Revisionist* (Codoh series), no. 3, 2000, p. 22
– Broszat, Martin. *Studien zur Geschichte der Konzentrationslager*, Schriftenreihe der Vierteljahrshefte für Zeitgeschichte no. 21, Stuttgart 1970
– Broszat, Martin. „Zur Kritik der Publizistik des antisemitischen Rechtsextremismus“, *Aus Politik und Zeitgeschichte*, B19 (1976), p. 3-7
– Broszat, Martin. „Hitler und die Genesis der ‚Endlösung‘. Aus Anlaß der Thesen von David Irving“, *Vierteljahrshefte für Zeitgeschichte*, 25 (1977), pp. 739-775; Engl.: „Hitler and the Genesis of the ‚Final Solution‘: An Assessment of David Irving’s Theses“, *Yad Vashem Studies*, 13 (1979), pp. 73-125
– Broszat, Martin (ed.). *Kommandant in Auschwitz. Autobiographische Aufzeichnungen des Rudolf Höß*, DTV, München 1981
– Brugioni, Dino. *Photo Fakery: The History and Techniques of Photographic Deception and Manipulation*, Brassey’s, Washington, D.C., 1999
– Brugioni, Dino, and Robert Poirier. *The Holocaust Revisited: A Retrospective Analysis of Auschwitz-Birkenau Extermination Complex*, Central Intelligent Agency, Washington 1979
– Bruun, Ernst. „Rudolf Vrba exposes himself as a liar“, *The Revisionist*, 1(2) (2003), pp. 169f.
– Buchanan, Pat. *New York Post*, March 17, 1990, p. 26
– Bundesministerium des Inneren (ed.). *Bundesverfassungsschutzbericht*, Bundesdruckerei, Bonn 1995-2005
– Burba, Manfred. *Treblinka. Ein NS-Vernichtungslager im Rahmen der „Aktion Reinhard“*, Göttingen 1995
– Burg, Josef G. *Das Tagebuch*, 2nd ed., Ederer, Munich 1978
– Burg, Josef G. *Majdanek in alle Ewigkeit?*, Ederer, Munich 1979a
– Burg, Josef G. *Verschwörung des Verschweigens*, Ederer, Munich 1979b
– Burg, Josef G. *Sündenböcke*, 3rd ed., Ederer, Munich 1980a
– Burg, Josef G. *Zionnazi-Zensur in der BRD*, Ederer, Munich 1980b
– Burg, Josef G. *Der jüdische Eichmann und der bundesdeutsche Amalek*, Ederer, Munich 1983a
– Burg, Josef G. *Terror und Terror*, 2nd ed., Ederer, Munich 1983b
– Burg, Josef G. *Mossad-Pädagogen – eine Abrechnung mit Jerusalems Mossad-Welterziehern*, Verlag Remer-Heipke, Bad Kissingen 1994
– Butler, Rupert. *Legions of Death*, Arrows Books Ltd., London 1986
– Butz, Arthur R. *The Hoax of the Twentieth Century*, Historical Review Press, Brighton 1976; 3rd edition, Theses & Dissertations Press, Chicago, IL, 2003
– Butz, Arthur R. „Context and Perspective in the ‚Holocaust‘ Controversy“, *Journal of Historical Review*, 3(4) (1982), pp. 371-405

– Butz, Arthur R. „Historical Past vs. Political Present“, *Journal of Historical Review*, 19(6) (2000), pp. 12-25
– Butz, Arthur R. „‚Holocaust‘ Debate in Hungary: A Prefatory Note“, *Smith’s Report* no. 173, July 2010, p. 1
– Camon, Ferdinand. „Chimie/Levi, la mort“, *Libération*, April 13, 1987, p. 29
– Campbell, Terence W. *Smoke and Mirrors: The Devastating Effect of False Sexual Abuse Claims*, Insight Books, New York 1998
– Chabrol, Jean-Pierre. „Ce que je n’ai pas dit dans Shoah“, *VSD*, Interview with Claude Lanzmann, July 9, 1987
– Chamberlin, Brewster S. „Todesmühlen. Ein Versuch zur Massen-‚Umerziehung‘ im besetzten Deutschland 1945-1946“, *Vierteljahrshefte für Zeitgeschichte*, 29 (1981) pp. 420-436
– Christophersen, Thies. *Die Auschwitz-Lüge*, Kritik-Verlag, Mohrkirch 1973
– Cobain, Ian. „Revealed: UK wartime torture camp“ & „The secrets of the London cage“, *The Guardian*, Nov. 12, 2005a
– Cobain, Ian. „The interrogation camp that turned prisoners into living skeletons“, *The Guardian*, Dec. 17, 2005b
– Cobden, John. „An Expert on „Eyewitness“ Testimony Faces a Dilemma in the Demjanjuk Case“, *Journal of Historical Review*, 11(2) (1991) pp. 238-249
– Cole, David. „David Cole in Auschwitz“, 1993; www.youtube.com/watch?v=iXKHw0EZrqM; partially printed as „David Cole Interviews Dr. Franciszek Piper, Director, Auschwitz State Museum“, *Journal of Historical Review*, 13(2) (1993), pp. 11-13
– „College Ads and the Holocaust“, *Washington Post*, Dec. 21, 1991, A18; www.vho.org/GB/c/BRS/WPDec21-1991-A18.png
– Colombo, Guiseppe. *Manuale dell’ingegniere civile e industriale*, Enrico Hoepli Editore, Mailand 1926
– „Commission try to defuse Auschwitz controversy“, *Canadian Jewish News*, Oct. 3, 1990, p. 5
– Committee for Truth in History. *The Six Million Reconsidered*, Historical Review Press, Ladbroke 1979
– Communiqué of the Polish-Soviet Extraordinary Commission for investigating the crimes committed by the Germans in the Majdanek extermination camp in Lublin. Foreign Languages Publishing House, Moscow 1944; IMT document USSR-29
– Conan, Eric. „Auschwitz: la mémoire du mal“, *L’Express*, January 19-25, 1995
– Connolly, Cyril (ed.). *The Golden Horizon*, Weidenfels and Nicholson, London 1953
– Countess, Robert H. „My Critique of Dr. Loftus‘ Behavior“, *The Revisionist*, 1(4) (2003), pp. 459f.
– Countess, Robert H. „John Sack in Memoriam“, *The Revisionist*, 2(2) (2004), pp. 214f.
– Courtois, Stéphane et al. *The Black Book of Communism*, Harvard University Press, London 1999
– Crowe, David M. *Oskar Schindler*, Westview Press, Philadelphia 2004
– Crowell, Samuel. „Technik und Arbeitsweise deutscher Gasschutzbunker im Zweiten Weltkrieg“, *Vierteljahreshefte für freie Geschichtsforschung*, 1(4) (1997), pp. 226-243; Engl.: „Technique and Operation of German Anti-Gas Shelters in WWII: A Refutation of J.C. Pressac’s ‚Criminal Traces‘,“ www.vho.org/GB/c/SC/inconpressac.html
– Crowell, Samuel. „Bombenschutzeinrichtungen in Birkenau: Eine Neubewertung“, *Vierteljahreshefte für freie Geschichtsforschung*, 4(3&4) (2000), pp. 284-330
– Crowell, Samuel. „The Basement Showers of Crematorium III“, *Journal of Historical Review*, 20(2) (2001a), pp. 17-20
– Crowell, Samuel. „Defending Against the Allied Bombing Campaign: Air Raid Shelters and Gas Protection in Germany, 1939-1945“, *Journal of Historical Review*, 20(4) (2001b), pp. 15-41
– Crowell, Samuel. „Comments on Mattogno‘s Critique of the Bomb Shelter Thesis“, 2001c; www.vho.org/GB/c/SC/inconscrmtgno.html
– Crowell, Samuel. *The Gas Chamber of Sherlock Holmes*, Nine-Banded Book, Charleston, WV, 2010
– Curtiss, Richard H. *The Washington Report On Middle East Affairs June/July 1997*, pp. 37, 62
– Czarkowski, Ryszard. *Cieniom Treblinki*, Wydawnictwo Ministerstwa Oborony Narodowey, Warsaw 1989
– Czech, Danuta. *Kalendarium der Ereignisse des Konzentrationslagers Auschwitz-Birkenau 1939 – 1945*, Rowohlt, Reinbek 1989; Engl.: *Auschwitz Chronicle, 1939-1945*, H. Holt, New York 1990
– Czech, Danuta et al. *Auschwitz, nationalsozialistisches Vernichtungslager*, Staatliches Museum Auschwitz-Birkenau, Auschwitz 1997
– Czernin, Rudolf Graf. *Das Ende der Tabus – Aufbruch in der Zeitgeschichte*, Stocker-Verlag, Graz-Stuttgart 1998
– Czesany, Maximilian. *Europa im Bombenkrieg 1939 – 1945*, 3rd ed., Stocker, Graz 1998

– Dalton, Thomas. *Debating the Holocaust: a new look at both sides*, Theses & Dissertations Press, New York 2009
– Dalton, Thomas. „Goebbels on the Jews, Part 1“, *Inconvenient History*, vol. 2, no. 1 (2010a); www.inconvenienthistory.com/archive/2010/volume_2/number_1
– Dalton, Thomas. „Goebbels on the Jews, Part 2“, *Inconvenient History*, vol. 2, no. 2 (2010b); www.inconvenienthistory.com/archive/2010/volume_2/number_2
– Dalton, Thomas. „Review: Holocaust: The Nazi Persecution and Murder of the Jews“, *Inconvenient History*, vol. 2, no. 3 (2010c); www.inconvenienthistory.com/archive/2010/volume_3/number_3
– Dawidowicz, Lucy. *The War Against the Jews*, Holt, New York 1975
– Dawidowicz, Lucy. *A Holocaust Reader*, Behrman House, New York 1976
– Dawidowicz, Lucy. *The Holocaust and the Historians*, Harvard UP, Cambridge, MA, 1981
– Delarue, Jacques. *Geschichte der Gestapo*, Athenäum, Königstein/Ts. 1979
– Defonseca, Misha. *Misha: A Mémoire of the Holocaust Years*, Mt. Ivy Press, Bluebell, PA, 1997
– DellaPergola, Sergio. „Review of relevant demographic information on world Jewry“, Hebrew University, Jerusalem 2003; http://www.icheic.org/pdf/ICHEIC_demography1.pdf
– Desjardin, Daniel D. „My Visit to Auschwitz-Birkenau, May 30-31, 1996“, Interview with F. Piper; www.vho.org/GB/c/DDD/ndddausch.html
– Deuerlein, Ernst. „Hitlers Eintritt in die Politik und die Reichswehr“, *Vierteljahrshefte für Zeitgeschichte*, 7 (1959), pp. 177-227
– Deutscher Rechtsschutzkreis (ed.). *Zur Problematik der Prozesse um „Nationalsozialistische Gewaltverbrechen“*, Schriftenreihe zur Geschichte und Entwicklung des Rechts im politischen Bereich 3, Bochum 1982
– „Die Forschung fängt erst an“, *Frankfurter Rundschau*, Feb. 13, 1997, p. 7
– Dineen, Tana. *Manufacturing Victims: What the Psychology Industry Is Doing to People*, R. Davies, Montréal 1996
– District Court of Ontario. Between: Her Majesty the Queen and Ernst Zündel. Before: The Honourable Judge H.R. Locke and Jury (verbal record of the „first Zündel“ trial of 1985)
– Diwald, Hellmut. *Geschichte der Deutschen*, 1st ed., Propyläen, Frankfurt/M. – Berlin – Wien, 1978
– Diwald, Hellmut. *Deutschland einig Vaterland*, Ullstein, Frankfurt/Main 1990
– Documents on German Foreign Policy 1918-1945, Her Majesty's Stationery Office, Series D, Volume X, London 1957/ United States Government Printing Office. Washington, DC, 1957 (Engl. edition of Auswärtiges Amt 1950)
– Dokumentationszentrum des österreichischen Widerstandes. Bundesministerium für Unterricht und Kultur (eds.), *Amoklauf gegen die Wirklichkeit, NS-Verbrechen und revisionistische Geschichtsklitterung*, Vienna 1991; 2nd ed. 1992
– Domarus, Max. *Hitler Reden und Proklamationen 1932-1945*, Löwit, Wiesbaden 1973
– Donat, Alexander (ed.). *The Death Camp Treblinka*, Holocaust Library, New York 1979
– Duni-Wascowicz, Krystof. *Resistance in the Nazi Concentration Camps 1933-1945*, Warsaw 1982
– Eckermann, Erik. *Alte Technik mit Zukunft, Die Entwicklung des Imbert-Generators*, Oldenbourg, Munich 1986
– Ecole des hautes études en sciences socials (ed.). *L'Allemagne nazie et le génocide juif*, Gallimard/Le Seuil, Paris 1985
– Eibicht, Rolf-Josef (ed.). Hellmut Diwald. *Sein Vermächtnis für Deutschland. Sein Mut zur Geschichte*, Hohenrain-Verlag, Tübingen 1994
– Eifler, Günter (ed.). *Angst und Hoffnung*, Johannes-Gutenberg-Universität, Mainz 1984
– Eisert, Wolfgang. *Die Waldheimer Prozesse*, Bechtle, Munich 1993
– Elliot, Martin, and John Holtz. „The Significance of Diesel-Exhaust-Gas Analysis“, *Transactions of the American Society of Mechanical Engineers*, vol. 63, Feb. 1941, pp. 97-105; www.vho.org/GB/c/FPB/DieselExhaust.html
– Epifanow, Alexander E., and Hein Mayer. *Die Tragödie der deutschen Kriegsgefangenen in Stalingrad von 1942 bis 1956 nach russischen Archivunterlagen*, Biblio, Osnabrück 1996
– Eschwege, Helmut (ed.). *Kennzeichen „J“*, Röderberg, Frankfurt/Main 1979; Deutscher Verlag der Wissenschaften, East Berlin 1981
– European Union. „EU Justice Ministers agree on racism and xenophobia proposal“, Luxemburg, April 19, 2007; www.eu-un.europa.eu/articles/fr/article_6960_fr.htm

– Evans, Richard J. *Lying About Hitler: History, Holocaust, and the David Irving Trial*, Basic Books, New York 2001
– Ezergailis, Andrew; Harold Otto; and Gvido Augusts. *Nazi/Soviet Disinformation About the Holocaust in Nazi-Occupied Latvia*, Latvijas 50 Gadu Okupacijas Muzeja Fonds, Riga 2005
– Faculté des lettres de l'Université de Strasbourg (ed.). *De l'Université aux camps de concentration. Témoignages strasbourgeois*, 2nd ed., Belles-Lettres, Paris 1954 (11947)
– Falbe, Jürgen, and Manfred Regitz (eds.). *Römpp-Lexikon Chemie*, Georg Thieme Verlag, Stuttgart 1992
– Faurisson, Robert. *Es gab keine Gaskammern*, Deutscher Arbeitskreis Witten, Witten 1978a
– Faurisson, Robert. „Le problème des chambres à gaz' ou ‚la rumeur d'Auschwitz',“ *Le Monde*, Dec. 29, 1978b, p. 8
– Faurisson, Robert. „Le camere a gas non sono mai esistite“, *Storia illustrata*, 261 (1979), pp. 15-35
– Faurisson, Robert. *Mémoire en défense*, La Vieille Taupe, Paris 1980a
– Faurisson, Robert. „The Mechanics of Gassing“, *Journal of Historical Review*, 1(1) (1980b), pp. 23-30
– Faurisson, Robert. „The ‚problem of the gas chambers',“ *Journal of Historical Review*, 1(2) (1980c), pp. 103-114
– Faurisson, Robert. „Confessions of SS Men who were at Auschwitz“, *Journal of Historical Review*, 2(2) (1981a), pp. 103-136
– Faurisson, Robert. „The Gas Chambers of Auschwitz Appear to be Physically Inconceivable“, *Journal of Historical Review*, 2(4) (1981b), pp. 311-317
– Faurisson, Robert. „The Gas Chambers: Truth or Lie?“ 2(4) (1981c), pp. 319-373
– Faurisson, Robert. „Is the Diary of Anne Frank Genuine?“, *Journal of Historical Review*, 3(2) (1982), pp. 147-209
– Faurisson, Robert. Is the Diary of Anne Frank Genuine?, *IHR*, Torrance 1985
– Faurisson, Robert. „How the British Obtained the Confessions of Rudolf Höss“, *Journal of Historical Review*, 7(4) (1986), pp. 389-403
– Faurisson, Robert. „Le savon Juif“, *Annales d'histoire révisionniste*, 1 (1987), pp. 153-159
– Faurisson, Robert. „Movie review of Shoah“, *Journal of Historical Review*, 8(1) (1988a), pp. 85-92
– Faurisson, Robert. „The Mueller document“, *Journal of Historical Review*, 8(1) (1988b), pp. 117-126
– Faurisson, Robert. „The End of a Myth“, *Journal of Historical Review*, 8(3) (1988d), pp. 376-380
– Faurisson, Robert. „The Zündel Trials“, *Journal of Historical Review*, 8(4) (1988e), pp. 417-431
– Faurisson, Robert. Book review of Auschwitz: Technique and operation of the gas chambers, part 1, *Journal of Historical Review*, 11(1) (1991a), pp. 25-66
– Faurisson, Robert. Book review of Auschwitz: Technique and operation of the gas chambers, *Journal of Historical Review*, part 2, Journal of Historical Review, 11(2) (1991b), pp. 133-175
– Faurisson, Robert. „Le faux témoignage d'Henry Bily“, *Revue d'Histoire Révisionniste*, 6 (1992), pp. 190-194
– Faurisson, Robert. Interview, *Al-Shaab*, August 31, 1993
– Faurisson, Robert. „Jewish Militants: Fifteen Years, and More, of Terrorism in France“, *Journal of Historical Review*, 16(2) (1996), pp. 2-13
– Faurisson, Robert. „Bilanz der Affäre Garaudy/Abbé Pierre“, *Vierteljahreshefte für freie Geschichtsforschung*, 1(1) (1997a). pp. 9-18; Engl.: „An Assessment of the Garaudy/Abbe Pierre Affair“, www.vho.org/aaargh/engl/FaurisArch/RF961101engl.html
– Faurisson, Robert. „Auschwitz, Facts and Legend“, *Journal of Historical Review*, 16 (4) (1997b), pp. 14-19
– Faurisson, Robert. „An Orthodox Historian Finally Acknowledges: There is No Evidence for Nazi Gas Chambers“, *Journal of Historical Review*, 17(4) (1998), pp. 24-28
– Faurisson, Robert. *Écrits révisionnistes*, 4 vols., publ. by author, Vichy 1999; 2nd ed. 2004
– Faurisson, Robert. „Faurisson's Three Letters to Le Monde (1978-1979)“, *Journal of Historical Review*, 19(3) (2000), pp. 40-46
– Faurisson, Robert. „Beirut: Die unmögliche revisionistische Konferenz“, *Vierteljahreshefte für freie Geschichtsforschung*, 5(2) (2001a), p. 123¸ Engl.: „Beirut: the Impossible Revisionist Conference“, www.vho.org/aaargh/engl/FaurisArch/RF010327.html
– Faurisson, Robert. „Das Schwimmbad im Stammlager Auschwitz“, *Vierteljahreshefte für freie Geschichtsforschung*, 5(3) (2001b), pp. 254f.
– Faurisson, Robert. „How many deaths at Auschwitz?“, *The Revisionist*, 1(1) (2003), pp. 17-23
– Faurisson, Robert. *Pope Pius XII's Revisionism*, Historical Review Press, Uckfield 2006

– Favez, Jean-Claude. *Das IKRK und das Rote Kreuz. War der Holocaust aufzuhalten?*, Verlag Neue Zürcher Zeitung, Zürich 1989
– Felderer, Ditlieb. „Auschwitz Notebook Part 2: Lids and Openings", *Journal of Historical Review*, 1(3) (1980), pp. 255-266
– Fiebelkorn, Heinz. *Behandlung und Instandsetzung von Fahrzeug-Gaserzeugeranlagen*, W. Knapp, Halle 1944
– Findley, Paul. *They to Dare Speak Out: People and Institutions Confront Israel's Lobby*, Lawrence Hill, Westport, CN, 1985
– Finkelstein, Norman G. „Daniel Jonah Goldhagen's Crazy' Thesis – A Critique of *Hitler's Willing Executioners", new left review*, July 1997, pp. 39-87
– Finkelstein, Norman G. *The Holocaust Industry. Reflections of the Exploitation of Jewish Suffering*, Verso, London/New York 2000a; German: *Die Holocaust-Industrie. Wie das Leiden der Juden ausgebeutet wird*, Piper, Munich 2001
– Finkelstein, Norman G. „How the Arab Israeli War of 1967 gave birth to a memorial industry", *London Review of Books*, Jan. 6, 2000b
– Finkelstein, Norman G. „The Holocaust Industry", *Index on Censorship*, no. 2, April 2000c, pp. 120f.
– Finkelstein, Norman G. *Beyond Chutzpah. On the Misuse of Anti-Semitism and the Abuse of History*, University of California Press, Berkeley 2005
– Finkelstein, Norman G., and Ruth Bettina Birn. *A Nation on Trial: The Goldhagen Thesis and Historical Truth*, Metropolitan Books, New York 1998
– Flanagan, N. G. et al. „An unusual case of carbon monoxide poisoning", *Medicine, Science, and the Law*, 18 (2) (April 1978), pp. 117-119; http://rodohforum.yuku.com/forum/viewtopic/id/2455
– Fleischhauer, Ingeborg. „‚Unternehmen Barbarossa' und die Zwangsumsiedlung der Deutschen in der UdSSR", *Vierteljahrshefte für Zeitgeschichte*, 30 (1982) pp. 299-321
– Fleischhauer, Ingeborg. *Das Drittte Reich und die Deutschen in der Sowjetunion*, Deutsche Verlags-Anstalt, Stuttgart 1983
– Fleming, Gerald. *Hitler and the Final Solution*, University of California Press, Berkeley 1984
– Flessner, Hans, and Erich Kern. „Das grauenhafte Geheimnis von Hameln", *Vierteljahreshefte für freie Geschichtsforschung*, 9(4) (2006), pp. 419-428
– Fletcher, Hannah. „Holocaust denier Fredrick Toben wins German extradition fight", *The Times*, November 20, 2008; www.timesonline.co.uk/tol/news/uk/article5199874.ece
– Folco, Michel. Interview with Pierre Vidal-Naquet, Zéro, April 1987, p. 57
– Foust, Hal. „Nazi Trial Judge Rips ‚Injustice'," *Chicago Tribune*, Feb. 23, 1948
– Frankel, Max. *The Times of My Life. And my Life with The Times*, Random House, New York, 1999
– Franz-Willing, Georg. *Umerziehung*, Nation Europa, Coburg 1991
– Frei, Norbert. „‚Wir waren blind, ungläubig und langsam.' Buchenwald, Dachau und die amerikanischen Medien im Frühjahr 1945", *Vierteljahrshefte für Zeitgeschichte*, 35 (1987) pp. 385-401
– Frey, Gerhard. *Vorsicht Fälschung*, FZ-Verlag, Munich 1991
– Frey, Gerhard (ed.). *Die Erpressung. Wie Deutschlands Milliarden über den Jordan gehen*, FZ-Verlag, Munich 2006
– Friedrich, Jörg. *Der Brand*, Propyläen, Frankfurt 2002
– Friedrich, Jörg. *Brandstätten. Der Anblick des Bombenkriegs*, Munich 2003
– Fröhlich, Elke (ed.). *Die Tagebücher von Joseph Goebbels*, K. G. Saur Verlag, Munich 1987-2006
– Fuchs-Heinritz, Werner et al. (eds.). *Lexikon zur Soziologie*, 3rd ed., Westdeutscher Verlag, Opladen 1994
– Ganzfried, Daniel. *...alias Wilkomirski. Die Holocaust-Travestie*, Jüdische Verlagsanstalt, Berlin 2002
– Garaudy, Roger. *Les Mythes fondateurs de la politique israélienne*, La Vieille Taupe, no. 2, Paris 1995; Engl.: *The Founding Myths of Modern Israel*, Institute for Historical Review, Costa Mesa, CA, 2000
– Gärtner, Michael, and Werner Rademacher. „Ground Water in the Area of the POW camp Birkenau", *The Revisionist*, 1(1) (2003), pp. 3-12
– Gärtner, Michael, and Hans Jürgen Nowak. „Die Stärkebücher von Auschwitz", *Vierteljahreshefte für freie Geschichtsforschung*, 6(4) (2002), pp. 425-436
– Gaßner, Ludwig. „Verkehrshygiene und Schädlingsbekämpfung", *Gesundheits-Ingenieur*, 66(15) (1943), pp. 174-176
– Gauss, Ernst (= Germar Rudolf). *Vorlesungen über Zeitgeschichte*, Grabert, Tübingen 1993
– Gauss, Ernst (ed.). *Grundlagen zur Zeitgeschichte*, Grabert, Tübingen 1994

– Geranmayeh, Younes. „A Zionist Conspiracy: The Auschwitz Lie“, *Tehran Times*, Jan. 29, Feb. 1, 3, 7, 17, 19-21, 2001; www.radioislam.org/revisionism/english/auschwitz.htm
– Gerhard, Rüdiger (ed.). *Der Fall Gottfried Weise*, Türmer, Berg 1991
– Gerner, Manfred. „„Schlüsseldokument' ist Fälschung‘,“ *Vierteljahreshefte für freie Geschichtsforschung* 2(3) (1998), pp. 166-174
– Gerner, Manfred; Michael Gärtner; and Hans Jürgen Nowak. „Die Kosten von Auschwitz“, *Vierteljahreshefte für freie Geschichtsforschung*, 6(2) (2002), pp. 146-158
– Giese, G. „Der Mann, der den Papst verschleppen sollte“, *neue bildpost*, in nine installments, April 21 to June 16, 1974; www.vho.org/VffG/2002/2/Image893.gif
– Gilead, Isaac; Yoram Haimi; and Wojciech Mazurek. „Excavating Nazi Extermination Centres“, *Present Pasts*, vol. 1, 2009, p. 26.
– Gilbert, Martin. *Auschwitz and the Allies*, Holt, Rinehart and Winston, New York 1981
– Gilbert, S. „The Use of Diesel Engines Underground in British Coal Mines“, *Mining Engineer*, June 1974, p. 403
– Glazar, Richard. *Trap with a Green Fence*, Northwestern University Press, Evanston, IL, 1995
– Goldberg, Jonathan J. *Jewish Power. Inside the American Jewish Establishment*, Addison-Wesley, Reading, MA, 1996
– Goldhagen, Daniel. *Hitler's Willing Executioners*, Knopf, New York 1996 / Little, Brown & Co., London 1996a
– Goldhagen, Daniel. Interview, *Profil* (Vienna), Sept. 9, 1996b, p. 75
– Goldstein, Eleanor, and Kevin Farmer (eds.). *True Stories of False Memories*, Social Issues Resources, Boca Raton, FL, 1993
– Grabert, Wigbert (ed.). *Geschichtsbetrachtung als Wagnis*, Grabert, Tübingen 1984
– Grabitz, Helge. *NS-Prozesse – Psychogramme der Beteiligten*, 2nd ed., C.F. Müller, Heidelberg, 1986
– Graf, Jürgen. Auschwitz. *Tätergeständnisse und Augenzeugen des Holocaust*, Neue Visionen Schweiz, Würenlos 1994
– Graf, Jürgen. *Giant with Feet of Clay. Raul Hilberg and his Standard Work on the „Holocaust“*, Theses & Dissertations Press, Capshaw, AL, 2001
– Graf, Jürgen. „Anatomie der sowjetischen Befragung der Topf-Ingenieure“, *Vierteljahreshefte für freie Geschichtsforschung*, 6(4) (2002), pp. 398-421
– Graf, Jürgen. „Raul Hilberg's Incurable Autism“, *The Revisionist*, 1(3) (2003), pp. 344-350
– Graf, Jürgen. „„Just Call Me Meyer‘ – A Farewell to ‚Obviousness‘,“ *The Revisionist*, 2(2) (2004), pp. 127-130
– Graf, Jürgen. „Revision du nombre des victimes a Majdanek“, *Sans Concession*, Nos. 42-45, Sept.- Dec. 2008; Engl.: „On the Revision of the Number of Victims at Majdanek“; www.codoh.com/gcgv/gcmajdan.html
– Graf, Jürgen. „David Irving and the ‚Aktion Reinhardt Camps‘,“ *Inconvenient History*, vol. 1, no. 2 (2009); www.inconvenienthistory.com/archive/2009/volume_1/number_2
– Graf, Jürgen. „Hungarian Holocaust Debate: Otto Perge vs. Dr. Laszlo Karsai“, April/May 2010; www.juergen-graf.vho.org/pdf/graf-hungarian-holocaust-debate.pdf
– Graf, Jürgen; Thomas Kues; and Carlo Mattogno. *Sobibór: Holocaust Propaganda and Reality*, The Barnes Review, Washington, DC, 2010
– Graf, Jürgen, and Carlo Mattogno. *Concentration Camp Majdanek*, Theses & Dissertations Press, Chicago 2003a
– Graf, Jürgen, and Carlo Mattogno. *Concentration Camp Stutthof*, Theses & Dissertations Press, Chicago 2003b
– Graml, Hermann. „Die Auswanderung der Juden aus Deutschland zwischen 1933 und 1939“, in: Institut für Zeitgeschichte (ed.), *Gutachten des Instituts für Zeitgeschichte*, Vol. 1, Institut für Zeitgeschichte, Munich 1958.
– Grasberger, Thomas. „Staatsanwalt bremst Professoren“, *Abendzeitung* (Munich), March 7/8, 1998; www.germarrudolf.com/persecute/docs/ListPos58_d.pdf; Engl: ~_e.pdf
– Grieb, Conrad (= Friedrich P. Berg). „Der selbstassistierte Holocaust-Schwindel“, *Vierteljahreshefte für freie Geschichtsforschung*, 1(1) (1997a), pp. 6-8; Engl.: „The Self-assisted Holocaust Hoax“, www.vho.org/GB/c/FPB/SelfAssisted.html
– Grieb, Conrad (= Friedrich P. Berg). „Holocaust: Dieselmotorabgase töten langsam“, *Vierteljahreshefte für freie Geschichtsforschung*, 1(3) (1997b), pp. 134-137
– Griffin, Sean et al. „Diesel Fumes Do Kill: A Case of Fatal Carbon Monoxide Poisoning Directly Attributed

to Diesel Fuel Exhaust with a 10-year Retrospective Case and Literature Review“, *Journal of Forensic Sciences*, 53(5) (September 2008), pp. 1206-1211; www.nazigassings.com/Griffin.pdf
– Grigorenko, Piotr. *Erinnerungen*, Bertelsmann, Munich 1981; Engl.: Petr G. Grigorenko, *Memoirs*, Norton, New York 1982
– Grimm, Friedrich W. *Politische Justiz, die Krankheit unserer Zeit*, Scheur, Bonn 1953
– Grimm, Friedrich W. *Mit offenem Visier*, Druffel-Verlag, Leoni 1961
– Grimstad, Bill. „Augenzeuge oder Romanheld?“, *Vierteljahreshefte für freie Geschichtsforschung*, 3(2) (1999), pp. 218f.
– Gringauz, Samuel. „Some Methodological Problems in the Study of the Ghetto“, in: Salo W. Baron, Koppel S. Pinson (eds.), *Jewish Social Studies*, vol. XII, New York 1950, pp. 65-72
– Grubach, Paul. „World War I Atrocity Propaganda and the Holocaust“, *The Revisionist*, 1(1) (2003a), pp. 104-109
– Grubach, Paul. „All Men Are Equal – But Are They Really?“, *The Revisionist*, 1(2) (2003b), pp. 139-150
– Gruchmann, Lothar. „Völkerrecht und Moral, Ein Beitrag zur Problematik der amerikanischen Neutralitätspolitik 1938-1941“, *Vierteljahrshefte für Zeitgeschichte*, 16 (1968), pp. 384-418
– Gumz, W. and J. F. Foster (Battelle Memorial Institute). „A Critical Survey of Methods of Making a High BTU Gas from Coal“, *Research Bulletin of the American Gas Association*, no. 6, July 1953
– Gutman, Israel (ed.). Anashim ve-efer (= People and Ashes), Workers Library, Merhavia 1957
– Gutman, Israel (ed.). *Encyclopedia of the Holocaust*, MacMillan, New York 1990
– Gutman, Israel, and Michael Berenbaum (eds.). *Anatomy of the Auschwitz Death Camp*, United States Holocaust Memorial Museum, Indiana University Press, Bloomington/Indianapolis 1994
– Guttenplan, Don D. „The Holocaust on Trial“, *The Atlantic Monthly*, 285(2) (2000), pp. 45-66; www.fpp.co.uk/docs/trial/guttenplan/atlm1.html
– Guttenplan, Don D. *The Holocaust on Trial: History, Justice and the David Irving Libel Case*, Granta Books, London 2001
– Hafen, Karl. President of *Internationale Gesellschaft für Menschenrechte*, letter to Germar Rudolf, October 30, 1996; www.germarrudolf.com/persecute/docs/ListPos21_d.pdf; Engl.: ~_e.pdf
– Halvorsen, William. „Morris Shines a Light on Fred Leuchter“, *The Revisionist* (Codoh series), no. 3, 2000, pp. 19-22
– Hankins, Frank H. „How many Jews were eliminated by the Nazis?“, *Journal of Historical Review*, 4(1) (1983) p. 61-81; originally written in 1958
– Harwood, Richard (= Richard Verrall). *Did Six Million Really Die?*, Historical Review Press, Brighton, undated (1974); ihr.org/books/harwood/dsmrd01.html
– Harwood, Richard, and Dietlieb Felderer. „Human Soap“, *Journal of Historical Review*, 1(2) (1980), pp. 131-139
– Haulot, Arthur. „Lagertagebuch. Januar 1943 – Juni 1945“, *Dachauer Hefte* 1(1) (1985), pp. 129-203
– Haynes, John Earl, and Harvey Klehr. *In Denial. Historians, Communism & Espionage*, Encounter Books, San Francisco, 2003
– Heddesheimer, Don. „‚Nothing Has Been Invented:‘ The War Journalism of Boris Polevoy“, *Journal of Historical Review*, 21(1) (2002), pp. 23-38
– Heddesheimer, Don. *The First Holocaust. Jewish Fund Raising Campaigns with Holocaust Claims During and After World War One*, 2nd ed., Theses & Dissertations Press, Chicago 2005
– Heggelin, Robert. *Differential-Diagnose innerer Krankheiten*, Thieme Verlag, Zürich 1951
– Heiber, Helmut. „Der Generalplan Ost“, *Vierteljahreshefte für Zeitgeschichte* 6(3) (1958), pp. 281-325
– Heiden, Konrad. „Why They Confess“, *Life*, June 20, 1949
– Heilbrunn, Jacob. „Absolving Adolf“, *New Republic*, Oct. 18, 1999 (www.tnr.com/article/politics/absolving-adolf)
– Henkys, Reinhard. *Die NS-Gewaltverbrechen*, Kreuz, Stuttgart 1964
– Herzog, Roman. *Bulletin*, Presse- und Informationsamt der Bundesregierung (Berlin), March 19, 1997, no. 234
– Hess, Rudolf. Speech held on May 14, 1935, at the German-Swedish Association at Stockholm; Rudolf Hess Association, Dokumentation Nr. 9, Planegg; http://unglaublichkeiten.net/lager/Rudolf-Hess-Rede-Stockholm-1935.pdf
– Hess, Wolf Rüdiger. *My Father Rudolf Hess*, London 1986
– Heyne, Johannes. „Die britischen Folterungen in Bad Nenndorf“, *Vierteljahreshefte für freie Geschichtsforschung*, 9(1) (2005), pp. 14-19

– Hilberg, Raul. *The Destruction of the European Jews*, Quadrangle Books, Chicago 1961; 2nd ed., Holmes & Meyer, New York 1985; 3rd ed., Yale University Press, New Haven, CT, 2003
– De Wan, George. „The Holocaust in Perspective", *Newsday*, Long Island, New York, Feb. 23, 1983, p. II/3
– Hilberg, Raul. Sources of Holocaust Research. An Analysis, I. R. Dee, Chicago 2001
– „Historiker Nolte mit Tränengas angegriffen", *Frankfurter Allgemeine Zeitung*, Feb. 4, 1994, p. 4
– Hoffmann, Heinrich. „Die gar traurige Geschichte mit dem Feuerzeug", in: *Struwwelpeter*, 1844; Engl.: „The Dreadful Story of Pauline and the Matches", 1844 see www.fln.vcu.edu/struwwel/pauline_e.html
– Hoffmann II, Michael A. *The Great Holocaust Trial*, 3rd ed., Wiswell Ruffin House, Dresden, NY, 1995
– Hoffmann, Joachim. *Stalin's War of Extermination 1941-1945*, Theses & Dissertations Press, Capshaw, AL, 2001
– Höhne, Heinz. *Der Orden unter dem Totenkopf. Die Geschichte der SS*, Bertelsmann, Munich 1976
– Holming, Göran. „Himmlers Befehl, die Vergasung der Juden zu stoppen", *Vierteljahreshefte für freie Geschichtsforschung*, 1(4) (1997) pp. 258f.
– „Holocaust Denial", *The Scribe, Journal of Babylonian Jewry*, No. 70, October 1998; www.dangoor.com/70032.html
– Holstein, Bernard (= Brougham). *Stolen Soul: A True Story Of Courage And Survival*, University of Western Australia Press, Perth 2004
– Holt, Penelope. *The Apple: Based on the Herman Rosenblat Holocaust Memoir*, York House Press, Ryebrook, NY, 2009
– Holzner, Robert. „Der Streit um die deutsche Atombombe", *Vierteljahreshefte für freie Gesichtsforschung*, 9(1) (2005), pp. 99-102
– Höttl, Wilhelm. *Einsatz für das Reich*, Verlag p. Bublies, Koblenz 1997
– Howe, Ellic. *The Black Game. British Subversive Operations against the Germans during the Second World War*, M. Joseph, London 1982
– *HT*. Udo Walendy, *Historische Tatsachen*, Verlag für Volkstum und Zeitgeschichtsforschung, Vlotho, nos. 18 (1983); 25 (1985); 34 (1988); 36 (1988); 43 (1990); 44 (1990); 47 (1991); 48 (1991); http://nslarchiv.com/Buecher/Nach-1945/
– Humm, Otto. „Typhus – The Phantom Disease", *The Revisionist*, 2(1) (2004), pp. 84-88.
– Igounet, Valérie. *Histoire du négationnisme en France*, Editions du Seuil, Paris 2000
– IHR. *Journal of Historical Review*, 5(2-4) (1984), back cover
– IHR. „Holocaust Survivor Finds ‚Exterminated' Brother through Appearance with Revisionists on the Montel Williams Show", *Journal of Historical Review*, 13(1) (1993), pp. 45.
– IHR. „Media Coverage of the Irving-Lipstadt Trial", *Journal of Historical Review*, 19(1) (2000a), pp. 40-52
– IHR. „Media Coverage of the Irving-Lipstadt Trial", *Journal of Historical Review*, 19(2) (2000b), pp. 47-53
– IHR. „Thirteenth IHR Conference: A Resounding Success", *Journal of Historical Review*, 19(3) (2000c), pp. 2-11
– IMT. International Military Tribunal, *Trial of the Major War Criminals (IMT)*, Nuremberg 1947; online: http://avalon.law.yale.edu/subject_menus/imt.asp
– *Innere Sicherheit.* No. 1, Bundesminister des Innern, Bonn, March 20, 1985
– Internationales Dachau-Komitee. *Konzentrationslager Dachau, 1933-1945*, 5th ed., Comité Internat. de Dachau, Brüssel 1978
– Irving, David. „On Contemporary History and Historiography", *Journal of Historical Review*, 5(2-4) (1984), p. 251-288
– Irving, David. *Nuremberg: The Last Battle*, Focal Point, London 1996; www.fpp.co.uk/books/Nuremberg/NUREMBERG.pdf
– Irving, David. „Menschenhäute", *Vierteljahreshefte für freie Geschichtsforschung*, 3(2) (1999), pp. 214-216
– Jäckel, Eberhard, and Jürgen Rohwer. *Der Mord an den Juden im Zweiten Weltkrieg*, Deutsche Verlags-Anstalt, Stuttgart 1985
– Jäckel, Eberhard; Peter Longerich; and Julius H. Schoeps (eds.). *Enzyklopädie des Holocaust. Die Verfolgung und Ermordung der europäischen Juden*, Argon Verlag, Berlin 1993
– Jacobmeyer, Wolfgang. „Polnische Juden in der amerikanischen Besatzungszone Deutschlands 1946/47", *Vierteljahrshefte für Zeitgeschichte*, 25 (1977) pp. 120-135
– Jacobs, Steven L. „Binjamin Wilkomirski (Fragments) and Donald Watt (Stoker): When the Holocaust Story Is a Lie", *CCAR Journal*, spring 2001; http://data.ccarnet.org/journal/601sj.html

– Jagschitz, Gerhard. Activity Report as an expert witness to the Landesgericht für Strafsachen, Dept. 26b, Vienna, of Jan. 10, 1991, in the criminal case Gerd Honsik, ref. 20e Vr 14184 and Hv 5720/ 90
– Jagschitz, Gerhard. Protocol of his testimony, 3rd to 5th day of the trial in the criminal case against Honsik, ref. 20e Vr 14184 and Hv 5720/ 90, Apr. 29, 30, May 4, 1992.
– Jakobskötter, Rudolf. „Die Entwicklung der elektrischen Einäscherung bis zu dem neuen elektrisch beheizten Heißlufteinäscherungsofen in Erfurt“, *Gesundheits-Ingenieur*, 64(43) (1941), pp. 579-587
– Jansen, Hans. *Der Madagaskar-Plan. Die beabsichtigte Deportation der europäischen Juden nach Madagaskar*, Herbig, Munich 1997
– Janßen, Herbert, and Dirk Arnold. „In Bodenproben keine Spur von, Hitlers Bombe‘,“ Presseinfo der Physikalisch-Technische Bundesanstalt, 15. Februar 2006, www.ptb.de/de/aktuelles/archiv/presseinfos/pi2006/pitext/pi060215.htm
– Janßen, Karl-Heinz. „Die Rattenfänger“, *Die Zeit*, Dec. 31, 1993, p. 51
– „Jewish group rejects offer to Holocaust survivors“, *Reuters*, Bonn, Aug. 24, 1997a
– „Jewish group to issue list of holocaust fund recipients“, *Reuters*, New York, Sept. 17, 1997b
– Jochmann, Werner (ed.). *Adolf Hitler. Monologe im Führerhauptquartier 1941-1944. Die Aufzeichnungen Heinrich Heims*, Knaus, Hamburg 1980
– Kadell, Franz. *Die Katyn Lüge*, Herbig, Munich 1991
– Kalthoff, Jürgen, and Martin Werner. *Die Händler des Zyklon B*, VSA-Verlag, Hamburg 1998
– Kant, Immanuel. *Groundwork for the Metaphysics of Morals*, 3rd ed., Hackett, Indianapolis 1981
– Karlsch, Rainer. *Hitlers Bombe. Die geheime Geschichte der deutschen Kernwaffenversuche*, Deutsche Verlags-Anstalt, Munich 2005
– Karlsch, Rainer, and Heiko Petermann (eds.). *Für und wider „Hitlers Bombe“: Studien zur Atomforschung in Deutschland*, Waxmann, Münster 2007
– Karlsch, Rainer, and Mark Walker. „New light on Hitler‘s bomb“, *Physics World*, 18(6) (2005), p. 15f.; http://physicsworld.com/cws/article/print/22270
– Karski, Jan. *Story of a Secret State*, Houghton Mifflin, Boston 1944
– Keeser, E. et al. *Toxikologie und Hygiene des Kraftfahrwesens*, Springer, Berlin 1930
– *Keesings Archiv der Gegenwart.* Vol. 16/17, Rheinisch-westfälischesVerlagskontor, Essen 1948, p. 651, Item B of Feb. 15, 1946.
– Keneally, Thomas. *Schindler’s Ark*, Hodder & Stoughton, London 1982a
– Keneally, Thomas. *Schindler’s List*, Simon & Schuster, New York 1982b
– Keren, Daniel; Jamie McCarthy; and Henry Mazal. „The Ruins of the Gas Chambers: A Forensic Investigation of Crematoriums at Auschwitz I and Auschwitz-Birkenau“, *Holocaust and Genocide Studies*, 9(1) (2004), pp. 68-103
– Kern, Erich. *Meineid gegen Deutschland*, K. W. Schütz Verlag, Göttingen 1968
– Kern, Erich (ed.). *Verheimlichte Dokumente*, FZ-Verl., Munich 1988
– Kertész, Imre. *Roman eines Schicksallosen*, Rowohlt, Berlin, 1996/ 24th ed. 2010.
– Kilian, Hans. *Im Schatten der Siege*, Ehrenwirth, Munich 1964
– Kirschbaum, Erik. „Jewish leader urges Bonn to pay Holocaust claims“, *Reuter*, Bonn, Aug. 19, 1997
– Kladov, Ignatz F. *The People’s Verdict*, Hutchinson & Co., London 1944
– Klarsfeld, Serge. *Le Mémorial de la Déportation des Juifs de France*, Klarsfeld, Paris 1978a; Engl.: *Memorial to the Jews deported from France 1942-1944*, Beate Klarsfeld Foundation, New York 1983
– Klarsfeld, Serge. *The Auschwitz Album*, Beate Klarsfeld Foundation, New York 1978b
– Klarsfeld, Serge. *David Olère 1902 – 1985*, Beate Klarsfeld Foundation, New York 1989
– Klee, Ernst. *Das Kulturlexikon zum Dritten Reich. Wer war was vor und nach 1945*, S. Fischer, Frankfurt am Main 2007
– Klee, Ernst; Willi Dreßen; and Volker Rieß. *Schöne Zeiten. Der Judenmord aus der Sicht der Täter und Gaffer*, Fischer Verlag, Frankfurt/M. 1988
– Klein, Georg. Pietà, Stockholm 1989
– Klein, Marc. „Observations et réflexions sur les camps de concentration nazis“, *Revue d’Études germaniques*, no. 3, 1946, pp. 244-275; www.phdn.org/histgen/auschwitz/klein-obs46.html
– Kluge, Dankwart. „Eichmann im Zwielicht“, *Deutschland in Geschichte und Gegenwart*, 29(2) (1981) pp. 31-36
– Knieriem, Alexander von, *Nürnberg. Rechtliche und menschliche Probleme*, Klett, Stuttgart 1953

– Knobloch, Heinz. *Der beherzte Reviervorsteher. Ungewöhnliche Zivilcourage am Hackeschen Markt*, Morgenbuch-Verlag, Berlin 1990
– Koch, Oskar W. *Dachau – Landsberg, Justizmord – oder Mord-Justiz?*, Refo-Verlag, Witten 1974
– Köchel, Heinrich. „Leichenverbrennungen im Freien“, *Vierteljahreshefte für freie Geschichtsforschung*, 8(4) (2004), pp. 427-432
– Koestler, Arthur. *Der Yogi und der Kommissar*, Bechtle, Esslingen 1950; Engl.: *The Yogi and the Commissar*, Macmillan, New York 1965
– Köhler, Manfred. „Forced Confessions: Why Innocent Defendants Admit their Guilt“, *The Revisionist*, 1(4) (2003), pp. 465f.
– Kogon, Eugen. *Der SS-Staat. Das System der deutschen Konzentrationslager*, Verlag Karl Alber, Munich 1946; Engl.: *The Theory and Practice of Hell. The German Concentration Camps and the System behind them*, Secker & Warburg, London 1950; Berkley Books, New York 1998
– Kogon, Eugen; Hermann Langbein; and Adalbert Rückerl et al. (eds.). *Nationalsozialistische Massentötungen durch Giftgas*, S. Fischer Verlag, Frankfurt 1983; Engl.: *Nazi Mass Murder*, Yale, New Haven 1993
– Kola, Andrzej. *Bełżec: The Nazi Camp for Jews in the Light of Archeological Sources: Excavations 1997-1999*, The Council for the Protection of Memory and Martyrdom, United States Holocaust Memorial Museum, Warsaw-Washington 2000a
– Kola, Andrzej. „Sprawozdanie z archeologicznych badań na terenie byłego obózu zagłady Żydów w Sobiborze w 2000 r“, *Przeszłość i Pamięć*, No. 3, July-September 2000b
– Kola, Andrzej. „Badania archeologiczne terenu byłego obózu zagłady Żydów w Sobiborze,“ *Przeszłość i Pamięć. Biuletyn Rady Ochrony Pamięci Walk i Męczeństwa*, No. 4(21) 2001, pp. 115-122
– Komitee der antifaschistischen Widerstandskämpfer in der DDR (ed.). *SS im Einsatz*, Kongress-Verlag, Berlin 1957
– Kommos, Rudolf. *Juden hinter Stalin: Die Vormachtstellung jüdischer Kader in der Sowjetunion auf der Grundlage amtlicher sowjetischer Quellen dargestellt*, Nibelungen-Verl., Berlin/Leipzig 1938; reprint: Verlag für ganzheitliche Forschung und Kultur, Viöl, undated
– Kopanski, Ataullah B. „North Caucasia's Anno Horribilis, 1944“, *The Barnes Review*, 4(4) (1998), pp. 37-40
– Korzec, Michael. „De mythe van de efficiente massamoord“, *Intermediair*, Dec. 15, 1995
– Kosiek, Rolf. *Historikerstreit und Geschichtsrevision*, 2nd ed., Grabert, Tübingen 1988
– Kosiek, Rolf, and Olaf Rose (eds.). *Der große Wendig: Richtigstellungen zur Zeitgeschichte*, 4 vols., Grabert, Tübingen 2006, 2008, 2010
– Kosinski, Jerzy. *The Painted Bird*, Houghton Mifflin, Boston 1965
– Koster, Katie de (ed.). *Readings on Fahrenheit 451*, Greenhaven Press, San Diego, CA, 2000
– Kött, Martin. *Goldhagen in der Qualitätspresse. Eine Debatte über „Kollektivschuld“ und „Nationalcharakter“ der Deutschen*, UVK-Medien, Konstanz 1999
– Kotze, Hildegard von, and Helmut Krausnick (eds.). *Es spricht der Führer*, Gütersloh 1966
– Kranz, Tomasz. „Ewidencja zgonów i smiertelnosc wiezniów KL Lublin“, *Zeszyty Majdanka*, no. XXIII (2005), pp. 7-53
– Kraus, Ota, and Erich Kulka. *Die Todesfabrik*, Kongress-Verlag, Berlin 1958
– Krausnick, Helmut (ed.). „Denkschrift Himmlers über die Behandlung der Fremdvölkischen im Osten (Mai 1940)“, *Vierteljahrshefte für Zeitgeschichte*, 5(2) (1957), pp. 194-198
– Krausnick, Helmut, and Hans-Heinrich Wilhelm. *Die Truppe des Weltanschauungskrieges. Die Einsatzgruppen der Sicherheitspolizei und des SD 1938-1942*, Deutsche Verlags-Anstalt, Stuttgart 1981
– Kretschmer, Wolfgang (= Germar Rudolf). „Der mittelalterliche Hexenprozeß und seine Parallelen in unserer Zeit“, *Deutschland in Geschichte und Gegenwart*, 41(2)(1993) pp. 25-28
– Kues, Thomas. „Tree-felling at Treblinka“, *Inconvenient History*, vol. 1, no. 2 (2009); www.inconvenienthistory.com/archive/2009/volume_1/number_2
– Kues, Thomas. „Evidence for the Presence of ‚Gassed‘ Jews in the Occupied Eastern Territories, Part 1“, *Inconvenient History*, vol. 2, no. 2 (2010); www.inconvenienthistory.com/archive/2010/volume_2/number_2/
– Kulaszka, Barbara (ed.). *Did Six Million Really Die?*, Samisdat Publishers, Toronto 1992; www.vho.org/aaargh/fran/livres3/KULA.pdf (different pagination)
– Kulischer, Eugene M. *The Displacement of Population in Europe.* Published by the International Labour Office, Montreal 1943
– Lachtman, Dennis S. „Diesel Exhaust-Health Effects“, *Mining Congress Journal*, January 1981, p. 40

– Lambrecht, Wolfgang. „Zyklon B – eine Ergänzung“, *Vierteljahreshefte für freie Geschichtsforschung*, 1(1) (1997), pp. 2-5
– Lamker, Hans. „Die Kurzwellen-Entlausungsanlagen in Auschwitz, Teil 2“, *Vierteljahreshefte für freie Geschichtsforschung*, 2(4) (1998), pp. 261-273
– Langbein, Hermann. *Der Auschwitz-Prozeß*, Europäische Verlagsanstalt, Frankfurt/Main 1965
– Langbein, Hermann. *Menschen in Auschwitz*, Europaverlag, Vienna 1987
– Lanzmann, Claude. *Shoah*, Pantheon Books, New York 1985; available as VHS video and DVD
– Lanzmann, Claude. *Le Nouvelle Observateur*, Sept. 30, 1993, p. 97
– Lanzmann, Claude. *Le Monde*, March 3, 1994
– Lanzmann, Claude. *Le Monde*, June 12, 1997
– Laqueur, Walter. *The Terrible Secret*, Little, Brown & Co, Boston 1980; 2nd ed., H. Holt, New York 1998
– Laternser, Hans. Die andere Seite im Auschwitzprozeß 1963/65, Seewald, Stuttgart 1966
– Lautern, Mark. *Das letzte Wort über Nürnberg*, Dürer, Buenos Aires 1950
– Lebailly, Jacques. „Interview with Michel De Boüard on the ‚Thesis of Nantes‘,“ *Journal of Historical Review*, 8(3) (1988), pp. 381-384
– Lehner, Dieter. *Du sollst nicht falsch Zeugnis geben*, Vohwinckel, Berg am See, undated
– Lenski, Robert. *The Holocaust on Trial*, Reporter Press, Decatur, AL, 1990
– Leski, Krzysztof, and Ohad Gozani. „Auschwitz death reduced to a million“, *The Daily Telegraph*, July 18, 1990
– Leuchter, Fred A. *An Engineering Report on the alleged Execution Gas Charnbers at Auschwitz, Birkenau and Majdanek, Poland*, Samisdat Publishers Ltd., Toronto 1988; www.zundelsite.org/english/leuchter/report1/index.html
– Leuchter, Fred A. *The Leuchter Report*, Focal Point Publications, London 1989; Irving’s Introduction: www.fpp.co.uk/Auschwitz/Leuchter/ReportIntro.html
– Leuchter, Fred A. „Witch Hunt in Boston“, *Journal of Historical Review*, 10(4) (1990), pp. 453-460
– Leuchter, Fred A. „Is there life after persecution? The botched execution of Fred Leuchter“, *Journal of Historical Review*, 12(4) (1992), pp. 429-444
– Leuchter, Fred A., and Robert Faurisson. „The second Leuchter report“, *Journal of Historical Review*, 10(3) (1990), pp. 261-322.
– Leuchter, Fred A.; Robert Faurisson; and Germar Rudolf. *The Leuchter Reports. Critical Edition*, Theses & Dissertations Press, Chicago 2005
– Levi, Primo. *Se questo è un uomo*, Einaudi, Torino 1966 (©1947); Engl.: *If this is a Man*, Penguin, Harmondsworth/New York 1979; French: *Si c’est un homme*, Juillard, Paris 1993
– Levi, Primo. *Survival in Auschwitz*, Summit Books, New York 1986
– Lévy, Bernard-Henri. Interview with Josef Fischer, *Frankfurter Allgemeine Zeitung*, Feb. 18, 1999, p. 46
– Lévy-Willard, Annette, and Laurent Joffrin. *Libération*, Apr. 25, 1985, p. 22
– Lewis, Russell; Robert Johnson; and Dennis Canfield. „An Accurate Method for the Determination of Carboxyhemoglobin in Postmortem Blood Using GC-TCD“, *Journal of Analytical Toxicology*, 28(1) (2004), pp. 59-62; http://rodohforum.yuku.com/topic/10530
– Lichtenstein, Heiner. *Majdanek. Reportage eines Prozesses*, Europäische Verlagsanstalt, Frankfurt/Main 1979
– Lichtenstein, Heiner. *Im Namen des Volkes?*, Bund, Köln 1984
– Lipstadt, Deborah E. *Denying the Holocaust: The Growing Assault on Truth and Memory*, Free Press, New York 1993; German: *Betrifft: Leugnen des Holocaust*, Rio Verlag, Zürich 1994
– Loftus, Elizabeth. *The Myth of Repressed Memory*, St. Martin’s Press, New York 1994
– Loftus, Elizabeth. „Creating False Memories“, *Scientific American*, vol. 277, no. 3, 1997, pp. 70-75
– Loftus, Elizabeth. „Falsche Erinnerungen“, *Spektrum der Wissenschaft*, January 1998, pp. 62-67
– Loftus, Elizabeth, and James Doyle. *Eyewitness Testimony: Civil and Criminal*, 3rd ed., Lexis Law Pub., Charlottesville, VA, 1997
– Loftus, Elizabeth, and Katherine Ketcham. *Witness for the Defense*, St. Martin’s Press, New York 1991
– Longerich, Peter. *Holocaust: The Nazi Persecution and Murder of the Jews*, Oxford University Press, Oxford 2010
– Lüftl, Walter. *Holocaust – Glauben und Fakten*, unpublished typescript, Vienna 1991a; Engl.: „Holocaust: Belief and Facts“, *Journal of Historical Review*, 12(4) (Winter 1992-93) pp. 391-420
– Lüftl, Walter. „Sachverständigenbeweis versus Zeugenbeweis“, *Konstruktiv*, 166 (1991b) pp. 31f.; Engl.: Rudolf 2005d, pp. 186f.

– Lüftl, Walter. „Damoklesschwert' über dem Haupt eines Gutachters!", *Recht und Wahrheit*, November/December 1992, p. 8
– Lüftl, Walter. „Sollen Lügen künftig Pflicht sein?", *Deutschland in Geschichte und Gegenwart*, 41(1) (1993a), pp. 13f.
– Lüftl, Walter. „Die Feuerbestattung in der ersten Hälfte dieses Jahrhunderts", *Deutschland in Geschichte und Gegenwart*, 41(2) (1993b), pp. 14-16
– Lüftl, Walter. „Die Lügen unserer Zeit", *Vierteljahreshefte für freie Geschichtsforschung*, 5(3) (2001a), pp. 325f.
– Lüftl, Walter. „Der Fall Jedwabne und das Verbotsgesetz", *Vierteljahreshefte für freie Geschichtsforschung*, 5(3) (2001b), pp. 337f.
– Lüftl, Walter. Letter to the Editor, *Vierteljahreshefte für freie Geschichtsforschung*, 6(3) (2002), p. 364
– Lüftl, Walter. „The Dachau Horror-Tale Exposed", *The Revisionist*, 1(4) (2003a), pp. 385f.
– Lüftl, Walter. „The General in the Ice-Block", *The Revisionist*, 1(4) (2003b), pp. 386f.
– Lüftl, Walter. „1972: A Somewhat Different Auschwitz Trial", *The Revisionist*, 2(3) (2004a), pp. 294f.
– Lüftl, Walter. Letter to the Editor, 2(3) (2004b), p. 353
– Lyon, Jeff. „Memories of Nazi death camps haunt couple", *Chicago Tribune*, Jan 19, 1978, pp. 1, 14
– Mächler, Stefan. *Der Fall Wilkomirski*, Pendo, Zürich 2000; Engl.: *The Wilkomirski Affair*, Schocken Books, New York 2001
– Mackenzie, Melville D. „Some Practical Considerations in the Control of Louse-borne Typhus Fever in Great Britain in the Light of Experience in Russia, Poland, Rumania and China", *Proceedings of the Royal Society of Medicine*, Vol. 35(2) 1941, pp. 141-156 (www.ncbi.nlm.nih.gov/pmc/articles/PMC1998265/)
– Madden, Catherine, and Jim Kelly. „Holocaust man's claims queried", *The Sunday Times* (Perth), Oct. 31, 2004
– Magenheimer, Heinz. *Junge Freiheit*, Feb. 16, 1996, p. 7.
– Malingre, Virginie. „Claude Lanzmann explique Shoah à des élèves avant sa distribution dans les lycées," *Le Monde*, Sept. 16, 2004, p. 12
– Mann, Thomas. *Sieben Manifeste zur jüdischen Frage*, Jos. Melzer Verlag, Darmstadt 1966
– Mann, A. W., and Michael A. Hoffmann II. „Tales of the Holohoax. A Journal of Satire", Wiswll Ruffin House, Temecula 1989; http://nazigassings.com/PDFs/TalesV2.pdf
– Manvell, Roger, and Heinrich Fraenkel. *Goebbels. Eine Biographie*, Kiepenheuer & Witsch, Köln-Berlin, 1960
– Marais, Pierre. *En lisant de près les ècrivains chantres de la Shoah – Primo Levi, Georges Wellers, Jean-Claude Pressac*, La Vielle Taupe, Paris 1991
– Marais, Pierre. *Les camions à gaz en question*, Polémique, Paris 1994; Engl.: The Gas Wagons, *The Barnes Review*, Washington, DC, in preparation.
– Marczewska, Krystyna, and Władysław Wazniewski. „Oboz koncentracyjny na Majdanku w swietle akt Delegatury RP na Kraj", in: *Zeszyty Majdanka*, no. VII (1973), pp. 164-241
– Margolina, Sonja. *Das Ende der Lügen*, Siedler, Berlin 1992
– Markiewicz, Jan; W. Gubala; and J. Labedz. *Z Zagadnien Nauk Sadowych*, vol. XXX (1994) pp. 17-27; www2.ca.nizkor.org/ftp.cgi/orgs/polish/institute-for-forensic-research/post-leuchter.report
– Markiewicz, Jan; W. Gubala; J. Labedz; and B. Trzcinska. *Expert Report*, Prof. Dr. Jan Sehn Institute for Forensic Reserach, department for toxicology, Krakow, Sept. 24, 1990; partially published in: „An official Polish report on the Auschwitz ‚gas chambers',“ *Journal of Historical Review*, 11(2) (1991), pp. 207-216
– Marsalek, Hans. *Die Geschichte des Konzentrationslagers Mauthausen*, 2nd ed., Österr. Lagergemeinschaft Mauthausen, Vienna, 1980
– Marsalek, Hans. *Die Vergasungsaktionen im Konzentrationslager Mauthausen*, Wien 1988
– Marszałek, Józef. „Budowa obozu na Majdanku w latach 1942-1944", *Zeszyty Majdanka*, Vol. IV (1969), p. 48
– Martin, Sigmund P. „Volksverhetzung – Leugnen des Holocaust durch Verteidigerhandeln", *Juristische Schulung*, 11/2002, pp. 1127f.
– Mascia, Jennifer. „Surviving the Camps but Struggling in Brooklyn", *New York Times*, January 21, 2010; www.nytimes.com/2010/01/21/nyregion/21neediest.html?scp=1&sq=surviving%20the%20camps
– Maser, Werner. *Nürnberg. Tribunal der Sieger*, Econ, Düsseldorf 1977; Droste, Düsseldorf 1988
– Maser, Werner. *Fälschung, Dichtung und Wahrheit über Hitler und Stalin*, Olzog, Munich 2004
– Mason, Alpheus T. *Harlan Fiske Stone: Pillar of the Law*, Viking, New York 1956
– Mattogno, Carlo. *Il rapporto Gerstein: Anatomia di un falso*, Sentinella d'Italia, Monfalcone 1985

– Mattogno, Carlo. *Auschwitz: un caso di plagio.* Edizioni La Sfinge, Parma 1986
– Mattogno, Carlo. *„Medico ad Auchwitz“: Anatomia di un falso*, Edizioni La Sfinge, Parma 1988
– Mattogno, Carlo. „Auschwitz: A Case of Plagiarism“, *Journal of Historical Review*, 10(1) (1990a), pp. 5-24
– Mattogno, Carlo. „Jean-Claude Pressac and the War Refugee Board Report“, *Journal of Historical Review*, 10(4) (1990b), pp. 461-486
– Mattogno, Carlo. „‚Schlüsseldokument‘ – eine alternative Interpretation“, *Vierteljahreshefte für freie Geschichtsforschung* 4(1) (2000a), pp. 51-56
– Mattogno, Carlo. „Leichenkeller von Birkenau: Luftschutzräume oder Entwesungskammern?“ *Vierteljahreshefte für freie Geschichtsforschung*, 4(2) (2000b), pp. 152-158; Engl.: „Morgue Cellars of Birkenau: Gas Shelters or Disinfesting Chambers?“; www.vho.org/GB/c/CM/leichen.html
– Mattogno, Carlo. „Auschwitz: The Samuel Crowell Bomb Shelter Thesis: A Historically Unfounded Hypothesis“, 2001; www.vho.org/GB/c/CM/Crowell-final-eng.html
– Mattogno, Carlo. „Open Air Incinerations in Auschwitz: Rumor or Reality?“, *The Revisionist*, 1(1) (2003a), pp. 14-17
– Mattogno, Carlo. „Auschwitz. Fritjof Meyer's New Revisions“, *The Revisionist*, 1(1) (2003b), pp. 30-37
– Mattogno, Carlo. „KL Sachsenhausen“, *Vierteljahreshefte für freie Geschichtsforschung*, 7(2) (2003c), pp. 173-185
– Mattogno, Carlo. „The ‚Gassing‘ of Gypsies in Auschwitz on August 2, 1944“, *The Revisionist*, 1(3) (2003d), pp. 330-332
– Mattogno, Carlo. „The Four Million Figure of Auschwitz: Origin, Revisions and Consequences“, *The Revisionist*, 1(4) (2003e), pp. 387-392, 393-399
– Mattogno, Carlo. *Bełżec in Propaganda, Testimonies, Archeological Research, and History*, Theses & Dissertations Press, Chicago 2004a
– Mattogno, Carlo. *Special Treatment in Auschwitz. Genesis and Meaning of a Term*, Theses & Dissertations Press, Chicago 2004b
– Mattogno, Carlo. *The Bunkers of Auschwitz*, Theses & Dissertations Press, Chicago 2004c
– Mattogno, Carlo. „Combustion Experiments with Flesh and Animal Fat“, *The Revisionist*, 2(1) (2004d), pp. 64-72
– Mattogno, Carlo. „Flames and Smoke from the Chimneys of Crematoria“, *The Revisionist*, 2(1) (2004e), pp. 73-78
– Mattogno, Carlo. „On the Piper-Meyer-Controversy: Soviet Propaganda vs. Pseudo-revisionism“, *The Revisionist*, 2(2) (2004f), pp. 131-139
– Mattogno, Carlo. „The Morgues of the Crematoria at Birkenau in the Light of Documents“, *The Revisionist*, 2(3) (2004g), pp. 271-294
– Mattogno, Carlo. „‚No Holes, No Gas Chamber(s)‘,“ *The Revisionist*, 2(4) (2004h), pp. 387-410
– Mattogno, Carlo. „The Openings for the Introduction of Zyklon B“, *The Revisionist*, 2 parts, 2(4) (2004i), pp. 411-436
– Mattogno, Carlo. *Auschwitz: Crematorium I*, Theses & Dissertations Press, Chicago 2005a
– Mattogno, Carlo. *Auschwitz: Open Air Incinerations*, Theses & Dissertations Press, Chicago, IL, 2005b
– Mattogno, Carlo. *The Central Construction Office of the Waffen-SS and Police Auschwitz. Organization, Responsibilities, Activities*, Theses & Dissertations Press, Chicago 2005c
– Mattogno, Carlo. *Auschwitz: The First Gassing*, Theses & Dissertations Press, Chicago 2005d
– Mattogno, Carlo. „Auschwitz – 60 Jahre Propaganda“, *Vierteljahreshefte für freie Geschichtsforschung*, 9(2) (2005e), pp. 167-187
– Mattogno, Carlo. „Häftlingsüberstellungen aus Auschwitz-Birkenau 1944-1945“, *Vierteljahreshefte für freie Geschichtsforschung*, 9(3) (2006), pp. 293-300
– Mattogno, Carlo. *Auschwitz: The Case for Sanity*, The Barnes Review, Washington, DC, 2010a
– Mattogno, Carlo. „Origins and Functions of the Birkenau Camp“, *Inconvenient History*, vol. 2, no. 2 (2010b); www.inconvenienthistory.com/archive/2010/volume_2/number_2
– Mattogno, Carlo. „Elie Wiesel: ‚The Most Authoritative Living Witness‘ of The Shoah?“, Feb. 24, 2010c; www.revblog.codoh.com/2010/02/eli
– Mattogno, Carlo. „Elie Wiesel: New Documents“, March 26, 2010d; www.revblog.codoh.com/2010/03/elie-wiesel-new-documents
– Mattogno, Carlo. „The Riddle of Lazar-Lázár-Eliezer-Elie Wiesel“, May 1, 2010e; www.revblog.codoh.com/2010/05/the-riddle-of-lazar-lazar-eliezer-elie-wiesel

– Mattogno, Carlo. *I forni crematori di Auschwitz. Studio storico-tecnico*, 2 vols., Edizioni di Ar, in preparation. Engl.: *The Crematory Ovens of Auschwitz. A historical and technical study*, The Barnes Review, Washington, DC, in preparation (2011a)
– Mattogno, Carlo. *Auschwitz: Healthcare, Selections and Special Treatment*, The Barnes Review, Washington, DC, in preparation (2011b)
– Mattogno, Carlo. *Il campo di Chełmno: tra storia e propaganda*, Edizioni di Ar, in preparation (2012); Engl.: Chelmno: *History and Propaganda*, The Barnes Review, Washington, DC, in preparation
– Mattogno, Carlo, and Jürgen Graf. *Treblinka. Extermination Camp or Transit Camp*, Theses & Dissertations Press, Chicago 2004
– Maurach, Reinhart. *Die Kriegsverbrecherprozesse gegen deutsche Gefangene in der Sowjetunion*, Arbeitsgemeinschaft vom Roten Kreuz in Deutschland, Britische Zone, Hamburg 1950
– Mayer, Arno J. *Why Did the Heavens Not Darken?* Pantheon, New York 1988 (1990); German: *Der Krieg als Kreuzzug*, Rowohlt, Reinbek 1989
– McCarthy, Joseph. Speech before the U.S. Senate, Congressional Record-Senate no. 134, July 26, 1949, pp. 10397ff., reproduced in Tiemann 1990, pp. 269ff.; www.vho.org/D/zferdk/4.html
– McChesney, Robert W. *Corporate Media and the Threat to Democracy*, Seven Stories Press, New York 1997
– McChesney, Robert W. *Rich Media, Poor Democracy*, New Press, New York 2000
– Mearsheimer, John, and Stephen Walt. *The Israel Lobby and U.S. Foreign Policy*, Farrar, Straus and Giroux, New York 2007
– Melzer, Abraham. „Iwan der Schreckliche oder John Demjanjuk, Justizirrtum? Justizskandal!“, *Semit-Times* (Dreieich), special edition, March 1992
– Mendelsohn, John (ed.). *The Holocaust*, Vol. 12, Garland, New York 1982
– Merrion, David F. „Effect of Design revisions on Two Stroke Cycle Diesel Engine Exhaust“, *Society of Automotive Engineers Transactions*, 77 (1968), paper 680422
– Meyer, Brün (ed.). *Dienstaltersliste der Waffen-SS. Stand vom 1. Juli 1944*, Biblio Verlag, Osnabrück 1987
– Meyer, Fritjof. „Die Zahl der Opfer von Auschwitz – Neue Erkenntnisse durch neue Archivfunde“, *Osteuropa*, no. 5, May 2002, pp. 631-641
– Meyer, Fritjof. „Ein Schlusswort“, open letter of Feb. 12, 2004; www.holocausthistory.org/auschwitz/fritjof-meyer/meyer-040212.shtml
– Michael, George. „Deciphering Ahmadinejad's Holocaust Revisionism“, *Middle East Quarterly*, Summer 2007, pp. 11-18; www.meforum.org/1704/deciphering-ahmadinejads-holocaust-revisionism
– Ministry of Information and Broadcasting. Government of India (ed.), *The Collected Works of Mahatma Gandhi (Electronic Book)*, Publications Division Government of India, New Delhi 1999, 98 volumes; www.gandhiserve.org/cwmg/cwmg.html
– Mishkoff, Adina. Administrative Assistant Amcha, Jerusalem, email adina@amcha.org of Aug. 13, 1997, 16:17:20 CDT, to the mailing list h-holocaust@h-net.msu.edu (http://historiographyproject.com/clippings/1997/08/)
– Morris, Errol. *Mr. Death: The Rise and Fall of Fred A. Leuchter*, Jr., Fourth Floor Productions, May 12, 1999; VHS: Universal Studios 2001; DVD: Lions Gate Home Entertainment, 2003; first shown on Jan. 27, 1999, during the Sundance Film Festivals in Park City (Utah); http://video.google.com/videoplay?docid=654178281151939378
– „Moskau öffnet Rotem Kreuz die Totenbücher von Auschwitz“, *Frankfurter Rundschau*, Jan. 6, 1990, p. 5
– Müller, Filip. *Eyewitness Auschwitz. Three Years in the Gas Chambers*, Stein and Day, New York 1979a; German: *Sonderbehandlung. Drei Jahre in den Krematorien und Gaskammern von Auschwitz*, Steinhausen, Munich 1979b; French: *Trois ans dans une chambre è gaz*, Editions Pygmalion/Gérard Watelet, Paris 1980
– Müller, Helmut. „Bücher auf den Scheiterhaufen“, *Zur Zeit* (Vienna), no. 9/1998, Febr. 27, 1998; www.germarrudolf.com/persecute/docs/ListPos59_d.pdf; Engl: ~_e.pdf
– Müller, Otward. „Sinti and Roma – Yarns, Legends, and Facts“, *The Revisionist*, 2(3) (2004), pp. 254-259
– Müller-Münch, Ingrid. *Die Frauen von Majdanek*, Rowohlt, Reinbek 1982
– Müller-Neuglück, H., and H. Werkmeister. „Grubensicherheit der Diesellokomotiven“, *Glückauf*, Aug. 23, 1930, p. 1145
– Murphy, Kim. „Danger in denying Holocaust?“, *Los Angeles Times*, Jan. 7, 2000a; www.germarrudolf.com/persecute/docs/ListPos111.pdf
– Murphy, Kim. „Noted Holocaust revisionist Joins Irvine Conclave“, *Los Angeles Times*, May 30, 2000b

– Narayan, Shriman (ed.). *The Selected Works of Mahatma Gandhi*, vol. 4, Navajivan Publishing House, Ahmedabad 1969
– Naujoks, Harry. *Mein Leben im KZ Sachsenhausen – 1936-1942*, Röderberg – Pahl-Rugenstein, Cologne 1987
– Naumann, Bernd. *Auschwitz*, Athenäum-Verlag, Frankfurt 1965
– Naumann, Gert. *Besiegt und „befreit". Ein Tagebuch hinter Stacheldraht in Deutschland 1945-1947*, Druffel, Leoni 1984
– Nawratil, Heinz. *Schwarzbuch der Vertreibung 1945 bis 1948*, 11th ed., Universitas, Munich 2003
– Nellessen, Bernd. *Der Prozess von Jerusalem*, Econ, Düsseldorf/Vienna 1964
– Neumann, Robert. *Hitler – Aufstieg und Untergang des Dritten Reiches*, Oldenbourg, Munich 1961
– Nicosia, Francis R. *The Third Reich and the Palestine Question*, Univ. of Texas Press, Austin 1985
– Niederländisches Staatliches Institut für Kriegsdokumentation (ed.). *Die Tagebücher der Anne Frank*, Fischer Frankfurt am Main 1988
– Niederreiter, Wilhelm. „Die europäischen Juden. Eine technische Studie zur zahlenmäßigen Entwicklung im Zweiten Weltkrieg", *Deutschland in Geschichte und Gegenwart*, parts 1-4, 28(1-4) (1980), pp. 12-15; 17-21; 17-21; 25-31
– Nimmerrichter, Richard. *Neue Kronenzeitung*, May 10, 1992a, p. 2
– Nimmerrichter, Richard. *Neue Kronenzeitung*, May 24, 1992b, p. 22
– Nimmerrichter, Richard. „Die Zuchtrute der Nation, Gaskammern sind kein Tabu", *Österreichische Journalist*, no. 3, 1992c
– Nimmerrichter, Richard. „2 Zeilen gegen 283 Seiten", *Neue Kronenzeitung*, Sonntagszeitung, Feb. 7, 1993, p. 11.
– Noar, Simha. *Krankengymnastin in Auschwitz*, Herder, Freiburg 1986
– Nolte, Ernst. *Das Vergehen der Vergangenheit*, Ullstein, Frankfurt/Main 1987a
– Nolte, Ernst. *Der Europäische Bürgerkrieg 1917-1945*, Ullstein, Frankfurt am Main/Berlin 1987b
– Nolte, Ernst. *Streitpunkte*, Ullstein, Frankfurt am Main/Berlin 1993
– Nolte, Ernst. François Furet, *Feindliche Nähe*, Herbig, Munich 1998
– Nolte, Ernst. *Der kausale Nexus*, Herbig. Munich 2002
– Nordbruch, Claus. *Zensur in Deutschland*, Universitas, Munich 1998
– Nordling, Carl O. „Was geschah den 75.000 aus Frankreich deportierten Juden?", *Vierteljahreshefte für freie Geschichtsforschung* 1(4) (1997) pp. 248-251.
– Novick, Peter. *The Holocaust in American Life*, Boston, New York 1999
– Nutt, David; Jonathan Davidson; and Joseph Zohar (eds.). *Post-Traumatic Stress Disorder. Diagnosis, Management, and Treatment*, M. Dunitz, London 2000
– Nyiszli, Miklos. *Auschwitz: A Doctor's Eyewitness Account*, Arcade Publishing, New York 1993
– Obama, Barack. Speech held at Cairo, June 4, 2009; www.huffingtonpost.com/2009/06/04/obamaspeech-in-cairo-vid_n_211215.html
– Obenaus, Herbert. „Das Foto vom Baumhängen – ein Bild geht um die Welt", *Gedenkstätten-Rundbrief*, no. 68, October 1995, pp. 3-8.
– Office of Special Investigation. „Revisionist Propaganda Continues", Department of Justice, Field Report Subject: BKA REP5033 93, October 9, 1992.
– Ofshe, Richard. *Making Monsters: False Memories, Psychotherapy, and Sexual Hysteria*, 3rd ed., University of California Press, Berkeley, CA, 1996
– O'Keefe, Theodore J. „‚Best Witness': Mel Mermelstein, Auschwitz and the IHR", *Journal of Historical Review*, 14(1) (1994), pp. 25-32
– O'Keefe, Theodore J. „History and Memory: Mel Mermelstein's ‚Eyewitness' Evidence", *Journal of Historical Review*, 16(4) (1997), pp. 2-13
– Olère, David. *L'Oeil du Témoin/The Eyes of a Witness*, Beate Klarsfeld Foundation, New York 1989
– Olère, David. Alexandre Oler, *Witness: Images of Auschwitz*, WestWind Press, North Richland Hills, Texas, 1998
– O'Neil, Robin. „Bełżec: A Reassessment of the Number of Victims", *East European Jewish Affairs*, 29(1-2) (1999)
– Oppitz, Ulrich-Dieter. *Strafverfahren und Strafvollstreckung bei NS-Gewaltverbrechen*, Selbstverlag, Ulm 1979
– Oscar, Friedrich. *Über Galgen wächst kein Gras*, Erasmus-Verlag, Braunschweig 1950
– Ostwald, Walter. *Generator-Jahrbuch*, Jahrgang 1942, J. Kasper & Co., Berlin 1943

– Paget, Reginald T. *Manstein: His Campaigns and his Trial*, Collins, London 1951
– Paskuly, Steven (ed.). *Death Dealer: The Memoirs of the SS Kommandant at Auschwitz*, Da Capo Press, New York 1996
– Pattle, R. E. et al. „The Toxicity of Fumes from Diesel Engine under Four Different Running Conditions", *British Journal of industrial Medicine,* 14 (1957), pp. 47-55; www.vho.org/GB/c/FPB/ToxDiesel.html
– Pelt, Robert J. van. *The Pelt Report*, 1999; in: www.holocaustdenialontrial.org/en/trial/defense/van; www.solargeneral.com/library/van-pelt-report.pdf
– Pelt, Robert J. van. *The Case for Auschwitz: Evidence from the Irving Trial*, Indiana University Press, 2002
– Pelt, Robert J. van, and Deborah Dwork. *Auschwitz: 1270 to the Present*, Yale University Press, New Haven and London 1996
– Pemsel, Richard. *Hitler – Revolutionär, Staatsmann, Verbrecher?*, Grabert, Tübingen 1986
– Pendergrast, Mark, and Melody Gavigan. *Victims of Memory: Sex Abuse Accusations and Shattered Lives*, 2nd ed., Upper Access, Hinesburg, VT, 1996
– Perry, John Howard. *Chemical Engineer's Handbook*, Wilmington Delaware 1949
– Petrov, Nikita. „Veränderungstendenzen im Kaderbestand der Organe der sowjetischen Staatssicherheit in der Stalin-Zeit", *Forum für osteuropäische Ideen- und Zeitgeschichte*, 5(2) (2001); www1.kueichstaett.de/ZIMOS/forum/docs/petrow.htm
– Peters, Gerhard. „Eine moderne Eisenbahn-Entwesungsanlage", *Anzeiger für Schädlingskunde*, 14(8) (1938), pp. 98f.
– Phelps, Reginald H. „Hitlers ‚grundlegende' Rede über den Antisemitismus", *Vierteljahrshefte für Zeitgeschichte*, 16 (1968), pp. 390-420
– Philipps, Peter. „Quo vadis, BGH?", *Die Welt*, March 16, 1994, p. 6
– Picker, Henry. *Hitlers Tischgespräche im Führerhauptquartier*, Seewald, Stuttgart 1963
– Piper, Franciszek. *Die Zahl der Opfer von Auschwitz*, State Museum, Auschwitz 1993
– Piper, Michael C. *Best Witness: The Mel Mermelstein Affair and the Triumph of Historical Revisionism*, Center for Historical Review, Washington, D.C., 1994
– Plantin, Jean. „Einige Fälle von physischer Bedrohung und Gewaltanwendung gegen Revisionisten", *Vierteljahreshefte für freie Geschichtsforschung*, 5(1) (2001a), pp. 85-91
– Plantin, Jean. „Der Mythos von Gebrauchsobjekten aus Menschenhaut", *Vierteljahreshefte für freie Geschichtsforschung*, 5(4) (2001b), pp. 397-401.
– Pohl, Oswald. *Credo. Mein Weg zu Gott*, A. Girnth, Landshut 1950
– Polevoy, Boris. „The Factory of Death at Auschwitz", *Pravda*, Feb. 2, 1945
– Poliakov, Léon. *Bréviaire de la haine*, Calmann-Lévy, Paris 1951
– Ponsonby, Arthur. *Falsehood in Wartime*, Garland, New York 1971
– Pope Benedict XVI. General Audience, Jan. 28, 2009; www.vatican.va/holy_father/benedict_xvi/audiences/2009/documents/hf_benxvi_aud_20090128_en.html
– Popper, Karl R. *The Open Society and its Enemies*, 2 vols., Routledge & Paul, London 1962
– Popper, Karl R. *The Logic of Scientific Discovery*, Hutchinson & Co., London 1968
– Porter, Carlos W. *Made in Russia: The Holocaust*, Historical Review Press, Brighton 1988; www.cwporter.com
– Posner, Gerald L., and John Ware. *Mengele: The Complete Story*, McGraw-Hill, New York / Queen Anne Press, London 1986; 2nd ed. Cooper Square Press, New York 2000.
– Preissinger, Adrian. *Todesfabriken der Kommunisten*, Verl.-Gemeinschaft Berg, Berg am See 1991
– Pressac, Jean-Claude. „Les carences et incohérences du rapport Leuchter", *Jour J*, December 1988, pp. VII-X.
– Pressac, Jean-Claude. *Auschwitz: Technique and Operation of the Gas Chambers*, Beate Klarsfeld Foundation, New York 1989 (http://holocaust-history.org/auschwitz/pressac/technique-and-operation)
– Pressac, Jean-Claude. *Les Crématoires d'Auschwitz. La Machinerie du meurtre de masse*, Éditions du CNRS, 1993, German: *Die Krematorien von Auschwitz. Die Technik des Massenmordes*, Munich, Piper, 1994
– Provan, Charles D. No Holes? No Holocaust?: A Study of the Holes in the Roof of Leichenkeller I of Krematorium 2 at Birkenau, *Zimmer Printing*, Monongahela, PA, 2000
– Puntigam, Franz; Hermann Breymesser; and Erich Bernfus. *Blausäuregaskammern zur Fleckfieberabwehr, Reichsarbeitsblatt*, Special Print, Berlin 1943
– Rademacher, Werner. „Engineer's Deathbed Confession: We Built Morgues, not Gas Chambers", *The Revisionist*, 2(3) (2003), pp. 296f.
– Rademacher, Werner. „Sauna a ‚Crime'?," *The Revisionist*, 2(4) (2004), pp. 371-373

– Raisky, Adam; David Diamant; and Charles Ledermann. *La presse antiraciste sous l'occupation hitlérienne*, U.J.R.E., Paris 1950
– Rajca, Czesław. „Problem liczby ofiar w obozie na Majdanku", *Zeszyty Majdanka*, Vol. XIV (1992), p. 127
– Rami, Ahmed. *Vad är Israel?*, Kultur Förlag, Stockholm 1988
– Rami, Ahmed. *Israels makt i Sverige*, Kultur Förlag, Stockholm 1989
– Ranke, Kurt. *Die Welt der einfachen Formen*, de Gruyter, Berlin 1978
– Rassinier, Paul. *Passage de la Ligne*, La Librairie française, Paris 1948
– Rassinier, Paul. *Le Mensonge d'Ulysse*, La Librairie française, Paris 1950
– Rassinier, Paul. *Die Lüge des Odysseus*, Priester Verlag, Wiesbaden 1959
– Rassinier, Paul. *Ulysse trahi par les siens*, La Librairie Française, Paris 1961; repr. La Vieille Taupe, Paris 1980
– Rassinier, Paul. *Le Véritable Procés Eichmann ou les Vainquers incorrigibles*, Les Sept Couleurs, Paris 1962
– Rassinier, Paul. *Le Drame des Juifs Européns*, Paris 1964
– Rassinier, Paul. *L'opération Vicaire*, La Table ronde, Paris 1965
– Rassinier, Paul. *The Real Eichmann Trial or The Incorrigible Victors*, Institute for Historical Review, Torrance 1976
– Rassinier, Paul. *Debunking the Genocide Myth*, The Noontide Press, Torrance, CA, 1978
– Rassinier, Paul. *Was ist Wahrheit?*, 8th ed., Druffel, Leoni, 1982
– Rassinier, Paul. *The Holocaust Story and the Lies of Ulysses*, 2nd ed., Institute for Historical Review, New Port Beach 1990
– Ratier, Emmanuel. *Les guerriers d'Israël*, Facta, Paris 1995
– Redaction. „Mise au point", *Le Déporté pour la liberté*, no. 463, December 1991 – January 1992, p. 5
– Redeker, Robert. „La Catastrophe du Révisionnisme", *Les Temps Modernes*, no. 568, November 1993a, pp. 1-6;
– Redeker, Robert. „Le Révisionnisme invisible", *Les Temps Modernes*, no. 569, December 1993b, pp. 127-134;
– Reichmann. „Die Nazisprüche des Walter Lüftl", *Wochenpresse/Wirtschaftswoche*, no. 11, 1992
– Reitlinger, Gerald. *The SS, Alibi of a Nation, 1922-1945*, Heinemann, London 1956; German: *Die SS – Tragödie einer deutschen Epoche*, Desch, Munich 1957
– Reitlinger, Gerald. *The Final Solution*, various editions, 2nd ed., Yoseliff, South Brunswick/New York 1961 (1st: 1953); 3rd ed., Jason Aronson, London 1987
– Remer, Otto Ernst. Interview, *Al-Shaab*, July 20 & 23, 1993 www.radioislam.org/remer/english.htm;
– Renk, Brian. „Convergence or Divergence?: On Recent Evidence for Zyklon Induction Holes at Auschwitz-Birkenau Crematory II", *Journal of Historical Review* 20(5&6) (2001), pp. 33-51
– Reuth, Ralf Georg (ed.). *Joseph Goebbels – Tagebücher*, 2nd ed., vol. 4, Piper, Munich 1991
– Rimland, Ingrid. „Ernst Zündel: His Struggle for Germany", *The Revisionist*, 1(2) (2003), pp. 183-196
– Roden, Edward Leroy van. „American Atrocities in Germany", *The Progressive*, February 1949, pp. 21f.; www.historiography-project.com/clippings/1949/02/american-atrocities-in-germany.html
– Roediger, Conrad. *Völkerrechtliches Gutachten über die strafrechtliche Aburteilung deutscher Kriegsgefangener in der Sowjetunion*, Heidelberg 1950
– Rogalla von Bieberstein, Johannes. *Jüdischer Bolschewismus. Mythos und Realität*, Edition Antaios, Dresden 2002
– Röhrich, Lutz. *Sage und Märchen*, Herder Freiburg 1976
– Röhrich, Lutz. „Die Moral des Unmoralischen", in: *Rheinisches Jahrbuch für Volkskunde* 26 (1985/86), pp. 209-219
– Rollin, Marion. „Falsche Erinnerungen: Das Leben – eine einzige Erfindung", *Der Spiegel*, Oct. 28, 2006; www.spiegel.de/wissenschaft/mensch/0,1518,444334,00.html
– Roques, Henri. *The Confessions of Kurt Gerstein*, Institute for Historical Review, Costa Mesa, CA, 1989
– Rothenfels, Hans. „Augenzeugenberichte zu den Massenvergasungen", *Vierteljahrshefte für Zeitgeschichte*, 1 (1953), pp. 177-194
– Rozek, Edward J. *Allied Wartime Diplomacy*, John Wiley & Sons, New York 1958
– Rückerl, Adalbert. *NS-Prozesse*, 2nd ed., C.F. Müller, Karlsruhe 1972
– Rückerl, Adalbert. *NS-Vernichtungslager im Spiegel deutscher Strafprozesse*, dtv, Frankfurt 1977
– Rückerl, Adalbert. *NS-Verbrechen vor Gericht*, 2nd ed., C.F. Müller, Heidelberg 1984
– „Rücktritt nach Zweifel an Holocaust", *Süddeutsche Zeitung*, March 14, 1992

– Rudolf, Germar. „Revisionistischer Funktionalismus mit höchsten jüdischen Weihen“, *Vierteljahreshefte für freie Geschichtsforschung*, 1(1) (1997a), pp. 45f.
– Rudolf, Germar. „Wilhelm Höttl – ein zeitgeschichtlich dilettantischer Zeitzeuge“, *Vierteljahreshefte für freie Geschichtsforschung*, 1(2) (1997b), pp. 116f.
– Rudolf, Germar. „Auschwitz-Kronzeuge Dr. Hans Münch im Gespräch“, *Vierteljahreshefte für freie Geschichtsforschung*, 1(3) (1997c), pp. 139-190
– Rudolf, Germar. „Die Menschenrechtsorganizationen und der Revisionismus“, *Vierteljahreshefte für freie Geschichtsforschung*, 1(4) (1997d), pp. 270-273
– Rudolf, Germar. „John Sack und die Gaskammern“, *Vierteljahreshefte für freie Geschichtsforschung*, 3(1) (1999), pp. 94f.
– Rudolf, Germar (ed.). *Dissecting the Holocaust*, 1st ed., Theses & Dissertations Press, Capshaw, AL, 2000
– Rudolf, Germar. *Das Rudolf Gutachten*, 2nd ed., Castle Hill Publishers, Hastings 2001a
– Rudolf, Germar. „Von Beirut nach Amman“, *Vierteljahreshefte für freie Geschichtsforschung*, 5(2) (2001b), p. 122
– Rudolf, Germar (ed.). *Dissecting the Holocaust*, 2nd ed., Theses & Dissertations Press, Chicago, IL, 2003a
– Rudolf, Germar. *The Rudolf Report*, Theses & Dissertations Press, Chicago 2003b
– Rudolf, Germar. „Cautious Mainstream Revisionism“, *The Revisionist*, 1(1) (2003c), pp. 23-30
– Rudolf, Germar. „From the Records of the Frankfurt Auschwitz Trial“, *The Revisionist*, 1(1) (2003d), pp. 115-118
– Rudolf, Germar. „Discovering Absurdistan“, *The Revisionist*, 1(2) (2003e), pp. 203-219
– Rudolf, Germar. „Censorship of the Internet“, *The Revisionist*, 1(2) (2003f), pp. 220-222
– Rudolf, Germar. „From the Records of the Frankfurt Auschwitz Trial. Part 2“, *The Revisionist*, 1(2) (2003g), pp. 235-238
– Rudolf, Germar. „From the Records of the Frankfurt Auschwitz Trial, Part 3“, *The Revisionist*, 1(3) (2003h), pp. 352-358
– Rudolf, Germar. „From the Records of the Frankfurt Auschwitz Trial, Part 4“, *The Revisionist*, 1(4) (2003i), pp. 468-472
– Rudolf, Germar. „Aspects of Biological Warfare During World War II“, *The Revisionist*, 2(1) (2004a), pp. 88-90
– Rudolf, Germar. „From the Records of the Frankfurt Auschwitz Trial, Part 5“, *The Revisionist*, 2(2) (2004b), pp. 219-223
– Rudolf, Germar. „From the Records of the Frankfurt Auschwitz Trial. Part 6“, *The Revisionist*, 2(3) (2004c) pp. 327-330
– Rudolf, Germar. „The International Auschwitz Controversy“, *The Revisionist*, 2(4) (2004d), pp. 449-452
– Rudolf, Germar. „The Courage of a Secure Retiree“, *The Revisionist*, 2(4) (2004e), pp. 455-466
– Rudolf, Germar. „Aus den Akten des Frankfurter Auschwitz-Prozesses, Teil 8“, *Vierteljahreshefte für freie Geschichtsforschung* 8(3) (2004f), pp. 334-342
– Rudolf, Germar. *Auschwitz-Lügen*, Castle Hill Publishers, Hastings 2005a
– Rudolf, Germar (ed.). *Auschwitz: Plain Facts*, Theses & Dissertations Press, Chicago 2005b
– Rudolf, Germar. *Eine Zensur findet statt! Redeverbote und Bücherverbrennung in der Bundesrepublik Deutschland*, Castle Hill Publishers, Hastings 2005c; Engl.: www.vho.org/censor/D.html#GB
– Rudolf, Germar. *Lectures on the Holocaust*, 1st ed., Theses & Dissertations Press, Chicago 2005d
– Rudolf, Germar. *Kardinalfragen and Deutschlands Politiker*, Castle Hill Publishers, Hastings 2005e
– Rudolf, Germar. „Revisionism: An Ideology of Liberation“, *The Revisionist*, 3(1) (2005f), pp. 3-8
– Rudolf, Germar. „From the Records of the Frankfurt Auschwitz Trial, Part 7“, *The Revisionist*, 3(1) (2005g) pp. 92-97
– Rudolf, Germar. *Resistance is Obligation*, The Barnes Review, Washington, DC, in preparation (2011)
– Rudolf, Germar, and Carlo Mattogno. *Auschwitz-Lies*, Theses & Dissertations Press, Chicago 2005
– Rudolf, Germar, and Sibylle Schröder. „Partisanenkrieg und Repressaltötungen“, *Vierteljahreshefte für freie Geschichtsforschung*, 3(2) (1999), pp. 145-153
– Rullmann, Hans Peter. *Der Fall Demjanjuk*, 2nd ed., Verlag für ganzheitliche Forschung und Kultur, Struckum 1987
– Rushton, Colin. *Spectator in Hell. A British soldier's extraordinary story*, Pharaoh Press, Springhill (Berkshire) 1998

– Sack, John. *An Eye for an Eye*, Basic Books, New York 1993; German: *Auge um Auge*, Kabel Verlag, Hamburg 1995
– Sack, John. „Inside the Bunker“, *Esquire*, February 2001, pp. 98-140; www.germarrudolf.com/persecute/docs/ListPos62.pdf
– Sagel-Grande, Irene; H.H. Fuchs; and Christiaan F. Rüter (eds.). *Justiz und NS-Verbrechen*, vol. 17, University Press, Amsterdam 1977
– Sagel-Grande, Irene; H.H. Fuchs; and Christiaan F. Rüter (eds.). *Justiz und NS-Verbrechen*, vol. 21, University Press, Amsterdam 1979
– Sandkühler, Thomas. *Endlösung in Galizien. Der Judenmord in Ostpolen und die Rettungsinitiativen von Berthold Beitz 1941-1944*, Verlag H.J.V. Dietz Nachfolger, Bonn 1996
– Sanford, George. *Katyn and the Soviet Massacre of 1940*, Routledge, Oxford 2005
– Sanning, Walter N. [= Wilhelm Niederreiter]. *The Dissolution of Eastern European Jewry*, Institute for Historical Review, Costa Mesa, CA, 1983
– Schachner, Nathan. *The Price of Liberty: A History of The American Jewish Committee*, The American Jewish Committee, New York 1948
– Scheibert, Horst. *Der russische Kampfwagen T-34 und seine Abarten*, Podzun-Pallas, Friedberg 1988
– Schelvis, Jules. *Sobibór: A History of a Nazi Death Camp*, Berg Publishers, Oxford 2006
– Schindler, Emilie, and Erika Rosenberg. *Where Light and Shadow Meet: A Memoir*, W. W. Norton, New York 1997.
– Schirmer, Gerhart. *Sachsenhausen – Workuta*, Grabert, Tübingen 1992
– Schirmer-Vowinckel, Ilse. „Inverser Verfolgungswahn: Von Beruf Nazijäger“, *Vierteljahreshefte für freie Geschichtsforschung*, 2(1) (1998), pp. 63-68
– Schirra, Bruno. „Die Erinnerung der Täter“, *Spiegel*, 40/1998, pp. 90ff.; www.vho.org/VffG/1997/3/Spiegel.html
– Schloss, Eva. *Evas Geschichte*, Heyne, Munich 1991
– Schnabel, Reimund. *Macht ohne Moral*, Röderberg, Frankfurt/Main 1957
– Schneider, Egon. *Beweis und Beweiswürdigung*, 4th ed., F. Vahlen. Munich 1987
– Schönhuber, Franz. *Ich war dabei*, Langen Müller, Munich 1981
– Schrenck-Notzing, Caspar von. *Charakterwäsche*, Seewald, Stuttgart 1965; Ullstein, Berlin 1993
– Schulz, Gerhard (ed.). *Partisanen und Volkskrieg*, Vandenhoeck & Ruprecht, Göttingen 1985
– Schwab, Jürgen. *Die Meinungsdiktatur*, Nation Europa Verlag, Coburg 1997
– Schwarz, Solomon M. *Jews in the Soviet Union*, Syracuse Univ. Press., Syracuse 1951
– Schwartz, Thomas A. „Die Begnadigung deutscher Kriegsverbrecher“, *Vierteljahrshefte für Zeitgeschichte*, 38 (1990) pp. 375-414
– Schwensen, Klaus. „Zur Echtheit des Lachout-Dokuments“, *Vierteljahreshefte für freie Geschichtsforschung*, 8(2) (2004), pp. 166-178
– Schwensen, Klaus. „Stephen F. Pinter – ein früher Revisionist“, *Vierteljahreshefte für freie Geschichtsforschung*, 9(3) (2006), pp. 320-328
– Schwertfeger, Reinhold. „Gab es Gaskammern im Altreich?“, *Vierteljahreshefte für freie Geschichtsforschung*, 5(4) 2001, p. 448
– Segev, Tom. *The Seventh Million – The Israelis and The Holocaust*, Hill and Wang, New York 1994
– Seidler, Franz W. *Verbrechen an der Wehrmacht*, 2 vols., Pour le Mérite, Selent 1998, 2000
– Seidler, Franz W. *Die Wehrmacht im Partisanenkrieg*, Pour le Mérite, Selent 1999
– Seidler, Franz W. *Schuldig! Die alliierten Siegerprozesse gegen deutsche Soldaten, Polizisten und Zivilisten*, Pour le Mérite, Selent 2008
– Sereny, Gitta. *Into that Darkness*, Mc Graw-Hill, New York 1974
– Servatius, Robert. *Verteidigung Adolf Eichmann*, Harrach, Bad Kreuznach 1961
– Shavit, Ari. „White man's burden“, *Ha'aretz*, April 7, 2003
– Sheftel, Yoram. *The Demjanjuk Affair: The Rise and Fall of the Show Trial*, Victor Gollancz, London 1994
– Sher Eran (ed.). *Handbook of Air Pollution from Internal Combustion Engines: Pollution Formation and Control*, Academic Press, Boston 1998
– Sherman, Gabriel. „The Greatest Love Story Ever Sold“, *The New Republic*, Dec. 23, 2008; www.tnr.com/article/books-and-arts/the-greatest-love-story-ever-sold
– Shermer, Michael. „Proving the Holocaust“, *Skeptic Magazine*, 2(4) (1994), pp. 44-51
– Shermer, Michael. *Why People Believe Weird Things*, Freeman & Co., New York 1997

– Shermer, Michael, and Alex Grobman. *Denying History: Who Says the Holocaust never Happened and Why Do They Say it?*, University of California, Berkeley, Los Angeles, London, 2000
– Siegert, Karl. *Repressalie, Requisition und höherer Befehl*, Göttingen 1953; ; Engl. partially: „Reprisals and Orders From Higher Up", in: Rudolf 2003a, pp. 529-555
– Simonov, Constantin. *The Lublin Extermination Camp*, Foreign Languages Publication House, Moscow 1944
– Singer, Melissa. „Holocaust ‚memoir' withdrawn", *Australian Jewish News*, Nov. 6, 2004a
– Singer, Melissa. „Literary hoaxes and the Holocaust", *Australian Jewish News*, Nov. 19, 2004b
– Sivaloganathan, S. „Death from diesel fumes", *Journal of Clinical Forensic Medicine*, 5 (1998), pp. 138f.; www.vho.org/GB/c/FPB/DieselDeath.html
– Skalski, Ernest. „Ich empfinde Verlegenheit", *Spiegel*, no. 30/1990, p. 111
– Skowron T. (= Miroslaw Dragan). *Amicus Curiae Brief*, Polish Historical Society, Stamfort, CT, 1992; www.vho.org/GB/c/AmicusCuriaeDemjanjuk.html
– Sloan, James P. „Kosinski's War", *The New Yorker*, Oct. 10, 1994, pp. 46f.; www.newyorker.com/archive/1994/10/10/1994_10_10_046_TNY_CARDS_000370054
– Smith, Arthur L. *Die „Hexe von Buchenwald". Der Fall Ilse Koch*, Böhlau, Köln 1983
– Smith, Bradley F., and Agnes F. Peterson (eds.). *Heinrich Himmler. Geheimreden 1933 bis 1945 und andere Ansprachen*, Propyläen, Frankfurt 1974
– Smith, Bradley R. „The Holocaust Story: How Much is False? The Case for Open Debate", flyer, 1991; www.vho.org/GB/c/BRS/adscasefor.html; updated: www.vho.org/Intro/GB/Flyer.pdf
– Smith, Bradley R. *Break His Bones*, published by author, San Ysidro 2003a
– Smith, Bradley R. „Revisionist Notes", *The Revisionist*, 1(4) (2003b), pp. 364-366
– Sniegoski, Stephen J. „The War against Iraq", *The Revisionist*, 1(3) (2003), pp. 288-304
– Solschenizyn, A. *200 Jahre zusammen*, 2 vols., Herbig, Munich 2003
– Solzhenitsyn, A. *The Gulag Archipelago*, 3 vols., Harper & Row, New York 1974-1978
– Sommer, Robert. *Das KZ-Bordell: Sexuelle Zwangsarbeit in nationalsozialistischen Konzentrationslagern*, Schöningh, Paderborn 2009
– Song, Caroline. „Dr. Elizabeth Loftus, Controversial Expert on Human Memory", *The Revisionist*, 1(4) (2003), pp. 456-458
– Spanic, E.; H. Factor; and V. Struminsky. „Number of Living Holocaust Survivors", Amcha Press Release, PO Box 2930, I-91029 Jerusalem, July 27, 1997
– „Spanish Nazi camp ‚survivor' lied", BBC News, May 12, 2005; http://news.bbc.co.uk/1/hi/world/europe/4539461.stm
– Spielberger, Walter J. *Kraftfahrzeuge und Panzer des österreichischen Heeres 1896 bis heute*, Motorbuch Verlag, Stuttgart 1976
– „Spontaneous Human Combustion", *Discovery Channel*, Nov. 3, 2004, 20:00 EST; http://science.discovery.com/video/skepticalinquirer/combustion.html
– Springer, Elisa. *Il silenzio dei vivi. All'ombra di Auschwitz, un racconto di morte e di risurrezione*, Marsilio Editore, Venedig 1997
– Springer, Hans. *Das Schwert auf der Waage*, Vowinckel, Heidelberg 1953
– Springer, Markus. „The New Face of the ‚Holocaust'," *The Revisionist*, 2(3) (2004), pp. 297-300
– Staatliches Museum Auschwitz. „Ausgewählte Probleme aus der Geschichte des KL Auschwitz", Auschwitz 1988
– Staatliches Museum Auschwitz-Birkenau (ed.). *Die Sterbebücher von Auschwitz*, Saur, Munich 1995
– Staatsanwaltschaft beim LG Frankfurt (Main). „Strafsache beim Schwurgericht Frankfurt (Main) gegen Baer und Andere wegen Mordes", ref. 4 Js 444/59, 77 files, Frankfurt, 1959-1964.
– Stäglich, Wilhelm. *Der Auschwitz-Mythos*, Grabert, Tübingen 1979a
– Stäglich, Wilhelm. „Auschwitz-Fotos widerlegen ‚Holocaust'," *Deutschland in Geschichte und Gegenwart*, 27(3) (1979b) pp. 10-14
– Stäglich, Wilhelm. „West German justice and so-called National Socialist violent crimes", *Journal of Historical Review*, 2(3) (1981) pp. 249-281
– Stäglich, Wilhelm. *The Auschwitz Myth: A Judge Looks at the Evidence*, Institute for Historical Review, Newport Beach, CA, 1986
– Steiner, Franz. *Taboo*, Cohen & West, London 1956
– Steiner, Jean-François. *Treblinka*, Stalling, Oldenburg 1966
– Stimely, Keith. „The Torture of Julius Streicher", *Journal of Historical Review*, 5(1) (1984), pp. 106-119

– Stock, P. G. „Some Considerations on the Use of Hydrogen Cyanide and Allied Substances with Special Reference to International Preventive Medicine“, *Proceedings of the Royal Society of Medicine*, Vol. 17 (Sect Epidemiol State Med) 1924, pp. 9-31 (www.ncbi.nlm.nih.gov/pmc/articles/PMC2201695/)
– Strauss, Wolfgang. „The End of the Legends“, *The Revisionist*, 2(3) (2004), pp. 342-351
– Stromberger, Wilhelm. „Was war die ‚Sonderbehandlung‘ in Auschwitz?“, *Deutschland in Geschichte und Gegenwart*, 44(2) (1996), pp. 24f.
– Suzman, Arthur, and Denis Diamond. *Six Million did Die – the truth shall prevail*, South Africa Jewish Board of Deputies, Johannesburg 1977
– Szende, Stefan. *Der letzte Jude aus Poland*. Europa Verlag, Zürich 1945
– *The Trial in the Case of the Atrocities Committed by the German Fascist Invaders and their Accomplices in Krasnodar and Krasnodar Territory*, Foreign Languages Publishing House, Moskau 1943
– Thion, Serge (ed.). *Vérité historique ou vérité politique?*, La Vielle Taupe, Paris 1980
– Thion, Serge. „The Dictatorship of Imbecility“, *Journal of Historical Review*, 16(6) (1997), pp. 8-10
– Thion, Serge. „Revisionistisches aus unerwarteter Ecke“, *Vierteljahreshefte für freie Geschichtsforschung*, 2(1) (1998), p. 38
– Thoreau, Henry David. *Walden and Other Writings*, Bantam, Toronto 1981
– Tiemann, Ralf. *Der Malmedy-Prozeß*, Munin, Osnabrück 1990
– Toland, John. *Adolf Hitler*, Doubleday, Garden City, NY, 1976
– Treue, Wilhelm. „Hitlers Denkschrift zum Vierjahresplan 1936“, *Vierteljahrshefte für Zeitgeschichte*, 3 (1955), pp. 184-210
– Trials of War Criminals before the Nuremberg Military Tribunals under Control Council Law. No. 10, 15 vols., U.S. Government Printing Office, Washington, DC, 1949-1953; www.loc.gov/rr/frd/Military_Law/NTs_war-criminals.html
– Trombley, Stephen. *The Execution Protocol*, Crown Publishers, New York 1992
– „Ugly Ideas, and Democracy“, *New York Times*, January 15, 1992; www.vho.org/GB/c/BRS/NYTJan15-1992.png
– United Nations. „Resolution adopted by the UN General Assembly on Holocaust denial“, A/RES/61/255, 26 January 2007a; www.un.org/holocaustremembrance/docs/res61.shtml
– United Nations. „General Assembly adopts resolution condemning any denial of holocaust“, 26 January 2007b; www.un.org/News/Press/docs//2007/ga10569.doc.htm
– United Nations. „Ban calls on world to fight Holocaust denial, anti-Semitism and bigotry“, 27 January 2009; www.un.org/apps/news/story.asp?NewsID=29679
– U.S. Court of Appeals. 11th Circuit, No. 04-13762, Nelson vs. Freightliner, Sept. 29, 2005; www.ca11.uscourts.gov/unpub/ops/200413762.pdf
– U.S. Strategic Bombing Survey. *Oil Division Final Report*, 2nd ed., War Department, Washington 1947
– Utley, Freda. *The High Cost of Vengeance*, Henry Regnery, Chicago 1949
– Valla, Lorenzo. *De falso credita et ementita Constantini donatione declamatio*, Teubner, Stuttgart/Leipzig 1994.
– Vehlewald, Hans-Jörg. „Soll bloß keiner sagen, er hätte nichts gewußt: Ich war SS Mann in Auschwitz“, *Bild* (Berlin), Jan. 25, 2005
– Vidal-Naquet, Pierre. „Le Secret partagé“, *Le Nouvel Observateur*, September 21, 1984, p. 80
– Vidal-Naquet, Pierre. *Assassins of Memory*, Columbia University Press, New York 1992
– Vrba, Rudolf, and Alan Bestic. *I Cannot Forgive*, Bantam, New York 1964
– Walendy, Udo. *Historische Tatsachen*, see *HT*
– Walendy, Udo. *Europa in Flammen*, 2. Vols., Verlag für Volkstum und Zeitgeschichtsforschung, Vlotho 1967
– Walendy, Udo. *Bild-‚Dokumente‘ für die Geschichtsschreibung?*, Verlag für Volkstum und Zeitgeschichtsforschung, Vlotho 1973
– Walendy, Udo. *Auschwitz im IG-Farben-Prozeß*, Verlag für Volkstum und Zeitgeschichtsforschung, Vlotho 1981
– Walker, Mark. „Legenden um die deutsche Atombombe“, *Vierteljahrshefte für Zeitgeschichte*, no. 1, 1990, pp. 45–74.
– Walker, Mark. „Selbstreflexionen deutscher Atomphysiker. Die Farm Hall-Protokolle und die Entstehung neuer Legenden um die ‚deutsche Atombombe‘,“ *Vierteljahrshefte für Zeitgeschichte*, no. 4, 1993, pp. 519–542.
– Wandler, Reiner. „Der Fall Enric Marco sorgt für Furore“, *Tageszeitung*, May 17, 2005, p. 11;

www.taz.de/1/archiv/archiv/?dig=2005/05/17/a0110
– Wandres, Thomas. *Die Strafbarkeit des Auschwitz-Leugnens*, Strafrechtliche Abhandlungen, neue Folge, vol. 129, Duncker & Humblot, Berlin 2000
– War Refugee Board. *German Extermination Camps – Auschwitz and Birkenau*, Executive Office of the President, Washington, D.C., November 1944
– Wassermann, Rudolf. „Die Justiz hat Klarheit“, *Die Welt*, April 28, 1994, p. 4
– Weber, Mark. „Declaration of Mark Edward Weber“, *Journal of Historical Review*, 3(1) (1982), pp. 31- 51
– Weber, Mark. „Buchenwald: Legend and Reality“, *Journal of Historical Review*, 7(4) (1986), pp. 405-417
– Weber, Mark. „Jewish Soap“, *Journal of Historical Review*, 11(2) (1991), pp. 217-227
– Weber, Mark. „The Nuremberg Trials and the Holocaust“, *Journal of Historical Review*, 12(2) (1992a), pp. 167-213
– Weber, Mark. „Pages from the Auschwitz Death Registry Volumes“, *Journal of Historical Review*, 12(3) (1992b), pp. 265-298
– Weber, Mark. *The Zionist Terror Network*, Institute for Historical Review, Newport Beach 1993
– Weber, Mark. „The Jewish Role in the Bolshevik Revolution and Russia's Early Soviet Regime“, *Journal of Historical Review*, 14(1) (1994a), pp. 4-14
– Weber, Mark. „‚60 Minutes‘ takes aim at Holocaust revisionism“, *Journal of Historical Review*, 14(3) (1994b), pp. 16-20
– Weber, Mark. „Bergen-Belsen Camp: The suppressed story“, *Journal of Historical Review*, 15(3) (1995), pp. 23-30
– Weber, Mark. „Probing Look at ‚Capital Punishment Industry‘ Affirms Expertise of Auschwitz Investigator Leuchter“, *Journal of Historical Review*, 17(2) (1998a), pp. 34ff.
– Weber, Mark. „Holocaust Survivor Memoir Exposed as Fraud“, *Journal of Historical Review*, 17(5) (1998b), pp. 15f.
– Weber, Mark. „Pat Buchanan and the Struggle for Truth in History“, *Journal of Historical Review*, 18(3) (1999a), pp. 2f.
– Weber, Mark. „High Frequency Delousing Facilities at Auschwitz“, *Journal of Historical Review*, 18(3) (1999b), pp. 4-12
– Weber, Mark. „The 1945 Sinkings of the Cap Arcona and the Thielbek“, *Journal of Historical Review*, 19(4) (2000), pp. 2f.
– Weber, Mark, and Greg Raven. „Bradley Smith's ‚Campus Project‘ generates nationwide publicity for Holocaust revisionism“, *Journal of Historical Review*, 14(4) (1994), pp. 18-24
– Webster, Hutton. *Taboo: A Sociological Study*, Stanford University Press, Stanford 1942; reprinted London 1973
– Weckert, Ingrid. „‚Madagaskar für die Juden‘,“ *Vierteljahreshefte für freie Geschichtsforschung*, 3(2) (1999), pp. 219-221
– Weckert, Ingrid. „What was Kulmhof/Chelmno?“, *The Revisionist*, 1(4) (2003), pp. 400-412
– Weckert, Ingrid. *Jewish Emigration from the Third Reich*, Theses & Dissertations Press, Chicago 2004a
– Weckert, Ingrid. „Two Times Dachau“, *The Revisionist*, 2(3) (2004b), pp. 260-270
– Wellers, Georges. *L'Etoile jaune à l'heure de Vichy/De Drancy à Auschwitz*, Fayard, 1973
– Wellers, Georges. „A propos du ‚rapport Leuchter‘ les chambres à gaz d'Auschwitz“, *Le Monde juif*, No. 134, April-June 1989, pp. 45-53
– Wells, Gary L., and Elizabeth F. Loftus (eds.). *Eyewitness Testimony: Psychological Perspectives*, Cambridge University Press, New York 1984
– Werner, Steffen. *Die 2. babylonische Gefangenschaft*, 2nd ed., Grabert, Tübingen 1991; Engl.: *The Second Babylonian Captivity*, The Barnes Review, Washington, in preparation; www.vho.org/GB/Books/tsbc
– Whitney, Glade. „Subversion of Science: How Psychology lost Darwin“, *Journal of Historical Review*, 21(2) (2002) pp. 20-30
– Wickoff, Jack. „The Myth of a Nazi Extermination of Homosexuals“, *Remarks*, 22, April 10, 1997, pp. 1-5; www.whale.to/b/wikoff.html; German (updated): „Der Mythos von der Vernichtung Homosexueller im Dritten Reich“, *Vierteljahreshefte für freie Geschichtsforschung*, 2(2) (1998), pp. 135-139
– Widmann, Richard A. „The Missing Hitler Order“, undated (1996), www.vho.org/GB/c/RW/inconorders.html
– Widmann, Richard A. „Holocaust Literature vs. Holocaust Scholarship: Finkelstein, Goldhagen, and Holocaust Revisionism“, *The Revisionist* (Codoh series), no 1, Nov. 1999, pp. 17f.

– Widmann, Richard A. „Fahrenheit 451“, *The Revisionist* (Codoh series), no. 2, January 2000, pp. 11-15; reprinted in Koster 2000
– Widmann, Richard A. „Transfers to the Reich“, *Journal of Historical Review*, 20(2) (2001), pp. 21-25
– Wiesel, Elie. *La Nuit*, éditions de minuit, Paris 1958; German: *Die Nacht zu begraben*, Elisha, Ullstein, Fankfurt/Main-Berlin 1962; Engl.: *Night*, Hill and Wang, New York 1960
– Wiesel, Elie. *Legends of Our Time*, Schocken Books, New York, 1982
– Wiesel, Elie. *Tous les fleuves vont à la mer*, Mémoires, vol. 1, Editions du Seuil, Paris 1994
– Wiesenthal, Simon. *KZ Mauthausen*, Ibis Verlag, Linz 1946
– Wilkomirski, Binjamin. *Bruchstücke. Aus einer Kindheit 1939-1945*, Suhrkamp/Jüdischer Verlag, Frankfurt 1995; Engl.: *Fragments. Memories of a Wartime Childhood*, Schocken Books, New York 1996
– Willms, Patricia. „Die deutsche Atombombe – entschärft“, *Vierteljahreshefte für freie Gesichtsforschung*, 9(1) (2005), pp. 103-105
– Wilton, Robert. *The Last Days of the Romanovs*, George H. Doran, New York 1920; reprint: Institute for Historical Review, Newport Beach 1993
– Wistrich, Robert S. *Who's Who in Nazi Germany*, Bonanza, New York 1984
– With, Hans de. Member of Parliament for the Social Democratic Party, May 18, 1994, *Bundestagsprotokoll*, p. 19669
– Witte, Peter, and Stephen Tyas. „A New Document on the Deportation and Murder of the Jews during ‚Einsatz Reinhardt‘ 1942“, *Holocaust and Genocide Studies*, 6(3) (2001).
– Wittmann, Rebecca E. *Resistance Reconsidered: The Women of the Political Department at Auschwitz Birkenau*, Report of Experiences of the Working Party „Jewish Resistance at the Concentration Camps“, Center for Advanced Holocaust Studies, United States Holocaust Memorial Museum, 1999; http://www.theverylongview.com/WATH/essays/wittmann.htm
– Wojak, Irmtrud, and Peter Hayes (eds.). “Arisierung” im Nationalsozialismus, Volksgemeinschaft, Raub und Gedächtnis, Campus Verlag, Frankfurt/Main, New York 2000
– Wolski, Marek. „Le massacre de Babi Yar“, *Revue d'Histoire Révisionniste*, 6 (1992), pp. 47-58
– Wooden, Cindy. „Remembering the Holocaust: A scientific fact, a religious obligation“, *Catholic News Service*, Feb. 6, 2009; www.catholicnews.com/data/stories/cns/0900582.htm
– Woolf, Marie. „Howard tells of ‚harrowing‘ family tragedy at Auschwitz“, *Independent*, Jul. 3, 2004
– Xanten, Wulf von. „Die Wannsee-Konferenz“, *Vierteljahreshefte für freie Geschichtsforschung*, 1(2) (1997), pp. 60-69
– Yeager, Chuck. *Yeager: An Autobiography*, Bantam Books, New York 1985
– Zagorin, Adam, and Michael Duff. „Inside the Interrogation of Detainee 063“, *Time magazine*, June 20, 2005, pp. 26-33
– Zajdel, Ida, and Marc Ascione. Letter to the editor, Article 31, Jan./Feb. 1987, p. 22
– Zayas, Alfred M. de. *Die Wehrmachtsuntersuchungsstelle*, 4th ed., Ullstein, Berlin 1984
– Zayas, Alfred M. de. „The Wehrmacht Bureau on war crimes“, *The Historical Journal*, 35(2), 1992, pp. 383-399
– Zayas, Alfred M. de. *The German Expellees: Victims in War and Peace*, St. Martin's Press, New York 1993
– Zentner, Christian. *Der große Bildatlas zur Weltgeschichte*, Unipart, Stuttgart 1982
– Zimmerman, John C. *Body Disposal at Auschwitz*, 1999; http://holocaust-history.org/auschwitz/bodydisposal
– Zimmerman, John C. „Fritjof Meyer and the number of Auschwitz victims: a critical analysis“, *Journal of Genocide Research*, 6(2) (2004), pp. 249-266
– Zimmermann, Günter (ed.). *Bauschäden Sammlung*, vol. 4, Forum-Verlag, Stuttgart 1981
– Zimmermann, Michael. *Verfolgt, vertrieben, vernichtet. Die nationalsozialistische Vernichtungspolitik gegen Sinti und Roma*, Klartext-Verl., Essen 1989
– Zola, Emile. „J'accuse“, *L'Aurore*, Jan. 13, 1898
– Zola, Emile, and Alain Pages. *The Dreyfus Affair: J'accuse and other Writings*, Yale University Press, Yale 1998
– Zornig, Rudi. „Rechtsanwalt wegen Stellung von Beweisantrag verurteilt“, *Vierteljahreshefte für freie Geschichtsforschung*, 3(2) (1999), pp. 208f.
– Zuroff, Efraim. *Occupation Nazi-Hunter: The Continuing Search for the Perpetrators of the Holocaust*, KTAV, Hoboken, NJ, 1994